Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Niogtyvende Aargang.

Fra 1ste Oktbr. 1879.

„Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, haver ikke Gud. Hvo, som bliver i Kristi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen." Johannes.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Trykt hos F. E. Bording.

1880.

Indhold af 29de Aargang.

Korrespondance.

Redaktionens Bemærkninger.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 1. Den 1. Oktober 1879. 29. Aargang.

Tale af Ældste George Q. Cannon,

afholdt i Tabernaklet i Saltsøstaden, Søndagen den 3die August 1879.

(Fra «Deseret News«)

Jeg vil læse en Del af det 23de Kapitel hos Matthæus, begyndende med det 31de Vers: „Derfor, se, jeg sender Eder Profeter og Vise og Skriftkloge; og Nogle af dem skulle I ihjelslaa og korsfæste, og Nogle af dem skulle I hudstryge i Eders Synagoger, og forfølge dem fra en Stad til en anden; at alt det retfærdige Blod skal komme over Eder, som er udgydt paa Jorden, fra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias', Barachias' Søns, Blod, hvilken I sloge ihjel imellem Templet og Alteret."

Der er en anden Del af Skriften, som jeg vil læse. Den vil findes i det sjette Kapitel af Johannes Aabenbaring: „Og der det oplod det femte Segl, saa jeg under Alteret deres Sjæle, som vare myrdede for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds Skyld, som de bare. Og de raabte med høj Røst og sagde: Herre, Du Hellige og Sanddru! hvorlænge tøver Du at dømme og hævne vort Blod paa dem, som bo paa Jorden? Og dem bleve givne, Hver især, lange hvide Kjortler, og der blev sagt til dem, at de skulde hvile sig endnu en liden Tid, indtil Tallet af deres Medtjenere og deres Brødre blev fuldt, hvilke herefter skulde ihjelslaaes ligesom de."

Det var meget mod min Forventning at blive opfordret til at gjøre nogle faa Bemærkninger. Jeg vilde foretrække at sidde roligt og overveje den Begivenhed, som har kaldet os tilsammen idag. For Læseren af disse Skriftsteder maa det være klart, at Udgydelsen af uskyldigt Blod — Blodet af Guds Tjenere, af Profeterne, af de vise Mænd, af de Skriftkloge, af alle dem, som have Jesu Vidnesbyrd, og af dem, som ere Guds Ords Forkyndere — naar det bliver udgydt af Ondskab, forbliver som en tung Skyld, som før eller senere Jordens Befolkning vil have at bøde for. Det maa ogsaa fremgaa af Foranførte, at i de Dage, da Johannes den Aabenbarer, en

af Herrens Apostle, levede, blev der tilkjendegivet ham i hans Syner, at der endnu var flere Liv, som maatte blive offrede for Sandhedens Sag, førend det Blod, som var flydt, kunde blive hævnet paa dem, som bo paa Jorden. Det syntes udentvivl noget forunderligt for Jerusalems Indbyggere, da Jesus sagde til dem, at alt det retfærdige Blod, som havde flydt i de foregaaende Slægter ligefra den retfærdige Abels Blod indtil Sacharias' Blod, skulde komme over den Slægts Hoved. Der var Aarsager for dette, hvilke han vel forstod. Der findes ogsaa Aarsager nu, hvorfor deres Blod, som ere blevne slagne for Guds Ord og Jesu Vidnesbyrd i gamle Dage, fra den Tid, Johannes talte og skrev den Aabenbaring, han havde modtaget, skulde blive hævnet paa en vis Slægt i Fremtiden. Jesus sagde, da han var her paa Jorden: „Men dette er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Mennesket elske Mørket højere end Lyset." Deres Ansvar var stort, siden Lyset var aabenbaret. Den Slægt, i hvilken han levede, blev holdt i strængere Ansvarlighed, end nogen tidligere Slægt, fordi han selv, Guds Søn, var i deres Midte for at fuldføre det mægtige Værk, prædikede Rigets Evangelium i dets Renhed og Kraft, og tilkjendegive dem Himmelens Villie og Hensigter med os. Enhver Slægt, som har nydt det Privilegium at høre Kristi Evangelium i sin Renhed og Fylde, have samtidig paadraget dem en lignende Ansvarlighed; thi disses Stilling er forskjellig fra deres, som ikke have nydt det Privilegium. De Slægter, som levede mellem den Tid, da Sacharias levede og Menneskenes Søns Komme i Kjødet, bleve ikke holdte i en saa stræng Ansvarlighed som dem, der levede samtidigt med Frelseren. Og hvorfor det? Fordi de ikke havde Sandheden i sin Fylde aabenbaret dem; de havde ikke Profeter og Apostle og andre retfærdige Mænd i deres Midte, som kunde meddele dem Himmelens Villie, saaledes som de Slægter havde, i hvilke Frelseren levede; af samme Grund blive de Slægter, som have levet siden Frelserens Død og siden Johannes den Aabenbarer havde sit Syn, ikke holdte i en saa stor Ansvarlighed som denne Slægt, til hvem dette evige Evangeliums Fylde er bleven aabenbaret. Naar Gud meddeler sin Villie til hans Børn gjennem Engle, gjennem Profeter og andre hellige Mænd, som han har oprejst, da ere disse, som høre dette Vidnesbyrd og til hvem dette Budskab bliver forkyndt, underkastede en Ansvarlighed til at adlyde dette, eller de blive forbandede, om de forkaste det. Om I ville læse Beretningerne om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn gjennem alle Tidsaldre, ville I finde, i de Tilfælde, hvor Straffedomme og Elendighed har været udgydt over Menneskene, at Forkastelse af Sandheden, naar denne har været forkyndt af hans bemyndigede Tjenere, saadanne som Apostle og Profeter, ufravigeligt har havt den Almægtiges heftige Vrede til Følge. Dersom Niniviterne ikke havde hørt Jonas Røst, vilde disse aldrig have været holdte i en saadan Ansvarlighed som dem, til hvem Herrens Ord havde været forkyndt; og naar Profeter fremkom i Israels Midte, Profeter, som Gud selv havde oprejst til at forkynde hans Ord, og Israels Børn omvendte dem fra deres Synder og adløde Guds Tjeneres advarende Røst, da fulgte altid Guds Velsignelser som Belønning for deres Lydighed. Men paa den anden Side, naar Israels Børn forkastede Guds Tjeneres Vidnesbyrd, naar Profeterne oplode deres Røst forgjæves, naar de vidnede og advarede Folket, uden at disse adløde deres ad-

varende Vidnesbyrd, da fulgte altid Guds Straffedomme over dem, hans Vrede og Harme blev optændt mod det Folk eller den Slægt; den faldt knusende paa dem, og i mange Tilfælde til deres fuldstændige Ødelæggelse.

Saaledes er vor Stilling idag. De Sidste Dages Hellige indtage, i denne Henseende, en eiendommelig Stilling i Midten af Jordens Befolkning. Menneskene forundre dem ofte over det Vidnesbyrd, vi bære; de udtrykke deres Forundring over, at et Folk, der ere saa faa i Antal, som vi ere, kan indbilde sig, at der er saa stor Betydning i det Vidnesbyrd, vi bære, eller det Evangelium, vi prædike. Det er en besynderlig Kjendsgjerning, og det fremgaar tydeligt af Beretningerne om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn, at Gud aldrig holder Menneskene skyldfrie, fordi der i deres Midte findes nogle faa Sandhedens Orakler og bemyndigede Sandhedens Forkyndere. Om der paa hele Jordens Overflade kun sandtes een Profet, som altsaa stod ganske alene som Profet i Midten af Jordens Nationer, vilde hans advarende Raab blive efterfulgt af frygtelige Resultater, om de, som hørte det, forkastede det. Herren seer ikke paa Menneskene efter deres Mængde; hans Værks Betydning og hans Handlemaade med Menneskenes Børn, retter sig ikke efter Antallet af dem, som holde fast paa de Principer, som han lader forkynde. Da Joseph Smith stod alene med kun to eller tre Tilhængere og erklærede til dem, som omgave ham, at Gud havde talt til ham fra Himmelen, at Gud havde aabenbaret sit evige Evangelium i sin fordums Renhed og Magt, at Gud havde sendt sine hellige Engle til ham, og at disse Engle havde lagt deres Hænder paa hans og Oliver Cowderys Hoved og ordineret dem til det evige Præstedømme; da var hans Vidnesbyrd ligesaa bindende for dem, som hørte det, som om Millioner af Mennesker havde vidnet om de samme Sandheder. Hans Vidnesbyrd var bindende fra det Øieblik han begyndte at bære det til dem, af hvem han var omgiven, og Folkets Ansvarlighed, som lyttede til ham og hørte hans Røst og hørte hans Vidnesbyrd, begyndte fra det Øieblik, han aabnede sin Mund og bar Vidnesbyrd om disse Ting. Saaledes har det været fra de Dage indtil disse, hvorsomhelst denne Kirkes Ældster have gaaet frem og baaret Vidnesbyrd til Jordens Befolkning om Guds Gjerning som han har paabegyndt — fra det samme Øieblik begyndte ogsaa denne Slægts Fordømmelse om de ikke modtoge disse Vidnesbyrd og Advarsler. Dette kunde synes for Nogle, neppe at være hvad det burde være, eller rettere, det kunde synes for Mange, at vi tillægge for megen Betydning hvad en eller to Mænd kunde sige, naar vi paastaa, at Fordømmelse følger deres Vidnesbyrd; men her er dette at overveje, med Hensyn til Guds Tjeneres Vidnesbyrd i fordums Dage og deres i disse Dage, at Gud har ikke efterladt Jordens Beboere uden et Vidne; Gud har ikke efterladt dem uden Midler, hvorved de kunne erholde Vidnesbyrd om, at Guds Tjeneres Ord — det vil sige, de sande Guds Tjenere — som de høre, er fra ham. Da han kaldte Joseph Smith og Oliver Cowdery, og da han sendte sine Engle, som lagde deres Hænder paa deres Hoveder og ordinerede dem til det Præstedømme, som havde været borttaget fra Jorden, sendte han ogsaa sin Hellige Aand til at følge deres Ord og besegle Vidnesbyrdet med Kraft paa de Oprigtiges Hjerter og paa dem, som ydmygt søgte Kundskab fra Gud om Sandheden af deres Ord. Da

Joseph Smith og Oliver Cowdery lagde deres Hænder paa andre Mænds Hoveder og ordinerede dem til det samme Præstedømme, som de havde modtaget fra Himmelen, bekræftede Gud Beseglingen ved at lade sin Hellig-Aand dale ned over dem, og naar de gik frem for at forkynde Sandheden, ledsagede den Hellige Aand deres Ord, og dem, som ønskede at erholde Kundskab fra Gud om Sandheden af deres Vidnesbyrd, havde Lejlighed til at modtage Kundskab direkte fra Himmelen, at det var fra Gud; og af denne samme Grund er Fordømmelsen kommen, fordi Lyset er kommet til Verden, og naar Menneskene forkaste det, er det fordi de elske Mørket højere end Lyset. Gud holde ikke Menneskene ansvarlige for, hvad de ikke vide eller hvad de ikke have havt Lejlighed til at komme til Kundskab om. Hvor der ikke er nogen Lov, er der ingen Overtrædelse. Overtrædelsen begynder først, naar Loven er modtaget og Menneskene overtræde den. Hvad er Jordens Befolknings Pligt, naar de se en Mand staa frem, og i Præstedømmets Magt og Myndighed og med Højtidelighed forkynder, at Gud har talt fra Himlene, at Gud har aabenbaret sit evige Evangelium, at Gud havde oprettet sin Kirke i dens fordums Magt og Renhed, at Gud har bemyndiget Mænd til at gaa frem og administrere i Livets og Frelsens Ordinancer, ligesom i fordums Dage. Hvad er da Jordens Beboeres Pligt?

Saaledes som Verden idag er stillet, er der ingen Røst fra Gud. Rejs rundt i den saakaldte Kristendom, og I ville finde, at der hersker en Tavshed mellem Himmelen og Jorden, som ikke i Aarhundreder har været brudt — ingen Røst til at bryde den lange Stilhed. Gaa og besøg de forskjellige Kirker og de forskjellige Sekters Præster og tal med dem, som sige sig at være Jesus Kristi Efterfølgere; spørg dem: „Vide I Noget om Gud? Har Gud tilkjendegivet sin Hensigt og Villie til Eder?" og det almindelige Svar fra alle Sekter vil være: „Nej, Aabenbaring er ophørt, Gud taler ikke længere til Mennesket; naar vi ønske Kundskab om Gud, henvende vi os til det skrevne Ord i Bibelen. Vi ere delte i Sekter, vi ere splittede i Partier, vi have Alle vor egen Maade at dyrke Gud paa, men der er ingen Røst fra Gud, der har ikke været nogen Aabenbaring fra Gud til at bryde Tidsaldrenes Tavshed, siden Apostlenes Død, og vort Kjendskab til Guds Planer og Hensigter, hente vi fra Bibelen." Dersom dette altsaa er Tilfældet, hvad er da Jordens Beboeres Pligt, naar en Mand kommer som Joseph Smith kom og som denne Kirkes Ældster komme og forkynde de Sandheder, som jeg har omtalt? De ere i Uvidenhed om Gud, de have ingen Aabenbaring fra Gud, de have ikke hørt Engles Røst, de ere adsplittede i Partier og Sekter, og de ere i indbyrdes Splid og Uenighed om de Lærdomme, som Kristus aabenbarede — i en saadan Tilstand skulle de ydmyge sig og henvende sig i kraftig Bøn til Gud i Jesu Navn, at han vil tilkjendegive dem om disse Mænds Vidnesbyrd, som komme med denne ny Aabenbaring, er sand eller falsk. Det er enhver levende Sjæls Pligt paa Jordens Overflade, som høre Guds Tjeneres Vidnesbyrd; og fra den Tid Joseph Smith første Gang forkyndte sit Budskab, indtil denne Dag, den 3die August 1879, har der aldrig været et Øjeblik da et Menneske, som har villet gjøre saa, ikke har modtaget Vidnesbyrd fra det Høje, nemlig Jesu Kristi Vidnesbyrd, om at disse Sandheder, som Guds Tjenere forkynde, ere guddommelige og fra Himmelen. Hvorsomhelst denne Kirkes Ældster have gaaet og opløftet deres

Røst, og i Ydmyghed og Sagtmodighed opfordret Jordens Beboere til at omvende sig — og de have været i mange Lande og talt i mange Sprog — og Folket har omvendt sig og søgt Gud i Jesu Navn, for at erholde Vidnesbyrd om Sandheden, der har ikke været et eneste Tilfælde, hvor de ikke have modtaget dette Vidnesbyrd, — ikke et eneste.

Hvem har forkastet dette Evangelium? De Ligegyldige, de, som ikke ville gjøre sig selv Ulejlighed at undersøge det, de, som ikke ville bøje sig i Ydmyghed for Herren og bede ham om Lys og Kundskab, de, som tænke, at det er under deres Værdighed, de, som have været for stolte, for rige, for velstillede eller af andre Aarsager, ikke have interesseret sig for dette Værk; disse ere de, som ikke ere Medlemmer af denne Kirke og som ikke have adlydt dette Evangelium, da de hørte det prædike i sin Simpelhed og sin Renhed mellem Jordens Nationer. Nu, vil denne Slægt undgaa Fordømmelse? Jeg siger Nej! En svar Forbandelse vil komme over disse Slægter, fordi de ikke give Agt paa disse Ting. Straffedomme og Elendighed vil ramme Jordens Beboere for deres Ligegyldighed overfor Guds Ord, saavel de, som ere strevne i Skrifterne, som de til hans Tjenere i disse Dage. Profeten Joseph Smith, hans Broder Hyrum og mange Andre ere blevne ihjelslagne? Hvorfor? Fordi, sagde Pøbelen, som dræbte dem, de ikke kunde naa dem ved Loven. De bleve bragte for Domstolene fra Tid til anden, i Særdeleshed Joseph Smith, som I Alle vide, men de vare ikke i Stand til nogensinde at finde Noget, hvorved de kunde dømme ham, og tilsidst sløb hans Blod. Han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod. Lig andre Apostle og Profeter nedlagde han sit Liv som et Vidne for Gud og for alle Mennesker om Sandheden af det Vidnesbyrd, han bar. Andre have gjort ligesaa.

Vi ere mødte tilsammen idag for at bevise de jordiske Levninger af En, som paa samme Maade har nedlagt sit Liv for Sandheden, den sidste Ære og det sidste Bevis paa vor Højagtelse, En af de Mange, som ere blevne slagne for Jesu Vidnesbyrd og Guds Ords Skyld, som de bare. Var der noget Uret i det Vidnesbyrd, han bar, da han levede? Var der noget Uret i at opfordre Menneskene til at omvende dem fra deres Synder, at blive døbt i Vand til disses Forladelse og at faa Hænder lagt paa dem for Annammelsen af den Hellige Aand? Var det Uret at formane Menneskene til at forsage deres Synder og leve et bedre Liv, at blive mere rene, mere hellige, at leve nær til Herren, at søge Kundskab fra Gud, at stride for den samme Tro som engang var overanvordet de Hellige? Dersom disse ere vrange Lærdomme, da har vor Broder, hvis Levninger her ligge for os, handlet Uret. Dette var hele hans Brøde, og Intet mere. Han bestræbte sig for at overtale Menneskene til at leve et renere og helligere Liv, og forkyndte, at Guds Domstime var nær for Haanden. Han gik frem for at forkynde disse Principper, fyldt med Iver og Nidkjærhed og med gode Forsætter, mønsterværdig i sit Liv, ren i sin Tale, beundret af Alle, som kjendte ham, elsket af Alle i sin Faders Hus, et Exempel for hans Jevnaldrende, ja endogsaa for dem, som vare ældre end ham, en ung Mand til hvem vi nærede store Forventninger, hvis Fremtid vi ansaa for at være glimrende. Det var en Fornøjelse at læse hans Breve, at lytte til Beretningerne om hans Virksomhed og at høre hans Medarbejderes Vidnesbyrd. Vi hengave os til glimrende Forestillinger om hans Fremtid, ikke fordi hans Forældre vare rige, ikke fordi han besad noget usædvanligt Talent eller for nogle verds-

lige Fordeles Skyld, men fordi han i sin Ungdom havde ydmyget sig for Gud og erholdt Kundskab om Jesu Kristi Evangelium, og, fyldt med Iver, var det hans hjerteligste Ønske at forkynde disse store Sandheder, som Gud havde aabenbaret til ham, til en falden Verden, og prøve paa at frelse Menneskenes Børn fra den Afgrund, i hvilken de syntes at ville falde. Den samme Aand, som oplivede Frelserens Bryst, oplivede ogsaa Joseph Standings Bryst, det vil sige, han havde en Del af den samme Aand. Han agtede ikke legemlige Anstrengelser; han agtede ikke Møje; han tog ikke sit Helbred i Betragtning eller sin Legemssvaghed, — ingen af disse Ting havde nogen Vægt for ham. Da han gik, tænkte han ikke paa, hvorledes han, ved at blive hjemme og varetage sine Forretninger, kunde høste større timelige Fordele; men i det Øjeblik han blev kaldet til at gaa fra sit Hjem, forlod han enhver Ting, skjøndt hans Helbred var svagt og han allerede havde fuldført een paaskjønnelsesværdig Mission; han følte, at det var hans Pligt at gaa, naar han blev kaldet, at gaa uden Pung og Taske og uden Haab om verdslige Fordele; sættende sin Lid til Gud, arbejdede han med uegennyttig Nidkjærhed for sine Medmenneskers Frelse, og saaledes arbejdede han, indtil han faldt som et Offer for deres ugudelige Had, som ikke kjendte ham, som ikke forstod den Sag, for hvilken han arbejdede og de Tanker, som oplivede hans ædle Hjærte.

Hvem skal sørge idag? De Sidste-Dages Hellige? Nej. Ældste Joseph Standings Familie og Venner? Nej. Det vilde være vanskeligt og det vilde ikke være ret, om vi skulde undertrykke vort Hjertes naturlige Bevægelser, om vi skulde kvæle disse naturlige Følelser; det er ret og rigtigt, at vi skulle fælde Deltagelses-Taarer, tillade vort Hjertes Følelser at udstrømme paa denne Maade og modtage Trøst ved disse Taarer; men der er ingen Grund til dyb Sorg i dette Tabernakel idag. En Herrens Tjener, som har indtaget en saa trofast Stilling, som har været tro, som har været oprigtig, som har været pletfri, er falden som et Offer — et Offer for det Had, som Sjælenes Fjende søger at indgive alle de af Menneskenes Børn, som ville lade sig lede og føre af ham; og de Mennesker, som have Grund til at sørge idag, ere de, som have været Skyld i denne skjændige Daad. Det Land, som bør sørge, er det, som er besudlet med hans Blod. Dersom Guvernøren, Dommerne, Legislaturen og de andre af Staten Georgias Embedsmænd, følte saaledes som de burde gjøre, vilde de ikke føle sig tilfredse før der var gjort Udsoning og de skyldige Forbrydere, som have taget Del i denne store Forbrydelse, bleve bragte for Domstolen; men det vilde være en højst usædvanlig Ting, om Saadant skulde hænde. Jeg tvivler ikke om, at Guvernøren er en oprigtig Mand og, saavidt jeg er bekjendt med ham, vilde han gjøre Alt, hvad der stod i hans Magt for at straffe Morderne, men der er andre Indflydelser i Virksomhed, som ere stærkere end Guvernørens Indflydelse; der er Fordomme, der ere vanskeligere at bekjæmpe end noget Andet, og der er Hundreder og maaske Tusinder af Mennesker, som tænke, at idet de dræbe „Mormonerne", gjøre de Guds Villie. Skulle vi hade dem for dette? Nej, vi maa beklage dem. Mennesker, som hengive sig til saadanne Følelser, bringe Straffen med dem i deres eget Bryst, og de ville fornemme en endnu større Straf, før de naa deres Dages Ende.

Mine Brødre og Søstre, da vi antoge Evangeliet, toge vi, eller de af os som vare gamle nok til at forstaa det, utvivl-

somt alle de Følger i Betragtning, som kunde flyde heraf; de som ikke vare gamle nok eller som have været fødte i Kirken, have havt Erfaring nok om dette Punkt, til at se og forstaa, hvad Følgerne af at antage Sandheden vilde blive. Det kostede Frelseren hans Liv. Det kostede Størstedelen af hans Apostle deres Liv. Det har kostet Livet for omtrent enhver Profet, som har levet, fordi han forkyndte Sandheden. Det har kostet denne Kirkes og denne Slægts bedste Blod, til at lægge Grunden til denne Kirke. Vi have været bespottede, fordrevne, forfulgte og hadede; vore Navne have været nævnede med Foragt og Afsky; der er ingen Forbrydelse, intet Onde, som Menneskene nogensinde have gjort sig skyldige i, uden at vi ere blevne beskyldte for det samme, og vi vide Alle, hvor falsk og med hvor liden Grund vi ere blevne beskyldte for disse Ting. Dette er nogle af de Følger, vi møde, naar vi kjæmpe for Sandheden. Den Mand, som holder sit Liv dyrere og i højere Værd end Sandheden, er ikke Sandheden værd. Dersom vi vurdere Hus, Land, gode Navn, Ejendom, sig selv og sit Liv, højere end Sandheden, ere vi ikke Sandheden værd. Gud har givet os Sandheden og den er mere værd end alt Andet; han har aabenbaret sig for os. Naar vi bede til ham, vide vi, at han hører os. Naar vi bede om en Velsignelse af ham, som vi staa i Trang for, have vi den Forjættelse fra det Høje, at han hører vore Bønner, og at han er villig til at opfylde vort Hjærtes retfærdige Ønsker. Disse Ting erstatte os for Tabet af alle andre Fordele; vi have denne Trøst, hvilken vore Forfølgere ikke have.

Profeterne, som have levet Slægt efter Slægt ere blevne ihjelslagne; de ere gaaede bort. Frelseren og hans Apostle gik ligeledes bort; det Værk, til hvilket de lagde Grundstenen, har været overvundet og bortryddet fra Jordens Overflade af Fjenderne. De saa længe forud, at Frafald vilde efterfølge deres Arbejder og hvad de havde udført, og det var sørgeligt for dem at betragte; men hos os er det anderledes. Vi befinde os ved Indgangen til en ny Æra; det Værk, som Gud har oprettet i vore Dage, skal aldrig blive givet til noget andet Folk. Præstedømmet, som Gud har gjengivet, Myndigheden, hvorved Menneskene kunne administrere i Guds Hus' Ordinancer, det Præstedømme skal aldrig blive borttaget fra Jorden. Joseph Smith, Hyrum Smith, David Patten og andre Martyrer kunde falde, Broder Standing er mellem de sidste, deres Blod kunde flyde, og Andres endnu Levendes Blod kan flyde for at besegle det Vidnesbyrd, som har været baaret, men skjøndt dette kan ske, er der dog een Ting, som kan trøste os som leve, trøste os, naar vi se ind i Fremtiden for os selv og vore Efterkommere, og det er, at der er ingen Magt paa Jorden og i hele Helvede, som kan ødelægge den Kirke, som Gud har oprettet, eller at borttage Præstedømmet fra Jorden som det var borttaget i fordums Dage. Det var nødvendigt, da denne Kirke blev gjenoprettet, at Engle skulde gjenbringe det, som var taget bort, nemlig det evige Præstedømme, men der vil i Fremtiden ikke blive Nødvendighed for dette. Vi ere ved Indgangen til den tusindaarige Fredsregjering; vi ere beskjæftigede med at lægge Grunden til det Værk, som vil staa for altid, ikke alene i de tusinde Aar, men saa længe som der findes Tid og saa længe som Jorden selv skal være i Tilværelsen. Det er denne Trøst vi have, som vore Forgjængere ikke havde, og vi kunne nu glæde os ved at betragte den herlige Fremtid, som dette Værk har

for sig. Ingen Helt kunde ønske sig at dø en herligere Død end Joseph Standings. Han vil blive kronet mellem de hellige Martyrers Tal som En, der var villig til at nedlægge sit Liv for Sandheden, uden at gyse, uden at frygte og uden at bæve, da Tiden kom. Han har baaret et kraftigt og utrætteligt Vidnesbyrd hele Tiden om Guds Sandhed, og der er en herlig Krone ivente for ham, tilligemed de, som ligeledes havde været trofaste i dette Værk.

Det er efter Guds Styrelse, at hans Ledsager, Ældste Rudger Clawson, lever og er i vor Midte idag. Min Tro er, at dersom Pøbelen havde begyndt at piske dem, vilde de begge være blevet dræbte. Broder Standings Død har uden Tvivl frelst Broder Clawsons Liv.

Jeg beder til Gud vor Fader, at han vil oplive Eders Hjærter, og udgyde sin Trøstens og Fredens Aand over Afdødes Slægtninge og Venner. Jeg beder for hans Fjender og for dem, som have udgydt hans Blod. Jeg vilde ikke tilføje dem nogen Skade, om jeg end kunde. Der findes ikke en eneste Følelse af Hævn i mit Bryst, og det burde der ikke findes i en eneste Sidste-Dages Helligs Bryst, som har Evangeliets sande Aand hvilende paa dem. Vi bør være, og jeg tænker, at vi ere det, hævede over saadanne Følelser, og om vi ikke have det, bør vi have de samme Følelser, som Jesus havde, da han var paa Korset, hvilke ledte ham til at sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre." De havde behandlet ham med den største Vanære, som om han havde gjort sig skyldig i den største Forbrydelse, men i hans Dødstime nedbad han dog sin Faders Velsignelser over dem; og saaledes maa vi gjøre over dem, som søge at ødelægge dette Værk. De tro, de gjøre Guds Villie; de ledes af en Aand, som de ikke ret kjende; vi maa ynkes over dem, vi maa have Medlidenhed med dem, og den Dag vil komme, da, om vi kunde se deres Lidelser, som have udført denne Daad, vore Sjæle ville svulme af Medlidenhed og Sorg over deres elendige Tilstand.

Maa Evangeliets Aand hvile paa os Alle og Himmelens Fred maa bo i vore Hjærter, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Ankomst. Vi have den Glæde at kunne meddele Ankomsten af følgende Brødre fra Zion: Carl J. Øberg, Salt Lake City; Christen Jensen, Moroni; Chr. A. Christensen, Fountain Green; Laurence C. Mariager, Kanab, Kane Co.; E. O. Bylund, Santaquin; Niels Thomsen, Ephraim; N. C. Larsen, Manti; Christen L. Hansen, Gunnison; Christen Olson, Fairview; N. B. Adler, Spring City; Ludvig Suhrke, Soda Springs, og Mons Nilsson, Ephraim. De forlode Salt Lake City den 9de September, og have havt en meget behagelig Rejse paa 21 Dage. Vi ønske dem hjærtelig velkommen og ønske Herrens Velsignelse over deres Arbejder i disse Lande.

Konferencemødet i Kjøbenhavn

tager sin Begyndelse Lørdagen den 11te Oktober Aften Kl. 8 i Forsamlingslokalet St. Regnegade 26, og fortsættes næste Dag fra Kl. 10—12 Formdg., 2—4 Efmdg. og 6—8 Aften i Forsamlingsbygningen, Rømersgade Nr. 22, 1ste Bagsal.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Oktober.

Forbudet mod Mormonernes Indvandring.

(«London Examiner» for 16de August.)

Idet de Forenede Staters Regjering er kommen til det Resultat, at den selv er ude af Stand til at kunne bekjæmpe Mormon-Pesten, har den udsendt et klagende Nødsraab til Regjeringerne af England, Tydskland, Norge, Sverig og Danmark for at bede om Hjælp i deres Nød. Hr. Sekretær Evarts underretter Europa om, idet han lægger særlig, overflødig Vægt herpaa, at Bigami i den store Republik, bliver anset som en Forbrydelse. Mormonerne som forlade Nord-Europa, komme dertil i den Hensigt at ville krænke denne Lov, ergo, er det en faderlig Regjerings Pligt at forebygge, at et saadant Folk begaa Ægteskabsbrud, ved at forbyde dem at stige i Land. Cirkulærets Formaal er paaskjønnelsesværdig, men dets Logik er elendig. At være Mand til flere end en Kvinde, vide vi Alle, er en Forargelse mod den offentlige Mening og almindelige Lov, i ethvert kristent Land; men det vilde dog være en stor Krænkelse af Mandens og Kvindens Frihed, om de skulde forbydes at rejse til et andet Land, blot fordi man der havde en Mistanke om, at de vilde praktisere Bigami, naar de kom der. En saadan Lovfortolkning vilde fremskynde en despotisk Regjering til, aldeles at forbyde deres Undersaatter at forlade deres Fødeland. Hr. Evarts maa være fuldkommen bekjendt med, at ingen Mormon bliver tvungen til at øve Bigami — ligesaalidt som Hr. E. er nødt til at gifte sin afdøde Hustrues Søster — og at i Virkeligheden et Antal af de mest respektable af Utahs Borgere nøjes med een Hustru. Utah er et udstrakt Territorium og endnu ikke halvt bebygget; Indvandring er nødvendig, og det er derfor et besynderligt Foretagende af Regjeringen at ville forbyde Nybyggere at befolke denne Del af de Forenede Stater. Det er Regjeringens Pligt at straffe Forbrydelser mod Ægteskabslovene; men det kan ikke være nogen fremmed Nations Skyldighed at forbyde Folk, som de have mistænkte for at hylde Flerkoneri, at forlade det Land, i hvilket de ere fødte, men neppe kunne leve.

Sandheden er imidlertid, at de Forenede Stater, efter mange Aars forgjæves Anstrengelser ere komne til det Resultat, at de ere aldeles ude af Stand til at kunne underkue Mormonerne. Disse bigamøse Folk have faaet Ørkenen til at blomstre som en Rose; have oprejst tredive Byer, optagne i Unionen, hvor for tredive Aar siden kun stod Indianer-Hytter; have, ved at vande Jorderne, oprejst Hvede istedetfor den vilde Malurt, og, bortset fra deres ejendommelige, ubehagelige Institution, have de, efter alle Besøgendes enstemmige Vidnesbyrd, bevaret Orden og offentlig Moralitet i en Grad, der er ganske fremmed for andre vestlige Byer. Med et Ord, den Indskrift, som de sætte over deres fornemste Forretninger, udtrykker den ledende Tanke i Deres Liv: „Zions forenede Handelsforretning: Hellighed til Herren." Trods de Fremmedes Indstrømmen i deres Land, ere Mormonerne dog Syv mod En, medens deres snilde Indretning, at Kvinderne have Valgret, have gjort deres

Magt ved Valgene overvældende. I kun et Distrikt, hvor Minearbejderne ere de flertalligste, blev ved sidste Valg, en Ikke-Mormon valgt. Skjøndt Landet har en saa stor Befolkning, at den efter Loven kunde være berettiget til at blive organiseret som en Stat, har Kongressen dog hidtil været døv overfor alle Bønner i den Retning, da Forbunds-Regjeringen med Begjærlighed holder fast paa Rettigheden til at vælge deres Guvernør, Dommere og de andre højere Embedsmænd; thi dersom Utah, eller Deseret, som Mormonerne kalde det, var en af Unionens Stater, vilde Befolkningen have Valget af disse Embedsmænd.

Skjøndt imidlertid Autoriteterne i Washington kunne udpege Mormonernes Dommer-Embedsmænd, ligger det dog udenfor deres Magt at kunne udvælge Nævningerne af deres egne Folk, til at behandle Mormon-Forbrydelser. Dommeren kan forelægge Sagen saaledes som han selv synes for godt, men i Sager mellem de Forenede Staters Lov og Mormon-Troen, er det overflødigt at sige, hvilken Part der her drager den største Fordel. Af denne Grund er det fundet at være umuligt at kunne overbevise en Mormon om, at han har gjort sig skyldig i Bigami i Utah; og den, i det nylig udstedte Cirkulære bebudede Beslutning om at ville retslig forfølge enhver Forbryder i denne Retning, er kun en god Mundfuld Vrøvl, som Hr. Evarts vil kunne indse, vil kun skabe Smil overalt i de Forenede Stater og Haanlatter indenfor Utahs Grændser. Hr. G. W. Emery er maaske officiel Guvernør indenfor Territoriets 87,476 Kvadratmile Land, men det er Præsidenten for Ældsternes Raad — som har overtaget Profet-Posten — som hersker over de 120,000 Mænd og Kvinder som bebo det. Hr. Evarts anmoder ydermere alle de Forenede Staters Konsuler om at skaffe dem Underretning om den Maade, hvorpaa Mormonerne blive overtalte til at udvandre. Hr. Evarts kan umuligt være uvidende om den Kjendsgjerning, at Snesevis af Mormoner hvert Aar, af de Sidste-Dages Helliges Kirke, blive affendte til England, Tydskland og Skandinavien. De forsøge ikke saameget paa at opvække Folkets religiøse Følelser, som at fremkalde hos dem en heftig Attraa og Længsel efter at forbedre deres Kaar. Til den welske Minearbejder fortæller de om friske og rige Miner i Wahsatch Bjærgene; til den jordbegjærlige Skandinaver fortæller de om „Fri-Gaarde" i Vesten, saadanne som ingen Herremand i Norden kan fremvise Magen til; til Lencaschires fattige Fabriksarbejder, som sukker under Mangelen af Brød, giver de Forsikringer om, at et godt Udkomme ikke vil udeblive, tilligemed en Uendelighed af „Beer". Det er uden Tvivl Tilfældet, at den religiøse Fanatisme i Skandinavien undertiden bliver fremtryllet ved Forestillingen om et saadant muhamedansk Paradis, og at en Pige, som har opgivet Haabet om at faa sig en Mand, blot kan komme til Utah, hvor hun kan være vis paa at faa i det Mindste en Tiendedel af en Mand. Mormon-Mændene staa meget over deres Kvinder i Intelligence, skjøndt de kun ere i Besiddelse af liden selv. Disse Kvinder ere af en meget lav Klasse; enten naturlig indskrænkede eller ogsaa have de med Tiden tabt den tilbørlige Agtelse for sig selv. Vi gjentage derfor, at det vil være aldeles umulig for de Forenede Stater, med nogen Agtelse for Loven, Konstitutionen og Menneske-Rettighederne, at forbyde Mormonerne at komme ind i Landet, alene fordi de have dem mistænkte for, at ville øve Polygami. I England er der flere Tusinde Mormoner, og i Skandinavien lige saa mange. De holde deres Forsamlinger offentlig og bestræbe dem

for at vinde Tilhængere. Skjøndt deres Anskuelser maa være afskyelige for Enhver med sund Fornuft og Anstændighedsfølelse, findes der dog ikke, saalænge de ikke overtræde Landets Lov, Anledning nok i England til at straffe dem, alene fordi nogle af deres Troesfæller maa have ti Hustruer i en anden Del af Verden. I Sandhed, de Forenede Stater ville ikke derfor blive mindre pletfri. I et Aarhundrede har den store Republik ydet Tilflugtssted for alle Europas religiøse Sværmere. I dens Skjød har Bekjenderne af enhver Tro og dem, som aldeles ingen Tro havde, været velkomne. Kejserprindser og Nihilister have ligeberettigede gaaet igjennem Castle-Garden, uden at der er bleven taget nogen Notits af dem. Den stikkelige Tydsker, hvis højeste Ønske er Anskaffelsen af et Øl-Bryggeri eller en Spækhøker-Forretning, og Irlænderen, som udklækker Planer til Mord og Fortræd for det Land, han har forladt, ere lige beskyttede under Unions-Banneret. Det er derfor ikke lidet pinligt for enhver Velynder af de Forenede Stater, hvorledes hans politiske eller religiøse Anskuelse maatte være, at læse, at den Note, vi have omtalt, er „et foreløbigt Skridt fra Regjeringens Side, som vil blive efterfulgt af et Forbud mod Landsættelse af Mormoner i amerikanske Havne, da Regjeringen føler sig forpligtet til at forhindre Indvandring af Personer, der stille sig fjendtlige til de bestaaende Love." Hvorfor ikke forebygge Landsættelsen af tydske Socialister, russiske Nihilister og irske Fenier?

Skjøndt vi i det Væsentlige stemmer overens med «The Examiner» i Ovenstaaende, kunne vi dog neppe undlade at gjøre nogle Bemærkninger om dens Anker over de Hellige og deres Institution. Vi haabe altid at skulle være rede til at forsvare dette store Sidste-Dages Værk, med hvilket vi have den Ære at være forenede; og idet vi gjøre saa, ere vi forvissede om, at vi forsvare Ret og Retfærdighed. Der er Intet i „Mormonismen", eller rettere Guds Værk, som kan foranledige til at kaldes en „Pest". Den er utvivlsomt pestagtig for dem, som stride imod Opbyggelsen af et Samfund som, saavel i aandelige, som i timelige og moralske Fremskridt, er et Forbillede for den hele Verden. Dette er tildels tilstaaet at være Tilfældet i selve Artiklen, naar den siger, at „Mormonerne have, efter alle Besøgendes enstemmige Vidnesbyrd, bevaret Orden og offentlig Moralitet i en Grad, der er ganske fremmed for andre vestlige Byer." Hvad dette angaar, at de Helliges Ægteskabsorden er en „Forargelse mod den offentlige Mening" etc. forekommer dette os ubetydeligt. Det vil sige, at de her have benyttet den „offentlige Mening" som en ufejlbarlig Maalestok overfor Sandhed og Moralitet, hvilket den ofte er meget langt fra at være. Offentlig Mening er ofte bygget paa almindelig Fordom, som altid er en raadden Grundvold. Bemærkningerne om „Mormon" Juryerne ere fjerne fra Sandheden. De ere saa samvittighedsfulde og retfærdige, som kan findes i noget Samfund i Verden. Deres Ed tvinger dem til at afgive Kjendelser, som ere i Overensstemmelse med Sandheden, hvilket de gjøre. Dersom Anklagen ikke indeholder Vidnesbyrd nok til at godtgjøre, at den Anklagede er skyldig, vilde det være en Uretfærdighedshandling at erklære ham for skyldig. „Mormon" Juryerne ere med Rette lige saa bekjendte for deres Ærlighed og Upartiskhed, som for deres virksomme

og fredelige Liv; men Juryerne i Utah bestaa ikke udelukkende af „Mormoner", ofte udgjøre de kun Halvdelen af Juryerne. De Forenede Staters Lov om Juryer for Utahs Vedkommende, bliver fortolket og omgaaet saaledes, at uagtet kun en Tiendedel af Befolkningen i Utah ere „Ikke Mormoner", faa Valgene dog et saadant Udfald, at i det Mindste Halvdelen af Juryerne høre til denne Tiendedel.

Angaaende de mindre smigrende Bemærkninger om „Mormonernes" Intelligents, af begge Kjøn, skal vi tillade os at benægte Rigtigheden af en saadan Paastand. Intet bedre Bevis behøves at fremføres om dette Punkt, end det storartede og beundringsværdige Arbejde, som er blevet udført ved dem, og som er blevet udført under Omstændigheder, som vilde have knækket Modet paa et mindre modigt, intelligent og hæderligt Folk. Kunde et saadant Arbejde været blevet udført af et Samfund, bestaaende af uvidende og til den laveste Klasse hørende Mennesker? Nej. Et saadant Resultat er ikke udsprunget af Uvidenhed og moralsk Fordærvelse men det Modsatte. For at «The Examiner» kan være logisk, maa den enten erkjende, at for at kunne frembringe saa forbausende Resultater, maa „Mormonismens" System staa højere end noget andet existerende System, eller ogsaa, at dens Tilhængere ere overordentlig intelligente, saa vel som industrielle, eller begge Dele. Damerne, i Særdeleshed, er det ganske Modsatte af, hvad «The Examiner» vil have sine Læsere til at tro.

Bortset fra de mindre smigrende Bemærkninger om de Hellige og deres Institution, er Artiklen væsentlig ret god.

Bemærkninger af Præsident John Taylor,

i det store Tabernakel i Saltsøstaden, i Anledning af Ældste Joseph Standings Begravelse den 3die August 1879.

Jeg ønsker at gjøre nogle faa Bemærkninger ved denne Lejlighed, og jeg haaber, at Ro og Stilhed maa være tilstede.

Vi ere komne tilsammen idag ved, hvad vi kunde kalde en sørgelig Lejlighed. Vi have en myrdet Mands jordiske Levninger liggende foran os, en Mand, som blev bortrykket i sit Livs blomstrende Ungdom, som havde herlige Udsigter og en nyttig og glimrende Fremtid for sig. Det er sørgeligt at tænke paa, at Mænd i et Frihedens Land, et Land, som praler af sin Oplysning, sin religiøse Frihed og sine liberale Institutioner, at disse skulle tillades at besudle deres Hænder med en oprigtig og hæderlig Mands Blod, fordi han fordristede sig til at tilbede Gud ifølge sin egen Samvittigheds Bydende og lærte sine Medmennesker Livets Vej. Det er sørgeligt at tænke paa, at Frihed findes kun af Navn og at Beskyttelse, ja endog lige Rettigheder, kun er en tom, indbildt Theori; og vi kunne sige, hvorledes er ikke denne Nations Skjønhed bleven beplettet! Hvorledes er ikke det fine Guld blevet dunkelt! Hvorledes ere ikke de høje og ædle Principer, som Grundlæggerne af denne Nation vare besjælede af og i hvis Bryst luede Frihe-

dens Aand, hvorledes ere ikke disse blevne vanhelligede og de herlige Principer, for hvilke de kjæmpede, blevne traadte i Støvet! Vi se nu kun Ruinerne tilbage af de hellige Principer, for hvilke Grundlæggerne til disse Institutioner kjæmpede og døde for. Det er bedrøveligt at tænke paa; men paa den anden Side er det med Stolthed at vi kunne se en af vore unge Mænd, standhaftig og uforsagt, at holde fast paa vor hellige Religions Principer og hævde dem i Midten af Fanatisme og Had, endogsaa til Døden. Stolthed, blandet med Sorg. Stolthed, ved at se den døende Martyrs Højhjertethed, og dyb Sorg for hans Tab, og vi ere mødte tilsammen, nærmest for at sympathisere med hans Forældre, Familie og Venner, at blande vore Taarer med deres og at erindre, at skjøndt han døde, døde han med Rustning paa; han døde, kjæmpende for det evige Evangeliums Principer; han døde, forsvarende disse evige Sandheder, saaledes som de udsprang fra Gud, vor himmelske Fader; og skjøndt han er død, lever han dog endnu og ere blandt dem, som ere bag Alteret, raabende: Herre, Du Hellige og Sanddru! hvorlænge tøver Du med at dømme og hævne vort Blod? Han er gaaet bort. Fred være med hans Støv. Jeg vilde ti Tusinde Millioner Gange hellere ligge hvor han er end være i een af disses Sted, som besudlede deres Hænder med hans Blod, som, hvorsomhelst de end befinde sig, ikke kunne undgaa at se og føle det Skrækkelige i deres frygtelige Gjerning — deres Helvedes Daad, og de ville gaa i Graven, forbandede som Mordere og som Mænd, som ere uden Venner og Haab i Tid eller i Evighed.

Denne unge Mand er gaaet derhen hvor Andre ere gaaede, som jeg har set forlade denne Jord under lignende Omstændigheder. Jeg var hos Joseph og Hyrum Smith, da de bleve myrdede; deres Mordere prøvede paa, ogsaa at ødelægge mig, og de havde nær opnaaet deres Hensigt. De skøde paa mig og traf mig nogle Gange, men jeg er her endnu. Jeg tænker, at min Tid var ikke endnu kommen. Det er imidlertid Alt ret. De ere gaaede, denne Broder har fulgt dem, og saavidt ham angaaer, er det Alt ret. Hans Fader her har jeg været bekjendt med i henved 40 Aar; og hans Søn, hvis Levninger ligge her foran os, var født i denne By og er altsaa en af vore Sønner. Som bemærket, annammede han det evige Evangeliums Sandheder; han troede dem med Liv og Sjæl og forsvarede dem, idet han gik frem som en Livets Budbærer, iklædt den levende Guds Aand. Men denne Slægt hader Sandheden, og der er i Virkeligheden kun faa Slægter som ikke have forkastet Sandheden, naar den blev forkyndt for dem. Stefanus sagde i hans Dage: „Hvilken af Profeterne forfulgte ikke Eders Fædre? og de ihjelsloge dem, som forud forkyndte den Retfærdiges Tilkommelse, hvis Forrædere og Mordere I nu ere blevne." De priste de døde Profeter, men dræbte de levende.

Mange Mennesker ere idag paavirkede af de samme fjendtlige Følelser, uden at kjende den Aand, som tilskynder dem til at kjæmpe med og være fjendtlige overfor det evige Evangeliums Principer, og var Jesus her idag med det samme Udseende som fordum, sagtmodig og ydmyg som Verdens Frelser, og prædikede den samme Lære, vilde de saakaldte Kristne raabe med lige saa høj Røst overalt i Landet, som de Skriftkloge og Farisæer i Judæa Land: „Korsfæst, korsfæst ham!" Og der er mange i vor Midte idag, som vilde besudle deres Hænder i vort Blod, ligesom disse Mordere

i Georgia gjorde i denne unge Martyrs Blod, dersom de blot turde vove det.

Gud har givet os Sandhedens Principer og befalet os at kundgjøre dem til Jordens Ender, og uden at tage Følgerne i Betragtning, ville vi i Israels Guds Navn gjøre det, og lad hele Israel sige Amen. (Hele Forsamlingen svarede som med en Røst: „Amen!") Vi lade os ikke skræmme af Baand, Fængsel eller Død. For faa Dage siden talte man om at sætte mig i Fængsel, fordi jeg vægrede mig ved at handle forræderisk med Ting, som vare mig betroede af dette Folk, og at overdrage dem visse Ejendomme, som vare betroede til min Omsorg. Jeg sagde: De kan sætte mig i Fængsel, mine Herrer, jeg er rede, men jeg er ikke rede til at forsage mine Principer eller forraade mit Folk, jeg er ikke rede til at bortgive min Ære eller de Ting, som Gud har anbetroet mig og det, som hans Folk har lagt i mine Hænder. Jeg kan forsvare at gaa i Fængsel, om De kan forsvare at sende mig der. Disse ere mine Følelser.

De samme Følelser, som foraarsagede denne unge Mands Død, findes ogsaa i vor Midte. Menneskene kunne udstrække deres Hænder for at faa vore Ejendomme, og de kunne tørste efter vort Blod lige saa meget som nogensinde; men jeg erklærer i Israels Guds Navn, Zion vil blomstre og trives; Sandhedens Principer ville herske; de Ting, som Gud har anbetroet os, ville vi forsvare med Triumf. Gud vil staa os bi, og der er ingen Magt i dette Land eller i noget andet Land, paa denne Side af Helvede eller i selve Helvede, som kan hindre det. Dersom vi ville holde os nær til Gud, gjøre vor Pligt, afholde os fra Uretfærdighed og efterleve vor Religion og holde Guds Befalinger, da skal Zion rejse sig og skinne, og Herrens Herlighed skal hvile paa hende. Medens denne og andre Nationer skulle sønderbrydes, vil Zion og dens Herlighed udstrække sig fra Nation til Nation, og den vil vedblive at voxe og tiltage indtil denne Verdens Riger ere blevne vor Guds og Kristi Rige, og enhver Skabning i Himmelen og paa Jorden skal høres at sige: Ham, som sidder paa Thronen, og Lammet, være Velsignelse og Pris og Ære og Kraft i al Evighed. I Herren er vor Styrke; han vil staa sit Israel bi. Vor Gang er fremad; og Renhed, Dyd, Sandhed, Retskaffenhed, Guds Love og lige Rettigheder for alle Mennesker, og Beskyttelse for enhver retskaffen Mand under alle Omstændigheder, er vort Motto. Vi ere Guds og Menneskehedens Venner. Ligesom Broder Cannon, sørger jeg ikke over den Hedengangne; han er gaaet bort for at forene sig med en Skare af ædle Mænd, som, medens de vare her, have vovet at gjøre deres Pligt og strede tappert for Sandhedens Sag. Her er Broder Rudger Clawson, som var ved Broder Standing, da denne blev skudt: Pøbelen truede med at tage ogsaa hans Liv, og rettede sine Vaaben mod ham for at tage det; han lagde sine Arme over Brystet, saa roligt paa sine Modstandere og opfordrede dem til at skyde, men de gjorde det ikke, thi Gud bevarede ham. Her er Broder John Morgan, som har arbejdet og rejst meget i hele den Del af Landet. Han og Broder Standing, som var en af hans Medarbejdere, havde prædiket Evangeliet, som havde til Følge, at de døbte et betydeligt Antal. Dette opvakte Modstands-Følelser i Nogles Hjærter, og Grunden, hvorfor de bleve ophidsede, var, at Folket troede Evangeliet, og det var det de ikke ønskede. Gjorde de Nogen Fortræd? Nej. Vare de respektable Mænd? Ja. Gjorde de Indgreb

i Andres Rettigheder og Privilegier? Nej. Hvorfor blev da denne unge Mand dræbt? Fordi han vovede at tro paa Gud og fordi han vovede at forkynde, at Gud havde aabenbaret sig i disse sidste Dage, ligesom han gjorde i fordums Dage; fordi han opfordrede Folket til at omvende sig fra deres Synder og blive døbt til disses Forladelse og lovede Alle, som vilde gjøre dette, at de skulde modtage den Hellig-Aands Gave. Det var en stor Forbrydelse, han maatte lade sit Liv for! Det bedrøver mig at se den hævngjerrige Aand, som existerer blandt Menneskene. Vi have meget forskjellige Følelser fra disse, saaledes som vor Historie fra dens Begyndelse overflødigt beviser. David var engang vred paa sit Folk paa Grund af deres Ugudeligheder, og bad Gud om at sende dem hastigt til Helvede. Jesus, da han led Dødens Kvaler, udbrød: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre." Hvor smukt lyder ikke det sidste Udbrud fremfor det første! Lad os pleje denne Aand; men medens vi gjøre dette, lad ikke vore Fjender tro, at vi sove, men Ve over dem, som stride mod Israel. I Israels Guds Navn, de skulle blive ødelagte — og skriv det ned, og se om det ikke vil gaa i Opfyldelse, og lad hele Israel svare Amen (Atter gjentog hele Forsamlingen „Amen"). Men Zion vil rejse sig og skinne, og Herrens Herlighed vil hvile paa hende.

Broder Standing, (her henvendte Taleren sig til Afdødes Fader, som sad paa Forhøjningen) det er ret, at De er bedrøvet; det er ret, at De og Deres Familie og Venner ere sørgmodige, men Deres Søn er gaaet forud for at berede et Sted, at hvor han er, De ogsaa kan være.

Hvad er vore Hensigter? At gjøre vel mod Alle, saa langt som De vil tillade os; men vi ville, efter som Gud giver os Styrke, forhindre dem fra at røve os og skade os; vi ville ogsaa forsvare vore Rettigheder, Rettigheder som fri Mænd, Rettigheder som Gud har givet os; vi ville ære vort Præstedømme og Kaldelse og fremdeles gaa til Jordens Ender og forkynde Rigets Evangelium; samle de Oprigtige af Hjertet fra alle Nationer, opbygge Templer og administrere i dem, ære Herren vor Gud og holde hans Befalinger; og efterhaanden, naar de Døde skulle høre Guds Søns Røst og komme frem, vil ogsaa denne unge Mand komme frem, med Joseph og Hyrum Smith, hvilke jeg saa bleve myrdede af en Pøbelhob, medens de vare under Lovens Beskyttelse, under Beskyttelse af Statens Guvernør, som, til mig og Dr. Bernhisel, satte sin og Statens Ære i Pant paa, at om vi vilde gaa ubevæbnede dertil, skulde vi blive beskyttede, og kort efter at vi havde fulgt hans Anvisning, bleve disse Mænd myrdede med koldt Blod. Disse Ting er jeg personlig bekjendt med. Disse Mænd ere gaaede bort for at blande sig med Gudernes Tal, og Broder Joseph Standing har fulgt dem. Broder Standing, (til Afdødes Fader) vær ikke bekymret, Deres Søn har det godt. Det glæder mig at se den Omsorg, som er bleven udvist af Brødrene Clawson og Morgan, ved at bringe deres Medarbejders Legeme hertil, for at vi kunne have Lejlighed til at vise den sidste Ære for denne vor hedengangne Broder, som var trofast indtil Enden og som vil modtage en Herligheds Krone blandt Guderne i de evige Verdener.

Brødre, lad os være trofaste til Gud, lad os efterleve vor Religion, holde hans Befalinger, omgaaes alle Mennesker vel, som gjøre ret, behandle dem vel og være venlige og retfærdige mod dem,

enten de have samme Tro som os eller ikke; men tillad ikke disse fordærvelige Uslinge, som findes i Eders Midte, at have Herredømmet over Eder. Vi maa hævde vore Rettigheder, Rettigheder, som ere tilsikrede os ved vort Lands Konstitution og som Gud har givet os, og om vi gjøre dette, vil han staa os bi. Amen.

Rettelse: I sidste Nummer af Stjernen, Side 369, første Linie, staar: I Aaret 1835, læs: I Aaret 1855.

Blandinger.

Jordskjælv i Georgia. Hele Befolkningen i denne Stats nordlige Del ere skrækslagne af et Naturfænomen. I sidste Uge mærkedes flere Gange stærke Jordrystelser, og paa sine Steder revnede Jorden, som frembragte store Afgrunde. Den mærkeligste Fremtoning var dog, at Bjerget Ingola begyndte at synke, og denne Sænkning vedbliver endnu den Dag idag. Det ser ud til, at hele dette mægtige Bjerg inden faa Dage vil være forsvundet fra Jordens Overflade.

(Den Danske Pioner.)

Ildebrande i Rusland. Fra Jekaterinoslav i Kuban Distrikt telegraferes til Pravitelstvennij Vjestnik: Den 8de September Kl. 3 om Morgenen udbrød der en Ildebrand i Kosakkolonien Kasansskoj. Ilden greb heftig om sig paa Grund af den stærke Blæst, og 24 Gaarde nedbrændte. Den 9de brændte i Kolonien Dmitrievskoj ligeledes under en stærk Storm, om Aftenen Kl. 8, ikke mindre end 62 Gaarde fuldstændig til Grunden; omtrent 100 Huse bleve et Rov for Flammerne. Aarsagen til Ildens Opkomst siges at være Uforsigtighed med Ild. Den 11te September udbrød der atter Ild i samme Koloni, hvorved der brændte 7 Huse og nogle Kornmagasiner. — Fra Jekaterinoslav telegraferes til Golos den 17de September: Igaar Morges udbrød der under en stærk Blæst Ildebrand i den tæt befolkede Del af Byen. Der nedbrændte en Mængde Huse og Bygninger. Den foraarsagede Skade er uhyre.

De i August Maaned indløbne officielle Beretninger fra de forskjellige Guvernementer om Tab, foraarsagede ved Ildebrande, udvise den enorme Sum af 20,856,050 Rubler. Af denne Sum falder dog over Halvdelen paa Guvernementet Irkutsk, hvor der ved 16 Ildebrande er foraarsaget en Skade til Beløb af 13,638,123 Rubler. I det Hele taget var Antallet af Ildebrande 2978, af hvilke 514 vare foranledigede ved Brandstiftelse, 244 ved Lynnedslag, 699 ved Uforsigtighed med Ild og Lys, medens Aarsagen til de resterende 1521 var uoplyst.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 2. Den 15. Oktober 1879. 29. Aargang.

Tale af Præsident Wm. Budge,

afholdt i Chesterfield den 10. August 1879.

Mine Brødre, Søstre og Venner! Jeg er glad for det Privilegium, jeg i denne Aften har til at tale til Eder en kort Tid. Naarsomhelst Lejlighed gives, er det min Attraa at udvikle vor Troes Natur og Egenskaber, og jeg formoder, at jeg tænker ret, naar jeg antager, at vore Venner, som have været saa venlige at besøge os, ere komne i den Hensigt at lære Noget angaaende denne Tro.

I dette fri Land, hvor vi kunne lykønske os selv med at vi nyde og blive tilladte de største Friheder, forudsætter jeg, at alle de Tilstedeværende ville med Opmærksomhed lytte til, hvad som maatte blive sagt, saa at vore Venner kunne forlade denne Forsamling med lidt mere Kundskab om vor Religions Beskaffenhed, end da de kom her.

Jeg kan tildels forestille mig de Følelser, som røre sig i vore Venners Hjerter. De have uden Tvivl hørt Tale om de Sidste-Dages Hellige, og de have havt samme Mening om disse, som de Mænd, der have raabt fra Prædikestolen og skrevet Bøger om „Mormonerne", og de ere sandsynligvis komne her med visse Anskuelser om „Mormonismen".

Det gjør mig ondt at skulle sige, at Erfaringen har lært mig, at den store Mængde har været ført bag Lyset, og det glæder mig undertiden at høre Tilstaaelser af denne Art fra vore Venner, som have hørt selv, og som saadant have været i Stand til at kunne bedømme, om de Beretninger, de hidtil have erholdt fra vore Fjender, have været paalidelige eller ikke.

Det synes forunderligt, men er ikke desmindre sandt, at Mange, som ønske at kjende de Helliges Tro, gaa til deres Fjender for at faa Underretning. Jeg ved ikke, om vore Venner kunne indse det Urimelige og Uretfærdige i at gaa en saadan Vej. Dersom jeg ønskede at vide, hvad de Romersk-Katholske troede paa, tror jeg ikke, at jeg vilde gaa til Protestant-Kirken, for at faa det at vide; eller dersom jeg ønskede at erfare, hvad

nogen Klasse af de saakaldte Kristne troede paa, tror jeg ikke, at det vilde være retfærdigt af mig at gaa til nogen anden Sekt for at erfare det. For det Første vilde andre Kirker, enten forsætlig eller mod bedre Vidende, blive ledte til at fremstille sin Nabos Tro i et daarligt Lys, og jeg vilde da blive bedraget, og for det Andet, behøver jeg ingenlunde at gaa til èt Folk for at erfare et andet Folks Tro, fordi jeg lige saa let kan gaa til deres egen Kirke og lytte til, hvad de har at sige, og saaledes være vis paa at faa rigtig Underretning om deres Anskuelser, i Stedet for at slaa min Lid til deres Nabors vrange Fremstillinger. Jeg paastaar, at en saadan Fremgangsmaade er den rette; den er retfærdig og stemmer overens med vore Begreber om Maaden, hvorpaa vi, ved en upartisk Undersøgelse og Overvejelse gjennem det selv samme Parti, kunne erholde Kundskab om deres Tro er ret eller ikke.

Naturligvis have vi, som Sidste-Dages Hellige, selv om vi havde Magt dertil, ingen Tilbøjelighed til at tvinge Nogen til at tro vor Lære. Det er ikke fordi vi ønske at drage Nytte af en utilbørlig Indflydelse til Fordel for vor Tro, at vi prædike for vore Venner. Det er simpelt vort Ønske at fremlægge den Religions Egenskaber for dem, i hvilken vi arbejde, saa at vore Venner kunne have Lejlighed til at modtage eller forkaste det, eftersom de selv finder for godt. Men medens jeg vil gjøre saa, ønsker jeg, at mine Venner ville være saa venlige at følge mig med deres Tro, Sympathi og gode Ønsker, for saa vidt som deres Bistand kan hjælpe mig til at fremlægge den ejendommelige Tro og Lære, som tilhører den Kirke, med hvilken jeg staar i Forbindelse, saa at de kunne dømme; og jeg vil søge at fremlægge dette saa tydeligt, klart og kortfattet som muligt.

Jeg nærmer mig Gjenstanden i den Overbevisning, at jeg har mange gode Venners Sympathi; thi jeg føler, at mange af disse ere under Indtrykket af, at en Religions-System, som indeholder i sig selv mere Styrke end disse, som nu blive lærte, er nødvendig. Jeg strider til at undersøge denne Gjenstand, fordi jeg tror, at mange af vore venlige, agtværdige Venner, nemlig disse, som attraa at tjene Gud overensstemmende med hans Villie og Behag, meget vel kunne indse, at der hersker en saa almindelig Forvirring og Vildfarelse, at Religion næsten synes aldeles at tabe sit Fodfæste i Menneskenes Hjærter; og vi, som tro paa Gud og hans aabenbarede Ord, saaledes som det indeholdes i det gamle og ny Testamente, kunne kun beklage en saadan Tingenes Tilstand, som fremviser en voxende Aftagen af den Ærbødighed og Ærefrygt for et højere Væsen, som vi ønske at skulle være tilstede hos Menneskene.

Hvad er Grunden, mine Venner, til at Menneskene ere blevne saa lidet religiøse? Hvad er Grunden til, at Menneskene omtale hellige Ting paa en letsindig Maade? Hvad er Grunden til, at Mænd, som hidtil have været ansete for Religionens Tjenere, nu blive tagne saa liden Notits af? Simpelt fordi Religionen har tabt sit Fodfæste i Menneskenes Hjærter og Sympathi; fordi de Religioner, som blive lærte, ikke kunne fyldestgjøre og tilfredsstille den Trang, som Mænd og Kvinder føle; fordi de Ord, som de fleste Præster prædike, ikke indeholde Noget, der kan overbevise dem om Sandheden af den Lære, som bliver fremstillet for dem, eller om den syndefulde Tilstand, dette Folk befinder sig i.

Den kristne Verdens nuværende Tilstand viser os ikke den Enighed og Kjærlighed, som vi kunne forvente at

finde i en Fortsættelse af den Lære, Kristus forkyndte, og det er dette, som Mange tro er det, som forøger deres Tvivl og og bestyrker deres daarlige Anskuelser om alt, hvad der kaldes Kristendom. Det ny Testamente giver os Tilladelse til at forvente Enighed i den kristne Kirke. Apostlernes Formaninger vare beregnede paa at tilvejebringe Enighed mellem de Hellige, at de skulde forstaa ens, føre den samme Tale, være af samme Sind og samme Mening. Saaledes ere Apostelen Pauli Ord i sit første Brev til de Korinthier 1 Kap. 10 V.

Nu, mine Venner, existerer der en saadan Tilstand i de saakaldte kristne Kirker, som vi kunne forvente af en fuldkommen Religion, indført ved Kristus? Existerer der for Nærværende en saadan Tingenes Tilstand, som stemmer overens med den Tilstand, som Paulus ved sine Instruktioner i det Skriftsted, jeg har anført, ønskede at tilvejebringe? Jeg antager det ikke. Jeg tager ikke fejl naar jeg tror og paastaar — og jeg tænker at vore Venner ere i Stand til at kunne gjøre det Samme — at der mellem Kristendommens Sekter ikke findes den Enighed, Tro, den Fred, Venlighed og Kjærlighed som vi, ved at læse det ny Testamente, kunne forvente at skulle være tilstede som Kristendommens sande Frugter. Det er angaaende dette, jeg ønsker at gjøre nogle faa Bemærkninger, før jeg skrider til at fremlægge vor Tro.

Tilstedeværelsen af en Mængde Sekter, som alle kaldes „kristne", kan ikke benægtes; men man har fortalt mig, at alle de kristne Kirker tilsammen udgjør én Kirke, saaledes, at dersom én Sekt ikke lærer Saliggjørelsens Plan i sin Fylde, saaledes som den blev fremsat af vor Herre Jesus Kristus, da vil et saadant Resultat opnaas, naar vi lægge alle disse forskjellige Kirker tilsammen, og det uagtet der kan være delte Meninger mellem Medlemmerne af disse Kirker. Medmindre vi ville antage denne Betragtning, ville vi være nødsagede til af denne Grund at forkaste Kristendommen, da vi ikke se os i Stand til at udfinde, hvilken af disse Sekter, der lærer Sandheden. Vi ere i Sandhed tilbøjelige til at komme til det sidste Resultat. Her er en Kirke, som kaldes kristen, som lærer visse Lærdomme; en anden lærer mere eller mindre i Modstrid med den; en tredie lærer Lærdomme, som komme i Modstrid med de andre to, og saaledes kunne vi gaa gjennem dem alle, og i lignende Udtryk tale med dem, som oprigtigt tro at de tjene Gud.

Tillad mig, mine Venner, følgende Spørgsmaal, først: Er der nogen Rimelighed i at antage, at Gud vilde opholde to forskjellige religiøse Kirker som sine egne? Er det fornuftigt at antage, at Gud til disse forskjellige Kirker vilde beskikke Præster, som lærte forskjellige Lærdomme? Efter hvad Bibelen fortæller os angaaende den Enighed, som Guds inspirerede Tjenere saa meget søgte at tilvejebringe mellem dem selv, kan jeg sige, at det ingenlunde er rimeligt at at antage dette. Saalænge der existerer to forskjellige Religions-Systemer, der lære forskjellige Lærdomme og prædike forskjellige Principer, ville hinanden modstridende Indflydelser og Følelser gjøre sig gjældende, og maaske endnu mere, dersom Forskjellen i Læren er meget stor. Dersom dette ikke er fornuftigt, hvad skulle vi da gjøre? Hvorledes skulle vi da forklare det?

Dette bringer os til at betragte den Stilling, vi indtage. Vi ønske at vide noget Mere.

Er det sandt, at de saakaldte kristne Samfund, som for Øjeblikket existere, skulle fremstille Kristi Kirke? Er det sandt, at de have bortkastet Noget, som

tilhører Kristi Lære i sin Fylde, og taget som deres Rettesnor deres egne Anskuelser om hvad der er Ret, hvilket har ledet til Adsplittelse i Lærdommen? I ville se, mine Venner, at det er ligesaa ubi- belsk som ufornuftigt for os at anse flere end et af de saakaldte kristne Samfund som Kristi Kirke.

Jeg vil henlede Eders Opmærksomhed til nogle faa Steder i Skriften. Da Jesus udsendte sine Apostler for at præ- dike, sagde han til dem: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen." Ikke „et Evangelium" men „Evangeliet." Der var intet Valg. Han omtalte bestemt Evangeliets Plan, hvilken han, Guds Søn, var kommen for at fremsætte. Paulus siger i det 1ste Kapitel 8de Vers af sit Brev til de Ga- later: „Om endog vi, eller en Engel fra Himmelen prædiker Eder Evangelium anderledes, end vi have prædiket Eder det, han være en Forbandelse". Paulus, en af Apostlerne, lærte Evangeliet, det samme Evangelium som Peter, Jakob og Johannes og Andre lærte. Paulus sagde ved en anden Lejlighed (Gal. 2, 1. 2), at han gik op til Jerusalem som Følge af en Aabenbaring og tog Barnabas og Titus med sig, og prædikede det Evan- gelium, som han havde prædiket iblandt Hedningerne, og viser saaledes, at han altid lærte éns. Vi se, at Paulus, hver- ken i Ord eller Gjerninger, tillader sig den mindste Forandring eller Afvigelse fra det Evangelium, som Kristus lærte og som Apostlerne prædikede til Folket. Paa et andet Sted siges der: „Hver den, som afviger og ikke bliver i Kristi Lærdom, haver ikke Gud. Hvo som bliver i Kristi Lærdom, han haver baade Faderen og Sønnen" (2 Joh. 9.). Dette viser os, at han strængt lærte Nødvendigheden af at holde fast paa den Lærdoms-Form, som først var bleven given. Jeg anfører disse Skriftsteder for at vise Eder, at Evangeliet, som Kristus og hans Apostler først lærte, var bestemt at skulle læres fremdeles uden nogen Forandring, og at Ingen, selv en Engel fra Himmelen, havde Ret til at prædike noget andet Evange- lium, end det, som fra først af var blevet forkyndt.

Jeg vil skride til at undersøge nogle af Lærdommene i deres Enkeltheder, som snart vil vise os Forskjellen mellem For- kynderne af det sande og det saakaldte Evangelium, som bliver forkyndt i denne Tid. Men ere I med mig forberedte paa, at komme til det Resultat, at det er det gamle Evangelium, Kristi Evan- gelium, Apostlernes Lærdomme, som vi bør søge og følge for at kunne forvente et evigt Liv? Eller tro I, at I ere frelste ved at følge Mænds Lærdomme, som have foretaget sig store Forandringer ved det gamle Evangelium, med følgende Skriftsted for Eder: „Dersom Nogen kommer til Eder og fører ikke denne Lærdom, ham annammer ikke tilhuse og byder ham ikke velkommen". (2 Joh. 10) Tro I at kunne erholde Guds Velsig- nelser ved at blive Medlemmer af en Kirke eller Kirker, som lære Lærdomme, der ere i Modstrid med hvad Kristus lærte?

„Ganske vist", siger En, en Bibel- troende, „naturligvis ønsker jeg at have Bibelens Religion; jeg ønsker at have Kristi Lære og jeg tillader ikke Afvigelser". Dette er ret og rigtigt. Naturligvis, dersom der skulde blive Spørgsmaal om, Gud har gjort nogen Forandring i sin forrige Plan, som tilkjendegivet gjennem Kristus, da maa vi overveje dette, thi om Gud forordner det, er jeg ogsaa villig til at gjøre en Forandring. Jeg er fuldkommen villig til at antage en Lære, som Gud har aabenbaret fra Him- melen til min Frelse. Jeg tilstaar, at

jeg ingen Tilbøjelighed har til at opholde personlige Anskuelser eller Spekulationer, som kunde opkomme hos mig selv gjennem Tænken. Jeg ønsker Kristi Lære, saaledes som Kristus lærte den og saaledes som Apostlerne lærte den, og jeg vil ikke med det Lys, jeg besidder, foretage mig i mindste Maade at afvige fra Bogstavet eller Aanden i den gamle Plan. Vi ville ikke lære Lærdomme, som ere i Modstrid med denne Bog (Bibelen), men vi ere beredte til i Venlighedens Aand at vise vore Venner, at Lærdomme, som staa i Modstrid med dem, der indeholdes i denne Bog, ere Gud mishagelige og ere ikke beregnede til at bringe Fred og Frelse til Menneskenes Børn.

„Men," siger En, „hvad gjør det til Sagen, om vi just gaa den Vej, I udpege, eller en anden? Er det ikke ligegyldigt om vi komme til Himmelen paa den ene eller den anden Maade?" Jo, og vi ville forsøge paa at illustrere denne Ide. Dersom en Mand ønsker at gaa til London, maa han gaa ad den Vej, som just fører derhen; det vilde ikke hjælpe ham det Mindste om han gik en anden Vej. Maaske kan han komme til London af en anden Vej, naar han vil gjøre en Omvej. Men der er ingen Sammenligning mellem dette og Frelsnings-Planen, fordi der ikke ere to Veje, der føre til Himmelen. Dette er Forskjellen. Der er maaske to eller flere Veje, som leder til London, men der er kun én Vej, der fører til Himmelen, saa at naar vi tillade saadanne Exempler at oplyse os, saa indlade vi os med en Vildfarelse, og den leder os paa Afveje.

Bibelen omtaler én Vej og den omtaler to Veje. Den omtaler en bred Vej, som fører til Fordærvelse, og den omtaler en smal Vej, som fører til evigt Liv. Vi se altsaa, at der er kun én Vej, som fører til Himmelen, og dersom Nogen vil overtale os til at tro, at den brede Vej ogsaa vil lede os dertil, da vil han bedrage os, thi der er kun én Vej og den er snever. Bibelen udtaler sig meget tydeligt om denne Gjenstand, fordi Lærdommene ere faste og Ordene klare, som sige, at der kun er én Vej, som fører til Liv og Herlighed. Det er denne Vej, vi ønske at finde.

Jesus sagde, at han kom for at gjøre sin Faders Villie, ikke sin egen. Han kaldte Apostler og ordinerede dem og sagde: „Ligesom Faderen haver udsendt mig, saa sender jeg og Eder. Gaa ud og forkynd Evangeliet til enhver Skabning". Dette var deres Mission. Men han sagde: „Men I skulle blive i Jerusalems Stad, indtil I blive iførte med Kraft fra det Høje". Jesus kaldte Apostlerne; han ordinerede dem selv; han gav dem selv sine Instruktioner og beskikkede dem til at prædike Evangeliet til alle Skabninger; men han ønskede, at de skulde forblive i Jerusalem, indtil de bleve iførte med Kraft fra det Høje, en vis Gave, som Gud havde lovet, for at de kunde blive dygtiggjorte til, i enhver Henseende, at udfylde den vigtige Pligt, som var paalagt dem, nemlig at prædike Saliggjørelsens Ord til en falden Verden. Apostlerne gjorde som befalet og forsamlede sig i Jerusalem netop paa Pintsedagen, og medens de befandt sig i et lille Værelse, modtoge de den Gave, om hvilken Jesus havde talt. Den Hellig-Aand kom over dem som et fremfarende vældigt Vejr og satte sig som Ildtunger paa deres Hoveder. Og medens de vare under denne Indflydelse, fremstode Apostlerne, som vare udsendte for at forkynde Evangeliet, i det Mindste gjorde Peter det som en Mund for de Andre, og forkyndte Evangeliet, som Kristus havde udsendt dem med. Hvorledes var dette? Lad

os lægge en god Grundvold eftersom vi skride fremad.

Vare Apostlerne dygtiggjorte til at prædike dette Evangelium? Jeg tænker ikke, at nogen Kristen vil betvivle dette. Dersom de ikke vare beredte til at forkynde Guds Søns Evangelium, vil jeg aldrig kunne gjøre mig Haab om at høre det i dette Liv. Aldrig. Jesus valgte dem selv; han ordinerede dem selv; han underviste dem selv, og efter alt dette, forsamledes de i Jerusalem for at modtage Opfyldelsen af vor Herre Jesu Kristi Løfte til dem, idet de modtoge den Hellige Aands Gave, som jeg har omtalt og som vil findes berettet i Apostlernes Gjerninger 2 Kap. 1—3 Vers.

Jeg antager, at mine Venner ere beredte paa at modtage Peters Ord, og anerkjende dem for at være sande. Hvad sagde Peter? Først prædikede han om, at Kristus var korsfæstet. Vi se, at den Mængde, som havde samlet sig paa Pintsedagen, var uden Tro paa Kristus. De havde forkastet ham og hans Lærdomme; de havde været af dem, som forfulgte Kristus og Apostlerne; de vare af dem, som enten personlig eller ved deres Følelser havde fremskyndet den Herre Jesu Korsfæstelse. Peter, som vidste dette, stod op og talte til dem om Kristi Korsfæstelse, og hans Tale blev velsignet med Held. Peter, en Herrens Tjener, bemyndiget af Guds Søn. Peter, paa hvem Guds Aand hvilede som Ildtunger, som Skriften udtrykker sig. Denne Mand stod op og fortalte dem om Jesus. Hvem kan tvivle om Resultatet? Jeg er vis paa, at vi vilde have følt os skuffede, om Bibelen havde fortalt os, at han ikke havde Held med sig. Hans Prædiken havde de bedste Følger. Mange troede paa ham, og Følgen heraf var, at de sagde: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gjøre?“ Det er intet Under, at de spurgte saaledes. Folk, som enten havde hjulpet til at korsfæste Herren, eller ogsaa glædet sig, da han blev korsfæstet, saaledes som Mange af dem gjorde, bleve overbeviste om, at den samme Jesus, som de havde hjulpet til at korsfæste, virkelig var Herren, Kristus, og da de bleve overbeviste herom, udbrøde de: „I Mænd, Brødre, hvad skulle vi gjøre?“ Peter var beredt paa at fortælle dem dette; han havde de Instruktioner, som vare nødvendige, og Peters Ord, mine Venner, ere anvendelige idag baade for Eder og for mig.

Vi tro paa Kristus, antager jeg. Vi have været saa lykkelige at gjøre vor Indtrædelse i Verden i Midten af et Folk, som i det Mindste tror paa Kristi Guddommelighed, og vi have faaet indpodet gunstige Indtryk i denne Henseende; derfor ere Peters Ord, som bleve talte til dem, der troede paa Kristi Guddommelighed, anvendelige for os og ere Saliggjørelsens Ord til os, dersom det gamle Evangelium ikke er forandret. Hvorledes løde disse Ord? Han sagde: „Omvender Eder, og hver af Eder lader sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave“. (Ap. Gj. 2, 38.)

Var dette Evangeliet? Ja, medmindre Apostlerne vare ulydige til Kristi Befalinger; thi de vare udsendte for at prædike Evangeliet, og de vare inspirerede for at kunne prædike det i sin Fylde og repræsentere Gud, Himmelens og Jordens Skaber, i Ordene og Aanden, ved hvis Hjælp de frembare det til Folket.

Tro paa Kristus, var Evangeliets første Princip; Omvendelse fra sine Synder, var det andet Princip; Daab til Syndernes Forladelse, var det tredie Princip, og derefter den Hellig- Aands Gave ved Haandspaalæggelse, saaledes som Peter den Dag lærte det i Jerusalem.

Er der Noget at indvende mod dette? „Nej, aldeles ikke," siger En, „det er bibelsk, og der er Intet at indvende derimod." En Bibeltroende maa sige saaledes. Men hvad bliver der af os, dersom der ikke bliver lært saadanne Lærdomme? „Ja, men bliver disse ikke lærte?" siger En. Nej. Tro paa Kristus og Omvendelse fra sine Synder, bliver lært, skjøndt Nogle lære det Sidste før Tro paa Kristus. Nogle lære, at vi maa omvende os fra vore Synder før vi kunne tro paa Kristus. Dette er en Fejltagelse. Vi kunne umuligt omvende os fra vore Synder uden at vi ere overbeviste om, at have begaaet Synd. Vi kunne ikke omvende os fra Brud paa Love, som Kristus har givet gjennem sine Apostler, uden at vi ere overbeviste om, at han var guddommelig og havde Myndighed til at give disse, saa at Tro paa Kristus og hans guddommelige Sendelse, maa være Grunden til vor Løbebane som Kristne. Det Første, som Tro paa Kristus bevirker, er Omvendelse fra begaaede Synder. Omvendelse er altsaa Evangeliets andet Princip. Angaaende det tredie Princip, maa vi udvikle os lidt nærmere. Læs Eders Bibel, og I ville finde, at Peter lærte Daab til Syndernes Forladelse. (Ap. Gj. 2. 38) Atter, Johannes den Døber, som var Kristi Forløber, døbte til Syndernes Forladelse (Mark. 1. 4) „Johannes var sendt af Gud". Jeg tror, I ville finde det i det første Kapitel af Johannes Evangelium 6 Vers. Johannes siger selv i samme Kapitels 33 Vers: „Han som sendte mig at døbe med Vand, han sagde til mig," osv.; her er hentydet til Kristus. Begge Skriftsteder hævder dette, at Johannes den Døber var sendt af Gud til at døbe med Vand, og Bibelen underretter os om, at han lærte Omvendelsens Daab til Syndernes Forladelse. Dette er netop hvad vi maa forvente. Johannes var Guds Tjener, og det var Peter ogsaa. De lærte Begge den samme Lære. Johannes lærte Daab og Peter opfordrede Folket til, Enhver af dem, at lade sig døbe. I ville erindre Beretningen om Guds Tjener, som blev sendt til Paulus for at tale med ham efter hans Syn. Han gik til ham, og da han saa Skjællene falde fra Pauli eller Sauls Øjne, sagde denne Guds Mand til ham: „Hvorfor tøver Du? Staa op, lad Dig døbe og dine Synder aftvætte og paakald Herrens Navn." (Ap. Gj. 22, 16) Blive døbt og faa sine Synder aftvættet? Ja. Dette stemmer ganske overens med baade Peters og Johannes den Døbers Lærdomme. De vare alle Tre Guds Tjenere og de lærte Alle den samme Lære, og de, som hørte og troede Læren, bleve i Besiddelse af den selv samme Tro. Heraf erfare vi, at de fordums Hellige, saavidt Daab angik, lærte og praktiserede den selv samme Lære, nemlig: Daab til Syndernes Forladelse.

Jeg ønsker at gjøre nogle Betragtninger over dette. En siger: „Jeg har altid vidst, at Daab var et af de fordums Helliges Principer, men jeg har altid havt det Indtryk, at den ikke var nødvendig til Frelse." Vi have lært saa meget, mine Venner, og gode Kristne have før troet Meget, som gode Kristne siden have forkastet. Men der er ingen Grund til at forandre Bibel-Læren.

(Fortsættes Side 25.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Oktober.

Timelig Frelse.

Vi læse, at „Evangeliet er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, som tror". Hvad er Saliggjørelse? Er det ikke at blive frelst fra det Onde? Om saa er, vil den da frelse os fra alt Ondt, eller vil den kun frelse Mennesket fra en vis eller særlig Art Ondt? Dersom Evangeliet, som blev givet af Giveren af alle fuldkomne Gaver, var en fuldkommen Gave, maa den nødvendigvis frelse Troende fra alt Ondt. Paa hvilken Maade kan disse talrige Scener af Hungersnød og Elendighed, i Midten af Overflødighed, fordrives fra Jordens Overflade? Ved intet Andet end at adlyde Evangeliet. Frelse blev tilbudt Befolkningen før Syndfloden paa de samme Betingelser, men da de ikke vilde give Agt paa Noahs Advarsler forspildte de ikke alene deres Ret til timelig Frelse, men ogsaa Lejligheden til at opnaa aandelig Frelse. Vi have et andet Exempel ved Beretningen om Sodomas og Gomorrahs Ødelæggelse. Her blev baade timelig og aandelig Frelse tilbudt Folket, og saa Mange, som vare lydige til visse Befalinger, bleve frelste. Aldrig er Løftet om timelig Frelse ved Adlydelse af Evangeliet, blevet tilbudt Menneskene alene, men Evangeliet, som er uforanderligt, tilbød Menneskene saavel timelig som aandelig Frelse. Paa Klippebjergenes Top i Amerika findes Tusinder, som ved at vise Lydighed til Evangeliet have forladt deres Hjem i Europa, hvor de for deres strænge Arbejde næppe kunde erholde Saameget, som var nødvendigt for en elendig Tilværelse, og bosat sig i «Deseret»'s fredelige Dale, hvor de, borte fra den forføreriske Verden, nu glæde sig i Besiddelsen af blomstrende Avlsgaarde eller i Varetagelsen af deres forskjellige Forretninger, uden Frygt for Fremtiden; og de kunne bære et sandt Vidnesbyrd om, at Evangeliet er en Guds Kraft til Frelse eller Saliggjørelse i disse Dage. Gaa fra den ene Ende af Utah til den anden, og undersøg Vejene og Stræderne, og I ville ikke finde en Eneste, som er nødsaget til at betle fra Dør til Dør for at opholde Livet. Men Tro uden Gjerninger vil lige saa Lidt frelse Nogen timelig eller aandelig nu, som i tidligere Tider; thi sande Troende fuldkommeliggjøre deres Tro ved gode Gjerninger, hvorved de erholde Frelse.

Vil det Evangelium, som i Almindelighed bliver forkyndt idag i den saakaldte Kristendom, frelse Menneskene timelig? — aandelig Frelse ville vi ikke tale om, thi uden Aabenbaring er dette jo kun et Gjætteværk. „Af deres Frugter skulle I kjende dem". Kunne vi finde Mangel, Armod, Elendighed og Hungersnød blandt dem, som sige sig at være Evangeli-Troende? Om saa er, besidder disse Evangelier ingen frelsende Kraft, hvoraf vi maa slutte, at Menneskene have Retfærdighedens Skin, men fornægte dens Kraft. Fra Saadanne vende vi os bort.

Den ene Slægt efter den anden har set de Vildfarelser, i hvilke deres Forfædre have levet, lige fra Adams Dage til nu. Maaske Menneskene i Noahs Dage sørgede over Adams Fald, og samtidigt erklærede for Noah, at de ikke behøvede

noget af den Frelse, han tilbød dem. Senere hen i Tiden finde vi, at de byggede og prydede de gamle Profeters Grave, medens de til samme Tid dræbte de Profeter, som vare iblandt dem. Det Samme er Tilfældet i vore Dage. Vi høre det almindelige Raab: Vi have Moses og Profeterne! Vi have det ny Testamente! Vi behøve ikke guddommelig Aabenbaring gjennem Joseph Smith. Først i de kommende Tider ville de Aabenbaringer, som ere givne gjennem Joseph Smith, blive anerkjendte som guddommelige.

Afløsning og Beskikkelse.

Eldste A. P. Rose løses fra at arbejde i Aalborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference,
Eldste Carl J. Øberg beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference,
Eldste E. O. Bylund beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference,
Eldste Christian Olsson beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference,
Eldste Niels Thomsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference,
Eldste N. B. Adler beskikkes til at arbejde i Skaanes Konference
Eldste Mons Nilsson beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Fredagen den 17de dennes, afrejste herfra med Dampskibet „Stettin" syv danske Emigranter for at følge med den Emigration, som den 18de dennes vil afgaa fra Liverpool til Utah. Vi ønske dem en lykkelig Rejse.

Tale af Præsident Wm. Budge

(Fortsat fra Side 23.)

„Jeg troede," siger En, „at vi ikke vare i Stand til selv at gjøre Noget for vor Frelse." Det fordrer rigtig Opfattelse. Dersom Daab bringer Syndsforladelse, kunne vi ikke, dersom vi forsømme den, erholde denne Velsignelse. Visselig ikke. Gud giver os dagligt Brød, men han lægger det ikke hen for os. En Mand saar Sæd paa Marken; han passer og høster den, tærsker og bereder den, saa at vi faar den i Skikkelse af Mel, men vi have ingen Tilbøjelighed til at benægte, at det er en Guds Gave. Dersom det ikke var for Guds Godhed, vilde vi ikke have noget Brød. Dersom det ikke var formedelst en Guds Gave, kunde vi ikke forrette Ordinancen, som bringer Syndernes Forladelse. Vi have ikke den mindste Magt selv til at gjøre Brug af et enkelt Princip, som tilhører det evige Livs Plan. Det er Altsammen Guds fri Gaver. Det er Altsammen Følgen af hans Barmhjærtighed, hans Gavmildhed, Godhed og Kjærlighed til os, at vi i det Hele taget have et Middel, hvorved vi kunne blive bedre og bringes ind i Guds Kirke og Rige, et Middel, der giver os Ret til at sige, at vi virkelig ere hans Børn. Den Kjendsgjerning, at han har givet Ordinancer, gjennem hvilke vi kunne faa Tilgivelse for vore Synder, berettiger os ikke til at sige, at vi gjøre

det af os selv, og naar Nogen taler saaledes, er der Grund til at tro, at man vil bedrage os.

Nu, mine Venner, Bibelen siger paa det Sted, jeg har anført, at Daaben er til Syndernes Forladelse. Tro vi dette? Dersom vi gjøre saa, vide vi ogsaa, at vi ikke kunne erholde Syndernes Forladelse uden denne. Dersom Gud har sat Daabsordinancen i sin Kirke som en Del af Frelsningsplanen, kan Frelse ikke erholdes uden denne. De Midler, som Gud anviser for visse Øjemed, maa anvendes. Vi kunne ikke sige, og det vilde være urimeligt at sige, at naar Gud tilkjendegiver sin Villie fra Himmelen om visse Ting, vi da kunne undlade at tage Hensyn til hans Raad og Anvisninger, fordi vi behage at antage noget Andet, som vi synes om. Det er denne fejlagtige Anskuelse, som har ledet til Samfundets nuværende elendige Tilstand.

„Men," siger En, „jeg troede, at Daaben kun var et udvortes Tegn paa en indvortes Naade, eller paa at de ere Medlemmer af Kirken." Her er en anden Vildfarelse. Bibelen siger os Intet herom. Daaben blev ikke indstiftet i dette Øjemed; den blev lært og administreret til Syndernes Forladelse og ikke for noget andet; og ingen Mand eller Kvinde kan nogensinde erholde Plads i Guds Rige eller nyde Guds Nærværelse her eller herefter, undtagen hans Synder blive aftvættede i Daaben, saaledes som Paulus fik sine Synder aftvættede, da han fulgte den gode og inspirerede Mand, Annanias' Raad.

Naar jeg betænker Betydningen af det Tilbud, han har gjort, fyldes mit Hjærte med Taknemlighed i Stedet for at føle Tilbøjelighed til at forkaste, hvad han har lært. Kan der gives Menneskeslægten en større Velsignelse end Tilgivelse for deres Synder? Have vi noget Haab om at komme til at nyde Guds Herlighed i vor nuværende syndefulde Tilstand? Visselig ikke, thi intet Syndigt eller Uhelligt kan nogensinde gaa ind til Guds Nærværelse. Dersom Gud derfor har indsat en Ordinance i sin Kirke, hvorved vi lig Paulus kunne afto vore Synder, hvorfor da ikke berede os til at modtage dem med Glæde, i Stedet for at pleje og befordre en Tilbøjelighed til at agte den for Intet?

Daab til Syndsforladelse er det tredie Princip i Kristi Evangelium. Derefter kommer Ordinancen Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Aand. Peter sagde paa Pintsefestens Dag: „Og I skulle modtage den Hellig-Aands Gave". Hvad indeholder den? Guds Aands Gave; Modtagelsen af Guds Kraft eller en Del af hans Kraft; Modtagelsen af en Indflydelse, som leder dem, der besidde den, nærmere til Gud i deres Følelser og Tro. En Aand, som ikke alene giver en indvortes Bevidsthed om vort Forhold til Gud, som hans Sønner og Døtre, men ogsaa en Magt, der giver udvortes Tilkjendegivelser om dens Guddommelighed. Da Jesus udsendte sine Apostler, lovede han dem, at „disse Tegn skulle følge dem, som tro." Her er hans Ord: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen. Hvo som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal fordømmes. Men disse Tegn skulle følge dem, som tro . . . ."

„Ja," siger En, „men I ved jo nok, at vi ikke tro paa Mirakler nu. Disse Tegn vare Mirakler, og dem tror vi ikke paa nu." Det kan gjerne være, mine Venner. Det er netop derfor vi ere her, fordi der er en saa stor Vantro paa Bibelen; fordi der findes en saadan Tilbøjelighed til at anse Bibelen og Kristi Løfter for

Intet; og vi ønske at vise Eder de Ting som I benægte; vi ønske at udpege til Eder de Lærdomme, som vore Fædre og vore Lærere have forkastet; og vi ønske at vise Eder, at de ere i Bibelen, Guds Ord, den Bog, om hvilken Nogle have gaaet saa vidt at paastaa, at vi ikke tro paa. Men er det sandt, at Guds Løfter i denne Henseende bleve opfyldte fordum? Ja. I Apostlernes Gjerninger 19 Kap. 6 Vers, ville I finde et Exempel paa, at Apostlerne lagde deres Hænder paa Nogle som vare blevne døbte, og de talte i Tungemaal. Dette var en af Gaverne, der viste sig som en Følge af, at de havde modtaget denne Aand.

I maa ikke for et Øjeblik tro, at idet vi lære disse Lærdomme, komme vi frem med Noget af os selv, noget Nyt. Dersom vi lærte ny Lærdomme, vilde I have Ret til at kalde os til Regnskab. Vi lære gamle Lærdomme. Vi lære det ny Testamentes Lærdomme, i Stedet for dem, vore kristne Venner lære. Vi have ikke den mindste Grad af fjendtlige Følelser mod nogen levende Sjæl, og naar vi hentyde til vore kristne Venner, da husk paa, at det simpelt er for at gjøre Forskjellen mellem deres og vore Anskuelser mere tydelig. I Stedet for at vore Venner kunne komme og kalde os til Regnskab, er det de Sidste-Dages Helliges Ret at komme frem og sige: „Se her; hvorledes tør I vove at forkaste de Tegn, som Kristus sagde, skulle følge de Troende?" Hvilke Troende var det Kristus, talte om? Naturligvis de, som troede Evangeliet. Han lærte os, at disse Tegn skulde følge dem, som tro. Dersom altsaa vore kristne Venner idag forkaste dette, er det os, der have Ret til at kalde dem til Regnskab. Dersom Kristus sagde, at disse Mirakler, som ere Tilkjendegivelser af den Almægtiges Kraft, skulde følge Troende, med hvad Ret benægte I da dette? Her er ikke Spørgsmaal, om enten de Sidste-Dages Hellige besidde denne Magt eller ikke. Her er ikke Spørgsmaalet om den engelske Kirkes Præster have denne Magt eller ikke. Spørgsmaalet er: Lovede Kristus denne Magt til dem, som troede Evangeliet? Jeg siger: Ja. Og jeg siger ydermere, at de som benægte, at en saadan Magt skal følge de Troende, lære det, som er i Modstrid med Kristi Ord, og det som er i Modstrid med de Kjendsgjerninger, som følge Læren og Administrationen af Kristi Lærdomme. Det er altsaa ikke de Sidste-Dages Hellige, som fremkomme med ny Lærdomme, og vi sige til vore Venner: Hør os, hør det Budskab, vi have at frembære; thi Gud har udsendt os for at prædike den samme Religion, som blev prædiket fordum, nemlig Kristi Religion, den simple Plan til Frelse for Menneskenes Børn, den Plan, som var aabenbaret fra Himmelen i fordums Dage.

Peter siger paa Pintsefestens Dag, da han talte om Evangeliet og dets Velsignelser: „Thi Eder," nemlig Folket, som stod for ham, „og Eders Børn hører Forjættelsen til og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Vi se altsaa, at dette var ikke tilsigtet Kirkens Medlemmer i de Tider alene, saaledes som Nogle ville have os til at tro. Løftet om den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse blev givet til deres Børn, som hørte Peter og til Alle, som vare langt borte, og saa Mange, som Herren vor Gud vilde kalde dertil. Og dersom det er sandt, at Gud nu kalder Syndere til Omvendelse, ville vi altsaa se den samme Kraft tilkjendegivet idag, forudsat, at vi have det sande Evangelium.

Hvilket ville I altsaa have, mine Venner, Bibelens Lære eller Menneskenes

Lærdomme? Dersom I foretrække Bibelens Lære, ville I blive en Sidste-Dages Hellig, Noget, som naturligvis Mange ikke ville gaa ind paa. Men vi kunne ikke finde disse Lærdomme noget andet Sted, og det er det, der sætter os i Forlegenhed? Hvad skal vi gjøre ved det? Idet jeg taler til Eder, erindrer jeg den Tilstand, jeg engang selv befandt mig i. Da jeg først hørte de Sidste-Dages Hellige, besøgte jeg deres Forsamlinger, ingenlunde forventende at høre Noget, som særligt interesserede mig, men jeg kunde dog ikke nægte, at det var Bibelens Lærdomme, jeg hørte forkynde. Jeg fandt, at jeg hidtil havde taget fejl; jeg forhærdede ikke mit Hjærte mod Gud, men en hel Del Betænkeligheder opstod alligevel i mit Indre: Dersom jeg bliver Sidste-Dages Hellig, ville Folk kalde mig en „Mormon"; dersom jeg antager denne Lære, ville mine Venner pege Fingre af mig; mine gode Naboer ville sige, at jeg er bedragen og ledet paa Afveje, og at jeg har antaget en Lære, som er i Modstrid med Kristi Lærdomme. Naturligvis krydsede alle disse Ting mit Sind, da jeg læste og undersøgte Bibelen for at faa Vished om disse „Mormoner", enten de lærte Sandheden eller ikke. Jeg overvejede alt dette nøje, jeg har været religiøs for at faa Fred med Gud, men jeg har været vildledt af Mænd, som ikke have været udsendte af Gud for at prædike Evangeliet; men nu har jeg fundet Sandheden, de gamle Løfter om Guds Magt, alle Ting ere blevne gjenoprettede, som de vare ved Begyndelsen, og jeg har Løfter om at erholde et Sæde iblandt de Retfærdige, efter min himmelske Faders Villie og Bestemmelse. Lad Venner sige, hvad de ville; lad dem sige, at jeg er bedragen: jeg ved, at denne Bibel er sand. Lad dem sige, hvad de ville om min Tro; det nytter Intet. Jeg tænkte tilbage paa Kristi Dage. De kaldte Kristus ved Øgenavne og talte en hel Del Ondt om hans Apostler, ja Bibelen siger endog, at de tillagde dem Alle, alt Slags Ondt, og skjøndt jeg forventede, at mine Venner vilde udpibe mig, besluttede jeg dog, ved Tanken om Alt, hvad Kristus havde lidt, ikke at stride mod Gud, men jeg var villig til at antage Læren, i den Hensigt at erholde Guds Velsignelser.

Jeg kan sige, mine Venner, at siden jeg er indkommen i denne Kirke, har jeg glædet mig overordentlig. Jeg har fundet Bevis paa Bevis. Jeg har Grund til at glæde mig ved at betragte Tilkjendegivelsen af Guds Kraft, Bekræftelsen af Lærdommene, og jeg kan sige, at Kristi Kirke er gjenoprettet, dens Lærdomme blive lærte og satte i Udførelse, dens Løfter blive opfyldte, og Beviserne for dens guddommelige Magt bliver tilkjendegivet i Midten af dette Folk.

Jeg ønsker at sige nogle faa Ord om et andet Punkt. Jeg sagde nylig, at jeg var bleven undervist i Religion af En, som Gud ikke havde sendt. Jeg skal forklare mig lidt nærmere. I maa undskylde os, om vi synes at gaa noget vidt i vore Anskuelser; vi have taget os den Frihed at lære Eder om Sandheden, saaledes som vi have den, og dersom vi sige Noget, som kunde være i Modstrid med hvad I have lært, da undskyld os. Vi have ikke den mindste daarlige eller uvenlige Følelse i os, men vi tro paa, at en Person skal være iklædt den rette Myndighed for at prædike Evangeliet. Paulus siger, idet han taler om Præstedømmets Myndighed: „Men Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom og Aaron var". (Hebr. 5. 4.) „Tro kommer ved at man hører, men hvorledes skulle vi høre, uden at der er Nogen, som præ-

diker." (Rom. 10. 14—17.) „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var". Dette er meget tydeligt, og hvad menes der? Naturligvis hvad der staar, at Ingen har Ret til at forvalte i Religions-Ordinancer, undtagen han er kaldet af Gud, ligesom Aaron var, thi hvorledes kan en Mand prædike uden at være sendt? (Rom. 10. 15) Naar vi altsaa tilstaa dette, bliver følgelig det næste Spørgsmaal af Vigtighed dette: Hvorledes blev da Aaron kaldet? Ved at vende os til Historien, som omhandler Guds Handlemaade med Moses ved Indsamlingen af Israeliterne fra Ægypten, ville I finde, at Gud befalede Moses at kalde Aaron til at være ham en Hjælper. (2 Mosb. 4. 15—16.) Her kommer det. Ingen kan prædike Evangeliet, blot fordi han føler Tilbøjelighed hos sig selv til at prædike det. Ingen kan prædike Evangeliet — det vil sige med Guds Bifald og Myndighed — undtagen Gud har beskikket ham. Gud beskikkede enhver af sit Ords Forkyndere i fordums Dage. Han talte fra Himmelen; han befalede dem, som holdte Myndigheden til at kalde Andre. Kristus kaldte sine Apostler, som han var kaldet. Hans Fader kaldte ham og han kaldte sine Apostler og sagde: „Som min Fader har sendt mig, saa sender jeg Eder.„ (Joh. 20. 21) „Hvo, som annammer Eder, annammer mig; og hvo, mig annammer, annammer den, som haver udsendt mig." Her var Myndigheden. Gud kaldte Moses og befalede ham at kalde Aaron, saa at Aaron stod i akkurat samme Forhold til Gud som Apostlerne. Dette maa være klart, thi En, som Gud havde bemyndiget til at handle som sin Tjener, blev befalet til at kalde Aaron. I se altsaa, at Ingen har Ret til at virke i Præstedømmets Myndighed, undtagen han er kaldt af Gud ligesom Aaron var.

Ere de Præster, som prædike i Nutidens Kirker, kaldte af Gud ligesom Aaron var? Eller med andre Ord: ere de kaldte ved Aabenbaring fra Gud? Det er Spørgsmaalet. Jeg tvivler ikke om Rigtigheden af, at de skulle kaldes páa denne Maade, thi Bibelen siger, at de bør være det. Paastaa vore protestantiske Præster for Øjeblikket, at de ere sendte af Gud som Aaron var? Er der en eneste Præst i alle de kristne Sekter, som paastaar at være sendt af Gud gjennem direkte Aabenbaring? Ikke en eneste. De paastaa ikke, at have hørt fra Gud. De sige, at Gud har ikke talt til Jorden siden den sidste Bog af det ny Testamente blev skrevet. De kalde det en Synd, og finde Fejl hos de Sidste-Dages Hellige, fordi de tro, at Gud kan tale, at han er villig til at tale, at han har Ret til at tale og at det er nødvendigt, at vi skulle have hans Bifald og Beskikkelse for at være i Stand til at varetage hans Kirkes Anliggender; saa at vore nuværende kristne Lærere paastaa ikke, at være kaldte af Gud lig Aaron. De benægte al Aabenbaring i vor Tid og overhovedet siden Bibelen var skrevet.

I vide, at Præsterne blandt Andet ogsaa modtage Betaling, fordi de prædike. Det er ogsaa noget Nyt. De gamle Apostler, Halvfjerds, Biskopper og saa fremdeles, bleve ikke betalte for at prædike. Præsterne ved den Kirke, jeg bekjender mig til, blive ikke lønnede fordi de prædike. De prædike uden Penge, uden Pung og uden Taske. Nutidens Præster gjøre Prædiken til en Forretningssag. De lære at blive Præster; de blive opdragne til at blive Præster af deres Forældre, da de her kunne forskaffe dem en Levevej. Saadanne Præ-

ster ville undertiden erkjende en vis Slags Aabenbaring. Ikke at Gud underretter sit Folk om sin Villie eller at han tilkjendegiver sin Magt; men de fortælle os undertiden, at de have modtaget en Kaldelse fra den ene Menighed til den anden. Men der er noget Besynderligt forbundet hermed: den Menighed, som kalder dem, er en Menighed, der næsten altid tilbyder dem større Løn end den Menighed, de hidtil havde været ansatte ved. Det er den eneste Slags Aabenbaring, som vore kristne Lærere kjende noget til. Gud har ikke talt ved inspirerede Mænd, sige de, siden det ny Testamentes Dage; han har ikke talt direkte til Kirken; han har ikke bemyndiget en eneste Mand til at prædike, men undertiden bliver en Mand kaldet fra et mindre indbringende Embede til et federe, og det uagtet de ere fulde af Kjærlighed og Sympathi for den Menighed, de have arbejdet i for Aar, og det uagtet de ere sørgmodige og bedrøvede over, at de ere nødsagede til at ansøge dette Kald, som adskiller dem fra deres egne Venner til en ny Menighed. Men Sagen er, at den ny Menighed tilbyder den største Betaling, og det kan ikke modstaaes. Nu, mine Venner, saaledes finder Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, Tilstanden at være. Ere vi utilfredse med Nogen? Nej aldeles ikke; Enhver har Frihed til at tro, som han behager; men vi have paataget os den Forpligtelse at frembære det Budskab, Gud har sendt os med. Vi sige, at vi ikke henholde os til Bibelen alene for at faa Visbed om Evangeliet; men derfor maa I ikke tro, at vi betragte Bibelen med en Slags Ligegyldighed, hvilket I ogsaa af vore Bemærkninger maa have forstaaet. Vi sige, at fra Bibelen alene vilde vi lige saa lidt have været i Stand til at udfinde den sande Livets Vej, som Tusinder af vore Venner. Millioner af Mennesker have læst Bibelen, og dog ikke fundet disse Lærdomme. De have ikke været ledte til at prædike de Ting, som indeholdes deri, thi selv om de ogsaa havde fundet disse Lærdomme, vilde Bibelen aldrig kunne meddele Haandspaalæggelse for den Hellige Aands Gave. Den Del af Værket, som er nødvendig for Menneskenes Frelse, maa blive udført af En, som Gud har bemyndiget. Af denne Grund er Bibelen alene ikke tilstrækkelig. Den indeholder Sandheden; den er Guds Ord; den indeholder Apostlernes Instruktioner; men den indeholder ikke den guddommelige Myndighed, som er nødvendig for at døbe og administrere i Guds Hus' Ordinancer.

Maa Gud velsigne Eder, mine Venner. Og mine Brødre og Søstre, maa den Hellig-Aand, som leder ind i al Sandhed, hvile paa os, og maatte vi, som have fundet Sandheden, have Lyst og Attraa til at beholde den. Maatte vi have moralsk Mod nok til at sige: „Lad os tjene Gud. Lad os adlyde hans Sandheder". Lad os ære den Almægtige, og dersom Andre vælge at følge deres egne Fantasier eller antage de Bedragerier, som blive forelagte dem af Mænd, som Gud ikke har sendt, lad os da sige: Jeg og mit Hus, vi ville tjene Herren.

Maa Gud velsigne os, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Korrespondance.

Ombord paa „Wyoming", 100 Mile fra New York, den 15. Septbr. 1879.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Vor Søreise er saa vidt bleven tilendebragt med forholdsvis Held. Om Mandagen den 8de blæste det noget, og Søen slog over Skibet gjentagne Gange; intet Uheld indtraf midlertid, men som en naturlig Følge af Skibets Bevægelser, bleve Størstedelen af Passagererne søsyge. Siden den Dag har Vejret været saa smukt, som kunde ønskes, og de sidste tre fire Dage har det været meget smukt. For Øjeblikket er Alt vel med omtrent alle af vort Folk, og der er ikke passeret Noget af særlig Interesse. Igaar (Søndag) var det almindelig „Brevskrivningsdag". Vi havde to Forsamlinger. En af disse for de Engelsk-Talende, blev overværet af omtrent alle Passagererne, og Nogle af dem overværede hele Forsamlingen staaende. Vi havde endel Præster af forskjellige Sekter ombord. De udtrykte deres Forbavselse ved at se den Vedhængen til Bibelen, som Talerne i deres Bemærkninger udviste, da de formodede, at vi havde en Bibel af vore egne som vi citerede fra. Senere blev afholdt en skandinavisk Forsamling, som tillige blev overværet af skandinaviske Passagerer, der ikke tilhørte os. En bedre Aand end den, der her gjorde sig gjældende og beherskede baade Talerne og Tilhørerne, kunde næppe tænkes. Ved den skandinaviske Forsamling talte Præsident Flygare og Ældste Ns. Nielsen, medens ved den engelske Forsamling, Ældsterne Thomas Child og John C. Schofield vare „Mormon"-Repræsentanterne. I Kahytten blev afholdt Gudstjeneste Morgen og Aften, overensstemmende med den engelske Kirke, og en Methodist Forsamling blev afholdt paa Dækket om Morgenen. Vi blive udviste den største Venlighed og Opmærksomhed af Kaptainen og Mandskabet. Med venlig Hilsen til Dem selv og Medarbejdere paa egne og Selskabets Vegne.

Deres Broder
N. C. Flygare.

P. S. (Onsdag) Vi kastede Anker ved Sandy Hock iaftes Kl. 11. Gik i Land ved Castle Garden idag Kl. 3 Eftm. Om Alt gaar vel, ville vi stige i Vognene iaften forat kjøre til Salt Lake City. Alt er vel.

Blandinger.

Et Mord i Paris. For nogen Tid siden sad nogle Koner udenfor deres Gadedør i en Gade i Paris, da deres Opmærksomhed pludselig blev henvendt paa en høj Mand, klædt som Arbejder, der med en Kurv i Haanden gik omkring ved alle Nedløbsrenderne til Kloakerne og kastede noget af Kurvens Indhold ned i disse. De besluttede at følge efter ham, men da Manden bemærkede dette, kastede han hele Kurvens Indhold fra sig og løb sin Vej. Konerne optoge Kurven, og da den indeholdt blodigt Kjød, bragte de dette hen til en Slagter, som erklærede det for

Menneskekjød. Der blev derefter gjort Anmeldelse til Politiet, og ved Forhøret over Kvinderne erklærede den Ene af disse, at hun syntes, at den Mand, som de havde forfulgt, lignede en Politibetjent, der havde havt Post i en Gade, hvor hun tidligere havde boet. Der blev strax indhentet Oplysning om Betjenten, som netop den paagjældende Aften ved Bytning havde skaffet sig fri for sin Vagttjeneste, og samtidig dermed lykkedes det ved Efterforskninger i Kloakerne at samle en stor Mængde Dele af et mennneskeligt Lig, saaledes at dette kunde restitueres paa Hovedet nær. Politibetjenten blev derefter anholdt og hans Logis undersøgt; i dette fandt man, i en Kurv, der var gjemt i Kaminen, Hovedet af en Mand, hvilket passede til det Legeme, hvis enkelte Dele man havde samlet. Ved Forhøret gik Politibetjenten, Prévost, snart til Bekjendelse om, at han med Overlæg havde myrdet en Juveler ved Navn Lenoble, der paa hans Begjæring var kommen hjem til ham for at sælge ham et Uhr. Prévost, der stod i Forhold til et Fruentimmer, havde længe omgaaedes med den Tanke at skaffe sig Penge ved at myrde Lenoble, om hvem han vidste, at han altid førte endel Værdisager med sig, og havde truffet alle Forberedelser hertil. Under Paaskud af at ville kjøbe et Uhr havde han faaet Lenoble hjem til sig; medens denne udfærdigede en Kvittering, slog Prévost ham bagfra i Hovedet med en Jernkugle, som han havde faaet fra en Jernbanevogn, hvor den brugtes som Kontravægt ved de Skruer, hvormed to Waggoner hægtes til hinanden. Lenoble styrtede øjeblikkelig død om; Prévost, der tidligere har været Slagter, sønderskar derpaa ved Hjælp af Knive, som han i Forvejen havde anskaffet til dette Brug, hans Legeme, flaaede det, for at det, hvis han skulde tabe et Stykke, kunde se ud som slagtet Kjød, gik derpaa rolig ud for at spise til Aften, og tiltraadte saa den Vandring for at skille sig af med den Myrdedes Legemsdele, som førte til hans Opdagelse. Om Natten sov han rolig i sit Logis uden at afficeres af, at den Myrdedes Hoved endnu befandt sig i Værelset. Han var ogsaa under Forhøret meget koldblodig og blev kun nervøs et Øjeblik, da han saae den Myrdedes sønderlemmede Legeme for sig. Lenoble efterlader sig Hustru og to smaa Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 3. Den 1. November 1879. 29. Aargang.

Tale af Ældste John Morgan,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 17. August 1879.

Jeg vil, før jeg begynder min Tale, læse det 19de, 20de og 21de Vers af det 3die Kapitel i Apostlernes Gjerninger:

„Derfor fatter et andet Sind, og vender om, at Eders Synder maa være udslettede, paa det Vederkvægelsens Tider maa komme fra Herrens Aasyn, og han maa sende Eder den Eder forud forkyndte Jesum Kristum, hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Gjenoprettelsestid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Profeters Mund, fra de ældste Dage".

Idet jeg fremstiller mig for at tale til Forsamlingen, ønsker jeg, at de Helliges Bønner maa blive opsendte for mig, at saadanne Ting maa blive sagte og saadanne Principer bragte frem, som kunne være til vort fælles Gavn og Nytte og antageligt for Gud, vor himmelske Fader. Jeg har ofte tænkt paa, at vor Gudstjeneste her i Tabernaklet og den Maade, hvorpaa vor Prædiken bliver inspireret, maa være et stort Vidnesbyrd, ikke alene for de Sidste-Dages Hellige, men ogsaa for de Fremmede, som maatte besøge os. Ældsterne komme her til Forsamlingen aldeles uden nogen Forberedelse paa at blive opfordret til at tale til Folket. I Ugens Løb have de maaske været beskjæftigede ved deres forskjellige Haandteringer som Landmænd, Haandværkere af alle Slags, Kjøbmænd og i de forskjellige Livs-Beskjæftigelser, og naar de saa komme her til Forsamling, med Hovedet opfyldt af Forretningstanker fra den forbigangne Uge, blive de opfordrede til at staa frem for en Forsamling af en, to, tre, fem og ti Tusinde Mennesker, for at prædike det evige Livs Ord til dem. En Præst i den kristne Verden, vilde behøve en længere Tid til at studere, før han kunde være istand til at belære og opbygge en saa stor Forsamling; men det er ikke saaledes med os som et Folk. Ældsterne blive opfordrede til at staa frem uden et Øjebliks Varsel eller den mindste Tid til at forberede sig paa, hvad de have at sige eller

forvente at sige; og da jeg første Gang besøgte en af de Helliges Forsamlinger, forekom denne Fremgangsmaade mig besynderlig, og den synes uden Tvivl ogsaa besynderlig for mange af de Fremmede, som idag besøge os. Men vi stole paa vor Frelsers Løfter, skjøndt det er mange hundrede Aar siden han gav dem. Vi anse disse Løfter for at være gode endnu og i fuld Kraft, og vi tro, at i det Øjeblik, vi blive opfordrede til at forkynde det evige Livs Ord, han da vil give os Ord at tale; og vi skulle tale ved den Aands Inspiration, som leder og fører os ind i al Sandhed.

I de Skriftsteder, jeg har læst, er der, især i det 21de Vers, gjort Hentydninger til Jesus Kristus af Nazareth, som var fremstaaet i den Tidsalder, da disse Ord bleve talte; han fremstod paa en simpel og ydmyg Maade, fra den lille By Nazareth, og forkyndte visse Principer, Begreber og Lærdomme. Disse bleve ikke almindeligt yndede blandt Folket i den Del af Landet, i hvilken han prædikede. Han lærte Folket visse Lærdomme, som Hovedmassen af Menneskeslægten, der omgav ham, ikke antoge og ikke troede. Derimod anvendte de ethvert Middel, som stod i deres Magt, for at forhindre Udførelsen af Frelserens Plan og Frembringelsen af hans Principer samt Udbredelsen af de Begreber og Lærdomme, som Jesus og disse som omgave ham, forkyndte. Som Følge af denne Modstand, der varede temmeligt længe, blev denne Mand, Jesus af Nazareth, greben af Folket, Skriftkloge og Farisæer, Præster og Ypperstepræster, og korsfæstet; og de sagde ydermere: „Hans Blod komme over os og over vore Børn", idet de ansaa det for at være bedre, at én Mand skulde dø, end at hele Folket skulde omkomme. De tænkte, at dersom de tillode denne Mand at gaa frem paa denne Maade, vilde hele Folket følge efter ham. Derfor maatte dette Kjætteri, Blændværk og forfærdelig store Vildfarelse, som var udsprungen, kvæles, og den eneste Maade hvorpaa dette kunde lade sig gjøre, var at ihjelslaa Kristus, hvem de ansaa for en Bedrager. Som Følge heraf korsfæstede de ham, uden Tvivl forventende, at hermed vilde det Værk, som han havde paabegyndt, være standset; at fra den Dag af, han blev korsfæstet, vilde hans Tilhængere falde bort, og at de Vildfarelser, han havde prædiket, ikke længere skulde høres paa Jordens Overflade. Til en vis Grad vare disse Anskuelser rigtige. Peter, som Profet, Seer og Aabenbarer, saa uden Tvivl Kirkens Tilstand i Fremtiden. Idet han forkyndte for dem, at de havde korsfæstet Kristus, Verdens Frelser, erindrede han dem om, at Himlene havde modtaget denne Mand; han kunde ikke længere forblive her i Kjødet; han var kommen herned og blev født paa Jorden; var døbt; den Hellig-Aand kom over ham i Skikkelse af en Due; han fuldførte sin Mission, blev korsfæstet, begravet og opstod af Graven og steg op til Himmelen. Selvfølgelig kunde hans Venner og Tilhængere fremkomme med det Spørgsmaal: Hvorlænge vil han forblive der? Vil han blive der i al Evighed? O nej, thi ved hans Opstandelse, da hans Disciple saa ham stige op mod Himmelen, stode to Engle ved deres Side, som sagde: „I galilæiske Mænd, hvi staa I og stirre op til Himmelen? Denne Jesus, som er optagen fra Eder til Himmelen, skal komme igjen saaledes, som I have set ham fare til Himmelen." Apostlerne havde det Løfte givet dem fra de hellige Engles Mund, at paa samme Maade, som de havde set ham opstige, altsaa i et Legeme af Kjød og Ben, paa samme Maade skulde han komme tilbage til

Jorden igjen. Peter underretter os derefter om hvorlænge han vil forblive borte fra Jorden, og siger os, at „det bør ham at indtage Himlene, indtil alle Tings Gjenoprettelsestid".

For at kunne gjenoprette Noget, er det klart, at der maa være Noget at gjenoprette, eller at Noget maa have været taget bort. Det vilde for Exempel være umuligt for en Mand at tilbagebringe Noget til mig, som jeg aldrig har været i Besiddelse af. Det vilde være umuligt at gjengive Jorden Noget, som denne aldrig havde besiddet. Det vilde være umuligt at gjengive Menneskeslægten Noget, som den aldrig havde ejet. For derfor at kunne foretage en Gjenoprettelse paa Jorden, maa der gjengives denne visse Ting, visse Principer, visse Lærdomme og visse Begreber, som engang har været tilstede paa Jordens Overflade. Jesu Kristi Apostler, Profeter, Séere og Aabenbarere i deres Dage, skuede i Fremtiden henad mod denne Tid. Esaias siger os, at den Tid skulde komme, da Jorden skulde sørge og forsmægte. Hvorfor? „Fordi de have overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort en evig Pagt til Intet."

Visse Principer bleve givne, da Jesus var paa Jorden, og bleve befordrede af ham og hans Disciple, og af dem, som troede paa Guddommeligheden af hans Mission. Fremragende blandt disse Principer, var Principet om ham selv. Han talte om, at han var kommen fra Faderen, og Peter siger, idet han i et af sine Epistler omtaler denne Gjenstand: „Som vel forud var bestemt, før Verdens Grundvold blev lagt". Gaa vi længere tilbage i Historien, saaledes som vi have den i den hellige Skrift, finde vi, at Gud talte til nogle af Profeterne i de ældste Tider om de samme Principer. Han sagde til Jeremias: „Før jeg dannede Dig i Moders Liv, kjendte jeg Dig, og før Du udkom af Moderen, helligede jeg Dig; jeg beskikkede Dig som en Profet for Folkene". Hos Job finde vi igjen Tale om Jordens Organisation, idet der siges, at Guds Børn jublede af Glæde, da Jordens Hjørnestein blev lagt. Atter, en af de hellige Skribenter siger: „Og Støvet maa komme til Jorden igjen, som det var før, og Aanden maa komme til Gud igjen, som gav den". Jeg anser det for at være en naturlig Umulighed for os at vende tilbage til et Sted, hvor vi aldrig have været; det vil altsaa ogsaa være umuligt at vende tilbage til Gud, dersom vi aldrig have været i hans Nærhed.

I de Skriftsteder, jeg har anført, finde vi en Hentydning til den Forudtilværelse, vi have havt, i Lighed med den, Jesus omtalte om sig selv, da han var her paa Jorden. Kristus og hans Apostler fandt engang paa en Vej en Mand, som havde været blind fra sin Fødsel af. Disciplerne spurgte Jesus: „Mester, hvo have syndet? Denne eller hans Forældre, at han er blind født?" Dersom denne Mands Synder havde været Aarsagen til hans Blindhed, maatte han have begaaet disse før han blev født i Kjødet. Det er næppe fornuftigt at forudsætte, at en Mand vilde blive straffet paa denne Maade, i Forventningen om, at han vilde begaa en Synd. En saadan Ide er forbeholdt Menneskene i det nittende Aarhundrede; vi som et Folk vide nemlig, at Mennesker i Hundreder og Tusinder af Tilfælde ere blevne dømte og straffede, før de ere blevne beviste skyldige. En saadan Ide er ejheller udsprunget fra guddommelig Kilde. I disse Skriftsteder finder jeg altsaa Bevis for en Forudtilværelse af disse Aander, som bebo vore Tabernakler, disse, som

jeg ser for mig i Eftermiddag, saa vel som min egen. Jeg finder i alle Dele af Verden, som vi have nogen Kjendskab til, eller hvorsomhelst jeg er kommen i Berøring med Menneskenes Børn, at der er Noget hvad vi kalde Død, som kommer over dem; og jeg finder almindeligt tilstaaet — skjøndt Sadducæismen existerer i en stor Udstrækning i den kristne Verden idag — at naar vi nedlægge dette Legeme i Graven, denne udvortes Beklædning af Aanden, er der en Aand, som har beboet dette Legeme, som gaar et Sted hen; at naar den forlader denne Jord, existerer den som en Aand, eller har en Tilværelse udenfor dette Legeme af Kjød og Ben. Jeg finder ogsaa, at Menneskene i Almindelighed erkjende, at denne Aand har Intelligence, og jeg finder ydermere, at den store Masse af den kristne Verden tro, at denne Aand ikke alene har Intelligence, men at den ogsaa kan lide Smerter og nyde Glæde. Vi høre f. Expl. Folk tale om dem af deres Omgivelser, som have forladt dem. De have begravet Legemet af Kjød og Ben, hvilket vil hensmuldre i Graven, og dog føle de til at sige: Aanden er gaaet bag Sløret, og naar vi komme der, forvente vi at møde dem. Vi se ogsaa, at naar de saakaldte Jesu Kristi Efterfølgere tale om denne Gjenstand, lære de, at Aanden er gaaet til et Slags Fængsel for at straffes, eller ogsaa til et Glædens Sted for at fryde sig, eller med andre Ord, at Aanden, som er i os, er Noget, som kan føles, som kan tænke og som er modtagelig for Smerte og Glæde. Naar vi grundigt undersøge dette, finde vi, at den Aand, som bebor dette Legeme, den Aand, som bebor det menneskelige Legeme, er den intelligente Del af dette; — den er den Del, som modtager Lys og Kundskab; den er den Del, som blev skabt før Jordens Grundvold blev lagt, og som er kommen paa Jorden for at paatage sig et kjødeligt Tabernakel, og naar denne saa har forladt dette Legeme af Kjød og Ben, bibeholder den sin fulde Kundskab og oprindelige Egenskaber. En aldeles forkert Ide som har indsneget sig i Menneskeslægtens Tankeang, og som vi finde traditionelt indlagt i vore Børns Hjærter, er denne, at naar vi nedlægge dette Legeme af Kjød og Ben, nedlægge vi ogsaa dette Livs Svagheder og Ufuldkommenheder. Dersom Bibelen taler Sandhed, er dette ikke Tilfældet, thi Apostelen Peter underretter os om, at der bliver prædiket for disse Aander, som ere gaaede bag Sløret. Han siger: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." Det var nødvendigt at prædike for dem, for at de kunde blive istand til at leve efter Guds Aand; og vi finde i det foregaaende Kapitel, at Peter siger: „I hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage." Jeg tænker ofte paa, at om vore Mænd i Israel vilde nogle faa Øjeblikke se tilbage og betragte dette, vilde det være til deres Gavn; at dersom de blot vilde forstaa, at de Skrøbeligheder og Sædvaner, vi her have vænnet os til, og de Ting, som ikke ere rette, at disse ville følge os til Aandeverdenen, hvor vi der ville have at omvende os fra dem, vilde de betænke dem før de hengave sig til mange af de Ting, de nu gjøre, idet de se, at de Skrøbeligheder og Ufuldkommenheder, vi her have hengivet os til, ville forblive evigt hos os, med mindre vi omvende os fra dem. Men Omvendelse her eller der er dog nødvendig at skulle gaa forud for Forfremmelse og Ophøjelse. Alle de

Tanker og Handlinger, som ere opkomne ved os her, de Grundsætninger vi nære og de Principer vi hylde, ere evige i deres Natur, og de ville forblive hos os gjennem Evighederne, enten for Godt eller Ondt. Der er visse Love og visse Systemer, som styre og lede hele denne store Plan. Disse Principer lærte vor Frelser, da han var paa Jorden. De bleve imidlertid ikke almindeligt hyldede, fordi de ikke vare i Samklang med de Tiders Ideer. De vise Mænd, Farisæerne og Sadducæerne sagde: „Disse Lærdomme strider mod hvad vi lære eller mod vore private Ideer, og dersom vi tillade for et Øjeblik dette at vedblive, da vil den Bygning, som vi have opført, blive styrtet i Gruset." Det er sandt, at de ikke kunde maale sig med Jesus i en Ordstrid, men istedet herfor benyttede de, i Mangel af Fornuftgrunde, en brutal Optræden og Fremgangsmaade; og jeg har altid sagt, at den Mand eller den Regjering, ligemeget hvem de ere og hvad de ere, som bruger Voldsmagt for at bevise sine Paastande, have altid Uret. Jeg siger, at de, der gjøre saa, ere altid selv vildfarne; de omgaa Bevisførelse; og den Regjering, som vil tvinge Menneskene i Henseende til Tro, politisk eller religiøs, en saadan Regjering eller et saadant Folk anser jeg for at mangle Argumenter til at kunne staa paa deres egne Fødder, og griber derfor til Voldsmidler for at gjennemføre deres Planer. I Kristi og hans Apostlers Dage forlode disse Mænd, som vare deres Modstandere, Argumentering og istedet derfor raabte: „Korsfæst, korsfæst ham!"

Vi finde andre Principer, lærte af vor Frelser, da han var her paa Jorden. Et af disse var Tro, hvilket var et meget vigtigt Princip i Frelsningsplanen. Et andet Princip var Omvendelse; og jeg har ofte tænkt, naar jeg har samtalet med Menneskene om disse Punkter, at en af Aarsagerne til den Uenighed og Forvirring, som findes mellem Menneskenes Børn, er fordi de ikke have foretaget sand Omvendelse. Det er sandt, at der er en Slags Omvendelse, som Millioner af Mennesker benytte — en Slags Omvendelse, som sukker og stønner og græder og hyler over alle de Synder, de have begaaet, og saa i Morgen gaa de og gjøre de samme Synder. Det er den Slags Omvendelse, Paulus omtaler, naar han siger: „Thi Bedrøvelse til Gud virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes, men Verdens Bedrøvelse virker Død." Der er en Slags Bedrøvelse, som vi ikke behøve at omvende os fra, nemlig som indeholdes i at afstaa fra Alt, som er ondt og fra Alt, som er uret og vederstyggeligt for Guds og de hellige Engles og alle gode Menneskers Aasyn.

Jesus lærte ogsaa Daabs-Principet, og jeg tvivler ikke om selv, at han forudsaa, at den Tid skulde komme, da Daabs-Principet, saaledes som han lærte det, skulde blive fordrejet og forandret. Paulus har ogsaa uden Tvivl forudset denne Tid, thi han siger: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden og henvende sig til Fabler." Vi finde mange Fabler i Verden idag angaaende Daabs-Principet. Den Daab, som Peter lærte, var langt forskjellig fra den Daab, som bliver lært i den kristne Verden idag. Han sagde: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe." Hvorfor? „Til Syndernes Forladelse." Daab bliver ikke idag lært med dette Maal for Øje, af dem som paastaa at have Kristi Evan-

gelium. De døbe af en Formsag og fordi de synes at det er en Samvittighedssag. Jeg finder, at den Daab, som Peter og Johannes lærte, havde Syndernes Forladelse til Hensigt, og andre meget vigtige Principer, fulgte denne Daab; derfor siger Peter udtrykkelig: „Og I skulle faa den Hellig-Aands Gave." Og af Frygt for at der skulde blive Nogle, som vilde fordreje og forandre dette Princip, fortæller han de Tusinder, som i Judæa lyttede til hans Tale, at „Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, hvilkesomhelst Herren vor Gud vil kalde dertil." Løftet var til dem, som vare langt borte. Det har Intet at sige med Hensyn til Nationalitet, Slægt eller Race, og dersom Herren idag fordrer noget Menneske at adlyde Loven og holde hans Befalinger, ved at gaa i Daabens Vande, er denne Forjættelse ligesaa kraftig som paa Pintsefestens Dag, da den Hellig-Aand blev mægtigt udgydt over Apostlerne. Vi finde et Exempel paa denne Ordinance i Apostlernes Gjerninger. Apostlerne hørte i Jerusalem, at Samaria havde annammet Guds Ord, og at Filippus havde administreret Daabs-Ordinancen, efter at Folket havde omvendt sig — men ved Omvendelsen modtoge de ikke den Hellig-Aand. I vide, at Omvendelse i den kristne Verden idag bringer den Hellig-Aands Gave! Peter og Johannes gik ned til Samaria og bad, at de maatte modtage den Hellig-Aand; men gav Bønnen dem den? Nej. „Da lagde de Hænderne paa dem, og de fik den Hellig-Aand." Haandspaalæggelse var en Ordinance, som var indført ved vor Herre og Mester og lært og prædiket af ham og hans Apostler. Men denne Ordinance er idag i den kristne Verden overflødig; den bliver ikke anset for nødvendig længere. Jeg tænker, at Menneskene i disse det nittende Aarhundredes oplyste Dage, med al deres Visdom i Mekanisme, Opdagelser og Opfindelser, ogsaa have udfundet en kortere Maade, hvorpaa de kunne udarbejde deres egen Salighed uden Herrens Hjælp, og følgelig have foretaget dem selv at borttage dette af Evangeliets Principer.

Vi finde, at en af de Velsignelser, som skulde være given til dem, som modtoge denne store og herlige Gave, skulde være Visdommens Gave. Dersom vi imidlertid vare satte til at bedømme vore Dages vise Mænd, vilde vi komme til den Slutning, at disse i Virkeligheden ikke besidde den; de kunne ikke være i Besiddelse af den, ellers vilde de ikke tage den Retning, mange af dem tage. Den skulde give dem Visdom; men I finde ikke Visdom i deres Midte, og ingen Tro paa Evangeliets Ordinancer. Hvad er f. Expl. Grunden til at denne Nation ikke vil gaa i Daabens Vande? Fordi de ikke have nogen Tro paa, at Gud vil tilgive dem deres Synder gjennem denne Ordinance. Hvad er Aarsagen til, at Sekterne idag forbigaa Ordinancen for Modtagelsen af den Hellig-Aands Gave? Fordi de ikke tro, at Gud vil holde sit Løfte; de have ingen Tro paa ham. Hvad er Aarsagen til, at de i Midten af den Nød og Elendighed, som foraarsages ved Sygdom, ikke administrere til de Syge ved Hænders Paalæggelse, saaledes som befalet? Fordi de ikke tro, at Gud vil holde sit Løfte. Følgelig bliver jeg ledt til den Tro, at der er en Mangel paa Visdom fra Folkets Side; de have ikke modtaget den Hellig-Aands Gave, som leder dem ind i al Sandhed. At den ikke gjør dette til denne og andre Nationers vise Mænd, fremgaar som en uimodsigelig Kjendsgjerning af de mange grove Fejl, de have gjort i deres politiske Foretagender og Penge-Affærer;

thi idag kan hele National-Gjælden blive opsagt til Udbetaling; imorgen kommer en anden Mand frem med sin Ide; iovermorgen kommer noget Andet ivejen, og saaledes blive de kastede frem og tilbage af ethvert financielt Lærdomsvejr; — følgelig bliver jeg fristet til at tro, at de ikke have modtaget denne Gave.

Jeg finder ogsaa, at denne Gave vil vise os de tilkommende Ting. Ganske vist, Folk tale om de Ting, som skulle komme. Vi hyde nylig en Mand, som offentliggjorde en lille Bog om de store Pester og Ødelæggelser, som skulle komme. Ved hvilken Myndighed talte han? Hvad berettiger ham til at komme frem med disse Ideer, og hvor har han faaet dem fra? Faar han nogen Anerkjendelse for dem? Ja. Men talte Gud gjennem denne Mand? Efter de Udtalelser, Troesprinciper og Læresætninger at dømme, som denne Mand er fremkommet med, vil jeg tillade mig at sige nej. Atter, dersom vi ville gaa omkring blandt Jordens Nationer og spørge: „Have I saa vise Mænd iblandt Eder, at de kunne fortælle Eder de Begivenheder, som skulle komme?" vilde de sige: „Nej, den Slags Folk have vi ingen af. Vi tro ikke paa, at nogen Mand har denne Gave;" og jeg erindrer endnu det forbausede Ansigt en Herre viste mig, da jeg engang i en Samtale med ham om dette Princip, fortalte ham, at den Hellig-Aands Gave aabenbarede Menneskene de Ting, som skulde komme. Først syntes han meget behagelig berørt ved denne Efterretning. Han var Medlem af en Kirke, og levede i et kristent Samfund, i hvilket der var Tusinder af gode, kristne Mennesker. I Samtalens Løb spurgte jeg ham, hvad Følgerne vilde blive, dersom han troede saadanne Ting." „Ih, jeg tror virkelig, de vilde slaa mig ihjel. De vilde ikke lade mig leve her en Uge, dersom jeg begyndte paa at tro Saadant." „Hvad?" sagde jeg, „I Midten af disse kristne Samfund, med Bibelen i deres Hænder; med Bibel-Selskaber; med Evangeliets Forkyndere, som udraabe Frelse til Folket, og med den Kjendsgjerning for Øje, at Frelseren prædikede denne Lære; og saa ville de endda slaa Dem ihjel, fordi De følger hans Befalinger!" „Ja, jeg tror sandelig de vilde." — Efter den lille Indsigt jeg har i den kristne Verden, tror jeg næsten ogsaa, at de vilde gjøre det; følgelig bliver jeg nødsaget til at tro, at bemeldte Samfund mangler dette Princip; at de ikke har modtaget denne Gave. Johannes sagde: „Det var det sande Lys som oplyser hvert Menneske, som kom til Verden." Jeg forstaar, at ethvert Menneske paa Jordens Overflade er i Besiddelse af denne Lampe, men jeg spørger Eder som fornuftige Væsner, hvad Nytte en Lampe gjør, naar den ikke oplyser. Vilde en Mand have nogen Nytte af en Lampe i et mørkt Værelse, naar han ikke kunde faa den til at lyse? Nej, aldeles ikke; han kunde ligesaa vel være den foruden. Men Vanskeligheden ved Verden idag er, at om de end ere i Besiddelse af Lampen, er denne dog ikke tændt saaledes som den var hos den levende Guds Profeter og Profetinder i forrige Tider, og som Peter kunde sige: „Hvilken det bør at indtage Himmelen, indtil alle Tings Gjenoprettelsestid, hvorom Gud haver talet ved alle sine hellige Profeters Mund fra de ældste Dage." Det var ved Lyset af denne Lampe, at Peter kunde se de Begivenheder, som skulde finde Sted ved alle Tings Gjenoprettelsestid.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. November.

Retskaffenhed.

Vi have ofte advaret de Sidste-Dages Hellige, som forlade disse Lande for at gaa hjem til Bjergenes Dale, mod at efterlade ubetalt Gjæld her. Denne Gang tage vi Ordet for den Uskik, som hersker, at mange emigrerende Forældre opgive deres Børns Aldre lavere end de i Virkeligheden ere, i den Hensigt at lade dem passere for halv Pris. Vi kunne ikke andet end i højeste Grad misbillige en saadan Fremgangsmaade, og betragter den som et Bedrageri, der kan have de ubehageligste Følger og fremkalde alvorlige Optrin.

Vi ønske ikke alene at gjøre nogle Betragtninger over disse to omtalte Punkter, men tillige paavise den absolute Nødvendighed af en ærlig og oprigtig Fremgangsmaade under alle Omstændigheder. Vi ere ikke i mindste Maade tilbøjelige til at laane Øre til Undskyldninger for Afvigelser fra et veludviklet og velforstaaet Retfærdighedsprincip. Undskyldninger i denne Retning ere aldeles spildt Ulejlighed. Vi tale nu nærmest til de Sidste-Dages Hellige. En Mand kan blive haardt fristet til at afvige lidt fra Sandhedens og Ærlighedens rette Linie, med det for Øje, at opnaa Opfyldelsen af et eller andet fordelagtigt Ønske. En saadan Jesuit-Tanke skulde være langt borte fra enhver Helligs Hjærte. Det er et Middel til sine Ønskers Opfyldelse, som er enhver ædel Mand og Kvinde uværdig. Det bør være langt fra os, for et Øjeblik, at nære den foragtelige Tanke, at „Hensigten helliger Midlet". En saadan Anskuelse er et fordærveligt Bedrageri, og leder til Mørke, Vildfarelse og Elendighed.

En af de mest intetsigende, og vi tør sige fejge Undskyldninger, som kan fremføres for at gjøre Uret, er den enten indbildte eller virkelige Formodning for, at Andre ogsaa afviger lidt fra Ærligheden. Folk, der komme frem med en saa værdiløs Undskyldning for deres egne Handlinger, blotter derved en Svaghed og Mangel paa Fasthed, som de have den største Aarsag til at skamme dem ved. Den eneste Indvirkning, som en Persons slette Opførsel har paa en virkelig ærlig og retskaffen Mand, er at give ham et advarende Exempel, hvorved han kan vogte sig for at falde i den samme Snare. Ejheller vil en sand Hellig træde op som Urettens Forsvarer, ligemeget hvem det er, som har handlet forkert. Det er ikke Ret for ham at udkaste Beskyldninger mod den eller de Individer, som afvige fra den Vej, som os er vist ved Evangeliets Lys. Taushed er ved mange Lejligheder Guld. Men Uret skulde i ethvert Fald aldrig støttes.

I en Aabenbaring, given gjennem Joseph Smith, underrettes de Hellige om, at de ere „retfærdiggjorte ved Lov". Dersom dette altsaa er Tilfældet, er en Afvigelse fra Lovens Forskrifter en Afvigelse fra Retfærdigheden. Dette Resultat er logisk og uomtvisteligt. Hvad for en Lov er der hentydet til? Retfærdighedens Lov. Før vi skride til at gjøre Noget, bør vi altid give os selv Spørgsmaal om, hvorvidt det er retfærdigt. Dersom det strax viser sig at være uretfærdigt, behøve

vi ikke at fortsætte Undersøgelsen for at vide, om vi skulle gjøre den eller ikke. Dersom Sagen ikke i sig selv er uretfærdig, bør vi dog selvfølgelig undersøge de mulige Følger, som Udførelsen af denne kan bringe med sig. Der er mange Ting, som ikke i sig selv er nogen Uret, men det kan dog derfor under visse Omstændigheder være urigtigt at gjøre dem, fordi de deraf flydende Resultater kunne have en slet eller skadelig Karakter. For Exempel, naar En taler, er det aldeles nødvendigt, at hans Udtalelser skulle være strængt overensstemmende med Sandheden, men det er ikke altid nødvendigt, at han skulde tale.

„Gjør hvad er Ret, lad saa Følgerne komme," er en udmærket Tanke og et fortrinligt Valgsprog. Det er ikke alene den eneste sikre, men ogsaa den eneste rette Vej at følge. For saa vidt Guds Folk ikke tidligere have hyldet dette Punkt praktisk, som de burde, ville de, ved at betragte de sørgelige Følger, som flyde af at følge nogen anden Vej, før eller senere blive lærte til at naa denne Grad af Fuldkommenhed. De Hellige maa i alle Ting lade dem lede af retfærdige Principer, og have Herrens Lov skreven i deres Hjærter. Dette var hvad Joseph Smith hentydede til, da han blev spurgt af en forbauset Fremmed, hvorledes han med en saa tilsyneladende Lethed kunde lede saa mange Mennesker af forskjellig Nationalitet og Sæder etc. Hans Svar burde nedskrives med Guldbogstaver: „Jeg lærer dem retfærdige Principer, og de regjere dem selv." I en saadan Regjering er der ingen Tvang, fordi ingen er nødvendig. Den omfatter i sin Helhed fuldkommen Harmoni, i Forbindelse med Frihed til at gjøre hvad man vil, hvilket, under saadanne Omstændigheder, er Kjærnen af Frihed.

Evangeliets Lov er det højeste af alle Systemer. Den indbefatter vort aandelige Vel; den indbefatter den guddommelige Filosofi's Principer, hvoraf blot Betragtningen er den højst behagelige. Selv den mest Uoplyste tilstaar, at naar vi overtræde Lovene for vor naturlige Tilværelse, blive Livskilderne standsede; vor naturlige Organisme bliver fordærvet, og vort Helbred svækket. Vor almindelige Forstand siger os, at naar vi indtage giftige Substantser, bringe vi ikke alene vort Helbred, men ogsaa vort Liv i Fare. Det er imidlertid kun for hyppigt Tilfældet, at Menneskene tabe den Kjendsgjerning af Syne, at Udførelsen af enhver Handling, som staar i Modstrid med Retfærdighed og Sandhed, er ligesaa meget i Modstrid med de Love, som regjere den intelligente Aand, som bebor vort naturlige Legeme. Dersom altsaa dette er Tilfældet, efterlader enhver uretfærdig Handling et skadeligt Indtryk paa vor Sjæl. Virkningen maa nødvendigvis være hæmmende for det aandelige Livs Udvikling. Følgerne af saadan Afvigelse fra Retskaffenhedens Sti, komme ikke alene tilsyne i denne Tilværelse, men ville strække sig langt ind i de kommende Evigheder. Hvor stor Tillokkelsen til Synd er, eller hvor glimrende den øjeblikkelige Fordel end kan synes, gjør dog det Menneske, som begaar Synd, en beklagelig Uret mod sig selv, i Overensstemmelse med Evangeliets Lys og Lov.

Der findes i disse Lande en Klasse af Mennesker, hvis Begreber om Nødvendigheden af at holde sig strængt til Retskaffenheden, maaske ere lidt mere ubestemte end de burde være, og maaske de tro, at de kunne opsætte at angre og gjøre Bod for deres Synder indtil de naa Zion. Lad aldrig en saadan Tanke komme til Eders Sind. Zion betyder „De Rene af Hjærtet," og medmindre et Menneske

renser sit Hjærte fra alt Urent, før han gaar til Indsamlingsstedet for Guds Udvalgte, vil han ikke komme til at udgjøre en Del af Zion naar han kommer der. Saadanne Personer gjøre intet Andet end bidrage til at gjøre Kirkens Samlingssted forskjellig fra Guds Zion, og saaledes paaskynde den Allerhøjeste til at foretage en Renselse af Zion. Dersom disse, som rejse derop, ikke ere blevne istand dertil gjennem Retfærdighedens Midler, ville de kun forøge Antallet af dem, som ville nedkalde den Almægtiges Fortørnelse og Mishag over dem. Herren sagde om Zion, at dersom hun ikke vilde iagttage hvad han havde befalet hende, vilde han hjemsøge hende med svare Trængsler, Pestilencer, Plager, Sværd, med Hævn og med fortærende Ildsluer. Den mest kostbare Tid er den, Mormons Bog beretter om, da „al Løgn og Bedrageri skal bortryddes." Dette har Anvendelse paa Verden og for saa vidt ogsaa paa de Hellige.

Herren ønsker et prøvet og renset Folk, som vil være lydigt til hans Love. Dersom vi tage Del i de Ting hvorfor Verden skal dømmes, vil en retfærdig og upartisk Skaber ikke holde os skyldfri; ejheller vil han fritage os fra Følgerne af Afvigelse fra Retskaffenhedens strænge Linie. En Helligs Vandel skulde være bygget paa Retskaffenhedens Principer. Den Mand, der bygger saaledes, er ligesom den vise Mand i Jesu Lignelse, hvis Hus er bygget paa en Klippe. Enhver anden Grundvold er af Sand, og færdig til, naarsomhelst, at bortskylles ved et Sammenstød af Elementerne, medens den første forbliver staaende og trodser Alt, fordi den er bygget paa Principer, som ere evige. Som det var i fordums Dage, saa er det nu. Jesus sagde til sine Apostler: „Uden at Eders Retfærdighed overgaar de Skriftkloges og Farisæers, komme I ingenlunde ind i Himmeriges Rige." Saaledes er det nødvendigt, at de Sidste-Dages Helliges Retfærdighed skal overgaa deres farisæiske Samtidiges. Et vigtigt Spørgsmaal, som skulde gaa forud for enhver af vore Handlinger, bør være: Er det ret? Og naar vi da faa et benægtende Svar, bør vi gjentage ved os selv: „Gjør hvad er Ret, lad saa Følgerne komme."

Beskikkelse.

Eldsterne L. C. Mariager, N. C. Larsen og O. Sonne, beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference under Konference-Præsidentens Ledelse;

Eldste C. L. Hansen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, under Konference-Præsidentens Ledelse, og

Eldsterne C. Jensen og C. A. Christensen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference under Konference-Præsidentens Ledelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Christiania tog sin Begyndelse Lørdagen den 27de September 1879, Aften Kl. 8.

Nærværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission; J. Halvorsen, Præsident for Christiania Konference, samt Ældsterne G. Hougan, O. Ellingsen, P. Andersen og A. Hammer; Alle fra Zion. Præsident Halvorsen erklærede Konferencen for aabnet, og foreslog Ældste M. Thorstensen til dens Skriver, hvilket enstemmig blev vedtaget. Dernæst gav han Lejlighed for Grenenes Forstandere samt Præsidenterne for de „Unge Mænds Forening," og „Kvindeforeningen," at afgive Beretninger om deres Virksomhed, hvilke vare meget tilfredsstillende.

Præsident Wilhelmsen følte sig glad ved at være samlet med de Hellige i Norge til Konference, i Særdeleshed i et saa rummeligt og prydet Lokale, og var ligeledes glad ved at høre Sangkoret synge saa behagelige Zionssange som de havde gjort. Bar Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse i denne Tid og om Joseph Smiths Kaldelse af Himmelens Gud til at gjengive Evangeliet i sin Fylde; sagde, at ogsaa vi vare kaldte til at være Arbejdere i Riget, ikke af os selv men af Herren. Han talte derpaa om Indsamlingen og sagde, at de Hellige vilde blive udfriede fra Landene, og at ingen Magt i Verden kunde forhindre dem i at gaa hjem til Zion, thi Herren havde givet bestemte Løfter i denne Henseende.

Mødet forsattes næste Dags Formiddag Kl. 10.

Brødrene, som ikke havde afgivet deres Rapporter Aftenen forud, gave en Beretning om deres Virksomhed.

Præsident Halvorsen var glad ved de gode Rapporter og ved Brødrenes Nidkjærhed i at udføre deres Arbejde; sagde, at de „Unge Mænds Forening" havde gjort stor Fremgang i denne By, ved at sælge Skrifter og udsprede Sandheden; og „Kvindeforeningen" havde gjort meget Godt ved deres Sammenskud og deres Virksomhed i at hjælpe og understøtte de Fattige og Alle. De Hellige søgte efter bedste Evne at opfylde deres Pligter. Afgav Rapport om Konferencens Tilstand, hvilken tæller 969 Medlemmer; 46 vare døbte siden Juni Maaned.

Præsident Wilhelmsen glædede sig ligeledes ved de gode Beretninger, som vare afgivne; gav mange gode Raad og Lærdomme til de Hellige og formanede dem til at være trofaste.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident Halvorsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; hvilket enstemmigt vedtoges af Forsamlingen.

Ældste G. Hougan udtalte sin Glæde over at have annammet Evangeliet; sagde, at det nu var 42 Aar siden han forlod dette Land og rejste til Amerika, og nu var han kommen tilbage for at bære Vidnesbyrd om disse store Sandheder, som igjen vare aabenbarede til Jorden; han glædede sig ved at arbejde for Guds Riges Fremme.

Ældste Ellingsen bar ogsaa Vidnesbyrd om Guds Riges Oprettelse paa Jorden, og talte belærende til de Hellige.

Eftermiddag Kl. 6.

Ældste P. Andersen talte om Begyndelseslæren i Kristo og Gjengivelsen af Evangeliet, som nu blev prædiket ligesom i Jesu og Apostlernes Dage.

Præsident Wilhelmsen talte om Præstedømmet, der indbefattede baade det

melkisedekske og det aaronske, og at Mænd vare iklædte disse Myndigheder i vore Dage, ligesom i Jesu Dage, til at udføre alle de Ordinancer, som henhøre til Menneskeslægtens Frelse og Guds Riges Opbyggelse paa Jorden; sagde, at det var et evigt Præstedømme, og paalagde Brødrene at være trofaste i Opfyldelsen af deres Pligter.

Præsident J. Halvorsen sagde, at det Evangelium, som vi forkyndte, var det evige Evangelium, som Herren igjen havde aabenbaret til Jorden, idet han har ligesaa stor Ret til at aabenbare sig nu som nogensinde før, og sagde, at det var et stort Fortrin at leve i denne Tid, da der var Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere paa Jorden, som Gud selv havde kaldt og beskikket, og at der var et Sted, hvor hans Folk kunde forsamle sig til, for at lære om hans Veje og vandre paa hans Stier. Takkede de Hellige for den Flid, de havde udvist ved at smykke Lokalet, og ligeledes Sangkoret for deres Bestræbelser.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag Kl. 10, afholdtes et Præstedomsmøde, hvorved flere Brødre bleve beskikkede til at arbejde i forskjellige Dele af Konferencen. Præsident Wilhelmsen gav mange gode Raad og Instruktioner til Missionærerne, og underviste dem om deres Pligter, som Arbejdere i Herrens Vingaard, og ønskede Herrens Velsignelser over dem og deres Bestræbelser.

M. Thorstensen,
Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Kjøbenhavn, tog sin Begyndelse i de Helliges Forsamlingslokale i St. Regnegade, den 11te Oktober, Aften Kl. 8.

Tilstedeværende under Konferencen vare: Præsidenterne N. Wilhelmsen og C. C. Asmussen, samt Ældsterne Andrew Jensen, Chr. Jensen, John Eyvindson, J. B. Johnson, N. B. Adler og Mons Nilsson; Alle fra Zion.

Præsident Asmussen aabnede Konferencen og foreslog Ældste C. A. F. Orlob til dens Skriver. Derefter gav han Lejlighed for Forstanderne, som afgave Beretninger om Tilstanden i deres forskjellige Virkekredse, hvoraf fremgik, at de Hellige i Almindelighed havde det godt, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare gode. Andrew Jensen afgav tillige Beretning angaaende Søndagsskolen i Kjøbenhavn.

Omrejsende Ældste Chr. Jensen afgav Beretning om Tilstanden i hans Arbejdsmark. Selv var han glad ved at virke for Herrens Sags Fremme, og formanede de Hellige til Trofasthed.

Præsident Asmussen omtalte Nødvendigheden af at leve et retfærdigt Liv, uden hvilket vi ikke kunde gjøre Krav paa Herrens Forjættelser; thi Herren ønskede at velsigne os, naar vi vilde leve derfor. Menneskene vare komne langt i Videnskaben, men deres Kundskab var dog Intet mod den Videnskab, som Evangeliet indbefattede.

Præsident Wilhelmsen sagde, at idet vi vare udsendte for at prædike Evangeliet, var det dog ikke det store Antal vi særlig tragtede efter, men det var vor Opgave at opsøge de faa Oprigtige, som endnu vare tilbage. Det var vor Del af Arbejdet at saa den gode Sæd, medens det var Herren der skulde give Væxten. Anbefalede Organisationen af en „Kvindeforening" i Kjøbenhavn efter samme Mønster som de havde dem hjemme i Zion.

Søndag Formiddag Kl. 10 fortsattes Mødet i et større Lokale i Rømersgade Nr. 22.

Præsident Asmussen oplæste Rapporten over Kjøbenhavns Konference. Den talte for Tiden 848 Medlemmer, hvoraf 62 vare døbte siden sidste Konference. Han omtalte Frafaldet og dets Følger, og fulgte Kirkens Historie indtil den Tid, da Gud opreiste Joseph Smith til at paabegynde det store Sidste-Dages Værk og til at gjengive Evangeliet i sin Fylde, hvilket nu bliver prædiket til Frelse for Alle, som ville adlyde samme.

Ældste N. B. Adler sagde, at Gud allerede havde udført et stort Arbejde med dette Folk, i at udsamle saamange af dem fra Jordens Nationer. Verden havde været i Mørke i mange Aarhundreder, og man forfulgte os nu, fordi vi sagde, at Gud igjen havde talt fra Himlene.

Forstander L. N. B. Møller omtalte Tegnene paa Kristi anden Tilkommelse, og hentydede til de mange Sekter, som skulde udspringe fra den store vederstyggelige Kirke. Vi skulde ikke sætte vor Lid til noget skrøbeligt Menneske, naar det angik vor Sjæls Salighed, men alene henvende os til Gud for Visdom.

Forstander L. P. Andersen formanede de Hellige til Enighed, hvilket var Kjendetegnet paa Guds Folk. Vi burde vise Overbærenhed og Eftergivelse mod disse, som forsyndede sig mod os, dersom vi selv vilde forvente Tilgivelse af Gud.

Eftermiddag Kl. 2. Præsident Asmussen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, og fremkom med nogle Forslag angaaende nogle Missionærer, dels til Mission udenfor Kjøbenhavn, og dels til Søndags-Missionen i Kjøbenhavn, hvilket Alt vedtoges enstemmigt.

Ældste Andrew Jensen bemærkede, at det var let for Menneskene nu at indse, hvad Folket i Noahs Dage burde have gjort, for at undgaa Ødelæggelse, medens de ikke kunde se, hvad der nu tjente til deres Vel, saavel timeligt som aandeligt. Af vor egen Visdom var det umuligt at udfinde Vejen til Frelse; Planen maatte komme fra Gud vor Fader. Saalænge derfor Menneskene fornægtede ny Aabenbaring, vilde Samfundets Tilstand vedblivende forværre sig. Det maatte synes forunderligt for de tilstedeværende Fremmede, at se os løfte vore Hænder mod Himmelen til Tegn paa, at vi vare villige til at opholde tolv levende Apostler i vor Kirke, med vor Tro og Bønner, men for de Sidste-Dages Hellige var dette netop en glædelig Pligt, idet de indsaa Nødvendigheden af at disse Mænd, som Kirkens Ledere, altid vare vejledte af Herrens Aand. Disse Mænd vare nødvendige i Kirken, og Guds Rige kunde aldrig opbygges, og de Hellige ledes fremad til Sejr, undtagen ved Hjælp af Guds hellige Præstedømme paa Jorden. Hentydede til de Helliges Prøvelser og de Trofastes sikre og evige Løn.

Præsident Wilhelmsen sagde, at det var en ejendommelig Ting ved de Sidste-Dages Hellige, at deres Færd var aaben for Alle. Der var et vist Samfund, som blandt sine Valgsprog ogsaa havde dette: „Ret for Alle, Uret for Ingen," hvilket netop var hvad de Sidste-Dages Hellige lærte; men et saadant Valgsprog vilde først blive gjældende paa en Tid, da Alle skulde elske sin Næste som sig selv. Menneskene arbejdede paa at tilvejebringe en saadan Tilstand, men uden at faa Undervisning fra vor himmelske Fader, vilde dette aldrig opnaas. Talte om de Helliges Indsamling og sagde, at Verden tilbad en Gud, som den ikke kjendte; en Gud, som ikke havde Magt

til at aabenbare sig. Kristi Komme var nær for Haanden; og naar de Hellige vare blevne hjemsamlede til Zion, vilde Herren udgyde sine Straffedomme over Jordens ugudelige Nationer, som Følge af deres Forkastelse af Evangeliet.

Ved Aftenmødet Kl. 6 bragte Præsident Asmussen sin Tak til Brødrene, som havde arbejdet i Missionen, for deres Nidkjærhed og Flid, og opmuntrede dem til fornyede Anstrængelser i Fremtiden.

Ældste Chr. Jensen gjorde nogle Bemærkninger om, at Apostlerne og de andre hellige Guds Mænd i fordums Dage, skuede hen til denne Tid, i hvilken vi levede. Sammenlignede Kristi Lære med Nutidens Kristendom.

Ældste Andrew Jensen sagde, at den falske Kristendom var bygget paa Ruinerne af den sande, og Gud havde borttaget sine Velsignelser for Folkets Ugudeligheds Skyld, men efter en lang, mørk Nat, var der nu atter kommen Bud fra Himmelen, thi Gud ihukom sine Løfter, givne til hans fordums Tjenere. Omtalte derefter Joseph Smith og hans første Syner og Aabenbaringer. Gud havde udvalgt en saa simpel og uanset Mand for at beskjæmme de Vise og Lærde, idet Gud ønskede at vise disse, at han kunde gjøre sin egen Gjerning og udføre sine Hensigter uden deres Hjælp. Bar derefter et kraftigt Vidnesbyrd om Mormons Bog og Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage.

Præsident Wilhelmsen opmuntrede de Hellige til at søge at bevare den Aand, vi idag vare komne i Besiddelse af, og bevare de givne Lærdomme i Hukommelsen. Omtalte Verdens nuværende faldne Tilstand og sagde, at dersom Manden vilde elske sin Hustru og Hustruen sin Mand, og paa denne Maade opdrage deres Børn i Tugt og Herrens Formaning, da vilde megen af den Elendighed, som nu fandtes i Verden, forsvinde, og ikke saa mange Taarer flyde i Familiekredsene. Det var bedre, at vi gav en Tiendedel af vore Indtægter til Gud, end at tilsætte dem paa en skjændig Maade. Herren vilde velsigne os ifølge sine Løfter, dersom vi opfyldte vore Pligter i denne Henseende.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Dagen efter afholdtes et Præstedomsmøde, i hvilket mange gode Raad og Undervisninger bleve givne til Brødrene i Præstedømmet, og i Særdeleshed til de unge Missionærer.

C. A. F. Orlob,
Konferencens Skriver.

De første og sidste Dages Tolv Apostler.

Det kunde maaske være af Interesse for vore Læsere at vide Navnene paa vor Frelsers tolv Apostler paa den østlige og vestlige Halvkugle, baade fordum og nu i disse de sidste Dage.

Hos Mathæus (10. 2—4) kunne vi finde Navnene paa vor Frelsers tolv Apostler paa den østlige Halvkugle, nemlig:

„Simon, som kaldes Petrus, og Andreas, hans Broder; Jakobus, Zebedæi Søn, og Johannes, hans Broder; Philippus og Bartholomæus; Thomas, og Matthæus den Tolder; Jakobus, Alphæi Søn, og

Lebbæus, med Tilnavn Thaddæus; Simon Kananites, og Judas Ischarioth."

En af Pladserne i de Tolvs Kvorum blev ledig før Frelserens Død, idet Judas Ischarioth forraadte Kristus og gik derefter hen og hængte sig. Hans Plads blev, efter Jesu Død, udfyldt af En ved Navn Matthias. (Se Ap. Gj. 1. 23—26.)

Følgende ere Navnene paa de Tolv, som blev valgt af Jesus Kristus paa den vestlige Halvkugle. (Se Nephi Bog 9 Kap. 2det Stykke):

Nephi, Timotheus, Jonas (Timothæi Søn), Mathoni, Mathonihah, Kumen, Kumenonhi, Jeremiah, Semnon, Jonas, Zedekias og Esaias.

Den 14de Februar 1835 blev, i Kirtland, Ohio, tolv Apostler valgte af Vidnerne til Mormons Bog (Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris). Disses Navne vare:

Lyman E. Johnson, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, David W. Patten, Luke Johnson, Wm. E. Mc. Lellin, John F. Boynton, Orson Pratt, Wm. Smith, Thomas B. Marsh, Parley P. Pratt.

Kort efter deres Valg bleve Navnene ordnede efter Vedkommendes Alder, og kom da til at staa saaledes:

Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, Wm. E. Mc. Lellin, Parley P. Pratt, Luke Johnson, Wm. Smith, Orson Pratt, John F. Boynton, Lyman E. Johnson.

I 1838 apostaserede fire af de Tolv, nemlig: Wm. E. Mc. Lellin, Luke Johnson, John F. Boynton og Lyman E. Johnson.

Den 8de Juli 1838 blev en Aabenbaring given til Joseph Smith, hvori Følgende bleve udpegede til at udfylde de ledige Pladser: John Taylor, John E. Page, Wilford Woodruff og Willard Richards.

Andre Pladser i de Tolvs Kvorum bleve ogsaa ledige fra Tid til anden. Kort efter at Mc. Lellin og Andre havde fornegtet deres Tro, frafaldt ogsaa Thomas B. Marsh. David W. Patten blev dræbt den 25de Oktober 1838, hvorpaa Brigham Young blev Præsident for de Tolv.

I Aaret 1844 skrev Ældste W. W. Phelps Følgende, vedrørende de Tolv, i et Blad, kaldet «The Prophet»:

„Jeg kjender de Tolv, og de kjende mig. Deres Navne ere: Brigham Young, Herrens Løve; Heber C. Kimball, Naadens Herold; Parley P. Pratt, Paradisets Bueskytte; Orson Hyde, Israels Oliekvist; Willard Richards, Rullernes Bevarer; John Taylor, Rettens Stridsmand; William Smith, den patriarkalske Jakobs Stav; Wilford Woodruff, Evangeliets Banner; George A. Smith, Sandhedens Arkitrav; Orson Pratt, Filosofiens Viser; John E. Page, Solskiven; Lyman Wight, Bjergenes vilde Vædder. De ere gode Mænd, de bedste, Herren kan finde. De ville gjøre Guds Villie, og de Hellige vide det."

Wm. Smith og John E. Page faldt fra Troen, og Amasa Lyman og Ezra Benson indtoge deres Pladser.

Den 12te Februar 1845 bleve fire Pladser ledige i de Tolvs Kvorum (Brigham Young, Heber C. Kimball og Willard Richards vare kort forud blevne valgte til at udgjøre det første Præsidentskab, og Lyman Wight var bleven udelukket for Apostasi), hvorefter Ældsterne Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow og Franklin D. Richards bleve indsatte som Medlemmer af de Tolvs Kvorum.

Det næste Embede, som blev le-

digt, var ved Parley P. Pratts Død, den 13de Mai 1857. Ældste George Q. Cannon blev valgt til at indtage hans Plads.

I Foraaret 1867 blev Amasa M. Lyman udelukket af Kirken for Apostasi, og hans Plads blev udfyldt af Ældste Joseph F. Smith, den 6te Oktober s. A.

Den 22de Juni 1868 døde Heber C. Kimball, Præsident Youngs Første-Raadgiver. Hans Stilling blev indtaget af Ældste George A. Smith af de Tolvs Kvorum.

Ældste Brigham Young efterfulgte Ældste G. A. Smith den 7de Oktober 1868.

Ældste Ezra T. Benzon døde den 3die September 1869, og Ældste Albert Carrington blev indsat i hans Sted, den 8de Oktober s. A.

Den 28de Oktober 1878 døde Ældste Orson Hyde. Ved den aarlige Konference den 7de April 1879, blev Ældste Moses Thatcher valgt til at indtage hans Plads.

Navnene paa de tolv Apostler ere nu saaledes:

1, John Taylor; 2, Wilford Woodruff; 3, Orson Pratt; 4, Charles C. Rich; 5, Lorenzo Snow; 6, Erastus Snow; 7, Franklin D. Richards; 8, George Q. Cannon; 9, Brigham Young; 10, Joseph F. Smith; 11, Albert Carrington; 12, Moses Thatcher.

I Halvaarskonferencen i Salt Lake City den 6te Oktober 1879, bleve følgende skandinaviske Brødre kaldte for at gaa til deres Fødeland for at prædike Evangeliet, nemlig:

O. N. Staahl fra Brigham City, Jakob Hansen fra Bear River City, Harmon F. F. Thorup og John T. Thorup fra Salt Lake City, Peter Nielsen fra Washington City, Peter Nielsen fra Smithfield City, Fred. Lundberg fra Logan, Hans Funk fra Lewiston, Israel Sørensen fra Mendon, Anton L. Skankie fra Logan og Peter A. Nielsen fra Draperville. — J. P. Sørensen og Niels J. Grønlund af Salt Lake City, bleve kaldte til at gaa til Australien eller New Zeeland.

Et større Antal Brødre af andre Nationaliteter, bleve kaldte til at gaa paa Mission til England og de Forenede Stater; desforuden bleve omtrent 40 kaldte til at virke i Missionens Tjeneste paa Steder, der herefter ville blive dem anviste.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De „Sidste-Dages Hellige" afholde Forsamling hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Estm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 4. Den 15. November 1879. 29. Aargang.

Tale af Ældste John Morgan,

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City den 17. August 1879.

(Sluttet.)

Da Gjenoprettelsens Dag saa kom, hvad skete da? Da Gjenoprettelsens Dag begyndte at gry, og dens Indflydelse føltes paa Jorden, hvad skete da? Historien gjentager kun sig selv. Som det var i Noahs Dage, saaledes skal det ogsaa være i Menneskenes Søns Tilkommelse, nemlig ved alle Tings Gjenoprettelse. Da Gud opreiste sine Profeter paa Jordens Overflade og sendte sine Engle fra Himlene for at gjengive Menneskenes Børn disse store og herlige Principer som vare gaaede tabt, opdukkede den samme Modstand. Troesprincipet havde til en stor Grad været borttaget fra Jordens Overflade, og da det blev gjengivet, var det en Gjenindsættelse af den samme Tro, nøjagtigt som den fandtes i de ældste Tider; den Tro, som vilde bringe Menneskene til at adlyde det evige Evangeliums Principer og trodse al Modstand, som Mørkets Magter og Jorden og Helvede tilsammen kunde opreise mod dem. Der blev gjengivet Jorden Omvendelsens sande Princip i sin Renhed; der blev gjengivet Jorden det rene Princip om Daab til Syndsforladelse; der blev gjengivet Jorden Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig-Aand; der blev gjengivet Jorden Myndigheden til at udføre disse forskjellige Handlinger, og da det var Johannes den Døber, der holdt Nøglerne til Daab til Syndsforladelse, blev han sendt tilbage til Jorden i disse Dage, som et Sendebud fra Gud, for at gjengive Jorden dette Princip. „Men," siger den kristne Verden, „det tro vi ikke." Jeg kan ikke indse hvad det gjør til Sagen. Jeg kan ikke indse, at det kan forandre eller have nogen Indflydelse paa denne Kjendsgjerning. For det Tilfælde, at Johannes virkelig kom, og enhver Mand og Kvinde, ja enhver levende Sjæl, som levede paa Jordens Overflade, vilde nægte at tro det, undtagen den Ene, til hvem han var sendt, vilde dog Vidnesbyrdet herom være ligesaa fuldt

bindende paa dem, for saa vidt Budskabet herom naaede dem. Enten man vil tro det eller ikke, forbliver det dog et Faktum, en Sandhed; og fordi Mænd, hoffærdige Mænd, komme frem og fortælle os hvad de tro, hvad gjør da det til Sagen? Aldeles Intet, med al Respekt for deres Tro hvorledes den end er. Vi som et Folk vide idag for os selv, at Fuldmagten til at døbe Menneskene til deres Synders Forladelse, har været gjengiven til Jorden ved Tilbagekomsten af den rette Personlighed; og de Sidste-Dages Hellige ere velbekjendte med disse Ting. „Hvorledes ved De dette; hvorfra har De denne Kundskab?" Saaledes har jeg før bleven spurgt af Folk, som vare ubekjendte med vor Tro. Vi vil høre hvad Frelseren svarer paa et saadant Spørgsmaal. Han sagde (Joh. 7, 17): „Dersom Nogen," (han indskrænker sig ikke til et Dusin, et Hundrede, et Tusinde eller ti Millioner.) „vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud eller jeg taler af mig selv." De Sidste-Dages Hellige have gaaet i Daabens Vande, have modtaget Haandspaalæggelse, og de vide nu for dem selv, at disse Principer, som jeg har omtalt for Eder i Eftermiddag, ere sande. Jeg har ofte betragtet denne Gjenstand paa en anden Maade: Vilde det ikke være et forunderligt og uhørt Foretagende, om, lad os sige halvtreds, hundrede eller fem hundrede vise Mænd fra Østerland kom hertil, og forsøgte paa at overbevise os om, at vi ingen Saltsø havde her og aldrig havde havt, at det var en Misforstaaelse og et Sagn, og at vi vare bedragne desangaaende, og naar de saa havde plaget og trættet os næsten til Døde med deres ufornuftige Argumenter, da sige: „Vi ville sætte Eder i Fængsel og paalægge Eder store Pengebøder, dersom I ikke tilstaa, at der ingen Sø er." Ligesaa uhørte Fremgangsmaader ere benyttede overfor os idag og i de foregaaende Aar, i Henseende til de Principer vi forsvare; vi som et Folk vide med ligesaa stor Vished, at Gud har talt fra Himlene i disse sidste Dage, som vi vide, at Saltsøen existerer. Naar man taler om at overbevise Menneskene om det Modsatte, forundres jeg undertiden over Menneskenes Taabelighed i disse Ting, og det ser næsten ud som om det var deres egen Indbildskhed, der leder dem til at tale og handle som de gjøre. Jeg er villig til at tale venligt, høfligt og forekomment med en Mand om disse Ting, og naar han siger, at der er et saadant Sted som Omaha, og siger: Jeg har reist igjennem det og ved, at der er et saadant eller et saadant Sted, eller at der er visse Stationer paa Jernbanen, da er jeg meget villig til at tro ham; jeg vilde ikke modsige ham; ligesom jeg ogsaa forventer, at han vil behandle mig med Høflighed og Artighed, om jeg da fortæller ham, at jeg ved for mig selv, at min Religion er sand. Men vore Forventninger i denne Henseende ere ikke altid opnaaede. Vi faa ofte de forunderligste Svar og blive ofte mødte med de forunderligste Argumenter. At rive ned paa den Mands Karakter, som hylder et vist Princip, anser jeg imidlertid ikke for at være noget Argument, der kan modbevise dette Princip. Judas Karakter i den sidste Tid af hans Liv, beviste ikke, at han havde noget urigtigt Begreb om hvem Kristus var. Peters Fornægtelse beviste ikke, at Jesus ikke var Kristus. En Mands Karakter har Intet at gjøre med de Principer han fremsætter. Jeg bryder mig ikke om hvor Sandheden kommer fra eller hvem der prædiker den, om det saa var den Onde selv, der forkynder

den; den er og bliver Sandheden, og I kan ikke forandre eller tilintetgjøre den. Jeg bryder mig heller ikke om hvor vis en Mand er, hvor lange Bønner han holder eller hvor ærværdig han ser ud, naar han fortæller Løgn; det er og bliver Løgn, og I kunne ikke gjøre den til noget Andet. I dette Lys betragte vi, som et Folk, Sandheds-Principet, disse Principer som leder til Lys og Kundskab, og det er vist snart paatide, at Menneskene nedlægge de naragtige Ideer, som bringe dem til at stride mod saadanne Ting. Lad os for et Øjeblik betragte Princip efter Princip i sine Enkeltheder, og jeg vil i Forbigaaende bemærke, at dersom nogen Mand paa Jordens Overflade vil vise mig, at jeg er i Vildfarelse i noget Princip, vil jeg øjeblikkelig forlade det, og aldrig mere udgive det for at være et Princip. Vil Nogen gjøre saa meget for mig? Mange vil og Mange vil ikke. Jeg erindrer et Tilfælde med en Præst, som kom for at besøge mig; det var mit Ønske at være ærlig mod ham, hvorfor jeg ønskede, at han skulde være det samme mod mig. „Se saa," sagde jeg, „nu ere vi alene, ganske uden Vidner; nu vil jeg foreslaa Dem en Ting: Her er Bibelen; lad os nu begge lede efter Sandhed. Saa snart jeg finder Sandhed skal De anerkjende den, og naar De finder Sandhed, vil jeg anerkjende den." „Nej, det vil jeg ikke." „Hvorfor ikke?" spurgte jeg. „Nej, De kunde maaske nok fange mig. Vi har visse Regler at gaa efter; vi har vor Troesbekjendelse, og De kunde maaske forsøge paa at fange mig i Et eller Andet." „Ja, men dersom De nu har faaet fat paa en fejl Tro, ønsker De da ikke at faa den rettet?" „O!" sagde han, „det er den Tro, mine Fædre havde og som de døde i; det er min Bedstefaders og min Oldefaders Tro; i Generationer tilbage have de levet og døet ved den, og jeg kan ikke befinde mig til at gjøre nogen Forandring." „Godt," svarede jeg, „jeg ser nok, at det er til ingen Nytte for os at tale sammen, naar dette er Tilfældet; dette ender Samtalen." En saadan Maade at raisonnere paa, anser jeg som den højeste Grad af Naragtighed. Lad os som ædle Mænd og Kvinder komme frem med vor oprigtige Mening om Sagen og nedlægge vore Protester imod den, og lad os undersøge Sandhedens og Retfærdighedens Principer som de ligge for os, og som den Hellig-Aands Lys og Vejledning vil vise os dem, thi det er disse, som ville lede og føre os tilbage til Guds vor Faders Nærværelse; Sandheden vil ikke skade Nogen. Sandheds-Principerne som de Sidste-Dages Hellige prædike til Jordens Nationer; de Principer som vore Ældster have bragt til Nationerne, ere Principer, hvorved Menneskeslægten kan blive frelst, naar den vil lytte til dem. Principerne ere ikke givne til et begrænset Antal, men Guds aabenbarede Plan er for Alle. Disse Principer ere aabenbarede for at Guds Rige kan blive oprettet paa Jorden i Retfærdighed, og disse skulle lede, føre og kontrollere Menneskeslægtens utallige Millioner, som har levet og skulle leve her paa Jorden. Vi som Sidste-Dages Hellige skulde have udstrakte og menneskekjærlige Begreber i Henseende til disse Ting. Hvad gjør det om vore Navne blive udraabte som noget Ondt! Hvad gjør det om de slaa os eller kjæmpe imod disse Ting! Læs Fortidens Historie, og hvad se vi? Tag de Mænd, som have stridt imod Guds Rige i det sidste halve hundrede Aar, og hvad have de udrettet? Tag alle de Planer og utallige Tusinder af Sammensværgelser og Projekter som have

været udklækkede for at kuldkaste Kristi Kirke, og hvor ere de?: Gaaede for ikke længere at blive erindrede; forglemte fra Jorden, og deres Ophavsmænd med dem. Hvorlænge vil dog Menneskene vedblive med deres daareagtige Foretagende at skride mod Jehovahs Skjold? Saalænge som Herren vil tillade det. Ikke længere. Vi som Guds Folk erkjende hans Haand i alle Ting, og vi ønske at berede vort Sind til at have et mere ophøjet Begreb om Guds Riges Anliggender. Vi ønske at bortkaste alle egenkjærlige Ideer og Tanker, som Mange af os have, med Hensyn til disse Ting, og som ikke sømmer sig os som Sidste-Dages-Hellige. Jeg finder ikke Fejl ved Nogen; men vi ønske at betragte disse Principer med ædle og ophøjede Begreber; vi ønske at indrette vort Levnet efter disse Principer, og som det blev sagt i fordums Tid: „Søger først Guds Rige og dens Retfærdighed, da skulle alle disse Ting blive tillagte Eder." Vi ønske at bruge vore Evner til at opbygge Guds Rige, til at forkynde og udsprede dets Principer, ikke alene i Bjergenes Dale, men blandt alle Jordens Nationer; den Modstand som har mødt os, vil ikke i mindste Maade kunne standse det. Det tjener kun til at gyde Olie i Ilden, hvorved Flammen vil stige højere og højere, indtil alle Jordens Nationer skal see det, og Zion grundfæstes paa en Høj! Og give Gud at dette maa ske i Jesu Navn. Amen.

Forfølgelse.

Den levende og sande Guds Tjenere, ligefra Abel til Joseph Standing, have været Gjenstand for Forfølgelse; og disse som endnu existere i Dødeligheden, tilligemed dem, som herefter ville blive opreiste og udsendte til at arbejde i Herrens Vingaard, ville blive lige Gjenstand for Had og Grusomhed, maaske Nogle indtil Døden, af den vildledte Masse og af de misundelige, religiøse Skinhellige, hvem Herren maa tillade dertil, indtil disse Erke-Forfølgere ville blive fratagne deres Magt. Denne Forfølgelse er ikke indskrænket alene til dem, som ere begunstigede med Guds Søns Præstedømme; men ogsaa Andre, som Gud i forrige Tider opreiste til at udføre forberedende Arbejder, saadanne som Reformatorerne, have lidt Tortur og Martyrdøden.

Hvorledes, Forfølgelse? Forhindre Udspredelse af Sandhed, Menneskeslægtens Oplysning, Forædling, Gjenløsning og Ophøjelse? Skulle disse ædle Formaal opnaaes ved Siden af Modstand, personlige Forhaanelser, Lænker, Fængsel og Forfølgelse, ja endog til Døden?

„Kan Tanken lænkes i Fængselets Kammer?
Kan Sandheden brændes i Martyrflammer?"

Aldrig! Tanken er fri og ubunden. Sandheden er uforgjængelig og evig. En ærlig Mand vil tænke Sandheden, prædike Sandheden og leve i Sandheden, uden at agte Fængsel og Baal, og ved saadanne Midler kan ejheller det forønskede Resultat opnaaes.

Formaaede Abels Drab at standse Udbredelsen af Kundskaben om Frelserens Komme, til hvis Forsoning han offrede sindbilledligt Offer?

John Wickliffe, den første Reformator, født i Yorkshire i 1324, blottede den ro-

merske Kirkes Vildfarelser, forkyndte efter bedste Evne en bedre Vej, skrev en Mængde Værker, oversatte Bibelen paa Engelsk, opvakte Forfølgelsesaanden, undgik Martyrdøden og døde en naturlig Død i Lutterworth i 1387. Omtrent 200 Bind af hans Værker bleve fundne i Universitetet i Prag i 1410 og overgivne til Flammerne. Den samme katholske, hævngjerrige Aand, som foranledigede Opbrændelsen af Værkerne, vilde ikke tillade hans jordiske Levninger at hvile i Fred i den tavse Grav, thi i 1415 blev der af Konstances skinhellige Raad givet Ordre til at optage hans Ben og offentlig brænde dem til Aske, hvilken Ordre blev fuldbyrdet 1428. Formaaede dette at kvæle Spiren, som var lagt til Reformationen? Historieskriverne svare herpaa: „Strømmen bortførte hans Aske til Avon, Avon førte dem til Severn, Severn til Søerne og disse igjen til det store Ocean, og saaledes bliver hans Aske et Sindbillede paa hans Lære, som nu er udbredt over hele Verden."

Johannes Husz, født 1373 i Huszsinecz i Bøhmen, Præst ved en af Prags Kirker, Professor i Theologien ved dets Universitet og en grundig Undersøger af Wickliffes Værker, hyldede dennes Anskuelser overfor den romerske Kirke, anbefalede hans Skrifter og Grundsætninger, prædikede mod det romerske Præsteskabs Ondskab og Fordærvelse, blev kastet i Fængsel, erklæret for en Kjætter og levende brændt Aar 1415. Da Brændet blev stablet op omkring ham og naaede ham til Halsen, blev han opfordret til at tilbagekalde, og hans Svar herpaa var: „Nej! Aldrig har jeg lært nogen falsk Lære, og hvad jeg har lært med mine Læber, vil jeg besegle med mit Blod!" Formaaede denne og andre lignende Anstrængelser fra den katholske Kirke at standse Reformationen? Lad hele den protestantiske Verden svare.

Grundlæggerne af den engelske Kirke paa den Tid, da Carl den Anden blev gjenindsat i sine Rettigheder, fandt, at de havde en Del Modstand at kjæmpe med. I 1662 udkom en Resolution, som fordrev omtrent to Tusinde Præster (Nonkonformister) fra deres Embeder. Dette var dog kun en Indledning til den Forfølgelse, de senere skulde underkastes. En anden Resolution forbød religiøse Sammenkomster, der vare større end 5 Personer, medmindre de tilhørte den Engelske Kirke. For den første Overtrædelse af dette Forbud, var Straffen tre Maaneders Fængsel eller en Bøde paa fem Pund Sterling; anden Gang sex Maaneders Fængsel eller ti Pund i Bøde, og tredie Gang Landsforvisning til en af de amerikanske Plantager i syv Aar eller en Bøde af hundrede Pund; og endelig, dersom de vendte tilbage til Landet skulde de lide Døden uden Præst og Sakramente.

Derefter fulgte „Prøveakten" og „Oxford Fem Mile Akt." En af Præsterne ved den Engelske Kirke udtalte sig i Underhuset i Aaret 1673 saaledes: „Nonkonformister bør vi ikke taale, men de maa helbredes ved stræng Straf. Sæt Ild til Brændet, lær dem ved Flammer og Skorpioner og aabn deres Øjne med Galde!" Historien beretter, at under Carl den Andens Regjering døde omtrent otte Tusinde i Fængsel, foruden en Mængde, som lede paa utallige andre Maader. Opnaaede denne Forfølgelse fra den Engelske Kirkes Side det forønskede Resultat? Lad Englands utallige Sekter svare.

Jesus kom i Midten af Tiden at udføre det Arbejde, hans Fader havde sendt ham for. Han vandrede omkring

mellem Folket og lærte, blev forhaanet og forfulgt, blev bespottet og fordrevet, latterliggjort og mishandlet, foragtet og spyttet paa, pisket og tilsidst korsfæstet. Men formaaede denne Forfølgelse at forhindre ham i at gjøre den Forsoning, han var kommen for?

Efterat Jesus havde udført sit Kald her og gaaet til sin Fader, var Ansvarligheden, Møjen og Forfølgelsen lagt paa Apostlernes Skuldre. Jakob den Ældre blev halshugget; Fillip blev stenet; Jakob den Yngre blev dræbt med et Valketræ; Peter blev korsfæstet med Hovedet nedad; Andreas blev korsfæstet; Bartholemæus blev korsfæstet og levende flaaet, medens han endnu hængte paa Korset; Matthæus blev bundet til Jorden og halshugget; Simon blev korsfæstet; Johannes blev i Rom nedsænket i en Kjedel med sydende Olie, men undslap derfra med Livet; Thomas blev kastet i en ophedet Ovn, men da Ilden ikke vilde paavirke ham, gjennemborede man ham med Spyd og Landser og brændte hans Legeme; Lebbæus blev dræbt, og Matthias blev, efter nogle Historieskriveres Beretninger, naglet til et Kors, stenet og halshugget. En Mængde Andre, ikke af de Tolv, lede paa lignende Maader. Markus blev bunden til en Hests Hale og slæbt gjennem Roms Gader indtil han døde; Lukas blev hængt; Barnabas blev brændt; Silas blev pisket tildøde og Timotheus blev stenet. Formaaede disse frygtelige Mordere af Herrens Salvede, ved Drab og ved Forfølgelse, om end ikke altid til Døden, at forhindre Oprettelsen af Kristi Kirke i den apostoliske Tidsalder? Hele den kristne Verdens Svar vil være et kraftigt Nej!

I Johannes den Aabenbarers Dage saa Herren, at det vilde være nødvendigt at sende en Engel til Jorden i de sidste Dage, med det evige Evangelium, og herom siger Johannes (Joh. Aab. 14, 6.): „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde det evige Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk.“

Denne Engel overleverede Evangeliet til Profeten Joseph Smith. Andre Engle ordinerede ham til det mindre og større Præstedømme. Han organiserede Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dens Tilhængere tiltoge i Antal. Forfølgelse fulgte ham og Bekjenderne af dette guddommelige Værk, som han havde været Redskab til at oprette. Mange bleve berøvede deres Frihed, Ejendom og Liv. De bleve drevne fra Sted til Sted, fra County til County og fra Stat til Stat. Efter en grusom, blodig og langvarig Førfølgelse i Missouri, grundlagde og byggede de en prægtig Stad og Tempel i Nauvoo, Illinois, U. S. A. Her blomstrede de og toge til i Indflydelse og Magt for Gud og Menneskene. Men den djævelske Forfølgelsesaand vilde ikke lade dem her i Fred. Man antog, at dersom Joseph Smith kunde blive bortryddet, vilde den Kirke, som han havde været Redskab til at grundfæste, ophøre at existere. Forfølgerne dræbte ham og hans Broder Hyrum; men blev derved Kirken udryddet? Bleve det hellige Evangeliums rene Principer angrebne? Blev Jesu Vidnesbyrd taget fra dem der besade det? Nej! Dengang var Antallet lidet i Sammenligning med nu. Dengang vare Medlemmerne hovedsagelig samlede i ét County. Idag befolke de ikke alene et helt Territorium, men ogsaa Dele af fire eller fem andre Territorier og Stater. Dengang begyndte de at bygge paa et Tempel; nu have de ikke alene ét bygget og ibrug, men tre andre under Opførelse. Dengang vare de sammen-

lignelsesvis ubetydelige, nu have de vundet national og international Betydning. Har Forfølgelse havt den tilsigtede Virkning? Nej. De Sidste-Dages Hellige blomstre, thi Gud er deres Ven; Evangeliet spredes, Sandhed sejrer, og ingen Magt kan standse Guds Værks Fremgang paa Jorden.

Vil Forfølgelse bestandig have Magt til at standse eller forsinke Guds Værks Fremgang? Ingenlunde! „Thi den Herre Zebaoth haver raadslaget det, og hvo vil gjøre det til Intet? og hans Haand er udrakt og hvo vil afvende den?" (Esaias 14, 27.) Herren har besluttet, at Satan skal lænkes og Jorden skal gjenløses. Dette vil blive fuldført. Forfølgelse vil kun fremhjælpe det, „men vee dem, ved hvem Forargelsen kommer!" Og „velsignede ere de som forfølges for Retfærdighedens Skyld." Lad Redaktørerne bruge deres Presse til at udslynge skammelige Løgne. Lad lejede Præster tordne fra Prædikestolen og forsøge paa at oppuste deres hurtig-visnende Systemer ved at bagtale og rive ned paa de Sidste-Dages Hellige. Lad Regjeringer arbejde hver for sig eller forene deres Kræfter for at knuse de Sidste-Dages Hellige og adsplitte Guds Værk. Men Alt vil fejle, thi, „Den som bor i Himmelen, ler ad dem; Herren bespotter dem. Da skal han tale til dem i sin Vrede og forfærde dem i sin Grumhed." (Sal. 2, 4. 5.) „Intet Redskab som er dannet mod dig, skal lykkes, og hver Tunge, som staar op imod dig i Dommen, skal du fordømme." (Es. 54, 17.) „Thi hvilket Folk eller Rige, som ikke vil tjene dig, skal fordærves, og Folkene skulle vist ødelægges." (Es. 60, 12.) Dette er Herrens Ord angaaende dem som stride mod Gud, hans Salvede og hans Zion; derfor udraabe vi til Menneskene og Nationerne, at de skulle ophøre med Forfølgelse og Modstand, og undgaa en hævnende Guds Vrede; og vi opfordre dem til at arbejde for den store Jehovahs Sag og virke i Forening med de Sidste-Dages Hellige og Himlene ovenover, i dette herlige Værk: Jordens Forløsning, at de kunne have den Almægtiges Bifald, og blive numrede blandt de Gjenløstes og Herliggjortes Tal.

En haard Nød at knække for tandløse Folk. Orson Hyde fik engang i en Samtale med en Gejstlig af de Rettroende, nogle haarde og ophidsende Bebrejdelser for sin Tro paa, og sit Forsvar af Læren om Flerkoneri; hvorpaa Mormon-Ældsten fremsatte for den Gejstlige følgende Spørgsmaal: „Ved De, min Herre, hvor De gaar hén naar De dør?" „Ikke med Bestemthed," var Svaret, men han troede, at han skulde til et godt Sted. „Godt," sagde O. Hyde, „jeg skal sige Dem til hvilket Sted De venter at gaa: Lige til Abrahams Skjød, hvor De vil finde Sara og Hagar lænende sig paa hans ene Arm, og Keturah og de øvrige Hustruer paa den anden Arm. De kan undgaa Bibelens Sandhed i denne Verden, og skjule Dem i den offentlige Menings og den populære Religions Tjorn; men naar De kommer i Abrahams Skjød, kan De ikke undgaa Spørgsmaalet, med Mindre De med den „rige Mand" vil komme paa den anden Side af Svælget, hvor der ikke kan faaes en Draabe Vand. Derfor var det bedre for Dem, min Herre, at formilde Deres Følelser lidt med Hensyn til Polygami og berede Dem for Deres fremtidige Stilling og Skjæbne, for at Deres Hjem i den gamle Patriarks Skjød, kan blive taaleligt, og at De kan være desto bedre istand til at taale den med tilbørlig Styrke og kristelig Taalmodighed."

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. November.

Orden.

(Fra «Millennial Star».)

Det er ubetinget nødvendigt for Brødrene, som arbejde i Kirkens Tjeneste, at agttage en vis Orden i deres Virksomhed og i Udførelsen af deres Embedspligter. Organisation existerer for at bevare Harmoni; men medmindre det tilbørlige Hensyn bliver taget til de Love, som styre Organisationen, er det Sidste forholdsvis unyttigt. Intet organiseret System kan nærme sig Kirkens, i Skjønhed og Fuldstændighed, og i ingen anden Institution vise Virkningerne af Lydighed eller Ulydighed til de Love, som styre den, sig saa synlige og kraftige som her.

Siden vi sidst omtalte denne Gjenstand, ere flere Forandringer foregaaede i Konferencerne, og der er Brødre, der nu arbejde i Missionen, som ikke dengang vare i Kirkens Tjeneste. Vi ville derfor atter omtale denne Gjenstand. Brødrene ere bekjendte med vore Følelser angaaende de Fordele der flyde fra, at en omrejsende Ældste er beskikket til ét Distrikt af den Konference, han arbejder i. Den Ældste, som saaledes er beskikket, bør anse det som sin Pligt at sammendrage hele sin Energi og Virksomhed til dette ene Distrikt. Værkets Interesser fordre ogsaa, at han bør forblive i dette, og ikke rejse og besøge andre Dele af Konferencen, uden først at have indhentet Konference-Præsidentens Samtykke. Skulde nogen Ældste, af særlige Grunde, ønske at være fraværende fra sin Arbejdsmark, for at besøge andre Dele af Landet udenfor den Konference han er i, foretrække vi at blive raadspurgt herom, gjennem hans Præsident, da det er en Selvfølge, at en Konference-Præsident ikke, med den tilbørlige Agtelse for Ordens-Loven, kan udstrække sin Myndighed ud over sin egen Virkekreds. Dette Princip udstrækker sig ogsaa til Grenene overalt i hele Kirken, og er lige anvendeligt i alle Tilfælde. Samme Princip er i Kraft i Tilfælde, hvor Konference-Præsidenterne ønske at besøge andre Dele af Missionen udenfor deres umiddelbare Virkekredse. Den samme Lov er nemlig lige gjældende for dem, som for de Ældste der arbejde under dem.

Vi ønske, at disse Betragtninger, vi her have gjort, skulle rigtig opfattes. Det er ikke vor Mening at ville beskjære Brødrenes Frihed eller Privilegium til at aflægge nødvendige Besøg udenfor deres respektive Marker, men i saadanne Sager, og forøvrigt i enhver Ting, have vi Ret til at forvente, at et tilbørligt Hensyn vil blive taget til de Ordens-Principer og Love, som ere saa nødvendigt at skulle ledsage Guds Værks Affærer. Uden dette, vil kun Forvirring og Skade blive Resultatet. Enhver trofast Ældste har en stor Ansvarlighed paalagt sig, og det er nødvendigt, at han i sin Virksomhed skulde handle i Overensstemmelse med Principer, som bringe Harmoni, thi Herren har sagt: „Mit Hus er ikke et Forvirringshus, men et Ordenshus."

Vi formode, at Brødrene ere velbekjendte med vore Følelser angaaende, at Ældsterne flokkes fra de forskjellige Dele af Konferencen til Konferencemødet for at,

som de kunne kalde det, „Have det godt." Hvorvidt Fremgangsmaaden til Opnaaelsen af Saadant, er heldig, maa være selvindlysende, og behøver vel næppe at omtales. En Vismand har sagt: „Enhver Ting i sin Tid." Det er naturligt at Brødrene kunne ønske at gjense hinanden; ligesom det ogsaa er til stor Nytte for dem at kunne møde tilsammen til bestemte Tider, hvor de da kan have Lejlighed til med hverandre at drøfte de bedste Fremgangsmaader ved at fremrulle det store Værk, i hvilket de ere beskjæftigede. Konferencemøderne og Grensmøderne — sidstnævnte for de Ældste, som blive indbudne — afgive Lejlighed for saadanne oplivende Sammenkomster, som kunne være meget velsignelsesrige. Enhver Ting skulde gjøres i sin Tid, og i intet andet Øjemed, end Forfremmelsen af Guds Værk.

Vi sige til Ældsterne: Lad os være Guds Mænd, værdige til den høje Kaldelse, til hvilken vi ere kaldte; lad os arbejde med Flid, og altid iagttage den Orden, som tilvejebringer Harmoni og de store Frugter af vor Frelsers Evangelium.

Missionærer til Island. Ældsterne John Eyvindson og J. B. Johnson, Førstnævnte for at præsidere over Missionen paa Island, og Sidstnævnte at arbejde under hans Ledelse, afrejste herfra til Island den 8de dennes. Under deres Ophold her i Kjøbenhavn have de assisteret ved Trykningen af en Bog, i Lighed med Advarselsrøsten, i det islandske Sprog. Vi ønske dem en lykkelig Rejse, og nedbede vor himmelske Faders Velsignelse over dem og deres Arbejder.

En ny Udgave af „Bibelske Henvisninger" er ifærd med at forlade Pressen, og fremkommer nu i en omhyggelig gjennemset og udvidet Form, og vi tro, at den i enhver Henseende vil kunne tilfredsstille de Krav, som kunne sættes til en saadan Bog, ligesom vi ogsaa føle os overbeviste om, at den, særlig for Missionærerne, vil være af stor Nytte.

Konference-Præsidenterne ville behage at indsende deres Rekvisitioner.

Ankomst. Vi have den Glæde at kunne meddele Ankomsten af følgende Brødre fra Zion: Herman F. F. Thorup og John J. Thorup fra Salt Lake City, O. N. Stohl fra Brigham City, Jakob Hansen fra Bear River City og Peter Nielsen fra Washington City. Ovennævnte Brødre forlode Salt Lake City den 21de Oktober og have havt en meget behagelig Rejse paa 21 Dage.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste L. Svendsen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

Ældste L. Suhrke beskikkes til at arbejde i Slesvig og Holsten af Aarhus Konference.

Ældste Mons Nielsen løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Skaanes Konference.

Ældste Christen L. Hansen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborgs Konference.

Ældsterne Herman F. F. Thorup, John J. Thorup og Peter Nielsen beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference.

Ældste O. N. Stohl beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste Jakob Hansen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference; alle under de respektive Præsidenters Ledelse.

N. Wilhelmsen.
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse Lørdagen den 25de Oktober 1879, Aften Kl. 8.

Nærværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission; N. P. Rasmussen, Konferencens Præsident; Ældsterne L. Svendsen, Andrew Jensen, A. P. Rose, N. M. Andersen, O. Sonne, L. C. Mariager, N. C. Larsen, C. L. Hansen; Alle fra Zion.

Præsident Rasmussen erklærede Konferencen for aabnet, og foreslog Ældste M. C. Petersen valgt til dens Skriver. Forstanderne afgave dernæst Beretninger om Tilstanden i deres forskjellige Virkekredse, hvoraf fremgik, at de Hellige som et Hele taget havde det godt, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare meget lovende. I nogle Egne var der mange Udenforstaaende, som vare venligsindede mod Herrens Tjenere. Brødrene udtalte deres Tilfredshed med at arbejde i Evangeliets Tjeneste.

Ældste L. Svendsen udtalte sin Glæde over at have Lejlighed til at bære sit Vidnesbyrd for sine Medmennesker her i dette Land; talte om Israels Indsamling i de sidste Dage, og opmuntrede de Hellige til Trofasthed.

Ældste Andrew Jensen talte om Evangeliets Gjengivelse og det forholdsvis store Antal Hellige, som var bortrejst fra dette Land til Zion, siden Evangeliets Indførelse her i disse Lande ved Apostelen Erastus Snow, og at der endnu vare mange Oprigtige tilbage, som vare ubekjendte med Evangeliet; derfor var det, at Herrens Tjenere bleve udsendte.. Udviklede Evangeliets Principer.

Mødet fortsattes Søndag Formiddag Kl. 10.

Ældste N. C. Larsen udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige og saamange Brødre fra Zion. Bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Sandheden af den Lære, som lærtes i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Ældste L. C. Mariager bar ligeledes sit Vidnesbyrd om, at Guds Rige var oprettet paa Jorden, i samme Form og Orden som i forrige Dage, og hans Ønske var at virke for Herrens Sags Fremme.

Præsident Wilhelmsen udtalte sin Glæde over de afgivne Rapporter, samt for, at Udsigterne for Evangeliets Fremme vare saa gunstige, som Tilfældet var. Han havde besøgt de forskjellige Konferencer i Skandinavien, og fundet, at Herrens Tjenere vare flittige og ønskede at opfylde deres Pligter i at udsaa Sæden, og Gud havde velsignet deres Arbejder, idet han havde ladet sin Aand

indvirke paa de Oprigtiges Hjærter; omtalte Tidernes Tegn og Profetiernes Opfyldelse. Tiden var nær, da Ugudelighed skulde blive tilintetgjort. Paamindede de Hellige om at leve saaledes, at de engang med Glæde kunde skue tilbage paa deres henrundne Liv; det var kun gjennem Lydighed og Efterlevelse af Evangeliets Principer, at vi kunde erholde dets Velsignelser.

Præsident Rasmussen oplæste Navnene paa endel Brødre, som af Konferencen bleve vedtagne at arbejde i Missionens Tjeneste for den kommende Vinter.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident Rasmussen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket enstemmigt vedtoges af Forsamlingen.

Ældste Andrew Jensen talte om Kirkens Opkomst og Fremgang, samt bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af Mormons Bog.

Præsident Wilhelmsen omtalte Guds Gaver til Menneskenes Børn, men disse havde fri Villie til at annamme og forkaste dem; paaviste Forskjellen mellem Kristi Lære og Menneskenes Lærdomme.

Eftermiddag Kl. 6.

Præsident Rasmussen oplæste Rapporten over Aalborg Konference. Konferencen talte 518 Medlemmer, hvoraf 37 vare døbte siden sidste Konference.

Ældste A. P. Rose var glad i Evangeliets Tjeneste; omtalte de Velsignelser, som fulgte af at efterleve sin Religion, medens de Ugudelige kun vilde bringe Fordærvelse over dem selv. Fremlagde de Principer, efter hvilke vi kunde erholde Ophøjelse i Guds vor Faders Rige.

Ældste C. L. Hansen omtalte Menneskeslægtens nuværende faldne Tilstand, som en Følge af, at de havde udryddet Herrens Tjenere fra Jorden, og med dem blev frataget Evangeliet med dets Velsignelser og Gaver; bar Vidnesbyrd om, at dette var gjengivet i sin Fylde.

Ældste L. Svendsen talte i en længere Tid om den Modstand, Evangeliet havde havt at kjæmpe med, og de Helliges Forfølgelser fra den tidligste Tid.

Efter nogle Bemærkninger af Præsident Rasmussen, foreslog han Konferencen sluttet til ubestemt Tid, hvilket vedtoges.

Mandagen den 27de afholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket mange gode Raad og Lærdomme bleve givne til Brødrene i Præstedømmet, i Særdeleshed til dem, som skulde arbejde i Missionens Tjeneste.

Konferencemødet i Aarhus tog sin Begyndelse Lørdagen den 1ste November 1879, Aften Kl. 8.

Tilstedeværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission, L. Svendsen, Præsident for Aarhus Konference, samt Ældsterne N. P. Rasmussen, Andrew Jensen, G. Frandsen, A. P. Rose, C. A. Christensen og Christen Jensen: Alle fra Zion.

Præsident L. Svendsen aabnede Konferencen og foreslog Ældste C. Christoffersen til dens Skriver. Derefter aflagde Forstanderne for de forskjellige Grene deres Rapporter. Tilstanden var god, og Udsigterne for, at et godt Arbejde i Vinterens Løb vilde blive udført, vare gode.

Præsident Rasmussen udtalte sin Glæde over de gode Rapporter, og bar Vidnesbyrd om Guds Riges Gjenoprettelse paa Jorden; men Menneskene i Almindelighed vilde ikke tro dette eller anerkjende vore Ældste, som bleve udsendte for at tilbyde dem Evangeliet, som Herrens Tjenere.

Søndag Formiddag Kl. 10 bleve

flere Brødre beskikkede til at arbejde i Missionen for den kommende Vinter.

Præsident Svendsen oplæste Rapport over Aarhus Konference. Siden sidste Konference vare 79 tillagte Kirken ved Daab, og Antallet paa Konferencens Medlemmer var nu 755.

Ældste Andrew Jensen sagde, at af de afgivne Rapporter fremgik det, at Herren havde velsignet Ældsternes og de Helliges Arbejde, hvorfor det ogsaa var vor Pligt at give Gud Æren for Alt. Omtalte den Forfølgelse, Kirken og Guds Folk har været underkastet, samt de falske Rygter, der vare udspredte om dem. Blandt disse Rygter beskyldtes ogsaa vore Ældster for at bruge lokkende Midler for at overtale de Hellige til at rejse til Zion, men han vilde tilraade de Hellige ikke at rejse til Zion af nogen anden Aarsag end at gjøre Guds Villie og vandre paa Retfærdighedens Vej.

Ældste A. P. Rose omtalte den Glæde, som de Hellige følte, naar de opfyldte deres Pligter, og opmuntrede dem til fremtidig Trofasthed og at bruge deres Evner og Talenter til Guds Værks Fremme.

Ældste C. A. Christensen omtalte de Snarer, som bleve lagte for de Hellige, og formanede dem til at være trofaste i deres Pagter, og altid erindre, at det kun var igjennem Prøver vi kunde opnaa Ophøjelse.

Eftermiddag Kl. 2.

Præsident Svendsen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilket ensstemmigt vedtoges af Forsamlingen.

Præsident Wilhelmsen glædede sig ved Konferencens gode Tilstand. Han havde besøgt omtrent alle Konferencerne i Skandinavien, og funden Tilstanden overalt at være meget god. Omtalte Evangeliets Principer, og bar et kraftigt Vidnesbyrd om dets Gjengivelse, samt advarede Menneskene for de Plager og Straffedomme, som nu snart vilde udgaa over Jordens Nationer, thi Enden var nær for Haanden. Raadede de Hellige til Sparsommelighed, hvorved de vilde blive istand til at bidrage til deres egen Udfrielse, og dersom de vilde være trofaste, vilde Herren lægge sin Velsignelse til deres Bestræbelser, og aabne en Udvej for dem. Paaviste Nødvendigheden af og Velsignelsen ved at betale Tienden. Nedbad Herrens Velsignelse over alle Oprigtige.

Aften Kl. 6.

Ældste G. Frandsen sagde, at uagtet de Sidste-Dages Hellige vare saa Faa i Antal, fordrede dog Herren et stort Arbejde af dem Hentydede til, hvorledes de forrige Dages Hellige bleve forfulgte, endog indtil Døden. Vi bleve ligeledes forfulgte, men trods al Modstand, havde vi dog udført et stort Arbejde, og Meget var endnu at gjøre.

Ældste Christen Jensen bar Vidnesbyrd om, at Joseph Smith og Brigham Young vare begge Guds Profeter, og at de tolv Apostler, med John Taylor som deres Præsident, vare sande Guds Tjenere, og udnævnte af Gud til at fremrulle det store Sidste-Dages Værk. Opmuntrede de Hellige til at give Agt paa de Raad og Lærdomme, som vare givne under Konferencen, saaledes, at de ikke alene kunde udarbejde deres egen Frelse, men ogsaa vise Verden et følgeværdigt Exempel.

Ældste Andrew Jensen sagde, at sand Religion og sand Kundskab kommer fra Gud, hvorimod falsk Religion har sin Oprindelse fra den modsatte Kilde eller dannes efter Menneskenes egne Ideer og Opfattelser. Paaviste saaledes paa en tydelig Maade Nødvendigheden af fortsat Aabenbaring fra Herren, uden hvilken Menneskene snart vilde tabe Kund-

skaben om den sande Gud og om sand Gudsdyrkelse, hvilket ogsaa Verdens Fortidshistorie paa det Bestemteste beviser. Talte til Belærelse for de unge Hellige.

Præsident Wilhelmsen advarede mod at fremkomme med Begjæring om Daab, med noget andet Maal for Øje end at tjene Herren. Saadanne vilde ikke blive delagtige i den Hellig-Aands Gave.

Efterat Præsident Svendsen havde opmuntret de Hellige til Trofasthed, foreslog han Konferencen sluttet til ubestemt Tid.

Næste Dags Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, hvorved blev givne udmærkede Raad og Lærdomme til Brødrene i Præstedømmet, særligt til Missionærerne.

Samme Dags Aften holdt Ældste Andrew Jensen et særdeles vellykket Foredrag over Kirkens Historie, fra dens Opkomst indtil de Helliges Nedsættelse i Klippebjergene. Foredraget blev fulgt med megen Opmærksomhed, af de mange tilstedeværende Hellige og Fremmede.

En Samtale

mellem Ældste E. E. Brain og Hr. M—, en Theist Præst.

Hr. M. Det forundrer mig, at en saa intelligent ung Mand, som De synes at være, skulde være en saadan Fanatiker at tro, at en Engel skulde besøge Jorden i disse det nittende Aarhundredes oplyste Dage.

Ældste B. Hvorfor ikke? Er det ikke fornuftigt?

Hr. M. Nej, Sir, en saadan Idee er urimelig. Jeg tror ikke, at Gud nogensinde har talt til Mennesket.

Ældste B. I hvilken Forstand er min Tro urimelig?

Hr. M. Menneskene ere skredne saa langt frem i Kunster og Videnskaber, at de f. Ex. nu kan udmaale selve Himmelen, veje Jorden og bruge Lynet til dermed at sende sine Tanker til den anden Side af Jorden i et Øjeblik.

Ældste B. Men, Sir, Himmelens, Jordens og Lynets Skaber maa dog virkelig besidde større Intelligents for at kunne organisere disse Ting, end Mennesket for at opdage Lovene for dem. Kundskabens Skatkamre ere uudtømmelige, forstaa vi, men Astronomiens eller Mathematikens Videnskab, vil aldrig kunne lære Menneskene hvad de skulle gjøre for at blive frelst i Guds Rige. Derfor vil al den Intelligents som Mennesket af sig selv kan opnaa, aldrig kunne frelse ham. Af denne Grund er Aabenbaring ikke alene fornuftig, men absolut nødvendig. Menneskeslægten troer i Almindelighed, at der er en Gud, men de ønske ikke at have noget nærmere med ham at gjøre, eller at han skal indblande sig i deres Forretninger her i dette Liv. I Virkeligheden frabede de sig alt Samkvem med ham, idetmindste saavidt denne Verden angaar.

Hr. M. Nej, ikke saaledes, Sir.

Ældste B. Men Kristendommen har jo ingen Forbindelse med ham, og naar saa et Folk kommer frem og erklærer, at de har det, spotte de dem før de undersøge, og udtrykke deres Forundring over, at de kan være saadanne Fanatikere osv følgelig ønske de ikke at have Forbindelse med Gud, men derimod at holde ham i Afstand. Hvis absolute Ret er det at styre den menneskelige Familie? deres

Fader eller dem selv? Dersom det er hans, hvilket det dog utvivlsomt maa være, paa hvilken Maade skal Menneskene da komme til Kundskab om de Love, ved hvilke de skulle regjeres?

Hr. M. Aabenbaring er ufornuftig, fordi det vilde være at kvæle den Spire af naturligt Instinkt i Mennesket, som lærer ham at skjælne mellem Godt og Ondt, Ret og Uret osv., at tilkjendegive Love, som ikke ere i Overensstemmelse med dette guddommeligt indlagte Instinkt i den menneskelige Natur.

Ældste B. Men dersom vi nøjere ville undersøge dette, ville vi finde, at Menneskets naturlige Instinkt er ingen ufejlbarlig Vejviser til Guds Rige; thi se vi ikke daglig, at hvor een Mand af dette naturlige Instinkt ledes til at føre et moralsk og ærligt Levnet, henfalde et Dusin andre Mænd til en elendig Tilværelse, som vil lede til deres Ruin! Kan vi altsaa sige, at denne naturlige Følelse eller Instinkt i Mennesket er en ufejlbarlig Leder?

Hr. M. Gud vilde alligevel ikke nedlade sig at tale til Mennesket.

Ældste B. Deres Indvending er ikke fornuftig, thi, fraset at Folk, som kalde dem Kristne, latterliggjøre Aabenbaring, siger dog vor bedre Dømmekraft os, at dersom Gud er vor Fader, vil han aabenbare de Love, hvorefter vi skulle styres og velsignes; var det ikke saaledes, vilde han ikke være en Frelsens Gud.

Hr. M. I ethvert Tilfælde, jeg kan ikke tro, at Gud nogensinde har aabenbaret Noget.

Ældste B. Ejheller kan jeg tro, at den Gud, hvem de „Kristne" i Almindelighed tro paa, nemlig en Gud uden Legeme, Dele eller Lidenskaber, nogensinde har aabenbaret Noget til Nogen. Fornuften siger os, at naar han ikke har nogle Redskaber at tale eller handle med, kan han ikke tale eller aabenbare sig. Atter, I placerer ham „udenfor Tid og Rum." Hvilket Nonsens! Hvad findes der mellem det store Verdensrum og „udenfor Tid og Rum," til at betegne Grændsen derimellem? Er der en Skildvagt, en Vejviser, en Mur, et Bjerg, eller hvad er der?

Hr. M. O! jeg tænker ikke, at noget Menneske kan paapege det.

Ældste B. Ganske rigtigt. Og dog befinder Gud sig udenfor dette.

Hr. M. Men Gud er allestedsnærværende, maa De erindre. Han er her og overalt.

Ældste B. Hvorfor siger De da, at han er udenfor et ubegrændset Rum?

Hr. M. Godt, han er her da.

Ældste B. Meget vel. De tror uden Tvivl ogsaa, ligesom saa mange Andre, at Gud elsker de Gode og hader de Onde.

Hr. M. Ja.

Ældste B. Men eftersom Kjærlighed, Had eller andre Sindsbevægelser ikke kan existere uafhængig af Substants, saa maa han ogsaa have Lidenskaber, da De siger, at han elsker og hader.

Hr. M. Men De tager fejl; Gud har hverken Legemsdele eller Lidenskaber.

Ældste B. Hvad er da Gud?

Hr. M. Gud er en Aand, og intet Menneske har nogensinde seet ham.

Ældste B. Og hvad er en Aand?

Hr. M. En Aand har ikke Kjød eller Ben saaledes som Mennesket har.

Ældste B. Meget sandt, men hvad er en Aand?

Hr. M. En Aand er, saavidt vi ved — Ingenting.

Ældste B. Er Gud da Ingenting?

Hr. M. Gud er en Aand.

Ældste B. Godmorgen, Sir.

„Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle henvende Ørerne fra Sandheden, men henvende sig til Fabler.“ (2 Tim. 4, 3. 4.) Dersom den Tid, som her er hentydet til, ikke allerede er kommen, er jeg tilbøjlig til at tro, at den aldrig vil komme. Profeten Esaias siger os, idet han forudser, hvad som skal ske i disse Dage, at Mørke skal skjule Jorden og „Dumhed Folket,“ og som en Forklaring paa, hvorfor en saadan Tilstand skal være, siger han os, at „de have overtraadt Lovene, forvendt Skikkene og gjort en evig Pagt til Intet.“ (24 K.) Uden at have noget sandt Begreb om Gud, kan Menneskene ikke lære sande Principer vedrørende ham. Saaledes leder de Blinde hverandre, og de ville begge falde i Graven, dersom de ikke ville lytte til de Advarsler, som Herrens Tjenere forkynde i disse sidste Dage.

Delagtighed i Forbrydelsen.

(Fra ‹Deseret News‹)

Følgende Telegram modtoges imorges:

„Dalton, Georgia, den 19de Oktober 1879.

‹Deseret News.›

Den gamle, gamle Historie. Kjendelse. Ikke skyldig. Alt vel.

John Morgan.“

Af dette forstaa vi, at Ældste Joseph Standings Mordere ere blevne frikjendte. De nærmere Omstændigheder ved Frikjendelsen have ikke endnu naaet os.

Størstedelen af vore Læsere ville ikke blive skuffede ved denne Efterretning. De fleste af vore Venner troede, ligefra den Tid, da denne sørgelige Tildragelse fandt Sted, at alle de Forholdsregler, som toges mod Snigmorderne, kun vare Komediespil og Forstillelse. Vi haabede, for Statens Ære, at dens Chef vilde undersøge denne Sag tilbunds, og drage særlig Omsorg for, at de koldblodige Nedrige, som med Overlæg og paa den mest niddingagtige Maade, udgjød en fredelig og ædel Evangelii Tjeners Blod, medens han roligt gik paa en offentlig Landevej, ikke skulde undgaa Lovens Straf. Men vore Forventninger ere blevne skuffede. Georgia er besudlet med en Martyrs Blod. Uslingerne, som dræbte Joseph Standing, ere frikjendte. Den Stat, som siger, at de ikke ere skyldige, bliver Medskyldig i denne blodige Daad, og bærer endel af Ansvaret for Forbrydelsen. Uskyldigt Blod farver Georgias Jordbund, og raaber til Domstolen i det Høje om Hævn. Alles retfærdige Dommer vil sørge for, at Raabet ikke lyder forgjæves. Lovløshed og Voldshandlinger vil give Myndighederne i den skyldige Stat Arbejde nok til at optage deres Tid og Opmærksomhed. Georgia vil vaande sig under Forbandelsen. Jo snarere de Hellige kan vende den Ryggen og hjemsamle dem til Vesten, jo bedre for dem, og jo hurtigere vil Gjengjældelsens Time slaa. Ikkedestomindre haabe vi, at vore Ældste, som arbejde der, ville være stræbsomme og have Held med dem, i at advare de Ædle og Sandhedselskende af dens Befolkning, og lede disses Fodtrin bort fra dens be-

sudlede Jordbund, at de kunne undgaa den retfærdige Dom, som engang vil komme.

Naar have Lovens Haandhævere, med Iver og uden Hykleri, bestræbt dem for at straffe Morderne af den Allerhøjestes martyrede Tjenere? De have set gjennem Fingre med Snigmorderne, og medens de have forestilt at ville anklage Forbryderne til disse skjændige Handlinger, have de i deres stille Sind frydet dem ved Offerets Død. Derfor ere de i Himmelens Aasyn skyldige i det udgydte Uskyldighedens Blod, og Helvede aabner sit Svælg for at opsluge dem, i Selskab med de, som have taget den virksomme Del i Daaden.

Lad det blive bekjendt i alle de Forenede Stater og overalt i den civiliserede Verden, at i Staten Georgia, en af Unionens fornemste Stater, som tilsikrer Religions-Frihed til Alle, kan en Evangeliets Forkynder, af uplettet Rygte, og saa fri fra den fjærneste Skygge af Ondt, at selv hans usle Mordere maatte erkjende, at hans Karakter var udadlelig, blive nedskudt og hans Legeme mishandlet ved den klare Dag, og hans Mordere uden den fjærneste Skygge af Undskyldning og med deres Hænder røde af hans uskyldige Blod, blive frikjendte for Skyld i denne himmelraabende Forbrydelse. Og lad Hellige og Engle bære Vidnesbyrd om dette for Himlene, indtil Retfærdigheden fordrer sit Eget og Joseph Standings Blod er hævnet paa Jorden.

Død i Monroe, Sevier Co. Utah, den 16de September 1879, Peder Christiansen. Afdøde var født i Snerile ved Odder den 26. April 1831 og efterlader Hustru og tre Børn, der begræde Tabet af en kjærlig og hengiven Mand og Fader.

Død i Levan, Utah, den 21de August 1879 Johan Olsen Nordstrand, født i Røgen Præstegjeld, Norge, den 12te December 1805. Afdøde emigrerede til Utah i 1863, og døde som et elsket og trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Død i Smithfield, Cache Co., Utah, den 26de September 1879, Sofie Frederikke Rasmussine Mack, født Hansen. Afdøde var født den 30te August 1856 i Baldersbrønde, Sjælland, emigrerede til Utah 1852, og døde som et elsket og trofast Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, efterladende sig 4 Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5. Den 1. December 1879. 29. Aargang.

Bemærkninger af Præsident John Taylor

i Tabernaklet i Salt Lake City, den 24de August 1879.

Jeg har med Glæde lyttet til hvad vore Brødre have talt til os, og jeg vil endnu tilføje nogle faa Bemærkninger. Det er mig altid en Glæde at mødes med de Sidste-Dages Hellige, at tale med dem og høre dem tale om disse store og evige Principer, hvilke vor Fader i Himmelen har aabenbaret for Menneskeslægtens Velsignelse, Frelse og Ophøjelse. Menneskene fatte kun meget Lidet om disse Ting, og de vide i det Hele taget kun Lidet om os og vor Tro, vore Principer og hvad vi udføre.

Det glædede mig at høre de Bemærkninger, Broder John H. Smith gjorde, angaaende sig selv, om hans Renhed, Dyd og Ønsker at gjøre det Gode. Jeg vilde ønske, at alle de Sidste-Dages Hellige kunde sige og gjøre ligeledes. Jeg vilde ønske, at de Alle vilde lade dem lede ved de samme Æres-, Sandheds-, Retskaffenheds- og Dyds-Principer, og jeg vil sige, at om der er Nogle, som ikke ville saaledes, disse ere Hyklere, disse ere ikke Repræsentanter for Sandheds-Principerne og for de store og herlige Principer, som Gud har aabenbaret til os, men disse ere til Vanære for Kirken.

Gud forventer af os, at vi i det Mindste skulle være moralske. Han forventede ogsaa, at Jøderne, under den mosaiske Uddeling, skulde være moralske. Da de levede under Loven, forventedes de ogsaa at have Tro paa Gud, ligesom vi have Tro paa ham. Der blev sagt til dem, at de ikke maatte ihjelslaa, at de ikke maatte begjære deres Næstes Hus, eller hans Hustru, eller hans Land, eller hans Oxe, eller hans Asen, eller Noget som tilhørte ham. Jeg skulde ønske, at de Sidste-Dages Hellige vilde altid indlemme dette i deres Trosbekjendelse. Det er haabløst at antage, at de „Kristne" ville gjøre det. Men jeg haaber at se de Sidste-Dages Hellige regjerede ved disse høje og ædle Principer, som de sige at tro paa. Men Verden i Almindelighed ved kun meget Lidet om disse Ting. De tale undertiden om Mormonernes urene

Liv. Hvorledes! Mænd som vader i Urenlighed, Fordærvelse, Raaddenhed og Vederstyggelighed! Mænd og Kvinder, som myrde deres egne Børn i Tusindvis før eller efter de blive fødte! Mænd og Kvinder, som næsten hver Dag krænke deres Ægtepagt og som ikke kjende Forskjel paa Ret og Uret! Mænd, som tragte efter andre Mænds Gods, Ejendom og Besiddelser og efter Kvindens Dyd! Og saadanne Mænd ville komme og prædike Moralitet til os! Vi kunne tale med hverandre. Jeg kan tale rent ud til de Hellige, fordi vi forstaa mere; men det duer ikke for saadanne Herrer at komme og prædike Moralitet for os; de have bedre af at gaa hjem og passe deres egne Sager.

Det forventes af os at gjøre Ret og at tage en rigtig, fast, ærlig, dydig og retskaffen Vej, og da behøve vi ikke at frygte for Noget. Kan der da være Tale om Forfølgelse? Ja. Ville de hade Eder? Ja. Ville de røve Eder? Ja. Og tak Gud fordi I have disse Privilegier. Og hvad ville vi gjøre? Forsøge paa at forhindre det; Gud er vor Hjælper. Ville de bagtale Eder? Ja, det vil sige, dersom deres Ord have nogen Vægt, men det er ikke meget; disse lave, nedrige Mennesker have ingen Tiltro til hinanden, og vi have ingen Tiltro til dem. Følgelig kunne vi ingen gunstige Forventninger have til denne Klasse af Folk, ejheller til hele Verden eller Nogen, som er i Verden. Vi frygte Gud og kjende ikke nogen anden Frygt, thi Gud er vor Fader, vor Ven og vor Beskytter, og han er den eneste Ven, vi vide Noget om i denne Verden. Han vil sørge for os. Vi ville overgive vor Sag til ham og fordre ingensomhelst Gunst af Verden. De maa udtordne deres Befalinger, og Hr. Evarts maa, om han behager, opfordre endel af Europas Nationer til at hjælpe de Forenede Stater at ordne Moraliteten blandt et lille Folk, omtrent tællende to hundrede Tusinde Mennesker, mellem over fyrretyve Millioner; — han maa opfordre disse europæiske Nationer at hjælpe de Forenede Stater at rette paa dette Folks Moralitet, oppe blandt disse Bjerge, om det behager ham. Det bliver et skjønt Syn, især naar det kommer fra en saadan Kilde. Der foregaar mere Vederstyggelighed i Washington i én Dag, end i Salt Lake City i tolv Maaneder, „Hedningerne" iberegnede. Dog trænge vi Alle til, mere eller mindre, at faa vor Moralitet forbedret.

Vi bryde os imidlertid kun lidet om dem. Vi have et Arbejde, som Gud har befalet os at udføre, og vi ville udføre det, hør det Alle indtil Jordens yderste Ender! Vi ville udføre det, i Israels Guds Navn, og hverken denne eller andre Nationer kan standse det! Hør det! Udraab det til Jordens Ender! Skriv det ned og se, om det ikke vil ske. Jeg profeterer det i Israels Guds Navn, og lad al Israel sige Amen. (Hele Forsamlingen svarede som en Røst „Amen".) Vi vide, hvad vi gjøre, enten saa andre Folk ved det eller ikke. Dette Rige, som har været omtalt, vil rulle frem. Herren har talt det for Tusinder af Aar tilbage. Det vil vedblive at rulle frem, og ve den Mand eller det Folk, som udstrækker sin Haand for at kjæmpe mod Zion; Gud vil lamme den. Det Folk eller Nation vil blive ødelagt. Han vil haandhæve sit Folks Rettigheder, dersom de vil frygte ham og holde hans Befalinger. Amen.

Halvaars-Konferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdtes i det store Tabernakel i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879 og paafølgende Dage.

(Fra «Deseret News.»)

Nærværende paa Forhøjningen:

Af de tolv Apostler: Præsident John Taylor, Orson Pratt, C. C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, A. Carrington og Moses Thatcher.

Af Raadgiverne til de tolv Apostler: D. H. Wells.

Præsiderende Patriark: John Smith.

Af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Joseph Young, H. S. Eldredge, A. P. Rockwood og John Van Cott.

Af Bispedømmet: Præsiderende Biskop Edward Hunter; Raadgivere: Leonard W. Hardy og R. T. Burton.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

,,From Greenland's icy mountains.''

Bøn af Ældste Orson Pratt.

Koret sang:

,,The time is nigh, that happy time.''

Ældste Orson Pratt udtalte sin Glæde ved igjen i Fred at kunne være tilstede ved en General-Konference. Hentydede til dette Folks forbausende Fremskridt i de sidste omtrent halvtredsindstyve Aar, siden Kirkens Organisation. Han sammenlignede det lidet Held, Noah havde af sin Prædiken og Forkyndelsen af det Budskab til Folket i hans Dage, som Gud havde sendt ham med, med de glædelige Resultater, som fulgte Israels Ældsters Arbejder i vor egen Tid. Endskjøndt Tilhængerne af vor Kirke for Størstedelen bestod af fattige Folk, fra de Forenede Stater og Europa, og uagtet deres Mangel var stor, da de først nedsatte sig i disse Ørkener, saa skyldtes dog de store heldbringende Arbejder — saasom, at opbygge Stæder og Byer, Skolehuse og Forsamlingshuse; forvandle det øde Land til bølgende Marker og Frugthaver, og omdanne dette udstrakte Territorium fra en Ørken til en blomstrende Have, — de Sidste-Dages Helliges Arbejde, og ikke de Udenforstaaendes, som komme hertil for deres egen Fordels Skyld.

Vi kom hertil som et religiøst Folk og grundlagde baade en borgerlig og en kirkelig Regjering, under hvilken vi ingen Drikkehuse, Spillehuse eller Skjøgehuse havde. Vi behøvede ikke at tilstænge vore Døre og Vinduer om Natten, og vi kunde lade vort Vasketøj hænge paa Snoren uden Frygt for at det skulde blive stjaalet. Men hvorledes er det idag, siden Indførelsen af den saakaldte kristne Civilisation i vor Midte? Enhver Art af Ondskab er bleven opfostret, som gjør baade Liv og Ejendom usikker, og i mange Tilfælde have de saakaldte Lovens Haandhævere beskyttet Forbryderne og uhindret ladet dem udøve deres onde Handlinger blandt os. Der var dog mange hæderlige Undtagelser blandt de omtalte Herrer, og overfor dem have disse Bemærkninger ingen Hentydning.

Han hentydede derefter til det Tryk, som Nationens ledende Mænd søgte at lægge paa de Sidste-Dages Hellige, i

Udøvelsen af deres Religion, særlig Flerkoneri. Skjøndt den er forordnet i Bibelen, har Kongressen dog fundet for godt at udstæde en Lov, der gjør den til en Forbrydelse, som straffes med Bøder og Fængsel. Selv var han en ivrig Forkjæmper for de store og herlige Principer af borgerlig og religiøs Frihed, saaledes som hjemlet i vort Lands Konstitution, og derfor kunde han for sit Vedkommende ikke anerkjende Kongressen at have Noget at gjøre med en Mands religiøse Tro eller Udøvelse, forsaavidt den ikke gjorde Indgreb i Andres Frihed og Rettigheder.

Øjemedet, for hvilket vi mødte til Konference, var at indprente vor Religions store Sandheder paa vore Sind; at udvælge Missionærer til at gaa ud til Jordens forskjellige Nationer for at prædike det evige Evangeliums Fylde, hvilket ogsaa omfattede Læren om flere Hustruer, og han kunde ikke tro, at Nutidens civiliserede Nationer skulde være blevne saa fremmede for borgerlige Rettigheder — ikke at tale om religiøse — at de skulde gjøre noget Skridt for at forhindre dette Værk og de Helliges Hjemsamling, ligemeget hvem der end maatte anbefale Saadant.

Ældste Lorenzo Snow dvælede i en længere Tid ved Principet om Aabenbaring, saaledes som det existerede i Kristi og hans Apostlers Dage, og som det var gjengivet i vore Dage. Intet Menneske er nødsaget til at modtage Vidnesbyrdet af nogen Anden, medmindre han modtager Tilkjendegivelse fra Gud om, at dette Vidnesbyrd er sand; derfor lovede Frelseren, at Enhver, som vilde gjøre Faderens Villie, skulde vide, om Lærdommen var af Gud. Dette Løfte er givet til Folket i enhver Nation; og hvorsomhelst Israels Ældster ere udsendte, love de Folket, at dersom de blot ville modtage og adlyde Evangeliets Principer, vil Gud tilkjendegive dem ved Aabenbaring, at dette Værk er af Gud og ikke af Mennesket. Principet om Aabenbaring danner saaledes Grundlaget for vor Tro, og dersom de Hellige, som have annammet denne Kundskab i fjærntliggende Lande, og ere emigrerede hertil, ville vedblive at efterleve deres hellige Religion, ved at være trofaste i alle Livets Omskiftelser, vil Gud udgyde Aabenbarings-Aanden i rigt Maal over dem og velsigne dem i deres Hjem og i alle deres Foretagender.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Raadgiver D. H. Wells.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

„Great God attend while Zion sings".

Bøn af Raadgiver D. H. Wells.

Koret sang:

„Praise ye the Lord, 'tis good to raise".

Ældste Franklin D. Richards sagde, at ved at betragte Guds Værk, saaledes som det existerede i disse Dage, kom han ogsaa til at betragte den politiske Indflydelse, det havde i denne og andre Nationer. Ny Aabenbaring var det første Princip, som særligt vakte Opsigt, i Særdeleshed blandt den religiøse Klasse af de Forenede Staters Befolkning, som strax opløftede et Raab om Gudsbespottelse. Nogen Tid efter dette kom Læren om Polygami, som foranledigede, at vore politiske Kjæmper bleve opfyldte med dydig Indignation, stillede det Side om Side med Slaveri og kaldte dem Tvilling-Levninger af Barbarisme. Afskaffelsen af disse to Levninger dannede en af Plankerne i den republikanske Platform. Forsøget paa at afskaffe Slaveri lykkedes ikke som politisk Bevægelse, og Tilintetgjørelsen af Polygami forbliver endnu

ugjort. Republikanerne paatoge dem at gjøre dette, hvis de kom til Magten. Nationens Raab idag er: „Udryd Polygami fra Landet," endskjøndt dette Princip udgjør en af vor Tros væsentligste Sandheder. Han vilde henstille til de Hellige, om de vare beredte til at ofre eller give Afkald paa den Del af deres Religion, eller de vare villige til at bære Følgerne af en stræng Ikraftsættelse af Loven af 1862, selv om ogsaa disse skulde vise sig i Form af Bøder, Fængsel eller endog Døden, thi Saadant vilde sikkert følge, dersom Gud ikke forebyggede det. Vi overgive vor Sag til Kongernes Konge og Universets Styrer, som har givet Loven om Flerkoneri til dette Folk, hvilken ikke i mindste Maade skader vore Naboer, men er i sig selv god, naar den bliver efterfulgt i Retfærdighed. Han haabede derfor, at vi som et Folk vilde ydmyge os selv for Gud, overkomme vore Svagheder, og overlade vor Sag til Ham, som i sin egen belejlige Tid vil forsvare os mod hans Riges Fjender.

Ældste Brigham Young omtalte den samme Gjenstand. Ved Aabenbaring fra Gud frembragte Profeten Joseph Smith de herligste Principer, som nogensinde har været paa Jordens Overflade. Han omtalte de svage Virkninger som det havde, at en Regjering eller Folk forsøgte paa at berøve de Helliges Hjerter det Trosprincip, som Gud ved sin Hellig-Aand har nedplantet der. Han gjorde opmærksom paa gamle Profeters Udsagn, at ingen Nation skulde existere i en længere Tid paa dette Fastland, medmindre den iagttog og efterfulgte Retfærdighedens Principer. Vi som et Folk, have intet Andet at frygte for, end vore egne Svagheder og Synder. Lad os derfor rense os fra enhver Ting, som er mishagelig for Gud vor himmelske Fader, og berede os for vor Herres og Frelsers Jesu Kristi andet Komme, som er nær for Haanden.

Præsident John Taylor sagde, at han havde glædet sig ved Brødrenes Bemærkninger. Den Aand som inspirerede dem, gjenkaldte i hans Erindring de Erfaringer, de Hellige havde havt i de forløbne Aar. Disse havde overholdt enhver Lov, som de Forenede Stater havde udfærdiget, undtagen én, og det var en som var gjort i den udtrykkelige Hensigt at gjøre os til Forbrydere. Denne Kirkes Ældster have været udsendte for at prædike Evangeliet, og da Læren om Flerkoneri er aabenbaret fra Gud, er den en Del af dette. Dette Princip er bleven ham aabenbaret fra Gud, og han ønskede at bære sit Vidnesbyrd, ikke alene til denne Nation, men til alle Jordens Nationer, at han véd, at den Almægtige har aabenbaret det. Herren har aabenbaret dette til mange Andre, og ingen Magt paa Jorden kan forringe eller borttage dette Vidnesbyrd. Vi behøve ikke i mindste Maade at blive forundrede over hvad Nationen nu gjør og hvad den agter at gjøre, men Ingen kan gjøre noget imod Sandheden. Alle Nationerne ere i Guds Haand, og det ere vi ogsaa. Alle som føler til at erkjende Gud som vor Konge og Lovgiver, siger Amen. (Den forsamlede Mængde udbrød i et kraftigt Amen.) Guds Haand vil falde tungt paa denne Nation, dersom den undertrykker dette Folk. Vi kan nok overkomme at ære Gud og holde hans Befalinger. Lad os stride for Gud og hans Sag og for Opbyggelsen af hans Rige.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste George Q. Cannon.

Anden Dag.

Tirsdagen den 7de Oktbr., Form. Kl. 10.

Koret sang:

„O God, our help in ages past."

Bøn af Præsident Joseph Young.

Koret sang:

«Sweet is the peace, the Gospel brings.»

Præsident Joseph Young tiltalte Konferencen. Han havde interesseret sig meget ved at høre de Bemærkninger, som vare gjorte i Tabernaklet igaar. Han var tilbøjelig til at se sine Medmenneskers Svagheder fra den gunstigste Side, thi deri kunde han se sine egne Svagheder. Han troede fuldt og fast paa et højere Væsen, som i Skrifterne kaldes Gud; han troede ogsaa paa hans Søn Jesus Kristus. Som Dødelige ere vi svage og elendige, men stærke, naar vi ere fyldte med Guds Kraft og Aand. De Sidste-Dages Hellige havde, haabede han, lært Ydmyghed for Gud, og have til en vis Grad tabt den Selvtillid og Betydning i deres egne Øjne, i Særdeleshed naar deres Forstands Øjne have været aabne for Guds og hans Søns Jesu Kristi Herlighed og Majestæt. Han var ingen Politiker eller Lovgiver, men han troede sig at have nogen Kjendskab til den menneskelige Natur.

Han omtalte derefter nogle af de ledende Karaktertræk i Mandens Tilstand. Talte om Farerne ved Rigdom, og dens Egenskab til at hærde det menneskelige Hjerte; anbefalede, at de Fattiges Huse bleve besøgte og deres væsentlige Nød afhjulpen. Hentydede til, at Mange ere saa optagne og interesserede i deres timelige Forretninger, at de neppe have Tid til at iagttage deres Bønner og andre religiøse Pligter. Mennesker som aldrig have modtaget den Hellig-Aand, kan ikke synde mod Gud i nogen overordentlig stor Udstrækning, hvorfor ogsaa deres Straf vil blive forholdsvis let. Idet han talte om Forfølgelse, bemærkede han, at det var intet Under, at de Sidste-Dages Hellige vare underkastede det, thi det havde været de Helliges Fædrenearv i alle Verdens Tidsaldre. Hans Bøn var, at Gud vilde velsigne dem og holde dem paa den rette Vej.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa endel Missionærer, som bleve foreslaaede til at beskikkes til forskjellige Steder. Til de Forenede Stater 32, Storbritanien 15, til Skandinavien 23 (Se Sk. St. Nr. 1 & 3).

Præsident John Taylor sagde, at dette kun var en Del af Missionærs-Listen; andre Navne vilde blive foreslaaede før Konferencens Slutning.

Ældste Joseph F. Smith sagde, at han havde glædet sig ved den Aand, som havde været tilstede og de Lærdomme, som vare givne i denne Konference. De Sidste-Dages Hellige kunne med Glæde se Fremtiden imøde. Guds Rige er fremad og opad, og de Sidste-Dages Hellige ere idag i en bedre Stilling, i Henseende til Antal, Oplysning, Indflydelse og Tro, samt timelig Velstand, end nogensinde før. Autoriteterne, baade udenlandske og indenlandske, tillægge os stor Betydning. Intet Maal af Forfølgelse vil blive tilladt mod os, uden at det vil være til Gode og Velsignelse for os som et Folk, og fremskynde den Almægtiges Hensigter i disse sidste Dage. Saaledes som Tingene nu stode, vare de for ham et Bevis paa, at Gud har været med dette Folk og at vi Intet have at frygte. Dersom Forfølgelse kommer, lad den da komme for Evangeliets Skyld og ikke for vore egne Synders Skyld; og da kunne vi fortrøstningsfuldt se op til Gud og forvente, at han vil staa os bi og opholde os. Dersom vi ikke havde været Guds Pagtens Folk, vilde vi ikke være blevet hadede og for-

fulgte mere end noget andet Folk. Dersom Gud skulde tillade vore Fjender at frarane os vore Rettigheder og undertrykke os, saavel social som politisk, vil det kun ydmyge os og bringe os nærmere til ham. Han troede ikke, at de Hellige længe vilde være underkastede Forfølgelsens Aag, men at de, efter at være bragte til en mere antagelig Tilstand for Gud, vilde nyde mere Frihed og Magt end nogensinde forud. Guds Rige er fremad og opad, og vi som et Folk have stor Grund til at glæde og fryde os overordentlig. Vi ere ganske i Guds Haand. Vi vente at tilbede Gud og efterleve vor Religion aabenlyst og frit for Alle, og vise for Guds Engle, at vi ere villige til og have besluttet at hjælpe til med Udførelsen af den Almægtiges store Hensigter. Han agtede Guds Lov for uendelig højere og mere bindende for Samvittigheden end Menneskenes Love. Han henviste til de store og herlige Friheder, borgerlige og religiøse, som vort Lands Konstitution hjemlede, og anskueliggjorde, at Ingen kan krænke eller misbruge disse Principer, uden at neddrage den Almægtiges Fortørnelse over dem. Han dvælede ved det Taabelige i at ville forsøge paa at bringe Kristus og Bilial, de Hellige og de Onde i Harmoni, hvilke ere to Modsætninger, og kunne aldrig blive til Et. I Alt, hvad vi foretage os, bør det ske i Retfærdighed for Gud, og han vil staa os bi mod enhver Fjende.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

«When earth in bondage long had lain.»

Bøn af Ældste George Q. Cannon.

Koret sang:

«What wondrous things we now behold.»

Ældste George Q. Cannon fremlagde en Oversigt over den vedvarende Emigrations-Fond.

Præsident John Taylor sagde, at der var ingen financiel Rapport at oplæse, da Indberetninger fra de forskjellige Stave kun bleve indsendte en Gang om Aaret. Han sagde, at hvadsomhelst Jordens Nationer maatte finde for Godt at foretage sig med os som et Folk, var en Sag, som ikke vedkom os som Sidste-Dages Hellige; vi ere her for at opbygge Guds Rige. En Mængde Mennesker ere beskjæftigede hermed, og opbyde alle deres Evner, og vi overlade dem, der stride imod os, i Guds Hænder. Modstand mod Herrens Værk er intet Nyt; det har eksisteret fra Begyndelsen. Vi ere samlede her for at Gud kan indplante evige Sandheds-Principer i os, saaledes at vi kunne virke med Gud vor Fader, hans Søn Jesus Kristus og alle de hellige Profeter siden Verdens Begyndelse; i denne Hensigt samle vi os sammen; i denne Hensigt opbygge vi Templer til Guds Navns Ære. Medmindre Gud havde aabenbaret disse Ting til os, vilde vi være ligesaa uvidende herom som hele Verden idag. Fædrenes Hjærter blive vendte til Børnene, og Børnenes til Fædrenes, og dersom Gud er vor Hjælper, ville vi virke til dets Fuldendelse, og Djævelen kan ikke hindre os deri. For at vi kunne virke for Menneskehedens almindelige Interesser, sige vi til vore Medmennesker: hindrer os ikke. Vi have Pligter overfor Verden og ere befalede at sætte vort Lys i en Lysestage og ikke forsøge paa at skjule det ved at sætte det under en Skjæppe. Vi fordre derfor som vor Rettighed at blive tilladte at efterleve vor Religion overensstemmende med vor Samvittigheds Bydende. Og medens

vore Fjender søge at gjøre os alt det Onde, de kan, ville vi gjøre dem alt det Gode vi kunne.

Han haabede, at disse, som ved denne Konference vare kaldte at gaa paa Mission, vare fyldte med den Hellig-Aand; thi det var kun Saadanne, han ønskede et saa vigtigt og ansvarsfuldt Hverv. Til samme Tid som det er vor Pligt at bringe Evangeliet til Jordens Nationer, er det ogsaa vor Pligt at bevare Præstedømmets Orden hjemme, og derfor havde han givet Ordre til Stavs Præsidenterne, Biskopperne og Andre, at udrydde al Uretfærdighed. Han tilkjendegav sit høieste Mishag med den Drukkenskab, som fandtes i vor Midte; og at Mænd, som endog bare Præstedømmet, holdt Drikkehuse; han omtalte derefter andre Onder, nogle Personer, der ere bekjendte i vor Midte som Medlemmer af Kirken, gjorde sig skyldige i, og opfordrede Biskopperne og andre, som holdt Præstedømmet, at foretage de Skridt, Kirkens Love bød, mod alle Saadanne; i modsat Fald vil deres Blod blive krævede af deres Hænder, ligemeget hvad Navn eller Stilling Individet besad. Jeg siger: „rens Kirken fra alle saadanne Overtrædere. Vi maa først rense Bægeret indeni, førend vi kunne tale om at rense Ydersiden."

Han gjorde derefter nogle faa Bemærkninger om den nylig paabegyndte Retssag fra nogle af Præsident Youngs Arvinger, og efter at have fortalt Forsamlingen, at Sagen var sluttet med et Forlig, hvorefter Kirken forpligtedes til at betale 75,000 Dollars, hvilket for ham syntes at være den bedste Maade at bilægge en saa ubehagelig Sag paa, — opfordrede han Konferencen til at tilkjendegive sine Følelser, hvorefter de Tilstedeværende tilkjendegave deres Tilfredshed ved et enstemmigt Votum. Andre Bemærkninger, som han ønskede at gjøre, vilde han opsætte til et Møde for Præstedømmet og forøvrigt for Enhver, som ønskede at overvære det, samme Dags Aften Kl. 7.

Ældste George Q. Cannon oplæste statistiske Rapporter fra Zions forskjellige Staver.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste C. C. Rich.

(Forts.)

Ros og Dadel. Det synes ofte, som om Mange ere bange for Følgerne af at rose hverandre, om end denne Ros er velfortjent. De ere altid rede til Dadel, men naar det kommer til at udtale sig rosende om En eller Anden, da ere som oftest deres Læber forseglede. De gjentage en ugunstig Kritik som en Ting, der følger af sig selv, men en behagelig Kompliment! — nej aldrig, eller i det Mindste aldrig til den Paagjældende selv. Saadanne Mennesker betragte øjensynlig Ros som en farlig Ting, en fordærvelig Næring, og afholde sig derfor samvittighedsfuldt fra at give den til deres Nærmeste og Kjæreste. Ros er et Pirringsmiddel, ville vi Alle tilstaa, men ikke af de farlige; tværtimod er den, naar den kommer paa rette Tid og Sted, en fortrinlig Hjælper. Den oplyser det daglige Liv og forsøder det daglige Arbejde. Dens Virkninger ere saa behagelige, at den oplivet selv det sløveste Sind. Ingen af os ere for gamle til Ros, eller til ved dens Hjælp at blive opmuntret til ny Anstrængelser. Hvorfor skulle vi derfor være saa sparsomme paa Ros til dem vi elske højest, eller hvorfor bilde os ind, at fortjent Ros er skadelig for dem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. December.

Giftermaal blandt de Hellige.

(Fra «Millennial Star».)

I vor Omgang med de Hellige i disse Lande, have vi undertiden Leilighed til at omtale den Gjenstand, at unge Medlemmer af Kirken indgaa i Ægteskab. Idet vi tilkjendegive vore Anskuelser om et saa vigtigt og betydningsfuldt Emne, ville vi bemærke, at det er i Modstrid med Evangeliets Aand og Bogstav, for en ung Mand eller Kvinde i Kirken at staa i Forbindelse med nogen Person af det andet Kjøn, som ikke har adlydt Sandheden.

Det hænder ofte, at dette Evangelium, som er aabenbaret fra Himmelen og nu bliver prædiket i disse sidste Dage, adskiller et Medlem af en Familie fra de øvrige. Maaske denne ene er Hustru og Moder, medens hendes Livsledsager ikke alene nægter at adlyde det guddommelige Budskab, men ogsaa bittert strider imod det, og endog maaske forfølger den Kvinde, hvem han skulde elske og beskytte. Eller maaske det er Manden der adlyder, og Hustruen, som strider og forfølger. Og dersom der er Børn, maa de ogsaa blive adskilte, og saaledes frembyder det Hele, det sørgelige Skue af et „Hus, splidagtigt med sig selv." I saadanne Tilfælde, kan imidlertid den ildebehandlede Del trøste sig ved Tanken om, at hvad han eller hun lider, er for Sandhedens Sag. Evangeliet blev fremlagt for dem i sin Simpelhed og Renhed, og for at vise Lydighed til Guds Villie, maatte de anamme det.

Personer, som med aabne Øine indgaa i ægteskabelig Forening med Andre, fremmede for den sande Tro, ere i en forskjellig Stilling. Med fuld Bevidsthed, sætte de dem selv i en Tilstand, som vil gjøre dem ulykkelige; thi Følgerne af saadanne Skridt ere, saavidt vi have iagttaget, af den mest sørgelige og fredsforstyrrende Karakter. Og disse, som betræde en saadan Bane, have kun deres egen gjenstridige og uvise Opførsel at takke for deres Ulykke.

Vi have kjendt unge Kvinder i Kirken, som have søgt at undskylde en Forbindelse med et Ikke-Medlem af de Helliges Samfund med, at de vilde bruge al deres Indflydelse for at bringe Gjenstanden for deres Kjærlighed til at adlyde Evangeliet. Dette er i Almindelighed den Slags Udflugter, de komme frem med, som en Undskyldning for, at de tillade deres Følelser at løbe af med deres bedre Dømmekraft. Det er under alle Omstændigheder Uret at bruge en Indflydelse for at bevæge en Person til at forene sig med Kirken, undtagen det er en saadan Indflydelse, som kan opvække Kjærlighed for Sandheden. Dersom nogen Person forener sig med de Hellige, af nogen anden Bevæggrund end en klar og ren Overbevisning om det Rigtige i dette Skridt, er hans Grundvold kun Sand, og han vil aldrig være istand til at blive staaende. De Søstre, som indgaa i ægteskabelige Forbindelser med Ikke-Medlemmer af Kirken, tilkjendegiver derved, at de have saagodt som fornægtet Troen, og det Samme gjælder for unge Mænd.

Vi ville nu omtale Giftermaal i disse Lande, endog med Personer, som ere i Kirkens Skjød. Som én almindelig Regel er det aldeles tilraadeligt, at unge Folk forblive ugifte, saalænge de ere i disse Lande. Grundene herfor ere talrige og vægtige. Det er en Selvfølge, at en af de væsentlige Følelser, som skulde opfylde enhver Helligs Bryst i disse Lande, er Ønsket om at gaa hjem til Zion, for der at blive forenet med Kirkens Hoved-Styrke. Det er deres Pligt, som have tilstrækkelige Midler og dersom forøvrigt intet Andet hindrer dem, at gjøre dette. Folk, som ere ene, og hvis pekuniære Omstændigheder hindrer dem fra at efterkomme denne vigtige Befaling, forbedre neppe deres Udsigter for Fremtiden ved at indgaa en ægteskabelig Forbindelse, men de blive omtrent altid mørkere. Familie er en almindelig Følge af Ægteskab, og i samme Grad, som Ansvarlighederne tiltage, forøges ogsaa Vanskelighederne ved at emigrere til Indsamlingsstedet for Guds Hellige.

En høist vigtig Ting, som maa iagttages angaaende denne Gjenstand, er, at naar Folk gjøre et saa betydningsfuldt Skridt, det da bliver gjort paa den rette Maade. Foreningen af Kjønnene skulde saa vidt muligt fuldbyrdes i Overensstemmelse med Guds aabenbarede Lov. Dersom de ikke blive forenede paa denne Maade, har Ægteskabet ingen Gyldighed længere end til Døden adskiller dem. Dersom den derimod bliver udført i Overensstemmelse med den Allerhøjestes aabenbarede Lov, og ved den Myndighed, som han har gjengivet til Jorden, er den den „ny og evige Pagt," og er i Kraft i Evigheden saa vel som i Tiden. Børnene af en saadan Ægtepagt, blive saaledes ægte Arvinger til Riget.

Vi kunde fremkomme med en Mængde vægtige Grunde, hvorfor vi tilraade de unge Hellige her i Adspredelse ikke at indtræde i ægteskabelig Forbindelse før de naa de Helliges Hjem, men de her anførte, fremsatte i Tydelighed og Simpelhed, ville maaske være nok for Nærværende. Ogsaa selv efter Ankomsten dertil, er det ikke godt at have for megen Hastværk med en Sag af saa stor Vigtighed, da den er en Gjenstand, som fordrer Brugen af Dømmekraft og Forsigtighed.

Afløsning og Beskikkelse. Ældste Herman F. F. Thorup løses fra at arbeide i Aarhus Konference, og beskikkes til at arbeide i Kjøbenhavns Konference.

N. Wilhelmsen

Præsident over den skandinaviske Mission.

Aabenbaring fra Gud.

Af Ældste Geo. Reynolds.

Det tilstaaes almindeligt, at der er tre Maader, ved hvilke Menneskene kunne forstaa, at der er en Gud — ved Tradition, Fornuft og Aabenbaring. Der er nogle delte Meninger med Hensyn til den Indflydelse Førstnævnte har udøvet i at opholde og sprede de religiøse Følelser i Adams Børns Hjærter, men forskjellige Uoverensstemmelser have opstaaet mellem de forskjellige theologiske og viden=

skabelige Skoler, angaaende den Del, de andre To have taget i at danne Verdens Religions-Historie. Nogle have paastaaet, at Mennesket af Naturen er en tilbedende Skabning, og at det Lys, som oplyser hvert Menneske, som kommer til Verden, vil, uafhængig af direkte Aabenbaring, lære ham Tilværelsen af en overordentlig Skaber og Styrer og om Menneskets Trang og Ønske at tilbede ham. Disse, som ikke hylde disse Anskuelser, paastaa, at dersom religiøse Følelser ere Menneskene medfødte, bør vi kunne finde det mellem alle Folk, istedet for at der er forskjellige uciviliserede Racer paa Jorden, som ikke have nogensomhelst Tilbedelses-Form eller noget Begreb om en Guddom Australiens Ur-Indvaanere, Kaliforniens Digger-Indianere og visse Stammer af Hottentotter i Syd-Afrika, ere anførte som Exempler paa Racer, som ikke have noget Begreb om et højere Væsen. Vi hælde til den Mening, at Paastande af denne Beskaffenhed blive undertiden gjorte uden tilstrækkelig Aarsag, og at det er mere sandsynligt, at Vedkommende har undladt at søge dybt nok i disse raa Menneskers Tankegang, for at udfinde deres Begreber om Religion, at de vare aldeles blottede for den. Det er med gode Grunde, at vi kunne sige. at denne Paastand i det mindste for én Stammes Vedkommende, nemlig Digger-Indianerne, er ugrundet, thi vi have direkte Vidnesbyrd fra Folk, som for flere Aar have opholdt sig iblandt dem, at de have en Gjenstand, som de tilbede, og at de holde religiøse Raad til visse Tider. Dem, som ere bekjendte med de nordamerikanske Indianeres Karakter, ville ikke forundre dem over, at Mænd, hvis Ønske det var at faa et Indblik i nogle af disse Stammers indre Liv, undertiden erholder en forkert Opfattelse heraf, thi de ere bekjendte for den Hemmelighedsfuldhed og for den Snildhed, hvormed de dølge for Fremmede de Ting, som de anse for kun at vedkomme dem selv. Et andet Argument mod, at de religiøse Følelser ikke ere Menneskene medfødte, er blevet hentet i den døve, stumme og blinde amerikanske Pige Laura Bridgeman, som paastod, at „Hun aldrig havde havt nogen Kundskab eller Begreb om Gud eller Sjælen, før hun blev undervist." Vi antage, at dette ene Tilfælde næppe vil kunne tages som et oplysende Exempel, da Berøvelsen af saa vigtige Aandsevner som Hørelsen, Talen og Synet, kan medføre andre mindre bemærkelige Mangler.

I hvilken Udstrækning, stor eller lille, Mennesket kunde have blevet bekjendt med Guds Veje, ved Brugen af deres Aandsevner alene, kan ikke blive afgjort ved videnskabelige Undersøgelser, thi der er ingen Periode, som Historien beretter os, der gaar forud for den Tid, da der var guddommelig Aabenbaring. Gud meddelte Kundskaben om sin egen Tilværelse, til vore første Forældre, og denne Kundskab har aldrig været aldeles tabt blandt Menneskene, ligesom det er en Sag af mindre Betydning, om den Skjønhed og Harmoni, som findes i det store, synlige Verdensrum, eller noget Andet, kunde have tilkjendegivet Guds Tilværelse, eller bragt en Kundskab til Mennesket om ham, gjennem hvilkesomhelst Fornuftsbetragtninger, for det Tilfælde, at Kundskab skulde være aldeles gaaet tabt. Netop den Kjendsgjerning, at Gud aabnede en Aabenbarings-Uddeling samtidig med, at Jorden først blev befolket, tilkjendegiver tydeligt Aabenbarings N ø d v e n d i g h e d, og beviser uimodsigeligt, at Menneskene uden denne Aabenbaring ikke kunde have erholdt den Kundskab, som var nødvendig for dem til evig Frelse. Men at diskutere om „Kunde have været", hvilket ikke

nu er eller aldrig har været, er en frugtesløs Tidsspilde og Aarsag til megen af den videnskabelige Usikkerhed, som existerer, og vi kunne tillægge, til megen af den lærde Sladder og Nonsens, som er udraabt til Verden under Videnskabens Maske. Vi maa bedømme Ting, som de ere, ikke som de aldrig have været, og naar vi gaa ud herfra, kunne vi sige, at den store Jeg Er aldrig har efterladt denne Verdens Børn aldeles i Mørke og Uvidenhed om sig og sine Hensigter. Uagtet megen guddommelig Sandhed maa have været fordrejet ved Synd, saa har dog Aabenbaring været den oprindelige Grund til alle religiøse Trossamfund, ligemeget hvormeget den uinspirerede Grundlægger kan have afveget fra den store Bygmesters oprindelige Plan, i de sælsomme, usubstantielle og vanhellige Bygninger, som de have bygget paa den.

Vi ere vel vidende om, at der er en Klasse bekjendte Videnskabsmænd, som tilskriver Mennesket en meget ringe Herkomst. De lære, at da Mennesket først viste sig paa Jorden, var det en lav, vild, barbarisk Skabning, og maaske i mange Henseender næppe saa god som Dyrene, og at det, Lidt efter Lidt, Skridt for Skridt gjennem mange Aars Forbedring, er naaet op til sin nuværende Fuldkommenhed. Guddommelig Aabenbaring lærer os noget ganske Andet; den fortæller os, at da Gud først skabte Mennesket paa denne Jord, skabte han det i sit eget Billede, og erklærede det for saare godt; følgelig meddelte han ogsaa sine Ønsker til disse hans mest begunstigede Skabninger. Efter Adams Ulydighed i Edens Have, blev ikke denne Forglemmelse ganske afbrudt, men den evige Plan blev tilkjendegivet ham, ved hvilken han kunde komme til Majestætens Nærværelse og nyde hans Herlighed i det Høje. Senere Historier berette, at da Manden havde afveget fra Gud, overtraadt hans Love og fulgt sin Naturs Tilbøjeligheder, fordærvede ved Synd, da var det, at han blev simpel, slet og fordærvet. Det er sandt, at disse som stride mod Beretningen om Menneskets Skabelse, saaledes som givet i Bibelen, fremføre mange Exempler paa, at Mennesket i tidligere Tider og paa forskjellige Steder, var i en mest elendig barbarisk Tilstand, men de kan ikke bevise, at dette var Menneskets oprindelige Stilling eller at denne sørgelige Tilstand var almindelig overalt i Verden, ved samme Tidspunkt af dens Historie. Det er derimod mere sandsynligt, hvilket ogsaa har Hjemmel i Aarbøger og Historien, at denne barbariske Tilstand kun var delvis, medens der samtidigt i andre Lande kunde findes Folk, som vare i Besiddelse af en meget højere Civilisation. De ukunstlede Boliger med deres antike Flintværktøi og Husholdningsredskaber, fundne paa Bunden af nogle Søer i Schweitz, blive af Nogle bragte frem som kraftige Beviser paa Menneskets oprindelige barbariske Tilstand. Men Beviset fortæller os ikke, at disse elendige Skabninger ikke vare faldne Efterkommere af en ædlere Race, saaledes som de amerikanske Indianere idag ere Efterkommere af Israels højtvelsignede Hus. Ejheller ere disse Sø-Boliger noget Bevis paa, at den samme sørgelige Tilstand var almindelig blandt alle Folk i den Tid eller nogen anden Tid. Det vilde være det samme som om en eller anden Vismand om en halv Snes Tusinde Aar (forestillende os for et Øjeblik, at Alting vil vedblive som de nu ere) vilde tage Levningerne af en Eskimoes Snehytte eller en Indianers Telt, og fremføre disse som Bevis paa, hvor uciviliserede Menneskene vare i London, Salt Lake City eller Peking i det Herrens Aar 1879.

Saa langt som Historien gaaer tilbage, ere dens Vidnesbyrd overvældende til Gunst for Bibelens Beretninger om Verdens tidligste Historie, og som de Sidste-Dages Hellige have erholdt Bekræftelse paa ved nyere Aabenbarings mere paalidelige Ord.

Bibelen giver os kun en meget kort Beretning om Aabenbaringen af Guds Villie til Adam; og i hvilken Udstrækning han belærte Stamfaderen til os Alle, angaaende det evige Evangeliums Principer, have vi mere fra tilfældige Hentydninger end fra direkte Optegnelser. Men fra Enoks, Abrahams og andre berømte Mænds Skrifter, bragte frem i disse sidste Dage ved Profeten Joseph Smith, fremgaar det tydeligt, at ethvert Princip og Lov, tilligemed enhver Nøgle og Magt som var nødvendig for Menneskens Frelse, blev givet vore første Forældre ved Begyndelsen af Menneskers Tilværelse paa denne Jord. Ikke alene Evangeliets første Principer og Ordinancer bleve aabenbarede til Adam tilligemed Loven om Offer, men ogsaa det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden, med dets frelsende Nøgler og Magt, bleve meddelte ham, med Myndighed til at regjere som en Konge og Præst blandt sine Efterkommere. Saaledes velsignet og bemyndiget, beseglede han det høje Præstedømme paa mange af sine Efterkommere, (Se Pagtens Bog) og paa saadan Maade blev Kundskaben om Gud og hans Magt vedligeholdt paa Jorden. Saa stor var Tilkjendegivelsen af hans Magt gjennem Enok — den Syvende fra Adam, som „vandrede med Gud", — at baade kjødelige og ikke-kjødelige Skabninger adløde hans Røst, og tilsidst blev han og de som fulgte hans retfærdige Fodspor, optagne i Guds Skjød. Zion blev borttaget fra Jorden, og kun faa af dem, som holdt det hellige Præstedømme, bleve tilbage for at administrere til Menneskene. Derefter tiltog Forbrydelser og Synd, indtil evig Dom og Barmhjærtighed fordrede, at det Onde skulde bortryddes, og Jordens Befolkning paany paabegyndes med en retfærdig Sæd.

Syndfloden kom, Jorden blev renset, Noah og hans Familie blev bevaret, og den ny Uddeling, lig den i Adams Dage, blev paabegyndt ved ny Aabenbaring. Eftersom Menneskene igjen formerede sig paa Jordens Overflade, begyndte de at følge deres ugudelige Forfædres Fodspor, endskjøndt Præstedømmet gjennem Noah, Melkisedek, Abraham og Andre, forblev uafbrudt at virke i deres Midte. Eftersom Menneskene afvege fra den sande Gudsdyrkelse og dannede dem selv Guder og religiøse Samfund, finde vi, at alle disse ny Former vare grundede paa fordærvet guddomlig Sandhed, aldeles afhængig af Aabenbaringer til Fædrene, og ikke paa originale Ideer. Dette fremgaar øjensynligt fra de mange Sandheder, aabenbarede fra Himmelen til den Førstefødtes Kirke, som ere fundne, opblandede med Løgne, Sagn og Overdrivelser, med hvilke frafaldne Præster og uinspirerede Filosofer have overlæsset dem. Lad os f. Expl. tage Ægypten, som var Moder til omtrent al de Gamles Mythologi, og saavidt vi kunne erfare, det første Land hvis Folk afveg fra Gud. Noahs Søn Kam, Stamfaderen til denne Slægt, blev af sin Fader velsignet med mange af denne Jords Velsignelser, men forbandet i Henseende til Præstedømmet (ifølge Abrahams Bog). Ikke tilfreds med hvad han havde modtaget, ønskede han at administrere i hellige Ting, og da han ikke havde den rette Myndighed og Himmelens Bifald, oprettede han et ubemyndiget Præstedømme mellem sit Folk, som vanhelligt forsøgte at fremme

Dyrkelse af den sande Gud. Det er ikke vanskeligt at forstaa, at denne uinspirerede Hob, sammensat i en oprørsk Tid, snart afvegne fra Guds Veje, forandrede Skikkene og fyldte Landet med Fabler. Fra Ægypten spredte denne Aand sig blandt dem, som foretrak deres egne Veje for Guds Veje, og blev Grundvolden til Assyriens, Persiens, Phøniciens Grækenlands, Roms og fl. Mythologi. Imellem disse falske Gudsdyrkelsesmaader, er en vis letbemærkelig Lighed, i Forhold til Folkets Omgivelser og deres Dannelse og Sædvaner.

Hvad der er sandt paa det østlige Fastland er ogsaa sandt paa det vestlige. De første Mennesker efter Syndfloden, vare Mænd, som samtalede med den sande Gud; Afgudsdyrkelse kom først bagefter; og hvad der var sandt for de første Kolonister, er ogsaa sandt for dem, som i senere Tider udfyldte de Pladser, som vare blevne ledige ved de tidligere Slægters Ødelæggelse. Gud var med Amerikas nulevende Ur-Indvaaneres Forfædre, og deres forskjellige Maader at tro paa, deres mange Traditioner, henviser til en Tid, da Gud ledte dem ved sin Magt og lod dem øse af guddommelig Visdoms Kilde. Hele Verden har Traditioner om en gylden Tid, da Guderne vare forenede med Mennesket; og denne Tradition er den dunkle Erindring, om at hellige Mænd, iførte med Kraft fra Himmelen, samtalede med den sande Gud og meddelte enhver af Evangeliets Love til deres Medmennesker, som vare nødvendige for deres evige Lykke og Ophøjelse.

Inspiration.

Af Ældste N. P. Rasmussen.

Vi leve i en vantro Tidsalder. Omendskjøndt man taler meget om Gud og Religion, er dog sand Tro paa Guds Styrelse her paa Jorden meget ualmindelig; thi de fleste Mennesker anerkjende kun med deres Læber, at der er en Gud, medens de i det praktiske Liv udvise, at de ikke anse ham for at have det Mindste at gjøre med jordiske Ting.

Naar vi bære Vidnesbyrd om, hvad Gud er ifærd med at udføre paa Jorden i disse sidste Dage, modtager man os med Mistro eller med Spot og Foragt. Naar vi tale om inspirerede Mænd, hvem Gud har sendt for at undervise denne Generation, siger man, at Saadant som Inspiration ikke mere existerer paa Jorden, og at det er unødvendigt i vore Dage.

Vi vove imidlertid at paastaa, at Inspiration er mere eller mindre skjænket alle Mennesker, thi uden denne vilde Menneskets Tanker staa stille. „Der er en Aand i Menneskene, og den Almægtiges Inspiration gjør dem forstandige.“ (Job.) Skjøndt Øjet er dannet til at se med, er det dog uden Hjælp af Lys til ingen Nytte. Saaledes er det ogsaa med Sjælen, der, skjøndt den er dannet til at fatte og forstaa med, dog er unyttig uden Hjælp og Bistand af Inspirationens eller Guds Aand. Den er det sande Lys, som oplyser enhver Skabning, der kommer ind i Verden. Den er Livets Aand, som Skriften siger, „I ham er Livet, og det Liv er Menneskenes Lys, som skinner i Mørket, men Mørket begriber det ikke.“ Den samme Aand og

Liv og Aand er Drivfjedren til Menneskets fremadskridende Udvikling, Mod og Udholdenhed her paa Jorden, og føder Sjælen med Visdom og Forstand. Den er det Lys, som er i og oplyser alle Ting; den er den Lov, hvorved alle Ting blive regjerede; det er ved den Magt, Gud regjerer over alle Ting; det er Sandhedens Aand, og al Sandhed bliver regjeret ved den; den leder til Retfærdighed og advarer mod Synd; det er Guds Lov, nedskrevet i Menneskets Hjærte; og dersom Menneskene vilde give Agt paa den og følge dens Raad og Vejledning i alle Ting, da vilde de opvoxe uden Synd, thi det er Guds Aand, som leder til Gud.

Men vor Saligheds Fjende er tilladt at bruge en modstridende Indflydelse, som bringer Mørke over Menneskets Forstand, og leder til Synd og Fordærvelse. Det er overladt til os selv at vælge hvilken Vej vi ville betræde. Guds Aand vil ikke altid trættes med Mennesket, og naar dens oplysende Indflydelse er bortvegen, indtager Mørket dens Plads, og Mennesket gaar med hurtige Skridt sin Undergang imøde. Menneskene have forladt den rette Vej og vandre hver paa sin egen Vej, idet de ere blottede for Inspiration og fremmede for deres egen Skabelses Maal. De holde sig nær til ham med Læberne, medens deres Hjærter ere langt fra ham, og deres Gjerninger vidne mod dem, fordi de ere onde.

Menneskene have, formedelst Guds Styrelse og Inspirationens Bistand, gjort Opdagelser, erhvervet sig Kundskab, og blevne bekjendte med Sandheder og Love, som før vare ukjendte; men de have aldeles forglemt at give Æren til ham, fra hvem al Visdom udgaar. De have taget Æren til dem selv og opløftet dem i deres Hjærters Storhed, istedetfor at anse dem selv som Tjenere og Redskaber i Guds Haand, og at det er formedelst Inspirationens Aand, at de ere blevne istand til at udgranske en ringe Del af Skaberens store Værk.

Den største og høieste Fylde af Inspirationens Aand er den, som bliver given til Herrens Tjenere, Profeterne. Ved Inspiration lære vi vort Forhold til Gud at kjende, samt vor Oprindelse og Hensigten med vor Tilværelse her og vor evige Bestemmelse; den meddeler en Kundskab, som bringer Liv og Haab, og har altid været tilstede blandt Guds Folk. Den er kaldet den Hellig-Aands Gave, og er lovet Alle, som adlyder Jesu Kristi Evangelium, hvorved disse blive istand til at forstaa Ting, som ere skjulte for Verdens Vise. I Forbindelse med denne Gave, har Gud givet nogle af sine Tjenere synlige Aabenbaringer, og tilladt dem at se ham, nemlig Saadanne som Moses og andre af Profeterne, hvorom Skriften vidner, samt Joseph Smith i denne sidste Husholdning. Men uagtet kun saadanne Mænd, som bære det hellige Præstedømme og som ere kaldede til Ledere for Guds Folk eller Kirken, modtage saadanne Aabenbaringer, for at de kunne være dygtiggjorte til det ansvarsfulde Hverv, som paahviler dem, er dog den Hellig-Aands Inspiration en Gave til Alle.

Da Mængden paa Pintsefestens Dag saa og anerkjendte den Hellig-Aands Gave og Kraft tilkjendegivet gjennem Apostlerne, bleve de fortalte af Petrus, at dersom de vilde omvende sig og blive døbte i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, skulde ogsaa de faa den hellig Aands Gave, og for at bortrydde al Tvivl i deres Hjærter, siger han: „Thi Eder og Eders Børn hører Forjættelsen til, og alle dem, som ere langt borte, Saamange, som Herren vor Gud vil

kalde dertil. Dersom Inspirationens Aand dengang var en Gave til alle lydige Troende, og Forjættelsen ydermere var til alle dem, som Herren vilde kalde dertil, hvorfor skulde da denne himmelsendte, kostbare og vigtige Gave nu være unødvendig, eller nægtes de lydige Troende i nærværende Tid? At denne Tidsalder benægter Inspiration, er netop et Bevis paa Folkets Uvidenhed og Mørke, samt at deres Hjærter ere besnærede af Vantro, og at Mørkets Fyrste har Indflydelse paa dem. Naar Herren borttager Inspirationens vejledende Lys fra dem, tabe de ethvert Spor af Herrens de rette Veje; men naar en inspireret Mand taler, ville de Oprigtige faa et Vidnesbyrd om Sandheden af hans Ord; de ville føle og forstaa Sandheden, uden maaske selv at være istand til at forklare sig Aarsagen dertil. De ville begynde at fatte Betydningen af Jesu Ord: „Søger først Guds Rige og dets Retfærdighed.“

Der findes Tusinder, som have hørt det Vidnesbyrd, de Ældste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige have baaren, og have følt Sandheden deraf, men de have modstaaet Aandens Vidnesbyrd til dem, og tilladt dem selv at blive tagne tilfange af Mørkets Aander, og Sandhedens Lys er saaledes blevet udslukket i deres Hjærter, og den falske, fordærvelige Tradition har beroliget dem til ej at undersøge mere eller at erhverve sig Kundskab om Skaberens store Frelsningsplan.

Herrens Tjenere ere udsendte for at undervise Menneskene og forkynde dem at Gud har gjengivet Evangeliets Fylde, og igjen oprettet sit Rige, og lære dem, hvorledes de kunne blive meddelagtige i dets Velsignelser og modtage Inspirationen Gave; men Menneskene skatte kun lidet de himmelske Ting, thi med Stolthed og Foragt forkaste de den største Gave, som Gud kan give sine Børn her paa Jorden. Derfor har Herren allerede begyndt at drage sin Aand bort fra dem. Og naar hans Tjenere have aflagt det tilstrækkelige Vidnesbyrd og hans Hellige ere hjemsamlede til Zion, skulle disse Landes Indbyggere komme til at erkjende, at hans Landmodighed er forbi, og at de ere overladte til deres egen Svaghed, Blindhed, Elendighed og Opløsning. Medens Verden saaledes hurtigt opfylder Profetierne om sin Undergang, og er und[illegible] kastet den Almægtiges Straf, som F[illegible] af dens Gjenstridighed, ville Herr[illegible] Hellige tiltage i Magt, under Vejledni[illegible] af Herrens Apostler og Profeter i der[illegible] Midte. Zion vil blive opbygget, [illegible] „Naar Herren har bygget Zion, skal [illegible] sees i sin Ære.“ Den tusindaa[illegible] Fredsregjering vil da begynde; Ug[illegible] lighed tilintetgjøres, „Herrens Lov vi[illegible] udgaa fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem,“ og „Da skal Nationerne fryg[illegible] Herrens Navn og alle Kongerne hans Ære

---

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 6. Den 15. December 1879. 29. Aargang.

Halvaars-Konferencen i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

afholdt i det store Tabernakel i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879 og paafølgende Dage.

(Fra «Deseret News.»)

(Fortsat.)

Tirsdagen den 7de Oktober, Aften Kl. 7.

Et General-Møde af Præstedømmet, i Forbindelse med et Møde af de Unge Mænds og Unge Kvinders Forbedrings-Foreninger etc., blev afholdt i Tabernaklet.

Præsident John Taylor præsiderede.

Sang. Bøn af Ældste Brigham Young. Sang.

Præsident John Taylor sagde, at han havde havt Besøg af Broder Junius F. Wells, General-Superintendent for de Unge Mænds gjensidige Forbedrings Forening, som paa Foreningens Vegne udbad sig Tilladelse til at holde deres Møde i dette Hus iaften, og det var bleven anset for Visdom at forbinde hermed et General-Møde af Præstedømmet og Medlemmerne af Understøttelsesforeningerne, og forøvrigt for Enhver som interesserede sig for Zions almindelige Velfærd. Han ønskede derfor, at Broder Wells skulde gjøre saadanne Bemærkninger, som Aanden maatte lede ham til, og dersom Nogen af Damerne af Understøttelsesforeningerne skulde ønske at gjøre nogle Bemærkninger, vilde de have dette Privilegium, for saa vidt Tiden vilde tillade det. Han talte meget opmuntrende om deres Arbejder, som paa en- eller anden Maade vare i Forbindelse med Børnenes moralske og religiøse Undervisning. Han paapegede ogsaa nogle af de ledende Karaktertræk, som burde vise sig hos Israels Ældster.

Ældste Junius F. Wells sagde, at Forberedelserne til at afholde de Unge Mænds og de Unge Kvinders gjensidige Forbedrings Foreningers halvaarlige Møde, vare blevne gjorde for at fremstille de forskjellige Stavers Organisation, men, efter Præsident Taylors

Raad, vilde alle de mindre Forhandlinger ved Mødet, blive udsatte til et fremtidigt Møde. Han omtalte dernæst det opmuntrende Held som havde ledsaget dens Bestræbelser i at berede de unge Mænd for fremtidig Nytte. Han følte sig taknemmelig for de gode Resultater som havde fulgt Mange, som vare blevne kaldte til at gaa ud paa Mission. Han glædede sig ogsaa, fordi han havde havt Lejlighed til at fremlægge nogle af Foreningens væsentlige Formaal for Præsident Taylor og Apostlerne, for at deres Arbejder kunde blive underkastede deres Tilsyn og, dersom det vandt deres Bifald, modtage deres Anbefaling og Velsignelse; og han vilde være glad og taknemmelig for at modtage saadanne Raad og Instruktioner, som de maatte ønske at give ham.

Ældste Moses Thatcher sagde, at Ungdommen i Zion, i deres forskjellige Organisationer, erholdte Kundskab om Ting, vedrørende Gud, som ere uvurderlige. Han omtalte sin tidlige Erfaring, da han, kun 15 Aar gammel, af Ældste George Q. Cannon blev kaldt til at gaa paa Mission til Kalifornien. Medens han var paa denne Mission modtog han en Kundskab fra Gud om at dette Værk var fra ham, og dette Vidnesbyrd havde aldrig forladt ham. Han omtalte denne Omstændighed for at opmuntre de Unge, som nu vare for ham, til at søge efter denne store Velsignelse. Han hentydede ogsaa til den Fordel som havde flydt fra vor Ungdoms Forbindelse med Søndagsskolerne. Han henviste med Glæde til de Velsignelser, som forskjellige Forbedrings Foreninger havde udspredt, og bad, at Gud rigelig vilde velsigne Broder Junius Wells i hans Bestræbelser.

Han talte med megen Eftertryk om Følgerne af Drukkenskab og Nødvendigheden af at holde Fristelserne borte fra vore Unge, ved at sætte Landets Love i Kraft; i denne Henseende satte han Cache Staven som et Exempel. Angaaende Co-operationer sagde han, at vi aldrig kunde blive ganske forenede aandeligt med mindre vi ere timeligt forenede; men en Forening i timelig Henseender vil aldrig kunne blive tilvejebragt blandt os, ved saadanne Forretnings-Principer som Verden nu hylde. „Gjør mod Andre, som Du vil, at Andre skulle gjøre mod Dig," maa være vort Motto. Co-operation blev først oprettet blandt os til Manges Nytte og ikke til Fordel for Faa. Han omtalte ogsaa det Heldbringende ved at oprette det saameget omtalte Handels Kollegium. Som en Illustration vilde han anføre, at Handelsartiklen Æg, havde i Cache Valley Stav indbragt Folket i et Aar ti Tusinde Dollars mere, siden Handelsforeningen var oprettet. Han henviste til den umaadelige Fordel denne Stav havde havt ved at der nylig var bygget 200 Mile Jernvej, ved Handelsforeningens Foranstaltninger.

Ældste George Q. Cannon omtalte Co-operation og den Forenede Orden, og sagde, at han havde følt meget af Guds Aand naar han havde omtalt og forsvaret disse Principer. Mangel paa Tillid, var den Skranke som forhindrede os i at ordne vore timelige Affærer paa den Maade, som de vare aabenbarede til os fra Herren. Gud har indstiftet Tiende-Loven, og de som holde denne Lov i Ære, kunne sige, at de ere velsignede. Det er vor Pligt at betale vor Tiende og Ofringer og at opfylde, hvad Andet der maatte blive forlangt af os, i Forhold til vore Evner.

Han bar derefter Vidnesbyrd om, at Gud var med dette Folk, og omtalte de underfundige Snarer som vare blevne lagte for at bringe os i Ulykke; men

Gud har været saa barmhjertig mod os, endóg i Midten af alle vore Ufuldkommenheder, at han befriede os fra disse Snarer, og ved Tanken herom fyldtes hans Hjærte med Glæde og Taknemmelighed.

Præsident A. M. Cannon gjorde nogle faa Bemærkninger.

Søster Zina Young sagde, at Zions Døtre vare forenede i at opholde Præstedømmet. Hun bar Vidnesbyrd om Sandheden af den celestiale Ægtskabs-Orden. Den Tid vilde snart komme, da der ikke vilde være nogen af de Søstre levende, til hvem Profeten Joseph havde lært dette Princip, men hun ønskede at bære sit Vidnesbyrd for hele Verden, at Joseph Smith havde lært dette store og hellige Princip til hende, hvilket kun havde Kvindens Beskyttelse og Ophøjelse til Formaal. Hun omtalte Fordelen ved Silkeavl. Hun glædede sig ved de Bestræbelser, Præstedømmet udfoldede for at opretholde Dyden og beskytte Søstrene, og forsikrede Brødrene, at Zions Døtre vilde forene sig med dem i dette gode Arbejde.

Forsamlingen rejste sig og sang:

«The spirit of God like a fire is burning.»

(„Guds Aand som en Ild nu begynder at lue.")

Taksigelse af Ældste Franklin D. Richards.

Tredie Dag.

Onsdagen d. 8. Oktober 1879, Formiddag Kl. 10.

Koret sang:

«With joy we own thy servants, Lord.»

Bøn af Ældste A. M. Cannon.

Koret sang:

«My soul is full of peace and love.»

Ældste Angus M. Cannon sagde, at hans Hjærte var opfyldt med Glæde, naar han betragtede vor himmelske Faders kjærlige Omsorg for de Hellige, siden de indkom i disse Dale, ved at lade Regnen falde og Landet frembringe dets Grøde. Han glædede sig ved at betragte de Forbedringer, som vare gjorde i Kreaturavlen og Maskin-Fabrikationen og i alle andre af Landets Frembringelser, saaledes som det fremgik af den sidste Udstilling. Han beklagede, at saa mange af vore unge Mænd vare tilbøjelige til at efterabe og deltage i Verdens Daarskaber og Fornøjelser, og de viste en Lyst til at søge Omgang med dem, som ikke have nogen Interesse for Evangeliet. Vi vilde snart blive opfordrede til at opholde Kirkens Autoriteter, og han haabede, at de Sidste-Dages Hellige vilde nøje overveje hvad de gjorde, naar de opløftede deres Hænder ved denne Lejlighed. Han sluttede sine Bemærkninger med nogle gode Formaninger.

Ældste Erastus Snow talte om vor Religions aandelige Natur, som kun kan bedømmes af dem, som nyde Guds Aand; thi Kjærlighed til Verden bringer Død, men Kjærlighed til Gud bringer Liv og Fred. Han hentydede til Lignelsen om de fem kloge og de fem daarlige Jomfruer. Han gav nogle gode Instruktioner til dem, som vare satte i ansvarsfulde Stillinger, — saadanne som Apostler, Biskopper, Præsidenterne for Stavene og Kvorerne, og sagde, at dersom de ikke præsiderede i Retfærdighed og fødede Folket med Livets Brød, vilde deres Del blive med Hyklere og Vantro. Talte om det lidet Held disse havde havt, som havde søgt at friste de Hellige til at bryde deres Pagt, ved Trusler og ved at lægge Hindringer paa deres Vej. Der er en Kamp imellem Nationerne og Gud, begyndende med den Nation, til hvilken Evangeliets Fylde blev sendt. Han havde glædet sig ved hans Brødres

Vidnesbyrd som havde talt forud. Mørke Skyer kunne undertiden trække sig sammen over vore Hoveder, men naar vi i saadanne Øjeblikke klynge os til Gud med Hjertets Inderlighed, vil vor Lykkes Solskin snart vise sig paany.

Idet han omtalte de Bestræbelser, som vare gjorte for at standse vor Indvandring fra fremmede Lande, udtrykte han tillige sin Glæde over, at vi ikke ganske vare indskrænkede til den Slags Emigration, thi ifølge den Lov som Gud har aabenbaret til os, vil en langt større Tilvæxt i Antal fylde vore Rækker fraoven, ved at vi opfylde den Befaling som blev given til vore første Forældre, at vi skulle være frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden. Han gav derefter Instruktioner til Stavs-Præsidenterne, om at lade Brødrene og Søstrene virke der, hvor deres Evner og Gaver gjorde dem bedst skikkede til. Opmuntrede vore unge Mænd til nyttig Virksomhed, istedet for at spilde og øde den kostbare Tid. Han udpegede mange endnu uopdyrkede Steder, grændsende op til Zions forskjellige Staver, hvor det vilde være gavnligt at sende unge Mænd og Ny-Ankomne op, ledsagede af nogle faa erfarne Brødre, for at de kunde danne sig selv et Hjem der. Han opfordrede Stavs-Præsidenterne at have deres Opmærksomhed henvendt paa saadanne Steder, til Fordel for dem, som vare under deres Bestyrelse, og ikke vente paa, at Apostlerne skulde komme og udpege saadanne Foretagender; de skulde ogsaa sætte et godt Exempel, og neddæmpe enhver Art Daarskab og Onde.

Ældste G. Q. Cannon foreslog Kirkens Autoriteter for Konferencen, hvilket blev ensstemmigt vedtaget saaledes:

John Taylor, som Præsident for de Tolv Apostlers Kvorum, som en af de Tolv Apostler og som Medlem af Præsidentskabet for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige.

Som Medlemmer af de Tolv Apostlers Kvorum: Wilford Woodruff, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q, Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher.

Raadgivere til de Tolv Apostler: John W. Young og D. H. Wells.

De Tolv Apostler som Kirkens præsiderende Kvorum og Autoritet, og, tilligemed deres Raadgivere, som Profeter, Seere og Aabenbarere.

Kirkens Patriark: John Smith.

Som de første syv Præsidenter for de Halvfjerds: Joseph Young, Levi W. Hancock, Henry Herriman, Albert P. Rockwood, Horace S. Eldredge, Jacob Gates og John Van Cott.

Som Kirkens præsiderende Biskop: Edward Hunter, med Leonard W. Hardy og Robert T. Burton som hans Raadgivere.

Ældste Cannon foreslog Følgende: „At John Taylor herved beskikkes som Forvalter for Kirkens timelige Affærer og at holde alle lovlige Skjøder og Kontrakter for dens Ejendomme."

Enstemmigt vedtaget.

„At vi modtage og bifalde en Kaution stor Et hundrede Dollars fra Kirkens Forvalter, med Apostlerne som Kautionister, og at nævnte Sum bliver betalbar til Kirkens præsiderende Biskop."

Enstemmigt vedtaget.

Der blev givet Lejlighed for Modstemmer. Da ingen saadanne meldte sig, bleve Forslagene erklærede som enstemmigt vedtagne.

Ældste Cannon sagde, at der var opstillet det Spørgsmaal, om Kirken var en Korporation. Dette Spørgsmaal,

sagde han, var ikke blevet afgjort gjennem Domstolene, og om det vilde blive afgjort eller ikke, vilde være os uden Forskjel. Vi ere et religiøst Samfund og som saadant har vi Ret til, enten vi ere indkorporerede under Loven eller ikke, at vælge en Forvalter til at tage Vare paa vore Ejendomme; og det var for at kunne udøve denne Magt vi som en Kirke, som et religiøst Samfund have, at Forslagene bleve opstillede i denne Form, saa at der ikke herefter kunde blive Spørgsmaal om vor Forvalters Berettigelse til at handle uafhængigt, ligemeget enten vi ere en Korporation eller ikke.

Ogsaa Følgende bleve enstemmigt vedtagne til Opholdelse:

De Tolv Apostler, deres to Raadgivere og Biskop Ed. Hunter som Raadgivere til Kirkens timelige Forvalter.

Albert Carrington som Præsident for den vedvarende Emigrationsfond til Hjemsamling af de Fattige, og Følgende som hans Medhjælpere: F. D. Richards, F. M. Lyman, H. S. Eldredge, Joseph F. Smith, John W. Young, Angus M. Cannon, Moses Thatcher, William Jennings, John R. Winder, Henry Dinwoodey, Robert T. Burton, A. O. Smoot og H. B. Clawson.

Orson Pratt som Kirkens General-Historieskriver og Wilford Woodruff som hans Medhjælper.

Truman O. Angel som Kirkens General-Arkitekt, og T. O. Angel jun. og H. W. Folsom som hans Medhjælpere.

Som Revisorer: Wilford Woodruff, E. Snow, F. D. Richards og J. F. Smith.

George Goddard som Konferencens Skriver.

Derefter blev oplæst Navnene paa tolv Brødre som bleve beskikkede til at gaa ud paa Mission.

Raadgiver L. W. Hardy talte om Tiende-Princip et. Sagde, at det vilde være umuligt for Biskop Hunter og Raadgivere, personligt at besøge overalt i dette udstrakte Territorium, derfor var der udvalgt Agenter som skulde efterse og varetage Tiende-Affærerne. Gud indstiftede Tiendeloven i Begyndelsen. Abraham betalte Tiende af sin Jords Afgrøde, og da Gud oprejste sin Profet Joseph Smith, indførte han Loven om Tiende og Ofringer, og disse som nøjagtigt iagttage denne Lov, ville blive velsignede i Overflod. Han beklagede, at der i nogle Stave, ifølge den igaar oplæste Rapport, kun var indbetalt saa smaa Beløb i Fastepenge, hvoraf de Fattige skulde hjælpes, og han gjorde en faderlig Opfordring til alle Biskopperne om at være kjærlige og gavmilde mod de Fattige, og anmodede indstændigt de Hellige at betale deres Tiende og Ofringer, og derved sikre sig store og uvurderlige Velsignelser som Gud har lovet.

Ældste George Q. Cannon oplæste Navnene paa 32 Missionærer, hvis Arbejdsmarker herefter vilde blive bestemte.

Derefter blev bekjendtgjort, at de i Byen værende Missionærer ønskedes at møde i Raadhuset næste Dags Formiddag Kl. 10; og at et Møde for de Halvfjerds vilde blive afholdt i Forsamlingshuset i 14de Ward, samme Dags Aften Kl. 7.

Præsident John Taylor sagde til Slutning: Jeg tænker, at vi nu ere omtrent færdige med denne Konferences Forhandlinger. Jeg er meget glad ved at være Vidne til den Følelse og Aand, som har tilkjendegivet sig i vor Midte, og jeg vil paany opfordre Stavs-Præsidenterne, Biskopperne, Højraadet, Præsterne, Lærerne og Diakonerne at udsprede de Lærdomme og Instruktioner blandt Folket, som ere blevne givne her,

og at paase, at Guds Riges Orden bliver opholdt og hævdet; at vi, hver for sig og forenede, søger at tilvejebringe en nærmere Forening med Herren; at vi paase, at Ærlighed, Sandhed, Retskaffenhed og Dyd bliver vedligeholdt og opholdt i de forskjellige Staver. Paase, at I i Eders forskjellige Staver opretholder rene Principer, og kvæle enhver Ting, som er i Modstrid med Dyd, Retfærdighed og Ærlighed, og at Guds Love blive holdte i Ære, at Kirken bliver renset fra Alt, som er urent, saa at vi kunne berede os selv til at fremstille os for Herren med Tillid til, at han vil understøtte os i alle vore Foretagender; at vi maa nærme os Herren istedet for at fjerne os fra ham, og at vi maa følge de Raad, som blive givne os i Henseende til Co-operation, og i Særdeleshed i Henseende til Fabrikation. Vi ønske at understøtte Hjemme-Industri i alle dens Grene, saa at vi kunne blive selvstændige. Og lad os forsøge at efterleve vor Religion og holde Guds Befalinger, og hans Velsignelser vil tilflyde os, men dersom vi forsømme disse Ting, vil det Modsatte blive Tilfældet. Jeg ønsker at gjentage hvad jeg sagde igaar om dette Emne, at ingen Præsident, Biskop, Præst, Lærer eller Diakon kan forsvare at tillade Guds Love ustraffet at blive trampede i Støvet, indenfor deres Omraade. Dersom de gjør eller laaner Haand til Uretfærdighed, vil Gud kræve det af deres Hænder, men dersom de ønsker at bære andre Mænds Brøde paa deres Skuldre, — for mig gjerne, — jeg vil ikke og de Tolv vil heller ikke. Det tilkommer os at gjøre Guds Villie og holde hans Befalinger, og dersom vi gjøre dette, vil Guds Aand og Velsignelser og Kraft være med os fra nu af, men dersom vi ikke gjøre dette, kunne vi forvente hans Vrede over os. Lad os derfor paase, at de Mænd, som beklæde Stillinger i Kirken, ere Mænd af Ære, Sandhed og Retfærdighed. Vi bryde os ikke om Bedragere, om Uærlige eller dem som søge at drage Vinding af os, — lad dem gaa deres egen Vej, men lad os søge efter Sandhed, Ærlighed og Retskaffenhed, saa at vi kunne blive lig vor himmelske Fader, der er ren og hellig og ikke ser igjennem Fingre med Synd af nogensomhelst Art. Gud velsigne Eder. Jeg føler til at takke Brødrene for den gode Orden som har været udvist, og at anerkjende mine Brødres, de Tolvs Arbejder, og ogsaa Sangkoret og Alle, som have Interesse for Zions Velfærd. Maa Gud velsigne Eder og lede Eder fremad paa Livets Vej. Amen.

Konferencen blev sluttet til den 6te April 1880.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste Orson Pratt.

George Goddard.
Konferencens Skriver.

Levende og døde Profeter.

For hos Menneskeslægten at bevare en sand Kundskab om Gud og hans Love, har han, fra Tid til Tid, siden Skabelsen, oprejst Profeter, hvem han, i de forskjellige Generationer, har sendt til Menneskeslægten med et Sandheds og Frelsens Budskab. Disse Profeter have frembaaret deres Budskab mundtlig eller nedskrevet dem i Bøger, for at de kunde blive bevarede til Gavn

for Efterslægten, og de have almindeligvis været istand til at give de kraftigste Beviser paa Guddommeligheden af det Budskab, de bare eller det Vidnesbyrd, de forkyndte for Folket.

Sandheden af det Budskab, der blev frembaaret af Fortidens forskjellige Profeter, om hvem vi have nogen Optegnelse, blev almindeligvis indlysende for enhver ædel Person, som vilde undersøge det; men nogle faa Argumenter vare dog nødvendige for at understøtte Sandheden af deres Lærdomme, thi disse vare altid i fuldkommen Harmoni med Menneskets naturlige Intelligence, naar man kun vilde undersøge den med et fordomsfrit, upartisk, ærligt og oprigtigt Hjærte.

Ingen Profet, som var sendt af Gud, har nogensinde fremkommet med en Lære eller Princip, som i fjerneste Grad har været i Modstrid med Videnskabens Sandheder eller sund Filosofi, naar den kun bliver rigtig forstaaet; ejheller har nogen sand Guds Profet nogensinde lært Noget, som vilde have været til Skade for dem, som hørte det, dersom de havde adlydt det. Kort sagt, de Lærdomme og Budskaber som bleve forkyndte af Profeter, sendte af Gud, har altid været af en saadan Beskaffenhed, at de have anbefalet sig selv som sande, rene, gode forædlende og velgjørende til ethvert ædelt Menneske, som vilde undersøge dem, og ved Forkastelse eller Antagelse af dem, lade sig lede af Samvittigheden.

Og dog, forunderligt nok, trods deres Læres Renhed og Sandhed, deres hellige Levnet, deres høje Kaldelse og uagtet deres ædle Nidkjærhed for deres Medmenneskers Velfærd og Frelse, have man dog omtrent altid lagt et ubarmhjærtigt og grusomt Had for Dagen mod Profeterne; de have forfulgt, pisket og stenet dem og i mangfoldige Tilfælder myrdet dem. I een Forstand har det i Almindelighed været et lidet misundelsesværdigt Lod at blive kaldt til at være en Guds Profet. En saadan Kaldelse har næsten altid dømt den Kaldede til et Liv fuldt af Modgang, Mangel og Forfølgelse, og i mangfoldige Tilfælde til en smertefuld og en skrækkelig Død; og dersom disse Fortidens Profeter ikke havde havt Forvisningen om en fremtidig Belønning til at trøste og opholde dem, vilde de af alle Mennesker have været de mest elendige og ulykkelige.

De Forfølgelser, som Guds Profeter have maattet udholde, have almindeligvis været tilskyndet ved Bagvaskelse, Sladder og Løgne, som have været udslynget imod dem. Disse, da de ikke vare grundede paa Sandheden, ere snart blevne forglemte, skjøndt i mange Tilfælde ikke før efter at Offerets Blod var flydt. Men en Profets Vidnesbyrd og Lære, kan ikke, trods den Bagvaskelse, som ledte til hans Død, gaa i Forglemmelse. De ere sande og skinne med en evig Lue; og naar saa denne Mand er død, og de Løgne, som vare udspredte imod ham ere forglemte og ikke længere kan opvække Had imod ham, gjør Efterslægten ham al den Ære, som hans Samtidige nægtede ham, og raabe: „Se, han var en Profet, men vore Fædre vidste det ikke." De opresse Mindesmærke over hans Levninger; hans Navn bliver indridset blandt Helgendes, og hans Skrifter blive opbevarede og holdte i Ære.

Og maaske den Slægt, som saaledes ærer en død Profet, forfølger og myrder til samme Tid de levende, talende Guds Orakler blandt dem.

Hvor forfærdeligt! Og dog er det ikke overdrevet. I Historien om Guds Handlemaade med Menneskenes Børn, er det ofte fremstillet saaledes i hele dets frygtelige Virkelighed. Selv i dette

nittende Aarhundrede, omgivet af en Civilisation, som praler af Frihed til at handle Enhver efter sin Overbevisning, er en Guds Profet eller et Folk som tror paa ham, ikke fritagen for Forfølgelse og Død, hvilket tydeligt nok fremgaar af at fornylig de Sidste-Dages Hellige og deres Ældster i Nord-Caroline ere blevne piskede; Joseph Standings koldblodige Mord i Georgia, Forenede Stater, Nord Amerika, og den nylig tagne Beslutning af de Forenede Stater om at ville, ved lovlige eller ulovlige Midler, ødelægge Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, samt deres Opfordring, som de har udsendt til andre Nationer, om at hjælpe dem i deres ugudelige Foretagende, ved at forbyde de Hellige i fremmede Lande at adlyde Guds Befaling, at hjemsamle dem til deres Guds Zion, ogsaa de Sidste-Dages Helliges Historie, som er en uafbrudt Række af Vold og Uret for deres Religions Skyld. Hvorfor vil da en Slægt, som saaledes ærer og bevarer de døde Profeters Skrifter, forkaste, forfølge og dræbe de levende? Det vilde være langt bedre for en Mand at modtage en levende Guds Profets Tjeneste end at læse tusinde døde Profeters Skrifter. En Mand kan aldrig faa sine Synder tilgivne ved at læse de døde Profeters Skrifter, Lærdomme og Vidnesbyrd. Om han end aldrig saa længe og saa flittigt undersøger Skrifterne, kan han dog aldrig erholde den Hellig-Aands Gave som, tilligemed Synds-Forladelse er uundgaaelig, nødvendig til Frelse. Men dersom han kun kunde blive tilladt at se og modtage en levende Guds Profets Administration, vilde han faa Tilgivelse for sine Synder og den Hellig-Aands Gave ved Daab paa den rette Maade og ved Haandspaalæggelse af denne Profet. Satan ved, at en levende Guds Profets Arbejder kan anrette mere Ødelæggelse i hans Rige end alle de døde Profeters Skrifter tilsammen formaar, og det er derfor, at han opirrer onde Menneskers Hjærter til at dræbe Profeterne og bortrydde den sidste Mand fra Jorden, som holder det hellige Præstedømme. Skjøndt han i tidligere Tider har havt megen Held med sig heri, vil det dog denne Gang slaa fejl for ham. Der er nu en Skare af Guds Tjenere, iklædte med det hellige Præstedømme, som arbejder blandt Nationerne, og det Arbejde, som de udføre, skal aldrig blive taget fra Jorden eller overvindes, indtil Menneskenes Søn kommer i sin Herlighed.

„Skandinaviens Stjerne“, som udkommer to Gange om Maaneden, vil for Fremtiden blive tilsendt Abonnenter i Utah og overalt i de Forenede Stater, Amerika, portofrit for 1 Dollar om Aaret, naar den sendes en Gang om Maaneden, og 1 Dollar 25 Cents, hvis den ønskes tilsendt enkeltvis, hver Gang den udkommer. Paa Grund af denne Nedsættelse i Subskribtionsprisen, maa Betalingen uafvigelig erlægges forud, og tidligere Abonnenter anmodes om at forny deres Subskribtion i rette Tid, for at undgaa Standsning i Forsendelsen. Ny tiltrædende Abonnenter kunne erholde de af denne Aargang allerede udkomne Numre, saalænge Oplag haves. Agenter erholde hvert 10de Expl. frit. Alle Rekvisitioner, samt Pengebeløb, bedes indsendt til „N. Wilhelmsen, Lorentzensgade Nr. 14. 1. Sal, Copenhagen“. **„Nordstjernan“** kan erholdes paa samme Betingelser.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. December.

Til Præstedømmet i Konferencerne.

Heldigvis er det overordentligt sjeldent, at der opstaar Misforstaaelse angaaende Grændsen af den Myndighed disse have, som arbejde i Grene og Konferencer. Grunden hertil er, at for at kunne virke fuldt gavnlig, bør hver Ældste være nøjagtigt underrettet angaaende Udstrækningen af og Grænsen for hans Virkekreds og Myndighed. Ved at holde sig for langt indenfor den begrændsede Linie, bliver en Person indskrænket og twungen i sin Virksomhed, og Værkets Fremgang, under hans Overopsyn, hæmmet. Dersom han paa den anden Side overskrider Grændserne for sin Beskikkelse, maa han nødvendigvis indsnige sig i en Andens Arbejdsmark, og saaledes gjøre Brud paa Ordens Principerne. Lovene og Principerne for Kirkens Regering ere imidlertid saa overordentlig simple, at Misgreb og Misforstaaelser ere unødvendige.

Naar en Mand i Jesu Kristi Kirke modtager en Del af det hellige Præstedømme, hvilket bemyndiger ham til at handle i de Kaldelser og Beskikkelser, som vedkomme dette guddommelige Værk, er det, for at kunne virke heri, hans Pligt, flittigt at gjøre sig bekjendt med de Pligter som særligt ere forbundne med denne Myndighed og Kaldelse. Den samme Regel gjælder i Tilfælde, hvor Nogen bliver udvalgt til en særlig Kaldelse. Mangel paa Underretning, medfører Udygtighed til at handle med Visdom til Velsignelse for Guds herlige Værk; derfor siger Befalingen, given ved nyere Aabenbaring: „Lad hver Mand kjende sin Pligt og gjøre den."

Der er et underliggende Princip, som skulde være som en Ledestjerne for enhver Mand i Henseende til Kirkens Bestyrelse. Det er en Vejviser, som letfatteligt er given i Aabenbaringerne til Guds Kirke, og som indbefattes i alle hans Hænders Gjerninger, hvoriblandt de Verdner, som pryde Himmelens udstrakte Rum. Denne Vejviser er, at i enhver af Kirkens Embeder og Bestillinger, den lavere Myndighed ikke styrer og kontrollerer den højere.

Bringende dette Princip til Anvendelse i denne Missions Affærer, maa det anses for Rigtigt at bestemme en Ældstes Stilling, som præsiderer over en af Kirkens Grene. Han skulde i enhver Henseende være en Fader for den lille Flok, han er betroet at vaage over, idet han drager Omsorg for baade deres timelige saa vel som aandelige Velfærd, med den største Omhyggelighed. Han skulde virke med Mildhed og Sagtmodighed, og dog være urokkelig som Klippen, naar der er tale om Retfærdighedens Principer. En af hans Hovedpligter er at paase, at Præstedømmet og de Hellige opfylde deres Pligter, og ved Guds Velsignelse og sine Brødres Hjælp, at udrydde Ugudelighed fra Kirken. Han skulde ogsaa altid erindre den meget store Ansvarlighed som hviler paa ham, i at udsprede Evangeliet, og understøtte dem, der præsidere over ham. Han bør ogsaa erindre, at alle Sager af Vigtighed, som vedrører Værket indenfor hans Virkekreds, skulde modtage Kirkens

Bifald, da Loven, som er aabenbaret angaaende denne Gjenstand siger, at Alt skal udføres med „almindeligt Bifald."

Enhver Mand, som holder en Beskikkelse, er uafhængig i sin Kaldelse og Virksomhed, og Gjenstand for Vejledning af en højere Autoritet. Som for Exempel en omrejsende Ældste, der er beskikket til et Distrikt i Konferencen, præsiderer, i Kraft af denne Beskikkelse, over de Grene som findes deri. Men naar en Mand præsiderer over nogen Konference eller Afdeling af Kirken, følger ikke deraf, at han selv behøver at vaage over de mindste Enkeltheder som vedrører den. At ville forsøge herpaa, det vil sige de mindste Enkeltheder, vilde endog være en højst uvis Fremgangsmaade. En vis og nyttig Forvalter, vil bruge al den Hjælp, han har, paa den nyttigste og bedste Maade, og saaledes holde Samfundet i Virksomhed, holde det i uafbrudt Livlighed, og lade Aandens Liv flyde synligt gjennem hele Organisationen.

Ved Behandling af en Grens Affærer, fordrer almindelig Høflighed og Orden, at naar enten en omrejsende Ældste eller Konferencens Præcident er tilstede, Forstanderen da overtyder sig om hans Mening, og handler i Overensstemmelse hermed. Det følger ikke deraf, at den omrejsende Ældste eller Konference-Præsidenten skal tage Magten fra Forstanderen over Grenen, men denne skal naturligvis respekteres i sin Stilling og Kaldelse. Dog skulde det aldrig tabes afsyne, at den højere Stilling er den præsiderende Autoritet. Naturligvis kan der ikke, naar Alle have Herrens Aand til at lede dem, blive nogen Mangel paa Enighed i Følelser og Handlinger, men det er rigtigt, naar en højere Embedsmand er tilstede, for den lavere at indhente hans Mening med Hensyn til at skride frem i Sager, som vedrører Værkets Velvære, selv om ogsaa den, som gjør Spørgsmaalet, bliver opfordret at gaa frem som Aanden leder ham. Det er ikke i Overensstemmelse med Jesu Kristi Kirkes Aand og Lære, for en Forstander at gaa frem uden det mindste Hensyn til sine tilstedeværende ledende Brødre.

Dette Princip er gjældende overalt i hele Organisationen og alle dens Grene. Det har lige Anvendelse i Forholdet mellem den omrejsende Ældste og Konference-Præcidenten, og i næste Led mellem Sidstnævnte og Myndigheden over ham.

En Sag, som ikke bør forglemmes, der gjælder for Alle, uden Hensyn til hans Rang og Stilling, er, at Præstedømmet eller en dermed forbunden Beskikkelse, ikke er givet nogen Mand, for at sætte ham istand til at herske over Nogle med despotisk Magt. En haard, bydende og tvingende Aand, er i Modstrid med Kristi og Evangeliets Aand. Alle Kaldelser henhørende til Kirken ere hellige, og paalagte Mænd for at de kunne velsigne og ikke undertrykke deres Medmennesker. Det er en Kaldelse, som sætter den vise og beskedne Besidder istand til at lede Mænd og Kvinder frem paa Lysets, Kundskabens og Dydens Vej, saa at de kunne erholde den evige Freds og Frelses Velsignelser.

Ankomst og Beskikkelser. Den 29de f. M. havde vi den Glæde at byde velkommen hertil, nedennævnte Brødre fra Zion, som havde havt en god og behagelig Rejse paa 25 Dage. De beskikkes saaledes: Ældste Isak Sørensen til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, Ældste Hans Funk til at arbejde i Aarhus Konference og Ældste Peter Nielsen til at arbejde i Gøteborg Konference.

N. Wilhelmsen.

Præsident over den skandinaviske Mission.

Evig Straf.

Af Ældste Moroni Snow.

Der existerer blandt Menneskene en Mængde forskjellige Meninger angaaende Betydningen af Ordene Helvede og Helvedesild, som saa ofte forekomme i Bibelen. Præsterne have, til deres egen Fordel, tilbageholdt den sande Mening fra den mere uvidende Klasse, og have truet de Vantro og disse, som have vovet at stride mod deres Lære, med en „Sø af Ild og Svovl," i hvilken de Ondes Sjæle for evigt skulde brænde og aldrig fortæres. Den lavere Klasse har saa længe været under lejede Præsters Aag, og deres Frygt for Gud er saalænge bleven lært dem ved Menneskebud, at det synes haardt for dem at forstaa Bibelens simple Sandheder. Det nittende Aarhundredes store Profet (Joseph Smith) har givet Nøglen til den rigtige Forstaaelse af det ovenfor nævnte Ord, idet han siger: „Evig Straf er Guds Straf." Dette er fordi Gud er evig og hans Dage ere uden Ende, og hans Straffe staa i Forhold til den evige Verden; af denne Grund er evig Straf af en modsat Art som Straffene i denne Verden. Den herskende Tro er, at naar Mennesket dør, bliver det strax enten ophøjet til Herlighed eller nedkastet til Skjærsilden. Dersom vi blot, i det sidste Øjeblik før Livets Traad er bristet, bekjender Jesus Kristus, skulle vi blive frelste. En saadan Lære er nok til at faa ethvert ædelt Menneske til at trække sig tilbage.

Lad os undersøge nogle faa Fakta i Henseende til disse Udtryk som ere brugte i den hellige Skrift. De vigtigste Forsvar herfor, finde vi i Følgende (Hebr. 9, 27.): „Det er Mennesket beskikket, engang at dø, men derefter Dommen." Hvor længe efter Døden Dommen kommer, taler Paulus ikke noget om her. Salmisten siger (15, 10): „Thi du skal ikke forlade min Sjæl i Helvede; du skal ikke lade din Hellige se Forraadnelse." Dette er stadfæstet af Peter (Ap. Gj. 2, 27), som ogsaa siger (1 Petr. 3, 18—20): „Han, som led Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noæ Dage." Efter tre Dages Forløb opstod Jesus, og viste sig for Marie, til hvem han, da hun vilde omfavne ham, sagde: „Rør mig ikke, thi jeg er endnu ikke opfaret til min Fader; men gak til mine Brødre og sig dem: jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud," (Joh. 20, 17.), hvilket han gjorde, saaledes som berettet i Markus 16, 19 og Ap. Gj. 1, 9—11.

Af disse Skriftsteder erfare vi, at der mellem Døden og Opstandelsen er et Tidsrum, i hvilket vore Aander existerer. Det er dette Paradis til hvilket Jesus hentyder i Lukas 23, 43. Jesu Mening kunde ikke misforstaaes af Jøderne og dem som omgave ham, thi de troede paa dette Opholdssted, og det hebræiske Ord „Sheol" er blevet oversat ved „Helvede", og betegner et skjult, hemmeligt eller forbulgt Sted, og, i det Græske benyttes Ordet „Hades", som udspringer fra „a" og „eidon", som betyder ikke set. Dette Helvede eller Hades er aldrig benyttet for at betegne Synderes Straffested. Josephus, den jødiske Historieskriver, siger herom: „Dette Sted anses for et For-

varingssted for Sjæle — — — medens de vente paa den evige Hvile og ny Liv i Himmelen, hvilket følger efter Opholdet paa dette Sted. Dette er hvad der forstaaes med Hades, hvori alle Menneskers Sjæle opbevares, indtil en vis Tid, hvilken Gud har bestemt, da han vil lade alle Mennesker opstaa fra de Døde — — — de selv samme Legemer, hvilke I Grækere tro at være opløste, ville igjen opstaa." Hades deler han dernæst i to Steder, hvor de Retfærdige og de Uretfærdige opbevares, og det første, siger han, „kalde vi Abrahams Skjød." Se Lukas 16, 23. Han siger, de Onde „ere paavirkede af den forfærdelige Forventning om en forestaaende Dom og derpaa følgende Straf." Saaledes blev det forstaaet af Jøderne, til hvem Jesus talte, og stemmer ganske overens med Evangeliet, som aabenbaret gjennem Propheten Joseph.

Efter Døden kommer Dommen; og de, som ere døde i enhver af Verdens Tidsaldre, ville staa for Kristi Domstol, iførte deres opstandne Legemer, og alle Mennesker ville „blive dømte i Overensstemmelse med deres Gjerninger i Kjødet," og de Retfærdige ville modtage deres Belønning, medens de Onde skal „gaa bort til den evige Ild," og „Død og Helvede bleve kastede i Ildsøen. Dette er den anden Død." (Aab. 20, 14).

Forat søge at gjennemtrænge det hemmelighedsfulde Mørke, hvori Guddommen har indhyllet de Ondes Tilstand, ville vi undersøge de Udtryk Skriften selv benytter sig af. Som før bemærket, benyttes i Græsk for Helvede, „Hades", saaledes ogsaa det Udtryk som benyttes for at betegne de Ondes Endeligt. Ildsø er „Gehenna". Dette Udtryk blev tydeligt forstaaet af Jøderne, og vilde have været hos os idag, dersom den sande Mening ikke havde været tilbageholdt af listige Præster. Gehenna er i Virkeligheden Hinnom Dalen, syd for Jerusalem, der engang var berømt for den skrækkelige Molok Tilbedelse, som der fandt Sted, og som senere blev besmittet af alle Slags Urenligheder og opfyldt med Dyrs samt Forbryderes døde Legemer. For at tilintetgjøre denne Masse af Fordærvelse og forhindre Pestilentse, lod man vedvarende en Ild brænde, som naturligvis ødelagte Forbrydernes døde Legemer, og Elementerne, hvoraf de engang bestode, bleve spredte til Himmelens fire Vinde, og derved blev Pestilentsen forhindret fra at sprede sig. Ved denne Ilds Virkning bleve Elementerne, hvoraf Legemerne bestode, opløste og gik tilbage til deres oprindelige Stilling. Vi kunne ikke tro, at de Ugudelige skulle brænde i al Evighed, ejheller lærer Bibelen noget Saadant.

Judas, Jakobs Broder, siger, idet han hentyder til evig Straf: „Ligesom Sodoma og Gomorra og de omliggende Stæder, der de paa samme Maade, som disse, vare henfaldne til Utugt, ere satte til et Exempel, idet de bære en evig Ilds Straf." (Juda 7 V.) Disse ugudelige og fordærvede Steder bleve ødelagte saaledes, at intet Spor af dem efterlodes, og dog var Ilden ikke af nogen lang Varighed, men kun tilstrækkelig til at ødelægge eller opløse Legemets grovere Bestanddele, og dette er „et Exempel, idet de bære en evig Ilds Straf." Gud eksisterer fra Evighed til Evighed, og de Midler, hvorved han enten straffer eller ødelægger de Ugudeliges Sjæl i de evige Verdner, er den evige Straf i den Forstand, som Jesus talte om den og som det er aabenbaret ved Profeten Joseph Smith.

Ere Stjernerne beboede Verdner?

Af Ældste George Reynolds.

Jeg synes Aanden hvisker: Ej Nogen kan opdage
Et Sted i Himmelrummet, hvor Gud lod Intet skabe.
Guds Gjerninger vedblive, der er ej nogen Ende
Paa Verdner og paa Liv; men altid vil man kjende,
At Fremskridt og Forbedring gjentager sig paany,
Og flere Kloder dannes, hvor Aander finde Ly,
Thi Kaos ubegrændset maa lyde Ordet „Bliv";
Der er ej nogen Ende paa Rum og Aand og Liv.

W. W. Phelps.

Dersom vi antage, at Videnskabsmændenes Formodninger ere rigtige, maa vi komme til det Resultat, at:

Der er i det mindste tre Ting, som ere uendelige — Verdensrummet, Tid og Materier. Verdensrummet er ubegrændset, Tiden er evig og Materierne ere uudtømmelige. Det er paa denne Maade, at guddommelig Intelligence arbejder og over hvilket guddommelig Visdom raader.

Det er kun faa Generationer siden, at kristne Mænd og Kvinder omtrent over hele Verden hyldede den sørgelige Ide, at af alle den almægtige Guds utallige Skabelser, var alene denne Verden, denne lille Klode vi bo paa, et Opholdssted for menneskelige Væsner. Hvad Ejendommeligt der var ved denne Klode som gjorde, at den saa højlig og undtagelsesvis blev begunstiget, formaaede de ikke at sige, thi hverken dens Størrelse, Skjønhed eller Stilling i Universet, udmærkede den fremfor Myriader af andre Stjerner. De troede ydermere, at den store Jeg Er, almægtig i Visdom, Magt og Kundskab havde, som det synes, ligget i Dvale i Evighederne forud, indtil for en sex Tusinde Aar siden, da han pludselig fik den Ide at skabe og danne en Jord til Opholdssted for Væsner i hans eget Billede og efter hans egen Lignelse, og ved hans Krafts evige Ord sætte denne Ide i Udførelse. Foragtelig som en saadan Theori er, og nedværdigende for den levende Guds Karakter, blev det dog dengang anset for ubibelsk og ureligiøst at tro, at der var andre beboede Verdner end den vi bo paa; og det er kun i de senere Aar, siden det evige Evangeliums Gjengivelse i sin Fylde, at Skabelsens Storhed og Frelsningsplanens Herlighed, i saa stor Grad er daget op i de Uinspireredes Hjærter, gjennem det hellige Præstedømmes Lys og Lære, og at de nu ere mere almindeligt villige til at tilstaa, at ikke alene en Verden, men Myriader af Verdner have været skabte og dannede som Opholdssted for Guds Børn, dels medens de vare iklædte Dødelighed og dels ophøjede til evigt Liv.

Man har paastaaet, at den Formodning, at endel af Himmelens Stjerne-Hærskare var beboet af udødelige Væsner, var ubibelsk, fordi, sagdes der, den var i Modstrid med Beretningen om Skabelsen, saaledes som givet i Første Mosebog. Men det maa erindres at Bibelen ikke er en videnskabelig Beretning, til Undervisning for Lærde. Den er en Beretning om Guds Handlemaade med Menneskene, skreven for alle Folk. Den er i Særdeleshed bestemt for de Fattige, de Ringe og Ulærde, til hvem

Evangeliet bliver prædiket, og som saadant affattet med Hensyn til deres Tankegang og Maade at udtrykke sig paa. Moses, som skrev Beretningen om denne Verdens Skabelse, der er bleven nedarvet til os, skrev ikke til et videnskabeligt uddannet Folk, men til et Folk, som gjennem et grusomt Slaveries uafbrudte Arbejde, vare faldne meget dybt; saa dybt vare de sunkne, og saa Lidet kjendte de, at da Moses nogle Dage var fraværende fra dem, for at samtale med Herren paa Bjerget, behøvede de at danne en Guldkalv til at være deres Gud, for at de kunde se den Ting de tilbade. Ihelier skrev Moses en Beretning om hele Universets Skabelse; det var denne Jords Organisation, hans Historie havde at gjøre med, og de andre mere vigtige Skabelser, tagende Verdensbygningen som et Hele, ere simpelt indførte i deres Slægtskab til Hoved-Gjenstanden. Bibelen er skrevet til Folket, for Folket og i Folkets Sprog, skjøndt der Intet er i dens Blade som, naar det bliver optaget i dets bogstavelige og ligefremme Mening, kommer i Modstrid med den sande, velforstaaede Videnskab.

Endnu mere besynderlig er den Paastand, at det er ureligiøst at tro Tilstedeværelsen af mange beboede Verdner. „Dersom der er flere end en beboet Klode," spørger En, „hvorledes er det da muligt, at den Gud, som omfatter Alt, vil kunne betragte denne Jord med sine Indbyggere, der overfor det umaadelige store Verdensrum med dets utallige Kloder er saa godt som Intet, med en saadan Opmærksomhed, som han gjør? Og mindst af Alt, hvorledes skal hvert Menneske kunne vedblive at modtage saamange Beviser paa Guds Naade og Gunst og Godhed, som Religionen lærer om, og uden hvilke et religiøst Menneske maa føle sig ensom, ulykkelig og forladt?"

Hvilken elendig Opfattelse af en Gud! Hvor indskrænket i Kundskab! Hvor begrænset i Magt! Men Ulykken er, at det Menneske, der siger saaledes, misforstaar det Væsen, han tilbeder; han kjender ikke den sande og levende Gud. Skjøndt han tilstaar, at Gud er almægtig, fremgaar det dog tydeligt, at han i sit inderste Hjærte ikke tror paa Guds Almagt. Efter hans Begreber frygter han altsaa, at Gud har en for stor Familie til at kunne drage fornøden Omsorg for den. Dette er at gjøre det Hele meget simpelt, og tilkjendegiver, hvilken Betydning han tillægger det Væsens lovpriste Almagt og Alvisbed, som han paastaar at tilbede. En Troende af det sande Evangelium, har ingen saadan Frygt; hans Tro er udstrakt og evig; han erkjender, at „Gud kjender alle sine Gjerninger," ikke alene siden Jordens Skabelse, men fra Evighed til Evighed. Det sande Evangeliums Principer og Lærdomme gjøre det Hele klart for ham; endel af Himmelens Hemmeligheder ere aabnede for hans Forstand, og han tilbeder en Gud, uendelig i sin Magt, Visdom, Herlighed og Styrke, som omfatter alle sine Skabninger, og elsker og drager Omsorg for alle sine Hænders Gjerninger, hvis Antal forøges i Evigheden, til hvis Riges og Herligheds bestandige Tiltagen, der ikke skal være nogen Ende, og hvis Efterslægter vedbliver for evig.

Efter at den Ide var bleven almindelig blandt de Dybttænkende, at vor Jord ikke var den eneste beboede Klode, skrede Astronomerne til, ved Hjælp af Spektroskopet, Teleskopet og andre Instrumenter, at forsøge, fra Stjernerne selv at hente Beviser til Gunst for denne Ide. Ved Hjælp af Spektroskopet have de godtgjort, at Planeterne, som tilhøre vort Solsystem, have i deres Sammensætning, mange af de Jordarter, Metaller etc, som

udgjøre denne Jord og dens Atmosfære, med andre Ord, de ere sammensatte af samme Materialer som vor Jord. De indskrænkede dem ikke engang til Planeterne, men undersøgte endog Solen, og fik det samme Resultat;*) de vendte deres Opmærksomhed til Fix-Stjernerne, og ogsaa her opnaaedes det samme Resultat, om end i mindre Grad, paa Grund af deres umaadelige Afstand; ja endog i Mælkevejen er funden nogle af de Elementer, som ere almindelige for denne Jord. Her var altsaa opdaget det Baand som sammenknyttede Himmelens Hærskarer, thi det blev indlysende, saavidt Astronomien paa sit daværende Standpunkt kunde bevise, at Guds Skabelser, om end ikke aldeles, saa dog væsentlig, ere sammesatte af de selvsamme Elementer, skjøndt de uden Tvivl ere mere eller mindre fremskredne paa deres Fuldkommelsesbane. Dersom altsaa dette er Tilfældet, saa paastaar Filosofen, og vi tro med Rette, at dersom Verdnerne ere sammensatte af lige Elementer, er det ikke fornuftigt at antage, at de ere skabte i samme Øjemed, nemlig at være et Hjem for Mennesker, og et Opholdssted for Guds Sønner og Døtre. Thi, dersom de ere skabte af de samme Elementer, er det naturligt at antage, fraset lokale og individuelle Ejendommeligheder, at de vilde blive paavirkede paa ganske den samme Maade, og vi maatte da f. Ex. kunne finde de samme Resultater frembragte ved Forening af de samme Gasstoffer paa Venus eller Mars, som paa Jorden. Dersom vi finde Vand der, kunne vi forvente, at Solens Hede vil fordampe det; dette vilde danne Skyer; Skyer vilde afgive Regn; Aaer, Strømme og Floder vilde dannes, og disse vilde igjen danne Søer. Undersøgelserne med Teleskopet have bekræftet disse Theorier. Mars, der lettere end nogen anden Planet kan undersøges paa Grund af sin Nærhed til Jorden. og dens beslægtede Forhold til Solen, har af en Mængde Vidnesbyrd været bevist at være af ganske samme Beskaffenhed som Jorden Astronomerne finde paa denne røde Planet Oceaner, Søer, Floder, Øer og Fastlande; Skyer drage gjennem dens Atmosfære, og dens Nord- og Sydpol synes ligesom vor at være bedækket med evig Sne, hvilket viser at, ligesom hos os, den ækvatoriale Zone er den hedeste. Naar vi indrømme, at dette Alt er bevist, hvormeget lettere er det da ikke at tro end ikke at tro, selv uden Hjælp af Aabenbaring, at Mars er et Opholdssted for Menneskenes Børn. At tænke anderledes, vilde være i højeste Grad i Modstrid med sund Fornuft, og vilde saaledes efterlade det Spørgsmaal ubesvaret: For hvilket Øjemed er denne og alle de øvrige Planeter skabte?

Den berømte Astronom, Hr. R. A. Proctor har, paa en meget vellykket Maade sammendraget Alt hvad Astronomien lærer os, angaaende de øvrige Verdner. Han siger: „Vi se, at foruden vor Sol, er der Myriader af andre Sole i det uendelige Verdensrum; at disse Sole ere store, faste Legemer, som ere istand til, ved sin Tiltrækningskraft, ligesom Solen at bringe andre Kloder til at bevæge sig omkring dem; at disse Sole ere dannede af Elementer i Lighed med dem som udgjøre vor egen Sol, saa at Verdner, som dreje sig omkring dem, maa antages at være af samme Beskaffenhed som denne Jord; og at disse Sole udsende al den Livskraft som vi vide, er nødvendig for Opholdelsen af organiserede Væsner paa vor Jord. Er det da ikke fornuftigt at antage, at disse Sole ikke ere skabte for Intet? Dersom dybttænkende Mænd have Ret i at antage, at den Lys og Varme, som bevæger sig omkring den, ikke gaar tabt — i Tilfældet med alle Planeterne med Undtagelse af vor lille Jord — ved at blive udgydt, hvor intet Liv opholdes eller nyder godt deraf, da er visselig Paastanden en Million Gange stærkere med Hensyn til Fix-Stjernerne. Skjøndt vi ikke her, saaledes som i Solsystemet, virkelig kan se de Verdner, om hvilke vi gjøre Formodninger, fremstille de sig dog klarlig for vort Sind, forskjellig i Størrelse og Bygningsform, uendeligt forskjellige i fysisk Tilstand, men dog uden Undtagelse beboede af Skabninger, afpassede af de Omstændigheder som omgive dem, og at enhver Ting paa den klareste og mest forbausende Maade, bærer Vidnesbyrd om den Almægtiges Visdom og Godhed.

*) Jern, Kobber, Zink, Sedium, Kalcium, Magnesium, Kromium og andre Metaller, ere blevne fundne i Solen, ved at analysere dens Straaler.

„Julestjernen".

Snart lyder nu Sangen til Julens Fest
Og alle Guds Børn de bydes til Gjæst;
Det Bud, som blev bragt den Jomfru i Løn,
Nu bliver forkyndt i sin Fylde skjøn.

Den Stjerne, som tændtes i Bethlehem brat,
Den straaler for Alle, ved Dag og ved Nat;
Men Mange kjende den Stjerne ej,
De gaa paa Mørkets den dunkle Vej.

Den Julestjerne blev tændt af Gud,
Og Budet fra Zion har Gud sendt ud;
Den straaler over den ganske Jord,
Og Ordet forkyndes i Syd og Nord.

Og Alle, som ere af Israels Blod,
De kan ej staa dens Straaler imod;
Nej, bøje de maa deres Knæ for Gud,
I Daaben de faa deres Synd twættet ud.

O milde Fader, o Himlens Gud,
Lad aldrig den Stjerne slukkes ud,
Men lad den lyse fra Jul til Jul,
At hver en Synder kan komme fra Skjul.

Da sjunges der vil paa den ganske Jord:
Halleluja! Herren vor Gud er stor!
Som Englene sang hin Julenat,
Da Stjernen sig viste for Hyrderne brat.

Med Tak for Miskundhed mod os her,
Vi bede din Hellig=Aand være os nær.
Med Tak for Stjernen Du tændte hist,
Vi bede i Navnet Jesus Krist.

Vi bede i Navnet Jesus Krist:
Du være os naadig her og hist,
Og lad os ret snart til Zion gaa hjem,
Mod Tusindaarsriget vi da ile frem.

Bevar, o Fader, din Gjerning stor,
Du nu oprettet har paa Jord;
Bevar de Mænd, Du i den har sat,
For os de ere en kostbar Skat.

Laura Andersen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7. Den 1. Januar 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste F. D. Richards,

holdt i Tabernaklet i Saltsøstaden, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Ved at sammenligne den Stilling som Herrens Værk indtager paa Jorden i vore Dage, med den, den indtog i tidligere Tider, saaledes som vi kunne faa Underretning derom gjennem Historien, finde vi en slaaende Lighed.

Jeg behøver næppe at fortælle Forsamlingen, at vore politiske Anskuelser have meget tilfælles med Folkets i de Forenede Stater, uden at behøve at gaa tilbage til de forskjellige Perioder af Jordens Historie, og det Forhold, som til forskjellige Tider har været mellem Gud og Menneskene; maaske det er nok at henvise til en Omstændighed i vor Frelsers Dage. Da Johannes den Døber optraadte blandt Folket i Palæstina, og fortalte dem, at Guds Rige var kommet nær, og opfordrede Alle, som troede paa Guddommeligheden af hans Mission, at komme og blive døbt, skabte dette stor Bevægelse blandt Folket, saameget mere som at de i Jerusalem og Judæa og omliggende Stæder kom frem og bleve døbte af ham i store Mængder, saaledes som berettet i Mark. 1, 8. Dette havde politisk Virkning paa hine Dages Regenter, og da Jesus og hans forunderlige Værk efterfulgte Johannes, sagde de: „Dersom vi lade ham saaledes blive ved, ville Alle tro paa ham; og Romerne skulle komme og tage baade vort Land og Folk." Dette var altsaa en Sag af megen politisk Betydning og Vigtighed.

Jeg erindrer endnu for et halvt hundrede Aar siden, i mine Ungdoms Dage og i Puritanernes Land, da jeg plejede at se gamle Matroner saavel som ærværdige Sjælesørgere korse sig og opløfte deres Øjne mod Himmelen af hellig Rædsel, fordi der i Landet var et stort Onde som kaldtes Slaveri. De kunde næppe spise eller drikke i Fred, eller tilbede Gud i Aand og Sandhed, fordi den frygtelige Forvisning om, at deres Brødre i de sydlige Stater troede paa Slaveri, tyngede deres Samvittighed. Alt dette var bleven tilvejebragt af Præsterne paa Prædikestolene, af

Politikerne i deres offentlige Taler, af Forældrene i Hjemmet og udtordnet gjennem Pressen, indtil der i næsten enhver Klasse af Samfundet var almindelig Rædsel og Ophidselse over Slaveriet i de sydlige Stater. Dette frygtelige Onde var blevet af en saadan Betydning, at det en skjøn Dag maatte bringe en National-Straf, hvorfor de i deres Angst og Forfærdelse over dette, og i deres Beslutning at udrydde det, opflammede Folkets Sind, indtil der mellem Folket i de nordlige og sydlige Stater opkom et næsten uhørt Fjendskab. Vi erindre meget vel, hvad Følgerne blev af den sidste ny frygtelige Borgerkrig, som fordærvede og ødelagte saameget af vort elskede Land. Medens denne Fanatisme rasede i Norden, og der i Syden blev gjort hemmelige Forberedelser til Forsvar, syntes Ingen at vurdere Tabet af hundrede af Tusinder Menneskeliv, og nogle faa hundrede Millioner Dollars i Krigs-Omkostninger, og endnu Mindre tænkte de paa den demoraliserende Indflydelse, som dette vilde have paa Landet.

Da vore Ældster omtrent paa denne Tid eller meget kort efter, begyndte at prædike Evangeliet i denne Del af Landet, erindrer jeg, at der rejste sig ganske den samme Ophidselse mod dette Folk, som troede paa ny Aabenbaring. Det syntes at indgyde disse samme samvittighedsfulde, gudfrygtige Mennesker med Forbauselse over, at Nogen turde vore at sige, at Gud nu vilde aabenbare sig til Menneskene; at det var den mest ugudelige Gudsbespottelse at prædike, at Præstedømmet var blevet gjengivet, eller at paastaa, at den Hellig-Aand var bleven given i disse sidste Dage, eller at Aandens Gaver viste sig blandt Menneskenes Børn. Nej, det var aldeles umuligt, at dette kunde taales mere end Læren om Slaveri. Der var dog hist og her nogle Faa, skjøndt kun meget Faa, i Forhold til den store Befolkning, som antog denne forskrækkelige Lære. Det vil erindres, at paa den Tid, jeg omtaler, var endnu ikke Læren om flere Hustruer bleven lært som en af Kirkens Læresætninger i den sidste Uddeling; men det var Aandens Gaver, det var Læren om ny Aabenbaring, det var den frygtelige Ide, at en Mand kunde blive oprejst i vore Dage der, som Profet, skulde forkynde Folket Herrens Ord og hans Villie; det var dette, der foranledigede et nyt Udbrud af gudfrygtig Harme i disses Hjærter, som vare saa fromme, og som gjorde Fordring paa at hvile i „Frihedens Vugge".

Det var kun en kort Tid efter dette — for at gaa hurtigt gjennem Historien — at Læren om flere Hustruer blev aabenbaret de Hellige, langt borte i Vesten, ved Missisippi-Flodens Bredder, skjøndt den ikke blev offentlig prædiket i Utah før i 1852. Men Forkyndelsen af denne hellige bibelske Lære, syntes at være Toppunktet af Fordærvelse, Afskyelighed og Ugudelighed, og de, som troede paa Læren om Polygami, bleve ikke ansete værdige at leve paa Jorden. Følgelig, dersom jeg nu skulde tage en Text og prædike fra, skulde det være: „Hvor ere vi nu?"

Ved Aaret 1854 eller 56, havde Hadet mod disse to Principer, og i Særdeleshed mod Polygami, taget et saadant politisk Fodfæste i det religiøse Samfunds Hjærter, at de vare rede til at lægge disse som to Planker i Parti Platformen, der blev antaget som en Betingelse, hvorefter en Præsident skulde vælges. Efterat vi vare komne ud fra Folkets Midte, her til Ørkenen, et Tusinde Mile fra Civilisationens Sæde, bekjendtgjorte den ærede Senator Douglas,

at dersom han blev valgt til Kandidat til Præsident-Værdigheden for de Forenede Stater, var det hans Mening, at han vilde afskjære denne Gevæxt paa det politiske Legeme. Dette var hans politiske Tro, angaaende den ene af disse Tvillinger. Præsident Buchanan blev valgt med en klar Opfattelse af, at Afskaffelsen af Polygami var et af de Arbejder, han skulde foretage sig. Han forsøgte strax herpaa, men da han fandt at det tog to Aar for hans Armé at naa Slagmarken, og at denne, oven i Kjøbet i en betydelig formindsket Størrelse, var afhængig af Polygamisterne for Levnetsmidler, da svandt hele dette glimrende Foretagende ind til, hvad derefter blev kjendt under Navn af „Spekulanternes Krig mod Statskassen."

Da det republikanske Parti i 1860 kom til Magten, paatoge de sig det interessante Foretagende, som var mislykket for Præsident Buchanan, angaaende «the twin relics» (Slaveriet og Polygamiet); og for at undgaa at gjøre ligesom sidst, henvendte de deres Opmærksomhed til den anden Tvilling. Dette gav snart Anledning til at give de i Utah værende Tropper Ordre at gaa til andre Slagmarker.

Det interesserer mig at omtale disse Kjendsgjerninger, fordi vor opvoxende Ungdom saa vel som de mange Hellige, der have indvandret hertil fra fremmede Lande, ikke ere bekjendte med de Omstændigheder, der have bragt os til vor nuværende Stilling. Dersom De vil have lidt Taalmodighed, vil jeg beskrive nogle af de Omstændigheder, der have ledsaget, hvad der har været gjort, og maaske vi derfra kunne dømme, hvad der skal gjøres, dersom det overhovedet nogensinde bliver gjort.

Forhen droge Repræsentanterne og Senatorerne fra Ny-England til Washington, med Lommerne fulde af Andragender til Kongressen om at afskaffe Slaveri i Columbia-Distriktet, endogsaa mere end Præster og Folk nylig har opfordret Kongressen til at udrydde Polygami. Ex-Præsident John Q. Adams præsenterede alenlange Andragender, med Tusinder af Underskrifter, hvorfor han ogsaa blev bekjendt som det Medlem, der fremstillede Folkets Mening i alenvis. Disse Ansøgninger gjentoge sig Aar for Aar; det maa nemlig erindres, at Columbia-Distriktet ikke er nogen Stat, men regjeres direkte under Kongressen. Og hvad Resultat opnaaedes da af disse store og lærde Diplomaters kraftige og energiske Anstrængelser i Norden, som naturligvis bleve besvarede af de bedste Statsmænd i Syden? Resultatet blev, at Slaveriet ikke blev afskaffet som Følge af Nordboernes Ansøgninger, men det blev bestandigt staaende som et politisk Spørgsmaal, og forblev en stor Faktor i Landets Politik. Et Forlig blev derefter indgaaet, indtil nogle af de sydligere Stater erklærede sig for Udelukkelse af Unionen, og Spørgsmaalet om deres Ret hertil, og ikke det direkte Spørgsmaal om Afskaffelse af Slaveri, paabegyndte Krigen.

Fra Ilden af det første Gevær, syntes Krigs-Dæmonen at indgyde de stridende Partier med det bitreste Fjendskab og ondskabsfuldeste Had mod hverandre, medens Broder mod Broder gik i denne blodige Leg. Aar efter Aar varede Krigen, indtil de sydlige Armeer fik Hjælp fra deres Slaver; Nationens Skatkammer blev hurtigt udtømt; frygtelige Slag og ødelæggende Sygdomme havde gjort sit Arbejde. Rekruter bleve indskrevne for tre Aar, eller til Krigens Ende, og Præsident Lincoln befriede, ved Proklamation, flere Millioner Negre fra Slaveriet, ikke saameget som politisk

Formaal, men som et Maal, der var retfærdiggjort ved Krigens Fordringer. Jeg fremfører disse Fakta uden derfor at gaa nærmere ind paa, om Slaveri kunde blive retfærdiggjort eller ikke. Deres store Stamfader sagde, at de skulde være Tjeneres Tjenere mellem deres Brødre, og at de ere Slaver idag, er som Opfyldelse af Profetien.

Men hvor ere vi idag? Vi finde Slaveri i en vis Forstand afskaffet, men hvad bliver der af Polygami? Dette Spørgsmaal hendrager saaledes Opmærksomheden paa sig, at Kineser-Spørgsmaalet ganske er traadt i Baggrunden.

Omtrent paa den Tid, da det store Slag i 1862 ved „Bull-Ran" fandt Sted, da Officerer, Rekruter og Kongresmedlemmer løb fra Slagmarken, og søgte Ly i Hovedstaden, udfærdigede Kongressen en Lov, som gjorde Flerkoneri, Bigami eller Polygami om I behage, til en Forbrydelse. Det maa imidlertid forstaaes, at denne Forbrydelse ikke behøver at være syndig, fordi Kongressen har gjort den strafskyldig. Der er intet Ugudeligt i det, fordi Gud har aabenbaret det, han har befalet det; de Forenede Staters Kongres siger, at det ikke maa tillades. Hvor ere vi da idag? Hvad have vi at forvente? Denne Lov gik igjennem — endskjøndt vi dog havde haabet, at Kongressen og Nationen havde havt tilstrækkelig moralsk Oplysning og formeget af deres Forfædres Freds- og Retfærdigheds Aand i sig til at indse, at dette ikke er nogen Forbrydelse eller et Onde; — men dog finde vi, at de have lukket deres Øjne for dette, og besluttet at kalde det Synd, medens Fordærvelse af enhver Art bliver tilladt at blomstre i deres Midte, saadant som Prostitution, Fosterfordrivelse, Barnemord etc. Fordi vi have antaget Abrahams, Isaks og Jakobs Tro, maa vi enten lade os demoralisere, eller opgive vor religiøse Tro. Nationens Højesteret har erklæret Polygami for ukonstitutionel, skjøndt den er det eneste Middel, hvorved de saakaldte Samfundsonder med alle deres skrækkelige Følger kunne blive udryddede fra Landet. Alligevel kan de ikke se det, og de erklære, at Alle, som indgaa i Polygami, skal lide fra to til fem Aars Fængsel og bøde indtil 500 Dollars Mulkt.

Jeg ønsker at gjøre Eder forstaaeligt, mine Tilhørere, at dette ikke længere er nogen Patisag; det er idag hele Nationens Røst. Hr. Sekretær Evarts siger, i den sidste Klausul af sin Cirkulære til Konsulerne, at „denne Regjering har besluttet at fortrænge Polygami, og at sætte Lovene i deres hele Strænghed ikraft for at faa dette Onde udryddet fra Landet." Disse ere hans Ord. Dette er Myndighed, saa langt som de Forenede Staters Myndighed gaar, og vi finde det samme gjentage sig i den Formaning, som er tilstillet Grand-Juryen i denne By, nemlig at fyrretyve til halvtredsinstyve Millioner Menneskers Røst skal være den regjerende, og at et Par Hundrede Tusinde skulle ofres, idetmindste saamange af dem, som troede paa Læren om Polygami. Saa langt ere vi komne idag: Nu spørger jeg mine Brødre og Søstre: Ere I forberedte paa hvadsomhelst der maa komme af dette Spørgsmaal? Da I gik i Daabens Vande, opsatte I da en Beregning over, hvormeget Jesu Kristi Evangelium var værd? Tænkte vi paa om det var Fader og Moder, Broder og Søster, Hus og Land, Hustru og Børn ja selv Livet værd? Dersom vi ikke gjorde dette, regnede vi forkert, thi han, som ikke er villig til at forsage alle Ting og agte dem lavere end en fuld Tro paa og en trofast Lydighed til Evangeliet, er det ikke værd. Jeg

spørger Eder, mine Brødre og Søstre, som ere komne fra den anden Side af Jordkloden hertil for Evangeliets Skyld, om I kom hertil forberedte og efter at have gjort en saadan Beregning? Jesus siger i en af sine Lignelser: „Thi Hvo iblandt Eder, som vil bygge et Taarn, sidder ikke først og beregner Bekostningen, om han haver, hvad der hører til at fuldføre det med, at ikke, naar han faar lagt Grundvold og ej kan fuldende det." Omtrent saaledes forholder det sig med os. Det nytter ikke at søge at indbilde vort Hjærte den falske Tanke, at Regjeringen ikke vil gjøre dette. Vi have Exempler paa hvad de have gjort i de sydlige Stater, og vi have ikke den fjærneste Tvivl om, at de ere ligesaa rede og villige til at gjøre ligesaa meget for at udrydde Polygami blandt os, dersom Gud vil tillade det. De ere komne nær til Sagen. De have erklæret dem mod Polygami, og ere rede til at indbyde, leje og underkjøbe Hustruer til at hjælpe dem at faa deres Mænd erklærede skyldige. De fortælle os tydeligt, at dette er deres Forretning, og vi behøve kun at se omkring os for at se hvor vi ere idag.

Vi behøve ingenlunde at frygte for Alt dette. Jeg troer ikke at Nogen, som har modtaget den Hellig-Aand og har erfaret dens Indflydelse, behøver at frygte, eller at Nogens Hjærte, som er trofast for Gud, behøver at være tungere, eller deres Ansigt at blive længere end det plejer at være. Aldeles ikke. Vi kan se paa alt dette som en Del af „alle de Ting", som vi lide for Evangeliets og vor Frelsers Skyld. De kan gaa til Loven og, som vi allerede have set, indsætte en Mængde ulovlige Jurýer saaledes som de selv ville have dem, saa at hvor ingen Sidste-Dages Hellig, som tror paa Jesu Kristi Evangelium, enten han tror paa Polygami eller ikke, kan faa Sæde, eller faa Lov til at sige hvem der er uskyldig eller hvem der er skyldig. Vi have tydeligt Vidnesbyrd om, at de vil gjøre alt dette, og dersom de kan gjøre saameget, vil det være en let Sag for dem, til næste Vinter at have en saadan Lov som vedrører Juryer og Vidnesbyrd, og som vil sætte dem istand til at sætte i Udførelse, hvad de have paataget sig. Vi erkjende, at de have gjort alt dette, og fra den Kjendsgjerning, at de have fortolket Konstitutionen saaledes at den svarer til deres Hensigter, have vi al Grund til at tro, at de ville gjøre mere. Konstitutionen er i Virkeligheden kastet overbord og Frihed tagen til at forordne saadanne Love, som de selv finde forgodt, og det vil være ligesaa rimeligt for dem at gjøre Hvadsomhelst de finde forgodt i Henseende til Polygami; og saaledes det Ene efter det Andet, indtil de have naaet det Maal, de have besluttet.

Kampen er i Virkeligheden ikke mellem os og Domstolene eller Regjeringen. Kampen er mellem de to Regjeringer. Dersom de, der gjøre os til Forbrydere, ere i Uvished om, hvilken der er den højeste Magt, vil de faa god Tid til at erfare det. Det er et Brud baade paa Aanden og Bogstavet i Konstitutionen og i en god eller slet Regjering af Nationen, at der skulde vedtages nogen Lov, som kan indskrænke vor Tro eller Frihed til at udøve nogen religiøs Læresætning, som ikke gjør Indgreb i Andres Rettigheder. Konstitutionen siger udtrykkelig, at „Kongressen kan ikke udstede nogen Lov, med Hensyn til Oprettelsen af nogen Religion, eller forbyde den fri Udøvelse deraf." Ikheller findes der Noget i Konstitutionen, som underretter Præsidenter,

Kongresmedlemmer, Dommere og Juryer, hvad der skal være Religion eller hvad der ikke skal være det.

I Jesu Dage var Jødernes Senat og Parlament, deres Højesteret, Overret og Underret, indbefattet i Sanhedrin eller Højraadet, som var en af den jødiske Regjerings Institutioner til at bilægge alle Sager, verdslige eller religiøse. Endskjøndt der i vore Dage ikke er nogen Lov uden Guds Lov, som bestemmer hvad vi skal gjøre i religiøs Henseende, og hvad vi ikke skal gjøre, er der dog et Princip, til hvilket jeg skal hendrage Eders Opmærksomhed, som vil gjøre os istand til at forstaa vor Stilling overfor hverandre og vore Medmennesker. Maaske jeg bedst kan anskueliggjøre det ved at fortælle en lille Omstændighed, som fandt Sted for nogle faa Aar siden, medens jeg var i Europa. En Herre fra et af de europæiske Lande var udvandret til dette Land, og bleven amerikansk Borger. Han vendte tilbage til sit Fødeland i Forretningsanliggender. Under sit Ophold der, foretog denne Regjering sig at paalægge ham visse Forpligtelser, som om han endnu var dens Undersaat. Hvad blev Følgen? Da de Forenede Stater fik Kundskab herom, underrettede den vedkommende Lands Autoritet om, at denne Herres Ret som amerikansk Borger, maatte respekteres. Vi se altsaa, at da der rejste sig en Vanskelighed, som indskrænkede denne Mands Friheder, var det de Forenede Staters Regjerings Pligt at forsvare og opretholde denne Mands Borgerskabs-Rettigheder. Europas, saa vel som Amerikas Autoriteter lovpriste Daniel Websters Visdom i denne Sag, og Manden var fri.

Med Hensyn til os, har Regjeringen besluttet, at Polygami skal udryddes, men Himmelens Regjering har forinden besluttet, at Polygami skulde oprettes, og at Synd og Vederstyggelighed skulde oprykkes med Rod; at Mænd og Kvinder skulde have Ret til at adlyde den højere Lov i deres ægteskabelige Forbindelser.

Dette er vor Stilling; dette er hvor vi ere idag. Vi have antaget denne Lære, dette Trosprincip fra vor Herre Jesus Kristus, og vi, eller nogle af os, have levet i mere end tredive Aar i dette Territorium. Da Regjeringen er fast besluttet paa at udrydde dette Punkt af vor Tro, og naturligvis os med det, og da vi ikke kan faa nogen Bistand derfra, maa vort Raab være til Himmelens Regjering, til hvilken vi har svoret Troskab. Jehovah vil snart gaa i Rette med denne Nation, og vil vise den, hvilken der er den højere og evige Lov, og hvilken der er den ringere og nyere Lov. Medens de ere ifærd med dette storartede Foretagende, hensynsløse til Liv, Frihed og Ejendom, vil Himmelens og Jordens Herre gjøre de jordiske Regjeringer opmærksomme paa, at hans Borgeres Rettigheder og Friheder skulle blive anerkjendte og hævdede.

Hele deres Fremgangsmaade er uforenelig og i Modstrid med Lovens Grundprinciper. Lovvidenskabens Apostel Blackstone har tydeligt sagt, og det ved enhver Lovkyndig, at de menneskelige Love og Regjeringer ere afledte fra og grundede paa Guds aabenbarede Ord, som han gav til Moses paa Sinai Bjerg, og ethvert Menneske, som forkaster Jesu Kristi Aabenbaringer, maa vide, at de ere under Fordømmelse, med de Ting, de foregive at tro. Den evige Lov for celestialt Ægteskab og flere Hustruer, bliver meget vidtløftigt omtalt i Loven og Profeterne. Flerkoneri er, saaledes som den bliver troet og praktiseret af de Sidste-Dages Hellige, i sig selv ingen Forbrydelse; den er ikke beregnet paa Bedrageri eller

Skuffelser; den krænker ingen Andres Rettigheder, og dens Ophavsmand har sagt: „Det skal blive hjemsøgt med Velsignelser og ikke med Forbandelser, og ved min Magt, sagde Herren."

Med disse Betragtninger for Øje, hvad have vi da at gjøre? Hvad ere vore Rettigheder og vore Pligter under disse Forhold? Det er, at vi drage os nær til Gud, Ophavsmanden til vor Tro, i Ydmyghed og Lydighed til alle hans Fordringer, altid erindrende vore hellige Pagter til ham, saa at vor Sag kan naa hans Øre, og naar han ser vore Bestræbelser, vil han i sin egen belejlige Tid træde frem og befri os Vi have fejlet og syndet mere eller mindre, og nogle af vore Børn ere vegne bort fra Herrens Veje. Dersom vi have vanhelliget Sabbaten, taget Guds Navn forfængeligt eller krænket nogen af vore Pagter, er det paa Tide, at vi vende os til Herren og aldrig gjøre Saadant mere. Dersom vi gjøre saaledes, vil han i sin egen belejlige Tid sige: „Hertil skal du komme, og ikke længere, og her skal den sætte sig imod dine høje Bølger."

Medens vi derfor se al Civilisationens Smiger og Falskhed mellem os; medens vi se alle de Besværligheder, de menneskelige Regjeringer kan gjøre, have vi kun at slaa vor Lid til Gud, ligesom Daniel gjorde. Uden at agte paa Kongens Befaling, tilbad han den sande og levende Gud. Saaledes maa ogsaa vi gjøre, og være forberedte paa, at alle disse Ting kan hænde os. Der er en Mængde iblandt os, som siger: „Herre, Herre!" og gjør ikke de Ting, som Gud fordrer af dem. Det er vor Pligt at holde Guds Befalinger, at forstaa dem og at lære dem til Andre i al Sagtmodighed. Have vi Tid at spilde med disse Personer, som ikke vedkomme os? Have vi Tid til at beskjæftige os med Drikkehusene og Spillesalonerne? Nej, mine Brødre og Søstre, vi have ikke. Det er vor Pligt at have hele vor Opmærksomhed henvendt paa vort Arbejde, Dag for Dag, vidende, at Guds Øje altid hviler paa os. Det er ham, der vil lede Alt til Bedste for os; det er ham, der vil fægte vor Kamp for os. Den eneste Maade, hvorved vi kunne erholde Befrielse, er ved at indvie os til hans Tjeneste, at vi kunne hjælpe til at opbygge hans Rige og gjøre os selv værdige til den Bistand, som han har lovet at yde os i Nødens Stund.

Dette Spørgsmaal har to Sider. Maaske det er nødvendigt at vore Fjender skulle fuldføre deres Fader Djævelens Værk, saa at de des snarere og mere fuldstændigt kan vise for Himlene, naar deres Ondskabs og Vederstyggelsesbæger er fuldt. At Sandheden tilsidst vil blive grundfæstet paa Jorden, derom er der ingen Tvivl. Profeterne have alle forudsagt det; Englene have set ned paa det med hellig Forventning, og vi have den Hellig-Aands Vidnesbyrd om, at dette Værk skal blive fuldført. Hvad der er for os at gjøre, er at leve trofaste til vor Religion, uden at tage Hensyn til, hvad der foregaar omkring os.

Maatte Herren inspirere os med sin Aand til at være trofaste til vore Pligter, at drage os nær til ham, holde os fra Verdens Daarligheder og hellige os selv for ham, er min inderligste Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Januar.

Vort Besøg i Konferencerne.

Onsdagen den 24. September f. A., forlod vi Kjøbenhavn og rejste med Dampskib til Kristiania, hvor vi efter en noget ubehagelig Rejse ankom den følgende Dags Eftermiddag, og blev venligt modtaget af Præsident J. Halvorsen og andre af Brødrene fra Zion. Vi havde der Lejlighed til at overvære et meget godt Konferencemøde, som afholdtes den 27de og 28de, i de Helliges fortrinlige Forsamlingslokale, der ved denne Lejlighed var smagfuldt dekoreret. Herrens Aand var rigeligt udgydt over hans Tjenere og Alle, som deltog i Konferencen, og kraftige Vidnesbyrd bleve aflagte. Onsdagen den 1ste Oktober forlod vi Brødrene og de Hellige i Kristiania med de bedste Følelser, og rejste med Jernbane til Stockholm, hvor vi blev modtaget af Præsident L. M. Olson og andre Zions-Eldster, som arbejde i denne Del af Missionen. Vort Konferencemøde dersteds, tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 4de Oktober, og fortsattes med tre Forsamlinger den følgende Dag, samt et Præstedømsmøde om Mandagen. Den samme Aand og de samme Følelser, som gjorde sig gjældende i Norge, fandt vi ogsaa her, og havde en udmærket Tid tilsammen med Brødrene og de Hellige. Efter endnu at have afholdt en velbesøgt Forsamling Mandag Aften, forlod vi Stockholm og ankom til Kjøbenhavn den følgende Dag. Efter den 11te og 12te Oktober at have overværet Konferencemødet i Kjøbenhavn, hvor Eldste C. C. Asmussen præsiderer, og deltaget i den samme gode Aand, rejste vi den 16de s. M. til Gøteborg, hvor vi, i Forening med Præsident Charles Andersson og Eldste M. Monsson fra Zion, mødte med en stor Forsamling af Hellige og Fremmede til Konference, den følgende Lørdag og Søndag. Foruden Hellige var der ogsaa et stort Antal Fremmede tilstede, som lyttede med spændt Opmærksomhed til hvad der blev sagt. Herrens Aand og Kraft hvilede i en stor Grad over Brødrene, som talte i disse Forsamlinger. Fra Gøteborg rejste vi til Aalborg, hvor Broder Andrew Jensen fra Kontoret i Kjøbenhavn traf sammen med os, og under Konferencen, som afholdtes her den 25de og 26de Oktober, vare ikke mindre end ti Zions-Eldster tilstede, af hvilke endel nylig vare ankomne. Broder N. P. Rasmussen præsiderede over Konferencen. Den følgende Lørdag og Søndag, den 1ste og 2den November, afholdt vi Konferencemøde i Aarhus, og havde der, ligesom i alle de andre Konferencemøder, en behagelig Tid tilsammen. Det var en sand Glædesfest, baade for os og de Hellige, som vare tilstede. Et Par Dage senere bøde vi Farvel til Præsident L. Svendsen og de Hellige i Aarhus, og rejste tilbage til Kjøbenhavn. Paa Grund af Upasselighed, sendte vi Broder Andrew Jensen over til Malmø, forat overvære Konferencen dersteds den 8de og 9de November. Efter vor Rejse omkring i Missionen, ved hvilken vi fik Lejlighed til at stifte personligt Bekjendtskab med de fleste af Brødrene, som udgjør det arbejdende Præstedømme i denne Del af Herrens Vingaard, samt fik Lejlighed til, nærmere at sætte os ind i de forskjellige

Konferencers indre Forhold, er det os en Glæde at kunne udtrykke vor fuldkomne Tilfredshed med Tilstanden i det Væsentlige, saaledes som vi fandt den, og i Særdeleshed over den Flid og Nidkjærhed, som baade Brødrene fra Zion og Landets egne Sønner have hidtil lagt for Dagen for Evangeliets Forkyndelse, og for Forfremmelsen af Herrens store og underfulde Værk i disse Lande; og af vort ganske Hjærte føle vi nu til at sige: Herren velsigne disse vore trofaste og nidkjære Medarbejdere, der i Tillid til Herren deres Gud, have forladt Hustru og Børn, Fædre og Mødre osv. for at vandre fra Hus til Hus og fra Sted til Sted, som Budbærere om Frelsens og Saliggjørelsens Evangelium til en falden Slægt, og ere udsatte for mange Savn, samt de Ugudeliges Haan og Foragt. Fortsæt Eders Arbejde, Brødre, med den samme Varme og Nidkjærhed i Fremtiden, vidende, at Herren i sin Tid rigeligt vil belønne sine Tjenere for alt det Gode, som de have udført for hans Sags Fremme. Det var os ogsaa en stor Glæde, paa vore Rejser, at erfare, at de Hellige i Almindelighed efterleve deres hellige Religion og opfylde deres Pligter mod Herren og hverandre indbyrdes, efter bedste Evne.

Vi ville til Slutning berøre et Par Punkter, hvortil vor Opmærksomhed i den senere Tid har været hendraget. Det ene er med Hensyn til, at nogle af Brødrene have raadet de Hellige til at lade deres smaa Børn døbe i den Lutherske Kirke, samt senere lade dem konfirmere ifølge nævnte Kirkes Regler. Dette er i Modstrid til Lærdommene i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Herren har i sin Naade aabnet vor Forstands Øjne, saa at vi kunne skjelne mellem den sande Kristi Lære og Menneskenes selvlavede Systemer, og derfor vide vi med Bestemthed, at Barnedaab og Konfirmation med meget Mere, som praktiseres i den Lutherske Kirke, ere Menneskebud og Skikke, og ere ikke anerkjendte af ham som sagde: „Enhver Plante, som ikke er plantet af min himmelske Fader, skal med Rod oprykkes," og „de dyrke mig forgjæves, idet de lære saadanne Lærdomme, som ere Menneskebud." Vi sige derfor til de Hellige: tilsted ikke Eders smaa Børn at underkastes saadanne Ceremonier, men derimod lade disse velsigne af Kirkens Ældster paa den rette Maade, og belær dem om Evangeliets Principer, saasnart de ere gamle nok til at kunne forstaa Noget derom, og lad dem derpaa blive døbte, naar de opnaa den af Herren selv i Aabenbaringen til Joseph Smith, angivne Alder. Det andet Punkt er med Hensyn til den Frihed, nogle af vore Ældster fra Zion have taget sig, at forrette Ægtevielser her i disse Lande under visse Omstændigheder, uden at raadføre sig med os eller disse, som tidligere have vaaget over Missionen. Ifølge vor Erfaring i saa Henseende, har det vist sig, at slige Ægtevielser i de allerfleste Tilfælde have bragt daarlige Følger. Ingen Ældste blandt de Sidste-Dages Hellige har nogen Ret til at ægtevie Nogen i disse Lande, og dersom de gjøre dette, ere de selv ansvarlige overfor Landets Love. En Ældste, der taget sig en saadan Frihed i disse Lande, og det kommer til vor Kundskab, vil blive draget til Ansvar, og dersom han er en Zions-Ældste, vil han blive løst fra sin Mission.

Ankomst og Beskikkelse. Lørdagen den 20. December ankom hertil, efter en for denne Aarstid behagelig Rejse, to af de Brødre, som ved sidste Konference bleve kaldte til at gaa paa Mission til Skandinavien, nemlig A. L. Skanchy og Fred. Lundberg, begge fra Logan, Cache Co., Utah. Ligesom deres Brødre, ønske vi dem velkomne, og bede Herren at velsigne dem, idet vi haabe og forvente, at de Hellige stedse i deres Bønner ville erindre Brødrene, som arbejde i disse Lande for at forkynde Evangeliet til sine Landsmænd.

Ældste A. L. Skanchy beskikkes til at arbejde i Kristiania Konference, og

Ældste Fred. Lundberg til at arbejde i Gøteborgs Konference, under Konferencepræsidenternes Ledelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Samtidigt med dette Nummer af „Skandinaviens Stjerne," udkommer ogsaa det første Nummer af „Ungdommens Raadgiver", et Maanedskrift paa 8 Sider, i samme Format som Stjernen. Det vil udkomme den 1ste i hver Maaned til en Pris af 6 Øre pr. Expl. Konferencepræsidenterne anmodes om at bruge deres Indflydelse for sammes Udbredelse, og indsende deres Rekvisitioner til dette Blads Kontor.

Korrespondance.

Norge.

Drammen den 29. Novbr. 1879.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Der er nu hengaaet nogen Tid siden jeg nød Deres behagelige Selskab ved Konferencemødet i Kristiania, hvilket jeg erindrer med Glæde, og jeg bringer Dem min Tak for alle de Opmuntringer, Raad og Formaninger, som De gav ved denne Lejlighed, og som alle bleve givne med faderlig Visdom og Kjærlighed. Af Stjernen ser jeg, at der gives gode Beretninger om Arbejdet, som er udført i de forskjellige Konferencer, og at der er Udsigter for, at et godt Arbejde og en god Høst vil blive udført i Vinterens Løb, hvilket er en stor Glæde for mig, da mine Interesser altid ere med Herrens Gjerning og Menneskenes Frelse fra Mørket, hvori de ere indhyllede.

Denne Gren er i en ganske god Orden; de Hellige i Almindelighed føle vel, og forsøge paa at vise deres Tro i deres Gjerninger. Evangeliets Fremgang har i den senere Tid ikke været meget stor, da Folket her i Byen synes at være døve for Mormonismen, men jeg har dog det Haab, at mange gode Mennesker ville i Vinterens Løb komme frem og blive indlemmede i Guds Rige. Det er min Bestemmelse, ved Begyndelsen af 1880, at foretage en længere Missionstur blandt Folket i Tinn, Hallingdal, Valders og andre Steder, hvor Evangeliet for en stor Del aldrig har været forkyndt, og ved at arbejde to, tre Maaneder blandt Folket paa disse Steder, er det min Tro, at Evangeliet et eller andet Sted vil vinde Fodfæste. Det vil vistnok være forbundet med mange Ubehageligheder, men det er den Løn, Verden giver Herrens Tjenere. Nogle af ovennævnte Steder har jeg besøgt, og mange af mine Slægtninge ere der, men jeg anser det som min Pligt, nu da jeg

har lært det norske Sprog bedre, og saaledes lettere kan fremlægge Evangeliets Principer, igjen at aflægge dem et Besøg, og jeg forventer at afholde mange Forsamlinger omkring blandt Folket. Her i Drammen holdes ogsaa gode Forsamlinger, baade i vort lejede Lokale og andre Steder omkring i Byen og dens Nærhed, saa at der er gode Udsigter for Evangeliets Fremme. Her er megen Arbejdsløshed og Nød iblandt Folket, og det ser i Sandhed ud til at skulle blive en haard Vinter for Mange.

Mit Ønske og min Bøn er, at Herren maa velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Stilling, saa at Deres Arbejde maa blive velsignelsesrigt. Modtag en venlig Hilsen fra de Hellige, og vær selv hilset fra

Deres Broder og Medarbejder
i Zions Sag,
Gaudy Hougan.

Danmark.

Uddrag af et Brev fra Ældste H. F. F. Thorup, til Præsident C. C. Asmussen, dateret Sorø den 17. December 1879:

„Jeg kan meddele Dem, at vi alle ere raske og har det godt. Siden mit sidste Brev af 6 December, har jeg og Brødrene afholdt 7 Forsamlinger, som alle vare velbesøgte. Præsterne her begynde at ængstes, thi de prædike imod os efter vore Forsamlinger, og gaa omkring i Husene og forbyde Folk at give os Spise og Drikke eller Logis, og spaa Ulykke over dem hvis de gjøre det osv. Ikkedestomindre stole vi paa Gud, og haabe, at vi skulle være istand til at overbevise de Oprigtige om Sandheden, saa at Israel kan blive indsamlet, før end Straffedommene skulle gaa ud over Jorden. Jeg har været mange Steder og talt med Folket om Evangeliet; de mene, at det kan være sandt nok, men de synes ikke, at det kan være nødvendigt at annamme det. Jeg føler, som om Gud er den Eneste, der kan tale til dem, nemlig ved Elementernes Røst, thi Mange ere modne til Ødelæggelse. Det synes, som om Udsvævelser og Drukkenskab ere de største Onder blandt de saakaldte Kristne. Det er ikke sjældent at finde Piger her, som have et, to, tre Børn, fødte udenfor Ægteskabet, og dette bliver anset som meget naturligt og alt Andet end ærekrænkende. Og et saadant Folk vil tale om Flerkoneri! Det er sørgeligt at betragte Guds Skabninger saaledes nedsunkne i Vantro og Elendighed. Jeg talte forleden Dag med en Person af den saakaldte bedre Klasse, men han ønskede ikke at gaa langt ind paa Religions-Spørgsmaalet, men svarede blot: Lad Vorherre selv indbyde til sit Rige, og ikke Jer. Men dersom nu Herren selv kom, hvad vilde de da gjøre?: Stene og korsfæste ham, ligesom de gjorde, da han vandrede her paa Jorden.“ —

Gjennem et nylig modtaget Brev fra Broder Suhrke, som for Nærværende arbejder i Nordtydsklands og Holstens Missions-Distrikter, erfare vi, at der er gode Udsigter for, at et godt Arbejde, i Vinterens Løb, vil blive udført. Tillige underretter han os om, at en Skolelærer i Glessien ved Neüklofter, bevæget af de mest kristelige Følelser for ham, formaaede Præsten af ovennævnte By til at bede for ham i sin Kirke, at han dog maatte indse sin Vildfarelse og vende tilbage til den eneste saliggjørende Kirkes Skjød. Bemeldte Præst lovede tillige at besøge Broder Suhrke, og bruge sin personlige Indflydelse for hans Sjæls Frelse, hvilket han dog forsømte.

Familie-Forhold.

Naar Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lærdomme blive forelagte et oplyst og fornuftigt Folk, ere de almindeligvis nødsagede til at erkjende deres Sandhed. De kunne ikke undgaa at tilstaa deres Overensstemmelse med Bibelen; men de fremkomme dog gjerne med Udtalelser som: „Der er dog en Ting vi have at indvende: vi tro ikke paa Flerkoneri." Denne Indvending bliver ovenikjøbet gjort af Folk, som sige sig at være Bibeltroende, idet de aldeles overse, at denne hellige Institution finder sin fulde Hjemmel i Bibelen. De sige: „Vi tro Alt hvad vi have hørt undtagen det. Vi kunne ikke nægte at guddommelig Fuldmagt er nødvendig; at Tro, Omvendelse, Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave er fuldkommen rigtigt, men Ægteskabs-Spørgsmaalet have vi imod." De tilstaar altsaa, at disse sidste og mange andre Principer ere alle rette? „Ja." De tror, at de ere sande? „Fuldkommen." Godt. Saa er der et Spørgsmaal, som fordrer alvorlig Overvejelse, nemlig, om De kan blive retfærdiggjort i at undlade at adlyde alle de Sandhedsprinciper, som De anerkjender, fordi der er en eller anden Ting, som De, i deres nuværende Tilstand, ikke kan forstaa.

Ifølge Guds Lov er Mennesket, som har sin fri Villie, ikke forpligtet at gjøre eller adlyde Noget, som han ikke føler sig tilbøjelig til at antage. Desuagtet ere visse Velsignelser knyttede til hver Lov, og det er kun gjennem Adlydelsen af denne Lov, at disse Velsignelser kunne nydes. De Sidste-Dages Hellige paastaa, at Gud har begyndt at oprette sit Rige paa Jorden, som tilsidst vil sprede sig over hele Verden. De Materialer, ved hvilke en saa prægtig og storartet Bygning, nemlig Riget, kan blive oprejst, findes næppe i Verden, hvilket øjensynligt fremgaar af det sparsomme Antal Sjæle, som annamme Evangeliet og hjemsamle dem med de Hellige. Verden med dens nuværende Institutioner og i sin højst fordærvede og vantro Tilstand, er aldeles uskikket og ude af Stand til at udvikle og opdrage den rette Slags Folk, som vil være istand til at opbygge hans Rige. Med dette for Øje skulde den Allerhøjeste, i sin uransagelige Visdom, for at kunne ophøje og forherlige hans Sønner og Døtre, og for at kunne befolke sit Rige og udføre andre Hensigter, befale ved Aabenbaring, Anerkjendelsen af polygamisk eller celestialt Ægteskab (Ægteskab for Evigheden); og hvem vil holde hans Haand tilbage?

Verden er sunken saa dybt, at det er vanskeligt for Folket i Almindelighed, i deres Uvidenhed om den sande Aand i de Sidste-Dages Helliges Institution, at se Forskjellen mellem Ægteskabets sande Orden og lav Sandselighed. Dem, derimod, som virkelig forstaar dette hellige Familieforhold i sin sande Natur, sætte det i Forbindelse med de højeste og ædleste Institutioner, Hensigter og Resultater. Denne Aabenbaring var ikke given for de Onde og Fordærvede, og for saadanne Mennesker har den i Virkeligheden ingen Tiltrækning,

De Baand, som blive bundne mellem de Paagjældende, ere bindende for Tid og Evighed. Mellem de Pligter, som paalægges en Families patriakalske Hoved, er, at han skal ernære, have Omhyggelighed for og beskytte de Sjæle,

som ere ham givne ved Guds Lov. Det fordres, at han skal dele sin Kiærlighed og Retfærdighed mellem dem, som han har paataget sig at beskytte. Det fordres af ham, at han skal opdrage sine Børn, ikke alene i de bedste Fag og ikke alene ved de bedste Midler, som staar til hans Raadighed, men ogsaa i Herrens Frygt og Formaning. Dersom dette mislykkes for ham, opnaar han ikke at opfylde den Lovs Fordringer, som er aabenbaret af den Allerhøjeste, for Opbyggelsen og Forfremmelsen af hans Rige. Dersom Tilfældet skulde indtræffe, at Personer opfylde saadanne Forpligtelser, behøver det ikke at være Bevis mod, at de ere uadskilleligt forenede med Ægteskabets sande Orden, ifølge Evangeliets Pagt.

Hvorfor forundrer Folk dem over at vi paastaa, at den Ægteskabspagt, som er rigtigt indgaaet og fuldført, er evig, og strækker sig i samme Form og med de samme gjensidige Forpligtelser hinsides Graven? Dette er enhver af det evige Evangeliums Ordinancers og Loves Natur. Dersom en Person troer paa Guddommeligheden af vor Frelsers Mission, omvender sig fra sine Synder og tillades at gaa gjennem Døren til Guds Rige ved Daab af Vand og Aand, og vedbliver trofast til Døden, da forbliver han paa denne Grundvold, der saaledes er lagt ved Lydighed til evige Principer i dette Liv, naar han gaar bort til den Sphære, som er hinsides. Alle de Ordinancer, som blive udførte ved virkelig Fuldmagt fra Jesus Kristus, ere bindende i Himmelen. Denne Myndighed er af samme Beskaffenhed, som den Jesus hentydede til, da han sagde til Peter: „Hvadsomhelst Du binder paa Jorden skal være bunden i Himmelen." Denne bindende Kraft strækker sig ogsaa til Ægteskabets Ordinance og Pagt, ligesaa meget som noget Andet, vedrørende Evangeliet.

Der gives intet Sted i Verden hvor Børn ere saa talrige i Forhold til Folkemængden som i Utah og tilgrændsende Egne, hvor de Hellige ere bosatte. Disse Børn ere i Almindelighed smukke, kraftige og intelligente. De findes der i Flokkevis, og Høje og Dale gjenlyde af deres glade Jubel. Aanden i Guds Værk paalægger os at betragte og behandle disse som „en Arv fra Herren." Som Følge heraf bliver deres Opdragelse ledet med den største Omhu. Søndagsskole-Systemet er maaske det mest fuldkomne og, i Forhold til Samfundets Størrelse, det mest udstrakte i Verden. Disse Børneskarer udgjøre den kommende Generation af Guds Hellige, Rigets Arvinger i bogstavelig Forstand, og opvoxe forholdsvis befriede fra Verdens skadelige og fordærvelige Indflydelser. Ved Hjælp af den Institution, som han, gjennem Aabenbaring har lagt Planen til, opreiser den Allerhøjeste saaledes en Generation af ægtefødte Mænd og Kvinder, som snart ville udgjøre en mægtig Hær til at bære hans Navn paa Jorden.

Til ovenstaaende Artikel ville vi tillægge nogle Betragtninger i samme Retning.

Ægteskab i sin sande Betydning og Forstand, med dets Byrder og Forpligtelser, er et af de mest misbrugte og mindst forstaaede Principer, som existerer. Ikke alene Menneskenes timelige Velfærd afhænger af den rigtige Opfattelse af Udøvelsen deraf, men ogsaa deres evige Lykke og Herlighed. Verden har afveget og afviger bestandig fra de guddommelige Love for Menneskeslægtens Forplantelse. Den bedst existerende Orden til Forening af Kjønnene, har kun meget

ringe Lighed med den himmelske Ordinance, som har Magt til at sammenføje saa fast, at det er udenfor Menneskemagt at opløse det.

Endskjøndt det Ægteskabs-System, som har hersket i Verden saa længe, er af den mest overfladiske og ufuldkomne Art, have Menneskene dog, efter som de ere af en religiøs eller borgerlig Karakter, paalagt de Paagjældende visse ligefremme og hellige Forpligtelser. Ægteskab har været et Værn mod moralsk Fordærvelse, og have været Midlet, hvorved Riger og Samfund ere blevne sammenholdte, og har hæmmet disse i deres ilsomme Løb mod Fordærvelsens Ocean og paafølgende Ruin.

En Nations Dyd bestaar af de Familiers Dyd, som udgjøre den. Dersom altsaa den Ærbødighed, som vises overfor Ægteskabs-Institutionen og de deraf flydende Forpligtelser, danner Grundlaget for al menneskelig Dyd, er der intet sikrere Tegn paa en Svækkelse af Jordens Nationer, end en tiltagende Ligegyldighed overfor denne højst vigtige Gjenstand.

En beklagelig Mangel paa Opretholdelsen af Ægteskabspagten og dennes Forpligtelser, er overalt synlig og i Tiltagende, og foranlediger en sig hastig nærmende Svækkelse og Opløsning af de stolteste Nationer. Eftersom Vantroens Strøm svulmer, saaledes vil Menneskeslægten overstige de Skranker, som hidtil have forebygget en uvilkaarlig Blanding af Kjønnene og en deraf følgende Standsning af Livskilderne. Saadanne Tilbøjeligheder skriver sig fra overordentlig socialistiske Anskuelser, hvilke spreder sig overalt og taaler ingen retslig eller moralsk Indskrænkning. Saaledes er Beskaffenheden af Fri-Kiærligheden og de frygtelige Fordærvelser og Besmittelser, som følger og flyder fra denne vanhellige Institution.

Idet de Sidste-Dages Hellige se Verden og dens Institutioner, samt den vederstyggelige Afvigen fra det sande Forhold mellem Kjønnene, er det da at undres over at disse søge, paa en retfærdig og evig Grundvold, at grunde og befæste Ægteskabets allerhelligste Institution i dens rette Forstand og have Ærbødighed for de mest bindende Forpligtelser, som denne fører med sig? Visselig ikke. Ejheller kan det bringe Forundring, at Verden skulde beslutte at stride imod dem i deres Bestræbelser i at udføre dette ædle af Herren befalede Arbejde. Det vilde derimod være forunderligt, om de ikke skulde gjøre dette. De Helliges Aand har i enhver Tidsalder været i Modstrid med Verdens Aand, og den er ligesaa idag. De Hellige „ere ikke af Verden", og derfor hader Verden dem. Dersom de vare af Verden, vilde Verden elske dem, thi „Verden elsker sit Eget." Det Ægteskabs-System, som de Sidste-Dages Hellige hylde, er i direkte Modstrid med enhver Art af personlig Urenhed, som Verden fryder sig i, og derfor søge de at sønderbryde denne Institution. Dersom den imidlertid i sig selv var et smudsigt System, vilde Verden lade det være i Fred, thi da vilde den være forenelig med deres egen Aand og egne Tilbøjeligheder.

Der er en almindelig Misfornøjelse tilstede med Ægteskabs-Institutionen, saaledes som den forstaas blandt de Sidste-Dages Hellige. Men hvad drejer da det Hele sig om? Er det fordi der er nogen væsentlig Forbrydelse deri? For det Første tro de Hellige under visse Betingelser paa det Rette i, at have et Flertal af Hustruer. I dette ere de retfærdiggjorte ved en Aabenbaring, given

dem til Gunst for dette System. De faa ogsaa Medhold af Bibelen, i Beretningen om hellige Mænds Handlemaade i gamle Dage, om hvilke Mænds uplettelige og dadelfri Dyd, alle saakaldte Kristne foregive at tro. De sidste Dages Farisæer, som søge at latterliggjøre Flerkoneri, have ingen Tro paa Sandheden af Bibelens Lærdomme, paa hvilken de dog paastaa, at deres Religion er grundet.

Hvad er da den virkelige Opfattelse af Flerkoneri? Det er ligefrem Ægteskab i dens videste og rette Forstand, idet den er en Hader af Cølibati (ugift Stand), medens Enkoneri er Ægteskab i dets mest indskrænkede Forstand. Selv dydig Cølibati er væsentlig urigtig fordi den, om den blev almindelig yndet, vilde foranledige en Uddøen af Slægten. Ukysk Eneliv medfører, om end ikke nødvendigvis de samme Følger som ovenfor bemærket, saa dog afskyelige Følger af en Slægt, som er nedsunken i Umoralitet, og vil nødvendigvis derfor ogsaa lede til Fordærvelse. Cølibati medfører ogsaa nødvendigvis en Ikke-Opfyldelse af den første store Befaling: „Vorder frugtbare og mangfoldige". Monogami, som kun er et Trin fremad, medfører Lydighed til denne Befaling i en begrænset Grad, medens et Flertal af Hustruer er Ægteskab i en udstrakt Form, og tillader en mere fuldkommen Lydighed til den store Lov for Slægtens Mangfoldiggjørelse.

Medens Verden haster fremad paa Fordærvelsens Bane, som leder til Opløsning og Ødelæggelse, ved dens løse Begreber om og slette Udøvelser af Ægteskab og undertiden endog total Forsømmelse i denne Henseende, vil et Folk som de Sidste-Dages Hellige skride fremad paa Dydens Vej, ved den Ærbødighed, hvormed de betragte denne Institution, idet de ville opelske og pleje Moralitetens rene og høje Principer. Ægteskab er et af Tidsaldrens store Spørgsmaal, idet den for en stor Del omfatter Nationers og Samfundes Ve og Vel.

I Modsætning til de ufuldkomne Systemer, som Verden kalder Ægteskab, hvilket ikke strækker sig længere end til Døden adskiller de Paagjældende, er den Ordinance, som udføres mellem de Hellige til Forening af Kjønnene, af en evig Karakter; dens Baand og Forpligtelser ere ikke alene gyldige for denne Verden, men ere i Kraft gjennem Evighederne.

Den 11. November 1879 døde i Scipio, Millard Co, Maren Olsen født Petersen, efter 8 Dages Sygeleje.

Afdøde var født den 19. August 1848 i Østerup, Fyen, blev døbt i Januar 1868 og emigrerede til Utah samme Aar. Hun efterlader sin Mand og 3 Børn til at begræde Tabet af en elsket Hustru og Moder.

Død i Richfield den 18. November 1879, Jakob Larsens Hustru, Louise Larsen født Hendriksen, 36 Aar gammel.

Den Afdøde var født paa Sjælland og døde med fuld Tro paa og i Haabet om en herlig Opstandelse.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien,

for Aaret 1879.

Konferencer.	Grene	Høipræster	Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Totalantal	Døbte	Emigrerede	Udelukkede	Døde
Danmark.													
Kjøbenhavn. .	6	1	3	71	33	29	20	701	858	113	75	36	11
Aarhus. . . .	5	1	4	50	24	41	5	649	774	134	74	57	11
Aalborg . . .	5	1	2	48	12	13	13	443	532	96	61	21	3
	16	3	9	169	69	83	38	1793	2164	343	210	114	25
Norge.													
Kristiania . . .	7	2	2	109	34	40	20	754	961	81	30	26	8
Sverige.													
Stockholm . .	7		1	83	30	30	12	830	986	209	51	58	12
Gøteborg . . .	7		3	40	29	35	21	503	631	149	38	30	4
Skaane . . .	5		4	25	16	9	1	368	423	102	39	31	8
	19		8	148	75	74	34	1701	2040	460	128	119	24
Finland . . .	1			2		1		21	24	2			
Island . . .	1			4				14	18				
Totalantal. .	44	5	19	432	178	198	92	4283	5207	886	368	259	57

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 8. Den 15. Januar 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt ved Konferencen i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Jeg har med Interesse lyttet til de Bemærkninger, mine Brødre have gjort i Eftermiddag, og jeg er glad ved at finde, at den gode, gamle Mormonisme eller Sidste-Dages Helligisme ikke endnu er ganske uddød — at der lever lidt af den i de Helliges, vore Taleres og Tilhøreres Hjærter. Methodisterne pleiede at bede for, at „Hans Aand maatte gaa fra Hjærte til Hjærte, ligesom Olie gaar fra Kar til Kar," og jeg tror, at den Slags Aand har hersket her idag mere eller mindre, enten vi saa har havt nogle Methodister iblandt os eller ikke.

Vi kom hertil for, som det har vist sig, at tilbede den almægtige Gud i Overensstemmelse med hans Befalinger. Størstedelen af denne Forsamling vare gode Borgere før de kom hertil. Nogle ere fra de forskjellige Dele af Europa og fra andre Dele af Jorden, medens en stor Del af dem er fra forskjellige Dele af de Forenede Stater. De vare gode Borgere og adløde det Lands Love, til hvilket de hørte. De have overholdt enhver af de Forenede Staters Love undtagen én, som var gjort i den Hensigt at gjøre dem ulydige mod Gud, og derfor have de, saavidt vedkommer politiske Affærer og de Pligter, som paahvile en Borger af de Forenede Stater, opretholdt deres Fasthed indtil nærværende Tid. Jeg erindrer endnu, at jeg, ved en Ret, som blev holdt her for en tre, fire Aar siden — jeg erindrer ikke bestemt Tiden, men Retten syntes at have megen Lyst til at blande sig i religiøse Sager, hvilket ellers ikke altid var Tilfældet, men jeg tænker, Civilisationen har nødvendiggjort det — blev spurgt: „Tror De paa Adlydelsen af de Forenede Staters Love?" „Ja alle undtagen én" — skjøndt jeg aldrig havde brudt den. „Hvilken Lov er det?" „Loven om Polygami." „Hvorfor undtager De den ene?" „Fordi," svarede jeg, „den er i Uoverensstemmelse med Konstitutionens Aand; fordi den er i Uoverensstemmelse med de Forenede Staters Konstitution og fordi den er

et Brud paa Guds Love for mig." Imidlertid har dog de Forenede Staters Højesteret siden den Tid gjort den til en Lov for Landet, det vil sige, den har bekræftet den; den var ikke bekræftet paa den Tid.

Vi ere her samlede tilsammen idag, som Følge af Guds Ord og Lov og Guds Befalinger til os. „Samler mig mine Hellige, som gjøre min Pagt med Offer," siger Herren gjennem en af de gamle Profeter. „Og jeg vil antage Eder," siger han gjennem en anden Profet. „En af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion. Og jeg vil give Eder Hyrder efter mit eget Hjærte, og de skulle føde Eder med Kundskab og Forstand." Guds Tjenere ere nu, ligesom i fordums Dage, blevne udsendte for at samle Folket, og Herren har, blandt andre Ting, ogsaa givet os denne Lov, Loven om Polygami, og jeg ved det for Gud, og kan bære Vidnesbyrd om det, dersom ikke Andre kan. Jeg ved, at den kom fra Gud, og at Gud er dens Ophavsmand. Der er Hundreder og Tusinder Mennesker som have Kundskab om de samme Ting, men jeg taler om det paa denne Maade for at vidne for Gud, Engle og Mennesker, for denne Nation og alle andre Nationer, at den kom fra Gud. Jeg omtaler dette for at bære mit Vidnesbyrd til Jordens Nationer. Hvad vil Resultatet blive? Kampen er mellem Gud og Folket. Det er vor Pligt at gjøre Guds Villie, og det er Herrens Pligt at frembringe Resultatet paa sin egen Maade. Men én Ting kan jeg i Israels Guds Navn forsikre alle Mennesker om, at hverken denne eller nogen anden Nation kan gjøre det Mindste imod Sandheden, men for Sandheden. Lad dem gjøre hvad de vil, de kan ikke gjøre noget med Hensyn til disse Ting, thi Herren vil sige til dem, som han sagde til det mægtige Ocean: „Hertil skal du komme, og ikke længere; og her skal du standse dine høje Bølger." Saaledes staar Tingene. Profeten siger paa et andet Sted: „Thi et Menneskes Vrede skal gjøre, at man priser dig; det Tiloversblevne fra Vrede skal du ombinde." Gud vil styre det Andet. Han vil stikke en Krog i Næsen paa Menneskene og Nationerne, og føre dem akkurat som han selv behager. De ere alle, ligesom vi, i hans Haand.

Behøve vi at undres over, at Menneskene ere fjendtligtsindede mod Jesu Kristi Evangelium? Nej. Ejheller behøve vi at forundres over, at Menneskene, som Skrifterne sige, „fare frem til det Værre; de forføre og forføres." Vi have prædiket det. — Jeg har prædiket det i henved fyrretyve Aar til denne og andre Nationer. Behøve vi at forundre os over, at de skulde trampe de Forenede Staters Konstitution under Fødder? Nej; Joseph Smith sagde os, at de vilde gjøre det. Mange omkring mig her vidste for længe siden, at de vilde gjøre disse Ting, og de vidste ydermere, at det sidste Folk, som skulde findes at værne om denne hellige Konstitution og frelse den fra ugudelige Menneskers Ran, vilde blive Israels Ældster. Naar vi derfor se disse Ting at gaa i Opfyldelse, behøve vi ingenlunde at forundres. Nogle af vore Folk som gjerne baade ville tjene Gud og Djævelen, og som ikke vide, i hvis Hænder de falde, blive lidt forskrækkede, naar de se disse Ting foregaa omkring dem; men Folk, som forstaa dem selv og som ere i Besiddelse af den Hellige Aand og den levende Guds Aand, forundre dem ingenlunde. Bleve vi forundrede, da den sidste frygtelige Krig rasede her i de Forenede Stater? Nej. Gode Sidste-

Dages Hellige bleve ikke, thi de vare blevne underrettede derom forud. Joseph Smith havde fortalt dem hvor den skulde begynde; at der skulde blive et frygteligt Blodbad, og at det skulde tage sin Begyndelse i Syd Caroline. Men jeg siger Eder idag, at Enden er ikke endnu. I ville se langt rædselsfuldere Ting end disse, thi Gud vil lade sin Haand falde paa denne Nation, og den vil føle den langt frygteligere end nogensinde før; der vil flyde mere Blod, komme mere Fordærvelse og Ødelæggelse end den nogensinde før har set. Skriv det ned! I ville se det ske; det har allerede begyndt. Ville vi glæde os ved dette? Nej; mig bedrøver det. Jeg vidste meget vel selv, naar denne sidste Krig skulde begynde, og kunde have grædt og græd ogsaa over denne Nation; men der vil endnu lyde et Krigs, Jammers og Elendigheds Skrig, da Broder vil gaa mod sin Broder, Fader mod Søn, Søn mod Fader; de forfærdeligste Ødelæggelser og Elendigheds Scener ville saaledes rase over vort Land, at det vil være en Rædsel alene at høre Beretningerne derom. Ville I hjælpe til at frembringe dette? Nej, I ville ikke; I vilde standse det, om I kunde. I vilde gyde Olie, Vin og Balsam i Saaret, og forsøge paa at lede Menneskene paa den rette Vej, men de ville ikke. Vore Ældster ville gjøre det samme, og vi udsende dem og bestræbe os for at finde de bedste Mænd der findes, Mænd af Tro, Mænd af Ære, Mænd af Retskaffenhed, til at gaa ud og forkynde Evangeliet til denne og andre Nationer. Og hvorledes modtage de dem? For ikke længe siden dræbte de én og mishandlede andre. Vi kan ikke gjøre Noget ved det. De ere i Mørke; de ere dem ikke den Stilling bevidste de indtage; de vide ikke hvilken Aand de ere i Besiddelse af. Men det er vor Pligt at have vort Hjærte opfyldt af Medlidenhed for dem, og frembære Livets Budskab for dem. Naar vore Ældster gaa blandt dette Folk, gaa de med Livet i Hænderne, fortrøstende dem paa den levende Gud. Ikkedesmindre behøve vi ingenlunde at frygte; vi behøve ingenlunde at gjøre os Bekymringer for disse Ting. „Frygt ikke for dem, som slaa Legemet ihjel, men kunne ikke slaa Sjælen ihjel; men frygter hellere for den, som kan fordærve baade Sjæl og Legeme i Helvede." Ja jeg siger, frygt ham; og til samme Tid, som vi idag ere bestemte paa at ville anerkjende enhver af Menneskenes Ordinancer, som er retfærdig, upartisk og ret, iagttage enhver Lov og ikke gjøre Indgreb i noget Menneskes Rettigheder, ere vi ingenlunde uvidende om, at det er uretfærdigt for Legislaturen og Domstolene, at vedtage og ikraftsætte Love, som ere beregnede paa at fange og ødelægge os; ejheller ere vi uvidende om, at en højmodig og retfærdig Regjering vil beskytte alle dens Undersaatter; men vi føle ogsaa, at Herren er vor Gud, at Herren er vor Dommer, at Herren er vor Lovgiver, at Herren er vor Konge, og at han skal herske over os; og Alle som føle saaledes sige Amen. (Den store Forsamling svarede Amen.)

Det er en historisk Kjendsgjerning, skreven med flammende Skrift, at hverken Nationer, Folk, Kejsere, Konger eller Præsidenter eller hele Jordens forenede Magt, er istand til at kontrollere et Menneskes Samvittighed eller forandre hans Anskuelser eller Tro. Noah blev fast i sin Tro, skjøndt hele Verden var imod ham. Abraham kunde ikke under de mest ubehagelige og trykkende Omstændigheder blive bevæget til at vige fra sin Tro. Moses stod, efter Guds Befaling, alene mod den ægyptiske Konges og Nations Magt. Daniel bøjede uden

Frygt sine Knæ for Israels Gud, uden at agte paa det strænge kongelige Forbud, som var blevet udstedt mod ham ved hele det babyloniske Riges forenede Magt og Rænker. Skjøndt Job blev haardt prøvet, opretholdt han dog sin Fasthed, og sagde blot: „Skjøndt han slaar mig vil jeg dog sætte min Tillid til ham." og videre siger han: „Thi jeg, jeg ved, at min Frelser lever, og at han i de sidste Dage skal staae paa Jorden. Og naar Orme have afslebet dette mit Kjød, da skal jeg dog beskue Gud af mit Kjød." De tre Hebræer kunde ikke blive bevægede til at bøje sig for det Billede, Kongen af Babylon havde ladet opreise, men hellere end at fornægte deres Tro, valgte de at blive kastede i den gloende Ovn, i hvilken de gik uskadte ledsagede af Guds Søn. Jesus kom her for at gjøre sin Faders Villie, og skjøndt han svedte Bloddraaber og bad sin Fader om at tage denne Kalk fra ham, om det var ham muligt, sagde han dog: „Ske ikke min, men din Villie;" og da han led Dødens Kvaler paa Korset, udbrød han: „Min Gud! min Gud! Hvi haver Du forladt mig!" Skjøndt han kunde have befalet tolv Legioner Engle at tjene ham, sagde han dog, for at være lydig til sin Faders Befaling: „Det er fuldbragt," og opgav Aanden.

Denne Nation vil komme til Kundskab om, at den ikke med saadanne uærlige Midler, som den babyloniske Nation brugte mod Daniel og Andre, vil være istand til at hæmme eller overvinde de Sidste-Dages Helliges Tro og Religion, og at ingen Kongres eller Domstol vil være istand til at faa et Menneskes udødelige Tro bortryddet fra hans Hjærte, eller ved Lov borttage en ren og samvittighedsfuld Overbevisning. Pinebænken, Galgen, Baalet og Døden i alle dens rædselsfuldeste Skikkelser har aldrig været istand til at udføre dette, og vil aldrig blive. Og Amerika, det Land, som praler af Frihed og Lighed, vil blive ligesaa afmægtig under Frihedens Maske, som det har været i tidligere Tider under Despotismens Navn. For at skjule deres skammelige Brud paa de Forenede Staters Konstitution, som sikrer religiøs Frihed til Alle — i den Hensigt at undgaa Ansvaret for en Religionsforfølgelse, som naturligt vil falde tilbage paa den selv — vil Kongressen forsøge at fordreje en af Guds Institutioner, ved at kalde den Polygami og Bigami, og ikke Religion, og uagtet de Forenede Staters Høiesteret stadfæster og bifalder deres Handlinger, er der dog mere end ét Hundrede Tusinde Mennesker, som bedre end de vide, hvem der vil erklære, at Polygami er endel af deres Religion og en Befaling og Aabenbaring fra Gud.

Saaledes ere vore Følelser, og vi ville anerkjende Guds Haand i alle Ting. Og da, paa den anden Side, ønske vi at behandle Alle med Agtelse. Have vi nogen Splid med nogen Nation? Nej, de søge at yppe Kiv med os; giv dem ikke Lejlighed dertil. Det er sandt, at de gjøre Alt hvad de kan for at drille og opirre os — det vil sige nogle faa slette Mænd gjøre det, thi det er ikke hele Nationens Følelser, men indskrænker sig til en Mængde religiøse Fanatikere og fordærvede Politikere, hvoraf nogle holde Stillinger under Regjeringen. Hvorfor søge de at opægge til Strid? Fordi de ønske at faa visse Embedsmænd valgte. En stor Del af dette Mundsvejr og Kvalm, som bliver gjort, er kun en politisk List for at fremme deres Partis Interesser. Og hvorfor? Brødrene have jo sagt Eder det. Mormonismen er ikke yndet iblandt Folket, og dersom de blot kunne gjøre Noget, som er i Modstrid hermed, vil det tilfredsstille den hylende

Præstehob overalt i Landet, og en stor Del af deres Flok. Pilatus og Herodes kunde, som en af vore Brødre bemærkede, blive Venner dengang Kristus blev korsfæstet. Naar det gjælder om Kamp mod Mormonismen, ere alle Mennesker, eller i det mindste en stor Del af dem forenede. Deres Ønske er, at staa frem for Folket og fortælle dem, at de har udryddet Slaveri og nu ere ifærd med Mormonismen, og ville I religiøse Fanatikere ikke forene Eder med os? Nej om Forladelse, jeg mener I dydige, hellige og gudfrygtige Mennesker, som ere saa ydmyge og have saamegen af den elskede Jesu Aand boende hos Eder — ville I ikke hjælpe os at gjøre disse Ting; ville I ikke stemme for os, fordi vi ville bekrige dem? Gud velsigne Eder, de ville ikke tage i Betænkning at piske os fra Jordens Overflade, naar de derved kunde opnaa at blive valgte. Saaledes ere deres Følelser. De agte ikke Menneske-Rettigheder, Friheder eller Liv for Noget, naar de kun kunne faa deres Ønsker opfyldte. De vilde ødelægge og tilintetgjøre dette Folk for at gjennemføre deres egne Planer. Det er sandt, at det andet Parti vilde ikke finde sig tilfreds herunder, men i politisk Henseende vilde de ikke bryde sig noget herom. Imidlertid er det for os at gjøre det Bedste vi kunne. Vi have slaaet vor Lid til den levende Gud. Vi kunde spørge: Ville de høste nogen Fordel af at tage noget Skridt mod de Sidste-Dages Hellige? Nej! Tusinde Gange nei! Jeg siger Eder, at Guds Haand vil falde tungt paa dem for det, og ethvert Folk, være sig denne eller andre Nationer, som løfter Haand mod Zion, skal blive ødelagt; og dem, som ønsker at forsøge det, lad dem forsøge det, det er mellem dem og deres Gud. Det er vor Pligt at gjøre Ret og holde hans Befalinger; vi ville gjøre Ret, enten saa andre Folk ville det eller ikke. Agt Enhver i sine Rettigheder, Stilling og Privilegier, politiske eller borgerlige, og beskyt dem i disse; men deltag ikke i deres onde Gjerninger, Forbrydelser eller Uretfærdigheder, som I have hørt omtale her idag. Vi ønske ikke, at de skulle indføre deres Drikkehuse, deres Drukkenskab, deres Spillehuse, deres Udsvævelser og Vellystigheder hos os. Vi ønske ikke disse Civilisations-Lærere. Vi ønske ikke, at de skulle paatvinge os deres monogamiske Institution som kaldes „Samfunds-Ondet". Vi ville have Øie med dem; vi ville gjøre os selv til Politi, og trække dem ud af deres Skjændsels-Huler og blotte dem for Verden. Vi ville ikke have deres Sletheb, med deres Fosterfordrivelser og Barnemord paatvunget os. Og I, Søstre, tillad ikke Eder selv at blive besmittede ved at røre ved deres besudlede Klæder. Holder Eder fra dem. Lad dem vade i deres Ugudelighed, og lad os værne om Retten, og hellige os selv for Gud og Kristus, for Ære, Sandhed, Dyd, Kyskhed og for Opbyggelsen af Guds Rige. Amen.

Den mest behagelige af alle Ægtefæller er en simpel, aaben Mand, uden store Fordringer til Livet og Samfundet, en der elsker Livet og forstaar at gjøre Brug deraf, høflig til enhver Tid, og fremfor Alt af et ædelt Sindelag og karakterfast som Klippen. For en Saadan kan Du gjærne bytte det største Geni, det mest glimrende Vid og den dybeste Tænker.

Evangeliet for de Levende og Døde.

Enhver ædel Mand og Kvinde af enhver Troesbekjendelse, som giver sig ud for at være en Kristen, maa frit tilstaa, at den Stilling, de Sidste-Dages Hellige indtage overfor hvad der kaldes Kristi Læres første Principer, er udadlelig. De maa erkjende, at Tro paa Gud, vor evige Fader, paa hans Søn Jesus Kristus og Guddommeligheden af hans Mission, samt paa den Hellig-Aand, er uimodsigeligt bibelsk. De maa ogsaa tilstaa, at Omvendelse fra Synder som en Betingelse for deres Forladelse, er befalet i Bibelen. Heller ikke kunne de, ifølge Skriften, undlade at tilstaa, at Daaben er til Syndernes Forladelse. — „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse." — Ejheller kan de benægte, at den rette Maade er Neddyppelse. I sit Brev til Romerne sammenligner Paulus Daaben, udført paa den rette Maade, med Kristi Begravelse og Opstandelse — en smuk Sammenligning — Neddyppelse i det flydende Element. Ingen anden Døbemaade end denne kan have den fjerneste Lighed med Begravelse og Opstandelse. Ejheller benægter den fordomsfri Sandhedssøger, at den sande Kristendoms Daab, saaledes som den blev lært og administreret af Johannes den Døber, Kristus og hans Disciple, ikke var bestemt for spæde Børn, men kun for Saadanne, som havde naaet Skjælsaar og Alder. Dette maa være indlysende, thi førend Folket blev døbt til deres Synders Forladelse, var det nødvendigt, at de skulde tro og omvende sig, — et Foretagende, som er umuligt for et lille Barn. Frelseren siger, at disse tilhøre Himmeriges Rige, og have altsaa ingen Synder at faa forladte, thi intet Urent kan indgaa i Himmeriges Rige. Synd er Urent.

Det er en let Sag for de Hellige at bevise, at den Ordinance, som administreres i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, nemlig Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, er aldeles en Bibel-Ordinance. Læs for Exempel det ottende Kapitel af Apostlernes Gjerninger og talrige andre Skriftsteder. „Da lagde de Hænderne paa dem og de modtoge den Hellig-Aand."

At det er nødvendigt for Mennesket at have Myndighed for i Kristi Sted at kunne arbejde i Evangeliets Tjeneste, er ogsaa af den Fordomsfri blevet tilstaaet. At der blandt de livløse Sekter er Mangel paa en saadan Myndighed, er øjensynlig. Paulus giver os en fast Regel desangaaende: „Ingen tager sig selv denne Ære, men den, som er kaldet af Gud, ligesom Aaron var." Aaron blev kaldet af Gud ved Aabenbaring gjennem Profeten Moses. Naar altsaa vore Dages Sekter fornægte Aabenbaring og dens Nødvendighed, hvorledes kunne de da være i Besiddelse af en Myndighed, som kun kan gives paa denne ene Maade? Det er umuligt.

Oprigtige Mennesker, som bekjende sig at tro paa Bibelen, kunne ikke og ville ejheller benægte, at en sand Kristi Kirke nødvendigvis maa nyde Aandens Frugter. Disse ere de Gaver, som Paulus omtaler i det 12te Kapitel af sit første Brev til de Korinthier. Hvorledes kan man forkaste Troen paa saadanne Ting, naar de fandtes i den oprindelige Kirke, hvilken var den sande og ægte Kristi Kirke, oprettet af ham selv? Der-

som den sande Kirke nu findes, vil dens Kjendetegn og Velsignelser være de samme.

Det vil ogsaa sikkerlig blive tilstaaet, at Kirken ikke alene vil være den samme i Lære, Ordinancer, Aand, Gaver og Myndighed, men ogsaa i Organisation og Embedsmænd. Den vil altsaa, ligesom i fordums Dage, have Apostler, Profeter og andre inspirerede Mænd, som vare givne Kirken for at opbygge og belære Medlemmerne, indtil de „Alle naa til Enhed i Troen". Vi have Ret til at spørge, hvorledes en Kirke kan være Kristi Kirke, naar den er blottet for dens mest fremragende Lærdomme, Ordinancer, Aand, Gaver, Embedsmænd og Organisation.

Det Svælg, som adskiller den sande Kristi Kirke — saaledes som beskrevet i Bibelen — og vore Dages forkastelige, aabenbaringsløse, aandeløse og splidagtige Kirker, er saa stort, at det er meget vanskeligt at opdage selv den fjærneste Lighed mellem dem. Disse Ting ere meget tydelige og klare og maa være indlysende for enhver ærlig og oprigtig Sandhedselsker; og da det kun er paa Saadanne, det aabenbarede Evangeliums herlige Lys og Sandhed vil have nogen Virkning, er det til disse, vi i nærværende Artikel henvende os.

Hvor tydelig er ikke den vide Forskjel mellem den oprindelige Kirke, den sande Kirke og „Kristendommens" Sekter i enhver Skikkelse. Hvor ofte have vi ikke hørt Folks forbausede Udbrud, naar denne letbemærkelige Forskjel først var bleven gjort indlysende for dem, ved Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Ældster. De have forundret dem over, at saadanne simple, men kraftige Kjendsgjerninger ikke ere faldne dem ind før. Deres Forundring har tiltaget, naar deres Opmærksomhed har været henvendt paa de inspirerede Apostlers og Profeters Forudsigelser, angaaende Frafaldet fra de fordums Helliges Tro. I sit andet Brev til de Thessaloniker i det andet Kapitel, erklærede Paulus med Bestemthed, at „Først maa jo Frafaldet komme," før Kristi andet Komme. Men det er ikke vor Agt at ville vidtløftigere behandle denne Gjenstand, da vore Læsere kunne undersøge Skrifterne desangaaende.

Den religiøse Sandhedssøger betragter de herlige Løfter om Gjenindsættelsen af den gamle Orden i Kristi Kirke, som en Solstraale, der gjennemtrænger det tykke Mørke, som omgiver ham. Jesus Kristus underrettede sine Desciple om Tegnene paa sit andet Komme, og forudsagde, at et af Tegnene paa Nærmelsen af denne store Begivenhed, skulde være dette, at „Rigets Evangelium" skulde prædikes som et Vidnesbyrd. Johannes den Aabenbarer saa, medens han betragtede Tidens Gang, ikke alene Gjengivelsen af Evangeliet, men ogsaa Maaden, hvorpaa dette skulde ske (ved en hellig Engel). Engelen, som viste ham disse Ting, var ikke et indbildt Væsen, saaledes som en Malers Fantasi fremstiller den. Den var en af Profeterne, som havde udholdt sin Prøvestand og nu var indgaaet til Guds Nærværelse, efter hvis Befaling han besøgte Aabenbareren. Men lad Læseren undersøge Skrifterne desangaaende, thi vi tale overensstemmende med „Lov og Vidnesbyrd."

De ovenfor berørte Sandheder ere ofte og tydeligt blevne fremsatte i de Skrifter, som vedrøre Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Lære, og ere stedse blevne fremlagte for Folket i Simpelhed og Tydelighed, af de Ældster, som prædike Guds Ord. Det er derfor ikke vor Agt at ville yderligere behandle disse. Vor Stilling er grundet paa en sund, bibelsk Grundvold, og vi

ville derfor skride til at besvare nogle Indvendinger, som ere gjorde af Nogle af dem, som søge at tilintetgjøre de Sidste-Dages Helliges Paastand om at være i Besiddelse af det sande Evangelium.

Fra hvad vi allerede have vist, kan det ikke med Agtelse for Sandheden, benægtes, at Skriften trofast betegner de Lærdomme, Principer, Ordinancer, Kræfter, Gaver, Organisation og Myndighed, der fandtes i den Kirke, som blev oprettet af Kristus og hans Apostler.

Enhver Bibeltroende maa tilstaa, at denne Kirke var den sande, da den var oprettet under den guddommelige Mesters Overopsyn og Ledelse.

En Kjendsgjerning, som maa stirre alle Mennesker op i Øjnene, er, at mellem den sande og gamle Kirke og den saakaldte Kristendoms Sekter og Partier, som nu existere, findes der en aldeles Ulighed i omtrent enhver Henseende. Den eneste fornuftige Slutning der kan drages af alt dette er, at dersom den omtalte Kirke var sand og havde guddommeligt Udspring og Bifald, maa alle andre Kirker, som afvige fra den, være falske. Hvor ubehagelig end Betragtningen af Tingenes Tilstand fra et saadant Standpunkt maa være for En, som mener sig at være en Kristen, bør han dog optage det med Velvillie og Sindsro, at kan berede sig for Aabenbaringer som endnu skulle komme. Gud er uforanderlig og sanddru i alle sine Veje, og hvad han, enten ved sin egen Røst eller gjennem hans inspirerede Tjenere siger at ville gjøre, det vil fuldbyrdes. Sande Bibeltroende ere nødsagede til at anerkjende den Kjendsgjerning, som Bibelen beretter om, at Herren, som Følge af et stort Frafald, besluttede at aabenbare Evangeliets sande Orden fra Himmelen. Dersom dette er grundfæstet i deres Hjærter, er maaske Hovedforskjellen mellen dem og os den, at medens de næppe ville antage Tilstedeværelsen af et saa herligt profetisk Løfte, gaa vi et Skridt længere og sige, at det allerede er blevet opfyldt. Det Budskab, som vi forkynde er, at Gud har oprejst Profeten Joseph Smith, til hvem og Andre han har sendt Engle, som have paalagt dem det hellige Præstedømme, hvilket gjorde dem istand til at forrette i Evangeliets Ordinancer. Vi erklære, at Gud i denne Tid har ved Aabenbaring oprettet den sande Kristi Kirke, for at berede Vejen for hans andet Komme, hvilket er nær for Haanden.

En Beskyldning, som ogsaa er fremført mod de Sidste-Dages Hellige, er, at de ere indskrænkede i deres Begreber. De beskyldes for at nære Anskuelser, som ere modsatte Andres. Disse Anklager ere opstaaede af dette Folks Paastand at være det eneste Folk, der ere i Besiddelse af den sande Frelsningsplan. Dersom vore Læsere roligt ville overveie Sagen, ville de beredvilligt tilstaa, at ligesom de Sidste-Dages Hellige i alle andre Henseender ligne den gamle Kirkes Hellige, gjøre de det ogsaa i dette. Herrens Disciple paastode deres at være sandt og som en naturlig Følge alle Andres at være fejlagtigt, fordi at alle andre Systemer, som afvige fra et eneste rigtigt, nødvendigvis maa være fejlagtigt. De gamle Hellige vare rigtige i deres Paastand, thi eftersom de bragde Lyset til Verden, havde de daværende Sekter ikke længere nogen Undskyldning for at vandre i Mørke. Dersom de Sidste-Dages Hellige ere i Besiddelse af de samme frelsende Principer, er deres Stilling overfor disse Dages Sekter den samme. (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Januar.

Offentlig Irettesættelse.

Forbryderes Afstraffelse er nødvendig for Samfundets Sikkerhed; men det egentlige Øjemed med dette, er at lede Forbryderen paa en bedre Vej. At bevirke dette, er bedre for Samfundet saavel som for det vedkommende Individ, end Landsforvisning eller Fængsel paa Livstid. Dette er i Overensstemmelse med vor Kirkes Lærdomme og den Almægtiges aabenbarede Villie. Dette skulde forstaaes af Alle, som holde Magt og Myndighed og ere beskjæftigede i den kirkelige Ret. Det er mere velbehageligt for Gud at frelse, end at fordærve, at bringe Omvendelse, end at forstøde, at gjenvinde, end at udelukke.

Afstraffelse, retslig udført, er velgjørende og ofte nødvendig, men gammelt Had eller personlige Modfølelser burde aldrig udøve nogen Indflydelse herpaa. At gjøre personlige Hentydninger, er urigtigt, og beregnet paa at gjøre mere Skade end Gavn; og det er til dette Punkt, vi ønske at drage Opmærksomheden. Vi anse det som upassende at gjøre Personer, om end nok saa strafskyldige, til Gjenstand for offentlig Dadel. Selve Brøden er hvad der mere bør paatales end Personen, og istedet for Tugt for ubeviste Synder, skulde Næstens Oprejsning være Maalet for vore Bestræbelser.

Det ringeste Medlem i Kirken har Rettigheder, hvilke alle Andre, formedelst deres Broderskabspagt, ere pligtige til at respektere. At udsætte en Person for offentlig Irettesættelse uden Lejlighed til Forsvar, er uretfærdigt saa vel som ubarmhjærtigt og uvist. Ethvert anklaget Medlem har Ret til at fordre sin Sag retsligt og upartisk undersøgt, og indtil han er bevist skyldig for en lovligt nedsat Domstol, maa han ikke anses som skyldig, med Mindre han selv bekjender. Naar En overtræder, tilkommer det Kirken at drage ham til Ansvar, for saa vidt som Kirken har Magt til at gjøre det; og den højeste Udøvelse af dens Magt, er Udelukkelse.

Der staar skrevet: „Den, som synder offentlig, skal straffes offentlig." Men det maa først bevises, at Synden er bleven begaaet, hvilket ikke kan ske uden grundig Undersøgelse. Med Mindre den Anklagede selv bekjender, maa der først gives ham Lejlighed til at imødegaa de mod ham rettede Beskyldninger, inden han kan erklæres skyldig. En Sag, som er kommen for Offentligheden, fordrer offentlig Paatale; men Barmhjertighed, med sin frelsende og oplivende Indflydelse, kan ofte bevirke Vedkommendes Oprejsning og Velfærd.

Saadanne Sager bør altid behandles med Varsomhed og Visdom, men utilbørlig Sympathi bør ejheller lægges for Dagen eller Pligten tilsidesættes ved overdreven Medlidenhed. Men offentlig Irettesættelse er ikke saa ofte beregnet paa at bøje en Synders Hjærte, og dersom den tilmed gives i en vred Tone, er den, i Særdeleshed dersom den er ufortjent, mere egnet til at fremkalde Forbitrelse, Uenighed og Ondt, end at frembringe Retsind og grundfæste Fred.

Salige ere de Fredsommelige, og skjøn og hellig er Barmhjærtigheden. Visdom er kosteligere end Perler, og Godhjærtethed kan frelse og forbedre, medens Vrede driver de Egensindige til Dødens Dom.

Ankomst og Beskikkelse.

Den 7. d. M. ankom den sidste af de Brødre, som ved Konferencen i Salt Lake City bleve kaldte til at gaa paa Mission, nemlig Ældste P. A. Nielsen fra Draperwille, efter en behagelig Rejse.

Ældste P. A. Nielsen beskikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

Ældste H. Funk løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes ligeledes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference, under Konference-Præsidentens Ledelse.

Ældste C. J. Øberg løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskikkes til at arbejde i Gøteborgs Konference.

Ældste Fred. Lundberg løses fra at arbejde i Gøteborgs Konference og beskikkes til at arbejde i Stockholms Konference.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Sverig.

Upsala den 2. Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder. Det kunde maaske være af Interesse for Stjernens Venner at erfare, hvorledes vi blive behandlede af vore kristne Venner her: Den 10. April f. A. blev en Broder Johansson fængslet og dømt til ti Dages Fængsel paa Vand og Brød, fordi han havde prædiket Evangeliet. Ingen Skaansomhed blev vist ham, endskjøndt han var en svag Krøbling, som gaar paa Krykker.

Den 20. f. M. blev en anden Broder indsat i samme Fængsel for en lignende „Forbrydelse". Det var Broder Erik Petterson fra Tierp. At han havde Hustru og Børn, der lede Nød som Følge af hans Indespærring, tog man intet Hensyn til, og den eneste Trøst, som de havde, var, at han ikke led for en virkelig Forbrydelse, men fordi han var den Allerhøjestes Tjener.

Da jeg blev underrettet om Familiens Fattigdom, gjorde jeg de Hellige opmærksomme herpaa, og der blev snart indsamlet et halvt hundrede Kroner til deres Hjælp.

Jeg traf sammen med ovennævnte Brødre idag, og fandt dem fulde af Tro og Liv og fast bestemte paa at ville gaa frem paa Livets snevre Sti. Igaar havde vi Grensmøde her, og vor Sal var ved denne Lejlighed fyldt med opmærksomme Tilhørere af baade Hellige og Fremmede. Siden vort sidste Grensmøde for et Aar siden ere 62 blevne døbte, og Udsigterne for Fremtiden ere, saavidt jeg ved, bedre end de nogensinde før have været i Upsala.

„Nordstjernens" Abonnentantal er i det sidste halve Aar steget fra 48 til 70. „Udholdenhed og Flid", kan udføre store Ting.

Med en venlig Hilsen til Dem og alle Brødrene, tegner jeg mig som

Deres Broder i Pagten,
L. M. Olson.

I et Brev, dateret Aalborg den 27. December 1879, underretter Præsident Rasmussen os om, at Brødrene i hans Konference arbejde med Liv og Nidkjærhed, og at Udsigterne for Evangeliets Fremme ere meget gode. En af de yngre Missionærer, Broder J. P. Sørensen, havde fornylig været arresteret i fem Dage for Salg af Skrifter.

De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Ægteskab.

En Tale, holdt af Præsident Wm. Budge ved Konferencen i London, den 9de November 1879.

Mine Brødre, Søstre og Venner.

Jeg betragter dette Privilegium, jeg har at tale til Eder, som en Velsignelse, given af Gud, hvis Tjener jeg bekjender at være. Som en Repræsentant for Jesu Kristi Kirke er det blevet mig tilladt at fremlægge nogle af dens Lærdomme for vore Venner og Hellige, som ere her tilstede iaften.

Det har været foreslaaet, at jeg iaften skulde benytte som Text: De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Ægteskab. Jeg behøver næppe at gjøre Undskyldninger for at tale om denne Gjenstand, da der i den senere Tid har været hendraget endel Opmærksomhed herpaa, som Følge af det Skridt, de Forenede Staters Regjering har foretaget mod de Sidste-Dages Hellige paa Grund af deres ejendommelige Anskuelser og Sæder. Dette Skridt har givet Anledning til en Mængde Forespørgsler, hvilke jeg til en vis Grad ønsker at besvare.

Det hænder ofte, at naar vore Ældster have prædiket Principer, som maaske ere mindre mishagelige for vore Venner end vore Anskuelser om Ægteskab, at Tilhørerne ere misfornøjede med, at de ikke have omtalt denne Gjenstand. Der er ogsaa en anden Grund for min Stilling her iaften, mere vægtig end de andre, nemlig, at vore Anskuelser om Ægteskabet udgjøre en Del af det Religions-System, som vi have antaget; en Del af en fuldkommen Orden, aabenbaret fra Himmelen til Jordens Gjen-Befolkning. Jeg ønsker derfor deres Bistand, hvis de ønsker at erholde nogen Kundskab med Hensyn til denne højst vigtige Gjenstand. Enten saa Nogen i denne Forsamling vil antage de Lærdomme, vi lære eller ikke, er det visseligt en Sag, som meget interesserer Folket, og det tilkommer enhver Mand og Kvinde at annamme Sandheden, enten den bliver forkyndt af de Sidste-Dages Hellige eller Andre, og enten de finder Behag i den eller ikke, naar den bliver forstaaet.

Ægteskab er en Gjenstand, som har interesseret Menneskene ligefra Begyndelsen af. Det er ikke en Ting, som er indskrænket til én Nation eller Tidsalder, men alle Mennesker, i alle Tidsaldre, have mere eller mindre praktiseret det. I den Tidsalder, i hvilken vi leve, existerer der en Mængde delte Meninger om denne Gjenstand. Ikke alene er der delte Meninger mellem de saakaldte civiliserede

Nationer og de halvcivilicerede (Hedninge-Verdenen), men ogsaa blandt de oplyste Kristne indbyrdes er der en stor Forskjel i Anskuelser og en Mængde Tvivl. Det gjør mig ondt at skulle sige, at det er umuligt at udpege Noget fra Skrifterne, som vilde interessere os meget eller berige os meget i vor Opfattelse af denne Gjenstand, da der i Bibelen (det gamle eller ny Testamente) aldeles ingen Underretning findes om noget særligt Punkt, der staar i Forbindelse med Ægteskabs-Ordinancen. Men der er megen Underretning i det gamle og ny Testamente angaaende Ægteskab. Skjøndt der er visse Regler og Ceremonier at iagttage for nærværende Tid, kunne vi ikke med nogen Sikkerhed, saavidt Bibelen angaar, sige, at vi iagttage dem akkurat som Gud ønsker det, begrundet paa, at vi ikke, saavidt denne Bog vedkommer, ere i Besiddelse af Underretning om denne Gjenstand. F. Ex. vi iagttage visse Former for at gjøre en Overenskomst, hvilken vi højtideligt indgaa, retsgyldig, men Bibelen underretter os ikke om, hvorledes denne Ceremoni skal foretages. Nutidens Kristne paatage sig visse Forpligtelser, men de kunne ikke fra Guds Ord paavise, om disse ere antagelige for ham eller ikke. Ægteskabs-Formen saavel som Ægteskabs-Ceremonien er ganske en Smagsag. Naar de undertiden læse om de halvciviliserede Nationer, forundre de dem, og de ynkes over dem, der saaledes vandre i Mørke. Men efter Alt, ere de dog ikke beredte til at kunne oplyse dem om Sagen. Dersom de vilde spørge dem: „Hvorfor højtideligholde I Ægteskabet paa en saa forunderlig Maade?" vilde de uden Tvivl svare: „Det er vor Maade, og den bliver vi ved med." Maaske det er endel af deres Tro, og som saadant nedarvet til dem fra deres Fædre; de iagttage det derfor med meget religiøse Følelser, idet de tro derved at være retfærdiggjorte. Maaske de kunde give Bibel-Troende det Spørgsmaal, hvorfor de udføre Vielses-Ceremonien paa en vis Maade og bruge visse Ord derved. Disse vilde da simpelt svare: „Det er nu vor Maade," saa at der er mindre Forskjel end maaske Mange hidtil have troet. Dersom saakaldte Kristne kunde tage denne Bog og sige, at de udførte Ægteskabs-Ordinancen paa en vis Maade, fordi at Gud, hvem de tilbede og som taler til dem gjennem hans Profeter, har gjort dem bekjendt med denne Form, da vilde Alt være klart; eller dersom de kunde tage denne Bog og sige: „Gud fortæller os angaaende Ægteskab; han underretter os om, hvilke Forpligtelser vi paalægge os, og hvilken Ansvarlighed der paahviler disse, der administrere i denne Ordinance," da vilde Alt være ret. Men saaledes kunne de ikke sige. De sige simpelt: „Vi anerkjende Hedningernes Ret til at vedblive at benytte en vis Ægteskabs-Form, fordi vi respektere deres religiøse Følelser og Ceremonier, og selv vedblive vi at udføre Ægteskabet paa en vis Maade og ved Brugen af visse Ord, og have paalagt os selv visse Forpligtelser, fordi det var saaledes Brug hos vore Fædre og er almindeligt hos os. Vi anse det for at være rigtigt, fordi der, saavidt vi vide, aldrig er bleven rejst nogen Indsigelse imod det." Nutidens Kristne kunne i Virkeligheden ikke gjøre Fordring paa at have mere Myndighed fra Gud end Hedningene, fordi de, ligesom hine, ere uvidende om Guds Villie og Ønsker i denne Henseende. Alt dette viser klarligt Nødvendigheden af yderligere Meddelelser fra Gud om denne Gjenstand.

Striden mellem de Forenede Staters Regjering og de saakaldte Sidste-Dages Hellige, er imidlertid opstaaet som en

Følge af forskjellige Meninger i Henseende til, om Enkoneri eller Flerkoneri er ret. Førstnævnte har erklæret (og har uden Tvivl Medhold af den nyere Kristendom) at den mere udstrakte Form af Ægteskabet er fejlagtig. Den siger, at det er stridende mod Loven, saavel som Religionen og offentlig Moralitet, for et Folk at tro og udøve Flerkoneri. Som Følge deraf har den taget sig den Ulejlighed at udsende en Cirkulære til Europas ledende Magter, hvori den anmoder dem om at hæmme eller maaske forhindre (hvilket er muligt i nogle af Fastlandets Nationer) de Personers Udvandring, der have antaget den Lære, som bliver prædiket dem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Ældster.

At Flerkoneri nu er i Modstrid med de Forenede Staters Love, er ganske sand; men vi nedlægge Protest mod denne Lov, da de Forenede Staters Konstitution tilsikrer alle Mennesker indenfor deres Grænser, Ret til at tilbede Gud paa den Maade, de selv anse for rigtig. De have rost sig af deres frisindede Regjeringsform, hvorunder Folk af alle Nationer under Himmelen, hvide og farvede, kunde finde Beskyttelse og have Ret til at udøve deres Religion som de selv fandt for godt. Vi antage, at Ægteskabet er en religiøs Ordinance, og paa Grund heraf, fastholde vi, at de Forenede Stater har ingen konstitutionel Ret til at blande sig i vore Ægteskabs-Anliggender eller vor Lære, saalænge Ingen bliver forurettet, og hvad der er gjort, er gjort i Overensstemmelse med deres Tro og Følelser, som have udøvet det. Men den Gjenstand, som jeg iaften særlig ønsker at hendrage Eders Opmærksomhed paa, er om Flerkoneri er bibelsk eller ikke.

Jeg vil begynde med Begyndelsen for at jeg, om muligt, kan fremlægge Gjenstanden for Eder saa klart og fuldstændigt, som det lader sig gjøre. Jeg haaber, at vore Venner ville øve dem i Taalmodighed. Jeg haaber, at de ville staa mig bi, da mit eneste Formaal er at tale til Oplysning for dem, som ønske den. Jeg ønsker ikke, at Nogen mod sin Villie skal antage vor Lære, men mit Ønske er at indgive dem et sandt Begreb om vor Tro, for at de ikke, ved slet Omtale, skulle blive vildledte.

I første Mosebogs første Kapitel, 28de Vers, befaler Gud Adam og Eva at være frugtbare og opfylde Jorden. Dette er den første Hentydning, Gud har givet om dette. Omtrent det Samme gjentager han til Noah og hans Sønner, hvilket vil findes 1 Mosеb. 9, 7. Han siger: „Og vorder frugtbare og mangfoldige, vrimler paa Jorden, og vorder mangfoldige derpaa," og gjentager i det 9. Kap. 1. Vers den samme Befaling som forud var bleven given Adam i omtrent de samme Ord. Men i det 7de Vers tillægger han, for at være mere tydelig, Ordet „mangfoldige" — „vorder mangfoldige derpaa" — saa at det ser ud som om den Almægtige i disse Aabenbaringer tilkjendegav sin Villie angaaende Menneskeslægtens Forplantelse paa Jorden, og saaledes indstiftede Ægteskabet som en guddommelig Ordinance.

Spørgsmaalet er dette: Er det ifølge Skriften Ret, at en Mand skulde ægte flere end en Hustru? Dersom vi nu ere i Besiddelse af Traditioner, maa vi forlade disse, dersom de findes at være i Modstrid med Guds Villie. Vi maa være fordomsfri, dersom vi ere komne her for at undersøge, hvad Bibelen virkelig lærer. Dersom der er Nogen her tilstede iaften, som paa Forhaand har besluttet at tilbagevise Underretningen om Ægteskab, mere end de ere i Besiddelse af forud, disse kan jeg ikke gavne, ligesom ejheller mine Anførsler fra Guds Ord vil tjene til at forøge deres Kund-

skab om Guds Villie. Jeg tror ikke, at dette er den rette Aand, med hvilken vi burde nærme os Undersøgelsen af Noget, som vedrører sand Religion. Dersom vi sige, at Gud har givet os denne Bog til Lærdom, til Optugtelse og til Rettelse, hvorfor skulde vi da tabe Modet naar vi begynde at undersøge dens Indhold, og paa engang forkaste de Lærdomme, som læres deri? Denne Bog er til aldeles ingen Nytte for Nogen, med Mindre han forstaar dens Indhold. Denne Bog, som vi Alle, haaber jeg, tilstaa at være Guds Ord — Guds Aabenbaringer til Mennesket — kan ikke gavne os, kan ikke hjælpe os til at forberede os i dette Liv for det Liv, som kommer, med Mindre vi gjøre os bekjendte med dens Indhold. Vi kunne ikke være Guds Børn, med mindre vi kjende hans Villie og Hensigter med os. At undlade at gjøre Noget, som ikke falder i vor Smag, og saaledes maaske tilsidesætte visse af Guds Fordringer, fordi disse ere fremmede eller usædvanlige for os, vil maaske føre os til Anger og Omvendelse, naar det er for sent. Kort sagt, dersom vi ikke have forberedt vort Hjærte paa at modtage de Instruktioner, som findes i denne Bog, om alle de Ting, om hvilke Gud har tilkjendegivet sin Villie fra Himmelen, maa den for os være som et dødt Bogstav og aldeles værdiløs, ja endog mere end værdiløs, fordi det er sandsynligt, at dette, dersom vi kun tildels forkaste Bibelen, vil bringe vort Hjærte i en Tilstand, der er modsat Gud, og saadanne Tanker kunne opstaa hos os, som ere stridende mod Guds udtalte Ord, samt stridende mod de Ordinancer, hvilke han, gjennem hans Tjenere, har forvaltet til Mennesket i Verdens forskjellige Tidsaldre.

I 1ste Mosebogs 16de Kap., finde vi en af de Gamles Handlinger opskrevne, en af Guds mest begunstigede Tjenere, som har levet, og uden Tvivl var velunderrettet om Guds Befalinger om denne Gjenstand. I det 17de Kap. 19de V. finde vi Følgende om Abraham, de Troendes Fader, Guds Ven, som ægtede to Hustruer, uden Tvivl i den Hensigt at ville bidrage til at mangfoldiggjøre og opfylde Jorden: „Og Gud sagde: Sara, din Hustru, skal føde dig en Søn, og du skal kalde hans Navn Isaak, og jeg vil oprette min Pagt til en evig Pagt med ham, for hans Afkom efter ham. Og om Ismael" — jeg berører ikke de nærmere Omstændigheder, som vare forbundne med dette dobbelte Ægteskab, men vil henvise til den Stadfæstelse, Gud gav det. Jeg forudsætter, at vore Venner ere bekjendte med Skrifterne og vide, at Abraham havde to Hustruer, levende paa en og samme Tid, og jeg vil nu, for at gaa hurtigt igjennem Skrifterne, henvise til nogle Skriftsteder, der særligt forsvare dette Punkt. — „Og om Ismael haver jeg hørt dig; se, jeg haver velsignet ham, og vil gjøre ham frugtbar, og gjøre ham saare meget mangfoldig, han skal avle tolv Fyrster, og jeg vil gjøre ham til et stort Folk." Her er de Løfter, som Gud gav Abraham angaaende hans lovede Søn med hans første Hustru, og ogsaa hvad Gud vilde gjøre for Ismael, den anden Hustrues Søn. Løfterne ere forbausende store. Men det Punkt, jeg for Øieblikket ønsker at behandle, er, at Gud syntes ikke at gjøre nogen Forskjel — naar undtages selve Velsignelsen — paa de to Sønner, endskjøndt de vare Sønner af to forskjellige Hustruer, med hvem Abraham levede paa samme Tid.

Jeg vil nu henlede Eders Opmærksomhed paa 1 Moseb. 31 Kap. 11 V. Jakob var ogsaa Polygamist: Han havde fire Hustruer. Efter at han havde ægtet disse fire Hustruer, viste en Guds Engel

sig for ham og sagde: „Jakob!" Jakob svarede og sagde: „Se, her er jeg." I det 13de Vers siger da Gud: „Jeg er den Gud, som aabenbaredes Dig i Bethel, der, som du salvede et Kjendemærke, der, som du gjorde mig Løfte, gjør Dig nu rede, far ud af dette Land, og vandre igjen til din Slægts Land." Laban, som var Fader til to af Jakobs Hustruer, var meget vred, fordi denne havde besluttet at forlade hans Tjeneste; og da Jakob havde forladt ham uden først at underrette ham derom, forfulgte han ham. Men Herren viste sig for Laban, som var istand til at kunne skade Jakob, og befalede ham, hverken at tale Godt eller Ondt med ham. Dette ville I finde i det 29de Vers af samme Kapitel. Hvad jeg ønsker at vise herfra er, at Jakob, Mand til fire Hustruer, der alle levede paa en Tid, havde Samkvem med Gud, thi Gud talte til ham og befalede ham til en vis Tid, at forlade det Land, hvor Laban boede, og gaa til sine Fædres Land. Jakob svarede ved at adlyde. Og Gud talte til Laban og advarede ham mod at tilføje Jakob noget Ondt og ejheller tale hverken Godt eller Ondt til ham. Istedet for at Gud, efter at Jakob havde ægtet fire Hustruer, var mishaget med ham og forlod ham, gav han ham Befaling om at forlade Landet og gaa til sine Fædres Land; og han bevarede ham for sin Slægtnings Harme, thi denne var meget vred, fordi Jakob havde forladt ham uden hans Tilladelse.

Jeg vil nu hendrage Eders Opmærksomhed til et Skriftsted, som findes i det 8de Kapitel i Dommernes Bog, der omhandler Gideon, en af Dommerne i Israel og en af de vældigste Krigs-Høvdinge, som har været mellem Guds Folk, og som var Redskab i Guds Hænder til at udfri dem fra deres Fjender. Han var en Mand, som „havde halvfjerdsindstyve Sønner, som vare udkomne af hans Lænd; thi han havde mange Hustruer" (30te Vers). „Og Gideon, Joes Søn, døde i en god Alderdom, og han blev begravet udi sin Faders, Joes' den Abi-Esriters, Grav i Ophra" (32te Vers). „Og det skete, der Gideon var død, da vendte Israels Børn sig tilbage og bedreve Hor efter de Boalim, og gjorde sig Baal-Berith til en Gud" (33te Vers). Jeg anfører disse Skriftsteder for at vise Eder, at Gideon, en Guds Mand, var saa fortrolig med den Almægtige, at da han engang blev tvivlraadig om en vis Gjenstand, sagde han til ham: „Se, da lægger jeg et Uldskind i Gaarden; dersom der vorder Dug paa Uldskindet alene og tørt paa al Jorden, da vil jeg kjende, at du vil frelse Israel ved min Haand, saasom du haver sagt. Og det skete saa; og der han stod anden Dag aarle op, da udtrykte han Uldskindet og udkrystede Dug af Uldskindet, en Skaal fuld af Vand." Gud gav ham Tegnet som Svar paa hans Bøn. Men da Gideon endnu bestandig var uvis, sagde han: „Lad være tørt paa Uldskindet alene, og lad Dug være paa al Jorden" (Dom. 6, 37—39). Og det blev saaledes. Gud svarede ham ved begge Lejligheder, hvilket saaledes viste, at den Almægtige, istedetfor at være misfornøjet med en Mand, som havde mange Hustruer og en stor Familie, valgte at blive hans Lærer, og besvarede hans Bønner og velsignede ham med overordentlig Visdom og stor Styrke i Krig, saa at han formaaede at udfri Israels Børn af deres Fjenders Haand. Ikke nok hermed, men han blev ogsaa et Middel til at føre dem paa Herrens Veje, thi efter Gideons Død overtraadte de Herrens Love og vendte deres Hjærter til Ugudelighed, saaledes som Israel undertiden gjorde.

Lad mig dernæst henlede Eders Op-

mærksomhed paa Samuels første Bogs første Kapitel. Heri finde vi en mærkværdig Fortælling om en Mand, som havde to Hustruer; den enes Navn var Hanna og den andens Pennina. Denne Mand, siges der i det tredie Vers, gik Aar efter Aar til Guds Hus for at tilbede. Den ene af hans Hustruer havde ingen Børn, hvorover hun var meget bedrøvet, thi paa den Tid (meget forskjelligt fra nu) var det en Forsmædelse for en Kvinde, en Israelits eller en Guds Tjeners Hustru, at være uden Børn. Hun bad derfor til Herren og gav det Løfte, at dersom Gud vilde give hende en Søn, vilde hun indvi ham til hans Tjeneste alle hans Livs Dage. Gud besvarede hendes Bøn, saa at hun fik en Søn, som hun kaldte Samuel, med hvis Historie mine Venner uden Tvivl ere fuldkommen bekjendte. Samuel var den Søn, som Gud i sin Naade gav Hanna, en af denne Mands to Hustruer, og ifølge sit Løfte, indviede hun ham til Herrens Tjeneste. Samuel var en stor Profet. Hans Fader var en retfærdig Mand og hans Moder en retfærdig Kvinde. Hun bad Gud om Afkom, og Samuels Fødsel var Følgen. Samuel virkede derefter som en af de berømteste af Israels gamle Profeter. Hans Arbejde er nedskrevet i Optegnelser, som ere nedarvede til os for vor Oplysning. (Fortsættes.)

Død i Gunnison, Sanpete Co. den 23. November 1879 af Brystsyge, Jens Jeppesen, født den 14. Juli 1817 i Drastrup pr. Randers.

Afdøde annammede Evangeliet 1879 og emigrerede 1862 med sin Familie, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Død i Hyde Park den 20. November 1879 af Lungefeber, Niels Hansens Hustru, Elisabeth Hansen, født den 20de April 1821 i Bloustrød paa Sjælland.

Afdøde blev indlemmet i Kirken i 1863 og emigrerede til Utah 1864; døde som en sand og trofast Sidste-Dages Hellig, og efterlader sig Mand og fire Børn til at begræde hendes Bortgang.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 9. Den 1. Februar 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Orson Pratt,

holdt ved Konferencen i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Ved vor himmelske Faders Naade ere vi engang endnu tilladte i Fred at samle os tilsammen her i dette store Tabernakel i Egenskab af en halvaarlig Konference, i det 50de Aar af denne Kirkes Historie. Kun nogle faa Maaneder mere, og denne Kirke vil have set sin halvtredsinstyveaarige Historie. Store og forbausende ere de Fremskridt, denne Kirke har gjort i det forløbne Tidsrum; det være langt fra, at vi forud kunde have beregnet dette, dersom vi havde betragtet Sagen som naturlig og med naturlige Øjne. Men betragtende Gjenstanden aandelig, maatte vi have forventet at se, hvad vi nu se: et stort Folk, udsamlet fra mange Nationer og bosatte i den indre Del af den vestlige Halvkugles nordre Vinge. Vi som et Folk have under vor næsten halvhundredaarige Tilværelse, gjort store og hastige Fremskridt, forholdsvis langt hurtigere end Guds Kirke i Verdens tidligere Uddelinger. Det forbauser mig, at saamange Mennesker har modtaget det himmelske Budskab, som Gud har meddelt Menneskeslægten i vore Dage, i Betragtning af, at den Slægt eller det Folk, der skulde leve umiddelbart forud for Menneskens Søns Komme, er beskreven som et Folk, i Lighed med det, som levede i Noæ Dage. Det vil erindres, at denne gode Mands Budskab modtog meget ringe Tilslutning i hans Dage, og at i Sandhed kun meget Faa troede paa hans Budskab. Jeg har ofte tænkt paa, hvor bedrøveligt det maa have været for denne gode, gamle Profet, naar han, efterat have profeteret for den dalevende Slægt, forudsagt dem de Straffedomme, der hængte over deres Hoveder, udpeget den eneste Vej til Frelse for dem, som ønskede at blive frelste og virkede utrætteligt i mange Aar, og saa finde, at kun syv Individer, foruden ham selv, vare retfærdige nok til at modtage Budskabet. Hvor nedslaaende! Dersom dette Budskab var bleven mødt med den samme Kulde og med lignende Resultater, ville vi snart kunne forestille os, hvor ned-

slaaende det vilde have været for Joseph Smith, som Profet og Aabenbarer, at arbejde i maaske et hundrede Aar, og kun vinde syv Sjæle. Antallet af disse, som have annammet Evangeliet i vore Dage, er meget stort, i Sammenligning med de, der modtoge det i Syndflodens Dage. Ikke alene én Familie, men Hundreder af Tusinde af Individer have forenet sig med denne Sidste-Dages Kirke. Et Evangeliums Guddommelighed afhænger imidlertid ikke af Antallet paa dem, der annamme det. Antallet har Intet med Sagen at gjøre. Herren vor Gud har udsendt sine Tjenere i denne store Uddeling; han har først sendt dem til vor egen Nation, men den, som et Folk, har forkastet deres Budskab. En Mængde Individer har imidlertid fra alle Staterne, givet Agt paa deres guddommelige Advarsels-Røst, og de fleste af dem ere allerede samlede til disse Bjerge og bosatte mellem disse evige Høje. Hvem var det, der først forvandlede denne Ørken? Var det et delt Folk, dels Sidste-Dages Hellige og dels disse Uvedkommende? Nej; det var de forenede Bestræbelser, der bleve gjorde af et fattigt og lidende Folk, som allerede var blevet drevet fem Gange fra Hus og Hjem, medens de boede i Staterne. De kom her, næsten tomhændede, saavidt Midler angik. De kom til et ubehageligt Land; de kom til et Sted, som paa vore Landkort betegnes som „den store amerikanske Ørken;" et Land, som næppe nogensinde var blevet betraadt af den hvide Mand. Vi begyndte forfra i dette Land, og det var ved vore Hænders Arbejde, styrkede af den Almægtige, at vi fik Adgang til disse Bjergkløfter, hvor vi fik Tømmer til at bygge vore Huse og indhegne vore Marker; det var ved de Sidste-Dages Helliges forenede Bestræbelser, at vi gravede Vandgrøfter og Kanaler, for at kunne vande vore Jorder, istedet for at overlade det til Himmelens Regn, og saaledes begynde et nyt Landbrugs-System, idetmindste saa langt vor Erfaring gik. Det var ved de Sidste-Dages Helliges Arbejde alene, og ikke ved de Fremmedes Arbejde og Penge. Disse dejlige, pragtfulde Skyggetræer ere blevne plantede udenfor vore Huse for at pryde og forskjønne Gaderne af de Sidste-Dages Helliges Hænder og ikke ved Fremmedes Hjælp. Det var de Hellige, der anlagde disse dejlige Frugthaver, som vi se, ikke alene i denne store By, som næsten kan kaldes én stor Frugthave, men i omtrent alle andre større og mindre Byer overalt i denne store Ørken. Det var ved vore egne Hænders Arbejde, at Skolehuse ere blevne byggede i alle vort Territoriums Countier og Setlementer; ikke alene at vi byggede Byer og anlagde Stæder, men vi toge ogsaa tidligt vigtige Skridt til at opdrage vor Ungdom, hvilket er et af de ædleste og vigtigste Skridt, der kan gjøres for Folkets Bedste. Det var ved vore Hænders Arbejde, at Akademier og Højskoler bleve byggede i forskjellige Dele af Territoriet, saavel som vore almindelige Skoler. Det var ved vore Hænders Arbejder, at Kapeller og Forsamlingshuse bleve indrettede i alle vore Byer overalt i dette Bjergland. Det er ved vore egne Hænders Arbejde, at Ørkenen er kommen til at blomstre som en Rose.

Men Lidt efter Lidt, efterat vi havde fuldført dette Værk, efterat vi havde dannet talrige Setlementer, bygget en Mængde Huse, plantet en Mængde pragtfulde Træer og anlagt store Haver, begyndt at avle Korn, Frugter og Grønsager i Overflod, og saaledes gjort Territoriet beboeligt, begyndte disse Fremmede at strømme ind. Hvem var det da, der aabnede Landet, saa at vore fremmede Venner kunde komme ind i det og som

frembragte den Velstand, der nu omgiver os? Det var de Sidste-Dages Hellige. Hvem var det, der muliggjorde Anlæget af Staternes Pacifikbane gjennem disse vilde Bjergegne, det vanskeligste Arbejde paa hele Strækningen? Det var de Sidste-Dages Helliges kraftige Arm, vore Bjergbrenge. De forlængede Vejen nogle hundrede Mile, hvilket Alt nødvendiggjorde Anlæget af Tunneller gjennem uhyre Bjerge; ujævne og farlige Steder bleve jævnede og Vejene anlagte, saa at vore Naboer kunde komme ind til os. Vi fortjene altsaa at blive omtalte i Historien som det Folk, der har foranlediget alle disse Bekvemmeligheder og faaet Ørkenen til at blomstre som en Rose.

Hvad, lad mig spørge, have vore fremmede Naboer, som ere komne blandt os, gjort? De have gjort noget Godt; de have indført Meget, som er slet. Jeg taler nu ifølge mine egne personlige Følelser. Før de kom her, havde vi ingen Drikkehuse i de forskjellige Landsbyer, Byer og Stæder i vort Territorium, til at forlede og friste et maadeholdent Folk til Drukkenskab; men saasnart de kom, indførte de dette Civilisations-Produkt i vor Midte, hvorsomhelst de kunde finde Fodfæste. Og hvad mere? I aarvis før vore kristne Venner i nogen stor Grad begyndte at komme ind i vort Territorium, herskede der Fred og Sikkerhed blandt Befolkningen. Vi kunde lade vore Døre staa aabne om Sommeren for at drage Fordel af Bjergluften; nu maa vi laase vore Døre og tilstænge Vinduerne. Og hvorfor? Fordi at den Ting, som kaldes Civilisation, er kommen i vor Midte, som har gjort det usikkert for os at ligge for aabne Døre. Og hvad mere? Forhen kunde vi vaske vore Klæder, som vi hver Uge gjøre, og hænge dem op paa Snorene, og lade dem blive hængende der om nødvendigt i en eller to Dage og Nætter, uden den mindste Frygt for at de skulde komme bort. Tør vi gjøre saaledes nu? Ere vi ligesaa sikre nu? Nej. Og hvorfor? Fordi den saakaldte kristne Civilisation er kommen i vor Midte, den vi forsagede, da vi forlode Landene, vi udvandrede fra. Dette er kommet til os, og disse ere de ubehagelige Ting, med hvilke de Sidste-Dages Hellige have at kjæmpe.

Men der har været sagt, og endog offentliggjort, at det ikke er de Sidste-Dages Hellige, der har foraarsaget de Velsignelser, som dette Territoriums Beboere idag nyde, men at det er andre Folk. Jeg vil forsøge paa at skildre disse Ting, just som de ere.

Vore Gader ere opfyldte, ikke alene med Drukkenboldte, foranlediget ved Drikkehusene, der ere blevne indførte i næsten alle Dele af vort Territorium, men vi se Slagsmaal, Gudsbespottelse, Overfald osv. i alle Dele af Territoriet, hvor denne fremmede Civilisation har vist sig. Der kan være nogle faa Undtagelser mellem disse fremmede Elementer. Vi ønske ikke at anklage alle de Fremmede, som have opslaaet deres Bo iblandt os, at være af denne Karakter, men vi omtale Sagen som et Hele. Der er mange gode Mænd og Kvinder, som ikke vare iblandt dette Lands tidligere Nybyggere, men som ere komne siden Vejen blev aabnet og siden Velstand har taget Sæde i denne Ørken; vi tale ikke imod disse, men imod den Klasse, der har indført alle disse Onder i vor Midte. Vi kunde tale om andre Ting, saadanne som Skjøgehuse — Noget, som ikke var kjendt i vort Land og Noget, som Ungdommen var aldeles uvidende om, maaske med Undtagelse af hvad de tilfældigvis læste om dem i de østlige Blade. Findes disse nu? Ja. Hvem har bragt dem hertil og hvem opholder dem, efterat de ere komne her?

Forsøg paa at undertrykke disse Ting ved Lov, og enhver Anstrængelse vil blive gjort for at beholde disse Fordærvelses-Huler i Landet. Habeas-corpus*) Skrivelser blive udstedte for at befri disse Subjekter og slippe dem løse i Samfundet. Dette er en anden Form af hvad de kalde „Civilisation". Vi kunde gaa videre og nævne Brud paa Sabbaten, Løgn, Bagtalelse, Klammeri, Tyveri og saa videre, men vi have ikke Tid til at dvæle ved disse Ting,

Vi kom hertil som et religiøst Folk. Vi havde en borgerlig Regjering og en religiøs Regjering; vi havde borgerlig Myndighed og kirkelig Myndighed, førend de Fremmede kom hertil i noget stort Antal. Begge disse Regjerings-Systemer fandtes i Territoriet i dets tidligste Dage. De Religiøse i dette Territorium syntes, med meget faa Undtagelser, at være meget forenede. Vi troede Alle paa den samme Lære. „Men," siger En, „er det ikke uforeneligt med vore Regjerings-Systemer, for hele Folket at være forenede?" Jeg kjender Intet i nogen af de Love, vor Regjerings-Grundlæggere stiftede, der fordrer Spaltning i en republikansk Regjeringsform. De vedtoge Bestemmelser, som skulde træde i Kraft i Tilfælde af Uenighed; men grundlagde aldrig Regjeringen med den udtrykkelige Bestemmelse, at der skulde herske Uenighed, hverken i Religion eller Politik; det behøver ingenlunde at medfølge vor Regjeringsform. Vor Regjering og dens Principer kunde blive opholdte uden nogetsomhelst Brud derpaa, dersom de fyrretyve Millioner Mennesker alle vare af én Tro. Dersom de alle vare Demokrater, eller af nogen anden politisk Tro, vilde Regjeringen aldrig blive krænket. Men de vedtoge Lovbestemmelser i Tilfælde af, at der skulde opstaa Uenighed. Tak Gud, at vi i dette Territorium har opretholdt en Regjeringsform, uden at behøve at indprænte paa Folket, at de skulle være adsplittede. Vi indprænte ikke Saadant paa deres Hjærter. Det hører ikke med til en republikansk Regjering at være uenige. I kunne Alle give Eders Stemme til Een ved Valgene; I kunne Alle tro paa en og samme Religion, og dog være gode Borgere af de Forenede Stater. Hvorledes! kunne de Alle være Presbyterianere, og til samme Tid være gode amerikanske Borgere? Ja. Kunne de alle være Methodister og dog være amerikanske Borgere? Ja. Kunne de alle tilhøre et Parti, uden at have Modstandere, og dog være gode amerikanske Borgere? Ja. Og hvorfor? Fordi der Intet er i vor Regjerings Konstitution, der fordrer, at Befolkningen skal tro hver sin Lære og have forskjellige religiøse Forestillinger og Ideer. Intet der fordrer dem til at være uenige i deres politiske Meninger. Men de ere uenige. I alle Nationer ere Folk uenige; og for Størstedelen gode Love ere blevne vedtagne af Kongressen og af de forskjellige Stater i Unionen, hvilke skulde træde i Kraft under en Spaltning i Samfundet, og give ethvert Menneske Ret til at tro, hvad han eller hun selv anser for Ret, med Hensyn til deres religiøse Følelser, og at tilkjendegive disse deres Følelser ved ogsaa at praktisere deres Religion; og at Flertallet, fordi det lykkedes at blive

*) Denne Lov giver Enhver, der er fængslet, Ret til at henvende sig til hvilkensomhelst Dommer, som da udsteder en Befaling, den saakaldte Writ of Habeas-corpus til vedkommende Øvrighed om strax at stille Arrestanten for den af denne valgte Dommer, for at han kan undersøge Fængslingens Lovlighed og efter Omstændighederne stadfæste den, eller frigive Paagjældende mod eller uden Kaution.

Flertallet, ikke skulde undertrykke Mindretallet. Der har været fremført Argumenter af Statsmænd, Dommere og andre fremragende Personligheder, omtrent saaledes: at de Sidste-Dages Hellige ere et Folk, der kun tæller omkring 150,000 Mennesker, medens de Forenede Stater ere et Folk, der tæller omkring 48,000,000 Mennesker. Derfor, sige de, skulde eller have det store Flertal — de 48,000,000 Mennesker — fuldkommen Ret til at undertrykke Jer Sidste-Dages Hellige, fordi I ere Mindretallet i Eders religiøse Anskuelser. Jeg troer ikke paa nogen saadan anti-republikansk Ide, skjøndt den var offentliggjort her i Byen forrige Uge af en Person med høj Myndighed, en af vort Territoriums Federal-Embedsmænd. Antag f. Ex., at der i de Forenede Stater kun boede ti Mænd, som troede paa en vis Lære, der var i Overensstemmelse med Bibelens Forskrifter, og at altsaa hele den øvrige Mængde troede paa noget Andet; havde da dette store Flertal Ret til at undertrykke disse ti Mænd? Nej, de havde ikke. Vort Lands Konstitution har ved Lov sikret et saadant Mindretal Ret til at tro hvad de ville, saalænge som deres Tro ikke fornærmer Nogen og saalænge som Ingen bliver forurettet ved at de udøve deres Tro. Forudsæt, at Presbyterianerne skulde paastaa, at Overstænkelse med Vand er den eneste rette Daabsmaade for Medlemmerne af deres Troesbekjendelse; have de Ret til at gjøre dette? Ja. Men antag, at en fyrretyve Millioner Mennesker, som ikke vare Presbyterianere skulde finde paa at paastaa dette System for forbryderisk, begrundet paa, at det ikke var i Overensstemmelse med Bibelens Lære, og at det selvfølgeligt vilde være at misbruge Treenighedens Navn ved at paastænke nogle faa Draaber Vand og kalde det en Daab, og antag, at det skulde lykkes dem at faa Kongressen til at vedtage en Lov herimod, fordi det, ifølge deres Ideer, var en Forbrydelse; og antag, at de Personer, som indførte en saadan Døbemaade skulde blive bragte frem ifølge denne Lov for at dømmes efter den, og skulde ifølge denne Lov erklæres for Forbrydere; og antag, at de Forenede Staters Overret skulde stadfæste Underretternes Kjendelse i denne Sag, skulde da saadanne Personer blive dømte som Forbrydere? Nej; I vilde sige, at de have Ret til at bestænke, og jeg vilde sige det Samme, hvor lidet jeg end i mit Hjærte samstemmede med denne presbyterianske Handling, og uagtet vi vilde betragte det som en afskyelig Handling i Herrens Øjne. Hvor mishageligt jeg end vidste det var i Herrens Øjne, vilde jeg dog sige, at de havde en konstitutionel Ret til at bestænke. Saaledes er det ogsaa med alle andre Adskillelser, hvad religiøse Anskuelser angaa. Forsaavidt som denne Forskjel i politiske og religiøse Anskuelser ikke skader Naboen, ikke skader Samfundet, ikke skader Familier eller Nationen som et Hele taget, har en af Menneskene udstedt Lov Intet at gjøre dermed, hvormeget saa end Retten vil bestemme det Modsatte.

(Fortsættes.)

Evangeliet for de Levende og Døde.

(Fortsat fra Side 120.)

Frelseren selv var overordentlig bestemt i sine Regler, hvilket fremgaar af hans afgjørende Sprog, han førte til Nicodemus, at „Uden Nogen bliver født paany af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Dette var en bestemt Regel, nedlagt af den højeste Autoritet, og til hvilken ikke den fjærneste Hentydning om Undtagelse blev gjort. Alle maa modtage den sande Daab og Aanden, førstnævnte ved Neddyppelse i Vand og sidstnævnte ved Haandspaalæggelse, ellers blive de for evigt udenfor Guds himmelske Riges Grændser. Dette er ubetinget bestemte Regler, grundede paa de Love, som have været aabenbarede fra Himmelen, og som ere evige i deres Natur og Virkninger.

Men Modstanderen, som er uvillig til at opgive Kampen om dette saa lidet yndede Punkt, kan sige, at han nok kan se, at denne Bestemthed kunde forsvares at anvendes overfor Menneskeslægten, der levede paa en Tid, da den sande Frelsningsplan var paa Jorden. Menneskene, der levede samtidigt med Evangeliets Plan, kunde efterkomme Indbydelsen om at komme og bade sig i dets frelsende Solskin. Det er imidlertid meget tvivlsomt om det vilde være retfærdigt at lukke for Indgangen til Guds Rige for det Folk, der ikke levede paa Jorden, da Frelserens Orakler og Evangelium var paa Jorden. Man paastaar, at en retfærdig Gud vissselig hverken kunde eller vilde udelukke de Myriader af ædle Sjæle, hvis Vandel her har været i Overensstemmelse med det Lys, de besade, fra Adgang til Frelse. Disse, som fremkomme med en saadan Paastand, „fare vild, idet de ikke kjende Skrifterne."

Evangeliets store Plan er letfattelig og storartet. Den er det store Væsen værdig, som indstiftede den, til Frelse for hans Børn. Men hvor uvidende ere ikke Folket, angaaende Evangeliets Storhed og dets frelsende Magts og Principers Udstrækning, hvilken Uvidenhed er begrundet paa sekterisk Mørke og Frafald. Ved en magisk Berøring af Sandheden gjennem Skrifterne, haabe vi at rette en Lysstraale paa denne Gjenstand. Vi agte at vise, at Evangeliet ikke alene er anvendeligt for de Levendes Frelse, men udstrækker sig endog til Frelse for de Døde. Læseren behøver ikke at studse ved hvad jeg nu sagde; det bliver kraftigt understøttet af Bibelen, hvilken han, dersom han siger sig at være en Kristen, skulde være aldeles rede til at antage som paalidelig Autoritet.

Forkyndelsen af Livets og Frelsens Evangelium er ikke indskrænket til dette Liv. De samme glade Tidender blive ogsaa bragde til de Dødes Aander i den Sfære, i hvilken de opholde sig, medens de vente paa deres Legemers Opstandelse. Foruden, at Kristus udførte sin Mission paa Jorden, udførte han ogsaa en anden i Aandeverdenen. Førend han fuldbragde sin Tjeneste her ved at lide en forsmædelig Død, talte han om sit fremtidige Arbejde Hinsides, naar han sagde: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder, Timen er kommen, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve." (Joh. 5, 25).

Nogle ville, i en gjenstridig Aand, paastaa, at han talte i en billedlig Forstand om de, som vare „døde i Overtrædelser og Synder". Dette er en uholdbar Paastand, thi hvorfor skulde han

tale om at ville gjøre en Ting, som han i samme Øjeblik var beskjæftiget med at gjøre, nemlig at virke blandt de uomvendte Jøder? Men det 28de Vers i samme Kapitel er tilstrækkeligt til at sprænge denne tomme Udflugt ivejret. Dette siger os, at han hentydede til disse Legemer, som da sov i Gravens Skjød: „Forundre Eder ikke herover, thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst." Dette blev endogsaa sagt i Forbindelse med et Løfte om, at disse, som vare lydige, skulde komme frem ved de „Retfærdiges Opstandelse."

Læseren maa ikke antage, at Gjenstanden om Frelse for de Døde er kun behandlet af nogle faa, begrændsede Skriftsteder. I 1 Peter 3, 18. 19, findes der en bestemt Beretning om, at efterat Kristus „led Døden efter Kjødet," blev han „levendegjort efter Aanden; i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring." Øjemedet for hans Prædiken til de Hedengangnes Aander, er tydeligt blevet fremsat i det sjette Vers af det paafølgende Kapitel, nemlig: „at de skulle dømmes i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden." Øjemedet var det samme som Forkyndelsen af Livets Ord til de Levende, nemlig at bringe de Onde til Omvendelse og nyt Liv.

Selv den protestantiske Religion tilintetgjør ikke ganske Verdens Frelsers Besøg til de Hedengangnes Boliger, endskjøndt Beretningen om dette vigtige Faktum, er given paa en ubestemmelig og tvetydig Maade. Dette er foraarsaget af Mangel paa Aabenbaringens Aand, der bringer Mangel paa Forstaaelse af Skrifterne. Bibelens store Sandheder kunne kun blive forstaaede, naar Undersøgeren er i Besiddelse af en Del af den Aand, som inspirerede denne guddommelige Optegnelses Talere og Skribenter. I Kristendommens Troesartikler siges der, at Kristus blev „korsfæstet, død og begravet, nedfor til Helvede." Ogsaa at han „paa den tredie Dag igjen opstod fra de Døde, og opfor til Himmelen." Det ses altsaa, at den Sfære, som Peter underretter os om tjente til Fængsel for afdøde Menneskers Aander, betegnes i Troes-Artiklerne som „Helvede", men begge henviser til et Besøg af Kristus til et Sted eller en Tilstand, væsentlig forskjellig fra Himmelen og Jorden.

Dette bekræfter sig ogsaa fra Frelserens egen Erklæring til Marie, da han forbød hende at røre ved ham, fordi, sagde han, han endnu ikke havde været hos sin Fader, hvilket viser, at han endnu ikke havde været i Himmelen. Han havde været beskjæftiget i det Arbejde, som Faderen havde givet ham at udføre mellem de intelligente Væsner, der engang havde levet paa Jorden. Dette forklarer ogsaa Jesu Bemærkninger til Røveren, medens han hængte paa Korset, som til samme Tid led en lignende Død ved hans Side: „Idag skal Du være med mig i Paradis." Nogle have ubetænksomt antaget, at Røveren gik til Himmelen, hvorimod det tydelig fremgaar, at han gik til et Sted, hvor hedengangne Aander ventede indtil Opstandelsen. Kristus gik, som Peters Bemærkning viser os, i Aanden til et saadant Sted, i Tiden mellem hans Død og Opstandelse. Ordet Paradis staar derfor her betegnet som et saadant Sted, thi paa den samme Dag som Løftet var givet Røveren, kom dennes Aand i Frelserens Nærværelse. Der kunde han blive underviist om Himmelens og Jordens Herre, og dersom han gjorde sig skikket dertil, „leve for Gud i Aanden."

Læseren maa bestræbe sig for at finde andre Indsigelser mod vor Paastand om, at Evangeliets frelsende Bud-

skab og Kraft ogsaa naar til de Døde, som gaa bort i Uvidenhed om det. Han er nødt til at tage sin Tilflugt til foranstaaende Erklæring af Frelseren, at „Uden Nogen bliver født paany af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Dersom dette er en Regel uden Undtagelse, kan der opkastes det Spørgsmaal, hvorledes det da er muligt for disse, som ere døde uden Kundskab om Evangeliet, at faa Adgang til det himmelske Rige, i Betragtning af det Ugjørlige i at en Aand bliver døbt ved Neddyppelse eller „Fødsel af Vand". Vi tilstaa ligefrem, at en Aand kan ikke personlig efterkomme denne Ordinance, undtagen paa én Maade: En Hedengangen kan faa denne Ordinance udført ved en Stedfortræder, og dennes Handlinger vil, ifølge Evangeliets Love, udgjøre det Samme, som om han selv opfyldte Loven, og saaledes berettige ham til Guds Riges Velsignelser.

Vi haabe ikke, at Læseren pludselig vil forkaste denne Udførelse af Daabsordinancen ved en Stedfortræder. Daab for de Døde er bibelsk, og er kun en frelsende Indretning af den almægtige Gud, som viser Storheden af hans Naade. Lad os vende os til 1 Kor. 15 Kap. Paulus bidrager meget til at understøtte Læren om Legemets Opstandelse. En af de kraftigste Punkter hos ham var, at dersom Kjætterne, som strede mod Læren om Opstandelsen, havde Ret, vilde Ordinancen, at blive døbt for de Døde, være en unyttig Handling. Paulus havde naturligvis Ret, thi Hovedøjemedet med en saadan Ordinance maatte være at berette den Døde til, foruden andre Velsignelser, Del i Opstandelsen. Dette stemmer overens med Jesu Udtalelser, naar han siger, at de Døde snart skulde høre hans Røst, og de, som gjorde Godt, vilde have Del i de Retfærdiges Opstandelse. Her er Pauli Ord: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de døde aldeles ikke oprejses? hvi døbes de da for de Døde?" Selv de Døde ere saaledes ikke undtagne den faste Regel, som er nedlagt ved Kristus, at Fødsel af Vand og Aand er en uundgaaelig nødvendig Betingelse for at indgaa i Guds Rige. Den eneste Forskjel mellem den Levende og Døde er, at medens den Første modtager det personlig, modtager den Sidste det ved en Stedfortræder.

Hvor let for Læseren at sige: „Jeg tror ikke paa, at en Person kan gjøre Noget for en Andens Frelse;" men dersom denne Indsigelse har Gyldighed, vil hele Kristendommens Bygning styrte sammen. Hele Frelsningsplanen er bygget paa dette ene Princip. „Ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo" (1 Kor. 15, 22). Forsoningen blev udført af En til Frelse for Mange. Hvem kan sige, at Kristus ikke har udført en Handling til Frelse for os? Han døde, for at vi kunde leve!

Det Princip, at En kan udføre Noget for en Anden, viser sig i alle Guds Handlemaader med Menneskene. Vi have allerede bevist, at Forsoningen skete gjennem en Anden, og dette er Kristendommens Grundlag. Hele Frelserens Mission var ogsaa i en anden Forstand grundet paa Loven om Stedfortræden. Han kom som sin Faders Repræsentant. Han repræsenterede hverken sig selv eller sin egen Lære. „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Villie, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud eller jeg taler af mig selv," (Joh. 7, 16. 17). (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Februar.

Udspredelse af Kundskab om Evangeliet.

I nærværende Artikel er det vor Agt at ville forsøge paa at fremsætte den bedste Maade, hvorpaa Kundskab om Evangeliet kan blive udspredt blandt Folket i disse Lande. De nærmere Enkeltheder og mindre betydelige Fremgangsmaader, maa overlades til den Ældstes Dygtighed og Flid, hvis særlige Lod det er at prædike Sandheden. Vi have den Tilfredsstillelse at vide, at Efterfølgelse af de Raad, vi hidtil have givet til Udførelse af dette Øjemed, ere uden Undtagelse blevne ledsagede af gode Følger. Dette har vist sig paa forskjellige Maader og ved forskjellige Lejligheder, saasom ved at aabne ny Adgang til at afholde Forsamlinger i de Helliges og Fremmedes private Huse.

Vi ønske at se paabegyndt en mere livlig og storartet Udspreden af Guds Ord ved Skrifterne. Vi have en Mængde af disse Skrifter, som anses for at egne sig til dette Brug. Dersom vi altsaa gaa ud fra, at det vil fremme Herrens Værk at søge at udsprede saamange Skrifter som muligt overalt i Missionen, vil det næste Spørgsmaal være, hvorledes dette lader sig bedst gjøre.

I dette, som i enhver anden Ting, der staar i Forbindelse med Herrens Værks Fremme, vise Fordelene ved en bestemt Organisation sig tydeligt. Men før vi gaa videre, ville vi i Forbigaaende bemærke, at de eneste Mænd, der ere skikkede til at beskjæftige sig i det ædle Værk at bære Vidnesbyrd om det evige Evangeliums Gjengivelse, ere saadanne, der selv leve i Overensstemmelse med disse himmelske Principer. Det vil være at imødegaa vore Ønsker, dersom disse, som tilhøre nogen anden Klasse, bleve fjærnede fra at arbejde i Herrens Vingaard. Lad os derfor, i Udførelsen af dette Værk, organisere det saaledes, at Alt kan blive udført passende og med Orden. Ældsterne fra Zion kunne gjøre meget af dette Arbejde, ved at medbringe endel Skrifter og sprede dem fra Hus til Hus. Men for at Beboerne af hvert Hus og Landsby i Landet, som kan faaes Adgang til, kan blive advaret, skulde de Trofaste blandt Præstedømmet og Kirkens Medlemmer alle være beskjæftigede hermed.

For at dette Arbejde kan blive udført fuldstændigt og med Held, lad da hver Forstander, under Ledelse af de omrejsende Ældste, faa dannet Foreninger til Udspredelse af det skrevne Ord. Vi indbefatte herunder Søstrene saavel som Brødrene. Det vil maaske være bedre for dem, der saaledes ere beskjæftigede, at gaa To og To. Det følger ikke nødvendigvis af dette, at de Begge skulle gaa ind i et og samme Hus, men de kunne tage hver sin Side af Gaden.

For at forebygge, at nogen Del af Stedet bliver forbigaaet eller sprungen over, bør hvert Individ eller Afdeling, som Tilfældet nu er, udpeges en bestemt Afdeling, og saaledes skulde hvert Hus, saavidt muligt, blive besøgt.

Ældsterne, og de dertil mest skikkede blandt Brødrene og Søstrene, bør gribe enhver given Lejlighed til at samtale med Folket om Evangeliets Principer

og give dem al den Oplysning de maatte ønske. Denne Del af Arbejdet behøver at udføres med megen Omhyggelighed og med megen Visdom. Der bør ogsaa gives Indbydelser til at besøge Forsamlingerne for at de, om de ønske det, kunne have Lejlighed til at høre Ordet forkynde, saavelsom at de have Lejlighed til at læse det.

De Skrifter, som særligt egne sig til dette Brug, og som kunne erholdes paa dette Blads Kontor, ere: „En Sandheds-Røst", „Eneste Vej til Salighed", „Indbydelse til Guds Rige", „Mærkværdige Syner" o. A. Disse Skrifter have allerede været Midlet til, at Mange have henvendt deres Opmærksomhed paa, at Jesu Kristi Evangelium atter er blevet aabenbaret i disse Dage.

Lad os erindre, at det er Enhvers Pligt, som selv er bleven advaret, at „advare sin Næste". Lad enhver trofast Hellig paalægge sig selv at lægge sin Skulder til Hjulet og give det et kraftigt Stød, saa at det kan rulle, og et godt Arbejde blive udført. Saavidt os selv angaar, bør vi indse Nødvendigheden af at enhver Anstrængelse, og vi bør ikke lade vor Tid hengaa uden at vi bestræbe os for at prædike „dette Riges Evangelium til et Vidnesbyrd." Lad os uden Frygt udbasunere Evangeliet, saa at vi, om muligt, kunne blive hørt til Jordens Ender. Lad Ingen saaledes glemme det Værks herlige Natur, vi ere beskjæftigede med, og ikke skamme sig ved at forkynde det. Det er Guds Kraft til Frelse. Lad os vidne for Folket ved at tilbyde dem Sandheden, saa at disse, som finde Behag i dens Skjønhed og Kraft, kunne undkomme førend Herren vil vidne mere eftertrykkeligt for alle Mennesker ved Dommens Røst og ved Plagerne, som han vil lade udgaa.

De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Ægteskab.

En Tale, holdt af Præsident Wm. Budge ved Konferencen i London, den 9de November 1879.

(Fortsat fra Side 128.)

Lad mig dernæst hendrage Eders Opmærksomhed til 2 Krøn. 24, 2. 3., hvor der fortælles at Joas, den Konge, som regjerede paa den Tid, „gjorde det, som var Ret for Herrens Øjne, i alle Jojadæ Præstens Dage. Og Jojada tog ham to Hustruer, og han avlede Sønner og Døtre." Denne Profet Jejoda, fortælles der i det 15 Vers, døde; og i det 16 Vers underrettes vi om, at de „begrove ham i Davids Stad iblandt Kongerne, fordi han havde gjort Godt i Israel og mod Gud og hans Hus." Af dette Kapitel erfare vi, at der levede en vis berømt Profet ved Navn Jejoda som gav Kongen to Hustruer, og at Jejoda, da han var død, blev begravet i Davids Stad, fordi han havde gjort Godt i Israel og mod Gud og sit Hus. Men i det andet Vers af dette Kapitel fortælles os udtrykkeligt, at istedet for at Joas gjorde Uret ved at tage to Hustruer, gjorde han netop det, som var Ret i Guds Øjne, i alle Jojadæ Præstens Dage, og da det var af denne Profet, han erholdt sine to Hustruer, maa dette altsaa have været Ret i Herrens Øjne.

I 1 Sam. 30, 1—3. omtales David, en anden Polygamist og en dengang i Israel meget berømt Mand: „Og det skete, der David og hans Mænd kom paa den tredie Dag til Ziklag, og Amalekiterne vare indfaldne mod Sønden og mod Ziklag og havde slaget Ziklag og opbrændt den med Ild, og de havde taget Kvinderne, som vare derudi, baade smaa og store, fangne; de havde Ingen slaget ihjel, men de havde bortført dem og vare gaaede deres Vej. Og David og hans Mænd kom til Staden, og se, den var opbrændt med Ild, og deres Hustruer og deres Sønner og deres Døtre vare fangne." Folket var meget bedrøvet over denne Ulykke, og David var meget forlegen. Men David sagde til Ab-Jathar, Præsten (7—8 Vers): „Kjære, før mig Livkjortelen frem, og Ab-Jathar førte Livkjortelen frem til David. Og David adspurgte Herren og sagde: Skal jeg forfølge denne Trop? mon jeg kan naa dem? Og han sagde til ham: forfølg, thi Du skal visselig naa og visseligen gjøre Redning". I det 18 Vers underrettes vi om, at David reddede alt det, som Amalekiterne havde taget, ligesom ogsaa sine to Hustruer.

Disse anførte Skriftsteder give os Oplysning om, hvorledes Gud ønskede Menneskene at efterkomme den Befaling, han gav i Begyndelsen, og senere til Noah og hans Sønner. Der er Intet i de gamle Skrifter, som indskrænker Ægteskabet til én Hustru. Naar der altsaa ikke er nogen Lov, som i fjærneste Grad paabyder nogen saadan Indskrænkning, ere vi retfærdiggjorde i at følge de Mænds Exempel, med hvem Gud daglig stod i Forbindelse. Dersom Gud paa den Tid tilkjendegav sin Bestemmelse og Villie angaaende Ægteskab og Ønsket om at Jorden skulde blive opfyldt og Beboerne skulde mangfoldiggjøre sig, ere vi visselig retfærdiggjorde, naar vi følge disse Mænds Exempel, som bestandig vare under Guds Vejledning. Jeg ved, at Folk undertiden antage, at det dengang vare mørke Tidsaldre, og man fortæller os undertiden, at Gud kun i Folkets Mørke og halvbarbariske Tilstand tillod Flerkoneri, men at han aldrig nogensinde havde tilkjendegivet sit Bifald dermed.

I det første Skriftsted synes hans Bifald meget klart at vise sig. Jeg er overbevist om, at dersom Gud vilde besvare mine tilstedeværende Venners Bønner ligesaa tydeligt og hurtigt som han besvarede disse Mænds Bønner, de da vilde tage det for givet, at de vare i hans Gunst, og at han var tilfreds med dem. Jeg kan ikke tro, at vi kunne forsvare at kalde hine Tider mørke Tidsaldre. Naar skulle vi kalde det en lys Tidsalder, saavidt angaar Kundskaben om Guds Villie, naar det ikke skulde være paa en Tid, da han tilkjendegav sine Ønsker og Hensigter til Mennesket? At antage for et Øjeblik at Abraham, med hvem Herren personlig talte, og med hvis Liv og Vandel han udtrykte sin fuldkomne Tilfredshed; at antage at Jakob, en Mand, med hvem Herren gjorde en Pagt, og hvem han befriede fra Labans Vrede ved den foran omtalte Lejlighed, og til hvem han talte flere Gange; at antage, at Samuels Fader, som aarlig gik op til Templet for at ofre, og derefter Samuel, da han administrerede i Guds Hus, vare alle i Mørke, grændser til Gudsbespottelse. Dersom saadanne Beviser paa Guds Bifald med disse, som udøvede Flerkoneri, ikke er tilstrækkeligt til at stadfæste dets Guddommelighed, hvor skulle vi da finde Kjendsgjerninger til at stadfæste eller retfærdiggjøre nogensomhelst Del af vor Religion? Dersom noget Menneske paa Jorden for Øjeblikket kan føle sig tilfreds og sige: Jeg er

et Guds Barn, med hvem han aldrig har talt et eneste Ord, hvormeget mere have da ikke disse Gamle, som udøvede Flerkoneri, Grund til at være tilfredse, naar Gud talte til dem og besvarede deres Bønner, opholdt dem ved sin Kraft og udgjød sine Velsignelser over dem til selv samme Tid som de udøvede, hvad der maa have været den ugudeligste og vederstyggeligste Handling, dersom den ikke var i Overensstemmelse med Guds Villie. Tal om mørke Tidsaldre, da Mænd levede, hvem Gud samtalede med. Tal om, at saadanne Mænd som Abraham, Guds Ven; Patriarken Jakob; Gideon, Israels Befrier; den gudfrygtige Elkana og Samuels Fader, at Saadanne levede i Mørke og Uvidenhed om Guds Lov. At David skulde være uvidende om den Lov, paa hvilken han grundede Dag og Nat, eller at Salomon, til hvem Gud sagde: „Se, jeg haver givet Dig et vist og forstandigt Hjærte, at der ikke haver været Nogen som Du før Dig, ejheller skal opstaa efter Dig Nogen som Du," skulde være uvidende om Guds Villie angaaende Ægteskab. Af hvad Nytte var Guds bestandige Samkvem med hans udvalgte Tjenere eller hans bestandige Meddelelser til dem, dersom de vare i Uvidenhed om hans Villie i Henseende til Ægteskab? Det er urimeligt, og det er slet og syndigt for Nogen at ville i mindste Maade paastaa, at disse Guds Tjenere, som besade hans Kraft, som vare ledede ved bestandige Aabenbaringer fra ham og havde hans Lov iblandt dem, skulde begaa en Fejltagelse i denne Henseende.

Der er en anden Ting, en Mand maa tage Hensyn til, naar han ægter en anden Hustru, medens hans første Hustru endnu lever. Dersom dette ikke var overensstemmende med Guds Lov, var det Hor. Dersom det var Hor, var Abrahams første Hustru Medskyldig deri førend det skete. Dersom det var Hor for David at ægte en anden Hustru, var Gud — jeg taler med al Ærbødighed — vor Fader, Styrer og Aabenbarer, Medskyldig deri efterat det var sket, da han var vidende derom, og da han understøttede og velsignede, begunstigede og beskyttede ham efterat han havde indgaaet et saadant Ægteskab. Hvem tør sige, at Abraham bedrev Hor, og at Gud støttede ham heri, saavel som Jakob, Samuels Fader, og David? Tør vi give den Tanke Plads, at den exemplariske Elkana var en Horkarl, eller at Salomon, gjennem hvis Slægtslinie, ifølge Matthæus, Frelseren kom, at han var et uægte Barn, hvilket maa have været Tilfældet, dersom Flerkoneri var ulovligt i Herrens Øjne. Dersom Læren er modbydelig, er den sand. Den er en bibelsk Sandhed. Dersom den er forkastelig for nogen Mand, vil jeg sige Eder, at den er Guds Lov, saaledes som aabenbaret og praktiseret blandt de Hellige i fordums Dage. Den var en af de Love, som bragde Guds Velsignelser over Folket.

Lad os ikke forglemme, at de tolv Patriarker, Hovederne for de tolv Israels Stammer, Guds udvalgte Folk, gjennem hvem Guds Velsignelser ere forjættede til enhver Nation paa Jorden, at disse vare Sønner af en Polygamist. De vare Sønner af Jakobs fire Hustruer, som levede paa samme Tid. Disse tolv Mænd vare velsignede af Patriarken selv, ved den almægtige Guds Kraft og Præstedømme. Disse tolv Patriarker vare de, hvoraf Israels Hus udsprang, Guds udvalgte Folk, den Slægt, som Guds Søn, naar den om nogen Tid bliver hjemsamlet til Jerusalem, vil velsigne med sin Nærværelse, og det Folk,

som vil blive Redskaberne til, at saa store og mirakuløse Begivenheder, som nogensinde har været set siden Jordens Grundvold blev lagt, vil finde Sted paa Jorden. De vare Sønner af en Polygamist, og dog har kristne Mænd og Kvinder havt den Dristighed at fremkomme med, at Gud ikke bifaldt Polygami, men kun simpelt tillod disse værdige Patriarker, i deres Hjærters Haardhed, at praktisere det.

„Men," siger en af vore Venner, „De tager nogle af de Skriftsteder, som synes at give Dem Medhold i deres Anskuelser. Er der da ikke nogle, der ere imod det?" Jeg vil henlede Eders Opmærksomhed paa de mest vigtige og maaske eneste, som synes at indeholde Noget til Støtte for Anklage mod Flerkoneri. , I 5 Moseb. 17, 17. staar der: „Han skal ikke heller tage sig mange Hustruer, at hans Hjærte ikke skal afvige; han skal ikke heller samle sig saare meget Sølv og Guld." Lad mig læse fra det 16 Vers. Gud talte om en Tid, da Israel vilde ønske en Konge at regjere over dem, og bestemte da, hvad denne Konge skulde gjøre og hvad han ikke skulde gjøre. Han siger: „Alleneste han skal ikke holde mange Heste; thi Herren haver sagt Eder: I skulle ikke herefter ydermere drage tilbage ad denne Vej. Han skal ikke heller tage sig mange Hustruer."

Den sidste Sætning af dette Skriftsted har undertiden været fremført — jeg har set det i religiøse Skrifter — som et Skriftsted, der forbyder Flerkoneri; men ved at læse det Hele, ville I se, at der er ligesaa Lidt deri herom, som at Kongen skulde forbydes at holde flere Heste.

Jeg forudsætter, at de Dages Konger havde mange Heste, hvilket vi læse, i Virkeligheden at være Tilfældet. Men det vilde være latterligt for os at paastaa, at Israels Konger ikke maatte have flere end én Hest, fordi han ikke maatte have en Mængde af dem, eller at han ikke skulde have mange Penge, fordi han ikke maatte have overordentlige Mængder af dem. Det tilkjendegiver kun simpelthen Guds Raad, at han ikke skulde have en urimelig Mængde af Hustruer eller noget Andet; men der er ingen mere Indskrænkning end hvad der er den tydelige Mening af de Ord, jeg her har læst.

Behag at læse 3 Moseb. 18, 18: „Og Du skal ikke tage en Hustru tilligemed hendes Søster; til at ængste hende at blotte dens Blusel foruden hende, mens hun lever." Der er Intet at sige herimod, da en Mand ikke skulde tage en Hustru tilligemed hendes Søster til at blotte hende, endskjøndt der intet Slægtskab er mellem Søstre, der forhindrer en Mand fra at ægte dem begge eller den ene efter den anden, saaledes som en Mængde her i dette Land ønske, der ansøge om at faa en Lov, som vilde tillade det. Men paa hvilkensomhelst Maade vi end fortolke Skriftstedet, findes der Intet mod Polygami deri, da dette kan praktiseres uden at behøve at ægte en Hustrues Søster.

Jeg vil anføre fra 2 Moseb. 21, 10: „Dersom han tager sig en anden (Hustru), da skal han ikke formindske hendes Livs-Ophold, hendes Klæde og hendes Ægteskabs-Pligt." „Er ikke dette et Forbud mod Flerkoneri?" spørger En. „Dersom han tager sig en anden Hustru, da skal han ikke formindske hendes (nemlig den første Hustrues) Livs-Ophold, hendes Klæde og hendes Ægteskabs-Pligt." Det er ganske rigtigt. Dersom en Mand skulde tage en anden Hustru, saaledes som Jakob gjorde, da han ægtede Rachel, vilde det ikke have været Ret for ham at formindske hendes Livs-

Ophold, hendes Klæder eller nogen Pligt, som han skyldte sin første Hustru, fordi han tog en anden. Det var ikke nødvendigt, og der er heller ingen Beretninger om, at Jakob, som var en god Mand, nogensinde gjorde det. Dersom han gjorde det, var det Uret. Dersom nogen Mand, der har to Hustruer, nu gjør det, er det Uret. Men ifølge de Skriftsteder, vi have læst, er det ikke Uret for en Mand at ægte en anden Hustru, naar han ikke forsømmer, hvad han skylder sin første Hustru. Det Forbud, som indeholdes i dette Kapitel, jeg har anført, er ikke et Forbud mod Flerkoneri, men det er et Forbud mod, at en Mand i nogen Henseende forsømmer sine Pligter til den Hustru, han allerede har. Uden Eftertanke kan der fremføres, at en Hustru fordrer en Mands hele Opmærksomhed, at det er en Mands Pligt at skjænke hende den, og at naar han ægter en anden Hustru, bliver hans Ægteskabs-Pligt ulovligt formindsket overfor hans første Hustru. Denne Indsigelse rejser sig fra Mangel paa Kundskab om, hvad der er nødvendigt og rigtigt mellem Mand og Hustru, eller hvor der er en tøjlesløs Lidenskabelighed. Ubetænksom Opmærksomhed er Aarsagen til megen Ulykke mellem Ægtefolk, hvilken en passende Udøvelse af Ægteskabspligten vilde forebygge. Desforuden er en saadan Indsigelse en Beskyldning mod de store og gode Mænd, hvem Herren elskede og som praktiserede Polygami, at disse havde forsømt deres Pligt og forbrudt dem imod, hvad Gud i det anførte Skriftsted har sørget for. Heri drager han tydeligt Omsorg for Polygami, idet de forbyder Misgreb i Forbindelse med dens Udøvelse; saa at der virkelig ikke findes Noget i dette Skriftsted, som i mindste Maade indskrænker Flerkoneri, men, som jeg har sagt, gjør en Mand strafskyldig, som, efterat have taget en anden Hustru, forsømmer den første.

Matthæus 19. Kap. 9. Vers er et Skriftsted, der meget ofte bliver benyttet, fordi det findes i det ny Testamente, hvilket Nogle antage for en bedre Autoritet end det gamle, og fordi de har det Indtryk, at vi blive ledede og opholdte, udelukkende af det sidste og ikke ved Noget, som indeholdes i det ny Testamente. Hvorfor dette bliver fremført i Forbindelse med denne Gjenstand, er mig uforklarligt, og jeg vil opfordre Eder til at udøve Eders Dømmekraft for at forstaa det, naar jeg nu læser det. „Men jeg siger Eder, at hvo, som skiller sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld, og tager en Anden tilægte, han bedriver Hor; og hvo, som tager en Fraskilt tilægte, han bedriver Hor." Jeg har set dette fremført flere Gange, men hvad er der deri, som vedkommer Polygami? En Mand er forbudt at skille sig fra sin Hustru, uden for Hors Skyld. Dette er ganske rigtigt. Dersom han skiller sig af med sin Hustru uden for Hor eller Ægteskabsbrud, i den Hensigt at ville ægte en Anden, da bedriver han Hor. Dette er fuldkommen rigtigt, thi Guds Villie med Hensyn til Ægteskabsloven er ikke, at en Mand skulde have Lov til at skille sig fra én Hustru for at tage en anden. Og hvilket Maal vilde opnaaes, i Henseende til at befolke Jorden eller ved at ægte flere end én Hustru, dersom en Mand havde Lov til at skille sig af med én Hustru for at tage en anden? Det vilde være i Modstrid med Guds Lov, og der vilde ikke være nogen Fornuft i det. Det vilde sikkerlig bevirke, at en Mand kun vilde ægte én Hustru. Men Gud forbyder det, det vil sige at skille sig af med sin Hustru for at tage en anden.

Og denne Lov stemmer overens med

Aanden, der gaar igjennem Befalingerne, som indeholdes i 2 Moseb. 21, 10., hvilket jeg har læst for Eder, nemlig, at dersom en Mand tager en anden Hustru, maa han ikke forsømme den første, ejheller stille sig af med hende. Dersom han gjør dette, bedriver han Hor, og er strafskyldig fordi han har brudt Loven. Der er Intet heri, der forbyder Flerkoneri, men der er vissselig et Forbud mod at stille sig af med én Hustru for at tage en anden. Istedet for at gjøre dette, skulde en Mand, naar det paa anden Maade var Ret, tage en anden Hustru, ligesom Jakob gjorde, og beholde dem begge. Dersom Jakob havde vendt sig fra sin første Hustru Lea og taget Rachel istedet, vilde han have brudt Loven.

Lad os vende os til 1 Tim. 3, 2., der ogsaa bliver fremført som et Forbud mod Flerkoneri. Paulus siger os, at en Biskop skulde være ustraffelig, én Kvindes Mand. Dette bliver af Mange forstaaet som hæmmende, skjøndt Sproget ikke synes at vise dette. Det mener visselig, at en Biskop skulde have en Hustru — at han skulde være en gift Mand. Det er Alt, som med Rimelighed kan bringes ud af det. Dersom det var hæmmende eller forbydende, vilde der deraf fremgaa, at (som Følge af, at der blandt de Kristne paa den Tid fandtes Polygami, hvilket var Tilfældet) det af visse Grunde var nødvendigt for en Biskop at blive indskrænket til én Hustru, istedet for at have to eller flere, som hans Naboer. Meningen var imidlertid, at en Biskop skulde have i det Mindste én Hustru, for at han, som gift Mand, bedre kunde være skikket til at give Raad og være til Nytte i de Helliges Familier.

Jeg vil nu hendrage Eders Opmærksomhed til 1 Kor. 7, 2., og jeg vil maaske da være færdig med de Skriftsteder, der almindelig blive antagne og benyttede som Vaaben mod Flerkoneri. „Men for Skjørlevnets Skyld," siger Paulus, „have hver Mand sin egen Hustru, og hver Hustru sin egen Mand." Da Ordet „Hustru" og ikke „Hustruer" her er benyttet, er det antaget, at her er ingen Indrømmelse gjort for to eller flere; men da Øjemedet var at undgaa Skjørlevnet, vilde én Hustru være tilstrækkelig; og dersom Ordet „Hustruer" her havde været anvendt, vilde det have forpligtet enhver Mand til at praktisere Polygami, istedet for at overlade det til eget Valg, hvilken Forpligtelse vilde have været en meget alvorlig Sag. Pauli Raad var uden Tvivl, at Alle skulde blive gifte, baade Mænd og Kvinder, for at undgaa at forsynde dem ved Skjørlevnet. Men Ulykken er, at under de existerende Love, baade her og i Amerika, er det umuligt for enhver Kvinde at have sin egen Mand. Hvor Flerkoneri er praktiseret saaledes som den blev praktiseret under Ledelse af den sande og levende Gud, som styrede de Gamle, var det muligt for hver Kvinde, der var i Israel, at have sin egen Mand. Men dette er ikke muligt i disse Lande.

I Storbritannien er der meget nær en Million flere Kvinder end Mænd — giftefærdige Kvinder — som altsaa umuligt kunne faa dem en Mand. Her er saaledes én Million Kvinder der, som Paulus fortæller os (dersom denne Apostels Instruktioner til de Gamle ere anvendelige for os), ere udelukkede fra Guds Rige (1 Kor. 11, 11). De kunne ikke faa Mænd, fordi der ingen Mænd ere til dem, og, som Følge af at Mændene ere beskjæftigede ved Armeen, paa Havet eller ved andet Slags Beskjæftigelse, som forhindrer Ægteskab, tilligemed dem, der ere uvillige til at blive gifte, er der i disse britiske Riger omtrent halvtredie Millioner giftefærdige Kvinder, der ingen

Mand have, og umuligt kunne faa nogen, saalænge disse Love existere. Men dersom Flerkoneri var almindelig, vilde enhver Kvinde kunne faa sig en Mand, og enhver værdig Mand, som havde Lyst dertil, kunde blive gift. Det er denne Frihed, vi lære, i Forbindelse med dette Princip.

Dette Forbud af Mennesker, som vedtage Love, der forhindre et vist Antal af deres Landes Befolkning fra at blive gifte, er mishageligt i Herrens Øjne, og er iblandt de Onder, Paulus omtaler — „som byde, ikke at gifte sig" (1 Tim. 4, 3). „Hvad Forbud er der da mod Giftermaal, undtagen mod Flerkoneri?" spørger En. Jeg svarer, der er intet Forbud mod, at Mænd gifte dem, fordi de almindeligvis kunne finde Hustruer, dersom de ønske det, men Loven, som forhindrer en Mand fra at ægte mere end én Hustru, forhindrer aldeles halvtredie Millioner Kvinder i disse Lande fra at blive gifte, og vi sige, at det er undertrykkende for dette Antal.

Idet vi forkynde Læren om Flerkoneri, gjøre vi ikke dette med Henblik til dets Udøvelse eller for at virke for dets Indførelse i dette Land, som Følge af Menneskenes Love, der forhindre det, og som Følge af, at Folket er uberedt til at indgaa i denne hellige Pagt, hvilken medfører store og vigtige Forpligtelser. Men min Hensigt er at fremlægge for Eder, hvorfor vi Sidste-Dages Hellige lære og udøve Flerkoneri. Vi ønske at gjøre Eder forstaaeligt, at det ikke er en Sag, vi have valgt for at tilfredsstille vore egne Ønsker, ejheller at dets Rigtighed afhænger af vor Antagelse eller Forkastelse af det. Vi ønske at vise Eder, at det, ifølge Bibelen, er en Del af det guddommelige System, og at vi, som Lærere af den hele Lov, den fuldkomne Lov om Guds Villie, aabenbaret til Mennesket, ikke i nogensomhelst Henseende kunne forsvare at forsømme denne Del, der er af saa stor Vigtighed. Vi kunne ikke undlade at tage Hensyn til de Befalinger, Gud har givet om denne Gjenstand. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholde Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10. Den 15. Februar 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Orson Pratt,

holdt ved Konferencen i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet).

Saaledes ere mine personlige Anskuelser. Jeg giver dem ikke ud for at være Eders Anskuelser eller Folkets i Almindelighed, men det er mine egne personlige Anskuelser om denne Gjenstand.

Med Hensyn til at have flere Hustruer: hvorfor er det en Forbrydelse? Alene fordi Kongressen vedtager en Lov, som gjør det strafskyldigt. Gjør Bibelen det strafskyldigt? Nej. Gjør Mormons Bog, Pagtens Bog eller det ny Testamente det strafskyldigt? Nej. Hvorledes kan den da være det? Er der nogen af Naturens Love, som gjør den det? Nej. Der er visse Ting, som i sig selv ere forbryderske, og vi kunne ikke tænke os dem anderledes, da vor Samvittighed siger os dem at være det. F. Ex. at stjæle Noget, som tilhører vor Næste, det betragte vi som forbrydersk og strafskyldigt: vi vilde ikke ønske, at vor Næste skulde stjæle, hvad der tilhører os. Vold udøvet mod en Anden for at frarøve ham hans Ejendom er Noget, som i sig selv er forbrydersk. Dersom vi vilde leve et Liv som Hedningerne, der ofre deres Menneskeofringer; som de hedenske Enker, der kaste sig selv paa Baalet, dette vilde vi anse for forbrydersk. Hvorfor? Fordi det var Noget, som vor Natur strax erklærede for forbrydersk, og det bliver ligeledes erklæret som Saadant af Himmelens Love og af Guds Love; men ikke saaledes overfor mange andre Ting. F. Ex. hver syvende Dag er bestemt til en Hviledag, og under Guds Lov i fordums Dage, blev det anset som Straf underkastet at samle et Bundt Grene for at gjøre Ild dermed, og de, som bleve fundne at gjøre dette, bleve straffede indtil Døden. Dersom der nu ikke havde været nogen saadan Lov vilde hele Israel ikke have giort nogen Forskjel paa Helligdage og Søgnedage: de vilde alle have været lige. Og hvorfor? Fordi der var Intet i deres eget Hjærte eller Samvittighed, der vilde have stemplet en saadan Handling som strafskyldig. Men da Guds aabenbarede Lov

kom og gjorde den strafskyldig, da blev den saaledes; og paa samme Maade ogsaa med mange af Hedningernes religiøse Ceremonier, hvilke ere forbryderske, og Enhver, der kjender Guds Lov, er nødsaget til at erklære dem som saadanne. Men skulle vi da fordømme en Ting, som vor Samvittighed og Guds Lov ikke erklærer for urigtig? Skulle vi faa vor Kongres til at vedtage en Lov, der erklærer det for forbrydersk, saa at disse, som bryde denne Lov, blive strafskyldige? Jeg kan ikke indse det; min Forstand er saa omtaaget og jeg er saa enfoldig, at jeg virkelig ikke kan se Spor af Fornuft i en Lov af denne Art, enten den saa er vedtaget af denne Kongres eller alle Jordens Nationers Kongresser tilsammen; det har ikke den mindste Indvirkning paa mig.

Jeg har læst Kongres-Medlemmernes Taler, i hvilke de have sammenlignet Bibel-Polygamiet med det Polygami, som praktiseredes mellem Hedningerne, hvilket Bibelen fordømmer. Hvorfor ikke sammenligne enhver anden Ting vedrørende Religion paa samme Maade? Hvorfor ikke vedtage en Lov, som forbyder det religiøse Folk, som kaldes Jøder fra at opfylde Mose Lov om Omskjærelsen, og bestemme Bøder og Fængsel for at fremture i denne bibelske Skik? Simpelt fordi de ikke ere saaledes hadede som „Mormonerne". „Vi maa have dannet en Lov udtrykkelig for disse Mormoner; vi maa vedtage en Lov, som kan fange dem. Men for at faa dem til at tro, at vi ikke ere uretfærdige, maa vi gjøre den almindelig for alle Territorierne."

Jeg tror paa de store Principer, som ere nedlagte i den amerikanske Konstitution; jeg tror paa religiøs Frihed, religiøs Tro og religiøs Udøvelse; jeg tror paa ethvert Princip, som er tilsikret i dette Dokument. Antag nu, at de vilde kaste mig i Fængsel paa Grund af min Tro eller religiøse Udøvelse, vilde det rokke min Tro? Nej. Vilde, for Exempel fem Aars Fangenskab forandre min Tro? Nej. Om de end anvendte hele Lovens Strenghed i enhver Henseende mod mig, hvormeget vilde det da lykkes dem at faa mig til at tro, at min Tro og Udøvelse var en Forbrydelse i Guds Øjne? Ikke det Allermindste, endskjøndt henved et halvt hundrede Millioner Mennesker ere mod mig. Og hvorfor? Fordi at endskjøndt jeg er Mindretallet, staar jeg ligesaa meget under Konstitutionens Beskyttelse, som om jeg var Flertallet: jeg er amerikansk Borger, og jeg har en Amerikaners Ret ligesaa meget som om jeg tilhørte Flertallet. Nu, hvad sige I, skal jeg forlade min Religion paa Grund af denne Lov? Nej. Skal jeg tilraade de Sidste-Dages Hellige (et uafhængigt Folk til at gjøre som de behage saavidt angaar deres religiøse Anskuelser) at frasige sig nogen Del af deres Lærdomme, fordi Kongressen har befalet det? Nej, jeg kan ikke gjøre Saadant. Dersom de ønske at gjøre saaledes, have de Frihed til at gjøre det og være ansvarlige overfor Gud; de ville blive afskaarne fra Kirken paa Grund af deres Vantro. „Oh," siger En, „I ville afskjære dem fra Kirken og saaledes trampe paa dem?" Ja visselig ville vi. Have vi ikke Ret til at gjøre dette? Hvilket Religionsparti er der i de Forenede Stater, der ikke har Ret til at afskjære deres Medlemmer for hvad de behage, dersom de heri handle i Overensstemmelse med deres Tro og Forskrifter? Jeg kjender ikke noget Parti, der ikke har denne Ret. Jeg fordrer ikke mere for mig selv eller mine Brødre end de selv fordre, ejheller mere end Konstitutionen tilsikrer Alle. Vi have derfor Ret til at sige, at dersom en Mand svigter nogen Del eller Part af sin Religion,

ville vi afskjære ham fra Kirken, og ligesaa med en Kvinde. Og vi have Ret til at afskjære Medlemmer fra vor Kirke for enhver anden Overtrædelse af Guds Love; og dette har Intet at gjøre med de store Principer for Ret og Uret, som ere grundlagde i vor amerikanske Regjering. Men vi ville forlade denne Gjenstand.

Vi have samlet os her i vor halvaarlige Konference og hvorfor? For at tage Gjenstande under Overvejelse, som kunne være til Fordel for det Heles Velvære. At give Raad og Lærdomme til Guds Folk, som er under vor Røst. At opløfte vor Røst og vore Hænder mod den Allerhøjeste for at udsende Missionærer til Jordens forskjellige Nationer. Hvorfor? For at omvende dem til det evige Evangelium.

Gjennem et officielt udstedt Cirkulære, som er udsendt til de forskjellige Nationer, underrettes vi om, at fordi Folket i Tyskland, Skandinavien og Storbritannien osv. tror paa de Sidste-Dages Helliges Lære, ønske de Forenede Stater gjerne at faa alle disse Landes Regjeringer forenede — mod hvad? At forhindre det religiøse Folk, som tror paa disse Lærdomme, fra at udvandre fra deres egne Lande til Amerika. Ville disse Regjeringer svare? Ville de hjælpe den store Regjering for de Forenede Stater at forfølge et religiøst Folk ved at forsøge paa at forhindre dem fra at udvandre fra et Land til et andet? Jeg ved det ikke; maaske de ville; men det er imidlertid meget tvivlsomt, om de skulde være saa fjærne fra de store Principer af religiøs og borgerlig Frihed, hvilke de nyere Nationer ere saa stolte af. Det synes for mig meget tvivlsomt om de ville falde tilbage til den gamle, mørke Forfølgelses Tidsalder og, som Herodes og Pilatus, være forenede i at forbyde religiøse Folk at udvandre til andre Nationer. Det vil være vanskeligt under de nuværende Forhold at forhindre det. Hvorledes skulle de faa at vide om Udvandrerne ere Presbyterianere, Baptister, Methodister eller Sidste-Dages Hellige, naar de indskibe sig i de europæiske Havne for at rejse herover til dette store Land Amerika? Eller hvorledes skulle de overhovedet faa at vide, til hvilken Religion de høre? Ville de beskikke deres Gesandter, Konsuler og andre Stormænd til dette Øjemed, og betale dem store Summer i Gage for at være tilstede ved hver Havn og tage Enhver, som gaar ombord paa et Skib, i Ed paa, at han ikke er en Sidste-Dages Hellig?

Nu, jeg tror ikke, at de ville gaa saa vidt; og i saa Tilfælde, hvor let en Sag vil det da ikke være for Udvandrerne at tie ganske stille med Hensyn til deres religiøse Følelser, medens de sejle over det store Ocean? Skulde vi ikke kunne tie stille saa længe? Vilde det være vanskeligt for en Sidste-Dages Hellig at indeslutte Sandheds Ilden i deres Hjærter, saa at Ingen i 10 Dage skulde vide, at de vare Sidste-Dages Hellige? Jeg forventer, at dette vil blive den vanskeligste Del af det Hele. Vi glæde os saaledes i Evangeliet, i den store Frelsningsplan, at vi næppe kunne tie stille i 10 Dage, skjøndt vel nok Nogle af os, dersom det var nødvendigt, kunde gjøre det.

Antag altsaa, at vi taug stille og landede velbeholdne, og skulde derefter ad Jernvejen til Chicago, hvem vilde det komme ved? Og antag, at vi da besluttede at tage med Toget til Omaha, hvem vilde det komme ved? Og antag, at naar vi kom til Omaha, det da skulde falde os ind at gaa længere Vest paa, og derfor tage en Billet til Ogden; have vi ikke Ret til at gjøre dette? Vil vor Regjering udsende Opdagelsesbetjente for at udspejde ethvert Menneskes religiøse

Anskuelser, som passerer de forskjellige Jernveje? Jeg er tilbøjelig til ikke at tro det. Jeg tror ikke, at de have naaet et saadant Standpunkt endnu.

Men nu til den retslige Side af Sagen. Antag at vi prædike hvad Verden kalder „Mormonisme" fra den Tid vi gaa ombord til vi lande, fordi vi tro paa vor Herre Jesus Kristus, paa vore Synders Forladelse, paa Daab ved Neddyppelse til Syndernes Forladelse og fordi vi tro paa Ægteskabet i en udvidet Form, saaledes som lært i Bibelen; har man da Ret til at lukke Havnene for os? Naar jeg siger Ret, mener jeg konstitutionel Ret. Er ikke dette Land aabent for alle Nationer? Bliver det ikke af Alle kaldt: „Asylet for de Undertrykte af alle Nationer?" De have endnu ikke vedtaget nogen Lov, der forbyder Kineseren at indvandre til dette Land. Ere da de Sidste-Dages Hellige sunkne saa dybt under Hedendommen, at Havnene maa lukkes for os, medens Hedningerne i Titusindvis strømme ind i vort Land? Jeg tror ikke og kan ikke tro, at det amerikanske Folks gode, sunde Fornuft kan taale en saadan Forfølgelse. Amen.

Evangeliet for de Levende og Døde.

(Fortsat fra Side 136.)

Hvor ofte sagde ikke Kristus i sin Aands Ydmyghed: „Jeg er ikke kommen for at gjøre min egen Villie, men min Faders, som udsendte mig." Han var Stedfortræderen, Udsendingen eller Repræsentanten for den store Jeg Er, som efter sin Daab i Vand ved Johannes Haand for at „fuldkomme al Retfærdighed," erklærede ham som sin Søn.

Saaledes er ogsaa den samme Lov traadt i Kraft ved Udsendelsen af de fordums Disciple. De vare Jesu Kristi Repræsentanter, for at fuldføre hans Værk, ikke deres eget. Ejheller havde de Kraft til at gjøre Noget undtagen i hans Navn, saa at han, gjennem disse, som hans Udsendinge og Stedfortrædere, fuldførte sine Hensigter. Saa fuldkomment repræsenterede de ham, at disse, som fornægtede dem, begik en oprørsk Forbrydelse, idet de derved forkastede Frelseren og følgelig ogsaa Faderen. Saaledes ses det, at Stedfortræden gaar igjennem hele den sande Kristendom, og kan selvfølgelig ikke blive lagt til Side eller behandlet med Ringeagt.

Hovedøjemedet ved Daaben er, at den omvendte Troende erholder Syndernes Forladelse. Dersom dette Resultat, søgt og erholdt ved Lydighed til denne Lov, opnaaes i Tilfældet med levende Mennesker, saa maa det Samme blive Tilfældet med de Døde, som modtage denne Ordinance ved Loven om Stedfortræden. Paulus siger, at vi ere begravne med Kristus „ved Daaben til Døden, paa det at ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet" (Rom. 6, 4). Saaledes paalægges det den, som er døbt til sine Synders Forladelse, at afholde sig fra alt Uret ved at begynde et „nyt Levnet." Saaledes ogsaa med den Hedengangnes Aand, hvilken Petrus underretter os om at Evangeliet bliver prædiket for, for at de kan omvende sig ved at vandre ifølge Guds Villie.

Læseren kan maaske blive greben af en øjeblikkelig Følelse af Forbauselse over, at en saadan Lære fandtes i Kristendommen. Saavidt Protestantismen angaar, lærer den, at det menneskelige Væsens Tilstand ikke kan blive paavirket efter Døden, saavidt angaar en Omvendelsesproces. Jesus Kristus, idet han taler om „Synd mod den Hellig-Aand,“ siger: „Al Synd og Bespottelse skal forlades Menneskene,“ undtagen én. Om denne utilgivelige Brøde siger han: „ham skal det ikke forlades, hverken i denne Verden eller den tilkommende,“ (Matth. 12, 31. 32). Denne Erklæring af Frelseren tilkjendegiver en Mulighed for Tilgivelse eller Forladelse af Synder i den tilkommende Verden. Ellers var det jo hen i Vejret for Kristus at fremkomme med det Faktum, at denne ene Synd kunde ikke blive tilgivet i den tilkommende Verden. Hvorfor saaledes adskille det fra det Øvrige i Talen om det andet Liv, naar det ikke var en Undtagelse fra Reglen. Den eneste rimelige Slutning, der kan drages herfra er, at andre Synder kunne tilgives i det kommende Liv. Den tydelige Mening af Skriftstedet er, at alle andre Synder ville blive tilgivne enten her eller herefter. Maaden at erholde denne Tilgivelse eller Forladelse af begaaede Synder paa, er den samme for Døde som for Levende, og er for Førstnævntes vedkommende ved en Stedfortræder og for Sidstnævntes ved ham selv personlig.

Dersom det var nødvendigt, kunde vi her bevise, at det alene er Adlydelsen af Evangeliets Love, hvilke ere evige, der bringer de lovede Velsignelser. Himmelens Love ere ikraft Overalt, baade for de Levende og Døde. Dersom de Sidstnævnte blive fordrede til at adlyde Daabs-Loven for at de kunne berettiges til at faa Syndernes Forladelse, da maa Fødselen af Aand ogsaa foretages for at sikre dem Adgang til Guds Rige. Thi „Uden Nogen bliver født paany af Vand og Aand,“ kan han ikke nyde denne herlige Rettighed. Dersom Principet om Stedfortræden i Evangeliets Plan ordrer Fødsel af Vand for Hedengangnes Aander, saa maa ogsaa Haandspaalæggelse modtages paa samme Maade, nemlig ved en Stedfortræder. Og saaledes kunne vi vedblive at beundre de utallige, skjøndt simple Midler, som Gud har i Beredskab til alle Sandhedselskende; hvilket ogsaa viser den Allerhøjestes Barmhjærtighed og Retfærtighed, der har draget Omsorg for hans Børns evige Fred, som ville adlyde hans Love.

Lad os for et Øjeblik sammenligne disse indskrænkede Begreber, Menneskeheden i Almindelighed har om Evangeliets frelsende Kraft til dette Liv, med den uendelig store Plan, for hvilken Kristus er Hovedet. Enhver saakaldet Kristen foregiver at tro, at „Der er og intet andet Navn under Himmelen given til Menneskene, hvorved vi kunne vorde frelste,“ end Kristus. Myriader af menneskelige Væsner komme paa denne Jord og gaa bort igjen uden nogensinde at have hørt Frelserens Navn. Blive disse udødelige Væsner bestandig holdte i Mørke gjennem al Evighed? Skal, medens Tiderne rulle frem, ingen Frelsens Lysstraale nogensinde oplyse deres skumle Fængsler? Og dette, fordi de ikke bøjede dem i Lydighed til et Navn, af hvilket Lyden aldrig havde naaet til deres Øren? Om saadant skal være Tilfældet, hvor er da Retfærdighed henne? Alligevel kan Frelse kun erholdes ved vor elskede Frelsers Navn. Lad os hellere betragte vor himmelske Faders Ædelmodighed og Retfærdighed ved at tilstaa, at Portene og de „evige Døre“ blive oplukkede, og Herlighedens Konges Budskab bliver frem-

baaret for de Fangne, for at disse kunne blive udfriede.

Paa hvilken anden Maade skulle vi ellers forklare os, at Frelseren kunde blive den endelige Sejrherre, der overvandt „Død, Helvede og Graven,“ og triumferede over Djævelens forgjæves Anstrægelser for at faa Menneskeslægten nedsunken i evigt Mørke. Antallet af de menneskelige Væsner, som have modtaget Kristi Budskab i dette Liv, er ubetydeligt mod de utallige Hærskarer, som enten aldrig give Agt paa eller aldrig hører hans Navn. Dog er det alene ved hans Navn, at Gjenløsning kan erholdes. Derfor, dersom ikke Evangeliets Basun lød og Frelse blev tilbudt i Sphæren hinsides, vilde det ikke blive Kristus men hans Ærkefjende, der paa den store Herrens Dag vilde opløfte Sejrsraabet. Frelse for de Døde saavel som for de Levende er ikke alene bibelsk, men ogsaa i Overensstemmelse med vor sunde Fornuft, da den er den eneste Plan, der kan stemme overens med Himmelens Konges Egenskaber saavel som hans Ædelmodighed og Barmhjærtighed.

I det Foregaaende have vi vist, at Forkyndelsen af Evangeliet til og Administrationen af dets evige Ordinancer ved en Stedfortræder for de Døde, er i nøje Overensstemmelse med den hellige Skrifts Lærdomme. Det har været klart fremlagt, at Anvendelsen af det guddommelige Systems frelsende Principer for de Døde, er nødvendig for at gjøre Menneskeslægtens Gjenløsning fuldstændig, som vil efterlade vor store Feltherre Kristus som triumferende Sejrherre og Satan som en overvunden og styrtet Fjende. De Gjenløstes mægtige Hærskare vil i Sammenligning med de, der ville blive ødelagde som „Vredes-Kar,“ blive som det mægtige Ocean til den ubetydeligste Bæk. Antallet paa disse, der ere dømte til evig Forvisning fra én og alle af Faderens Boliger og Riger, som ere beredte til et herligt Opholdssted og Hvile for hans Børn, vil blive forholdsvis lille, da alle Arter af Synd skulle blive tilgivne Mennesket, enten i Tiden eller Evigheden, undtagen den eneste Forbrydelse som bevirker evig Død: Synd mod den Hellig-Aand. En retfærdig og barmhjærtig Gud har ikke skabt Mennesket for at det skal udholde evig Elendighed, men snarere for, at det kan dvæle i herlige Riger fulde af evig Glæde.

Der læses almindeligt, at efter Døden er der to afsondrede og forskjellige Afdelinger: Himmerrig hvortil de Retfærdige blive henviste og Helvede, hvor de Onde blive nedkastede. De fleste Kristne tro ikke, at der i nogen af disse Afdelinger er nogen Grad af Salighed og Ophøjelse paa den ene Side, eller nogen Grad af Straf paa den anden Side. Hvorledes saadanne ufornuftige Anskuelser ligeoverfor Skriftens tydelige Forklaringer, kunne blive nærede, er ikke let at forstaa.

Jesus forklarede for sine Disciple, at der var mange Opholdssteder i den anden Verden, og sagde: „I min Faders Hus er mange Boliger. Men dersom det ikke saa var, havde jeg sagt Eder det. Jeg gaar at berede Eder et Sted“ Joh. 14, 2). I det følgende Vers betegner Jesus Aarsagen for denne Indretning, nemlig, at det var for at have dem boende i hans Nærværelse: „At hvor jeg er skulle ogsaa I være.“ Der kan ikke herfra blive draget nogen anden Slutning, end at der vil være Andre, der ville komme til at bo i Faderens Boliger, vor Guds Rige, som ikke ville nyde den ophøjede Rettighed at være i Frelserens umiddelbare Nærhed.

Hvor smuk er ikke Apostlen Pauli Forklaring af disse Grader. Idet han

omtaler disses Tilstand, som ere døde og igjen opvaagnede til Liv ved Opstandelsens Kraft, siger han: „Og der ere himmelske Legemer og jordiske Legemer; men en er de Himmelskes Herlighed, en anden de Jordiskes. En er Solens Glans, en anden er Maanens Glans, en anden Stjernernes Glans, thi en Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er og de Dødes Opstandelse" (1 Kor. 15, 40—42). Her er omtalt tre forskjellige Grader, Boliger eller Riger, og hvor passende ere de ikke sammenlignede med de skinnende Legemer, der oplyse Himmelens udstrakte Rum. Denne figurlige Maade der her er benyttet for at vise os et Glimt af de utallige Forskjelligheder, som ville findes i den tredie Grad af den menneskelige Aands endelige Opholdssted, giver os øjeblikkelig det Indtryk, at denne guddommelige Plan er indrettet med en overordentlig Nøjagtighed, som giver de uendelig mange forskjellige Karakterer et Opholdssted, i aldeles nøje Forhold eftersom Vedkommende har gjort sig skikket til. Ikke alene er her en Tilstand af fremtidig Tilværelse, der vil være som Stjernerne i Sammenligning med de større Lys, der bevæge sig i Rummet, men selv denne Tilværelse skal være inddelt i utallige andre forskjellige Grader, ligesaa talløse som disse, der danne den lysende Verden.

Naar vi tale om den Allerhøjestes naadige Omsorg for at forberede et endeligt Opholdssted for sine Børn i Forhold til deres Fortjenester, er visselig Paulus en god Autoritet. Ikke alene var han, ved Sandheds-Aandens Tilkjendegivelser til ham i Kraft af sit hellige Apostelskab, istand til at tale belærende og raadende, men han havde ogsaa, medens han endnu var i Kjødet, havt Lejlighed til at faa et Indblik i de andre Verdners Herligheder. Han havde faaet en Forsmag paa Fuldkommenheden af himmelsk Salighed, da han, ved Guds Godhed, havde besøgt i det Mindste én af disse Grader af Herlighed. Idet han taler om sin personlige Erfaring siger han: „Jeg kjender et Menneske i Kristo, som for fjorten Aar siden (hvad eller han var i Legemet, ved jeg ikke, eller udenfor Legemet, ved jeg ikke, Gud ved det), blev henrykt indtil den tredie Himmel," (2 Kor. 12, 2). Idet vi tage det Anførte, hvilket alle Kristne skulde, som værdig Tiltro, er den eneste logiske Slutning, som kan erholdes derfra, at der i det Mindste er tre Himle, thi naar der omtales en tredie Himmel, maa der uundgaaeligt være en første og en anden. For vor Part ville vi foretrække at antage Beviser af en Autoritet som Paulus, istedet for en Mængde Formodninger af uinspirerede Fortolkere og Skriftsudlæggere, som staa paa en forskjellig Grundvold end den, Paulus har taget.

Disse, som sove i Kristo, skulle blive oprejste fra de Døde ved hans Komme med Magt og stor Herlighed i de sidste Dage. De skulle regjere med ham paa Jorden et Tusinde Aar. Under denne lykkelige Tidsperiode vil det store Arbejde blive udført for de Døde, indtil Forløsnings-Værket er fuldført, og ved Enden af denne Hviledag, de Tusinde Aar — „én Dag for Herren," — ville de Døde, Smaa og Store, blive oprejste. Saa kommer Dommen. Guds Sønner, de intelligente Væsner, som Gud skabte til sin Herlighed, ville blive anviste de Boliger og Riger, for hvilke de have gjort dem selv skikkede, ved deres Vandel her i Livet og medens de vare i Aanden. Og da skal Alle bekjende, at Gud er retfærdig, naadig og fuld af Kjærlighed, og ville give Herligheden til ham, som sidder paa Tronen og til Lammet for evigt og for evigt. (Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Februar.

Det kommende Aar.

Nogle af det nylig udrundne Aars Skygger, har efterladt en Taage over det Aar, Verden nu er indgaaet i. Disse, som ikke ere opretholdte ved de Haab, som en Kundskab om den sande Livets Sti bibringer, gyse tilbage ved Betragtningen om, hvad det kommende Aar vil føre med sig. Dette tilhører en forviklet Tid, da Omstændighederne ere af en saa uindbydende Karakter, at de faa Menneskenes Hjærter til at bæve af Frygt for en sig nærmende Ulykke. Skjøndt det intelligente Sind ved Aarets Aften skuer tilbage og betragter de mere vigtige Begivenheder, personlige og almindelige, som have karakteriseret det, saa indbyder dog hvert nyt Aar til Betragtninger over, hvad det sandsynligst vil bringe i sit Skjød.

Mange lærde Mænd, som have ofret Bibelens Profetier omtrent et helt Livs Studium, have tilbudt Verden deres Meninger angaaende Opfyldelsen af dens vigtigste Forudsigelser. En stor Del af dem, idet de have grundet deres Anskuelser paa Beregninger, de have gjorte, skue ængstelige hen til den sidste Del af 1880 eller Begyndelsen af 1881, som Aabningstiden for en Række forfærdelige Begivenheder, som skulle gaa over Verden, saa rædselsfulde og sørgelige, at deres Lige ikke vil kunne findes i vor Klodes Historie.

Disse Mænd gjøre imidlertid ikke Fordring paa Inspiration. De ere blottede for de Nøgler, der gjøre Besidderen istand til at kunne udfinde den sande Mening af mange af den hellige Skrifts Profetier. Som Følge heraf er Bibelen for dem omtrent som en lukket Bog. Dens Hemmeligheder, Guds Hemmeligheder, kunne alene blive forstaaede ved den Hellig-Aands Tilkjendegivelser. Dersom dette altsaa er Tilfældet, er det nødvendigt nærmere at overveje disse Anskuelser. De Grundvolde, hvorpaa deres Beregninger ere byggede, ere tilhyllede med Uvished, og deres Resultater ere derfor ikke ganske til at lide paa. Det synes at fremgaa, at Herren, naar han har fremstillet Fremtidens Historie, ikke saa ofte har, selv til Profeterne, tilkjendegivet den bestemte Datum, da de givne Profetier skulle opfyldes. Denne Underretning, til Fremme for hans egne Hensigter, er uden Tvivl viseligt tilbageholdt. Denne den Almægtiges Hemmelighed er betegnende vist som Tiden for „Menneskenes Søns Komme" i de sidste Dage, hvilken selv Kristus efter sine egne Udtalelser ikke var bekjendt med i de Dage, han personlig var her paa Jorden.

Fra denne Tid at dømme kan man imidlertid forudsætte, at der til hvert kommende Aar vil blive knyttet en Række store og forunderlige Begivenheder. Vi leve i den mærkværdigste Tidsperiode i Jordens Historie, og forfærdelige Scener ville eftersom Tiderne rulle frem, følge hurtigere og hurtigere paa hinanden, indtil „strax efter de Dages Trængsel skal Solen formørkes, og Maanen ikke give sit Skin, og Stjernerne falde af Himmelen, og Himmelens Kræfter røres. Og da skal Menneskens Søns Tegn aabenbares i Himmelen."

Af Profeten Josephs Smiths Beretninger underrettes vi om, at overordentlige Begivenheder ville indtræffe omkring Tiden 1890—91. Vi ere ikke istand til bestemt at kunne sige af hvilken Beskaffenhed disse Begivenheder ville være, men det er øjensynligt, at de ville have en kraftig Indvirkning paa Verden, enten for dens Ve eller Vel. Vi tør ogsaa vove at sige, at mellem den nærværende og den Tid, vil mange Ting indtræffe, hvis Lige aldrig før har funden Sted paa denne Klode. Det er de Trofastes Privilegium at iagttage og forstaa Tidernes Tegn, for at de bestandig kunne være forberedte paa at møde disse efterhaanden som de komme.

Blandt de Ting, som Fremtiden vil udvikle, vil ogsaa være en tifold Tiltagen af Had mellem de politiske Partier. Dette vil være en Kilde til Strid, som vil foranledige Spaltning af Folket, og foranledige Blodsudgydelse og stor Ødelæggelse. Dette vil ikke blive indskrænket til Amerika, England og Rusland, men vil udstrække sig over hele den civiliserede Verden i større eller mindre Grad; „thi Herren vil gjøre en stor Adskillelse mellem Folket."

Forvirring i de financielle og alle andre almindelige Forretnings-Anliggender overalt i Verden; Standsning i Handelen og Mangel paa Beskjæftigelse for Massen, vil skabe den forfærdeligste Elendighed mellem Folket. Medens Mangel kryber omkring, ville Forbrydelser og Vederstyggeligheder af enhver Art have frit Løb, indtil hele Jorden vil blive fyldt med Voldshandlinger, og de Ædlere blandt Befolkningen ville blive fyldte med Frygt.

Nationer ville blive bragte i forviklede Forhold til hinanden, hvilket, fremskyndet af Omstændighederne, vil kaste dem i blodig Kamp.

Amerika vil blive hjemsøgt af Hvirvelvinde, hvilket vil ende med, at Byer og Stæder ville blive ødelagde og Skove oprykkede. Jernbanevogne, som Mormons Bog omtaler, ville blive søndrede. Heste og Kvæg ville blive bortfejede ved Sygdom, og Beretninger om Ulykker paa Land og Sø, i Særdeleshed de sidste, ville saaledes fylde de offentlige Blade, at det menneskelige Sind vil sygne ved Gjennemlæsningen.

Hvormeget af denne „Ødelæggelse af Nationerne ved Forvirring" der vil finde Sted i 1880, ere vi ikke istand til at kunne sige, men at Verden befinder sig paa Randen af en kogende Malstrøm, hvori Nationerne gradvis nedsynke, ere vi overbeviste om. Vore Anskuelser ere ikke fremkomne ved Spekulation, men ere grundede paa gamle og ny Profetier, af hvis Forudsigelser Nærværende kun er et kort Udbrag. Vi arbejde med Iver for at alle Mennesker kunne blive advarede for den kommende Dom, at de, før den onde Dag, kunne finde Midler til Frelse, hvortil Døren endnu er aaben for Alle, ved Jesu Kristi Evangelium, igjen aabenbaret til Jorden ved Profeten Joseph Smith.

Omstaaende Tale af Præsident Wm. Budge vil om kort Tid udkomme særskilt i et 16 Sider stort Skrift.

De Sidste-Dages Helliges Anskuelser om Ægteskab.

En Tale, holdt af Præsident Wm. Budge ved Konferencen i London, den 9de November 1879.

(Sluttet.)

Mit Ønske er altsaa at forklare, hvorfor vi, som Sidste-Dages Hellige forkynde denne Lære, og hvorfor vi føle os trykkede og forurettede ved, at en Lov i de Forenede Stater er bleven vedtagen, som forbyder os at udøve og glæde os ved vor Religion i Overensstemmelse med den Kundskab, vi have om Guds Villie, som den er nedskrevet i denne hellige Bog. Dersom Folket i England, Tyskland eller overalt i Kristendommen vælger at følge de hedenske Romeres Fodspor, have vi Intet herimod. Dersom et Menneske vælger at forblive ugift, have vi Intet herimod. Dersom en Mand samler sig med de Sidste-Dages Hellige i Utah, og forbliver ugift der, have vi Intet herimod, og ligeledes dersom en Kvinde foretrækker at forblive ugift. Enhver har Lov til at gifte sig og lade være, ligesom her. Men vi ønske at udvide Friheden, saa at Folket, dersom de ønske det, kunne have Lejlighed til at indgaa i Ægteskab, ifølge de Instruktioner, som indeholdes i Aabenbaringerne, givne af den allerhøjeste Gud.

Tiden tillader mig ikke at behandle Emnet saa udførligt, som jeg kunde ønske. Dog vil jeg henlede Eders Opmærksomhed paa nogle faa Skriftsteder endnu, og, for at spare Tid, anføre dem uden at behøve at læse dem. Ifølge Mose Lov — men maaske jeg først bør, for at fjærne Indvendinger, som maatte rejse sig, gjøre nogle faa Bemærkninger angaaende den Tiltro, vi skylde det gamle Testamente. Det forundrer mig altid, naar jeg skal være nødsaget til at give en Forklaring om dette Punkt. Er det gamle Testamente ikke givet os til Lærdom? Indeholder det ikke Guds aabenbarede Villie og Ønsker? Er det ikke en Beretning om Guds Handlemaade med Menneskene? Indeholder det ikke hans Aabenbaringer, som ere stadfæstede ved hans Kraft, ligesaa meget som enhver anden Aabenbaring, vi antage? Visselig. Ere de ikke ligesaa bindende som Aabenbaringerne i det ny Testamente? De ved," siger En, „at Gud indførte Offerloven under Moses, for at den skulde være som en Tugtemester til at bringe Israels Børn til Kristus." Dette er meget sandt; Gud aabenbarede og grundlagde ved Myndighed Loven om Ofringer. Det synes som om Folket ikke ved Tro alene kunde forstaa Kristi Mission og det Værk, han i Fremtiden skulde fuldføre, hvorfor Gud meddelte dem visse Symboler og Tegn, som skulde gjøre dem istand til at omfatte Gjenstanden af menneskelig Gjenløsning; men han borttog ikke Noget, som var tilkjendegivet i hans Lov. Vi ville vissélig ikke forskyde de ti Bud. Langtfra. Vi ønske ikke at forkaste Noget, hvad Gud har sagt, som indeholdes i hans Ord.

Abraham og Jakob, som levede før Moses, udøvede Polygami. Abraham havde Evangeliet prædiket for sig (Gal. 3, 8); og da han blev i Besiddelse af Evangeliets Sandheder ligesaa meget som noget Menneske, der nogensinde har levet, udøvede han Polygami, og dette var førend Indførelsen af denne Lov om Offer. Atter, Jesus sagde til Jøderne: „Dersom I vare Abrahams Børn, gjorde

I Abrahams Gjerninger" (Joh. 8, 39). Jeg antager, at det vilde have været bedre for Jesus, dersom Polygami havde været Uret, at have sagt: „I ere Abrahams Børn, men gjøre ikke Abrahams Gjerninger, saavidt Flerkoneri angaar, fordi det ikke er Ret i Guds Øjne." Men Jesus sagde derimod til dem, at dersom de vare Abrahams Børn, vilde de gjøre Abrahams Gjerninger. Og atter sagde han: „Mener ikke, at jeg er kommen, at opløse Loven eller Profeterne; jeg er ikke kommen at opløse, men at fuldkomme. Thi sandelig siger jeg Eder: indtil Himmelen og Jorden forgaar, skal end ikke det mindste Bogstav eller Tøddel forgaa af Loven, indtil det sker altsammen" (Matth. 5, 17. 18). Hvad kan være tydeligere end dette? Jøderne læste Loven i Synagogerne. De læste den hver Dag. Jesus havde ikke til Hensigt at forkaste det gamle Testamente. Hans Lærdomme udviste ingen Ringeagt for hvad Gud havde aabenbaret til de Gamle, angaaende sine Love og Hensigter; men han gav dem tydeligt at forstaa, at han kom for at opfylde Loven og ikke for at tilintetgjøre den. Og endog Himmelen og Jorden skulde forgaa, førend et Bogstav eller Tøddel skulde forgaa af Loven. Saaledes blive vi — dersom det overhovedet er nødvendigt at anføre fra Skrifterne — bestyrkede i vor Tro paa, at det gamle Testamente, med alle dets Lærdomme og Fornufts Principer, forbundne med Guds Handlemaade med hans Folk fordum, var givet os til Lærdom, og sikkerlig, dersom vi i vort daglige Liv kunde følge de Mænds Exempel, med hvem Gud stod i Forbindelse, vilde vi være langt bedre farne, end om vi levede i en saadan Tilstand, som den kristne Verden nu befinder sig i.

Vi underrettes om, at en Kvinde uden Manden er ikke i Herren, ejheller er Manden uden Kvinden i Herren (1 Kor. 11, 9). Saa vigtig er Ægteskabs-Ordinancen, at en Mand er ikke i Herren uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden. Dette er Aarsagen hvorfor den ægteskabelige Forbindelse strækker sig, som den gjør, ind i det tilkommende Liv. Det er en anden Del af Sagen, om hvilken Skrifterne kun sige meget lidet. Bibelen fortæller os Intet om Ægteskabs-Formen eller Ceremonien eller hvem der skal udføre Handlingen. Den siger os Intet om, at Ægteskabet strækker sig ind i den tilkommende Verden, undtagen paa et eller to Steder. Men der findes Nok til at sige os, at det er nødvendigt for enhver Kvinde at have en Mand, fordi hun ellers ikke er i Herren. Saaledes siger det ny Testamente. Og hun kan ikke faa en Mand i disse Lande, hvor Enkoneri praktiseres og hvor Flerkoneri er forbudt. Vore Lovgivere i de Forenede Stater, i Storbritannien, Tydskland og i alle Kristenhedens Nationer staa for Tiden i Vejen herfor, ved at udstede Love derimod. Dersom det er sandt hvad Paulus sagde, at en Kvinde er ikke i Herren uden en Mand, da siger jeg, at Ansvaret for Tilstedeværelsen af saadanne Love, der afskjære Kvinderne disse Rettigheder, skal hvile paa saadanne Nationers Lovgivere, fordi de ved strænge Love forbyde disse Kvinder deres Rettighed til Ægteskab.

I fordums Dage, da Guds Love vare tydelige om denne Gjenstand, finde vi, at dersom en Mand døde uden at efterlade sig Afkom, men derimod efterladende sig Enke, var det hans Broders Pligt, dersom han havde nogen, at ægte den Afdødes Hustru. Gud sagde ved Moses, at naar en Mand døde og efterlod sig Enke, men intet Afkom, skulde hans Broder ægte hende. Hun skal ikke være en fremmed Mands Hustru; men

den Dødes Broder skal tage hende til Hustru (5 Moseb. 25, 5). Dette var Guds Lov. Der er ingen Undtagelse gjort for det Tilfælde, at den overlevende Broder allerede var gift. Han kunde ikke blive retfærdiggjort i at forkaste denne Lov. Det er fremstillet i almindelige Udtryk, og behøver naturligvis ikke nogen yderligere Forklaring, fordi det dengang var en Almindelighed, at en Mand ægtede flere end én Hustru, og der kunde derfor ikke gjøres nogen Indsigelse mod, at en Mand ægtede sin Broders Hustru, selv om han allerede havde én Hustru. Hvad jeg ønsker at bevise er, at Gud virkelig bifaldt, opholdt og ved Lov forordnede Flerkoneri. Han drog Omsorg for dets Tilværelse og Udøvelse. I 5 Mosebog 22, 28. 29 finde vi Følgende i denne Retning: „Naar Nogen finder en Pige, en Jomfru, som ikke er trolovet, og tager fat paa hende og ligger hos hende, og de findes: da skal den Mand, som laa hos hende, give Pigens Fader halvtredsindstyve Sekel Sølv, og hun skal være hans Hustru." Der er Intet i denne Lov, der indskrænker Ikraftsættelsen deraf til en ugift Mand, og Forbrydelsen kunde ligesaa godt blive begaaet af en gift Mand som en ugift, og i Virkeligheden blev der saaledes paa den Tid opmuntret til Ægteskab, at det er højst sandsynligt, at kun meget faa fuldvoxne Mænd vare ugifte.

I 2 Moseb. 22, 16. 17. have vi et Skriftsted i samme Retning. Her er Spørgsmaalet om, at dersom en Mand lokker en Jomfru, (hele Forskjellen er, at i det første Skriftsted forudsættes der, at han griber fat paa hende med Vold, og i det sidste, „dersom han lokker hende," hvilket gjør det at formode, at hun selv tager frivillig Del i Overtrædelsen) skulde han tage hende til Hustru. Eller dersom Faderen, der havde Magt dertil, nægtede et saadant Ægteskab, skulde Manden, som havde begaaet en saadan Forbrydelse, betale en vis Sum Penge. Vi se, at en Indrømmelse her synes at være gjort for den Del, Pigen selv havde taget i Forbrydelsen. Men det Andet er afgjort. En gift Mand i dette Land, der begaar en Forbrydelse af den nævnte Beskaffenhed, kan naturligvis ikke ægte den Kvinde, som han har skjændet, saalænge hans første Hustru lever, og en ugift Mand har ingen Forpligtelser til at gjøre det. Saadanne Mænd blive modtagne blandt deres Venner, de Rige, de Lærde og de Gudfrygtige, med Haandtryk, som om de ere rene og uskyldige. I de gamle Dage var han forpligtet til at ægte sit Offer; dette havde Lighed med Retfærdighed. Naar en uskyldig Pige bliver forført af en Mand i de kristne Samfund, er det almindeligt Tilfældet, at han, efterat have havt hende en kort Tid, overlader hende til Gadehjørnerne, for at forøge Antallet af de faldne Kvinder, uden at det har nogen videre ubehagelige Følger for ham, saavidt Menneskenes Love angaar. Han bliver alligevel bestandig modtaget af Samfundet som en respektabel Mand og under alle Omstændigheder opholdt som et Medlem af den saakaldte kristne Kirke. Han gaar omkring som en respektabel Mand — hun som et Udskud, og forladt maaske af hendes næreste og kjæreste Venner.

O, hvilken Ondskab og Fordærvelse i Kristendommen! Og Altsammen som en Følge af, at man dels misforstaar og dels har besluttet at modsætte sig og forkaste Guds Love om Ægteskab. Dersom denne Nation var beredt til at praktisere Flerkoneri, og lade en Mand have Tilladelse (thi husk altid paa, at det i alle Tilfælde er overladt til en Persons fri Villie, enten at indgaa i enkelt eller dobbelt Ægteskab) til at have

flere end én Hustru, naturligvis med Alt indrettet paa den rette Maade, og var hellig nok til at holde denne Lov, som var aabenbaret til og praktiseret af de Gamle, vilde disse halvtredie Millioner Kvinder, som nu ikke have Lejlighed til at blive gifte, kunne faa sig en Mand. Tro I, at dersom det blev Tilfældet, vi vilde møde et saadant Skue paa Gaderne, som er almindeligt for denne Tid, hvor faldne Kvinder af alle Klasser skamløst indbyde til deres afskyelige Trafik, paa Hjørnet af saa godt som hver Gade og paa de mest befolkede Pladser af vore kristne Byer? De findes ligefra de, der ere klædte i Pjalter og smykkede med Udsvævelse, til de mere Elegante, som maaske nylig have begyndt deres lastefulde Løbebane, og som, klædte efter Dagens nyeste Moder, almindeligvis blive opholdte i deres usædelige Haandtering af Mænd med Midler og „godt Rygte". Tøjlesløshed, nedarvet fra de gamle Grækeres og Romeres Hedenskab, er karakteristisk for denne kristne Tidsalder, og har været antaget af de fleste af Kristendommens Nationer i de forskjellige Tidsaldre. I Storbritannien og de Forenede Stater Amerika bliver Prostitution anset som en Nødvendighed, og i Frankrig, Schweitz, Tydskland, Danmark og andre kristne Lande bliver der draget Omsorg for det ved Landets Love. Men skjøndt med disse Fakta for Øje blive dog vore kristne Lærere som skrækslagne naar de blot tænke paa Utah, hvor de Sidste-Dages Hellige leve, og hvor nogle af dem praktisere Flerkoneri ifølge Guds Lov. Hvilket ugudeligt Sted maa det ikke være — ikke en Skjøge i hele Territoriet før de Kristne begyndte at nedsætte dem i de større Byer! Hvilken Ondskab af „Mormonerne", som ikke engang havde Skjøgehuse eller Hazardhuse mellem dem, før de bleve indførte af de Kristne, som bragte deres private Institutioner med dem! Dog strider Folket, som lever i Midten af al den Ugudelighed i disse Lande, mod Guds Love. De opløfte deres Øjne med hellig Rædsel, og tale om Folkets Ugudelighed i Utah, hvor der ikke er andre Prostitutions-Huse, end dem, fordærvede Dommere forhindre den „mormonske" Befolkning fra at skaffe tilside. Folket i Utah, blandt hvilket jeg har levet i atten Aar, bestræbe dem for at leve efter Guds aabenbarede Villie, og ere ædruelige, flittige og virksomme, og bortset fra Følgerne af den monogamiske Kristenhed i vore større Byer, ere vi fuldkommen befriede for det ødelæggende Samfundsonde. Fritagelse for Prostitution i enhver Skikkelse, er en af de gode Følger, som flyder fra en Udøvelse af Ægteskab ifølge Skrifterne. Der kan enhver dydig Kvinde faa sig en Mand, for at hun kan blive „i Herren", som tilraadet af Apostlen Paulus, hvilket er umuligt for alle hvor Monogami hersker. Ansvaret for den Uret, der saaledes tilføjes Kvinden ved Love af indskrænkende Beskaffenhed, som forhindre dem fra at leve i den hellige Ægtepagt, maa, ifølge evig Retfærdighed, hvile paa Lovgiverne, saavel som paa Fortolkerne af Skriften, der fejlagtigt benævnes som Evangeliets Tjenere, og paa enhver Sjæl, som understøtter dem i deres vanhellige Fremgangsmaade.

Jeg har nu vist Eder, at Ægteskabet var givet som en Guds Befaling for at mangfoldiggjøre og opfylde Jorden, og at det ligesaa vel af Mænd var praktiseret med et Flertal af Hustruer, som med kun én Hustru. Der er ingen Trang i den Retning. Der er intet Skriftsted, der siger, at en Mand — det vil sige enhver Mand — skal have flere end én Hustru, ligesom der ejheller er noget Skriftsted der siger, at en Mand skal

ikke have flere end én Hustru. Dette er hvad vi stride for. Vi sige, at Gud har ladet dette Spørgsmaal aabent. I Virkeligheden bifaldt Gud, som vi have vist, disse Mænds Ægteskab, som havde flere end én Hustru, og han tog virksom Del i disses Foretagender, der ægtede en anden eller tredie Hustru, som Tilfældet nu havde været. Et Tilfælde, der er Opmærksomhed værd, findes i 2den Samuels Bog 12 Kap. Lad mig forklare Omstændighederne. Profeten David begik en Synd ved at tage en anden Mands Hustru, hvorfor han blev straffet. Han blev straffet ifølge de Forholdsregler, han tog, hvilke vare den Mands Død, hvis Hustru han ønskede at have. Det var en anden Mands Hustru. At tage hende, saalænge hendes Mand levede, var Hor, og han tog Forholdsregler, som ledte til hendes Mands Død. Gud tilkjendegav David gjennem Profeten Nathan, at han havde begaaet Synd, og udryddede fra Jorden Frugten af Forbrydelsen, en Søn, som denne Kvinde havde født David. Nathan erindrede ogsaa David om, at Gud havde givet ham Sauls Hustruer, saavel som Israels og Juda Hus's Hustruer, og dersom det vilde have været nødvendigt, vilde han have givet ham flere. Saul havde gjort det, som var Uret i Herrens Øjne, hvorfor han blev berøvet sine Hustruer, som bleve givne David. Saa at Gud selv, sagde Nathan, gav David Sauls Hustruer. Der er ingen Tvivl om dette. Det er saa tydeligt som Ord kan gjøre det, og efterlader ingen Tvivl i de Personers Hjærter, der ere villige til at antage de Beretninger, som indeholdes i Guds Ord, om denne Gjenstand. Og ydermere straffede Gud, som gav David flere Hustruer, ham fordi han havde bedrevet Hor, hvilket beviser, at denne Forbrydelse er en ganske forskjellig Ting fra Flerkoneri.

Jeg har ogsaa anført og til en vis Grad forklaret de vigtigste Skriftsteder, der blive ansete som stridende mod Polygami, og den Kjendsgjerning, at der virkelig ikke findes noget Forbydende i dem, viser os, hvilken elendig Undskyldning, Folket har for at stride mod Guds Lov, given om denne Sag. Det ny Testamente understøtter det gamle Testamentes Indhold om denne Gjenstand, og efter at vi saaledes have givet disse Beretninger, sige vi, at Grunden hvorfor de Sidste-Dages Hellige lære Ægteskab med flere Hustruer, er, fordi det er Bibelens Ægteskab, forklaret af Omstændighederne, det er det ny Testamentes Ægteskab og fordi det er Ægteskab ifølge Guds Lov. Vi lære det, og vi sige ydermere, at Ægteskab som Følge af Guds Befalinger, maa nødvendigvis være en religiøs Ordinance, og derfor en Del af deres Religion, som antage Guds Betingelser henhørende til det evige Liv. Da vi lære den hele Lov, lære vi denne Del tilligemed det Øvrige, og eftersom den saaledes er en Del af vor Religion, sige vi, at de Forenede Stater handle uretfærdigt og uforsvarligt, i Betragtning af Aanden og Bogstavet i den store Republiks Konstitution, naar de vedtage en Lov, der forbyder Mænd fri Udøvelse af de Ordinancer, der tilhøre deres religiøse Tro.

Dersom Flerkoneri kun var forstaaet af Folket omkring i Nationerne, saaledes som det om ikke meget lang Tid vil blive, vilde de ikke forkaste det. De kunne gjerne tale om Midler til at afhjælpe Samfundsondet. Det kan aldrig blive afhjulpet undtagen ved Indførelse af Guds Lov. De kunne bygge Anstalter for deri at forbedre Folk af slette Sæder. De kunne samle Folk om Natten og give

dem at spise og drikke og prædike for dem, men de ville aldrig, saalænge Jorden staar, være istand til at rense de kristne Nationers Samfundstilstand ved menneskelig Visdom. Det vil aldrig blive fuldført førend de ere villige til at antage de Love, som Gud har givet og indstiftet i den Hensigt at sørge for, at enhver Kvinde saavel som enhver Mand blev delagtig i Ægteskab, og saaledes følge Naturens Drift og Ønsker, som Gud har nedlagt i sine Sønner og Døtre.

Tal til mig om giftefærdige Kvinder, som forblive i enlig Stand hele deres Liv, fordi de foretrække at gjøre saaledes! Mange gjøre et Offer af deres Liv, det er sandt, men Naturen taler, og før Menneskene ere vise nok til at grundlægge en sand Ægteskabs Lov, som kan maale sig med Guds aabenbarede Lov, og opmuntrer til et sand Ægteskabs Forhold, vil der aldrig blive Renhed i Samfundet og der vil ikke blive nogen Sikkerhed for de Menneskers Sædelighed, som gradvis tabe Aanden i eller Ønsket om Ægteskab. Der er mindre Ønsker for at blive gift nu end før, og denne Følelse vil tiltage, indtil Mænd og Kvinder blande sig med hinanden uden Orden og nedsøle dem i Synd og Fordærvelse, og saaledes fremskynder Nationernes (ɔ: Babylons) Fald fordi de forkaste de Aabenbaringer, som Gud har givet for at bringe dem til en Renheds Tilstand. Der har undertiden været fremført, og meget snildt, for at opægge den offentlige Mening mod Sandheden og mod de Hellige, at Flerkoneri bliver opholdt mellem os for at tilfredsstille kjødelige Tilbøjeligheder. Ved lidt Eftertanke vil det Falske heri blive øjensynligt. Er der den mindste Rimelighed for, at en Mand vilde gaa den lange Vej til Utah og frivilligt bebyrde sig med de Bekostninger og Ansvarligheder, som følge af at have en Hustru og dermed Familie mere, for en saadan Tilfredsstillelse, naar det kan erholdes i England eller andre kristne(?) Lande, uden Ulejlighed og Udgifter, der er værd at omtale? Urimeligheden ved denne Beskyldning er meget tydelig.

Vellystige Mænd ville blive skuffede i Utah, hvor alle Kvinder kunne faa en Mand, men i de kristne Samfund, hvor Kvindens Ægteskab er forbudt ved Lov og hvor Skjøgehuse blive tilladte og beskyttede, kunne saadanne Mænd finde alle de Behageligheder, som deres fordærvede Natur kan ønske.

Lad mig til Slutning som et Tillæg til, hvad Bibelen lærer, sige, at Gud selv, som har oprettet Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ligesom han oprettede sin Kirke i forbigangne Tider ved sine Profeter, har givet Aabenbaringer til de Hellige angaaende Polygami. Hvad der indeholdes i denne Bog er snarere Instruktioner, givne til Andre. Fra denne Bog lære vi om de Gamles Sæder, hvilke Gud bifaldt, naar de praktiserede Polygami. Den beviser, at Loven blev praktiseret i fordums Tider; men den berettiger ikke mig til at ægte en anden Hustru, og for den Sags Skyld heller ikke en første. Den berettiger ikke noget levende Menneske, som er udenfor hans Kirke, at administrere Ægteskabs Ordinancen, fordi Gud ikke har givet dem Myndighed fra Himmelen, til at gjøre det, saaledes som han gjorde fordum. Men Gud har nu tilkjendegivet sin Lov. Han har talt fra Himmelen. Han har sendt Engle fra Himmelen, og blandt andre Sandheder ogsaa forklaret os sin Villie angaaende Flerkoneri, tilligemed dets Hensigt og Forpligtelser. Han har ogsaa givet sine Tjenere, de Sidste-Dages Apostle, Myndighed, tilligemed alle de nødvendige Instruktioner, til at administrere i Ægteskabsordinancen ifølge hans

Lov. Han har givet en lang Aabenbaring om denne Gjenstand. Men vi forvente ikke, at I ville antage det uden Overvejelse, skjøndt det er i Samklang med Bibelen. Hvorfor vil den kristne Verden ikke antage Bibelen? Jeg forstaar godt hvorfor de ikke ere villige til at antage ny Aabenbaring: fordi de ere blevne lærte, at Aabenbaringens Tid er forbi. Men jeg kan ikke indse, hvorfor de ikke skulde antage de Ord, der indeholdes i den Bog, som de dog sige er Guds Ord. Hvorledes sige de at tjene Gud, og til samme Tid forkaste hans Lov? Det er ikke en ny Aabenbaring, der vil bringe Ansvar over Eder, undtagen gjennem det Vidnesbyrd, jeg bærer om den. Men denne Bog, Gud har givet, hvilken I antage som en Leder til evigt Liv, siger Eder, at Flerkoneri er Ret, at Gud støttede det og velsignede dem, der praktiserede det, — og dog forkaste I det.

Dersom der er nogen af vore Venner tilstede her iaften, som ikke har hørt vor Lære om denne Gjenstand før, og endnu ikke ere tilfredsstillede, lad ham forkaste det; men for Himmelens Skyld, og saa sandt, I elske Eders egen Frelse, løft aldrig Eders Røst eller Haand mod de, der ere villige til at efterleve Guds Love.

Maa Herren velsigne os og hjælpe os til at gjøre Ret, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Død i Ovid, Bear Lake County den 3. December 1879, Peter Johansen. Afdøde var født i Øster Eienborg pr. Vordingborg den 9. December 1812 og emigrerede til Utah 1863. Hans efterladte Hustru begræder Tabet af en trofast Ægtefælle.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholde Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 11. Den 1. Marts 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernakel i Provo den 30te November 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Siden denne Konferences Aabning have vi, af de Brødre, der have talt til os, hørt en Mængde store og vigtige Sandheder fremsatte. Disse Konferencer ere bestemte i den Hensigt at ordne og bilægge Sager, som kunne forekomme i de forskjellige Staver, og til at belære Folket i alle Ting, som kunne tjene til Gavn baade i denne og den tilkommende Verden.

Mine Brødre af de Tolvs Kvorum, saavel som jeg selv, have i den senere Tid rejst meget iblandt Folket. Vi have besøgt nogle af de vigtigste Staver og overværet deres Konferencemøder, blandt hvilke Staverne i Sanpete og Cache Valley — to af de vigtigste i Territoriet, i hvilke Templer opføres. Vi tænkte, at vi vilde besøge dem og se efter Tingenes Tilstand; hvilke Fremskridt de gjorde i disse vigtige Foretagender, og dersom de behøvede Hjælp, saa kunde vi yde dem den med bedre Skjøn efter at have taget deres Stilling under Overvejelse. Vi fandt, at Folket paa begge disse Steder havde været meget flittige, trofaste og gavmilde ved Opførelsen af Herrens Templer, paa det de maatte kunne gaa ind i dem og udføre Ordinancer i Guds Hus for dem selv, og modtage de Velsignelser, som Gud maatte have at tildele sit Folk, og administrere ikke alene for dem selv, de Levende, men ogsaa for de Døde. Vi fandt, at en stor Mængde Midler vare blevne anvendte i begge disse Dale, indbefattende de omliggende Distrikter, der ere blevne opfordrede til at hjælpe til med Opførelsen af disse Templer, og man opfører fortrinlige Gudsdyrkelseshuse paa begge Steder. Templet i Cache Valley bygges af haarde Klippesten, en Slags Marmor, som vil danne en uhyre stærk Mur. Der er alligevel paa enkelte Steder blandet smukke Sandsten imellem, hvilke maa tilføres Pladsen langvejs fra. Man har allerede bygget Murene til en Højde af 55 Fod og Arbejdet skrider stadigt fremad. I Sanpete fandt vi ligeledes Befolkningen i fuld Virksomhed. I hint County findes der smukke lys-

farvede Sandsten, som let lade sig tilhugge og ville danne en meget smuk Bygning, næsten ligesaa skjøn som den i Salt Lake City, med den Forskjel, at Stenene kun ere tilhugne paa den udvendige Side. Saaledes gaar Alting hurtigt fremad, hvilket tyder paa, at de Hellige ere ivrige i at fremme Guds Hensigter, som de, i Forening med os, have paataget sig at udføre.

Da vi besøgte disse Steder, følte vi Attraa til at besøge Befolkningen i de nærmestliggende Settlementer. Vi gjorde et Forsøg herpaa tidligere, men formaaede ikke den Gang at udføre det paa Grund af vigtige Omstændigheder, der gjorde Krav paa vor Opmærksomhed i Salt Lake City, men da vi denne Gang havde Tiden til vor Raadighed, besøgte vi alle de vigtigste Settlementer i Sanpete og Cache Valley, hvilke ere mange. Vi ansaa det for passende, eftersom de derstedsh have ligesaa gode Forsamlingslokaler, som I have her. I Cache Valley har man et langt større Lokale, end I have her, og jeg tror ogsaa, at det i Ephraim, Sanpete, er større end dette — desuagtet kunde de ikke rumme hele Folket, ejheller kunde man faa dem samlede, og det kunne I heller ikke her. Dersom de Hellige ønskede at overvære Konferencen, kunde de ikke faa Plads, og vi troede det derfor klogest at besøge dem i deres Hjem, gjøre os bekjendt med deres Stilling, føle Aanden blandt dem og lade dem føle vor Aand; tale med dem, prædike for dem og se efter hvad de foretog sig.

Vi fandt i disse Tempeldistrikter, at endskjøndt de Hellige havde været meget nidkjære og gavmilde i at fremskynde Arbejdet, behøvede de alligevel betydelig Hjælp, og vi følte, at det var vor Pligt at hjælpe dem med Kirkens almindelige Fond, ligesom vi gjøre i Salt Lake City, men dog ikke med ligesaa betydelige Summer.

De arbejdede i Fællesskab i en Slags forenet Orden, men naturligvis ikke organiserede i den „Forenede Orden". Men, eftersom vi arbejde i Forening for Guds Kirkes og Riges Interesser, mente vi det var fuldkommen rigtigt, at disse Steder skulde erholde den nødvendige Understøttelse; vi tænkte ligeledes, at en saadan Følelse og Aand vilde være tilfredsstillende for vore Brødre i Præstedømmet og de Hellige i Almindelighed i hele Territoriet, thi vi ere Et og burde være enige i vore Bestræbelser for at opbygge Guds Kirke og Rige. Da vi havde nydt megen Glæde ved at prædike for og være i Selskab med de Hellige paa de Steder, vi have besøgt, skjønnede vi det rettest at komme til Eder og gjøre ligeledes — ikke særlig at tale til Eder, fordi I uden Tvivl have Prædikanter nok og tilstrækkelige Prædikener, maaske flere end I kunne efterleve; men paa nogle Steder nyder Folket ikke den samme Lejlighed, som I her i Provo, thi vi nødsages ofte til at rejse forbi mange Settlementer paa Vejen, og man kunde maaske tro, at de blive forsømte. Vi troede det rettest at benytte vore egne Kjøretøjer i vort Besøg til Eder, ligesom vi gjorde i tidligere Tider, og staa af paa Vejen og besøge Folket i deres egne Hjem, kjørte videre paa Hovedvejen og Bivejene og prøvede paa at mødes med alle de Hellige, thi vi ere alle Et, eftersom vi alle ere blevne døbte med en og samme Daab, og vi burde nyde af den samme Aand og blive styrede af de herlige Principer, som Gud har aabenbaret til Menneskeslægtens Belærelse og Ophøjelse. Der er desforuden en stor Mængde Tildragelser, som finde Sted Tid efter anden, hvilke nødvendiggjør, at vi skulle være bekjendte med hverandres Følelser, saa at vi kunne forstaa

Herrens Villie og være beredte til at arbejde i Forening med ham til Menneskeslægtens Gavn, ved at opbygge Zion og Guds Rige paa Jorden. Det glæder mig altid at prædike Evangeliet, og mine Brødre af de Tolvs Kvorum føle ligeledes Glæde derved. Jeg har ingen større Glæde end at prædike Evangeliet for Jordens Nationer og have Selskab med og tale til Guds Hellige. Endskjøndt jeg nu ikke er istand til at rejse udenlands, kan jeg dog, og ligeledes kunne de Tolv, have Selskab med Eder, thi de føle ligesom jeg i denne Henseende. Vi kunne besøge de Hellige i deres Hjem og der tale til dem om de Ting, som høre Guds Rige til.

Der gives mangfoldige Ting, forbundne med dette Rige, hvilke det vilde være passende at omtale fra Tid til anden, saa at vi kunne handle i Forening med hverandre; være Et i vore religiøse, selskabelige og politiske Anskuelser, thi alt dette er nøje forbundet med den Stilling, vi som den Allerhøjestes Hellige indtage i Opbyggelsen af hans Zion her paa Jorden. Disse ere aandelige Ting. Der gives andre Ting, som kaldes timelige, og der tales ogsaa om Ting, der siges at være evige i deres Natur, og alle disse Gjenstande, i alle deres Forgreninger, fordre mere eller mindre vor Opmærksomhed. For Exempel: Vi ere samlede tilsammen her i disse Bjergdale. Vi ere samlede her, fordi vi annammede Jesu Kristi Evangelium, og formedelst dets Aabenbaring til Joseph Smith, og fordi at vi, efterat have annammet det, nød af dets Aand, og fordi at Lærdommen om Indsamlingen var forbunden med det. Vi ere indsamlede hertil under ejendommelige Omstændigheder, men vort første Formaal var simpelthen at være Evangeliet lydige. Omstændigheder ere indtrufne, over hvilke vi synes kun at have liden Kontrol; ved at være indsamlede og indtage den Stilling, vi nu gjøre, og ved at udgjøre en Del af denne Nation, gives der visse politiske Pligter, som synes at trænge sig ind paa os. Vi kom hertil alene af religiøse Bevæggrunde, fordi vi havde Tro paa Gud; fordi vi havde Tro paa det evige Evangeliums Gjengivelse; fordi vi havde Tro paa at forene os som et Folk; fordi vi havde Tro paa Ordinancerne i Guds Søns Evangelium; fordi vi troede paa Guds Kirkes og Riges Oprettelse med de dertil hørende forskjellige Embeder gjennem alle Kirkens forskjellige Forgreninger. Vi samledes saaledes i en kirkelig Egenskab; men eftersom vi samlede os som et Folk, bragte vi vore Legemer med os, eller rettere, vi bragte vore Sjæle med os, thi Aanden og Legemet, siges der, udgjør Menneskets Sjæl. Vi kom hertil, og efterdi vi nu opholde os her, udgjøre vi en Del af de Forenede Stater. Vi bleve derefter organiserede som et Territorium og udgjøre nu en Del af de Forenede Staters Regjering; dette er en naturlig Selvfølge.

Der er et stort Antal Hellige samlede her. Jeg kan ikke med Bestemthed sige hvormange, men Nogle mene mellem 150,000—200,000. Det er nødvendigt for os at være under en eller anden Regjering. Efterdi vi vare her i de Forenede Stater, bleve vi naturligvis en Del af deres Regjering, og som Skik og Brug er, bleve vi af denne Regjering optagne som et Territorium. Under disse Omstændigheder udsendte Regjeringen visse Embedsmænd, f. Ex. en Guvernør blev bestikket og valgt af de Forenede Staters Præsident og antagen af Senatet; han modtager sin Bestalling fra Administrationen for de Forenede Staters Regjering, og han kommer hertil

som dens Repræsentant. Saa have vi Forenede Staters Dommere, en Sekretær, en Marshal og andre civile Embedsmænd, ifølge den Skik, som existerer blandt Folk, der, saaledes som vi, ere bosiddende i et af de Forenede Staters Territorier. Der findes her et vist Antal af Regjeringens Repræsentanter, lovmæssigt beskikkede og bemyndigede, ifølge Landets Skik og Brug, til at varetage denne Nations Interesser. Vi staa altsaa under denne Regjering, ere underkastede dens Love og skulle modtage dens Embedsmænd. De komme blandt os, hvilket er fuldkommen rigtigt, ifølge Skik og Brug i de Forenede Stater, og det er vor Pligt at behandle dem paa en passende Maade, og det er deres Pligt at behandle os paa en passende Maade. Dette er en gjensidig Pligt. Vi behøve Lovens Beskyttelse, hvorsomhelst vi opholde os, eller under hvilkesomhelst Omstændigheder vi maatte være i. Naar vi gjøre dette, gjøre vi akkurat det samme som andre af vore Medborgere, der ere i lignende Omstændigheder. Dette er en Sag, som er bleven tilvejebragt ved vore religiøse Anskuelser. Vor Religion bød os at samle os tilsammen, og efter at have samlet os, udgjøre vi et Antal Mænd, og da vi bo i et Territorium, som tilhører de Forenede Stater, er det nødvendigt, at vi skulle underkaste os dets Love og Skikke, ifølge de Bestemmelser, som ere gjorte, og de Overenskomster, som ere blevne vedtagne under deres Jurisdiktion og Regjering. Disse Punkter ere alle simple Kjendsgjerninger; de indeholde intet Usædvanligt. Endvidere have vi som amerikanske Borgere visse Rettigheder, og Andre have ogsaa visse Rettigheder. Alle Mennesker i de Forenede Stater besidde visse Rettigheder, som ere garanterede dem ved Konstitutionen. Vi have ligeledes vore lovgivende Embedsmænd, indsatte ifølge Kongressens Forslag, og vedtagen af de Forenede Staters Regjering. Vi have vore Domstole, Fredsdommere, Borgerrepræsentanter og Embedsmænd til at bestemme de forskjellige Love, som angaa Opdragelsen og de offentlige Undervisningsanstalter samt alle andre Sager, akkurat ligesom man har i andre Territorier. Uagtet alt dette, findes der dog Et, i hvilket vi ere ubehageligt stillede. — Det er den Vanskelighed, der fremkommer ved den besynderlige Stilling, vi indtage i religiøs Henseende. Saavidt jeg veed, findes der ingen andre. Jeg har været Medlem af denne Kirke i mange Aar og boet blandt denne Nation i mange Aar, og har i en lang Aarrække været en Borger i Landet; men der findes Intet uden en Ting, som paa nogen Maade kan synes anstødeligt, og det er vore Meninger angaaende Flerkonesystemet; der findes i alle vore Handlinger intet Andet, som noget Menneske i hvilkensomhelst Del af Verden kan eller vil forsøge at finde Fejl ved. Intet Menneske kan med Sandhed sige, at dette Folk har handlet troløst mod de Forenede Staters Regjering; dersom man siger saa, siger man Usandhed, og mange af dem, som sige det, vide godt, at de lyve. Vi ere ikke oprørske; vi foraarsage ingen Tvistigheder; vi samle ingen Pøbelhobe; vi gjøre ikke Indgreb i Andres Rettigheder, hverken paa et politisk, religiøst eller noget andet Omraade. Vi blande os ikke i en Mands Affærer, fordi hans religiøse Tro er forskjellig fra vor; men derimod forsvare vi alle Mennesker, saavidt det staar i vor Magt. Men vi have undertiden Lejlighed til at finde Fejl hos Andre, og det er, naar man søger at gjøre Indgreb i vore Rettigheder. Dette tro vi er fejlagtigt og stridende mod Sømmelighed, god Tro og

retfærdige Principer, og følgelig tale vi derom, hvilket er fuldkommen rigtigt, thi vi have Lov til at gjøre saaledes. Dersom nogen Mand gjør Indgreb i Menneskehedens almindelige Rettigheder, hvad enten det er i politisk eller religiøs Henseende, da have vi ligesaa stor Ret til at udtale vore Følelser og forsvare vore Rettigheder, som nogen anden Samfundsklasse har under lignende Forhold, og intet fornuftigt Menneske vil forsøge at berøve os denne Frihed.

Vi ere villige til at ære alle hæderlige Mænd og behandle dem retfærdigt og upartisk, men vi ville og kunne ikke agte disse elendige Mænd, som ikke respektere andre Menneskers Rettigheder; som ville gjengjælde Godt med Ondt, nedsætte vor Karakter, udsprede falske Rygter om os, og paa alle Maader søge at skade os — vi kunne ikke anse dem som hæderlige Mænd. De behandles ikke med Agtelse af Nogen. Men værst af Alle ere de elendige Snyltegjæster, som under Venskabens Kaabe snige sig ind i vore Hjem og drage Fordel af visse Forhold for derefter at blive Angivere og indvikle Eder i Brøde. I alle Lande blive saadanne Mænd foragtede, og man ser paa dem som Skurke, der ikke ere værdige at være i ærlige Folks Selskab. Der er Ingen, som er mere foragtelig end en Spion. Man ser paa ham som paa Bærmen af Folket og det smudsigste Skarn i hvilketsomhelst Samfund og Land, han maatte være i. Vi ønske ikke at have Selskab med saadanne; vi kunne ikke, thi vore naturlige Følelser stride derimod, og idet vi ære ærlige Mænd, hvorsomhelst de findes, sige vi om saadanne Individer: „O min Sjæl, indgaa ikke i deres Hemmelighed, i deres Selskab; min Ære, bliv ikke forenet med dem." Saadanne ere vore Følelser angaaende disse Individer.

Vort Ægteskabssystem er et af de største Principer, som Gud nogensinde udviklede for Menneskeslægten, hvadenten Menneskene tro det eller ikke. Der gives Mange, der ikke ere saa bekjendte med dette Princip, som vi ere; de forstaa ikke Gud eller hans Aabenbaringer, og de vilde ikke, dersom det netop kom til en Afgjørelse, have Noget mod os hvad denne Sag angaar. De forstaa den ikke, og de ønske heller ikke at komme til at forstaa den, thi der findes en Mængde fordærvede Mænd, som ingen Karakter besidde, og de bryde sig ikke om deres Fremtid, naar blot de kunne tilfredsstille deres Lyster i Nutiden.

Søgte vi denne Lærdom, eller bad vi Gud om at maatte have flere Hustruer? Nej. Var det en Sag i Overensstemmelse med vort Forgodtbefindende? Nej. Den samme Gud, som aabenbarede Evangeliets første Principer for Joseph Smith, aabenbarede ham ligeledes Lærdommen om Flerkonesystemet; det blev os forelagt som en Lærdom, vi burde tro paa og ledes af. Kunde vi forhindre dette? Hvad havde vi at gjøre dermed? Det er en Guds Befaling, og Spørgsmaalet er: Skal jeg, efter at have annammet Guds Søns Evangelium og sluttet Pagt med ham om at adlyde hans Love og lade mig styre ved Aabenbaringen af hans Villie, skal jeg, spørger jeg, fordi Noget forekommer, som ikke behager mig, sætte min Villie og Dømmekraft mod hans? Skal jeg udbryde: Jeg vil blive foragtet, jeg vil blive hadet? Skal jeg overtræde Guds Love, fordi en saadan Følelse gjør sig gjældende? Nej, jeg kan ikke gjøre det, ejheller kunne I, som tro paa Aabenbaringen. Gud gav den til Joseph Smith og han lærte den til os. Nu, hvorledes gik det? Det Første, som blev gjort, saasnart det lod sig gjøre — da Guds

Ord kom til os, thi der hengik en Tid efter at denne Aabenbaring var bleven given, i hvilken det ikke var os tilladt at forkynde denne Lærdom for Offentligheden — var Professor Orson Pratts Sendelse til Washington for der at udgive et Blad, netop der hvor Regjeringens Hovedsæde var, for der at erklære vore Meninger angaaende polygamisk Ægteskab for denne Nation og for hele Verden. Han udførte denne Mission, han udgav et Blad, kaldet „The Seer" og holdt flere Foredrag om Ugen i en Sal, som var lejet i dette Øjemed. Laa der noget Skjult heri, noget Lavt eller Noget, som stred mod denne Nations eller andre Nationers Interesser? Nej, det var simpelthen at forkynde visse Principer, som høre til det evige Liv og Pagter, som skulde existere gjennem Evigheden mellem vore kjødelige Slægtninge i denne og den tilkommende Verden. Gjorde vi Indgreb i Andres Rettigheder? Nej. Dersom vi modtog nogen Aabenbaring, saa havde vi ingen Ret til at undlade at efterkomme den. Andre kjende ikke noget til disse Ting, følgelig kunne de ikke fatte vor Stilling. Have vi foretaget os Noget paa en hemmelig Maade? Ikke førend vi bleve nødsagede dertil. Jeg erindrer, at jeg for nogle faa Aar siden blev bragt frem for en Domstol for at afgive Vidneudsagn i en Sag. Man spurgte mig, om jeg troede paa at adlyde de Forenede Staters Love. Jeg svarede, at jeg gjorde, med en Undtagelse. Hvilken er denne? Det er den, som omhandler Flerkonesystemet. Hvorfor tror De ikke paa dens Overholdelse? Fordi jeg tror, den strider mod Aanden i vore Institutioner — den er Brud paa de Forenede Staters Konstitution, og lige imod Guds Love. Dette er jo meget tydeligt. I kunne ikke udtale Eders Meninger tydeligere. Dette var for de Forenede Staters Højesteret, som havde erklæret Loven at være konstitutionel. En Mand spurgte mig: „Er De forberedt paa at tage mod Følgerne?" „Altid og hvorsomhelst," svarede jeg. Dette var et ligefremt Svar, og idet jeg udtalte det, udtalte jeg Tusinder af mine Brødres og Søstres Følelser. Nu da, hvem har hermed at gjøre? Dersom jeg udøver Noget og er forberedt paa at tage mod Følgerne, hvem kommer det da ved? Blander jeg mig ind i de Forenede Staters Regjerings Handlemaade? Nej. Den har udstedt en Lov for politisk Virkning, hvilken i Virkeligheden er en Snare for os. Man skulde antage, at en stor og mægtig Nation paa omtrent 50,000,000 Indbyggere, kunde have Raad til at tillade nogle tusind Mennesker at løse en social Opgave uden Frygt for fremmed Indblanding. De forstaa os ikke. Vi ønske ikke at skade dem. Mange af dem vide dette, men de kunne ikke altid styre Omstændighederne, og mange af Kongressens Medlemmer, som ikke vare villige til at samstemme i Noget af denne Slags, bleve paavirkede af den Fordom, som hersker blandt deres Folk, ukkurat saaledes som Andre bleve i Jesu Dage. Paa hans Tid blev han og hans Tilhængere hadede ligesom vi nu blive. Dersom han nogensinde gjorde noget Godt, hvorledes blev det da omtalt?: „Giv Gud Æren, thi vi vide, at denne Mand (Jesus) er en Synder." Naar vi udføre noget Godt, tildeles Andre Æren derfor, istedetfor os; men udøves der derimod noget Skadeligt, som f. Ex. Tvistighederne med Indianerne, saa hedder det: „Det er Mormonerne, der ere Skyld deri." Jeg formoder, at dersom der er Storm, Skibbrud, Krig eller Blodsudgydelse i Timbuctu, blandt Zuluerne, Kineserne, Japaneserne eller Europæerne, saa vil man beskylde Mormonerne

for at have en Finger med i Spillet! I hvilken Stilling sætter dette os? Ønske vi at blive regjerede af de Forenede Stater og at opholde deres Institutioner? Ja.

Medens vi gjøre dette, findes der mange nedrige Mænd, som fremstille os paa en urigtig Maade, dog findes der ogsaa mange hæderlige Mænd, som nære andre Følelser. Jeg har set Mange, ikke alene i Amerika, men ogsaa blandt andre Nationer, som besidde liberale og ædle Følelser, Mænd af høj Rang og med vigtige Stillinger i Livet. Iblandt de hæderlige Mænd, der leve paa Jorden, finder jeg mange, som ere overbeviste om, at vi ere blevne grusomt behandlede af dem, der burde være vore Venner. Hvad skulde vi gjøre under disse Omstændigheder? Efter nu at have udstedt en Lov for at faa os til at gaa i Fælden, vilde de beklage sig over, at vi ikke løbe lige i den, sigende: Tag os og sæt os i Fængsel. Endnu ere vi ikke saa store Dosmere, thi vi nære ganske andre Meninger end denne. Dersom de ikke anerkjende Lærdomme, som Gud har aabenbaret os, kunne vi ikke hjælpe det. Dersom de ikke tro vore Ord, kunne vi ikke fæste Lid til deres. Der er dog Et som vi vide og det er: at vi ere tusind Gange dydigere og tusind Gange renere i vore Handlinger end de ere i deres. Der findes ikke et Land i hele Verden idag, hvor Kvindens Rettighed, Ære og Dyd beskyttes mere end i dette Territorium. Dette er en Kjendsgjerning.

Nu opstaar Spørgsmaalet: Hvad skulle vi gjøre? Vi ere under den sørgelige Nødvendighed at beskytte os selv saa godt vi kunne. Hvorledes bar man sig ad i tidligere Tider? — Hvorledes gjorde man i Rom? Vi ere ikke saa slemt i Knibe, som Folket i fordums Dage. Man underretter os om, at de Kristne vare nødsagede til at leve i Huler, og at de bleve fundne og dragne fra disse Skjulesteder af Regjeringens Spioner og førte til Arenaen, hvor Folk i tusindvis gik for at se dem blive sønderrevne og fortærede af vilde Dyr, og jeg tvivler ikke om, at mange af vore fromme Kristne vilde synes om at se paa en Forestilling af denne Slags. Hvad skulle vi gjøre? Gud har givet os en Lov. Skulle vi adlyde den? Vi ere — dog ikke ved vore egne Handlinger — stillede saaledes, at vi ikke kunne klare os selv. Vi ere mellem Guds og de Forenede Staters Regjerings Hænder. Gud har givet os en Befaling, som vi skulle udføre. Han har befalet at slutte disse Pagter for Tid og Evighed, og han har aabenbaret denne Lov ved det hellige Præstedømme og de rette Kilder, som han har beskikket til at overbringe dette Budskab, og vi, som ere blevne døbte med den samme Daab og nyde af den samme Aand, vide for os selv, at disse Lærdomme ere sande. Jeg véd, at de ere sande, selv om ingen Anden véd det. Jeg er overbevist derom og kan ikke undlade at vide det, og alle Kongressens Love og Forskrifter saavel som Domstolenes Bestemmelser, kunne ikke forandre min Mening. Jeg ved at Gud er Ophavsmanden til dem og kan selvfølgelig bære Vidnesbyrd derom. Kan jeg gjøre derved? Nej.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Marts.

Vink til det arbejdende Præstedomme.

De Ældster, der ere beskjæftigede med at forkynde Jesu Kristi Evangelium, hvilket er Sandheden, aabenbaret fra Himmelen, have megen Fordom og mange Traditioner at kjæmpe mod. De blive hyppigt imødegaaede af Folk, hvis Hjærter, paa Grund af Uvidenhed om de Helliges sande Karakter og de Lærdomme, de forkynde, ere fyldte med Bitterhed. Som Følge af dette, er det af største Vigtighed for Brødrene at handle og tale forsigtigt og med Visdom, og søge at sætte dem paa den bedst mulige Fod med deres Tilhørere. Denne Forsigtighedsregel efterfølges ikke, naar der gjøres skarpe Angreb paa Nutidens forskjellige Sekter, til en eller anden af hvilke Tilhørerne efter al Sandsynlighed bekjender sig. En saadan Fremgangsmaade tjener kun til at opvække en bitter og stridbar Aand, hvilket i høieste Grad er uforenelig med en Tilstand, hvori Sindet er modtageligt for Sandheden. Det er i Særdeleshed tilraadeligt, selv naar Brødrene ere nødsagede til, paa en sammenlignende Maade, at berøre de existerende Religioners Vildfarelser, ikke at nævne specielle Sekter, saadanne som Katholiker, Lutheraner, Methodister, Baptister osv. Vi tro, at Brødrene ville stemme overens med os, naar vi se Sagen fra det Standpunkt, at vi i enhver Henseende kunne udføre langt mere Godt ved at føre en forsonlig Aand med os, i Særdeleshed saavidt vor Omgang med Folket vedkommer, end dersom vi give Plads for en stridbar Sindsstemning.

Ældsterne kunne ikke udøve for megen Forsigtighed i deres Prædiken. Ved at udføre denne Pligt, skulde de altid selv fuldt forstaa og være istand til at bevise, hvad de ønske, at Andre skulle forstaa. En Prædikant, der indlader sig paa at fremkomme med Noget, han ikke er istand til at kunne bevise, er ligesom et Menneske, der vover sig ud paa en usikker Is. Ikke alene gaar han i bestandig Fare for hvert Øjeblik at glide og falde, men ogsaa i Fare for at komme paa et skrøbeligt Sted, hvor han vil falde igjennem og blive opslugt af Vandet nedenunder. Eller med andre Ord: han er i Fare for at blive beskjæmmet af disse, som vente en Lejlighed til at overvinde ham. Lad Ældsterne prædike, hvad der er i Overensstemmelse med Skrifterne. Saavidt Principerne og Begreberne vedkomme, er det bedre at tale langsomt og sikkert end at tale hurtigt og være udsat for at tage Fejl. For at prædike fordres en kraftig Sjæls Anstrængelse, og denne Anstrængelse er kraftigere naar Sindet er oplyst af Herrens Aand; Prædiken skulde derfor udføres med Tænksomhed og Omhu. Naar der anføres fra Skrifterne, burde dette gjøres, om ikke muligt med akkurat de samme Ord, saa dog saa nær til Virkeligheden som muligt, men i ethvert Tilfælde skal altid Meningen eller Opfattelsen af det Anførte bevares. Dersom vi ere ligegyldige, uregelmæssige og urigtige i denne Henseende, ere tænkende Mennesker tilbøjelige til at tro om os, at vi ere ligesaa i andre Henseender. For Exempel: Dersom vi af Mangel paa tilbørlig Omhyggelighed begaa Fejltagelser i Ting, der ere indlysende, ville tænkende Mennesker, naar vi bære Vidnesbyrd om

Sandheden af Guds Værk, være nærved at antage os istand til at gjøre Fejltagelser i denne Henseende, saavelsom i andre.

Blandt Evangeliets talrige Gaver og Naademidler, synes ingen større og helligere end Visdommens Gave. Vi kunne besidde stor Kundskab om Skaberens Bestemmelser og Hensigter; vi kunne tale med ny Tunger; vi kunne have Helbredelsens Gave; vi kunne have stor Tro; vi kunne være istand til at bedømme de Aander, der ere overalt paa Jorden; vi kunne, ved Guds Gave, uddrive Djævle; men dersom vi ikke have Visdom, ville vore Administrationer som den Allerhøjestes Tjenere, være mere eller mindre mangelfulde. Det er denne ene himmelske Gave, der sætter Besidderen istand til, paa den rette Maade, at bruge enhver anden Magt og Naadegave, med hvilken en kjærlig Fader har velsignet ham. Det er det Ror, uden hvilket Skibet bliver kastet hid og did af de lunefulde Bølger paa Livets Ocean. Hvert Individ kan øve sig i Visdom, og det er Guds Tjeneres Pligt at søge at forøge denne uvurderlige Gave ved Tro og Bøn, ved bestandig Tænken og ved at lægge et forstandigt Baand paa hans Naturs almindelige Tilbøjeligheder.

Lad os udføre vor Pligt med Energi, Flid og Aand, og lad hele vor Vandel blive styret af den himmelske Visdom, der vil gjøre os istand til at vandre paa Livets og Frelsens Sti.

Korrespondance.

Kristiania den 13de Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Jeg vil give Dig en lille Beretning om denne Missioni. Vi have gode Forsamlinger her i vor Sal, saavel som paa flere Steder i Byen, hvilke ere velbesøgte af Hellige og Fremmede, og Flere have i den senere Tid forenet sig med Kirken.

Tredie Juledag havde vi en Fest med Juletræ for vor Søndagsskole, som var besøgt af henved 90 Børn, foruden endel af deres Forældre samt Sangkoret. Salen var vel oplyst, og Festen tog sin Begyndelse Kl. 3 og sluttede Kl. 8 Aften til almindelig Tilfredshed.

Søndagen den 4de Januar gav vort Sangkor, efter Forsamlingens Ophør, en vellykket Koncert, hvorefter jeg havde Lejlighed til at døbe to gode, unge Mænd, hvilke jeg tror, snart ville gaa ud og bære Vidnesbyrd om Sandheden; desuden have vi i sidste Uge døbt To, og der er Flere, der staa med Tro paa Evangeliet, som jeg forventer snart ville annamme det.

De unge Mænds Møder ere talrigt besøgte. Nogle af Medlemmerne har jeg sendt ud paa Mission, og næste Uge tænker jeg at udsende flere. Søstrene have gode Forsamlinger og ere meget virksomme i at besøge de Syge, klæde og understøtte de Fattige, og de have desuden bidraget 33 Kroner til Missionærernes Beklædning. Det ser ud som om et nyt Liv begynder at gjøre sig gjældende i Missionen i det ny Aar.

De timelige Omstændigheder ere meget trange; flere af de Hellige ere uden Arbejde, men dog søge de at opfylde deres Pligter det bedste de kunne, og en god Aand er herskende iblandt dem. Brødrene, saavidt mig bekjendt, saavel som mig

selv, befinde os vel, og det Samme haaber jeg at være Tilfældet med Dig og Brødrene, som omgive Dig. Jeg føler mig glad ved at arbejde for dette store Værk, til samme Tid som jeg føler min Ufuldkommenhed; men mit Ønske og min Bøn er til min himmelske Fader, at han vil sætte mig istand til at opfylde mine Pligter, og fremme Misionen i dette Land.

Mange Hilsner til Dig fra Brødrene og alle de Hellige og fra mig,

Din ringe Broder
i den ny og evige Pagt.
J. Halvorsen.

Evangeliet for de Levende og Døde.

(Fortsat fra Side 136.)

Der er en uafbrudt Harmoni mellem Jesu Lærdomme og alle de gamle Profeters og Apostles, saavel som Joseph Smiths, der er bleven oprejst til at oprette denne sidste store Uddeling. Denne smukke Overensstemmelse skulle være paafaldende for Undersøgeren. Han skulde spørge sig selv, om et saa fuldkomment System kan være Frugten af udelukkende menneskelig Opfindsomhed. Det er visseligt det mest slaaende og ualmindelige Fænomen. Denne Overensstemmen af Lære, Principer og Følelser er det mest Forbausende, i Betragtning af det store, forvirrede, modsigende og forviklede religiøse Malstrøm, som den saakaldte Kristendom fremstiller. Skinnet af de gamles saa vel som den nyere Profets Lærdomme, maa i det Mindste være ny og virke opmuntrende i denne vor Tidsalders religiøse Forvirring.

Lad os betragte Joseph Smiths Beretninger om Menneskeslægtens fremtidige Tilstand, Side om Side med Frelserens og Apostelen Pauli Udtalelser. I Hiram, Portage County, Ohio, U. S. A., blev det tilladt denne nyere Profet tilligemed Sidney Rigdon at se et herligt Syn, ved hvilket deres Hjerter bleve aabnede til at fatte denne store Gjenstand. En Del af hvad de saa, bleve de befalede at nedskrive, og findes offentliggjort i Pagtens Bogs 92de Stykke. Angaaende de, der udelukke sig fra Frelse ved at synde mod den Hellig-Aand, er der skrevet: „Saa siger Herren om alle dem, der kjende min Kraft, og ere blevne delagtige deri, og dog have ladet sig overvinde ved Djævelens Kraft til at fornægte Sandheden og trodse min Magt, disse ere de, der ere Fortabelsens Børn, om hvem jeg siger, at det havde været bedre for dem, om de aldrig vare fødte, thi de ere Vredes Kar, fordømte til at lide Guds Vrede med Djævelen og hans Engle i Evighed, og om hvem jeg har sagt, at der er ingen Forladelse i denne Verden, ejheller i den tilkommende."

Angaaende de, der skulle komme frem i de „Retfærdiges Opstandelse", siges der: „Disse ere de, der annammede Jesu Vidnesbyrd, troede paa hans Navn, bleve døbte i Lighed med hans Begravelse, bleve begravne i Vandet i hans Navn, og dette ifølge den Befaling, som han har givet, at naar de holdt Befalingerne, skulle de vorde toede og rensede fra alle deres Synder, og annamme den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse af den, der er ordineret og beseglet til den Magt", osv.

„Disse ere de, hvis Legemer ere celestiale (himmelske), hvis Herlighed er som Solens Glans, ja Guds Herlighed, den højeste af alle, paa hvilken Herlighed Solen paa Firmamentet er et Billede, som skrevet er.

Og atter, vi saa den terrestriale Verden, og se: disse ere de, som ere af det Terrestriale, hvis Herlighed er forskjellig fra den Førstefødtes Menigheds, som have annammet af Faderens Fylde, ligesom Maanens Glans er forskjellig fra Solens paa Firmamentet. Se, disse ere de, der døde uden Lov, og ligeledes de, der ere de Menneskers Aander, der have været i Forvaring, hvem Sønnen besøgte og prædikede Evangeliet for, at de maatte kunne dømmes lig Mennesker i Kjødet, som ikke annammede Jesu Vidnesbyrd i Kjødet, men siden efter annammede det. Disse ere Jordens hæderlige Mennesker, som vare forblindede ved Menneskers Underfundighed. Disse annamme af hans Herlighed, men ikke dens Fylde. Disse ere de, der annammede af Sønnens Nærværelse, men ikke af Faderens Fylde, hvorfor de ere terrestriale Legemer og ere forskjellig i Herlighed, som Maanens Glans er fra Solens" osv.

„Og atter, vi saa de Telestiales Herlighed, hvilken Herlighed er den mindre, ligesom Stjernernes Glans er forskjellig fra Maanens Glans paa Firmamentet . . . Disse ere de, der ikke skulle vorde forløste fra Djævelen førend den sidste Opstandelse, naar den Herre Kristus, det Guds Lam, har fuldendt sit Værk."

Enten saa Læseren vil antage vort Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en Profet, eller ikke, kan han i det Mindste ikke med Agtelse for Sandheden benægte, at der mellem hans Lærdomme og Bibelens Lærdomme er en Kjæde, der sammenbinder dem til et samstemmende Hele. Denne smukke Harmoni viser sig ikke alene i det Anførte, men er herskende i ethvert af de store Principer, som denne store Sidste-Dages Profet forkyndte. Jo mere den oprigtige Sandhedssøger nærmer sig Gjenstanden, jo mere vil dette blive øjensynligt for ham, som Følge af hans fordomsfri Undersøgelser.

Alle de hellige Profeter fra Verdens Begyndelse have omtalt og skuet hen til Tiden for Menneskenes Søns herlige Tilkommelse i de sidste Dage for at regjere over Jorden. I Forbindelse med denne store Begivenhed have de afmalet paa en tydelig og profetisk Maade de frygtelige Tildragelser, som skulle gaa forud for dette. De Ugudelige, som ikke ville lytte til Himmelens Befalinger, ville blive bortfejede fra Jorden ved Straffedommene, ligesom ved en overskyllende Vandflod. Hungersnød, Plage, Pest, Krig, Oprør, Opstand og Ødelæggelser i alle deres forfærdelige Skikkelser ville hjemsøge disse, der nu finde en Fornøjelse i at nedsøle dem i de Laster og Vederstyggeligheder, der tiltage som en Forbrydelse i Himmelens Hærskarers Aasyn. Denne Trængselstid, som allerede har begyndt at vise sig, er bleven betegnet som „Herrens store og forfærdelige Dag". Denne frygtelige Tid, da „de Ugudelige skulle slaa de Ugudelige", er nødvendig at skulle gaa forud for Kongernes Konges Komme. Tusindaarsriget, en Retfærdigheds og Fredsregjering, vilde blive umulig med Jorden opfyldt af Myriader af menneskelige Væsner, der ere nedsunkne i Fordærvelsens Svælg og glædende sig i Voldshandlinger og Strid. De ville ikke omvende dem, og for at indføre Renhed og Fred, maa disse, som leve i Modstrid dertil, udslettes af Tilværelsen. Af denne Grund er det Forsynets Be-

stemmelse, at disse, som blive tilbage til Kristi Komme, ville alene blive Saadanne, som ville bøje dem for hans Scepter, og saaledes leve i Overensstemmelse med Retfærdighed og Sandhed.

Dersom det ikke var for at opfylde et herligt Løfte, vilde Jorden, paa Grund af dens Beboeres Fordærvelse, blive slagen med en uoprettelig Forbandelse. Beskaffenheden af dette Løfte er fremsat i de to sidste Vers af Malachiæ Profeti: „Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, før den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjærte til Børn, og Børnenes Hjærte til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Band."

Hvilken smuk og mærkværdig Harmoni findes der ikke mellem Beskaffenheden af dette store Løfte og de Principer, som ere fremsatte i nærværende Artikel: Evangeliet for de Levende saavel som for de Døde. I den Uddeling, som i Midten af Tiden blev indført af Frelseren personlig, var, som her bemærket, Evangeliets glade Tidender ikke alene for Mennesker i Kjødet, men ogsaa for dem, der vare i Aanden. De Sidste-Dages Hellige paastaa, at de sidste Dages Uddeling blev aabnet ved at Profeten Joseph Smith blev oprejst. Denne store og gode Mand, tilligemed hans Broder Hyrum, Kirkens Patriark, fik en lignende Skjæbne som Frelseren. De bleve dræbte af en rasende Pøbelhob af religiøse Skinhellige, for ingen anden Aarsag end at de forkyndte, at Gud igjen havde talt fra Himmelen som fordum. Ligesom de gamle Profeter, vare de trofaste mod deres Vidnesbyrd indtil deres sidste Aandedræt, og beseglede deres Vidnesbyrd med deres Blod. Men deres Mission var, ligesaa lidt som deres store Mesters, indskrænket til de Levendes Sphære; den udstrakte sig ogsaa, ligesom dennes, til de Afdødes Aander. Derfor blev ogsaa denne Profet bortkaldt fra dette Liv, for at aabne en ny og senere Uddeling i Livet hinsides, efterat han ved Aabenbaring fra Gud havde udført sit Arbejde her, nemlig at gjenoprette den sande Kristi Kirke med Apostler og Profeter, Højpræster, de Halvfjerds, Ældster, Præster, Lærere, Diakoner og enhver anden Embedsmand, tilligemed de nødvendige Raad, Domstole og andre Organisationer, ligesom i fordums Dage. Det Værk, som han havde været det udvalgte Redskab til at faa paabegyndt her, kunde, under guddommelig Ledelse, blive fortsat af disse hinsides, som holdt det samme Præstedømme, der her var blevet bekræftet paa ham og som tilhører ham i Evigheden. Den samme Myndighed, som gjorde ham istand til at fuldføre sit Arbejde her, er i Kraft i Rigerne hinsides Graven. Paa denne Maade er der dannet en Kjæde, der sammenlænker den Førstefødtes synlige Kirke paa denne Side med det samme evige System paa den anden Side Sløret. Ved Hjælp af disse Midler er der dannet en Forbindelseskjæde mellem Børnene (de Lydige i denne Slægt) og Fædrene, som ere gaaede ind i den anden Sphære.

Malachias, hvem vi har citeret, talte ved Inspiration, og vi paastaa, at hans Forudsigelser have faaet en bogstavelig Opfyldelse. Dersom vor Læser bekjender sig at være en Bibel-Troende, maa han, for at være følgerigtig, enten antage for sandt, at Elias, Profeten, har været her eller at han vil komme engang i Fremtiden. Da Enhver kan se, at Profetiens Finger peger hen til denne hedengangne Profets Komme i en vis Hensigt, er vor Paastand om, at han har været her, en Gjenstand der er værd at undersøge. Vi erklære, at han personlig har vist sig for Profeten Joseph Smith og Oliver Cow-

dery, i det Tempel, som af de Sidste-Dages Hellige var blevet opbygget og indviet til Herren i hellige Øjemed, i Kirtland, Staten Ohio, Forenede Stater, Amerika. Dette Besøg fandt Sted den 3. April 1836. De bleve efterhaanden ved samme Lejlighed besøgte af andre af de gamle Profeter, som meddelte dem Nøglerne og Myndigheden til sin særlige Uddeling, for at al den Kraft, som hver især besad, kunde blive sammendraget i den største af alle Uddelingerne, den i de sidste Dage, for at berede Menneskens Søns Komme. Jeg vil anføre de ovennævnte Brødres Beretning om denne Begivenhed: „Da dette Syn var tilende, aabnede sig et andet stort og herligt Syn, thi Elias, Profeten, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden, stod foran os og sagde: Se, Tiden er kommen, som omtalt ved Malakiæ Mund, der vidnede, at jeg, Elias, skulde sendes førend Herrens den store og forfærdelige Dag kommer, for at vende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes Hjærter til Fædrene, at den ganske Jord ikke skal blive slagen med Band. Derfor overdrages denne Husholdnings Nøgler i Eders Hænder, og derved kunne I vide, at Herrens store og forfærdelige Dag nærmer sig, ja er for Døren."

Fra den Tid af, at Joseph Smith og Oliver Cowdery bleve begunstigede med dette herlige Syn, begyndte Virkningerne af den store Eliæ Besøg at fæste Rødder, indtil Grenene fra den dengang udsaaede Sæd spredte sig til Jordens yderste Dele. Et stort Værk er i Fremgang, men paa Grund af at „Mørket skjuler Jorden og Dumhed Folkene," giver Verden ikke Agt derpaa. Dette er begrundet paa, at de ikke have omvendt dem eller ere blevne fødte af Vand og Aand, uden hvilket Mennesket aldrig kan opnaa at se, langt mindre indgaa i Guds Rige. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Ældster ere ifærd med at bringe Evangeliet til Nationerne, og de vandre omkring uden Pung og Taske ligesom i fordums Dage. Maaned efter Maaned og Aar efter Aar forlade store Selskaber af de, der tro disse Ældsters Vidnesbyrd, deres Fædreland for at gaa til Kirkens Indsamlingssted. Den Indflydelse, der bringer dem til at lægge deres Vej til det udvalgte Land, hvor de sidste Dages Zion bliver bygget, er den Kraft, der vender deres Hjærter til Fædrene, som ere gaaede forud for dem, uden at have havt det Priwilegium at høre Frelsningsplanen forkyndt for sig her paa Jorden. Daab, Haandspaalæggelse og andre Ordinancer for de Døde, kunne alene blive udførte i hellige Bygninger, kaldet Templer, som ere opbyggede til den Allerhøjeste i hellige Øjemed. De Hellige flokke sig sammen for at hjælpe til at oprejse saadanne Bygninger, for at de kunne gaa ind i disse og administrere for Fædrene, der ere gaaede forud, saa at disse kunne blive „dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden," og have Del i Frelserens Evangeliums Velsignelser og Rettigheder.

Saaledes blive Malachiæ Ord, angaaende at vende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes til Fædrene, opfyldte. Ved deres Arbeider udvise Børnene deres Interesse for deres Fædres Frelse. De Hellige, der ere bosatte i Bjergenes frugtbare Dale i den nordvestlige Del af Amerika, ere beskjæftigede med at opbygge Templer til Himmelens Gud, og virke med fuld Tro paa en gjensidig Virksomhed med Fædrene, for hvem de arbejde. De have en fuld Kundskab om, at Principet om at vende deres Hjærter til Fædrene, møder Gjenklang

fra de Bortgangnes Aander, til hvilke Evangeliet bliver prædiket. Et Tempel, indviet til deri at udføre Ordinancer for de Døde og andre Ordinancer, er fuldført, og tre andre under Opførelse. Det er ogsaa en Del af de Helliges Tro, at det store Arbejde, de Dødes Forløsning, vil blive fortsat gjennem Tusindaarsriget, og ved Enden af denne tusindaarige Fredsregjering, skal Kristus lægge alle Ting under sine Fødder, og saaledes blive Sejrherre over „Død, Helvede og Graven." Naar dette store Gjenløsnings-Arbejde er fuldført, vil han fremstille Riget i dets Fuldkommenhed for sin Fader, som da vil lade sin Enbaarne antage det og regjere over det i al Evighed.

Vi erkjende, at vi ere ude af Stand til at fremstille, selv det fjerneste Billede af Storheden af den udstrakte Plan, der er lagt i Himmelen for Menneskeslægtens Forløsning. Men hvor svage Resultaterne af vore Bestræbelser end ere, er det maaske tilstrækkeligt til at vise, at den frelsende Plan bærer Præget af Guddommelighed. Det er et System, som paa Grund af dets Storhed og Skjønhed, tiltaler Menneskets intellektuelle, moralske og religiøse Natur. Og naar de Gjenløstes Hærskarer skulle synge en ny Lovsang for Gud og Lammet, vil dette være en Tilkjendegivelse om, at de nu tydeligt forstaa denne store Plan, der ikke alene omfatter Frelse for levende Slægter, men ogsaa strækker sig langt ind i Evigheden og omfatter alt det som var, er og endnu ligger i Fremtidens Skjød.

Vi opfordre alle Mennesker overalt til at omvende sig og flokke sig om Forløserens Banner, saa at de kunne hjælpe til at udføre det store Gjenløsnings Arbejde, og blive agtede værdige til, sluttelig at indtage en Plads i de Forløstes Skare. Thi vi bære i Jesu Kristi Navn Vidnesbyrd om, at den evige Fader har brudt den lange Taushed, som har hersket, og ved Aabenbaring gjenoprettet sin Kirke her paa Jorden til Frelse for Alle, som ville adlyde hans guddommelige Villies Forskrifter.

Kristi Forsoning.

Følgen af den første Synd var Forvisning fra Guds Nærværelse og Adskjærelse fra direkte Forbindelse med ham Denne aandelige Død overgik det første Menneske, og en Kerubim med et flammende Sværd blev sat til at vogte Adgangen til Livets Træ, forat han ikke skulde nyde deraf i sin Forvisning og leve for evigt. Hverken han eller hans Sæd blev tilladt at dø den legemlige Død, før hellige Engle bleve beskikkede at aabenbare Principet om Forsoning, og Maaden hvorpaa Liv og Udødelighed kunde opnaaes formedelst Evangeliet. I Forsoningsloven blev Abels Kvæg-Ofringer antagne, medens Kains Ofring af Jordens Frugter, der røbede Vantro, blev ikke antaget. Disse, som lig Abel viste deres Tro i deres Gjerninger, have den Rettighed at faa deres Navne nedskrevne i Lammets, det slagtedes, Livsens Bog fra Verdens Begyndelse (Joh. Aab. 13, 8). Ligesom denne Forsoning vedkommer baade Legeme og Aand, saaledes fordres der ogsaa Lydighed af begge. „Ligesom Legemet er dødt uden Aand, saaledes er og Troen død uden Gjerninger" (Jakob 2, 26).

Som Følge af et stort og evigt

Øjemed, ere Menneskenes Aander indesluttede i kjødelige Legemer; og noget Haab om at frelse det ene uafhængigt af det andet, er bedragersk. Det Religionssystem, der ikke lærer Ophøjelse og Udødelighed af baade Legeme og Sjæl, er ikke af Gud. Kristi Forsoning har ikke alene brudt Skranken mellem Mennesket og dets Gud, men den medførte et Haab, som havde oplyst Patriarkernes og Profeternes Vej: „at de maatte erholde en herligere Opstandelse" (Hebr. 11, 35). Forløjeren gik ikke tilbage til sin Fader, før han havde forkyndt Frihed for de fangne Aander, oprejst sit eget Legeme fra Graven uden at have set Forraadnelse, og aabnet mange af de Helliges Grave, som en Førstegrøde af de Hensovede (Matth. 27, 52. 53), til Bevis for, at „efterdi Døden kom ved et Menneske, er og de Dødes Opstandelse kommen ved et Menneske;" ved hvilket ogsaa hans Disciple erholdt fuld Forsikring om, at „ligesom Alle dø i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo" (1 Kor. 15, 22). Dersom aandelig Død, eller Affsondring fra Livets Kilde, fulgte af Overtrædelsen, saa maa en Tilbagevenden hertil følge Forsoningen. Dersom en Adskillelse af Aanden og Legemet med en Tilbagevenden af det Sidste til sit oprindelige Element, blev bevirket ved Synd, maa en Gjenorganisation af Legemet og en Gjenforening af dette med Aanden, blive oprettet ved Forsoningen; paa anden Maade vilde Gjenløsningen ikke blive fuldstændig. Beviser dette, at Alle uden Forskjel ville blive frelste? Saa vidt smaa Børn og andre utilregnelige Væsner angaar, ja; men Gud holder Menneskeslægten ansvarlig for det Lys, som er i dem; Samvittigheden enten anklager eller undskylder. Han holder dem ogsaa ansvarlige for den Kundskab, han har aabenbaret til dem gjennem Evangeliet, hvilket er et Aabenbarings- og Forædlings-System, der bereder dets Tilhængere for en Ophøjelse og Tilvæxt uden Ende. Med et Øjemed, intet ringere end dette, forlod vor Frelser sin Faders Bolig og blev delagtig i Menneskets Dødelighed, idet han gik neden under alle Ting, og vendte derpaa tilbage til Himmelen, idet han saaledes tog selve Fangenskabet til Fange; der vil han regjere, indtil han har lagt Alt under sine Fødder, befriet Jorden fra Dødens Aag, ophøjet alle dem til Troner, der her have været udholdne og trofaste indtil Enden. Disse ere de, der have Del i den første Opstandelse, over hvem den anden Død ingen Magt har.

Saa meget ere Menneskene vildfarne fra Gud, at Jesus sagde: „Og Ingen kjender, hvor Sønnen er, uden Faderen, og hvo Faderen er, uden Sønnen, og hvem Sønnen vil aabenbare det" (Luk. 10, 22). Hvorledes er det idag med disse, som fornægte fortsat Aabenbaring? Deres Tro fremstiller Gud som et Væsen uden Legeme, Dele eller Lidenskaber, til samme Tid som Bibelen erklærer, at han skabte Mennesket i sit eget Billede, og at Jesus, da han var i Kjødet, var hans Væsens udtrykte Billede (Hebr. 1, 3). Istedet for den ophøjede Enhed, som Jesus lærte og bad for og i hvilke hans umiddelbare Efterfølgere glædede sig, „én Herre, én Tro, én Daab," osv., have vi en Mængde mystiske Daarskaber under dette hellige Navn, for at bekræfte, at „hvor der ikke er Syner, forsmægter Folket" (Ordspr. 29, 18 og Micha 3, 5—12). Apostlene erklærede, at „Ingen kan kalde Jesum Herre uden ved den Hellig Aand," og at „saa ved og Ingen det, som er i Gud uden Guds Aand. Jesus selv fortalte en Lærer i Israel, at „uden Nogen bliver født paany kan han ikke se Guds Rige."

Vi ville her bemærke til Bibeltroende,

at ved at adlyde Evangeliets Principer, erholde vi Adgang til „Børnenes Brød" og til Forsoning med Faderens Hus. Jesus aabnede denne Dør, da han i Jordans Flod underkastede sig Daabs-Ordinancen og blev fyldt med den Hellig-Aand i synlig Skikkelse, medens Faderens Røst udtalte hans Velbehag og befalede alle Mennesker at høre hans Søn. Giv derfor Agt paa denne Lærer, der saaledes er beskikket ved Guds Røst. „Sandelig, sandelig siger jeg Dig: uden Nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." Overvej denne Befaling, Læser, og sammenlign det med Kristi egen Lydighed, og Du vil blive overbevist om Nødvendigheden af en absolut Lydighed, for at kunne erholde Velsignelsen. Paulus siger herom til Galaterne: „Thi I, saa Mange, som ere døbte til Kristum, have iført Kristum osv." (Gal. 3, 27—29; se ogsaa Rom. 6, 3—5). Peter søgte at bevirke Lydighed ved Befaling og Løfte. Han sagde: „Omvender Eder og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Hellig-Aands Gave" (Ap. Gj. 2, 38). Da denne Hellig-Aand, som kommer fra Faderen, er saa nødvendig for at faa Kundskab om ham og for at forsone os med ham; er til vor Vejledning og hjælpe os til al god Tale og alle gode Handlinger; helliger Hjærtet og renser Legemet; som en Kilde i os, der udspringer til evigt Liv: hvem af Menneskenes Sønner er da saa rig, at han kan forsømme en saa stor Frelse?

Postvæsenet i Salt Lake City. Fra Postmester John T. Lynch have vi modtaget en Opgjørelse over Salt Lake City Postkontors Forretninger for Aaret 1879. Nogle af disse opgivne Talstørrelser kunde maaske være af Interesse for vore Læsere. Totalindtægten af almindelige Forretninger beløber sig til 22,623 Dll. 40 Cents, medens Udgifterne have beløbet sig til 11,608 Dll. 65 Cents, hvilket giver et Overskud af 11,041 Dll. 75 Cents. Indbetalte Postanvisninger andrager 337,688 Dll. 98 Cents og udbetalte 336,902 Dll. 85 Cents. Der er fra Byen afsendt 4,956 Pengebreve og ankomne 14,596. Af almindelige Breve, Brevkort indbefattede, er afsendt 730,000, af andre Forsendelser 1,580,000; ankomne Breve og Brevkort 912,500, hvoraf 904,021 ere udleverede, 3,900 tilbagesendte Afsenderen og 4,579 indsendte til Brevaabningskontoret. (Deseret News.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 12. Den 15. Marts 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

holdt i Tabernaklet i Provo den 30te November 1879.

(Fra «Deseret News.»)

(Sluttet.)

Spørgsmaalet bliver altsaa dette: Efter at have faaet en Befaling fra Gud om at udføre en vis Handling, og en Befaling fra Staten om ikke at udføre den, hvad skulle vi nu gjøre? Man stillede en politisk Snare for Daniel, ligesom man nu har gjort for os. En Forordning blev udstedt, som forbød ham, under Dødsstraf, at bede til Gud; han gik hen og aabnede sine Vinduer og bad ligefor Samfundets Øjne; derved overtraadte han altsaa Forordningen med Døden stirrende ham i Ansigtet. Han vidste, at Forordningen ikke kunde tages tilbage, men han var bestemt paa at adlyde Guds Befaling, og dette gjorde han. Man kastede ham i Løvekulen, hvor han legede med de vilde Dyr, ligesom et Barn leger med en Kats Killinger. Dette var Noget til at prøve Daniels Tro med, men Gud beskyttede ham.

Der er en anden Omstændighed forbunden hermed. Vi læse, at Kong Darius, som var et Offer for et politisk Parti, var meget ængstelig for Daniels Befindende, thi han begav sig tidligt om Morgenen til Løvekulen og raabte: O, Daniel! Er den Gud, paa hvilken Du tror, istand til at befri Dig? Daniel svarede: O, Konge, lev for evig; den Gud, som jeg har Tillid til, har sendt sin Engel og har beskyttet mig fra Løvernes Gab. — Efter at have læst Præsidentens Budskab, tror jeg ikke, at Mr. Hayes vilde vise den samme Omhu for os, som Darius gjorde for Daniel, dersom vi vare kastede i en Løvekule. Men vi maa jo ogsaa erindre, at den Første af disse er en Kristen, medens den Sidste var en Hedning. Fraseet dette, føler jeg til at fordømme vor Tidsalders Laster, baade dem, som udøves i vor egen Nation, som ogsaa dem, der begaaes af andre Nationer; thi Amerikanerne, som en Nation betragtet, synke hurtigt ligesaa lavt som Europas mest forhærdede Nationer, og udøve saadanne Skændselshandlinger, som have været Aarsag til, at mange mægtige Byer, Nationer og Kejserdømmer ere blevne ødelagte. Saadanne

Handlinger ere nu de unaturlige og fordømmende Synder i Kristenheden. Guds Lov til Mennesket lyder saaledes: „Vorder frugtbare og mangfoldige"; men disse Reformatorer ere hastige til at udgyde Blod, ja endog de Uskyldiges. Med deres Fostermord og andre Forbrydelser ihjelslaa de Tusinder og atter Tusinder uden at blive straffede derfor, for ikke at tale om den anden smudsige, nedværdigende Institution i Kristenheden kaldet: „Samfundsondet", saavelsom andre skammelige Handlinger. Vi protestere mod at Fosterfordrivelse, Barnemord og andre af Kristenhedens afskyelige Laster blive indførte blandt os, hvadenten dette sker i Form af legislative Forordninger, judicielle Kjendelser eller nogen anden af Civilisationens Tilsætninger. Vi ere amerikanske Borgere og ere endnu ikke berøvede den uvurderlige Ret til Liv, Frihed og Lykke. Undertiden udtale Mænd deres Forundring over Grandjuryens Handlemaade, idet den, af 200 Sager angaaende Udøvelse af Flerkoneri, kun idømte 3 Personer Straf. Den menneskelige Natur med alle dens Svagheder, er endnu ikke saa dybt sunken, at den lader sig regjere af en officiel Embedsmands Bydende om at udfærdige Anklager efter Ordre, uden Grunde eller Vidnesbyrd, og der findes meget Faa, som ere saa dybt sunkne, at de ville dømme en Mand for at ægte Hustruer og forsørge deres Børn, medens de paa samme Tid vide, at Anklagerne og Forfølgerne overtræde alle Sømmelighedens Love og myrde deres eget Afkom. Mange Mænd ere meget syndefulde og deltage i Tidsalderens Laster og Forbrydelser, men de ere dog ikke alle Hyklere. Dispotiske Love fordre en Dispot, thi ikke engang en uredelig Jury vil kunne udøve dem.

Det bliver nu vor Pligt at afgjøre Spørgsmaalet, om vi skulle adlyde Guds Lov eller Menneskets Bud. Dersom jeg skulde svare herpaa, vilde jeg svare ligesom jeg engang gjorde i Retten. Dengang jeg afgav Svaret, var dette Spørgsmaal endnu ikke afgjort i de Forenede Staters Højesteret. Siden den Tid har man vedtaget denne Lov, følgelig ere vi satte i omtrent samme Stilling, som de Kristne vare i Romernes Dage, og den nuværende Kristen indtager samme Stilling, som den daværende Hedning.

Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi stole paa Gud eller holde Kjød for vor Arm? Skulle vi tilsidesætte vor Religion og vor Gud og lade os lede af de Onder, som findes i Nationen og som ere stik imod Guds Love? Alle, som føle til at efterkomme Guds Love, behage at række den højre Haand ivejret. (Hele Forsamlingen rakte Haanden op.) Vi finde, at den samme Følelse gjør sig gjældende i hele Territoriet.

Vi ønske ikke at vise nogen Ringeagt for Regjeringen, thi naar Alt kommer til Alt tror jeg ikke, vi vilde blive bedre behandlede af nogen anden kristelig Nation, end vi blive af vor egen; dette er dog ikke nogen synderlig Ros for den. Det er sørgeligt, at en saa stor og mægtig Nation ikke kan tillade 200,000 Mennesker at dyrke Gud i Overensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende.

Have vi sat os mod noget Andet? Nej. Har jeg? Nej. Have I? Jeg formoder det ikke. Jeg forventer en saadan Tingenes Tilstand under Djævelens Ledelse, thi han er de Helliges Fjende. Hvad saa? Agter jeg at opgive min Religion til Djævelen? Jeg tror det ikke. Hvad skulle vi da gjøre? Skulle vi fornærme de Forenede Staters Befolkning? Nej. Skulle vi fornærme de Forenede Staters Præsident? Nej. Desuagtet er jeg bedrøvet over, at han ikke er mere ædelmodig; jeg er bedrøvet over, at han

ikke besidder mere af de Følelser, der ledede Grundlæggerne af denne Regjering. Jeg er ikke sørgmodig for de Helliges Vedkommende, thi det er ganske nødvendigt for os at gjennemgaa visse Prøver, saa at vi, ligesom de Hellige fordum, kunne blive fuldkomne ved Lidelser. „Thi det behagede ham, som alle Ting hører til, for at bringe mange Sjæle til Herlighed, at gjøre deres Saliggjørelse fuldstændig formedelst Lidelser." „Han blev, ligesom vi, prøvet i alle Ting og var dog uden Synd." Skulle vi afvige fra dette Lands Love paa Grund af disse Mænds Handlinger? Nej, vi ville efterkomme og overholde dem. Skulle vi berøve andre Mennesker deres politiske Rettigheder? Nej, vi ville ikke. Skulle vi berøve Nogen hans religiøse Rettighed? Nej, vi ville ikke. De kunne gjøre som de lyste i Washington og andre Steder, men vi ville gjøre Ret mod alle Mennesker. Vort Valgsprog er: Frihed, Uafhængighed og Samvittighedens Rettigheder for alle Mennesker, saaledes som Broder Parley P. Pratt skriver i et af sine Digte:

„Græker, Jøde, Tyrk og Indianer,
For Eder vajer Frihedens Banner."

Disse ere de Følelser, vi nære angaaende denne Gjenstand. Alle af os have Fejl. Vor Regjering er vistnok en af de bedste i Verden, og vi ville understøtte den. Derefter ville vi forfægte vor lovmæssige Ret paa en passende, sømmelig og konstitutionel Maade. Vi ville ogsaa holde et vaagent Øje med de elendige Uslinge, der snige sig ind i vor Midte; vi ville anmode dem om at forlade os. Vi ønske ikke en Flok Hunde iblandt os. Ærlige og hæderlige Mænd, — Mænd, som ville handle retfærdigt, ville vi altid understøtte. Men denne Nation lægger Øxen ved Roden af Træet og den vil opløses efterhaanden. Dersom de kunne udholde det, kunne vi. Dersom de behandle os paa en skammelig Maade, ville de snart behandle Andre ligeledes. De ville tage den ene af Frihedspillerne bort efter den anden, indtil hele Bygningen vil ryste og falde sammen. Mange andre Nationer ville undergaa samme Skjæbne, og Kejserdømmer gaa tilgrunde. Denne Nation vil komme til at lide, og andre med den. Det vil blive saaledes som Joseph Smith engang sagde: Naar alle Andre forsage Konstitutionen, ville denne Kirkes Ældster samle sig omkring Banneret og frelse dets sønderflængte Pjalter. Vi ville komme til Undsætning og erklære Frihed for alle Mennesker.

Hvad skulle vi gjøre med mange andre Ting? Lade dem i Fred. Den Gud, som regjerer i Himlene, vaager over deres Foretagender saavelsom over vore; de ere, ligesom vi, i hans Hænder — han vil fæste en Krog i deres Kjæber og føre dem paa en Vej, de ikke drømte om. Han vil sige til dem, ligesom han sagde til Havets Bølger: „Hertil skulle I komme, men ikke længere; her skulle Eders stolte Bølger standse." Det er vor Pligt at holde os nær til Gud, holde hans Bud og efterkomme hans Befalinger, saa ville vi ikke frygte for noget Onde, der maatte ramme os, „thi Gud vil bringe Menneskets Vrede til at lovprise ham og det Øvrige vil han tilbageholde." Gud vil velsigne og beskjærme Israel; han vil føre os fremad paa Livets Vej — ikke os Alle, thi som vi have hørt, ere vi ikke Alle nu som vi burde være. Han vil fuldføre sine Hensigter, rulle Værket fremad, opbygge sit Rige, grundfæste Zion og lade alle Ting gaa i Opfyldelse, om hvilke han ved sine Profeter har talt fra Verdens Begyndelse.

Efter at have talt angaaende dette Princip, vil jeg tale om nogle andre

Ting, som ere forbundne med vore Affærer her i Mødet for denne Stav eller i en Sammenkomst med Hellige, thi jeg taler i Reglen mere til hele Folket end jeg gjør til Medlemmerne i de særskilte Staver. Der ere nogle faa Ting, som jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa. I have en Stavsorganisation med en Præsident og hans Raadgivere, der staa i samme Forhold til Eder, som det Første Præsidentskab til hele Kirken. Jeg tror, at I hørte Noget derom imorges. Bed for dem. Have de Svagheder? Ja. Have I? Ja. Har jeg? Ja. Vi besidde en kostbar Skat, men den findes i jordiske Kar. Vi have Allesammen Svagheder og Skrøbeligheder; men vi ville bede for dem, der ere beskikkede til at præsidere over os, at Guds Velsignelser maa blive dem tildelte. Naar vi bøje os i vore Familiekredse, omgivne af vore Hustruer og Børn, ville vi bede Gud velsigne disse Mænd og inspirere dem med Visdom til at udføre alle Ting, som ere under deres Omsorg. Vi ville ikke finde Fejl ved dem, men, dersom vi tro, at noget Urigtigt er foretaget, ville vi søge at lede dem paa den rette Vej. Dersom vi gjøre dette, ville vi faa Alting i god Orden igjen, hvadenten de ønske det eller ikke, thi Gud vil lede dem ved sin Aand til Gavn for os.

Vi have ogsaa Biskopper iblandt os. Vi ville behandle dem med Høflighed. Have de Svagheder? Ja, de ere Mænd lig vi ere. Hvad, — spørger En, — har Du Svagheder? Ja mange. Undertiden ønsker jeg, at jeg ikke havde, og til andre Tider ønsker jeg ikke saaledes. — Anmoder Du Folket om at bede for Dig? — Ja, og ligeledes om at bede for mine Brødre i de Tolvs Kvorum, saa at de maatte blive ledede ved den Allerhøjestes Inspiration og de igjen være istand til at lede Andre paa Livets Stier, saa at vi Alle kunne hædre den Kaldelse, Gud har givet os, ære den og udføre meget Godt blandt Menneskene og hjælpe til Opbyggelsen af hans Zion. Dette Hverv paahviler Eder i Eders forskjellige Stillinger ligesaa meget som Præsident Smoot, hans Raadgivere og Biskopperne. Enhver har sine Pligter at udføre, og dersom vi Alle udføre dem, gjøre vi meget Godt. Lyt derfor til deres Raad. I have et Højraad; ophold det paa lignende Maade, saa at de i alle deres Kjendelser og Raad maa handle retfærdigt. Jeg vil sige til Biskopperne i deres Egenskab som Dommere i Israel, og til Højraadet som et Højraad: handl retfærdigt for Guds Aasyn. I Eders Kjendelser bør I ikke lade Eders egne private Anskuelser eller Følelser raade. Søg for Guds Skyld ikke at forvende Dom eller Retfærdighed. Jeg vil ikke give fem Straa for en Mand, som ikke vilde anvende samme Dom paa sin egen Broder eller Søn, som han vilde paa nogen Anden, thi hvis han ikke gjorde det, vilde han ikke være skikket til at være et Medlem af Højraadet. Vi bør bede Gud give os Visdom i Udførelsen og Ledelsen af alle disse Affærer, og derefter burde vi have et vist andet Princip sat mere udførligt i Kraft end det er for Nærværende. Vi se Folk ty til Domstolenes Hjælp sommetider, og det endog for de Ugudeliges, og Israels Ældster samtykke deri. Lad mig sige Eder, at Gud vil holde Eder ansvarlige, og han vil kalde Eder til Regnskab derfor, naar I mindst venter det. Til alle de, som ønske at gaa til Loven, siger jeg i Guds Navn: I skulle faa tilstrækkeligt deraf, indtil I blive trætte og syge deraf, thi det vil bringe Eder til Fattigdom, Ruin, Elendighed og Død, medmindre I gjøre en snarlig Omvendelse. Lad os ære de Institutioner, Gud har givet os, ære Præstedømmet,

ære vore egne Domstole og behandle alle Mennesker paa alle Steder med passende Ærbødighed, men lad os ikke føre Rettergang med de Ugudelige.

Der gives andre Ting, om hvilke jeg ønsker at udtale mig, som angaa dette Samfunds Interesser. Vi bør give vore Børn en passende Opdragelse. Jeg er glad ved at erfare, at I have en meget god Undervisningsanstalt i denne By. I have til Ledere saadanne Mænd som kjende Gud, og som lære Eleverne retfærdige Principer, Ærefrygt for Herren, og Livets Principer, saaledes at de Unge, naar de igjen paatage sig at lære Andre, kunne lære dem de samme Principer, som de have lært af disse vore Brødre. Paa denne Maade vil retfærdige Principer sprede sig; og medens disse vore unge Mænd og Kvinder erholde deres Uddannelse i Videnskab og de forskjellige Grene af verdslig Opdragelse, bør de altid kunne have Gudsfrygt for Øje. Skulle I søge efter Kundskab? Ja, ligesom jeg vilde søge efter en skjult Skat. Ville I ønske, at Folket skulde blive bekjendt med Kunster og Videnskaber osv.? Ja. Vi ønske at opdrage vore Børn saaledes, selv om det sker med Opofrelse fra vor Side, at de kunne blive Mænd og Kvinder, der i Videnskab ere istand til at maale sig med hvilkesomhelst Personer, der findes paa Jorden. Vi søge efter disse Goder; vi ere nidkjære i at fremme alle Menneskers Velfærd i denne Henseende, men især dem, som ere forbundne med os, saa at vore Børn ikke alene kunne opvoxe i Gudsfrygt, men ogsaa besidde alle Slags Kundskaber. Saaledes føle vi nu i denne Henseende. Hvorledes vil det blive Tid efter anden, dersom vi gjøre saaledes og vedblive dermed? Det vil ikke vare længe, førend vi ville være ligesaa langt forud for Verden i Kunster og Videnskaber og ethvert fornuftigt System, som findes paa Jordens Overflade, som vi idag ere i religiøs Henseende. Nogle af vore Smaadrenge i en Alder af fra fem til otte Aar forstaa godt at tale med Mænd, som sige sig at være underrettede angaaende religiøse Spørgsmaal. For nogle faa Dage siden overværede jeg en Søndagsskoles Examen i det 17de Ward i Salt Lake City. Her fandt jeg større Kundskab angaaende Religionssager udviklet hos Børnene af begge Kjøn end jeg nogensinde har set i hele Hedningeverden, hvorsomhelst jeg har rejst. Jeg kom til at tænke paa Frelserens Ord: „Af de Umyndiges og Diendes Mund skal Du berede Lov." Lad os opdrage vore Børn paa den rette Maade. Her kommer jeg til at tænke paa vore Søndagsskoler. I have dem her, men hvormeget I gjøre for dem, er jeg ikke istand til at kunne sige. De ere særdeles gavnlige og vi burde yde dem al den Opmuntring, vi kunne. Lad vore unge og middelaldrende Mænd, som besidde Kundskaber, gjøre sig nyttige i dem, saa at vore Børn kunne blive opdragne i Gudsfrygt. Den Skole, i hvilken Br. Maeser og Br. Hardy ere Lærere, anser jeg for et Mønster af en Skole, og jeg siger: Gud velsigne dem, og maa hans Aand være med dem. Vedbliv med Eders Arbejde, Brødre, saa ville Eders Navne blive kjendte i Israel og gaa i Arv som nogle af de største Mænds i Zion. Vore Brødre burde ogsaa interessere sig for Søndagsskolerne, og lad os faae Mænd, som frygte Gud, unge Mænd og Israels Ældster, som besidde Guds Aand til at lære Børnene, og bibringe deres Sind Livets og Saliggjørelsens Principer. Af andre rosværdige Foretagender indtager Kvindernes Hjælpeforeninger en fremragende Plads. Vore Søstre ere forenede med os i Udførelsen af et godt

Arbejde. Skulle vi ringeagte deres Bestræbelser? Nej. Hvem ere de? En Del af os selv. Besidde de det hellige Præstedømme? Ja i Forening med deres Mænd, og de ere Et med deres Mænd, men Manden er Hovedet. Kvinden er saaledes beskaffen, at hun er langt bedre skikket til at paase Familiens Velbefindende end Manden er. Hun kan sympathisere med Søstrene, thi hun er Et med dem. Jeg husker, at en Dame, som jeg engang talte med, sagde: „De har aldrig været Bedstemoder?" „Nej," sagde jeg, „det har jeg aldrig været; den Erfaring har jeg aldrig havt." „Nu, ja, saa kan De heller ikke sætte Dem ind i en Bedstemoders Følelser." Jeg har heller aldrig været en Hustru og kan derfor heller ikke sætte mig ind i en Hustrues Følelser eller en Moders Følelser; de kunne sympathisere med Søstrene og udgyde Olie og Vin, og de kunne lære Søstrene rette Principer; lære dem Renlighed, Godhed og Søsterkjærlighedens deltagende Følelser. De gjøre dette i en vis Grad og derfor føler jeg til at sige: Gud velsigne Søstrene. De ere Et med os i at søge at fremme Israels Velfærd. Man fortæller mig, at jeg var Formand dengang den første kvindelige Hjælpeforening blev dannet i Nauvoo. Muligvis var jeg, skjøndt jeg ikke erindrer det. Jeg ønsker at se Søstrene fortsætte deres Bestræbelser og prøve paa at lære unge Kvinder at blive dygtige Husmødre, gode Hustruer, og at lære deres Børn at vandre paa Livets Stier.

Vi have ligeledes blandt vore unge Mænd og Kvinder gjensidige Uddannelsesforeninger. Det er langt bedre at se vor Ungdom beskjæftiget med Gudsfrygt, Sammenkomster i hvilke omhandles de Ting, som hører Gud til; hvor den Ene belærer den Anden om Godhed, hellige og rene Sæder og retfærdige Principer, end at se den opvoxe i Ugudelighed og vandre paa de Stier, der lede til Døden. Hvormeget bedre er det ikke at lære dem Sædelighed, Hellighed og Dyd og bibringe dem Kundskab, som kan uddanne dem til hæderlige Mænd og Kvinder, end at se dem tage en anden Retning? Man har undertiden spurgt mig om Præstedømmet have noget hermed at gjøre. Nej, ikke synderligt, men det er en af de Hjælpekilder, som omtales i Skriften. En Biskop vil ikke have Noget imod at blive hjulpen af Hjælpeforeningerne. Har han Noget imod, at dens Medlemmer besøge de Syge? Vil han gjøre Indvendinger mod nogen Mand eller Kvinde, som søger at hjælpe til at fremme Fred, Orden, Dyd og Retfærdighed? Nej. Hvo ere de? Nogle af dem ere Ældster, nogle Medlemmer af de Halvfjerdsindstyve, nogle ere Højpræster og alle høre de til forskjellige Kvorer i Præstedømmet. Disse Selskaber ere meget nyttige, de ere forud for vore Søndagsskoler. De lede til Kundskab, eller som vi kalde det: Theologi og Videnskab og til alle Fornuftens Principer. Der findes mange højhjertede, ædle Mænd og Kvinder blandt os, til hvilke jeg siger: Gud velsigne Eder i Eders Bestræbelser.

Til Biskopperne siger jeg: Søg at fremme disse Foretagender i Eders Virkekredse, beskyt dem og gjør Alt, hvad I kunne for dem.

Hvad vor politiske Stilling angaar, vil jeg sige: Vi bør være forenede. Hvem, spørger jeg, skal foreskrive os Noget? Dersom jeg boede her i Provo og havde Noget at gjøre med saadanne Sager, saa vilde mit første Skridt være at raadføre mig med Præsident Smoot, for af ham at faa at vide, hvem han vilde anbefale til dette eller hint Embede. „Men", siger En, „det vil komme i Strid med min Frihed." Jeg tror Watts skriver:

„Jeg vil i Haand med Vise gaa
For klogere at blive."

Og ligeledes:

„Blandt Narre vil jeg ikke staa,
At jeg ej Nar skal blive."

Jeg vilde søge Raad hos erfarne Mænd, som besidde god Dømmekraft angaaende hvilken Retning jeg skulde tage. Hvad Eders Frihed angaar, da søg at erholde saa megen deraf, som I synes om, — Frihed til at gjøre Ret og ikke Uret. Det er meget nødvendigt, at vi skulle være forenede. Den, som søger at adsplitte Folket, er ikke Guds eller Menneskenes Ven, ejheller er Gud hans Ven, og dersom han vedbliver at forstyrre Guds Folks Lykke og Velfærd, vil Herren holde ham ansvarlig derfor og han vil komme til at vige sin Plads. Der er et Forsyn i mange af disse Ting. Folk undre sig undertiden over, at vi have Sygdom iblandt os. Apostelen Paulus skriver til Korinthierne, idet han henviser til Adskillelser, som herskede blandt dem, som ogsaa deres Uværdighed i Nydelsen af Herrens Nadvere: „Af denne Aarsag ere mange blandt Eder svage og sygelige og Mange sove." Tro I paa et Princip af denne Slags? Jeg gjør. Lad os derfor frygte Gud, ære ham og holde hans Befalinger.

Vi ønske ligeledes, at Brødrene skulle nære rette Følelser mod Søstrene og især mod deres Hustruer. Gud har skjænket os dem; behandl dem med Godhed og Kjærlighed. Dersom de have Svagheder — hvilke de vistnok have — skulle vi være overbærende med dem; de ere de svagere Redskaber og vi kunne være de stærke, og en stærk Mand behøver ikke at frygte en svag Kvinde. Vi burde være ømme mod dem, og istedetfor at betale Ondt med Ondt, bør vi være venlige mod dem. Dersom Eders Hustruer skjænde paa Eder, bør I behandle dem med Høflighed til Gjengjæld, elske dem og sige: dette er ikke aldeles rigtigt, lad os nu være Venner. De ville da handle anderledes. I skulle gjøre Eders Hjem saa indbydende som muligt, og lette dem deres Pligter i Husholdningen, saavidt det staar i Eders Magt og gjøre Alt forat forene Eders Bestræbelser med deres i Familielivet. Hustruerne bør trøste deres Mænd, tale venligt til dem og gjøre Mandens Hjem til en Himmel for ham. I Naboer burde ikke kives eller trættes med hverandre, ejheller nedsætte hinandens Karakter, men være forenede i alle Ting.

Lad os lære at tale høfligt til hinanden, og dersom vi ikke kunne sige noget Godt om vor Broder eller Søster, saa lad os tie stille. Naar vor Broder forsynder sig mod os, sig ham da hans Fejl, naar I og han er alene; naar Vedkommende da har indset sin Fejl, bør han bekjende det, omvende sig og prøve paa at gjøre bedre. Lad os leve sammen som Brødre og Søstre og som Guds Hellige. Glem ikke at paakalde Gud i Eders Familiekredse og indvi Eder selv og Alt, I eje, til Gud, hver Dag i leve. Søg at handle retfærdigt og faa Enighedens og Kjærlighedens Aand til at voxe blandt Eder, saa vil den levende Guds Velsignelser blive os tildelte, og han vil lede os fremad paa Livets Vej; vi ville blive understøttede af hellige Engle, af de gamle Patriarker og Guds Mænd, og Sløret mellem os og vor Gud vil blive tyndere og tyndere; vi ville komme ham nærmere, og vore Sjæle ville forherlige Hærskarernes Herre.

Maa Gud velsigne Eder, Brødre og Søstre, og lede Eder fremad paa Livets Veje, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Den 15. Marts.

Bagtalelse.

Til samme Tid, som Guds Værk i disse Lande synes at skride frem i en forøget Grad, synes ogsaa Djævelen i samme Grad at anstrænge sig for at gjøre Ondt. Han vil uden Tvivl gjøre Alt, hvad der staar i hans Magt, for at forhindre Kirken i at trives. For Nærværende arbejde Kristi Tjenere med fordoblet Iver. Overensstemmende med de Bestræbelser, som disse Herrens Tjenere udfolde, vil ogsaa Satans Virksomhed vise sig i fordoblet Styrke.

Det beror for en stor Del paa de Hellige, om Sandhedens Fremgang skal blive hæmmet af Mørkets Magter. Hvorsomhelst det Gode søger at udføre noget Godt, flyver det Onde altid forud og søger at gjøre sin Indflydelse gjældende. For en stor Del har Satan kun saameget Fodfæste i Menneskenes Hjærter, som disse frivilligt tilstaa ham, ved at lytte til og give efter for hans indsmigrende Hvisken og lade sig hilde i hans Garn. Antag nu, at vi talte til de Hellige i hele Missionen, Ansigt til Ansigt. Lad os tale sammen, for at vi kunne udfinde den bedst mulige Maade, hvorpaa vi kunne fremme vor himmelske Faders Riges Interesser og modsætte os vor Ærke-Fjendes Angreb.

De Indflydelser, som ere fjendtligsindede mod Herrens Værk, ere bestandig paa Vagt for at adsplitte Kirken. Disse modstridende Magter vide meget vel, hvad Enighed formaaer at udrette, hvorfor deres Bestræbelser gaa ud paa at ødelægge denne blandt de Hellige. Derfor sige vi til Folket overalt i Missionen: Søg at blive forenede i alle Ting. Men vi anse det ikke alene nødvendigt at give en almindelig Opmuntring til de Hellige om at bevare Enigheds- og Kjærligheds-Aanden blandt dem, men ogsaa at gjøre Hentydninger til Ting, der ufravigeligt ere mere eller mindre ødelæggende for denne højst nødvendige Tilstand.

Maaske faa Ting egne sig i sin Natur bedre til at adskille de Hellige fra hverandre i deres Følelser, end den kun altfor almindelige og højst slette Ting: Sladder. Vi anse denne at være en passende Benævnelse paa en saa slet Ting. Der er en meningsløs, intetsigende Lyd ved dette Ord, der, saa godt som noget Navn, tilkjendegiver, at Udøvelsen af det, som dette Ord betegner, er i højeste Grad umandigt, og følgelig ogsaa ukvindeligt. Uheldigvis synes der at være de Mennesker, der have en vis Forkjærlighed for at fortælle mindre smigrende Smaahistorier om deres Brødre og Søstre. Det hænder endogsaa ikke saa sjældent, at de berettede Omstændigheder modtage en Tilsætning af Farver fra Overdrivelsens altid virksomme Pensel. Det hænder ogsaa nu og da, at den virkelige Grund, hvorpaa en Bagtalelse af en Tredie støtter sig, ikke har nogen Tilværelse udenfor vedkommende Bagtalers egen Hjerne.

Det fremgaar af Skrifterne, at et Menneske, som elsker Brødrene — og saaledes naturligvis ogsaa Søstrene — beviser, at han eller hun er gaaet fra „Død til Liv". At gjøre Bemærkninger om Andre, der kunne gjøre Skade, er sandelig

ikke en Handling, der udspringer fra et Hjærte, som er opfyldt af Kjærlighed til den omtalte Person. Heraf kan tydeligt fremdrages den Slutning, at Folk, der indlade dem paa at føre Sladder om Andre, ere mere eller mindre hildede i et Baand af aandelig Død.

Vi vide, at mange Ting blive sagte, som have skadelige Følger og adskille de Hellige i deres Følelser og Kjærlighed, uden at Paagjældende egentlig have noget Ondt til Hensigt. Maaske, at dersom det indskrænkede sig til denne ene Udtalelse, vilde de slette Følger blive forholdsvis ubetydelige; men ulykkeligvis er der i ethvert Samfund, Mennesker, der ere sørgelige Typer paa Sladderen. Denne Klasse Menneskers Fødder ere i stadig Virksomhed for at bringe slette Historier omkring, hvilke de udsprede ligesom Sæd i Herrens Have, der spirer og skyder op til Ranker og giftigt Ukrud. Uden videre Forklaringer: denne Tilbøjelighed udviser ikke den Sjælsstorhed og ædle Tænkemaade, som er glædelig at se hos og som er ejendommelig for at betegne en sand Hellig.

Enhver oprindelig Tilbøjelighed er modtagelig for Pleje. Følgelig vil en bestandig Næren af denne Tilbøjelighed til Sladder, tilsidst kunne gjøre den til en anden Natur. Heldigvis kan imidlertid enhver Tilbøjelighed til at vandre paa den urette Vej, ikke alene blive indskrænket og hæmmet, men ogsaa, ved vedvarende Bestræbelser og ved Hjælp af Herrens Aand, blive fuldkommen overvunden. Det er derfor ethvert Menneskes Pligt at prøve sig selv for at erfare, om han eller hun besidder nogen Tilbøjelighed til Et eller Andet, der kan adskille ham fra hans Brødre og Søstre, eller som har foraarsaget eller er i Fare for at foraarsage, at nogen af Kristi Hjorde blive adsplittede. Dersom Selvprøvelsen har ført til et Resultat af denne Art, og Vedkommende er ærlig nok til at tilstaa det for sig selv, lad ham da tage den rette Fremgangsmaade.

Det er en Sag af Vigtighed at kjende Maaden, hvorpaa vi kunne overvinde en Tilbøjelighed som den, vi her have dadlet. Midlerne hertil ere meget simple. Een god Regel er: Har Du intet Godt at sige om et Menneske, ti da aldeles stille. Iagttagelse af dette Livsprincip behøver ikke nødvendigvis at volde Mennesker, med naturlig Tilbøjelighed til at tale, meget Besvær. Alt hvad saadanne Personer have at gjøre, som hidtil have havt Hang til at ytre en Mængde uvise og mindre passende Ting, er, at lade Konversationen bestaa af mange forskjellige Emner, som ere i Samklang med den Visdoms Aand og de Kjærligheds Følelser for hverandre, som skulde opfylde de Helliges Hjærter.

For omtrent sytten Aar siden fremsatte Apostelen George Q. Cannon, i en Tale om den her omhandlede Gjenstand, en Ide, hvis Visdom og Kraft gjorde Indvirkning paa os. Han raadede de Hellige til at følge som en Regel: aldrig at sige Noget om en fraværende Person, som de ikke vare villige til at sige, dersom Vedkommende selv var nærværende. Dersom denne og den ovenfor nævnte Regel blev efterfulgt saa nøjagtigt som muligt, nære vi ingen Tvivl om, at Enighed vilde tiltage i en stor Grad blandt de Hellige. Dette vilde forøge Folkets Styrke til at udføre Retfærdighedsværket, og Kirken vilde blomstre langt mere.

Enhver kan danne sig et Begreb om det ubehagelige Indtryk, en ugunstig og vanærende Bemærkning eller Bagtalelse maa gjøre paa Andre, ved at forestille sig sine egne Følelser, dersom dette var rettet mod ham selv. Det er ikke naturligt

for Mennesket at høre vanærende Bemærkninger eller Beskyldninger mod ham, vedrørende hans personlige Karakter, med aldeles Ligegyldighed; og i Særdeleshed, dersom det kommer fra Saadanne, som man ansaa for sine Venner. Vi bør ikke give Andre en Behandling, som vi selv vilde oprøres over, dersom den blev tilbudt os.

Bagtalelse bragte Uenighed mellem Medlemmerne af Kristi Kirke i de fordums Apostlers Dage. Dette fremgaar tydeligt af nogle af de Instruktioners Karakter, som ere givne i det ny Testamente. De Hellige i denne Uddeling skulde tage sig iagt, at de ikke skulle støde an mod den samme Klippe, paa hvilken de tidligere Disciple tildels lede Skibbrud.

Det er ikke alene nødvendigt, at vi skulle vogte vor Gang og Tale, og stedse modsætte os at give Anledning til Fornærmelse, men vi skulle tillige være varsomme i, ikke at blive for hurtigt fornærmede. „Gjør ikke et Menneske til en Synder for et Ords Skyld," er et forstandigt Raad. Og dersom et Menneske formener at have Grund til at føle sig forurettet af sin Broder, lad ham da ikke løbe omkring med aaben Mund og med hans Tunge i Virksomhed for at udsprede Beretningen om hans Sag mellem Folk, der ikke have personlig Interesse i Sagen; denne er mellem Foruretteren og den Forurettede. Den Sidste skulde holde sig strængt til Kirkens Love, og dersom han ikke gjør dette, er han ikke retfærdiggjort. Lad ham gaa til sin Foruretter eller Fornærmer i den Hensigt at opnaa en mindelig Bilæggelse af Sagen med ham. Dersom han nægter at lytte til saadant, og ingen Trediemand er tilstede, lad da Klageren tage en Trediemand med sig og gjøre endnu et Forsøg paa Forsoning. Dersom dette ejheller denne Gang opnaaes, skal Sagen forelægges Lærerne, og dersom ejheller her det forønskede Resultat opnaaes, lad da en Klage blive forelagt Raadet, og Sagen behandlet der i al Mildhed og Sagtmodighed, ifølge de Love, som findes i Kirken, hvilke enhver Mand, der bærer Præstedømmet, bør være bekjendt med. Enhver lovlig Bestræbelse bør anvendes for at bilægge Vanskeligheder, før de have Adgang til Raadet. Alle andre Maader til Bilæggelse skulle først anvendes.

Disse Instruktioner, som ovenfor ere givne, forvente vi at blive almindeligt efterfulgte overalt i Missionen, ligesom vi ogsaa forvente, at Ældsterne ville gjøre de Hellige saa bekjendte med disse som muligt, for at Enighed og god Forstaaelse kan herske blandt dem, og Guds Rige kan blomstre og skride fremad.

De forskjellige Konferencemøder i Skandinavien ville blive afholdte i følgende Orden:

Aalborg	den 17de og 18de April,
Aarhus	— 24de - 25de — ,
Malmø	— 1ste - 2den Mai,
Kjøbenhavn	— 8de - 9de — ,
Kristiania	— 15de - 16de — ,
Stokholm	— 22de - 23de — ,
Gøteborg	— 29de - 30te — .

Dette Aars første Emigration vil afgaa fra Kjøbenhavn, Mandagen den 28de Juni. Nærmere Underretning angaaende Priser osv. vil blive meddelt i næste Nummer.

Korrespondance.

Spanish Fork, Utah, den 27de Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Jeg føler mig tilskyndet til at sende Dem et Par Linier for at tilkjendegive, at jeg ikke har forglemt Dem og Deres Medhjælpere i Skandinavien, men jeg føler fremdeles en stor Interesse for Guds Værks Fremme i disse Lande, og min Bøn er stedse til min himmelske Fader, at han vil velsigne sine Tjenere, som arbejde omkring blandt Nationerne, at meget Godt fremdeles maa blive udført, og at Mange endnu maa komme til Sandhedens Erkjendelse. Jeg har selv prøvet lidt af Missionslivet i Danmark, og har baaret mit Vidnesbyrd mange Gange til Folket i mit Fødeland. Før jeg rejste til Zion første Gang, tilbragte jeg 2½ Aar med at prædike Evangeliet.

I 1865 blev jeg sendt ud som Missionær herfra, og virkede som saadan blandt mine Landsmænd, indtil jeg i 1867 vendte tilbage hertil, og ifjor kom jeg, som De ved, hjem fra min sidste Mission til Danmark. Siden min Hjemkomst har jeg paa forskjellige Maader staaet mine Brødre bi med at opbygge Riget og fremme den gode Sag herhjemme. De Hellige ere for Størstedelen nidkjære i deres Pligters Udførelse. Vore ledende Mænd, og navnlig de tolv Apostle, ere fulde af Liv, og tale til Folket under Virkningen af Guds Aands Kraft og Inspiration.

Med venlig Hilsen til Dem samt alle Brødrene paa Kontoret og de Hellige i Almindelighed, tegner jeg mig som

Deres Broder i Kristo
Jens Hansen.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Ældste George Reynolds.

Alma den Ældre.

Alma den Ældre, Faderen til denne berømte Familie, hvis Historie vi ville skride til at gjøre os bekjendte med, var en Israelit af Manassas Stamme og en Efterkommer i lige Linie af Nephi, Lehis Søn. Han var født i Lehi-Nephi Land eller de tilgrændsende Landskaber, 173 Aar før Frelserens Fødsel, paa den Tid, da Zeniff var Konge over den Del af det sydamerikanske Fastland. Læseren af Mormons Bog bliver første Gang bekjendt med ham kort før Profeten Abinadis Martyrdød, som en ung Mand, der var forbunden med Kong Noahs, Zeniffs

Søns, frafaldne og ugudelige Præstedømme. Forskjellig fra hans hjerteløse Kammerater, var hans Hjerte paavirket af Abinadis Advarsler og Paamindelser, thi han var sig bevidst, at hans Advarsler paa Grund af den herskende Ugudelighed, vare sande. I Besiddelse af denne Bevidsthed, gik han frejdigt til Tyrannen Noah, og anraabte denne om at skaane Profetens Liv. Denne Handling er en Nøgle til Almas Karakter; hans Iver og Mod til at forsvare Sandhed og Ret, er blandt hans vigtigste Karaktertræk i hans efterfølgende Liv. Hans Bøn til Gunst for den fangne Herrens Tjener var omsonst; den opbragte og forrykte Konge vilde ikke laane Øre til Almas Bønner om Retfærdighed og Naade, men derimod befalede, at den unge Forsvarer skulde udkastes af Folkets Midte, og da Alma flyede for hans Vrede, udsendte han sine Folk for at slaa ham ihjel. Alma undslap imidlertid lykkeligt sine Efterstræbere, og skrev, i sit hemmelige Tilflugtssted, de Ord, han havde hørt Abinadi tale, hvilke Lærdomme nu udgjøre en af de vigtigste Dele af det religiøse Afsnit af Mormons Bog.

Kraften og Betydningen af Abinadis Lærdomme var sunken dybt i Almas Hjærte; han ikke alene erkjendte deres Sandhed, men forstod tillige at skatte deres Værd. Det første Princip, som indprentede sig paa hans Sind, var Nødvendigheden af en snarlig, oprigtig og fuldstændig Omvendelse, i Forbindelse med en urokkelig Tro paa Frelseren, der vilde komme for at forløse Menneskeslægten. I megen Trængsel søgte han Herren af hele sit Hjærte, Sjæl og Sind, og den Almægtige gav ham et aldeles tilfredsstillende Svar. Fra nu af begyndte Alma at forkynde Evangeliets Sandheder privat til Folket. Til at gjøre dette, modtog han Kraft fra det Høje. Vi have ingen Beretning om Tiden, da han blev ordineret, enten om han, som Yngling, havde modtaget det hellige Præstedømme under nogle af Guds Tjeneres Hænder før den Tid, da Noah forledte sit Folk til Ugudelighed og fordærvede Præstedømmet, eller om han paa denne Tid blev betjent af himmelske Sendebud. Maaske begge Dele; men Tiden og Stedet er desuden af mindre Betydning, hvorimod vi kjende den mere vigtige Kjendsgjerning, at han blev bemyndiget af Gud til at handle i hans Navn, hvilken Bemyndigelse han senere anvendte til Frelse for sine Medmennesker.

Almas Prædiken blev ikke uden Frugter: Mange modtoge Sandheden med Glæde. Disse samlede dem til et passende Sted ved Udkanten af Ørkenen, men dog ikke langt fra deres By. Dette Sted blev kaldt Mormon. Det var meget passende for et Skjulested, da det forhen havde været gjort usikkert af graadige, vilde Dyr, og som saadant var et frygtet og aldeles ubeboet Sted. Nær ved var en Skov eller stort Krat af mindre Træer, i hvilket de, som troede paa Evangeliet, kunde skjule sig, dersom de skulde blive forfulgte af Kongens Folk; heri var ogsaa en Kilde med rent Vand, der fortrinlig egnede sig til Daab. Her, omgivet af en pragtfuld, tropisk Vegetation, og ved Bredden af den indbydende Strøm, forkyndte Alma det evige Livs Principer; her indgik Folket en Pagt at ville tjene Alles himmelske Fader; her bleve de omvendte Troende døbte til Kristus for Syndernes Forladelse, og her blev den Førstefødtes Kirke organiseret, det hellige Præstedømme ordineret og Guds Værk grundlagt i Kraft.

Alma og en anden Herrens Tjener ved Navn Helam, vare de Første, der

bleve døbte. De gik tilsammen ned i Vandet, og da de vare komne der, opløftede Alma sin Røst i Bøn, og anraabte Herren om hans hellige Aand. Da denne Velsignelse var bleven tildelt ham, skred han til at udføre den hellige Ordinance. Vendende sig til Helam, sagde han: „Helam, med Myndighed fra den almægtige Gud, døber jeg Dig, som et Vidnesbyrd om, at Du har indgaaet en Pagt at ville tjene ham til Din Død i Kjødet; og maa Herrens Aand blive udgydt over Dig; og maa han give Dig evigt Liv ved Kristi Forsoning, hvilken han har beredt fra Verdens Begyndelse." Efterat Alma havde sagt disse Ord, blev baade han og Helam begravne i Vandet, og kom op igjen, prisede Gud og bleve fyldte med den Hellig-Aand.

Andre, ja endog et Antal af to hundrede og fire Sjæle, fulgte Helam i Daabens Vande, men i alle disse Tilfælde begravede Alma ikke igjen sig selv i dette flydende Element, men kun de omvendte Troende. Fra denne Tid af kunne vi datere Organisationen af Jesu Kristi Kirke i dette Land, og derefter forsamlede Medlemmerne sig en Gang om Ugen til Gudstjeneste og Vidnesbyrd.

Trods den Forsigtighed og Aarvaagenhed, som Kirkens Medlemmer iagttoge, opdagede Noah snart, at der var en hemmelig Bevægelse blandt hans Undersaatter, og ved Hjælp af sine Spejdere opdagede han, at det havde sit Udspring fra Mormon. Idet han brugte den, for en Tyran almindelige Undskyldning, at de Kristne vare Oprørere mod ham, udsendte han sine Krigsfolk for at fange og ødelægge dem; men En, større end han, udstrakte sin Haand og beskyttede sit Folk. Herren advarede Alma mod Kongens Hensigter, og ifølge denne guddommelige Ledelse, samlede han sit Folk, 450 Sjæle, sine Flokke og Hjorde, sammensamlede alt sit Korn, Levnetsmidler og andet Forraad, slog sine Telte sammen, og vandrede ud i den øde Ørken.

Styrkede af Herren, og uagtet de bleve hindrede meget af deres Hjorde og Familier, vandrede Pilegrimmene hurtigt nok til at undslippe den Forfølgelse, der blev anstillet imod dem af Kong Noah, som, skjøndt ugjerne, maatte vende tilbage til Nephis Land uden at have opnaaet sine Hensigter. Efter otte Dages Forløb standsede Almas Selskab deres Flugt, og nedsatte dem i et meget smukt og behageligt Land, hvor der var Overflod af rent Vand. Vi have ingen bestemt Underretning om den Retning, Kolonien tog, men af Enkeltheder ne i deres senere Historie, synes det at fremgaa, at deres ny Opholdssted var beliggende etsteds mellem Nephi og Zarahemla, skjøndt maaske nok lidt udenfor den lige Linie. Vi anse det langt fra at være usandsynligt, at det var beliggende ved en af Amazonflodens talrige Bifloder, der have deres Udspring i den østlige Skraaning af de andiske Bjerge.

Kolonisterne, hvis Flid i Særdeleshed er omtalt af de inspirerede Historieskrivere, skrede strax til at dyrke Jorden og bygge en Stad. Denne By, med det omliggende Territorium, gave de Navnet Helams Stad og Land. Nu, da de vare et selvstændigt Folk, uafhængigt baade af de lamanitiske og nephitiske Fyrster, ønskede de en Slags verdslig Regjering, og Alma til deres Konge, hvilken Ære han imidlertid frabad sig. Han skildrede deres Fædres Historie for dem; han afmalede Noahs slette Regjering for dem; han viste dem, hvorledes en slet Regjent kunde lede sine Undersaatter i allehaande Ugudeligheder, og hvorledes saadanne Ting ledte til Trældom; og paa den

anden Side, hvormeget bedre det var for dem at have Herren til deres Konge og Regjent, og at blive vejledte af hans Tjenere under hans Inspiration. Dette Raad fulgte Folket viseligt. Skjøndt Alma ikke bar Navn af Konge, handlede han dog som deres Leder, som deres Højpræst og Profet, og som Guds Mund, naar denne i sin Naade tilkjendegav sin hellige Villie til dem. I denne lykkelige Tilstand levede Helams Folk endel Aar; Herren velsignede dem meget og kronede deres Arbejder med stort Held.

Hvorlænge disse lykkelige Dage varede sige Mormons Bogs hellige Optegnelser os ikke bestemt; men eftersom Herren tugter den, han elsker, tillod han efter nogen Tids Forløb Lamaniterne at opdage deres hemmelige og lykkelige Hjem, og at bringe dem i Trældom.

Det hændte saaledes, at en Afdeling af den lamanitiske Hær (som havde efterstræbt endel flygtede Nephiter under Limhi, Noahs Søn, hvilke vare flygtede fra deres Trældom i Nephis Land) foer vild i Ørkenen. Medens de saaledes vandrede hid og did, uden at vide hvilken Retning de skulde tage, stødte de paa endel Mænd, som engang havde været Kong Noahs Præster, der vare flygtede fra deres øvrige Brødres Ansigt for at undslippe den retfærdige Harme, deres bestandige Misgjerninger havde opvakt. Disse Præster, tilskyndede dertil af Amulon, deres Leder, forenede sig med Lamaniterne og søgte saaledes at komme tilbage til Nephi Land, hvilket førte dem i Nærheden af Helams By. Da den kommende Skare Mænd nærmede sig, vare Almas Folk ifærd med at opdyrke Jorden udenom deres By, og da de saa dem, flygtede de ind i Byen betagne af en stor Frygt. I denne Farens Stund er igjen Almas Tro og Koldblodighed forbausende. Han samlede sit Folk omkring sig og opfordrede dem til at bortkaste deres uhellige Frygt og erindre den Gud, som altid havde udfriet disse, der have havt Tillid til ham. Deres Leders Ord havde den forønskede Virkning; Folket nedsloge deres Frygt og anraabte Herren at blødgjøre Lamaniternes Hjærter, at de maatte spare deres, deres Hustruers og Børns Liv. Med den Overbevisning i deres Hjærter, at Gud vilde høre deres Bønner, hvilket han ogsaa virkelig gjorde, gik Alma og hans Brødre ud af deres Stad og overgave dem frivilligt i deres forrige Undertrykkeres Hænder.

Lamaniterne vare selv i Forlegenhed, hvorfor de vare rige paa Løfter. De vare villige til at skjænke Helams Folk deres Liv og Frihed, dersom de vilde vise dem Vejen til Nephis Land. Efter at have erholdt denne Underretning og naaet hjem i god Behold, brøde de deres Løfter, og udnævnte Amulon til Konge over en stor Landsstrækning hvorunder de indbefattede Helams Land.

Alma og Amulon havde kjendt hinanden i de Dage, da de begge tilhørte Kong Noahs Præstedømme, og med den Ondskab, som saa ofte følger Frafald, begyndte den Sidste snart at forfølge disse, som vare trofaste til Herren. Amulon satte Arbejds-Herrer over dem; han paalagte dem umenneskeligt haardt Arbejde, og paa andre Maader plagede dem forfærdeligt. I denne deres Trældom anraabte Almas Folk uophørligt Himmelen om Befrielse, men selv deres Bønner foruroligede deres Arbejds-Herrer, hvorfor disse forbøde dem at opløfte deres Røst i Bøn til Herren; men Tyrannerne kunde ikke forbyde dem at udgyde deres Hjærter i Hemmelighed for Ham, der kjender alle Menneskers skjulte Tanker. Han svarede dem paa sin egen Maade. Han bragte dem ikke strax Udfrielse, men han styrkede deres Skuldre til at bære

den tunge Byrde, der var paalagt dem, og stærke i Troen paa en sluttelig Befrielse fra deres Trældom, arbejdede de med Tilfredshed og Taalmodighed.

I sin egen belejlige Tid udfriede Herren dem. Efter at have aabenbaret sine Hensigter for Alma, og at Folket skulde gjøre sig rede, lod han en dyb Søvn falde paa den lamanitiske Vagt og Arbejds-Herrerne. Frihedens Time var slaaet, men ikke uden tunge Ofre, selv Tabet af deres Hjem og Ejendomme. Under Ledelse af Alma, flygtede de ud i Ørkenen. Henimod Aftenen næste Dag standsede de i en smuk Dal, som de kaldte Alma, men de nedsatte sig ikke der. Den paafølgende Dag flygtede de videre gjennem Ørkenen, og fortsatte deres Flugt, indtil de naaede Zarahemlas Land, hvortil de ankom efter tolv Dages Rejse fra Almas Dal. Deres Ankomst til deres nephitiske Slægtninge, gav Anledning til stor Glæde, baade for dem og Kong Mosias Folk, hvilken Glæde forøgedes ved den Omstændighed, at Limhi og hans Undersaatter ogsaa vare ankomne kort forud til deres Forfædres Land, og at saaledes hele det nephitiske Folk (undtagen nogle faa Frafaldne med Amulon) var forenet i ét Land og under én Konge.

Alma og hans Folk maa have boet i Helams Land i ikke saa faa Aar, da han ved Abinadis Martyrdød blev kaldt en ung Mand, og dengang han førte sit Folk ind i Zarahemlas Land, var han mere end halvtredsindstyve Aar gammel, og maaske ikke saa Lidt ældre.*)

*) Alma var født Aar 173 f. K. Ammon og hans Selskab forlod ikke Zarahemlas Land for at opsøge Zeniffs Folk, før Aar 122 f. K. eller 51 Aar senere, og nogen Tid hengik mellem dette og Almas Befrielse og Ankomst til Zarahemlas Land, maaske to eller tre Aar.

Ved Almas Ankomst til Zarahemlas Land, gav Kong Mosias ham Tilladelse til at varetage Nephiternes aandelige Anliggender. Han blev Højpræst over hele Nationen. I Egenskab heraf samlede han Folket sammen, og i kraftige og simple Ord erindrede dem om deres Pligter mod Himmelen. Det var ikke uimodtagelige Hjærter, han prædikede for; Mængden lyttede til hans Ord, og fornyede deres Pagter med Gud, idet de gik i Daabens Vande og begyndte et nyt Liv i Gudsfrygt og Tro. Alma vandrede fra By til By, prædikede og døbte, raadede, dadlede, trøstede og belærte, eftersom den Hellig-Aand ledte ham til. Ved disse Bestræbelser, bleve saaledes syv Kirker, eller rettere syv Grene af Kirken, oprettede i Zarahemlas Land, medens Velstand blomstrede hos de Trofaste.

Eftersom Aarene rullede frem, havde de Retfærdige den Sorg at se den opvoxende Slægt tiltage i Vantro og Ugudelighed. Mange af disse forkastede ikke alene selv Sandheden, men ogsaa forfulgte og haanede disse, som vare retfærdige. At denne ugudelige Forfølgelse tog et saadant Omfang og blev udført med en saadan Frækhed, skyldes den Omstændighed, at Kong Mosias fire Sønner og Højpræsten Almas Søn, vare deres Anførere. Disse hellige Mænds Formaninger til deres gjenstridige Sønner, vare omsonst; de satte dem op mod deres Fædres Formaninger og trodsede deres Myndighed. Almas Sorg var stor; Hærskarernes Herre var hans eneste Trøster. Opfyldt af Sorg, men fuld af Tro, bad han inderligt og vedholdende for sin elskede, men oprørske Søn. Herren hørte sin trofaste Tjeners Bøn og sendte sin Engel for at standse den unge Mands skrækkelige Løbebane, og bringe ham til Kundskab om Sandheden. Overvældet

af Engelens Nærværelse og Tale, blev han slagen med Døvhed og Lamhed. Da Tidenden om dette Besøg naaede hans Fader, glædede denne sig usigeligt, thi han vidste, at det var Guds Kraft. Han sammenkaldte Folket for at disse kunde være Vidne til dette Mirakel, og samlede Præsterne, for at disse kunde forene dem i Bøn og Faste for hans Søns fuldkomne Helbredelse. Deres Bønner bleve hørte, thi ikke alene blev Legemets naturlige Styrke gjenvunden, men fra nu af var han ogsaa et ganske andet Menneske; han blev en nidkjær Forkjæmper for Evangeliets Sag, og en Hjælp, Trøst og Glæde for sin Fader, der nu begyndte at føle Virkningerne af den fremrykkende Alder.

Alma havde ordineret sin Søn til Højpræst, og overgav ham tillige før sin Død Beskikkelsen til at varetage alle Kirkens Affærer i sit Sted, hvorefter han, rig paa Aar og Ære, endte sin Løbebane her paa Jorden. Hans Død indtraf da han var toogfirssindstyve Aar gammel, hvilket er 509 Aar fra den Tid, Lehi og hans Familie forlod Jerusalem.

(Fortsættes.)

Fremtiden. Kardinal Manning har nylig udsendt et Hyrdebrev, hvilket er blevet oplæst i Westminsters forskjellige Romersk-Katholske Kirker og Kapeller. I denne Epistel fremdrager han følgende mørke, men tro Billede af Nutiden:

„Aar efter Aar have vi haabet, at Tegnene paa Forvirring og Straffedommene, som hænge over den kristne Verden, ville adskille sig og forsvinde; men hvert Aar har forøget deres Antal og Betydning. Aldrig have de været saa mange, saa truende og saa nærved som nu. Østen og Vesten og Midten af det kristne Europa trues og true hinanden. Vi se Politik uden Religion, Videnskab uden Tro, Opdragelse uden Kristendom, Moralitet uden Gud — saaledes er det moderne Evangelium. Den moralske Styrke er afkræftet eller i Aftagende, og den materielle Styrke af Politi og Soldater har derfor indtaget dens Plads. Eftersom det Ene falder, maa det Andet rejse sig. Syv Millioner bevæbnede Mænd vaage over hinandens Bevægelser med dødelig Angst og Frygt. Kan en saadan Samling af Stormskyer adsprede sig uden et Udbrud, der vil lægge Halvdelen af den kristne Verden øde? Disse, som have dømt ved Tro, have i de sidste tyve Aar set hen til dette Udbrud, og have været forhaanede som Drømmere. Nu have Nationernes Ledere og Nationerne selv begyndt at forudsige naar det er forsent, hvad de nægtede at se, da de vare istand til at forebygge det. I intet Land og i ingen Tidsalder, har Verden set en saadan Handels-Virksomhed som Englands. Men i Midten af umaadelig Rigdom, er en Fattigdom, som Europas fattigste Lande neppe kjende. Den store Forskjel i vort Samfunds Tilstand og den Kløft, der adskiller de forskjellige Klasser, er, med Mindre den bliver lindret ved Menneskekjærlighed og Barmhjertighed, Medlidenhed og Selfornægtelse, farlig for Samfundet og vort aandelige Velfærd."

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1. April 1880. 29. Aargang.

Tale af Aeldste Erastus Snow.

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 8de Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Profeten Mika, idet han taler om de Sidste Dages Zion, gjør følgende besynderlige Bemærkning (4, 11. 12):

„Og nu ere vel mange Hedninger samlede imod Dig, som sige: hun skal besmittes, og vore Øjne skulle se paa Zion. Men de, de vide ikke Herrens Tanker og forstaa ikke hans Raad" osv.

Atter, der har været sagt om de Ulydige, som forkaste og ringeagte den Almægtiges Raad, givne gjennem hans Tjenere, hvilke han har udsendt til dem:

„Da vil jeg, jeg og le i Eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for."

De Ugudelige kunne ikke se det, som er i Gud; de kjende det ikke, fordi det skal skjælnes ved Aandens Hjælp. „Saa kjende og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aand;" siger Apostelen Paulus, eller med andre Ord: et kjødeligt Menneske kjender ikke, ejheller forstaar han, hvad der hører Gud til. Den vantro Verden kan ikke se, som de Hellige se; den vandrer i Mørke, men de Hellige ere Lysets Børn, det vil sige, saamange af dem, som holde deres Pagter med Gud. De Onde elske Mørket højere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde. Dette var sandt i det første Aarhundrede af den kristne Æra, da Frelseren selv yttrede det, og det er sandt idag. Lyset skinnede dengang i Mørket, men Mørket begreb det ikke, og det samme kan siges idag. Vi ere kaldte til at være Lysets Børn. Velsignet være de, som vandre i Lyset, thi Herrens Dag vil ikke komme over dem, som en Tyv om Natten; men ve dem, der afvige fra eller forkaste det Lys, som skinner i Midten af Mørket, thi Dagen kommer, og det hastigt, da de ville blive overkomne som af en Hvirvelvind. Herrens Befaling til de Hellige er at vaage, thi vi kjende ikke Dagen eller Timen, da Menneskenes Søn skal komme. Den bestemte Tid for hans Komme er ikke bleven aabenbaret; Profeterne vare uvidende om den; Frelseren kunde ikke underrette Apostlene derom, da ikke Englene, ja ikke

engang ham selv, vidste Dagen eller Timen for denne vigtige Begivenhed. Da han tog Afsked med de Tolv paa Oliebjerget, spurgte disse ham: „Herre, vil Du paa denne Tid oprette Israels Rige?" Det synes, som om Disciplene troede, at han var den, der vilde beklæde Davids Trone, og lade alt det ske, som saa ængsteligt havde været ventet; men han sagde dem, at det tilkom ikke dem at vide Tiden og Stunden, hvilke Faderen havde forbeholdt i sin Magt. Disse Ting have været udtalte, for at de Hellige skulde være aarvaagne og ikke falde i Søvn. Den samme Ide er ogsaa fremsat i Lignelsen om de ti Jomfruer, der gik ud for at møde Brudgommen; de fem af dem vare kloge, og de fem vare daarlige. De kloge Jomfruer toge Olie i deres Lamper og vare rede til at møde Brudgommen og at gaa med ham til Bryllupsfest; de daarlige Jomfruer havde ikke Olie, de vare uforberedte, og bleve selvfølgelig udelukkede fra Festen. Denne Lignelse er udtrykkelig anvendelig paa Tiden for Frelserens andet Komme, hvilket viser os, at hvor nødigt vi end ville, maa vi tilstaa det, vi ere tydelig givne at forstaa, at en stor Del af disse, som ere ansete for Jomfruer eller Guds Folk, som tro paa hans Komme og som ville gaa ud for at møde ham, ville slumre og sove, og saaledes blive lukte udenfor ved hans Komme. Det tilkommer alle Hellige at give dem selv det Spørgsmaal, som Diciplene gav Frelseren, da han sagde dem den forbausende Sandhed, at En af dem vilde forraade ham — „Herre er det mig?" Og alle disse, som ere meget ængstelige i denne Henseende, ville rimeligvis være blandt disse, som ville være paa Vagt og ikke slumre ved denne skjæbnesvangre Time.

Atter i det 24 Kapitel af Matthæus, taler Kristus om den onde Tjener, der vilde sige: „Min Herre tøver at komme; og begynde at slaa Medtjenerne, men at æde og drikke med de Drukne; saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke ved, og slaa ham sønder og give ham sin Del med Øjenskalke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel." Herren forventer af sine Tjenere, som han har sat over sit Hus, at de give hans Børn Føde i rette Tid. Det tilkommer Apostlene, Præsidenterne, Biskopperne og Alle, som ere kaldte til at være Vægtere paa Zions Bjerge, at læse det 24 og 25 Kapitel af Matthæus, skjænke tilbørlig Opmærksomhed dertil og tage sig iagt for, at de ikke blive fundne mellem de utro Tjenere, som ere blevne beskikkede til at tjene i hans Hus og give Føde i rette Tid, men som slaa deres Medtjenere, æde og drikke med de Drukne og paa anden Maade forsømme deres høje og hellige Kaldelse, thi Ansvarlighed og Stilling vil ikke være nogen Beskyttelse eller Undskyldning paa hin Dag. Men derimod: jo mere Ansvarligheden forsømmes, jo større vil deres Fald og Skuffelse blive, og ve disse, der skulle have deres Lod blandt Øjenskalke og Vantro.

Og Zions Fjender, som søge at trænge sig ind i vore hellige Steder, og som sige i deres Hjærter: Lad os vanhellige deres Templer; lad os faa en hel Del ryggesløse, fordærvede Bovehalse til at snige sig ind i deres Familiekredse for at bryde denne, beskjæmme Zions Døtre og opbryde den hellige og himmelske Ægtepagt, ved hvilken de ere sammenbundne i den ny og evige Pagt for Tid og Evighed; ja, de sige: Lad os faa denne Pagt brudt; lad Alle, som tro og ikke ville fornægte Guds Love og Befalinger, blive udelukkede fra Stemmerettigheden og fra de offentlige Embeder.

Og her kommer et andet Klageraab fra et Medlem af Kabinettet i Form af en Kjendelse, der skal gaa ud paa, at alle Kvinder, der leve i Polygami, som ikke ville bryde deres Pagter med deres Gud og deres Mænd, skulle udelukkes fra deres Ret til Homestead and pre-emption; *) og jeg tvivler ingenlunde om, at enhver Ting vil blive gjort, som Satan kan faa indgivet i deres Hjærter at gjøre, for at standse Hjulet og spærre Vejen, i den Hensigt at sætte de Retfærdiges Tro, deres Ærlighed mod hverandre og Sandhedens Principer paa Prøve. Men det maa erindres, at Gud tillader det, forat disses Ugudeligheds-Bæger kan blive fuldt og de Retfærdige blive prøvede og lutrede; thi Gud ønsker et prøvet Folk, og kun de, som ville holde fast ved hans Pagt, selv i Døden, om nødvendigt, ville blive agtede værdige til den Herlighed og Ophøjelse i hans Rige, som vi søge efter. Det er en Dag til Advarsel, men ikke med mange Ord; det er ogsaa en Dag til Offer. Gud har en Sag at afgjøre med Nationerne, men først med disse, til hvem Evangeliets Fylde har været sendt. Han vil virke paa sin egen forunderlige Maade for at fuldføre sine Hensigter. Det bør os at være ydmyge, at vi kunne blive værdige til at være Redskaber til at fuldføre hans Hensigter.

Jeg glæder mig ved de Vidnesbyrd, de foregaaende Talere i denne Konference have aflagt ved Aandens Bistand. Mit inderligste Ønske er, at denne Aand maa sprede sig overalt mellem Folket og fæste dybe Rødder i deres Hjærter, ikke alene i Zions Staver, men overalt paa Jorden. Mørke Skyer kunne trække sig sammen over vore Hoveder fra Tid til anden; da er det ikke Tid til at frygte men til at vaage og bede, og taalmodigt afvente, at Hærskarernes Herre vil adsprede dem og atter faa Solen til at skinne ned paa os. Lad os erindre Nephis Syn, i hvilket han saa Jernspiret, der ledte til Livets Træ, forbi den urolige Strøm af mudret Vand og gjennem Taager og Skyer, der laa for hans Vej; og at de, som holdt fast ved Jernspiret, bleve ledte lykkelig igjennem og naaede Træet og nøde af dets Frugter, medens de, der gave slip, gik fortabte.

Jeg har følt megen Bekymring for den opvoxende Slægt blandt os; den er langt talrigere end vore Emigranter, der komme fra fremmede Lande. Sekretær Evarts og Kabinettet behøver at have langt mindre Frygt for disse vore Emigranter end for de Emigranter, der bestandigt komme fra Aandeverdenen. Zions Fjender frygte det Princip, som de Hellige hylde, at „Børn er en Arv fra Herren, — — — og salig er den Mand, der har sit Kogger fuldt af dem.“ (Salme 127, 5.). Dette Princip tillader de Sidste-Dages Hellige at efterkomme den første store Befaling, given til Fader Adam og Moder Eva, istedet for at antage Djævelens afskyelige og sjælefordærvende Lære — Barnemord og Fosterfordrivelse, hvilket i ingen ringe Grad bliver praktiseret i den kristne Verden, og hvilket er i Modstrid med Naturens Love og Guds Love til vore første Forældre, at „vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden.“ Udøvelsen af denne samme Lære er hurtig ifærd med at afbefolke nogle af vore ældre Stater, foruden at

*) Pre-emption Loven giver Enhver Ret til at afkjøbe de Forenede Staters Regjering uopdyrket Land for 1¼ Dollars pr. Acre. Homestead-Loven giver amerikanske Borgere Ret til at nedsætte sig paa 160 Acres af Regjeringens Land, der paa visse Betingelser, men uden Betaling, bliver Vedkommendes Ejendom efter 5 Aars Forløb.

det fremmer Prostitution; og, skjøndt forunderligt nok, vil dog en kommende Dag vise den Kjendsgjerning, at blandt de mest fremragende og ivrigste Dyrkere af denne djævelske Lære, ere de, der fremmest kjæmpe mod Zion og dens Ægteskabs-Institution, paa samme hykleriske Maade, der stemmer overens med Schuyler Colfax's Erklæringer fra Balkonen af et af vore Hoteller i denne Stad, og General Devens Udtalelser i den reynoldske Sag, der gik ud paa, at Mormonernes Flerkoneri ligesaa lidt skulde taales, som at tillade Enker at blive opbrændte paa deres afdøde Mænds Begravelsesbaal. Der er omtrent ligesaa megen Fornuft og Overensstemmelse i dette Argument, som der vilde være i at sige, at det, som udøves af Flertallet af Familierne i dette kristne Land, nemlig at ødelægge deres eget Afkom og bruge skjændige Midler for at bevirke Ufrugtbarhed, maatte blive taalt og opmuntret, fordi det, som de Sidste-Dages Hellige udøve, fylde disse Bjerge med en kraftig Slægt. Det fremgaar af Statistiken, at vore Børn under otte Aars Alderen ere omtrent ligesaa mange i Antal, som Kirkens almindelige Medlemmer. Jeg føler, at formegen Opmærksomhed ikke kan blive anvendt paa den opvoxende Slægt. Vore unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, vore Søndagsskoler og Kvorums-Møder, tjene alle til at opdrage og oplære de Unge i Alt, hvad der er ædelt og prisværdigt. Og maa Gud velsigne dem i deres Bestræbelser i at forbedre deres Medmenneskers Hjærter.

Der er én Ting, jeg ønsker at hendrage særligt vore præsiderende Embedsmænd, Stavspræsidenterne og deres Raadgivere og Biskopperne med deres Hjælpere og Assistenters Opmærksomhed paa, og det er at drage mere Omsorg for de Helliges timelige Affærer, og paase, at de ere passende og fordelagtigt beskjæftigede. Det er et gammelt Ordsprog, at „Lediggang er Fandens Hovedpude“; og vi vide Alle, at Mangel paa nyttig og hæderlig Beskjæftigelse er Kilden til talrige Onder. Det skulde være vort Studium at indføre ny Erhvervskilder og udfinde ny Midler til, at Ingen skulle være ledige. Dette er en vigtig Pligt, der paahviler Israels ledende Mænd, og de skulde anse det for af saa paatrængende Nødvendighed, at de skulde opholde det i deres Tro og Bønner og bestræbe dem af yderste Evne til Gunst for det, ved tænksom Studium og ved at raadføre sig med hinanden samt ved Hjælp af deres Opfindelsesevne. Det er af Vigtighed, at vore Skolelærere ikke alene skulle være Automater eller Pappegøjer i Skolen, ved at lade Børnene opremse Lektier, men bestræbe dem for saa meget som muligt at indprente Moral og Religion paa deres Sind, som ved Hjælp af Forskrifter og Exempler kan indgive dem den tilbørlige Agtelse for Dyd og enhver Ting, som er rent og ædelt; han skulde ogsaa saavidt muligt have et vaagent Øje med dem saavel udenfor Skolen som indeni den, og virke for at indskjærpe Punktlighed og Sanddruhed, og derved hjælpe deres Forældre at passe paa dem, at de ikke skulle bortødsle deres Tid med Daarskaber, saaledes som mange gjøre i vore Byer og Stæder; de drive omkring udenfor Butikkerne og paa andre Steder, og blive saaledes vænnede til Noget, som er beregnet paa at bortlede og fordærve Ungdommens Sind. Skolelæreren, der er i Besiddelse af den sande Aand af sin Kaldelse, bliver saaledes en værdifuld Hjælp til at forbedre vore Børns Sind og Vandel, og hans eller hendes Indflydelse, naar den bliver rigtigt benyttet, kan være af uberegneligt Gode.

Der har været og er bestandig en stor Hang hos Ungdommen til at søge en magelig Levevej, og undertiden synes Toppunktet for deres Stræben at være at komme til at indtage en høj Plads paa et Kontor eller bag en Disk; de vilde søge at undgaa de Besværligheder, som deres Forældre have været underkastede. Dette er forfængeligt Bedrageri, og det er Daarskab fra saadanne Forældres eller Børns Side. Det er uvist af Forældrene at nære denne Aand, at være bange for, at deres Børn skulle blive underkastede Livets Prøver, gjennem hvilke de selv have maattet gaa; ingen virkelig fornuftig Mand eller Kvinde vilde gjøre det. Der er ingen forstandig Mand eller Kvinde, der vil bortbytte den Erfaring, de have høstet, for al Verdens Rigdom. Dersom Nogen vilde, have de været uheldige i at lære at kjende Nytten af deres Erfaring. Prøver ere gode for Alle; — Velstand have Faa Forstand nok til at frygte.

Stavspræsidenterne med deres Raadgivere og Biskopperne som deres Assistenter, skulde, naar der indenfor deres Omraade findes noget uopdyrket Land, som kunde trænge til at blive opdyrket og taget i Besiddelse af de Sidste-Dages Hellige, træde sammen og udvælge unge og middelaldrende Mænd, som endnu ikke have gode og antagelige Hjem eller Subsistentsmidler, organisere dem med gode og virksomme Ledere og sende dem ud for at besætte disse ny Dale, lære dem at gjøre, som deres Fædre have gjort, lære dem at lede Bjergstrømmene, bygge Kornmøller, Savmøller og Fabrikker, avle Korn, Faar og andet Kvæg, og saaledes skaffe dem selv et Levebrød, istedet for at have en magelig Stilling og hele deres Liv igjennem være afhængig af en Principals Lune for sit Brød.

Der er mange Steder i den østlige Del af vort Territorium paa begge Sider af Greenriver, ogsaa i Sanpete, Piute og Kane Kountier og i de tilgrændsende Stater og Territorier, som bør tages i Besiddelse, thi de Sidste-Dages Hellige kunne ikke alle faa Plads i Utah. Alt tilkjendegiver Opfyldelsen af de gamle Profeters Udsagn, der sagde: „Udvid dit Pauluns Sted, og lad dem udbrede dine Boligers Gardiner, forhindre det ikke; stræk dine Snore ud og befæst dine Nagler. Thi du skal udbryde paa højre og venstre Side" osv.

Vi ere et standhaftigt Folk, — ikke til at træde paa vore Medmenneskers Rettigheder, men til at fuldføre den Almægtiges Hensigter og befolke og frugtbargjøre de øde Steder. Og i samme Forhold som de Ugudelige blive bortryddede ved Sygdom, Krig og Blodsudgydelse, Mord, Barnemord, Fosterfordrivelse og en fortørnet Guds Straffedomme, fordrer han sit Folk at gaa frem, som han vil bane Vej for dem, og tage Landet i Besiddelse til Fordel for Gud og hans Rige, hvem det med Rette tilhører, og som vil komme i sin Tid for at regjere over det.

Vær ikke bange for at tage Eder Hustruer, at opfylde Jorden og at besætte de ubeboede Steder, og overlad ikke dette til Eders Fjender, medens I flokke Eder omkring disse Kjøbmandshuse og Dovenskabshuse, men mand Eder op og se Livets Virkelighed kjækt ind i Øjnene. Lad ingen Fader eller Moder se gjennem Fingre med deres Børns Luner eller istemme deres Klager; men lad dem bære dem ad som den gamle Høne, der skraber i Jorden for sine Kyllinger indtil disse ere saa store, at de kunne skrabe for dem selv, hvorefter den lader dem selv sørge for deres eget Ophold.

Vi vilde nødig se os nødsagede til

at kalde Mænd til det Arbejde at danne ny Setlementer; de Tolv og General-Konferencen have andre Ting at hendrage deres Tid og Opmærksomhed paa, medens dette Hverv mere tilhører Stavspræsidenterne. De Tolv ere imidlertid rede til at underhandle med disse Brødre og yde dem al den Bistand, de kunne. Men vi ønske ikke, at Stavspræsidenterne skulle tænke, at de ikke kunne gjøre Noget, og overlade til de Tolv at gjøre alt Saadant; det er en Del af deres Kaldelse som Fædre i Israel. Vi ønske det Land, som grænser op til Lamaniternes, taget i Besiddelse af Mænd, der vide, hvorledes de skulle opføre sig, der ville behandle disse som Venner og ikke skyde dem ned som vilde Dyr uden Aarsag eller Anledning, ejheller give dem Lejlighed til at blive vore Fjender, til at ligge i Baghold og røve og dræbe; men lad dem pleje deres Kjærlighed og gode Villie, hvilket er en almindelig Pligt for alle Hellige overfor alle Mennesker, men i Særdeleshed Israels Hus; og at vise gode Exempler og udvise i hele deres Vandel, Ærlighed og Retskaffenhed, og derved saa god Sæd i deres Hjærter, som i Herrens egen Tid vil bære herlig Frugt.

Vi ønske, at mange alvorlige og oprigtige Mænd ogsaa skulde lære de amerikanske Indfødtes Sprog, ligesom ogsaa det spanske Sprog, hvilket til en stor Grad bliver brugt i Central- og Syd-Amerika, saavel som Mexiko, og som er Hovedsproget i disse Lande og blandt de civiliserede Indfødte, der have taget Herredømmet over de uvidende Indianere og over Fastlandets blandede Racer. Vi forvente at kalde Mange til at arbejde blandt disse Mennesker, eftersom Herren maatte anvise, og vi ønske, at de kunne blive uddannede saaledes, at naar de blive kaldte til at gaa paa en saadan Mission, de da kunne være beredte hertil.

Maa Gud velsigne Eder, og hjælpe os til at være, hvad vi sige os at være: Hellige af de sidste Dage, saa at vi kunne staa for Menneskenes Søn, naar han skal komme, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Korrespondance.

Manti, Utah d. 20de Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Tillad mig ved Hjælp af Pennen at sende Dem, tilligemed Deres Medarbejdere i den skandinaviske Mission en kjærlig Hilsen, samt lykønske Dem i Deres ansvarsfulde Stilling som en Hyrde for en Flok af Herrens Faar.

Jeg erindrer endnu ganske tydeligt, hvad jeg tænkte dengang jeg først saa Dem, Br. Wilhelmsen—; men jeg tror ikke, jeg har talt med Dem, siden jeg forlod Missionen i 1854. Jeg har nu atter gjort Manti til mit Hjem, og jeg er enfoldig nok til at tro, at det netop er det rette Sted for mig. Jeg kan i min Bopæl sidde og beskue det her under Opførelse værende Tempel. Det ser allerede storartet ud, og naar det engang bliver færdigt, og de fire Terrasser blive beplantede med Skyggetræer, vil det faa et meget imponerende Udseende. Mange længes efter at gaa ind i denne Bygning for deri at udføre hellige Handlinger, medens der ogsaa findes Nogle der ere ligegyldige og ville sove, naar Straffe-

dommene komme som en Tyv om Natten, men de, der ere vel forsynede med Olie i deres Lamper, ville glæde sig i de gode Tider, som derefter skulle komme.

Med Undtagelse af Brødrene fra Zion og de Faa, som jeg under min sidste Mission til Danmark blev bekjendt med, er der nu kun faa af de Hellige i Skandinavien, som kjende mig. Lad mig desuagtet sige til Alle: Værer aarvaagne, thi Tiden er meget kort. Værer flittige i at lære alt det, som er nødvendigt, for Eders Frelse og Ophøjelse i Guds Rige og for at I engang kunne blive Medarvinger med Jesus Kristus. Lær at være ydmyge og sagtmodige af Hjertet, men dog stolte af Eders hellige Religion. Lær at udholde Prøver af enhver Slags for Rigets Skyld. Lær at være taknemmelige for enhver Gave og Velsignelse, som Herren tildeler Eder, den være stor eller lille. Og lær at sætte Eders Tillid til Herren, som er mægtig til at frelse Eder. Fremfor Alt maa I forstaa og altid erindre, at det ikke alene er Eders Pligt at forlade Babylon og komme op til Zion, men at I ogsaa, efterat I ere ankomme hertil, skulle være villige til at virke for Zions Opbyggelse og hjælpe til med det Forberedelsesarbejde, som maa udføres før Frelserens herlige Tilkommelse. Kom derfor ikke hertil med Havesyge i Hjærtet og tænk heller ikke, at naar I komme til Zion, ville alle Eders Prøver og Gjenvordigheder være tilende, saa at I her kunne sidde ned og hvile i Ro og Mag. Dersom I tænke saaledes, ville I blive skuffede. Kom derimod forberedte paa fremdeles at vade gjennem Trængsler og Ubehageligheder en liden Tid, og værer forberedte paa at lide Forfølgelse af de Ugudelige, at blive ilde behandlet af falske Brødre og underkastes enhver anden haard Prøve. Husk paa, at Herren vil have et prøvet Folk og at Zion netop er Tærskeloen, hvor Hveden skal tærskes, efterat den er indsamlet fra Marken. Overvej dette nøje. Læs det strenge Ord med Eftertanke og kom ikke herop ligesaa uvidende som Børn, uden at vide hvorfor I egentlig indsamles, thi hvis I gjøre dette, staa I udsatte for den Fare at blive vildledte af Apostater og falske Brødre. Vi have hørt Enkelte sige, at en eller anden Missionær har sagt dem Usandheder og overtalt dem til at emigrere. Dersom Saadant har været gjort, er det ikke rigtigt, men værer I selv vise og fortæl saadanne Mænd, at I ønske dem kun at sige Eder Sandheden. Værer ærlige og oprigtige og vandrer trofaste fremad paa Vejen, som leder til evigt Liv. Maa Gud hjælpe Eder dertil, kjære Søskende, er min Bøn for Kristi Skyld.

Maa Herren velsigne og bevare vore trofaste Brødre overalt, og i hans egen belejlige Tid føre dem lykkelig og vel tilbage til deres kjære Hjem, ønsker Deres ydmyge Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag,

P. O. Hansen.

E. S. Vi have nylig modtaget den gode Nyhed fra tre af vore Missionærer i Staten Mexiko, at de, efter at have holdt deres første Forsamling derstedes, døbte to katholske Præster og ti Andre. Vi have Grund til at antage, at Flere ere blevne døbte der siden, og at en Gren allerede er bleven oprettet. Er dette ikke behagelige Nyheder for varmhjærtede Hellige? P. O. H.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. April.

Kirkens Jubelaar.

Den 6te April 1880 vil blive den halvtredsindstyvende Aarsdag for Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dette er altsaa et Jubelaar. Vi tro, at en saa betydningsfuld Lejlighed skulde erindres paa en passende Maade af de Hellige i hele Verden.

Under dette halve hundrede Aar af Kirkens Tilværelse i denne sidste Uddeling, har Gud været sine Løfter tro. Endskjøndt Ondskabets og Forfølgelsens Bølger have raset mod hans Folk, ligesom et oprørt Hav, har hans almægtige Haand bragt dem lykkelig igjennem alle Farer, og han har været deres Beskytter mod enhver Fjende.

De Hellige kunne ikke paa nogen mere passende Maade tilkjendegive, at de forstaa at sætte Pris paa Guds Godhed og Velsignelser, som saa rigeligt have tilflydt dem, end ved at samle dem tilsammen, tale til hans Pris og udgyde deres taknemmelige Hjærter i Bøn til Gud.

Det er vort Ønske, at der overalt i denne Mission, hvorsomhelst der er en organiseret Gren af Kirken, ja selv hvor der ikke er nogen Organisation, men hvor der dog er nogle Hellige, om end kun faa, skulde afholdes en Forsamling den førstkommende 6te April, i den nævnte Hensigt. I Betragtning af Folkets Omstændigheder, vil Aftenen i Almindelighed være den bedste Tid for en saadan Sammenkomst, men, hvor det uden synderlig Ulempe kan lade sig gjøre, have vi naturligvis Intet imod, at de blive afholdte om Dagen.

Paa denne Dag, ville Guds Folk i Zion samle dem tilsammen til Konference i Salt Lake City. Lad de Hellige overalt i denne Mission forene dem med disse og alle Trofaste i at højtideligholde den halvtredsindstyvende Aarsdag for Kirkens Organisation, ved at takke Gud for hans udgydte Velsignelser og bede for hans Riges bestandige Fremgang.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Emigrationen.

Paa Grund af indtrufne Omstændigheder, vil den første Emigration først afgaa herfra Mandagen den 5te Juli d. A.

Prisen er fra Kjøbenhavn for en Person over 12 Aar til

	Ogden	290 Kr.	„	Øre.
Nord for Ogden	Franklin	300 —	„	—
	Logan	297 —	10	—
	Brigham City	293 —	80	—
Syd for Ogden	Salt Lake City	293 —	80	—
	Provo	297 —	60	—
	York	301 —	40	—

For Børn fra 5 til 12 Aar betales Halvdelen af omstaaende Priser; for Børn fra 1 til 5 Aar 50 Kroner og under 1 Aar 20 Kroner.

De, som skulle til Sanpete eller Sevier County eller andre sydlige Dele af Territoriet, kunne løse Billet til York Station.

Hver Rejsende over 12 Aars Alderen er det tilladt at medføre 90 Pund, og mellem 5 til 12 Aar 45 Pund Bagage frit; Børn under 5 Aar tillades ej nogen Bagage. Al Overvægt betales med 33 Øre Pundet. Det er tilraadeligt at veje Bagagen før Rejsen tiltrædes, for at de kunne være forberedte paa at betale den mulige Overvægt, da Bagage, som der ikke kan betales for, overgaar i Jernbanekompagniets Hænder. I disse 90 Pund medregnes dog ikke saadanne Sager, som kunne bæres i Hænderne, saasom Madkurve og Ting, der skulle bruges under Rejsen. Disse Sager bør ej være større, end de med Lethed kunne medtages i Jernbanevognene, og helst lave eller flade, saa at de kunne skydes ind under Sæderne.

Alt Rejsegods maa bære tydeligt paamalet Mærke: Fulde Navn, Navnet paa den Jernbanestation, Vedkommende er indskrevet til, samt „Utah. U. S. A." Foruden at ethvert Stykke Rejsegods maa være forsvarligt indpakket, er det ogsaa tilraadeligt, at særlig Kufferter og Kasser blive ombundne med et stærkt Reb.

Emigranterne maa selv forsyne sig med Proviant fra Kjøbenhavn til Liverpool, hvilket medtager en Tid af ca: 4 Dage. De maa ogsaa være forsynede med omtrent 10 Kroner for hver Voxen til Proviant paa Vejen fra New York til Bestemmelsesstedet, der udgjør en Rejse paa henved 9 Dage. Det er nødvendigt at medføre Sengklæder, en Bliktallerken, en Blikskaal, Kniv, Gaffel og Ske, samt et Vandfad og lidt Sæbe.

Ingen maa tiltræde Rejsen i Haab om at faa Hjælp fra dette Kontor, da de i saa Fald ville blive skuffede. For det Tilfælde, at Midler skulde blive stillede til vor Raadighed for de Fattiges Udfrielse, skulde vi med Glæde underrette dem derom.

Nærmere Oplysninger som de Hellige kunne ønske, vil kunne erholdes hos Konference-Præsidenterne og de omrejsende Ældste.

Lister med Opgivelse af Navn, Alder, Haandtering og Bestemmelsessted, samt ledsaget af Beløbet for hele Rejsen, indsendes til dette Kontor inden den 20. Juni.

Eftersom det er kommet til vor Kundskab, at nogle af Brødrene, der ere satte til at raade og vejlede de Hellige i alle Forhold, ere paavirkede af en Aand, der er beregnet paa at komme i Modstrid med den Plan, som Herren, gjennem hans Tjenere, har lagt for de Helliges Indsamling, idet de have tilraadet nogle af de Hellige, som ønske at emigrere til Zion dette Aar, at lade dem befordre af andre Udvandringsskibe end de, de Hellige i Almindelighed rejse med, føle vi os foranledigede til at sige: Lad de Ældste fra Zion og alle andre Ældster, som ere satte til at vaage over de Helliges Velfærd, vel vogte sig for at tilraade disse at emigrere paa egen Haand, thi om de gjøre dette, ville de paadrage dem et Ansvar, som vil bringe Sorg over dem selv og disse, som have modtaget deres Raad. Lad de Hellige forstaa, at dersom de følge den Plan, som Herren gjennem sine Tjenere har lagt for deres Indsamling, da har han lovet at bevare dem paa Land og Vand, medens de, der vælge deres egen Vej, ville være udsatte for alle Farer, der ere

forbundne med en saadan Rejse, hvor ingen Herrens Tjener er sat til at vaage over dem og varetage deres Velfærd. Disse ere vore Raad til de Hellige i denne Mission, og de gjøre vel i at modtage dem; men om de forkaste disse Raad, vil Ansvaret og Følgerne deraf, hvile paa dem selv.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Ældste George Reynolds.

(Fortsat fra Side 192.)

Alma den Yngre.

I visse Henseender, bærer Alma den Yngres Liv og Karakter Lighed med Apostelen Pauli. Udmærket godt oplært i hans Folks Videnskaber, bekjendt med sit Lands Love i alle deres Enkeltheder, flydende og grundig Taler, tilbragte han den tidligere Del af sit Liv med at forfølge den sande Kirke og forhaane de Hellige. Der er ogsaa en mærkværdig Lighed mellem Omstændighederne ved deres Omvendelse. Det er sjældent, at Historien gjentager sine Enkeltheder saa lig hinanden, som Maaderne, hvorpaa disse Kjæmper mod Sandhed og Hellighed blive bragte til at erkjende deres tidligere Livs Vildfarelser. Der er ogsaa en besynderlig Lighed mellem disse to Mænds Erfaring efter at de bleve den Allerhøjestes Tjenere. De bleve begge skinnende Stjerner i Kristi Kirke, de lede begge grusom Forfølgelse for Evangeliets Skyld og de vare begge ivrige, mægtige og udmærkede Fortolkere af Guds Ord. Dog maa vi tilstaa, at Almas Lærdomme, saaledes som de ere givne os i Mormons Bog, ere langt simplere og tydeligere end Pauli Lærdomme, saaledes, som de findes i Bibelen; men maaske dette mere hidrører fra Sidstnævntes Oversætteres Uvidenhed og Vildfarelser end fra Grundtextens Utydelighed. Vi kunne tænke os den store Forskjel, der maa være imellem en Oversættelse af Guds hellige Ord ved uinspirerede Mænd om end vise efter denne Verden, og en Oversættelse af Mænd, inspirerede af den Hellig-Aand.

Der er dog i det Mindste to Ting, hvori disse to mærkværdige Mænds Liv afvige fra hinanden i Lighed; den ene er den betydelig større Indflydelse, Alma udøvede over sit Folk fremfor Paulus overfor sit Folk, hvilken Forskjel der er al Grund til mere at søge i sidstnævnte Folks Stivnakkethed og Hedenskab, end i selve Personerne. Den anden er deres Dødsmaade: den Ene led Martyrdøden, medens den Anden blev borttagen af Gud, uden at noget Menneske med Vished kunde sige hans jordiske Endeligt.

Alma var født, enten i Mormons Land, da hans gudfrygtige og uforsagte Fader organiserede Kristi Kirke der, eller efter at den lille Koloni Kristne vare flyttede til Helams Land. Fra en tilfældig Hentydning i en af hans Taler, ere vi tilbøjelige til at formode, at det var paa sidstnævnte Sted. Han kom med sin Fader til Zarahemlas Land, hvor han, som Søn af den præsiderende Højpræst over den ganske Kirke, blev Kammerat med Kongens Sønner. Den Løbebane, de valgte, bliver kun altfor ofte betraadt af højtstaaende Forældres

Børn. De fandt Fornøjelse i at gjøre Ondt og havde ingen Tro paa Guds Aabenbaringer, medens de latterliggjorte, spottede og forfulgte disse, som troede. Vi kunne vel forestille os den Ængstelse, Kummer og Sorg, som dette forvoldte deres gudfrygtige Forældre; vi kunne tænke os, hvor mange og inderlige Bønner der bleve opsendte af Kongen, Højpræsten og Folket for disse vildledte unge Mænd; og deres Bønner opstege for Gud.

Det skete, at Almas og Kong Mosias Sønner vare ifærd med at ødelægge Kirken og at vildlede Herrens Folk, at en Engel nedsteg i en Sky og standsede dem i deres Vej. Da han talte, var hans Røst som en Torden og fik Jorden til at skjælve under deres Fødder. Selvfølgelig opvakte denne Tilkjendegivelse af Guds Kraft Forfærdelse og Frygt i deres Hjærter, som vare Vidne dertil; pludselig faldt de alle til Jorden, og saa stor var deres Forfærdelse, at de ikke forstode det hellige Sendebuds Ord. „Alma, rejs Dig op, og staa frem!" raabte han; og da Alma rejste sig op, bleve hans Øjne opladte, saa at han kunde se, hvem der stod for ham. „Hvorfor forfølger Du Guds Kirke?" blev han spurgt. „Thi Herren har sagt: Dette er min Kirke, og jeg vil stadfæste den; og Intet skal kuldkaste den, uden at det skèr ved mit Folks Overtrædelse, — — — Søg ikke mere at fordærve Kirken." Foruden dette fortalte Engelen ham om hans Faders Bønner for ham, og at det var formedelst Troens Bøn, han var sendt for at overbevise ham om Guds Kraft. Han erindrede ham ogsaa om hans Fædres Trældom i Helams og Nephis Land og deres mirakuløse Udfrielse derfra, men Alma hørte Intet af dette Sidste, thi Forvirringen over det Passerede havde afmægtiget ham.

Overvældet af Engelens Nærværelse faldt Alma forfærdet og slagen til Jorden. Da hans Ledsagere samlede sig omkring ham, fandt de ham lam og stum; tilsyneladende var han legemlig død, men Helvedes Kvaler søndersled hans Sjæl, og Erindringen om alle hans begaaede Synder forøgede hans Smerte. Tanken om at staa frem for Guds Domstol for at blive dømt for hans onde Handlinger, fyldte ham med Rædsel; han vilde have glædet sig ved at blive tilintetgjort; han ønskede aldeles at blive udslettet af Tilværelsen, baade med Sjæl og Legeme, uden at blive bragt for hans krænkede Skaber. Saaledes vedblev han i tre Dage og Nætter at lide Helvedes Kvaler, hvilke med hans slette Samvittighed maa have synes en Evighed.

Da hans Omgivelser fandt, at han hverken kunde tale eller røre sig, bragte de ham til hans Fader og fortalte denne Alt hvad der var sket. For dem maa det have synes forunderligt, men den ældre Almas Hjærte fyldtes med Glæde og Pris, da han saa sin højtelskede Søns lammede Legeme. Højpræsten erkjendte, at det var Guds Kraft, der havde frembragt dette, og at det var Svaret paa hans vedholdende Bønner. I sin Glæde sammenkaldte han Folket for at det kunde være Vidne til disse mægtige Tilkjendegivelser af Jehovahs Godhed og Magt. Ligeledes sammenkaldte han Præsterne, for i Forening med dem, paa Guds egen Maade, at bede og faste for den slagne unge Mand. I to Dage (hvilket bliver tre Dage siden Engelens Besøg), vedbleve de at paakalde Gud, da Alma rejste sig og stod paa sine Fødder og bad dem at være ved godt Mod og sagde: „Jeg har angret mine Synder og er bleven gjenløst af Herren; se, jeg er født af Aanden."

Da Alma mange Aar efter fortalte

sin Søn Heleman de nærmere Omstændigheder ved sin Omvendelse, fortæller han ham tillige, hvad der gav ham Anledning til at bære dette Vidnesbyrd. Han siger: „Da erindrede jeg ogsaa at have hørt min Fader spaa for Folket, angaaende En, der skulde komme, en Jesus Kristus, Guds Søn, for at gjøre Forsoning for Verdens Synder. Og da min Sjæl fik fat paa denne Tanke, raabte jeg i mit Hjærte: O Jesus, Du Guds Søn, forbarm Dig over mig, som er i Bitterheds Galde og omgiven af den evige Døds Lænker. Og se, da jeg tænkte dette, kunde jeg ikke mere erindre min Kval, og jeg blev ikke mere oprørt ved Erindringen om mine Synder. Og, o hvilken Glæde, og hvilket forunderligt Lys saa jeg da ikke; ja, min Sjæl blev fuld af ligesaa stor Glæde, som den Kval, jeg havde følt; ja, jeg siger Dig, min Søn, at Intet kunde være saa smertesligt og saa bittert, som min Kval var. Og atter siger jeg Dig, min Søn, at paa den anden Side kan Intet være saa lifligt og saa sødt, som min Glæde var; ja, mig synes at jeg saa, ligesom vor Fader Lehi, Gud sidde paa sin Trone, omgiven af talløse Engleskarer, der sang og prisede deres Gud; og min Sjæl længtes efter at være der.“ (M. B. Side 314.)

Fra denne Tid af indtil Enden af hans jordiske Løbebane, arbejdede Alma utrætteligt paa at bringe Sjæle til Kristus og at lede sine Medmennesker ind paa Frelsens Vej.

Vi maa nu forestille Alma for vore Læsere som sin Tids og Nations ypperste Mand; den præsiderende Højpræst og Over-Dommer for et mægtigt Folk; en stor Profet, fyldt med Aanden af sin Kaldelse, en utrættelig Missionær, en uforfærdet Forkjæmper for Korset, en modig Forkynder af det evige Evangeliums Principer, en kyndig Samfundsstyrer, en udmærket Kriger og en sejrrig Feltherre. Naar vi betragte hans lange Missions-Rejser og de Taler, han holdt om de frelsende Sandheder, komme vi i Tanker om Paulus. Ligeledes bliver ogsaa Josva, Nuns Søn, bragt i vor Erindring, naar vi betragte Alma som sit Folks store Leder og Profet og som sine Ameers sejrrige Over-Feltherre.

Denne Forandring i Almas Liv, bragte de Ugudeliges Forfølgelse over ham, og nu behandlede Andre ham, som han før havde behandlet de Hellige; men i ingen af disse Ting lod han sig afskrække, thi det var ham en Glæde at forkynde Ordet og omvende Mange fra deres Vildfarelser. Han blev en saa anset Forkjæmper for Guds Sag, at Kong Mosias ansaa ham for den Rette at anbetro Opbevarelsen af de hellige Plader og at være Historieskriver for Nationen om dens Fremgang; ydermere da Aaron, Mosias Søn, afslog at efterfølge sin Fader paa den nephitiske Trone, og Folket viseligt besluttede at blive regjerede af Dommere for Fremtiden, blev Alma ensstemmigt valgt af sine Landsmænd til at være deres Overdommer da han var deres præsiderende Højpræst, til hvilken høje Stilling han havde været indviet af sin Fader kort før dennes Død, og hvem denne tillige overdrog at varetage Kirkens Affærer overalt i Landet. (Aar 91 f. K.)

Fem hundrede og ni Aar vare nu henrundne siden Lehi forlod Jerusalem, under hvilken Tid, Nephiterne havde været regjerede af Konger, Efterkommere af den første Nephi. En storartet men dog blodfri Revolution foregik nu — Monarkiet blev omdannet til en Republik; men saa vist blev dette Skridt gjort af Mosias og saa retfærdigt vare Lovene indrettede, at Forandringen blev foretagen

uden Tumult fra Folkets Side eller Uorden i Statens Anliggender. I Virkeligheden blev Forandringen hilset med umiskjendelig Tilfredshed af Folket, som meget glædede sig til de mere udstrakte Friheder, der nu bleve tilsikrede dem. I Alma havde de som deres Overdommer en saa passende Mand, som de kunde ønske sig; han havde Folkets Tillid, saameget mere som han var Herrens Mund til dem, foruden at hans Hæderlighed og Dygtighed gjorde Krav paa deres Tillid og Agtelse; han var en Mand med meget Talent, Mod, Tro og Energi, en utrættelig Arbejder for Godt og en strængt retfærdig Dommer. Dog var hans Stilling ingenlunde uden Skyggesider — Frafaldne fra Kirken, Hovmod og Vantro blandt dens Medlemmer, Angreb og Indfald af nationale Fjender, udfordrede altsammen Udøvelsen af hele hans Energi og urokkelig Tro. Men som Erstatning for alle disse Prøver og Fortrædeligheder, var det ogsaa hans Rettighed at modtage Herrens Ord, hvilket blev givet ham eftersom han behøvede og det var nødvendigt for Folket.

Det første Aar af Almas Virksomhed som Dommer, blev foruroliget af Nehors Frafald, en Mand med mange personlige Tiltrækningsevner og som Taler overbevisende og kraftig. Denne Mand gik omkring blandt Folket og prædikede en Slags Universalisme, nemlig at alle Mennesker skulde blive frelste; han indførte Præstelist, idet han gjorde en indbringende Forretning af at udsprede sine fordærvelige Begreber. Uheldigvis vare de Sjæle, som han saaledes fik vendt til sig, ikke saa faa, og dette gav Anledning til mange af de Fortrædeligheder, som sidenefter hjemsøgte Nephiterne. Nehors personlige Løbebane var imidlertid kun kort; han mødte engang en bedaget Herrens Tjener ved Navn Gideon, og fordi denne ikke vilde antage hans Lære, men stred imod ham med Guds Ord, drog han sit Sværd, og ihjelslog denne hæderlige, gamle Discipel. For denne Forbrydelse blev han bragt for Alma, og da han blev funden skyldig, blev han efter Landets Love dømt til Døden. Under Dommens Afsigelse bemærkede Alma til ham: „Se, dette er den første Gang, at Præstelist har været indført blandt dette Folk. Og se, Du er ej alene skyldig i Præstelist, men har stræbt at forsvare den med Sværdet; og skulde Præstelist blive indført blandt dette Folk, vilde det blive deres fuldkomne Ødelæggelse. Og Du har udgydt en retfærdig Mands Blod, ja en Mands, som har gjort meget Godt blandt dette Folk; og vilde vi spare Dig, da vilde hans Blod komme over os til Hævn; derfor er Du dømt til at dø overensstemmende med Loven, som blev os given af Mosias, vor sidste Konge, og den er bleven anerkjendt af dette Folk, hvorfor dette Folk maa efterleve Loven." (M. B. Side 214.)

Trods disse Daarskaber og Afvigelser fra Evangeliets Loves rette Linie, der som oftest er Følgen af jordisk Velstand, var der dog bestandig Fred i Landet indtil det femte Aar af Almas Virksomhed som Dommer, da en stor Adsplittelse fandt Sted blandt Folket, hvilken var foranlediget af, at en fordærvet Del af Folket ønskede at gjenoprette Monarkiet og vælge Amilici, en Mand efter deres eget Hjærte, til Konge. Denne Bevægelse voxede til en saadan Betydning, at det blev henstillet til hele Folkets Afgjørelse, som samlede sig i store Partier over hele Landet, og udtrykte deres Ønsker for eller imod Amlicis Ophøjelse til Tronen paa den Maade, Loven foreskrev. Dette havde til Følge, at

Amlicis ærgjerrige Planer bleve styrtede ved Størstetallets Stemme, og Republikkens Friheder vare bevarede. Dette burde have endt Sagen, men det gjorde det ikke; det oprørske Mindretal, anført af Amlici, vilde ikke anerkjende den forfatningsmæssige Afgjørelse. De samlede dem og kronede deres Yndling til Konge over Nephiterne, og denne begyndte strax at forberede sig til Krig, for at han kunde faa Resten af Folket til at underkaste sig hans Regjering. Alma laa ejheller paa den lade Side; ogsaa han gjorde sig rede til den forestaaende Strid. Han samlede sit Folk og bevæbnede dem med alle de Vaaben, som vare kjendte fra nephitiske Krige. Disse to Hære, der kort forud havde været Brødre, mødte hinanden nærved en Høj, som kaldtes Amnihu, paa den østlige Side af Floden Sidon, hvor et blodigt Slag fulgte, i hvilket Amlicis Hær led et storartet Nederlag med et Tab af 12,532, medens Sejrherrerne maatte begræde Tabet af 6,562 faldne Krigere.

Efter at have forfulgt Monarkisterne saa langt, som han kunde, lod Alma sine Tropper hvile i Gideons Dal (kaldet saaledes efter den af Nehor dræbte Martyr). Han iagttog den Forsigtighed at udsende fire Officerer med Mandskab for at vaage over den flygtende Fjendes Bevægelser og udspejde dens Planer. Disse Officerers Navne vare Zeram, Amnor, Manti og Limher. Om Morgenen vendte disse bestyrtede tilbage og berettede, at Amliciterne havde forenet dem med en overordentlig stor Hærskare Lamaniter i Minons Land, hvor de i Forening dræbte den nephitiske Befolkning og røvede deres Ejendomme, ligesom at de anstrengte sig for at naa den nephitiske Hovedstad for at indtage denne, før Almas Armé kunde naa tilbage. Alma stillede sig i Spidsen for sin Hær og marscherede saa hurtigt som muligt mod Zarahemla. Han naaede det Sted, hvor han skulde over Sidon, uden endnu at have mødt Fjenden, men medens han var ifærd med at naa over til den vestlige Flodbred, blev han overfalden af de allierede Hære. En frygtelig Kamp paafulgte; Nephiterne vare blevne angrebne i et ubelejligt Øjeblik, men da de vare Mænd med Tro, søgte de inderligt Himmelens Bistand; og styrkede af deres Tro, skrede de frem i Kamp. Med Alma i Spidsen vadede den forreste Garde over Floden og angreb Fjenden, der stod og ventede paa dem. Med Begejstring kastede de dem ind i Fjendens Rækker, og eftersom de rykkede frem, ryddede de Jorden for deres faldne Fjenders Legemer, idet de kastede dem i Floden, for saaledes bedre at have Fodfæste til at kjæmpe. I dette Angreb hændte det, at Alma og Amlici mødtes Ansigt til Ansigt, og strede mod hinanden med stor Kraft. Under denne Kamp Mand mod Mand opløftede Alma sit Hjærte mod det Høje og bad om fornyet Styrke, at han ikke skulde blive overvunden, men at han maatte leve og være til Gavn for sit Folk. Hans Bøn blev hørt; han fik fornyet Kraft til at kjæmpe, og dræbte sluttelig Amlici. Da Amlici nu var falden, vendte Alma sit Angreb mod Kongen over Lamaniterne, men denne flygtede for Højpræstens voldsomme Tapperhed, efterat have befalet sin Garde at slutte sig sammen mod Alma. Ordren blev nøjagtigt efterkommen, men uden Virkning; Alma og hans Garde faldt over dem som en heftig Hvirvelvind, og de faa af Kongens Stridsmænd, der undgik Angrebet, foretog et skyndsomt Tilbagetog. Bestandig rykkende fremad, drev Alma de Allierede foran sig, indtil hele Armeen var dreven over Floden, hvorefter Fjenden, der ikke længere var istand til at møde dens velordnede Modstandere,

bleve adspredte i alle Retninger og flygtede i Ørkenen, der ligger Nord og Vest. Nephiterne forfulgte dem med deres Magt, og sloge dem; ja, de bleve angrebne paa alle Kanter og slagne og fordrevne, indtil de havde naaet Ørkenen Hermounts, hvor Mange døde af deres Saar og bleve opædte af vilde Dyr og Rovfugle, som fandtes der. De efterlode til Nephiterne den sørgelige Pligt at begrave de utallige Døde, af hvilke mange vare Kvinder og Børn, der vare blevne Ofre for Fjendens Røverier.

Faa Dage efter dette afgjørende Slag, blev der givet Beretning om en anden fjendtligsindet lamanitisk Hær. Denne rykkede frem langs med den østlige Bred af Sidon. Det viser sig at have været deres militære Befalingsmænds' Plan at gjøre Indfald i det nephitiske Territorium med to forskjellige Armeer, som begge skulde rejse Nord paa mod Zarahemlas Stad, men paa den modsatte Side af Sidon. Den af Armeerne, der rykkede frem paa den vestlige Side, bevægede sig hurtigere end den anden, saa at Alma fik Tid til at møde dem, slaa dem og adsplitte dem før den anden Hær kom tilstede. Denne fik samme Skjæbne, og denne Gang havde Alma overdraget Overbefalingen over sin Hær til en Lieutenant, da han selv var bleven saa alvorlig saaret i et af de foregaaende Slag (sandsynligvis i hans Tvekamp med Amlici), at han ikke personlig kunde lede sine Tropper.

Disse store Tab, som Nephiterne lede i denne Krig, ikke alene af Krigere, men ogsaa af Kvinder og Børn, tilligemed den umaadelige Mængde af deres Ejendom, der var bleven ødelagt, var Middel til at ydmyge og blødgjøre deres gjenstridige Hjærter, saa at mange Tusinde i Løbet af de paafølgende faa Aar bleve tillagte Kirken ved Daab. Tid og Velstand udslettede dog omsider gradvis Sporene af disse Ulykker, saa at vi efter yderligere tre Aars Forløb se en Forskjel gjøre sig gjældende i Kirken — Nogle vare rige og Andre vare fattige; de mere Mægtige forurettede og undertrykkede deres svagere Brødre, hvilke uretfærdige Handlemaader dannede en Anstødssten for de, der endnu ikke havde forenet sig med Kirken, foruden at det var Aarsagen til daarlige Følelser og megen Sorg blandt dens Medlemmer. Da Alma fandt, at det var for meget for én Mand at varetage paa den tilbørlige Maade alle de Pligter, der paahvilede hans Embeder, besluttede han at give Afkald paa sit Embede som Overdommer, og at hellige hele sin Tid til sine Pligter som Kirkens Hoved her paa Jorden. Som Følge heraf udvalgte han en af de ledende Ældste ved Navn Nephihah til at være hans Stedfortræder som Nephiternes højeste Myndighed, hvilket Valg blev godkjendt ved Folkets Stemme. (Aar 83 f. K.).

Da Statens Byrder nu vare blevne fjernede fra hans Skuldre, fortsatte Alma sin Virksomhed med des større Kraft i Zarahemla, Nationens Hovedstad, hvorfra den udstrakte sig overalt i Landet. Ligesom det som oftest er Tilfældet i andre Lande, var Hovedstaden her Hovedsædet for Hovmod, Forfængelighed, Misundelse, Hykleri og Rangsforskjel. Disse Onder lykkedes det tildels Alma at kvæle, til samme Tid som han søgte at lede Folket til at fatte og forstaa den forunderlige Gjenløsnings-Plans Skjønhed og frelsende Kraft, medens han opmuntrede Alle til at blive Medlemmer af Kristi hellige Kirke ved Tro, Omvendelse og Daab. Hans Opfordringer bleve efterfulgte af Mange; Kirken blev bragt i Orden; de Uværdige bleve afskaarne; Ældster, Præster og andre Embedsmænd bleve ordinerede til at præsidere og vaage over de

Hellige. Efter at alt dette nu var fuldført, rejste Alma mod Østen, gik over Floden Sidon til Gideons Stad, hvor han havde den Glæde at finde Kirken i en blomstrende Tilstand. Almas Lærdomme til sit Folk (begyndende med Pag. 230 i Mormons Bog) ere fulde af Forudsigelser angaaende Messias' Komme, hvilket viser, hvor klart han og hans trofaste Medtjenere forstode de mindste Enkeltheder ved den endnu ufødte Forløsers Komme og Liv. Efter at have ordnet Kirkens Affærer i Gideon, vendte Alma tilbage til Zarahemla for at hvile sig en kort Tid, forinden han besøgte andre Dele af Landet.

(Fortsættes.)

Den 3die Januar 1880 døde i Moroni, Sanpete Co. Jens Jensen, født den 9de Juni 1801 i Danmark.

Død i Salt Lake City den 8de Januar 1880 af Inflammation Morten Iversen i en Alder af 62 Aar.

Afdøde var en trofast Sidste-Dages Hellig, agtet og elsket af Alle for hans redelige Vandel.

Den 25de Januar 1880 døde i Salt Lake City efter 25 Dages haarde Lidelser Olivia Willumsen, født den 1ste August 1853.

Den Afdøde var indtil sin Død en trofast Sidste-Dages Hellig og afholdt af Alle, som kjendte hende.

Død i Salt Lake City den 11te Februar 1880 Jacob David Oblad, født den 12te Mai 1876, begrædt og savnet af Forældre og Brødre.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholde Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15. April 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i 14de Wards Forsamlingssal, den 8de Februar 1880.

(Fra «Deseret News.»)

Vi have forsamlet os her idag, som ofte er Tilfældet, for at vise den hedengangne Døde den sidste Ære. Tiden, med alle dens Foranderligheder og Omskiftelser, bringer os meget ofte Ansigt til Ansigt med saadanne Ting, som her ere fremstillede for os. Vi komme i Verden, vi kjæmpe en liden Tid med de menneskelige Sorger og Bekymringer, og Lidt efter Lidt ere vi komne over den nærværende Tids Ubehageligheder; Livets trætte Hjul gaar istaa og vi gaa ind i en anden Tilværelse. Som vise, betænksomme og intelligente Mennesker sømmer det sig os, virkelig at betragte den sande Stilling, vi indtage, i Henseende til det Foregaaende, det Nuværende saavel som det Tilkommende.

Angaaende det Foregaaende, have vi alle havt vore Begreber om en Forudtilværelse. Vi tro, at Gud er Fader til alt Kjøds Aander, ikke alene til de, som frygte ham, men ogsaa til de, der ikke frygte ham og som ere ulydige til hans Love. Han er Fader til Alles Aander, og som der siges i Skriften: „Vi ere hans Sønner og Døtre" og udgaaede fra ham. Vi kom i denne Verden for at udføre visse Hensigter, bestemte af den Almægtige, og fordi at det, i den af Herren oprindelig lagte Plan, var anset nødvendigt at vi skulle deltage i den. Vi havde meget Lidet at gjøre med vort Komme her; alle Ting bevæger sig paa naturlige Principer. Men vi have derimod Indflydelse over vore Anliggender medens vi ere her i en Prøvetilstand. Angaaende vor Bortgang herfra, have vi i nioghalvfems af hundrede Tilfælde eller flere, kun Lidet at gjøre.

Der er visse uudgrundelige Hensigter forbundne med den guddommelige Plan, som Menneskene i Almindelighed ikke omfatte. Vi vide kun meget Lidet om den Verden i hvilken vi leve og om dens Befolkning; men hvad og hvor meget vide vi angaaende det Foregaaende eller hvad der ligger i Fremtiden? Lad os først spørge: Hvem kan forstaa Guds Hensigter vedrørende Jordens Organi-

sation, dens Befolkning og hvorledes den opholdes, angaaende Nationernes Stilling og Fremtid, eller i Henseende til Verden selv og de forskjellige Forandringer, der endnu ville finde Sted paa den? Lad os dernæst spørge: Hvem af os vide noget Bestemt om os selv, om de Indflydelser, ved hvilke vi regjeres og paavirkes, om Mørkets Magter eller Lysets Magter, af hvilke vi ere omgivne? Hvor mange af os kunne fatte disse Ting? I Sandhed meget Faa. Efter hvad jeg forstaar, var det Guds Plan med vort Komme her, at give os Legemer, for at Aanderne, som forud vare skabte, kunde have Tabernakler, hvori de kunde leve og existere, bevæge sig og handle som materielle Væsner, om I behage; og at overensstemmende med visse for os ufattelige Love, vedrørende Menneslægten og Menneskets fremtidige Bestemmelse og Verdenen i hvilken vi leve; — at ved Forening af Legeme og Aand og deres Lydighed til visse Love, som den store Elohim har given til sit Folks Styrelse, paa det at de kunde blive mere ophøjede, mere udmærkede og mere herlige end det vilde være muligt for dem, dersom de ikke vare komne her for at bebo disse Tabernakler og kjæmpe med de forskjellige Onder, til hvilke Kjødet er Arving.

Under disse Omstændigheder har han fra Tid til anden bekjendtgjort sin Villie til Menneskene. Han har i forskjellige Tidsaldre oprejst Mænd, med hvem han har staaet i Forbindelse og til hvem han har tilkjendegivet sin Villie, og under visse Omstændigheder meddelt sin Lov, og han har gjort dem til sin Mund for Menneskeslægten og gjennem dem aabenbaret Liv og dets Principer; han har aabnet Himlene og meddelt Menneskene Kundskab om Fremtiden; han har tilkjendegivet sit højeste Mishag eller bevist sit Had til Ondt og Ugudelighed af enhver Art, samt vist dem de slette Resultater der vilde flyde af at følge denne Vej. Disse Mænd have i de forskjellige Tidsaldre, i hvilke de have levet, advaret Folket og Nationerne mod at gjøre Ondt og søgt at opmuntre dem til at gjøre Godt, idet de frembare Principer for dem, der kunde bringe dem evigt Liv i de celestiale, terrestriale eller telestiale Riger. Disse Mænd og disse Principer have mere eller mindre gjort Indvirkning paa Menneslægten; men denne har dog stedse været i Besiddelse af en mere eller mindre stridbar Aand overfor Gud, Dyd, Sandhed, Renhed, Hellighed og disse Principer, som vare beregnede paa at ophøje og forædle Menneskene gjennem Tid og de kommende Evigheder. Disse to Magter have virket blandt Fordens forskjellige Nationer og Folkeslag i de forskjellige Tidsaldre. Det synes undertiden forunderligt for Menneskene at alle Ting skulde gaa som de have gaaet; de forstaa ikke Guds Mening, Hensigter eller Bestemmelser, ja selv Guds Love. Endel af disse Love have i Virkeligheden ikke været almindeligt bekjendt blandt Menneskene. Tillad mig at sige, at der er evige Love, der existere med Guderne i de evige Verdner, fra hvilke de ikke kunne afvige og til hvilke de ere bundne i alle deres Handlinger. Jeg vilde just have sagt som vi ere; men jeg vil ikke sige som vi ere, men som vi burde være: underkaste os Herrens Love i alle vore Handlinger, thi det er absolut nødvendigt, at Menneskene skulle være satte paa Prøve i en Prøvetilstand. Det var ligesaa nødvendigt at Satan, om I behage, skulde udøve sin Magt, som at Gud skulde udøve sin. Dette er en Ting, som Menneskene ikke altid forstaa, og de forstaa i Virkeligheden kun meget Lidet om det. Vi blive sagte, at det er nødvendigt, at der er en Modstand i alle

Ting: Godt og Ondt, Lys og Mørke, Lykke og Ulykke, Fordærvelse og Ufordærvelse, Liv og Død, Himmel og Helvede.

Vi tale om en Fremtid og om Himmelen, om hvilke Menneskene have visse ubestemte Begreber. Somme mene, at Himmelen er udenfor Tid og Rum. Det er en Slags poetisk Tanke, som lyder meget smukt; men hvor er et saadant Sted? Naar vi ville nøje overveje det og bruge vor sunde Fornuft, maa vi naturligt komme til den Slutning, at det er Ingensteds. Menneskene have antaget forunderlige Forestillinger og Begreber angaaende Fremtiden, af hvilke mange have været falske, naragtige og taabelige, men Sagen er, at det er umuligt for Mennesket uden Hjælp af Guds Aabenbaringer, at fatte Noget om ham. Job siger: „Mon Du kan finde det, Gud haver ransaget? mon Du vil finde den Almægtiges Fuldkommenhed? Den er saa høj som Himmelen, hvad vil Du gjøre? den er dybere end Helvede, hvad kan Du vide."

Vi blive tydeligt sagte, at Ingen kjender det, som er i Gud, uden ved Guds Aand. Hvorledes skal man kunne opnaa dette, undtagen man er i Besiddelse af det Lys og den Aand, som er istand til at meddele denne Kundskab? En Kjendskab til Gud er udenfor det uinspirerede Menneskes Rækkeevne. Hvem kan borttrage Sløret for den usynlige Verden? Hvem kan, saaledes som nogle Mænd have kunnet, trænge ind i Fremtiden, se ind i de kommende Tidsaldres Mørke og se Guds Hensigter og Planer fremrulle for dem i hele deres Majestæt, Herlighed og Storhed, om hvilket hverken de, vi eller Nogen kan gjøre sig noget Begreb uden ved denne Aands Indflydelse? De kjende det ikke, thi det er udenfor deres Rækkeevne.

Vi se Menneskene strides og klamres om religiøse Gjenstande, over Ting, som de i Virkeligheden ikke kjende det Mindste til og som de ere ligesaa uvidende om som et nyfødt Barn. De føre lange Ordstride om visse Principer, Læresætninger og Theorier, og holde lange Debatter om dem, som oftest endende med Uenigheder saavel i Familierne som i Samfundet; ofte forfølger den Ene den Anden, ja selv til Døden, og det Hele drejer sig om Ting, som Ingen af dem har den mindste Forstand paa selv. Dette er Altsammen Taabelighed.

Hvorledes ere Guds Følelser overfor Menneskeslægten? Han føler, at de ere hans Børn. Hvad, Alle? Ja; de Hvide, Sorte, Røde, Jøder, Hedninger, Kristne og alle Klasser og Grader af Mennesker; han interesserer sig for Alle, hvilket han har gjort fra Begyndelsen af og vil fremdeles vedblive at gjøre saa indtil Enden. Han vil gjøre, hvad der ligger i hans Magt for Menneslægtens Gode, Velsignelse og Ophøjelse, baade i Tid og i Evighed, overensstemmende med disse evige Principer, som jeg har henvist til, og fra hvilke han ikke selv kan afvige. Undertiden opstaar Modfølelser i os overfor andre Samfund, fordi de ikke tænke eller tro som vi, og vi ere tilbøjelige til at dadle dem for det. Nu, det er deres egen Sag. Hvorledes, vilde De tillade Enhver at dyrke Gud som de behage? Ja, i Sandhed. Og selv om De vidste, at de vare vildfarne? Ja. Jeg ønsker ikke at lægge Baand paa Menneskers Følelser eller Handlinger, Gud gjør det ikke engang selv; han overlader til deres egen Villie at kjæmpe med Prøvelser, Fristelser, Ugudeligheder og Ondskab af enhver Slags, som er i Verden, og til hvilke Menneskene ere eller kunne blive henfaldne. Imidlertid forelægger han dem visse Principer, og ønsker at lede dem til sig, dersom de ville

lade dem lede; men dersom de ikke ville, gjør han det Bedste ved dem, han kan. I nogle Tilfælde har han været nødt til at komme ud, som der er sagt: „i sin grumme Vrede", over Jordens Nationer og Folkeslag; og mange andre Ting har været hans Planer, fordi at Livet med dets faa Aar, kun ere forholdsvis Øjeblikke for Jehovah. Det er kun et Blink eller en Drøm, der kommer og gaar; men med Hensyn til de kommende Evigheder og de Virkeligheder, vi ville have at gjøre med herefter, er det en anden Sag. Jeg har hørt Folk tale om Guds Grusomhed paa samme Maade som naragtige Mennesker tale om deres Fædre. Hvem kjender Noget om Gud? Have I nogensinde set ham? Nogle mene, at det var meget grusomt af ham at ødelægge Verden ved Vandfloden. Hvor ved de, om det ikke var den største Velgjerning, han kunde have vist det ugudelige Folk? Hvor ved de, om det ikke var en af de rigeste Velsignelser, han kunde have udgydt over deres Hoveder, at bortfeje dem fra Jordens Overflade og sende dem til en anden Tilværelse og der kaste dem i Fængsel? Hvorledes vide I det? I Sandhed, I vide ikke, at dette ikke var Tilfældet.

Lad os for nogle faa Øjeblikke betragte Tingene som de ere. Jeg skal fortælle Eder som de ere og som de vare. Før Syndflodens Dage erholdt Satan Herredømme over mange Mennesker og bragte dem under sin Magt og Regjering. Han begyndte med Kain, hvem han gjorde til en Morder, og lærte ham mange slette Principer. Under Satans Magt og Indflydelse virkede han for at forhindre Guds Hensigter og standse Jehovahs Villie. Satan havde allerførst gjort Forsøg i Himlene, men blev kastet ud og erholdt stort Herredømme over deres Hjærter, som han selv havde ført til Fordærvelse, at han kunde faa dem til at gjøre Ondt, Daarskaber, Falskhed og Fordærvelser af enhver Art, i den Grad, at vi blive sagte, at „ethvert Menneske var opløftet i sit Hjærtes Tankers Indbildning, stedse kun til Ondt," (Pearl of great Price). Hvad var da at gjøre? Der var Andre, der vare interesserede heri end dem, der vare paa Jorden: der var utallige Hærskarer af Aander i Himlene, der skulde komme og modtage Legemer. Var det Ret og Rigtigt og overensstemmende med Retfærdighedens Principer, at disse, som med deres Fader i Himlene vare rene, skulde komme og paatage sig Legemer og blive tvungne til at bebo Tabernakler, der vare fødte af disse fordærvede Væsner, der da befolkede Jorden? Dersom I eller jeg havde været der, vilde vi da ikke have sagt til vor Fader: „Fader, ser Du den Ugudelighed, der hersker paa Jorden?" „Ja, jeg ser den." „Er det retfærdigt, at vi skulde gaa ned og indtage disse fordærvede, besmittede og onde Legemer og at modtage vor Herkomst fra dem, og blive underkastede den Magt og Ugudelighed i alle deres Skikkelser for Tusinder eller Millioner af Aar?" „Nej," vilde han sige, „det er ikke retfærdigt, og jeg vil bortrydde dem, jeg vil ødelægge dem; naar de leve, have de Evne til at formere deres Slægt, men jeg vil berøve dem denne Evne. Jeg vil sende en Vandflod over dem, og derefter vil jeg kaste dem i Fængsel." Gjorde han det? Ja, han gjorde; men før han gjorde det, lod han Evangeliet prædike for dem som det nu bliver prædiket, og Mænd, iklædte med Præstedømmet, bleve udsendte mellem Folket for at forkynde Livets store Principer for dem, og de havde Evangeliet, Guds Aabenbaringer og Forbindelse med deres himmelske Fader. Enok var en Retfær-

digheds-Prædikant, og talrige Ældster bleve paa den Tid udsendte blandt Folket for at forkynde evig Sandheds Principer og samle Folket sammen, saa at ethvert Menneske, som vilde frygte Gud og adlyde hans Love og blive regjerede af Retfærdighedens Principer, kunde erholde det evige Evangeliums Velsignelser i deres Fylde; og han samlede dem tilsammen før Ødelæggelsen kom. De bleve samlede til Zion og dette Zion blev ved Guds Kraft borttaget fra Jorden, og derefter faldt Guds hævnende Haand over den ugudelige Befolkning, som vare tilbage paa Grund af deres Ugudelighed. Vilde det have været rigtigt at tillade Fordærvelse og Ondskab at tage Overherredømmet og Satans Magt at have den fremherskende Indflydelse, samt at lade Gud aldeles være ude af Spørgsmaalet? Nej, og derfor gjorde han som han gjorde. Forurettede han dem? Nej; de vilde dog kun have levet nogle faa Aar længere alligevel; men han ønskede ikke, at de skulde vedblive i den Slags Daarlighed, Ugudelighed og Fordærvelse, som da herskede og sagde: „Jeg vil standse det," og han standsede det. Vi kunne have forunderlige Begreber om et saadant Folks Fremtid. Nogle mene, at de ville forblive i Helvede i al Evighed; men de vare i Guds Haand og han gjorde Ret ved dem. Da Jesus Noget efter kom, hvad gjorde han? Saasnart som havde fuldendt sin korte Mission her paa Jorden „led han Døden efter Kjødet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring, dem, som fordum vare gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage;" at disse maatte blive stillede paa samme Fod og Stilling som Andre, og blive delagtige i en saa stor Frelse, som det var muligt ifølge Jehovahs evige Love og uendelige Retfærdighed. Paa denne Maade skete Retfærdigheden Fyldest, Loven blev hævdet, de Ugudelige straffede, de ufødte og rene Væsner beskyttede og dragne Omsorg for, og endelig, Fængselets Døre aabnede for de Fangne og Frelse tilbudt dem. Var der noget Urigtigt i alt dette? „Ja," siger de Uvidende, som ikke kjende Noget til det, „det var meget grusomt." Den største Grusomhed der er for saadanne Mennesker er, at de ere grusomt uvidende og vide ikke, hvad de tale om.

Nu noget Andet. Evangeliet har fra Tid til anden været sendt ud blandt Folket; og hvad gjør det? Det bringer Liv og Udødelighed for Lyset. Har Gud nogensinde opgivet sine Planer overfor Jordens Beboere? Nej; men han har i de forskjellige Tidsaldre givet visse Love og Principer til visse Klasser Individer. Der er sagt, at Gud har gjort alle Jordens Nationer af ét Blod, skjøndt der er visse Klasser Mennesker blandt Nationerne ligesaa meget som der er visse Klasser Metaller. Enhver Ting er ikke Guld eller Sølv eller Messing eller Jern; alle indtage deres rigtige Stilling og have deres forskjellige Værd. Saaledes ogsaa med Hensyn til Himlene. Der er celestiale Legemer, der er terrestriale Legemer og der er telestiale Legemer. Vi underrettes om, at der er en Herlighed som Solens Glans, en anden som Maanens Glans og en tredie som Stjernernes Glans, og at ligesom den ene Stjerne overgaar den anden i Klarhed, saaledes skal det ogsaa være i Opstandelsen. Denne Forskjel hidrører fra Menneskenes Handlinger, som der er sagt: „Vide I ikke, at hvem I fremstille Eder som Tjenere til Lydighed, dens Tjenere ere I, hvem I lyde, enten Syndens til Død eller Lydighedens (mod Gud) til Retfærdighed."

Men hvad ere vi her for? Hvilke ere

de Ting, vi sige os at udføre? Jeg vil spørge: hvad søgte Jesus at gjøre, medens han var her? Kom han for at forbande Menneskeslægten? Nej, men for at velsigne dem; han kom for at opsøge og frelse de Fortabte; han kom for at udfolde evig Sandheds Principer og bringe Liv og Udødelighed for Dagen formedelst Evangeliet. Han kom i Følge den Almægtiges evige Bestemmelse for at bringe sit Liv som et Sonoffer for Menneskeslægtens Synder. Han kom for at indføre Principer, der udsprang fra Gud, for at organisere sin Kirke her paa Jorden og begave sine Disciple med Fuldmagt og Myndighed, saa at de kunde udgaa som hans og Faderens Sendebud for at forkynde evig Sandheds Principer til Menneskeslægten. Derfor siger han: „Gaar ud i al Verden og prædiker Evangeliet for al Skabningen. Og hvo, som tror og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke tror, skal blive fordømt." Dette er et af hine evige Principer, som I ikke kunne komme bort fra. Dernæst tale vi om en Fordømmelse til Helvede, og Folk have ligesaa underlige Ideer derom, som om nogen anden Ting. Jeg har læst Fremstillinger, der have været ligefrem gruelige, naar de Fordømtes Tilstand skulde afmales. Det er slemt nok, men det er ikke saaledes som de fremstiller det. Jeg har hørt Digte over dette Emne, som kunne have været poetiske nok, men de have været grumme og græsselige og endog usande. Er der Retfærdighed til? Ja. Evig Retfærdighed? Ja. Disse Mennesker, som jeg hentyder til, bleve ødelagte af den Almægtige, og blive tilsidst atter frelste af ham. Er der en evig Straf? Ja. Hvad er den? Den er Guds Straf. Er der evige Fængsler? Ja. Hvad ere de? Guds Fængsler. Forbliver Folk i dem for bestandig? Nej ikke i dem alle. Vi have Fængsler paa Jorden. Tugthuse, hvori vi indespærre Folk i et, fem, ti eller tyve Aar, som Tilfældet maatte være, og naar deres Tid er forbi, komme de ud, men Fængslet bliver fremdeles staaende. Er det et evigt Fængsel? I kunne kalde det saa, om I ville; men Folk forblive ikke derinde for bestandig. Har Gud en vis Maade at bestyre sine Anliggender paa? Visselig. Alverdens Dommer burde da i det Mindste ligesaa vel være istand til at bestyre sine Anliggender, som dødelige Mennesker deres.

Vi ere komne paa denne Handleplads og ere kaldede til at prædike. Gud har aabenbaret sin Villie, og Nogle synes at være meget vrede derover. Joseph Smith modtog Aabenbaringen fra Gud. Veed jeg det? Ja, jeg gjør. Kunde han gjøre Noget for det? Om Herren skulde tale til nogen af Eder, kunde I da gjøre for det? Eller om en Engel skulde komme til Eder, kunde I gjøre for det? Nej, I kunde ikke. Nu, I kunne gjøre, som de fortælle Eder eller ikke, det er Eders fri Valg. Dersom I gjorde, hvad de bød Eder, vilde Verden og Djævelen kalde Eder Daarer, og de have altid sagt saa i enhver Tidsalder; Djævelen og Verden have altid været fjendtlige mod Gud og hans Love, og de vilde forfølge Eder, ligesom de forfulgte ham. Meget vel, behøve vi at kæmpe? Jeg ikke. Jeg takker Gud for det Lys og den Kundskab, som han har aabenbaret os igjennem det evige Evangelium. Kunde vi have det, dersom Gud ikke havde aabenbaret det? Nej. Hvem vidste, at Gud levede? Ingen, indtil Joseph Smith kom og Herren talte til ham og udpegede sin Søn til ham, sigende: „Denne er min Søn, den elskelige, hør ham." Hvem vidste Noget derom? Ingen i den hele vide Verden. Kunde Joseph gjøre for dette, selv om han havde villet? Jeg

tror ikke, at han ønskede dette, og jeg tror heller ikke, at Nogen behøver at ville dette; dersom Gud vilde nedlade sig til at aabenbare sin Villie, saa tror jeg ikke, at de vilde være synderlig ivrige for at bringe ham til at tie. Vel sandt, en Mængde af Israels Børn gjorde dette, da de hørte Tordenen paa Sinais Bjerg; de sagde til Moses: „Tal Du til os, men lad ikke Herren tale til os, at vi ikke skulle dø." Grunden hertil var at de ikke vare beredte derfor.

Nu, hvad er dette Evangelium indført for? For at bringe Liv og Frelse til Verden. Gud velsignede Abraham paa samme Maade. Hvorfor? „I Dig og din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes. Jeg vil give Dig min Lov; jeg vil aabenbare Dig evig Sandheds Principer; jeg vil udfolde Himlens Hemmeligheder for dit Blik, og Du skal se mig og mine Planer. Jeg vil belære Dig om Livets og Frelsens Principer, og jeg vil fortælle Dig, hvad Du skal gjøre med dem, efterat jeg har meddelt dem til Dig." Ligesaa talte han til Moses og bød ham udvælge en Mand, der kunde være hans Mund til Folket. Og han sagde: „Moses skal være Eder en Gud, og jeg vil tale igjennem ham." Og han har gjort det Samme i vore Dage, gjengivet de samme Principer, udsendt et Budskab til Jordens Nationer, og samlet tilsammen de Mennesker, der havde tilstrækkelig Manddom, Standhaftighed, Retskaffenhed og Attraa til at gjøre Guds Villie, og som vilde være bestandige i de Principer, som han havde aabenbaret; han beredte dem for hans Hensigter, og dersom han ikke havde opholdt dem, vilde de ikke have været her idag. Ere disse Mænd Verdens Fjender? Dersom det at undervise Menneskene om Sandheden er Fjendskab, saa have de gjort sig skyldige deri; dersom det at gaa uden Pung og Taske og vandre blandt Nationerne for at forkynde dem Frelsens glade Budskab, er Fjendskab, saa maa de have det. Men ledede af evig Sandheds Principer, oplyste af den Almægtiges Aand og opfattende den Stilling, de indtage, have de gaaet ud iblandt Jordens Nationer og forkyndt dem Frelsens glade Budskab, og Gud har draget Omsorg for dem. Er der noget Stort heri? Nej, det er simpelthen at opfylde en Pligt. Jeg har selv vandret Hundreder og Tusinder af Mile paa denne Maade, sættende min Lid til Gud. Blev jeg nogensinde forladt? Nej. Led jeg nogensinde Mangel? Nej. Maatte jeg nogensinde gaa hungrig, nøgen og forladt? Nej. Herren sørgede altid for mig og skaffede mig Midler paa enhver Maade, og jeg tiggede heller ikke. Jeg skulde lide at se Den, som kunde sige mig, at jeg havde tigget Noget af Nogen her eller noget andet Sted. Men jeg har bedet af Herren, thi min Religion lærer mig at gaa til ham.

„Nu, vi have en Gjerning at udføre. Ønske vi at fortrædige Nogen i vor Midte? Nej. Se vi ugudelige, fordærvede og afskyelige Mænd iblandt os? Ja. Hvad ville vi gjøre med dem? Overlade dem i Guds Hænder; han vil behandle dem; det er for os at gjøre Ret, at handle retskaffent og vandre retfærdigt for Herren.

Jeg ser, at Tiden glider. Mit Sind er mere blevet bortledet til en Prædiken om disse Gjenstande, paa Grund af de os omgivende Omstændigheder. Hvorledes er det med den unge Mand her? Vel, jeg vilde ønske, at det var anderledes; jeg vilde ønske, at han havde levet som en god Hellig, hvilket han ikke gjorde. Vi ere ikke komne her for at hengive os til nogen falsk Følsomhed. Han var en Dranker, det er Sandheden, og mange

af Eder vide det. Naar I har sagt det, kunne I da sige noget Værre? Det er slemt nok, men jeg ved ellers intet Slet hos denne unge Mand foruden hin Last. Jeg kjendte hans Fader. Jeg døbte ham Tusinder af Mile herfra for næsten 40 Aar siden, da han var meget yngre end denne hans Søn nu er. Hans Fader efterlevede Evangeliet og døde stærk i Troen, og hans Moder har været en meget god Kvinde, for saa vidt jeg ved; jeg har aldrig vidst Noget imod hende. Denne Søn har kostet hende megen Bekymring, og jeg har været bedrøvet for ham. Vel, burde vi tale om disse Ting? Ja bestandig, den Dag er ikke fjern, da Sløret vil blive taget fra alle Menneskers Ansigter, og vi skulle alle staa nøgne, saa at sige, for Gud, baade I og jeg og denne unge Mand. Vel denne Dreng, jeg kalder ham Dreng, men han er en ung Mand og min Neveu ved Ægteskab, og jeg vilde ikke ønske at sige Noget imod ham af den Grund eller nedsætte hans Karakter, men lad os tale om Tingene, som de ere, og forstaa som de ere. Lad mig tilkalde de tilstedeværende Unges Opmærksomhed. Vilde I synes om at ligge i denne Stilling under saadanne Omstændigheder? Nej, det vilde I ikke. Lad os da betragte Tingene, som de ere. Vi ville gjøre det Bedste vi kunne og hvad er det? Der er en besynderlig Udtalelse af Paulus ved en vis Lejlighed, idet han talte om Jøderne og Hedningerne:

„Hvad Fortrin have Jøderne, eller hvad Gavn er Omskjærelsen?"

„Megen, i enhver Henseende, hovedsagelig at dem vare givne Guds Orakler," „Hvilke ere Fædrene, og af hvem efter Kjødet Kristus kom, som er over Alle, Gud være priset i Evighed," osv.

Det er en bedrøvelig Ting at se vore Unge gaa bort, saaledes som han har gjort. Han døde ikke beruset, men hans Drikfældighed var Grunden til hans Død. Vi kunne ligesaa godt tale rent ud derom. Hvad mere? Han er gaaet bort. Har han skadet Nogen? Kun ved sit Exempel. Har han saaret sin Moder? Ja. Jeg tror ikke, at han syndede medens hans Fader levede, men siden den Tid har han foraarsaget sin Moder mangen sorrigfuld Time. Var jeg bedrøvet, da han døde? Nej. Hvorfor? Fordi jeg vidste, at det var meget bedre for ham at forlade Jorden end forblive i den Stilling, hvori han har været.

Hvorledes forholder det sig angaaende disse Ting med Hensyn til Fremtiden? Hvad Fortrin har Jøden fremfor Hedningen? Mange i enhver Retning. Deres vare Fædrene, og til hint Folk bleve Guds Orakler givne. Deres vare Fædrene; vi have Fædre, der leve i de evige Verdner, Fædre, der ere interesserede i vort Velfærd, Fædre, der ere forbundne med de Væsner hinsides Sløret, Fædre, som virke sammen med os i at søge at fuldbyrde Guds store Planer og Menneskeslægtens Frelse. Kan der gjøres Noget? Ja, og Alt, hvad der kan gjøres, vil blive gjort, men vi maa overlade Fremtiden til den Almægtige med Hensyn til disse Ting. Men vi kunne gjøre Meget i Følge de Principer, som Gud har aabenbaret til os, og disse Ting ville blive udførte, saavidt de kunne.

Jeg vil sige, at jeg ytrer ikke disse Ting for at foraarsage nogen ubehagelig Følelse hos Familien; thi de kunne ikke gjøre for det. Dersom jeg kunde have gjort Noget derfor, saa vilde jeg have gjort det, og ligesaa vilde Moderen, Søsteren eller Vennerne. Vi ere ikke altid Herre over Omstændighederne.

Vi tale nu ikke til de Døde, men til de Levende. Jeg vil sige, lad os undgaa disse Onder, de føre ned til Døden; lad os søge at efterleve vor Religion, adlyde Guds Love og holde hans Bud. Og med Hensyn til Fremtiden, saa ville vi overlade dem i den Almægtiges Hænder; han gjør alle Ting vel, og vi ville gjøre Alt, hvad vi kunne for at fremme de Levendes Velfærd og de Dødes Lykke. Vi gjøre Meget for Udførelsen af dette; vi bygge Templer og administrere deri, og vi gjøre det i Lydighed til Guds Lov og i Overensstemmelse med Patriarkernes, Apostlenes og alle Guds Mænds Følelser, hvilke have levet tilforn. Og vi ville forsøge at fortsætte, efterleve vor Religion og holde Guds Bud, saa at vi kunne frydе os herefter. Og jeg vil sige til Moderen, lad dit Hjerte finde Trøst, thi Du skal blive velsignet, baade i Tid og Evighed. Og jeg vil sige til Eder alle: efterlev Eders Religion og hold Guds Befalinger, thi kun deri er der Sikkerhed. Gud velsigne Eder i Tid og Evighed. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. April.

De kommende Straffedomme.

Antallet paa de religiøse Mennesker, som tro paa, at disse ere de sidste Dage, og at Plagerne og Straffedommene som skulle ramme Nationerne, ligge nær for Døren, er hurtigt voxende. Der er Mange, der kun begynde med at henvende deres Opmærksomhed paa de Ting, som Profeten Joseph Smith for halvtredsindstyve Aar siden forudsagde, vilde indtræffe i denne Slægt. Angaaende denne Gjenstand, udtrykker Dr. Seiss sig saaledes:

„Tænkende Mennesker ville forundre sig over den sørgelige Tilstand, hvori det nuværende Samfund vil befinde sig: de ville lammes af Skræk ved de mægtige Tumulter og Uroligheder, som ville vende op og ned paa Alting i Kirke og Stat; de ville blegne ved kjæmpemæssige Bevægelser af Revolutionister og militære Despoter, og det vil sortne for deres Øjne, naar de skue ind i Fremtiden og forsøge paa at udgranske, hvad Følgerne af alt dette skal blive. Nogle ville kalde det Fremskridt, — Andre Følgerne af Mængdens slette Opdragelse; Nogle ville tilskrive det Ærgjærrighed, — Andre ville kaste Skylden paa Lovene, medens atter Andre ville tænke, at det er Friheden, der vaagner af Aarhundreders Dvale for at tage Herredømmet over Verden. Tusinde Theologer, Filosofer og Jurister ville have Tusinde forskjellige Opløsninger paa den store Gaade om, hvad det er, som er ifærd med at ske, uden at en eneste af dem vil træffe den virkelige Sandhed, nemlig at det er Dommens Dag, der er begyndt. Tegn og Under skulle vise sig Allevegne, hvilke den Vantro strax vil tillægge en eller anden naturlig Aarsag, medens religiøse Skinhellige endog ville nægte at tro, hvad deres egen Fornuft siger dem at være sandt. Hele Verden, den Høje som den Lave, med Undtagelse af nogle Faa her og der, som have fuld Tro paa, hvad Gud har skrevet os til Lærdom, vil gaa sin Opløsning imøde uden at vide, hvad der virkelig gaar for sig. Disse Dommens Dags rædselsfulde Begivenheder ville overkomme Verden som en Tyv, og dette selv forinden ret mange af de gudsfrygtige Mennesker skulle lægge Mærke til, at disse Scener have begyndt, og medens den store Masse af Verdensmænd og Politikere endnu ikke ville tro, før det sidste Øjeblik, da Menneskenes Søn skal komme og slaa dem for evigt i sin frygtelige Vrede. „Men ligesom Noæ Dage vare, saa skal og Menneskenes Søns Tilkommelse være. Thi ligesom de i Dagene for Syndfloden aade og drak, toge tilægte og bortgiftede indtil den Dag, der Noah gik ind i Arken; og de agtede det ikke, indtil Syndfloden kom og tog dem alle bort, saaledes skal og Menneskenes Søns Tilkommelse være." Maaske det havde regnet en Maanedstid, førend disse ugudelige Bespottere begyndte at føle noget Usædvanligt. Maaske Mange af dem saa Arken gradvis hæve sig eftersom Vandet tiltog, og dog stode paa Toppen af Bjergene og lo ad den gamle Prædikants Daarskab. Skjøndt Dalene bleve fyldte og Vandet steg højere og højere med hver Time, „agtede de det ikke", førend

de bleve opslugte af de ustandselige Bølger. „Og saaledes skal Menneskenes Søns Tilkommelse være." Nationerne skulle undergaa deres Dom, de Hellige, som ere døde, skulle opstaa, og de Hellige, som leve, skulle blive forvandlede og hele Jorden skal sukke under Veerne, som allerede have begyndt; men alligevel ville Mange gaa i sin sædvanlige Dont og nægte at tro, hvad de se for deres Øjne. Nationerne ville i deres Fortvivlelse erklære hverandre Krig, foretage Underhandlinger, danne Allianser og forene deres Hære og samle deres Stridsmænd imod Lammet og hans Folk, indtil tilsidst, til deres evige Forfærdelse, Menneskenes Søn skal vise sig med sine Hærskarer af Hellige og udgyde sine Vredes Skaaler over deres Hoveder."

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste L. Svendsen løses fra at præsidere over Aarhus Konference,
Ældste N. Thomsen løses fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference,
Ældste Christen Jensen beskikkes til at præsidere over Aarhus Konference.

De to førstnævnte Ældster, som ere afløste med Tilladelse til at rejse hjem, afrejste fra Kjøbenhavn, ledsagede af en anden emigrerende Broder, Fredagen den 2den April d. A. for over Hull at støde sammen med det Emigrationsselskab, der afrejste fra Liverpool den 10. April. Vi nedbede vor himmelske Faders Beskyttelse over dem og ønske dem en lykkelig Rejse til deres kjære Hjem i Bjergenes fredelige Dale.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mision.

Korrespondance.

Ogden, Utah, den 14. Februar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder. — Jeg blev meget glad, da jeg modtog Deres kjære og interessante Brev af 3. Decbr. f. A., hvilket gav mig et meget klart Indblik i den skandinaviske Missions Anliggender. Tillige maa jeg lykønske Dem, fordi De er bleven kaldet til at overtage Bestyrelsen af samme under saa lovende og opmuntrnde Omstændigheder; min Bøn for Dem er, at den Allerhøjestes Velsignelser stedse maa blive Dem tildelte, saa at De under den Hellig-Aands Vejledning maa kunne fortsætte Deres gode Virksomhed og i Forening med de mange gode og nidkjære Ældster, som arbejde under Deres Bestyrelse, blive istand til at udføre et stort og mægtigt Arbejde i Skandinavien, saa at Beboerne i ethvert Hus maa blive advarede og Alle, som ønske det, faa Lejlighed til at glæde sig i det herlige Evangelium, som er blevet gjengivet fra Himmelen til Jorden i den sidste Uddeling.

Nu, medens Markerne ere hvide og modne og medens Omstændighederne ere gunstige, er det netop den rette Tid at udstrække Evangeliets Segl og høste, samt indsamle til Tærskeloen den kostbare Afgrøde af Menneskesjæle, der ere bestemte til at udføre Herrens Gjerning og fra hvis Midte Gud vil udvælge de, som

skulle regjere med ham under den tusindaarige Fredsregjering paa Jorden. Lad endnu en kort Tid hengaa, og I ville ikke have det saa behageligt i Adspredelsen. Krig, Hunger og Pest vil sætte de politiske Kræfter i en saadan Bevægelse, at de religiøse Rettigheder, som man nu nyder i en saa stor Grad, ville blive beskaarne, om ikke aldeles ophævede. Maa et kjærligt Forsyn lade Fred og Velsignelse hvile over de nordiske Lande, indtil de Retfærdige blive indsamlede; og maa Guds Kraft storlig forøges hos hans trofaste Tjenere og maa den dygtiggjøre dem til, fremdeles at bære kraftige Vidnesbyrd om Herrens Gjerning her paa Jorden, samt til at opsøge de fortabte Faar og bringe dem tilbage til den store Hyrdes Faaresti.

Siden Deres Afrejse have vi havt endel Sygdom i Familien, men nu ere vi atter vel og glæde os i vore Arbejder. Vinteren har været usædvanlig stræng dette Aar, og man frygter for at mange af Kreaturerne, der pleje at faa Næringen ude, ville dø af Hunger, da der i Forbindelse med det kolde Vejr er falden en usædvanlig stor Mængde Sne; vi have sjældent havt et saa godt Kaneføre i disse Dale som i denne Vinter.

Ved vor sidste Kvartalskonference i Logan blev et nyt Ward (Gren) organiseret og tillagt Staven, og en ny By er bleven anlagt ved Utah- og Nord-Banen i Nærheden af Snake River. Nybygderne i Kolorado ere blevne forøgede med et Selskab emigrerede Hellige fra de sydlige Stater under Ældste John Morgans Ledelse, og saa omfattende er Arbejdet i de sydøstlige Stater, at nævnte Ældste bestandig sender Bud hjem efter flere Ældster. Ogsaa vore Nybygder i Arizona og New Mexiko voxe baade i Omfang og Velstand.

Ved Udgangen af Aaret 1879 var der indkommen i frivillige Gaver omtrent 192,500 Dollars (c. 712,250 Kroner) til Templet i Logan. Tagtømmeret er altsammen skaaret, kjørt ned og opstablet paa Tempelpladsen, og endel Tømrere og Snedkere ville begynde at tildanne det, saasnart Vejret vil tillade det. Formanden, Broder C. O. Card siger, at dersom Alt gaar ligesaa godt i Fremtiden, som det hidtil har gjort, haaber han at faa Taget rejst til August. Sneen har i væsentlig Grad lettet Transporten af Tømmeret baade til og fra Savmøllen. Paa en eneste Dag bragtes ikke mindre end 35 Læs Tømmer paa Tempelpladsen. Sten, Sand og andre Bygningsmaterialier ere ogsaa blevne bragte paa Pladsen gjennem Vinterens Løb, for at Arbejdet kan gaa hurtigt fremad til Foraaret.

Paa Templet i Manti arbejdes ogsaa med Nidkjærhed, men man er endnu ikke kommen saa langt med selve Bygningen paa Grund af det store Arbejde, som først maatte udføres for at terrassere Højen, hvorpaa det skal staa.

Ældste Moses Thatcher, der for Tiden opholder sig i Staden Mexiko, underretter os om, at tolv Personer, der fornylig ere blevne tillagte Kirken ved Daab, samt at han, tilligemed Brødrene J. Stewart og Trejo Gonzales, har de bedste Forhaabninger om Evangeliets Udbredelse i dette Land, trods de dybe Rødder, som Katholikismen har slaaet i Folkets Hjærter. Betydelig Indianerblod findes der blandet med det spanske, hvilket endmere begrunder vore Forhaabninger om en god Høst i denne Landsdel.

Vor lovgivende Forsamling, som holder Session denne Vinter, arbejder af alle Kræfter paa at forbedre Territoriets Love; endnu har Guvernøren kun underskrevet et halvt Dusin Lovforslag af mindre Betydning. Guvernør Emerys

Embedstid er forbi, og en Anden er bleven beskikket til at indtage hans Plads. Der er saaledes bestandig Forandringer, som ikke synes at være til nogen synderlig Nytte. Tre ny Kountier ville sandsynligvis blive organiserede i den østlige Del af Territoriet, nemlig San Juan, Emery og Uintah.

Det vil maaske interessere Dem at erfare, at Hr. Hubert H. Bancroft af San Francisko, Kalifornien, er ifærd med at udgive en Historie over alle Staterne langs det stille Hav fra Alaska til Central Amerika, indbefattende Utah, Nevada, Kolorado, Ny Mexiko, Arizona osv. Det hele Værk vil bestaa af 20 Bind, hver paa 750 Sider — i Sandhed et stort Værk. Han har indbudt vor Historieskriver, Ældste Orson Pratt, at komme til Kalifornien og opholde sig hos ham i hans eget Hus, medens den Del af Værket, som vedrører Utah, bliver udarbejdet. Vi have derfor Grund til at haabe, at Utah og dets Grundlæggere ville paa en sandfærdig og hæderlig Maade blive omtalte paa Historiens Blade, saa at Verden, hvis den ønsker det, vil kunne lære de ledende Træk i vor Tilværelse og Arbejder at kjende, saaledes, som de ere. Hr. Bancroft er ogsaa Forfatter af en Historie over Stillehavsstaternes indfødte Racer, et værdifuldt Værk, bestaaende af 5 Bind hver paa 750 Sider.

Jeg har ikke hørt Noget fra Deres Familie i længere Tid, men jeg haaber, at de Alle ere vel og at Intet skal hindre Dem i at virke med al Deres Styrke og Tro for Evangeliets Forkyndelse, og maa Herren forunde Dem enhver god Gave, som kan tjene Dem til Nytte i Forfremmelsen af den store og herlige Sag, hvormed De er forbunden.

De bedes at hilse Brødrene, som arbejde i Forening med Dem, og give Dem min Velsignelse og gode Ønsker. Jeg erindrer endnu med Fornøjelse det Besøg, som jeg i Deres Selskab aflagde til Skandinavien for nogle Aar siden. Med Herrens Hjælp ville vi prøve paa at gjøre Noget for de Fattiges Udfrielse det indeværende Aar.

Bedende Herren at velsigne Dem rigelig forbliver jeg Deres Broder i det evige Evangelium.

Franklin D. Richards.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Ældste George Reynolds.

(Fortsat fra Side 208.)

Alma den Yngre.

Ved næste Aars Begyndelse, (Aar 82 f. K.) vendte Alma sine Fjed mod Vesten. Han besøgte først Meleks Land, hvor hans Arbejder bleve kronede med store Velsignelser. Efterat have tilfredsstillet sig selv med det Gode, han havde udført, „vandrede han tre Dages Rejse mod Nord fra Meleks Land," og kom til en stor og ugudelig Stad som kaldtes Ammonihah. Her fandt han et ugudeligt Folk, opfyldt med Nehors Løgne og hildede i allehaande Laster og Affkyeligheder, uden at de vilde omvende sig, fordi de havde den for dem behagelige Løgn som Grundvold for deres Tro, at alle Mennesker vilde blive frelste. Byen

var i Hænderne paa et Slæng af fordærvede Dommere og Prokuratorer, der opeggede til Opstand, Splid og Rettergang, for at disse som en Følge heraf kunde fylde deres egne Lommer. Foruden dette pønsede de hemmeligt paa at styrte Regjeringen for at berøve Folket deres højtskattede Friheder. Blandt et saadant Folk arbejdede Alma forgjæves; — Ingen vilde høre ham, Ingen vilde adlyde ham, Ingen bød ham Hvile eller Føde; Spot og Haan var hans Løn, og han blev spyttet paa, mishandlet og jaget ud af Staden til Tak for sin Møje. Alma forlod Staden efter mange frugtesløse Anstrængelser, vedholdende Bønner og lang Faste, samt med udmattet Legeme og sygt Hjærte paa Grund af Folkets Ugudelighed, for at søge et andet Folk, der var mere værdigt til Frelsens uvurderlige Gaver. Han lagde sin Vej mod Aarons Stad; men som han var paa Vejen derhen, da stod en Engel (den samme Engel, som i sin Tid havde tjent til hans Omvendelse) for ham og velsignede ham. Han sagde ham, at han skulde opløfte sit Hjærte og glæde sig paa Grund af sin Trofasthed. Derefter befalede Engelen ham at vende tilbage til den forbandede Stad, som han nys havde forladt og udraabe til dens ugudelige Indbyggere den forfærdelige Trusel, at „uden de omvende dem; vil den Herre Gud udrydde dem."

Profeten adlød ufortøvet Engelens Ord. Ad en anden Vej naaede han den domfældte Stad, som han gik ind i gjennem dens sydlige Port. Nu var han meget hungrig, hvorfor han bad en Mand, som han mødte: „Vil I give en ydmyg Herrens Tjener Noget at æde?" Denne Mand (som, forunderlig nok, synes at have været meget rig,) førte ham med Glæde til sit Hjem og bespiste, klædte og herbergede ham. Amulek, saaledes var Mandens Navn, fortalte ham ydermere at han ogsaa havde havt Besøg af en hellig Engel, som havde underrettet ham om Højpræstens Komme, og befalet ham at modtage ham i sit Hus. Og Alma velsignede Amulek og hans Hus, og forblev hos ham og udhvilede sig under hans gjæstfri Tag nogen Tid; men han skulde ikke længe forblive saaledes i Fred og Ro. Folket tiltog i Synd, og deres Ugudeligheds-Bæger var næsten fuldt. „Gaa", kom Herrens Ord til ham, „Gaa, og sig ogsaa til min Tjener Amulek: Gaa hen og spaa for dette Folk, sigende: Omvender Eder; thi saa siger Herren: Uden I omvender Eder, vil jeg hjemsøge dette Folk i min Vrede; og jeg vil ikke afvende min grumme Vrede." Fyldte med den Hellig-Aand, gik disse Israels, Guds Tjenere modigt frem og forkyndte deres frygtelige Budskab. De gik fra Sted til Sted og opløftede deres Røst ligesom Jonas, da han sagde: „Om fyrretyve Dage skal Ninive blive ødelagt." De hedenske Niniviter hørte det og omvendte sig, men de syndige Israeliter i Ammonihah lo, spottede, haanede og vendte sig foragteligt bort. Nogle ganske Faa annammede dog virkelig deres Vidnesbyrd, men dette forøgede kun Mængdens Raseri, som, opægget og anførte af de endnu mere ugudelige Samfundsstyrere og Lærere, forfulgte Profeterne og ihjelsloge de Troende. (M. B. Side 234.)

Den Beretning, som er given om Almas og Amuleks Lærdomme, deres Disputer med Zeezrom og andre Prokuratorer og ledende Mænd, er udførligt given i Mormons Bog, og, som Følge heraf, have vi nedarvet til os, nogle af de simpleste og grundigste Lærdomme om Forsoningen, Opstandelsen, Præstedømmets Kraft osv., som nogensinde findes blandt Menneskene. Vi kunne ikke her følge dem i alle de forskjellige Omstæn-

digheder, der ledte til den sluttelige Katastrofe. Trofaste advarede Profeterne Ammonihah for den kommende Ødelæggelse; spottende og mistroiske forkastede dette forhærdede Folk deres advarende Ord med Trods. De Faa, som troede, blandt hvilke vi særligt ville nævne den listige Zeezrom, bleve udjagne af Staden, medens Alma og Amulek bleve bundne med stærke Reb og, under den falske Beskyldning at have overtraadt Lovene, bleve de kastede i Fængsel.

Efter saaledes at have indespærret Alma og hans Medarbejder i en Celle, efterstræbte det rasende Folk disse Mænds Hustruer og spæde Børn, som de havde bortjaget, og i Forening med de, der havde annammet Sandheden men endnu vare forblevne i Staden, opbrændte dem alle paa et stort Martyrbaal. I disse Tortur-Flammer kastede de ogsaa de Optegnelser, der indeholdt den hellige Skrift, da de i deres blinde Raseri indbildte sig derved at kunne ødelægge Sandheden, som de afskyede. I deres djævelske Grusomhed bragte de Alma og Amulek til Martyrstedet, for at de kunde være Vidne til de Uskyldiges Lidelser og høre Ilden knittre og de Ulykkeliges Dødsskrig fra Flammerne. Med spottende Raab og Gebærder opfordrede de Profeterne at udfri deres døende Tilhængere. Amuleks ædle Hjærte led usigeligt, og han bad Alma om at udøve den guddommelige Myndighed som de besade til at frelse Ofrene fra de fortærende Flammer, men Alma svarede: „Aanden tvinger mig til, ikke at udrække min Haand; thi se, Herren tager dem op til sig i Herlighed; og han tilsteder dem at gjøre disse Ting ved dem, efter deres Hjærters Haardhed, for at de Domme, som han vil lade komme over dem i sin Vrede, maa være retfærdige, og de Uskyldiges Blod skal vidne imod dem, ja raabe stærkt imod dem paa den yderste Dag." Da sagde Amulek: „Maaaske de ville brænde os ogsaa." Til hvilket Alma svarede: „Det ske efter Herrens Villie. Men se, vor Gjerning er ikke fuldført; derfor kunne de ikke brænde os."

Da Ilden var brændt ned og det kostelige Brændsel af menneskelige Legemer og hellige Optegnelser var fortæret kom Byens Overdommer hen til de to Profeter, der stode bundne, og spottede dem. Han slog dem paa Kinden og spurgte dem, om de igjen vilde prædike for Folket saa at de skulde kastes i en Sø af Ild og Svovl, da de nu havde set, at de ikke havde Magt til at frelse de, som her vare brændte, og at Gud ejheller havde udøvet sin Kraft til Gunst for dem. Ingen af dem svarede ham et eneste Ord, hvorefter han atter slog dem og befalede, at de skulde føres tilbage til Fængslet.

Efter tre Dages Fangenskab bleve de besøgte af mange Dommere og Sagførere, Præster og Lærere efter Nehors Orden, som kom for at glæde sig over deres Fangers elendige Tilstand. De krydsforhørte dem, men Ingen af dem vilde svare. Næste Dag kom de atter igjen og gik frem paa samme Maade; de spottede dem, sloge dem og spyttede paa dem; de plagede dem med uforskammede Spørgsmaal, saadanne som deres Troes lave Natur indgav dem. „Hvorledes skulle vi se ud, naar vi ere fordømte?" spurgte de spottende. Tause og taalmodige bare de Alt dette; Dag for Dag gjentog det Samme sig; Ammonihaiternes Hjærter bleve haardere og haardere mod deres Fanger; stærkere og stærkere tiltog deres Had. De afreve Alma og Amuleks Klæder og i denne nøgne Tilstand bandt dem med stærke Reb. De borttog deres Mad og Drikke og paa alle mulige Maader pinte og plagede

deres Legemer og ophidsede og tirrede deres Sjæl. Paa den 12 Dag af den 10 Maaned og det 10 Aar af Dommernes Regjering (82 f. K.), kom Overdommeren og hans Følgesvende atter til Fængslet. Ligesom han plejede, slog han Brødrene sigende: „Dersom I besidde Guds Kraft, da befri Eder selv fra disse Baand, da ville vi tro, at Herren vil ødelægge dette Folk, saasom I haver sagt." Denne ugudelige Opfordring gjentog Pøbelen én for én som de gik forbi dem, og for at følge deres Leders Exempel, sloge dem ligeledes i Ansigtet. Paa denne Maade paatog enhver Enkelt sig Ansvaret for den Trods, de viste den Almægtige, og ligesom sagde: „Vort Blod komme over vore egne Hoveder." Tiden til at vise Guds Kraft var nu kommen — Udfordringen var bleven modtaget. Profeterne rejste sig i deres fulde Majestæt; de bleve iførte med Kraft fra Jehovah; de sønderbrøde de Baand, der holdt dem bundne, som om det kunde være brændt Traad, og stode nu fri og frank for den skrækslagne Pøbel. Det Første, disse Nehors gudsfornægtende Tilhængere gjorde, var at komme bort fra Fængslet; i den Trængsel, der herved opstod, faldt Nogle til Jorden, Andre, fortrængte af Pøbelen bagved, styrtede over disse igjen, indtil det tilsidst blev én stor sammenblandet og broget Masse, der spærrede Vejen for hverandre, hylede, bandede, bade og sloges, og forgjæves anstrængte sig for at naa den ydre Udgang. Medens endnu Forfærdelsen var paa sit Højdepunkt, rystede et Jordskjælv Fængslets Mure; de skjælvede, vaklede og faldt over den skrigende Menneskemasse nedenunder, begravende i én uhyre uindviet Grav, Statsmænd og Dommere, Sagførere og Embedsmænd, Præster og Lærere. Ikke en Eneste blev skaanet af den ugudelige Pøbel, der nogle faa Øjeblikke forud havde nægtet Himmelen og udfordret Jehovahs Magt. Alma og Amulek stode uskadte i Midten af Ruinerne; men forlode strax Skuepladsen for denne Ødelæggelsesscene og gik ind i Staden. Det forfærdede Folk flygtede her for dem som en Flok Geder flygter for to unge Løver.

Efter Befaling forlode Alma og Amulek den dømte By og gik til Sidoms Land. Her fandt de de Hellige, som vare blevne udjagne af Ammonihah. Til disse gave de den sørgelige og dog herlige Beretning om deres dræbte Venners Skjæbne, og med mange vise og trøstende Ord opmuntrede dem til at hellige deres Liv til Kristus. Her fandt de ogsaa Zeezrom den Lovkyndige, der led heftige Samvittighedskvaler over hans begaaede Synder og led ogsaa legemlige Smerter paa Grund af en brændende Feber. Efter hans Ønske kom de to Tjenere af den Allerhøjeste til ham, og erfarede, at han under stor Trængsel havde omvendt sig og at Tro var spiret op i hans Hjærte. Alma gjorde da Brug af den Myndighed, som hans Kaldelse gav ham, og henvendende sig til Himmelen raabte han: „O Herre vor Gud, forbarm Dig over denne Mand og helbred ham efter hans Tro paa Kristus." Da Alma havde sagt disse Ord, stod Zeezrom op paa sine Fødder, thi Feberen havde forladt ham; han var helbredet ved Guds Naade. Folket omkring ham forundrede dem meget over denne Tilkjendegivelse af Guds Godhed. Zeezrom blev da døbt af Alma og blev en nidkjær og trofast Kjæmper for Guds Love.

Det Næste, Alma foretog sig, var en fuldstændig Organisation af Kirken i Sidom, og efterat dette var blevet tilfredsstillende udført og de rette Præstedømmets Embedsmænd vare blevne ordinerede og beskikkede, vendte Alma, ledsaget af sin trofaste Ven Amulek, tilbage til sit Hjem i Zarahemla.

Næste Aar blev Ammonihah ødelagt. Næppe fire Maaneder efter at de to inspirerede Guds Mænd havde overladt den til sin Skjæbne, faldt Lamaniterne over dem som en heftig Hvirvelvind og som en nedstyrtende Lavine. Sværd og Landser, Spyd og Pile stemplede deres Sønner og Døtre, unge og gamle, til den evige Ilds Straf. I et Døgn fortærede de grusomme Flammer Ammonihahs Taarne og Mure, og deres Skin oplyste de fjærtliggende Bjergtoppe, der igjen oplyste Dalene. Den store Stad var ikke mere; Herrens Ord var gaaet i bogstavelig Opfyldelse; ikke et eneste af dens Børn blev tilbage. Kun Brandtomter og Ruiner var tilbage, hvor Hunde, Gribber og vilde Dyr sloges om de døde Legemer. I mange Aar derefter forblev den ubeboet, og under Navn af „Nehors Ødelæggelse" stod den som et vedvarende Vidnesbyrd og Tegn for hele den nephitiske Nation paa, at Herrens Ord aldrig fejler, og at Hævnen hører ham til og han vil betale. (Aar 81 f. K.)

Efter at have givet Afkald paa Embedet som Overdommer, havde Alma ikke mere Ledelsen af Nephiternes Hære. En retfærdig Mand ved Navn Zoram var

deres Overhærfører. Uophørligt samlede han sin Styrke og forberedte sig paa at møde de indfaldende Lamaniter. Vidende at Alma var Guds Mund, gik han og hans to Sønner til Højpræsten og bad om Underretning om, hvorledes Felttoget skulde anføres. Disse Instruktioner bleve givne og efterfulgte, og Nephiterne kunde skrive „Sejr" paa deres Bannere, medens Lamaniterne i største Uorden flygtede tilbage til deres eget Land, og der var nu bestandig Fred i Landet i tre Aar.

Under denne Fredsperiode prædikede Alma og hans Medbrødre Guds hellige Ord i Aandens Kraft og Overbevisning, med megen Held. Kirken vandt stor Fremgang overalt i Nephiternes Land. I denne lykkelige Tid „var der ingen Ulighed blandt dem; Herren udøste sin Aand over alt Landet," for, som Alma antog, at berede hans Folks Hjærter for Kristi Komme. Ligesom mange andre af de gamle Profeter, daterede han Tiden for denne herlige Tildragelse for tidligt. Han anede Intet om de Krige og Uenigheder, Fjendsskab og Brud, Frafald og Tvedragt, aandelige Trængsler og materielle Opstande, som endnu skulde indtræffe før denne velsignede Dag. Med det herlige Maal for Øje, arbejdede han og glædede sig, prædikede, velsignede og profeterede, utrættelig i Energi og kun bedrøvet, naar han saa Folkets Haardhjærtethed og aandelige Blindhed. En Begivenhed, som indtraf, bragte ham usigelig Glæde. Hans ungdommelige Medarbejdere, Kong Mosias Sønner, vendte tilbage fra en fjortenaarig Mission blandt Lamaniterne, i hvilken Tid de, under haarde Prøver og store Farer, ved Guds Naade havde bragt mange Tusinde af denne formørkede Slægt til Kundskab om det evige Evangeliums Principer. Beretningen om deres Farer, Besværligheder, Taalmodighed, Glæde og Sejr, tilhører vel ikke med Rette Almas Levnetsbeskrivelse, men disse to Historier løbe saa nær jævnsides hinanden til Guds Paradis.

Alma var undervejs Syd paa til Manti Land fra Zarahemlas Land paa en Missionsrejse, da han mødte Ammon og hans Brødre, der kom fra Nephis Land. Da han havde hørt Beretningen om deres Mission, rejste han strax med dem tilbage til Zarahemla. Her blev Lamaniternes Tilstand og Anliggender berettede Overdommeren, der lagte hele Sagen for Folket, saa at hvad der maatte blive gjort til Gunst for de kristne Lamaniter, kunde blive gjort med almindeligt Bifald. Nephiterne besluttede at give Jershons Land (beliggende Syd for Landet Bountiful) til Eje for Folket. Ammon, ledsaget af Alma, vendte med disse glædelige Tidender tilbage i den sydlige Ørken til det Sted, hvor hans Folk ventede Nephiternes Afgjørelse. Efter at Alma og Andre havde betjent og trøstet dem, tiltraadte de deres Rejse til det Land, der var anvist dem som deres fremtidige Opholdssted. (Fortsættes.)

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholde Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Bagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. Den 1. Maj 1880. 29. Aargang.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Jubelaar.

En kortfattet Oversigt over Kirkens Historie.

I Omegnen af Manchester, Ontario County, New York, Forenede Stater, Amerika, blev i Aaret 1820 Aarhundreders dunkle Mørke brudt. Paa den Tid og Sted skete det, at Joseph Smith, en Yngling paa 14—15 Aar, bøjede sig for den Almægtiges Trone og anraabte ydmygt om Visdom fra ham. Hans Tro sejrede: han blev indhyllet i Guds Herlighed og samtalede med Faderen og Sønnen, der befalede ham, at han ikke skulde føje sig til nogen af den selvkaldte Kristendoms kivende og stridende Sekter.

Omtrent tre og et halvt Aar efter denne herlige Begivenhed, nemlig den 21 September 1823, blev han begunstiget ved at modtage Besøg og Underretninger af en hellig Engel, en af Profeterne, ved Navn Moroni, som levede blandt det store vestlige Fastlands Ur-Indvaanere. Af dette himmelske Sendebud modtog han nogle Aar senere det Folks Historie, som oprindelig havde beboet Landet, indgraveret paa Plader, hvilken Historie han ved den Allerhøjestes Kraft oversatte, og saaledes udkom den første Udgave af Mormons Bog tidligt paa Aaret 1830.

Den 15. Maj 1829 modtog Joseph Smith og Oliver Cowdery under Johannes den Døbers Hænder, det aaronske Præstedømme, der holder Nøglerne til Engles Betjening, Omvendelsens Evangelium og Daab til Syndernes Forladelse. I Kraft af denne Myndighed, nedsænkede de hinanden i den vaade Grav, hvilken Handling blev besvaret med, at den Hellig-Aand blev udgydt over dem, der gjorde dem istand til at profetere, ligesom de hellige Mænd i gamle Dage.

Nogle faa Maaneder senere modtoge de Apostelskabet af Peter, Jacob og Johannes, hvilket gav dem Ret til at konfirmere de døbte Troende, ved at lægge Hænderne paa dem for Modtagelsen af den Hellig-Aand. De bare Vidnesbyrd om dette; nogle Faa troede og bleve døbte. Saaledes vare de første Skridt gjorte for Grundlæggelsen af Kristi

Kirke, udrustet med den nødvendige Myndighed, Gaver og Ordinancer.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev organiseret den 6 April 1830 i Fayette, Senecca County, Staten New York. Vi have nys fejret den halvtredsindstyvende Aarsdag for denne vigtige Begivenhed; og vi føle os forvissede om, at enhver trofast Helligs Hjærte svulmer af Glæde og Taknemmelighed til den Almægtige for de underfulde Tilkjendegivelser af hans Kraft og Naade, ved at føre Skibet Zion lykkelig og vel gjennem mange voldsomme Storme, og frelst det fra at lide Skibbrud i Forfølgelsens og Ugudelighedens oprørte Bølger. Dets Flag med „Gud og Sandhed" indskrevet i dets Folder, vajer endnu stolt fra Mastens Top, og der er ingensomhelst Udsigt til at dets Officerer eller Mandskab ville stryge Flag. Dem, der ere ombord, nære ingen Frygt for, at deres vakre Skib jo ikke tilsidst vil velbeholden naa den sikre Havn, thi „Herren er ved Roret".

Kirkens Historie i denne Uddeling har gjennemgaaende været meget rig paa Begivenheder. Fra den Tid, at Værket blev grundlagt, have trofaste Ældster ligesom de fordums Disciple gaaet ud blandt Folket for at forkynde Evangeliet og oprette og organisere Grene. Guds Gaver og Kraft har været tilkjendegivet, og Ordet har været stadfæstet ved Tegn, som have fulgt de Troende.

I Aaret 1831 bleve ved Aabenbaring gjennem Profeten Joseph Smith, de Hellige befalede at samle sig til Staten Ohio, og Byen Kirtland blev Kirkens Hovedsæde. I Sommeren samme Aar besøgte Joseph i Forening med endel andre Ældste, ifølge guddommelig Befaling, Jakson County, Missouri, som af Gud var udsét som det Sted, hvor Staden Det ny Jerusalem skulde bygges. Den bestemte Plet, hvorpaa et Tempel skulde oprejses i denne Slægt og Guds Herlighed skulde vise sig i Form af en Sky om Dagen og en Ildstøtte om Natten, samt hvor ogsaa Frelseren skulde vise sig, blev udpeget af Aabenbaringens Finger. Pladsen blev indviet og en af Bygningens Hjørnestene lagt.

Den 3. April 1836, i Templet, opbygget i Kirtland, nød Profeten Joseph og Oliver Cowdery den Velsignelse at skue Frelseren, hvis herlige Udseende de beskreve. Han tilkjendegav at han havde antaget det Hus, som var opbygget til hans Navn, og lovede at ville tildele sit Folk mange rige Velsignelser, paa den Betingelse, at det hellige Tempel blev holdt fri for Besmittelse. De bleve ogsaa besøgte af Moses, der overleverede dem Nøglerne til Israels Indsamling og til at bringe de ti Stammer fra Nordenlandene. Elias viste sig ogsaa for dem og overdrog dem Evangeliets Uddeling i Abrahams Dage, og tilsidst viste Profeten Elias, som blev optagen til Himmelen uden at smage Døden, sig for dem, og ifølge Malakiæ Profeti, overgav dem Nøglerne „til at vende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes Hjærter til Fædrene" osv., og underrettede dem om, at Herrens store og forfærdelige Dag var nær. En Beretning herom findes i den ny engelske Udgave af Pagtens Bog, 110 Stykke.

At følge de Hellige i alle de Forfølgelsesstorme, som de have været underkastede, vilde tage mere Plads, end vi for Øieblikket have til vor Raadighed. Hvorsomhelst de nedsatte sig, bleve de fortrængte paa alle Sider af Pøbelen, som opbrændte og ødelagte deres Hjem, i mange Tilfælde myrdede dem med koldt Blod og skjændede de hjælpeløse Kvinder. Dette var i Særdeleshed Tilfældet i Missouri, i hvilken Stat de

Hellige omsider nedsatte sig, men hvorfra de bleve drevne fra County til County og mishandlede med ubarmhjærtig Grusomhed, saa at intet Mindre end Guds Kraft frelste dem fra at blive tilintetgjorte som et organiseret Samfund. Statens Guvernør, en meget slet Person ved Navn Boggs, udfærdigede en Ordre til de Helliges fuldstændige Udryddelse, og en Pøbelmilits paa flere Tusinde Mænd blev dannet og udsendt for at sætte hans afskyelige Befaling i Udførelse. Joseph og endel af de ledende Ældste bleve kastede i Fængsel, hvor de som Føde bleve tilbudte Kjødet af deres Brødre, der vare blevne myrdede af Pøbelen. Et Raad blev afholdt af Pøbelmilitsens Officerer angaaende hvad de skulde gjøre med Joseph og hans Brødre. Sytten sekteriske Præster, som toge Del i Mordhandlingerne, paastode ubetinget, at de skulde skydes. Udførelsen af denne koldblodige Handling blev forhindret af General Doniphan, der erklærede at ville trække sig tilbage med sit Regiment, og saaledes holde sig udenfor slige djævelske Handlinger.

For nogle faa Aar siden aflagte General Doniphan et Besøg i Salt Lake City, hvor han blev behagelig overrasket ved at se de Tegn paa Højagtelse og Taknemmelighed, som de Hellige viste ham, fordi han havde forsvaret deres elskede Ledere i et saa vigtigt og farefuldt Øjeblik.

Efterat de ved ubarmhjertig og grusom Forfølgelse vare blevne drevne fra deres Hjem og sidste Tilflugtssted i Missouri, vendte de Hellige deres trætte Fjed mod Illinois. Hundreder af dem omkom i Vinterens Løb af Hunger, Kulde og Rejsens Besværligheder. De byggede den yndige Stad Nauvoo i Hancock County, Illinois, ved Mississippiflodens Bredder, hvor de ogsaa oprejste et praktfuldt Tempel. De tiltoge her i Velstand nogen Tid; deres Mængde blev stærkt forøget ved Indvandring fra forskjellige Dele af Unionen og fra Storbritannien.

Nu begyndte atter Forfølgelsens Storme at rase, som om Helvedes Øverste havde sluppet sine Djævle løse og befalet dem at træde i Forbund med Guds Folks Fjender. Den 27. Juni 1844 bleve Profeten Joseph Smith og hans Broder Hyrum myrdede af en rasende Pøbel af religiøse Fanatikere, medens de vare fængslede i Byen Carthage og under Statens Guvernørs Beskyttelse. Præsident John Taylor, der i samme Øjeblik var i Fængslet, fik fire af Snigmordernes Kugler i sit Legeme, saa at man antog ham for dødeligt saaret. Han overlevede imidlertid, og som Kirkens Hovede, høres endnu bestandig hans Røst i Guds og Sandhedens Sag. Afdøde Præsident Willard Richards, som ogsaa var tilstede i Fængslet, undslap uskadt, ifølge en Profeti, som et Aar forud var udtalt af Profeten Joseph.

Man havde bestemt haabet, at ved den store Profets Død vilde Værket, som han havde været Redskab til at grundlægge, udslettes af Tilværelsen; men der har været aabenbaret, at Guds Regjerings Fjender ikke skulde blive istand til at fortrænge Præstedømmet fra Jorden i denne Sidste-Dages Uddeling. Sandheden er uforkrænkelig; men dens Fjender fordoble sine Bestræbelser, haabende, at de skulde være istand til at fuldende det Ødelæggelsesværk, som de bildte dem ind at have begyndt. Lad store og gode Mænd, ved de Ugudeliges Rænker og djævelske Had, blive bortryddede fra Jorden, men de Principer, som de kjæmpede for, overleve dem. Mennesket er underkastet den Skjæbne at skulle ombytte sin Tilværelse her med en anden, men Sandhed, evig Sandhed, er ikke modtagelig

for Tilintetgjørelse. „Sandheden, kastet til Jorden, vil rejse sig igjen". Joseph blev ihjelslaaet — en anden stor Mand blev oprejst til at danne det Led i Kjæden, som de i deres blinde Iver haabede at have faaet brudt, for aldrig mere at blive sammenføjet. Ved Profetens Død bleve de Tolv Kirkens højeste Myndighed. Brigham Young var da dette Kvorums Præsident, og var som saadant Hovedet for Israels Ledere. I et Raad, som sidenefter blev holdt i Winter Quarters den 5. December 1847, blev Kirkens Første Præsidentskab paany dannet, idet der valgtes Brigham Young til Præsident, med H. C. Kimball og Willard Richards til hans Raadgivere. Dette Valg blev godtkjendt af en Konference, afholdt i samme Egn nitten Dage derefter, og i General-Konferencen i Salt Lake City i Oktober 1848.

Pøbelens Voldshandlinger ophørte ikke med Josephs og Hyrums Martyrdød. Sandhedens Fjender vedbleve at fortrænge og forfølge de ulykkelige Hellige, indtil disse tilsidst bleve nødsagede til at indgaa en tvungen Overenskomst eller skreven Kontrakt, efter hvilken de forpligtede sig til at forlade Staten Illinois og flygte til Amerikas vestlige Vildnisser, og nu var man da overbevist om, at her vilde de uundgaaelig gaa tilgrunde.

Denne ufrivillige Udvandring tog, under Præsident Youngs og hans Brødres Ledelse, sin Begyndelse i den strængeste Vinter i Februar 1846. De gik gjennem Trængsler og Lidelser, over Is og gjennem Snedriver, samt ofte i en Temperatur af 23 Graders Frost R. De nuværende og kommende Slægter skulle kjende de Mangler, Møje og Besværligheder, gjennem hvilke de Hellige i Kirkens tidligere Dage have maattet gaa. Medens de vare lejrede paa den vestlige Bred af Missourifloden, sendte de Forenede Staters Regjering en Agent til dem med Fordring at afgive 500 af deres kraftigste Mænd til at hjælpe dem i en Krig mod Mexiko. Disse Mænd bleve stillede til Raadighed, hvilket viser, at den Beskyldning, som var rettet imod de Hellige for Mangel paa undersaatlig Troskab, var ugrundet. Denne Fordring forhindrede i høj Grad det fortrygte Folks Bevægelser, men de valgte en ydmyg Underkastelse overfor en Regjering, som de i Sandhed kun skyldte meget ringe undersaatlig Lydighed, idet den havde undladt at yde dem den Beskyttelse af Liv, Frihed og Ejendom, som de med Rette kunde fordre.

Som en Forøgelse af deres Sorg og Elendighed i Lejren, erfarede de, at de Syge og Affræftede, som de maatte lade tilbage i Nauvoo, fordi de vare ude af Stand til at følge Hovedstyrken, vare blevne drevne ud af Staden med Vaabenmagt af den grusomme og umenneskelige Pøbel.

Den 24. Juli 1847 holdt de Helliges Pioneer deres Indtog i Salt Lake Dalen. Flere Selskaber fulgte snart efter og Jordens Opdyrken blev paabegyndt. Indtil Høsten 1848 herskede der betydelig Hungersnød; de maatte leve af smaa Rødder, der vare dette Land ejendommelige, og som de grove op. Nogle spiste ogsaa raa Huder, hvilket viser, i hvilken høj Grad Legemet kræver Næring.

Man henvendte sig til General-Regjeringen med Ansøgning om at blive optagen i Unionen som en Stat. En provisorisk Regjering var imidlertid bleven dannet, og en Konstitution udarbejdet. Ansøgningen blev afslaaet og en territorial Regjering paatvungen Folket, hvilken Regjering er i Modstrid med Aanden i en Republik. Guvernøren, som beskikkes i Washington, har ved sit Veto

fuldstændigt Herredømme over Folkets Villie, som giver sig tilkjende gjennem deres valgte Repræsentanter til den lovgivende Forsamling. Dommerne, som have civil og kriminel Myndighed, blive ogsaa indsatte af Præsidenten for de Forenede Stater, uden at Folket har den mindste Stemme i Sagen.

Mange af de saaledes valgte Embedsmænd have hersket med Jernhaand, og nogle af dem have været de mest afskyelige og fordærvede Exemplarer af Menneskeslægten, ikke alene en Vanære for deres Land, men for Menneskene i det Hele taget. Andre have virket med Ære og i Retfærdighed, og have selvfølgeligt været respekterede og agtede. Ved Rænker og Løgn lykkedes det de Federal-Embedsmænd af den lavere Slags, der tjente som Haandlangere for saadanne Mænd, som ved Krigs-Licitation stræbte efter at vinde Rigdomme, at faa udvirket, at en Armé i 1857 blev sendt til Utah. Det hed sig, at Hensigten med dette Felttog var at bringe de Hellige, som beskyldtes for at være oprørske, til Underkastelse, eller ogsaa udrydde dem. Præsident Buchanan, de Forenede Staters højeste Myndighed, udviste her en Klogskab og Skarpsindighed, omtrent ligesom Drengen, der stængede Stalddøren, da Hestene vare stjaalne. Efter at denne, som det saa ud til, krigerske Expedition var udrustet og afsendt, med en Bagatel-Udgift af adskillige Millioner Dollars, blev en Kommission nedsat og afsendt, som skulde undersøge de Beskyldninger, som vare rejste mod „Mormonerne". Man fandt disse Beskyldninger eller Anklager uden nogensomhelst Grund, hvilken Opdagelse slog Bunden ud paa hele Felttoget. Da Kommissionen havde indberettet Resultatet af deres Undersøgelse, udstædte den ædelmodige Hr. Buchanan et Amnesti, som tilgav „Mormonerne" alle de Forbrydelser, de aldrig havde begaaet — et Stykke Arbejde, som Hans Exellence havde den Ærgrelse at se, blive modtaget med Smil overalt. I dette Tilfælde, saavel som i enhver anden Frelse og Udfrielse, anerkjendte de Hellige en retfærdig Guds Haand.

Den 12. Juli 1843 modtog Profeten Joseph en Aabenbaring angaaende Ægteskab, der forklarede den evige Beskaffenhed af denne hellige Ordinance og dens Forpligtelser, naar Ceremonien modtager Stadfæstelse og Besegling af Guds bemyndigede Præstedømme paa Jorden. Den tilkjendegav ogsaa Loven, under hvilken en Mand ved stræng Jagttagelse af denne, er retfærdiggjort i at indgaa en hellig Pagt med flere end én Hustru. Denne Lære blev først offentlig prædiket og erklæret som en af Kirkens Læresætninger i 1852. I 1862 gik en Lov igjennem i de Forenede Staters Kongres, som gjorde Ægteskab med mere end én Hustru til en strafbar Forbrydelse. Uagtet denne Lov i en vis Forstand ikke har kunnet sættes i Kraft, burde den alligevel have været erklæret for ugyldig, ibet den strider mod Konstitutionen derved, at den kuldkaster det Folks garanterede Rettigheder, mod hvem den er rettet. Desuagtet satte Højesteretten dog denne ukonstitutionelle Forordning i Kraft den 6. Januar 1879, sytten Aar efter dens Udstædelse. Dette var i Retssagen mod George Reynolds, hvilken Sag frivilligt var indgivet til Rettens Behandling som en Prøvesag. Kongressen fastholdt sin Ret til at ikraftsætte nysnævnte Lov, og Broder Reynolds sidder nu i Fængsel som Følge af denne uretfærdige og antirepublikanske Forordning.

Blandt de opmuntrende Træk, som er forbunden med den patriarkalske Ægteskabsordens hellige og guddommelige Institution, er værd at bemærke den Iver,

hvormed den er bleven forsvaret af Søstrene, naarsomhelst denne Del af de Helliges Tro har været angrebet. Det Paaskud, disse fremkomme med, som billige en Ikrafttræden af Love mod denne Lære, at den ikke er en Del af deres Religion, er højst urimeligt. Dersom Nogen Anden end den Troende selv, skulde være Dommer og bestemme Reglerne for hans religiøse Tro og Udøvelse, vilde selv Samvittigheds-Frihed ikke engang have en theoretisk og langt mindre virkelig Tilværelse.

Et Korstog mod de Helliges Ægteskabs-Institution bragte Damerne til Fronden, da de den 16. November 1878, afholdt en overordentlig stor Forsamling i Salt Lake Theater, hvilken kolossale Bygning var aldeles overfyldt af det smukke Kjøn, som med Kraft og Veltalenhed protesterede mod Indblanding i deres Religion, der var dem dyrebar ved de helligste Forpligtelser og Baand. Denne Demonstration blev efterfulgt af andre i de større Byer i Utah og omliggende Territorier, som beboes af de Hellige, indtil Søstrenes Røst smeltede sammen i en Diputation til Præsidenten om Beskyttelse for den Samvittigheds-Frihed, som er enhver rettænkende Mand og Kvinde kjær og dyrebar.

Den nu afdøde James B. McKean var en af de grusomste og ubarmhjærtigste Federal-Embedsmænd, som nogensinde har vanæret Dommersædet. Paa Grund af sit fanatiske Had mod de Hellige, var han kjendt under Navn af „Missions-Juristen". Han viste sig at være saaledes fyldt med falsk Ærgjerrighed, at han troede, at det var Forsynets Villie, at han skulde bruge Rettens Maskineri for at ødelægge „Mormonismens" hele System. For at sætte dette religiøse Korstog igjennem, tilsidesatte han den Lov, som Kongressen havde vedtaget mod Polygami, da den ikke rigtigt svarede til hans egne Hensigter, og forfulgte og paadømte Retssager af nævnte Beskaffenhed ved territoriale Love, som aldeles ikke vedkom den Sag. Han gjorde juridiske Luftspring uden Lige, tilsidesatte Love, forviklede og forfalskede andre; Alt eftersom det bedst passede efter hans egne Planer.

Kirkens Ledere søgte han ogsaa at faa tilintetgjorte. Præsidenterne Young og Wells lod han arrestere under opdigtede Beskyldninger; falske Vidner bleve lejede og Juryer sammensatte paa ulovlig Maade for at faa dem erklærede skyldige. Skyerne syntes at trække sig truende sammen over de Hellige; men den mørkeste Time er just før Dagbrækning. En borgerlig Sag var i Mellemtiden bleven indbragt for de Forenede Staters Højesteret, og den Kjendelse, som herpaa blev given, erklærede McKeans ulovligt sammensatte Jury for ugyldig, og Brødrene bleve satte i Frihed. Der var stor Glæde i Israel den Dag, og Tusinder af taknemmelige Hjærter erkjendte den Allerstøjestes Haand i denne forunderlige Befrielse.

Man kan danne sig et Begreb om, hvor fannatisk denne Dommers juridiske Løbebane har været, ved at iagttage med hvilken Frækhed og Uforskammethed han bekjendtgjorte sit Korstog. I en af de Retssager, som denne uretfærdige Dommer havde fabrikeret mod Præsident Young sagde han: „Den her foreliggende Sag er ikke ‚De Forenede Staters Folk osv. kontra: Brigham Young' men det andet og rigtigere Navn er ‚Folket osv. kontra: Polygamisk Præstevælde'."

Det var under Mc Keans Embedstid, at den nyere Kristendoms afskyelige Institution, kjendt under Navn af Samfundsondet, blev tilladt at rejse sit afskyelige Hoved i Salt Lake City. Før

han kom der, vare de Hellige, der udgjorde den overvældende Majoritet af Folket, istand til at forhindre, at dette fortærende Onde fæstede Rod i deres Midte. Saa stærkt var den offentlige Mening mod denne raadne Institution, at naarsomhelst Forsøg har været gjort af umoralske Subjekter at indføre den Slags Huler, og Retten, hvori Federal-Embedsmænd havde Forsædet, undlod at gjøre deres Pligt at sætte Lovene i Kraft for deres Undertrykkelse, har Folket hævdet deres Værdighed ved selv at sørge derfor.

Med en Tilvæxt af ikke-mormonsk Befolkning tiltog ogsaa Efterspørgslen af disse Kilder til Ødelæggelse. Naar de lokale Embedsmænd under Mc Keans Regimente arresterede Personer, som havde drevet en saadan Trafik, frikjendte Federal-Domstolene dem; saamange som tretten Personer bleve paa én Gang løsladte. I disse Lovløsheder, som foregik i Mc Keans egen Jurisdiktion, holdt bemeldte Embedsmand sig selv ganske i Baggrunden, idet han foretrak at overlade den Slags delikate Spørgsmaal, som stred mod Kydskhed og Moralitet, til en Kollega, en foragtelig Usling ved Navn C. M. Hawley, som egentlig tilhørte et andet Distrikt.

Den offentlige Mening — vi mene „Mormonernes" Mening — der overalt var bleven opbragt over den Pleje og Omhu der blev udvist et Onde, som var højst farligt for den moralske Renhed, der er et Særkjende for de Hellige, fordrede, at de lokale Myndigheder som vare „Mormoner" — skulde tage mere kraftige og afgjørende Skridt mod det. Et Dekret blev selvfølgeligt udstedt af en Fredsdommer, som ophævede visse Prostitutionshuse. Dekretet blev benyttet af „Mormon" Embedsmændene, som ødelagte alt det Bohave og Ejendele, som fandtes i de Huse, der benyttedes til umoralsk Brug. Mod den Øvrighed, som havde udstedt Dekretet, og de Embedsmænd, som havde efterkommet det, blev der iværksat en Retsforfølgelse af Federal-Embedsmændene og andre, ikke-„mormonske" Samfundsforbedrere, som beskyldte for at have krænket deres Yndlings-Institutioner. Ukydskhed blev saaledes, ved Regjeringens Embedsmænds og deres Medhjælperes kjærlige Omhu, opfostret og opmuntret. Den samme Fremgangsmaade blev anvendt ved Indførelsen af berusende Drikke, for hvilke de Hellige have Afsky. Alle de Onder af denne Art, som findes i Salt Lake City, kunne vi saa godt som udelukkende tilskrive den Opmuntring og Beskyttelse som er bleven dem tildelte fra ikke-„mormonske" officielle og ikke-officielle Kilder.

James B. Mc'Keans Embeds-Karriere i Utah begyndte i Juli 1870 og sluttede i Marts 1875, da han blev frataget sit Embede af Præsident Grant, fordi han uden Aarsag havde kastet Præsident Young i Fængsel, hvilken Fængsling blev fremført som et Exempel paa „Fanatisme paa Dommersædet". Hans jordiske Løbebane sluttede den 5te Januar 1879, en Dag før Højesterettens Kjendelse blev udstedt, der satte Loven af 1862 i Kraft. Han døde, berøvet Anseelse, Magt og Stilling.

(Fortsættes Side 233.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Maj.

Jubilæet.

Sidstleden 6. April var det den halvtredssindstyvende Aarsdag for Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Af denne Aarsag er en større Del af dette Nummer af „Skandinaviens Stjerne" optaget af en historisk Oversigt over nogle af de vigtigste Begivenheder og Omvexlinger, som denne Kirke har været underkastet i det første halve Aarhundrede af dens Tilværelse i denne sidste Uddeling. Af denne Artikel vil man være istand til at danne sig et Begreb om den Fremgang, dette Værk har gjort siden dets Begyndelse.

Det er til stor Nytte at optegne Fortidens Hændelser og Omstændigheder. De mærkværdige Begivenheder, som staa i Forbindelse med Guds Riges Opkomst og Fremskridt i denne Tidsalder, ville kommende Slægter dvæle ved med Interesse og Beundring, og Navnene paa disse ædle Mænd og Kvinder som, omringede af Prøver og Besværligheder, have kjæmpet forrest i Rækken af Sandhedens Forsvarere, ville stedse blive hædrede og ærede.

Ved en Lejlighed som denne, dvæler Tanken ikke alene ved det Forbigangne, men den flyver ogsaa ind i Fremtiden. Det indre Øje søger naturligt at gribe Fremtidens Sandsynligheder og Virkeligheder, for at de endnu ikke skrevne Blade af den kommende Verdens Historie i det Mindste tildels kunne blive forstaaede. Men saa vid er den Mark for Betragtning over de Begivenheder og kjæmpemæssige Omvæltninger, som de kommende halvtredsindstyve Aar har i sit Skjød, at Tanken uvilkaarlig gyser tilbage for deres Storhed. Ved at undersøge den Del af Fremtidens Historie, som Gud i sin Naade har aabenbaret gjennem sine Profeter, kunne vi imidlertid ved den Hellig-Aands Bistand tildels fatte nogle af de vigtigste Tildragelser, som ligge nærmest i Fremtiden. Pladsen vil imidlertid ikke denne Gang tillade os at dvæle længe herved.

Israel erindrer bestandig, at Herren lever, som udfriede deres Fædre fra Ægyptens Trældom. Saaledes vide ogsaa de Hellige, at den samme Gud er ifærd med at indsamle de Trofaste fra alle Nationer i denne, den største af alle Uddelinger.

Lad Guds Folk opsende deres Bønner og Taksigelser til Jehovah, med Hjærtet opfyldt af Kjærlighed for hverandre. Uden dette, ere de ikke antagelige for den Allerhøjeste. En saadan Kjærlighed kan bringes tilveje ved, at Enhver elsker sin Næste som sig selv. Enhver Art af Modfølelse for hverandre skulde bandlyses, saa at Fred og Enighed kan herske Overalt, og enhver Hellig med Glæde kan istemme sine Jubelsange til Gud og Lammet.

Beskikkelse.

Ældste Andrew Jensen beskikkes til at være Medhjælper paa Kontoret i Kjøbenhavn.

N. Wilhelmsen,

Præsident over den skandinaviske Mission.

En kortfattet Oversigt over Kirkens Historie (fortsat fra S. 231).

Under de sidste otte eller ti Aar har Kongressen næsten uafbrudt bestræbt sig for at gjennemføre skjærpende Love, for at berøve de Hellige deres Friheder og Rettigheder. Ved vor himmelske Faders Velsignelse har vor værdige Repræsentant i Washington, Ældste George Q. Cannon, saavidt havt stort Held med sig i at forebygge saadanne uretfærdige Forholdsreglers Gjennemførelse, eller i det Mindste indskrænket dem saaledes, at de ere forholdsvis uskadelige i Modsætning til, om de vare blevne til Lov.

Hele Bind kunde skrives om alle de Prøvelser, Omstiftelser, Uddrivelser, Undertrykkelser, Trængsler og Forfølgelser, som Kristi Kirke har været underkastet i denne Uddeling; vi maa derfor, i denne korte Artikel, indskrænke os til at berøre nogle af de vigtigste Begivenheder. Vi kunde tale om de Vanskeligheder, de have havt at kjæmpe med i deres nuværende smukke Opholdssted, i de forhen golde, men nu smilende og frugtbare Dale i det nordvestlige Amerika. Om hvorledes deres Afgrøde i det forløbne Aar er bleven ødelagt af Græshopper og Crickets; men dog have de arbejdet ivrigt videre, glade og med Fortrøstning til Himmelens Gud, som, skjøndt han har anset det for Visdom at prøve og lutre dem, dog aldrig har svigtet dem i Nødens Time.

Omgivne af naturlige Vanskeligheder og Hindringer og ofte hjemsøgte af Sygdomme og Sorg, have de dog altid været rede, naar Pligten har kaldt. Efterat Evangeliet med guddommelig Myndighed, Tro, Omvendelse, Daab til Syndernes Forladelse, Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Helligaand, og Indsamlingen fra de fire Verdenshjørner af Guds Udvalgte, var bleven aabenbaret, blev dette Sidste-Dages Budskab bragt ud til Nationerne.

For at opfylde denne Pligt har Kirken ved sit bemyndigede Præstedømme udsendt Hundreder, ja vi kunne sige Tusinder af Sendebud, der bære glade Tidender til Folket. Deres Fødder have været dejlige paa Bjærgene, thi deres Veje ere Fredens og Frelsens Veje.

Disse Livsherolder have udbasuneret Evangeliet og vendt tilbage til deres Bjerghjem med en talrig Mængde Neg Frugterne af deres Arbejder have vist sig i de Hundreder af Skibe, som have sejlet over det store Ocean fra Øst til Vest, medførende kostelige Ladninger af Sjæle, som have antaget det gamle Evangeliums sande Tro. Det er ogsaa værd at bemærke, at ikke et eneste af disse Skibe er forulykket, medens de have været ifærd med at udføre denne vigtige Mission, thi de have været beskyttede af Jehovahs udstrakte Arm.

Før den store Pacifikbane over det amerikanske Fastland endnu var kommen, maatte de Hellige, med deres Aasyn vendte mod Klippebjergenes Fæstning, mest tilfods vandre over de store og næsten sporløse Sletter, over Bjerge, Floder og Dale; deres Rejsegods, tilligemed de Svagere iblandt dem bleve trans-

porterede paa Vogne, trukne af Oxer. De Hellige i Utah, betagne af en dyb Medfølelse for Pilegrimmene paa den møjsommelige Vej, og med en Hjertesstorhed og Højmodighed, som søger sin Lige, affendte i Aaret 1866, 500 Vogne med tilstrækkelige Trækdyr og Mandskab ned til Missourifloden for at transportere dem herfra til Salt Lake City, en Vejlængde paa elleve hundrede engelske Mile.

I Kirkens tidlige Aar blev Den vedvarende Emigrations Fond oprettet, ved hvis Hjælp mange fattige Hellige, som i disse gamle Lande kjæmpede med den yderste Armod, ere blevne satte istand til at samle dem til Indsamlingsstedet, hvor de nu befinde sig i forholdsvis Velstand. Mange ere de Bestræbelser, som have været gjorte for at standse dette storartede og herlige Værks Fremgang, men til ingen Nytte: Gud og en Haandfuld Hellige have været istand til at modstaa ethvert Angreb. Den sidste men derfor ikke mindre betydelige af disse fortvivlede Anstrængelser blev gjort for ikke længere siden end August 1879 af de Forenede Staters Kabinet. Et af Administrationens Medlemmer, Sekretær Evarts, udstedte et Cirkulære til Regjeringens Repræsentanter udenlands, hvilket havde til Hensigt at paakalde Englands, Tydsklands, Danmarks, Sverrigs og Norges Hjælp for at forebygge eller forhindre „Mormon"-Emigranter at forlade disse Lande for at gaa til Utah. Istedet for at dette afskyelige Dokument havde den forønskede Virkning, skabte det kun Latterlighed og maaske Foragt fra en stor Del indflydelsesrige Mænd over dets Forfatters Hoved.

Der er en Gren af Værket, som tilhører denne sidste Uddeling, som vi ikke bør forbigaa upaagtet. I Mormons Bog (2 Nephi Bog, 30 Kap. af den ny eng. Udgave) er en Forudsigelse af Profeten Nephi, som siger, at de Tiloversblevne af Amerikas Fastlands oprindelige Indbyggeres Efterkommere, i Herrens egen belejlige Tid skulde komme i Besiddelse af deres Fædres Optegnelser, og adlyde det samme Evangelium, som existerede blandt dem. Opfyldelsen af denne Profeti begyndte i Sommeren 1874, da Hundreder af Indianere bleve døbte til forskjellige Tider, indtil flere Tusinde vare komne frem og havde annammet Evangeliets Ordinancer. De vare blevne paavirkede til at gjøre dette Skridt af en højere og uimodstaaelig Indflydelse, som kom fra Gud. Dette er saa forunderligt, at det næsten kan betragtes som et Fænomen.

I indeværende Aar har Evangeliets Dør været aabnet i Gamle Mexiko, hvilket har været gjort under personlig Ledelse af Ældste Moses Thatcher, det yngste Medlem af de Tolv Apostles Kvorum, som blev valgt ved General-Konferencen den 7de April 1879 til at udfylde den Plads, som var bleven ledig ved Ældste Orson Hydes Død, der fandt Sted i Springtown, Sanpete County, Utah, den 28de November 1878. I den aktive Del af Aabningen af den mexikanske Mission har Ældste Thatcher været assisteret af Ældsterne J. Z. Steward og M. G. Trejo. Ved Underretning fra private Kilder erfare vi, at foruden at der er oprettet en Gren i Byen Mexico, ere Udsigterne for, at Evangeliet fremdeles vil sprede sig i Omegnen, meget lyse, og Guds Kraft har været forbausende lagt for Dagen blandt Folket. En forholdsvis stor Mængde af Befolkningen er af Israels Blod, Forjættelsens Børn.

Eftersom Folkets Opmærksomhed i Kirkens tidligere Dage, maaske mere i Særdeleshed ved Utahs første Bebyg-

gelse, maatte være henvendt paa det mere fysiske Arbejde, at underkaste sig eller rettere, drage Fordel af Naturens Elementer og fra disses raa Tilstand erhverve dem et timeligt Ophold, blev Ungdommens Opdragelse og Undervisning mere eller mindre forsømt. Efter som Subsistentsmidler efterhaanden bleve lettere at erholde, vaagnede ogsaa Ønsket om, at Menneskets højere Natur ligeledes blev kultiveret, med uimodstaaelig Styrke. Denne inderlige Længsel efter Sjælsudvikling bragte snart en Mængde Læreanstalter og Højskoler for Dagens Lys, hvilke ogsaa medførte et bestandigt tiltagende Antal af mindre Skoler overalt; ligeledes et Søndagsskole-System, som i Virksomhed og Evne til at bringe Velsignelse søge deres Lige i Verden; gjensidige Forbedrings Foreninger for Ungdommen af begge Kjøn, samt Damernes Hjælpe- eller Understøttelsesforeninger. Alle disse Institutioner ere til betydelig Hjælp for det aktive Præstedømme. Og bestandig gaar Værket fremad og vil tilvoxe og forøges, indtil Zion skal skinne som Solen. Maaske det gaar langsomt, men dets Fremgang er des stadigere og sikkrere, og de Trofaste kunne fange et Glimt af den herlige Belønning, som straaler dem imøde fra det endelige Maal, som de søge at naa.

Da de Hellige ankom til Klippebjergenes Dale, fremstillede Landet en Tilstand af den mørkeste Ufrugtbarhed. Ved Virksomhedens magiske Haand og under Israels Guds Velsignelser, er denne Scene bleven forvandlet til et dejligt Maleri af smilende Frugtbarhed. Foruden Salt Lake Citys Skjønhed — Gjenstanden for de Fremmedes Beundring, som i Sommermaanederne flokkes dertil i Hundredevis — er der næsten 250 andre Byer og Setlementer, som optager en Landstrækning Nord og Syd af omtrent 950 engelske Mile. Nogle af Byerne ere endnu i deres Barndom, da de nylig ere grundlagte, thi Zions Grændser udvide sig paa alle Sider. For nogle Aar tilbage blev Utah for lille for et saa fremadstræbende Folk som de Hellige; og nu har dens Befolkning overskredet Grændserne og flydt ind i Idaho, Nevada, Wyoming, Kolorado, Arizora og Ny Mexiko. Deres Antal forøges bestandig; Værket ruller stadig fremad og vil vedblive at rulle, indtil det har udfyldt sin højeste Bestemmelse. Det vil ikke standse før Enden er naaet, og Rigets Magt og Herredømme er udstrakt over hele Jorden.

Et Tempel er fuldført i St. George og i Brug for hellige Øjemed. Et andet er under Opførelse i Salt Lake City; et tredie, hurtigt fremadskridende, i Logan, og endnu et fjerde under Arbejde i Manti. Saaledes lægge de Hellige for Dagen deres Omsorg for deres Fædres Velfærd, der ere gaaede forud, ved at danne Steder, hvori de kunne forvalte for dem „at de kunne blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden".

I mange Aar antog Verden, som er uvidende om dette Værks sande Natur og Aand, at dette vilde falde sammen ved Præsident Brigham Youngs Bortgang, som i over tredive Aar var den ledende Aand blandt dets jordiske Repræsentanter. Maaske Ønsket var Fader til Tanken. Præsident Young var i Sandhed en stor Mand. Opholdt ved den Almægtiges Magt og Velsignelse og understøttet af et stort og ham hengivent Samfunds Indflydelse, viste han sig at være en af de mægtigste Ledere og Organisatorer, som nogensinde har optraadt blandt Menneskene. Guds Værk var ikke Joseph Smiths Ejendom, og derfor blev det tilbage, efter at han

havde forladt denne Sphære for at fortsætte sin ædle Mission i en anden Sphære; ligesaa var Værket ejheller Brigham Youngs Ejendom. **Det er Guds Værk, og det er ham, der opholder det.**

Præsident Young gik bort fra dette Liv den 29de August 1877. En stor Aand gik for at hvile en Stund. Guds Værk blev tilbage. Andre bleve ligeledes tilbage, som ere fyldte med dyb Nidkjærhed for Sandheden. Kirkens Affærer bleve, ligesom ved Josephs Død, lagte over paa de Tolv Apostlers Skuldre. De danne Hoved-Myndigheden og Kirkens Raad med Præsident John Taylor — en ægte, uforfærdet Forkjæmper for Sandheden, der stod ved Josephs Side i Liv og Død — som deres Hoved. For Øjeblikket bestaaer de Tolvs Raad af Følgende: John Taylor, Præsident; Wilford Woodruff, Orson Pratt, Charles C. Rich, Lorenzo Snow, Erastus Snow, Franklin D. Richards, George Q. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher.

John W. Young og Daniel H. Wells ere Raadgivere til de Tolvs Kvorum.

Under disse Mænds Ledelse, som ere inspirerede af den Almægtige, fremmes Værket hurtigt. Sjæle blive i Udlandet tillagte Flokken; de Oprigtige blive udsamlede, tidsnok til at undslippe de kommende Straffedomme over Nationerne; de Hellige nedsætte dem i et yndigt Land, hvor taarnhøje Bjerge hæve deres takkede Hoveder mod Himmelen, og rindende Strømme risle ned over Klipperne og flyde derpaa ned over Dalene for at vande Jorderne. Store Skarer af uskyldige Børn fylde Dale og Høje med deres Jubel. Jorden afgiver sin Grøde til de Helliges Ophold, og deres Fjenders Bestræbelser falde magtesløse tilbage ved Guds og hans Tjeneres utrættelige Aarvaagenhed. Forbrydelser og Fredsforstyrrelser existere og rejse sig, men naar de blive vejede i Vægtskaalen, ere de ubetydelige i Sammenligning med de timelige saavel som aandelige Velsignelser, som de Hellige have nydt i det forløbne første halve Aarhundrede af Kristi Kirkes Tilværelse paa Jorden i denne Sidste-Dages Uddeling. De Hellige kunne inderligt takke Gud for de udviste Tilkjendegivelser af hans Godhed mod sit Folk, og tillidsfuldt se op til Ham med Fortrøstning til, at Han bestandig vil udgyde sin Barmhjertighed over dem i den kommende Fremtid. (Mill. Star.)

Korrespondancer.

Ogden den 15. Februar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder og Ven!

Da jeg idag har lidt Frihed vil jeg benytte Lejligheden og opfylde en Pligt, som jeg længe har følt, paahvilede mig, men som Omstændighederne har hindret mig i at udføre, nemlig at tilskrive Dig, min trofaste Ven og Medarbejder i dette store Værk. — Det vil nu snart blive tredive Aar siden jeg, som en Dreng, forenede mig med den dengang nye Lære — „Mormonismen". — Med hvilke barnlige Følelser og Begreber jeg da indgik i Daaben og hørte Tale om Zion og Guds Rige! Jeg synes endnu at kunne gjenkalde i Erindringen de mange, den-

gang kjære Brødre og Søstre som jeg nu ikke længer finder iblandt os. Mange ere hensovede og fortsætte deres Virksomhed bag Sløret. Flere ere blevne trætte eller hildede i Verdens Tillokkelser og ere tabte, hvad deres eget Vel angaar, og ansvarlige for det endnu større Arbejde, som Aanderne hinsides Sløret ventede, de skulde udføre. — Hvilket Møde, naar Fædre og Slægtninge, hensovede uden Evangeliets Lys, haabende at deres nulevende Slægtninge vilde udføre i Herrens Hus, hvad de ikke kunde udføre selv i Kjødet, omsider møde en frafalden Ældste, deres Søn eller Slægning, uden hverken at have sikkret sin egen Frelse eller udrettet Noget for dem. — Skrækkelige Skuffelse! — Men hvor glædeligt vil ikke Mødet blive, naar en trofast Ældste indtræder i den ventende Familie-Kreds bag Sløret, i Besiddelse af det hellige Præstedømme og med et hæderligt Navn. Tilvisse er det største af alle Tab: Tabet af Ære, den Ære og Ophøjelse, som varer for Stedse, den Glæde, som alene nydes i de Ædles Selskab, baade her og hisset. Dersom ikke Evangeliet, som Verden kalder „Mormonisme", havde andre Goder end dem, vi erholde i dette Liv, vilde dette dog være nok til at faa mig til at efterleve dets Forskrifter, med det Lys jeg nu besidder, hvormeget mere da ikke for de langt større, evige Goder, som de Trofaste have Løfte om, naar De skulde arve alle ønskværdige Ting, af oplyste og hellige Væsner.

Trofasthed er derfor tilvisse ingen Opofrelse, det er kun Mangel paa bedre Dømmekraft, som bringer visse Folk til at tænke, at det er en Opofrelse at forsage Verdens skadelige Nydelser.

„Hvor godt det er, naar Brødre bo tilsammen", hvor godt at være agtet og elsket af gode Mennesker, Engle og Gud. Vort Arbejde er stort, vor Tid her er kort, men af stor Betydning.

Alt gaar godt for mig i min besynderlige Mission. — Unge og Gamle synes lige interesserede i det store Mormon Panorama, og fylde Skoler- og Forsamlingshuse med opmærksomme Tilskuere, medens Aviserne omtale os med saa megen Ros, at vi næsten føle, det er formeget. Det er tilvisse et længe følt Savn, som nu tildels er afhjulpen, og Herren være takket, at jeg er bleven tagen i Brug igjen, skjøndt det undertiden gaar vel haardt for mit Bryst at tale to Timer ad Gangen næsten hver Søgneaften. — Vi have nu været i næsten alle Settlementerne i Cache Valley og mange Steder paa Vejen hertil, men vi komme ikke til Bear Lake denne Gang, paa Grund af Vinteren, men om Gud vil, tænke vi at komme der næste Efteraar i god Tid. Det er baade en behagelig og lønnende Forretning. Vi omgaaes hele Tiden med de bedste Mænd i Zion og faa at see mange gamle Venner, som vi ellers ikke vilde faa at see i dette store Territorium. — Hvor forskjellig er ikke Zion fra, hvad vi tænkte det var for 25—30 Aar siden. Vi have nu rejst fem Maaneder næsten i lige Linie fra Syd til Nord blandt de Sidste-Dages Hellige, og ikke været i en fjerde Del af de Helliges Settlementer endnu.

Jeg skriver dette i Broder Flygares hyggelige Hjem; vort Bekjendtskab, der hurtigt er bleven til Venskab, er ikke gammelt, men ikke desmindre interessant og, som jeg tror, af en varig Beskaffenhed. Han sender Dig og Brødrene sin hjerteligste Hilsen.

Maa Herren bevare Dig og dine Medarbejdere, ønsker din Broder i den ny og evige Pagt,

C. C. A. Christensen.

Sorø den 18. Marts 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder! Jeg vil benytte denne Lejlighed til at skrive Dem nogle Linier til og først lade Dem vide, at jeg og Broder Sørensen ere raske og har det godt i Herren. Vor Attraa er bestandig at fremme Guds Værk her i disse Lande, hvor vi for Tiden ere kaldte til at arbejde. Vor Tid har bestandig været optaget med at virke for Evangeliets Fremme, og Herren har velsignet os i vore Bestræbelser indtil denne Dag. Vi have næsten ganske omorganiseret Grenen og foretaget mange Forandringer, der synes at have havt til Følge, at endel af de Hellige, som tilsynneladende vare faldne isøvn, ere opvaagnede til nyt Liv og føle nu varmt for Sandheden, og bestræbe sig for at vise deres Tro i deres Gjerninger. Siden min Ankomst her til Grenen ere Syv blevne døbte, og vi have afholdt 82 Forsamlinger hos Fremmede, i hvilke et kraftigt Vidnesbyrd i Almindelighed har været aflagt; vi have ogsaa solgt Skrifter og Bøger til Fremmede for over 100 Kroner. Den 29. Februar organiserede vi en kvindelig Hjælpeforening her i Grenen, ved hvilken Lejlighed en Fattigfond ogsaa blev oprettet, til Fordel for vore værdige og trængende Søskende. Vore unge Missionærer ere alle gode Mænd, der arbejde med Nidkjærhed og Flid for Evangeliets Forkyndelse. Ligeledes ere Brødrene, der udgjøre det lokale Præstedømme, gode og trofaste Mænd, saa vi ere Alle i fuld Virksomhed. En stor Del Sygdom har hersket her paa Egnen i Vinter; men Herren har skaanet de Hellige, og de af disse, som vare syge, ere blevne helbredede formedelst deres Tro paa Herren og Salvelsen, medens de, som ere af Verden, have givet deres sidste Øre til Doktoren og alligevel bukket under for Sygdommen.

Til Slutning vil jeg bede Himmelens Gud at velsigne Dem i alle Deres Foretagender, og maatte vi gjennem Dem blive velsignede og høste mange Raad og Lærdomme. Brødrene her, tilligemed de Hellige, forene sig med mig i en kjærlig Hilsen til Dem selv og alle Brødrene i Nr. 14.

Deres ringe Broder og Medarbejder
i Kristo,
H. F. F. Thorup.

Et godt Vink. En Præst, som prædikede om Bagtalelse og Sladder, sagde: „Naar Kristne nedværdige sig saa dybt, at de ville skade Andre ved Løgn og urigtige Fremstillinger, skulle de erindre, at da Djævelen tvistede med Erkeengelen om Mose Legeme, vilde Herren ikke tillade Erkeengelen at fremføre nogen Bespottelse mod Djævelen. Og førend Folk kunne bevise, at deres Modpart er værre end Djævelen, og at de selv ere bedre end Erkeengelen, fordrer Bibelen, at de skulle holde deres Mund og passe deres egne Sager."

Dersom Menneskene vilde gjøre sig halv saamegen Umage for at være, hvad de burde være, som de gjøre sig for at synes at være, hvad de ikke ere, vilde de være langt bedre end de ere.

Om Kristi Komme.

I et Forretnings-Møde, afholdt i Nauvoo, Illinois, U. S. A., gjorde Profeten Joseph Smith nogle Bemærkninger angaaende Kristi Komme, af hvilke følgende dengang blev offentliggjort i «Times and Seasons». Det har for nylig været offentliggjort i «Millennial Star», fra hvilket det nu er taget:

„Dersom jeg skulde profetere, vilde jeg sige, at Enden vil ikke komme i 1844, 45, 46 eller om 40 Aar. Der er de blandt den nu opvoxende Slægt, der ikke skulle smage Døden før Kristus kommer.

Jeg bad engang inderligt om Kundskab om denne Gjenstand, og en Røst sagde til mig: „Min Søn, dersom Du lever indtil Du er 85 Aar gammel skal Du se Menneskenes Søns Ansigt." Jeg profeterer i Herren vor Guds Navn, og lad det blive nedskrevet: Menneskenes Søn vil ikke komme i Himmelens Skyer før jeg er 85 Aar gammel. Læs det 6. og 7. Vers af det 14. Kapitel af Johannes Aabenbaring: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk; som sagde med høj Røst: Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen." Ligeledes Hoseas 6. Kapitel — „Han skal gjøre os levende efter 2 Dage" osv. — 2.520 Aar, hvilket bringer Tiden op til 1890. Menneskenes Søns Komme vil aldrig eller kan aldrig finde Sted, før de af Profeterne omtalte Straffedomme ere udgydte, hvilke Straffedomme allerede ere begyndte. Paulus siger: „I ere Lysets Børn og ikke Mørkets, at den Dag skulde overraske Eder som en Tyv om Natten."

Det er ikke den Almægtiges Hensigt at komme til Jorden og tilintetgjøre den eller støde den til Pulver, men han vil aabenbare det til sine Tjenere, Profeterne.

Juda maa maa vende tilbage, Jerusalem og Templet gjenopbygges og Vand fremvælde fra Templets Grundvold; ligeledes maa Vandet i det døde Hav blive gjenopfrisket. Der vil blive Krige og Rygter om Krige, Tegn paa Himmelen ovetil og paa Jorden nedentil; Solen vil blive forvandlet til Mørke og Maanen til Blod; Jordskjælv vil indtræffe paa forskjellige Steder og Havet hæve sig over sine Bredder; derefter vil det store Menneskenes Søns Tegn vise sig paa Himmelen; men hvad vil Verden sige? Den vil sige, at det er en Planet, en Komet, osv. Men Menneskenes Søn vil komme ligesom Menneskenes Søns Tegn, hvilket vil være ligesom Morgenlyset frembryder fra Østen."

Konferencemødet i Kjøbenhavn,

tager sin Begyndelse, Lørdagen den 8. Mai, Aften Kl. 8, i Forsamlingslokalet St. Regnegade Nr. 26, og fortsættes næste Dag fra Kl. 10—12 Fmdg., 2—4 Emdg. og 6—8 Aften i Forsamlingsbygningen Rømersgade Nr. 22, 1ste Bagsal.

Jubilæumssang.

Kom, Hellige, synger en Jubelsang,
Lad højt mod Himlen den stige,
Og blandes med Engles Harpeklang
Og Jubel i Himmelens Rige.

Kor:

Lovpriser vor Gud, som i Himmelen bor,
Halleluja! synger hver Hellig paa Jord.

Henrunden er nu halvhundrede Aar
Fra Tiden, da Gud i sin Naade
Lod fremspire Livets og Frelsens Vaar,
Og løste Aarhundreders Gaade.

Den Røst, som Profeterne vidned' om
At skulle „mumle fra Støvet",
Nu højt udtordner Babels Dom,
Og Muldet sin Skat er berøvet.

Som Solstraalen bryder den mørke Nat,
Saa lyser Profeternes Bøger;
Den faldne Verden Gud gav en Skat,
Som Kundskab om Frelse forøger.

Den unge Joseph, en ulærd Mand,
Men dog en Profet og en Seer,
Som valgtes at gjengive Frelsens Plan,
I Kjødet er nu ikke mer'.

Men skjøndt han bærer en Martyrs Navn
Skal Kirken, oprettet af Herren,
Dog lande i Evighedernes Havn,
Og nedstyrte Djævlehæren.

Ham fulgte Kjæmper med Mod og Magt
Som Livet for Sandheden voved';
Kun Zions Velfærd var deres Agt,
Og Hævd for Guds hellige Love.

Skjøndt Brigham gik bort til de Trofastes Hjem,
De Tolv staar som Sandhedens Vidner;
Med Taylor i Spidsen, de mandigt gaa frem,
Og Gud dem med Visdom velsigner.

Forfølgelsens Bølger, lad dem kun slaa
Og prøve Guds Zions Fasthed;
Al Helvedes Modstand det kan modstaa:
Dets Grundvold er Evig Sandhed.

Lad derfor istemme vor Jubelsang:
Halleluja! Gud i det Høje!
Og lad der gjenlyde fra Land til Land:
Lov, Pris være Gud i det Høje!

(Frit oversat fra Engelsk af C—O.)

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 16. Den 15. Maj 1880. 29. Aargang.

Jubelaarets Aarskonference.

Dén halvtredsindstyvende Aarskonference for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige tog sin Begyndelse i det store Tabernakel, Salt Lake City, den 6te April Kl. 10 Form. En uhyre Menneskemasse fyldte næsten den store Bygning, Gallerierne iberegnet.

Paa Forhøjningen vare: Præsident John Taylor, Ældsterne Orson Pratt, Wilford Woodruff, Charles C. Rich, Erastus Snow, Lorenzo Snow, F. D. Richards, Brigham Young, Joseph F. Smith, Albert Carrington og Moses Thatcher, Medlemmer af de tolv Apostles Raad.

Raadgiver til de Tolv: D. H. Wells.

Patriark: John Smith.

Af de syv Præsidenter for de Halvfjerdsindstyve: Joseph Young, Horace Eldredge, Levi W. Hancock og John Van Cott.

Af de præsiderende Biskopper: Edward Hunter, Leonard W. Hardy og Robert T. Burton.

Ogsaa: Præsidentskabet for Salt Lake og andre Staver, Medlemmer af Højraadet, Biskopper og ledende Ældste fra Territoriets forskjellige Dele.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præs. John Taylor.

Koret sang: Great God attend while Zion sings.

Følgende Bøn blev opsendt af Ældste Orson Pratt:

O Gud, Du evige Fader, Himmelens og Jordens almægtige Skaber! vi dine Børn, dine Sønner og Døtre, have forsamlet os her paa denne Dag, den 6te April, den Dag, som Du har bestemt til Afholdelsen af dine Helliges aarlige Generalkonference. Vi ere forsamlede i dette store og rummelige Tabernakel i den Hensigt at højtideligholde denne Dag, at høre de Ord, som maatte blive talte fra denne Forhøjning, samt for at give vore sande Følelser tilkjende med Hensyn til alle saadanne Anliggender, vedgaaende din Kirke her paa Jorden, som maatte blive forelagt ved denne Lejlighed.

Vi takke Dig, hellige Fader, fordi

vi bleve ansete værdige til at annamme det evige Evangeliums Fylde, som paany er bleven aabenbaret i denne store Tidernes Fyldes Husholdning. Vi takke Dig, fordi Du har organiseret din Kirke og oprettet det Rige, som har været omtalt af Profeten Daniel og andre hellige Mænd, der levede i gamle Dage. — en Fuldbyrdelse af dine Ord — og at det er blevet oprettet for at bestaa evindelig og for aldrig mere at blive tilintetgjort eller overgivet i noget andet Folks Hænder.

Vi takke Dig, almægtige Fader, fordi Du, midt i alle de Vanskeligheder og Forfølgelser, som vi have gjennemgaaet i de forløbne halvtredsindstyve Aar, der nu ere tilende, har opretholdt os og ikke aldeles forsaget os, at Du ikke har tilstedt os at blive Rov for vore Fjender og dem, som have forfulgt os; men at Du har hjulpet dine Hellige og ført dem til disse Bjerges Dale, grundfæstet dem i Midten af de evige Højes Befæstning og ladet dem sprede sig tilhøjre og tilvenstre, indtil vi ere blevne et stort og talrigt Folk.

Vi takke Dig for den store Indsamling, som Du har befalet os at paabegynde i denne Uddeling — Indsamlingen af dine Udvalgte og den Allerhøjestes Hellige — at det er bleven os forundt at hjemsamles fra alle de forskjellige Nationer, hvor Evangeliet er bleven prædiket og Grene oprettede, for at vi kunne nedsætte os i disse Bjergegne.

Vi takke Dig, o Gud, for den særdeles Omsorg, Du har havt, og den store Naade, Du har udvist mod dette Folk. Uagtet vore mange Ufuldkommenheder og Misgreb have dine Øjne været fæstede paa os til vort sande Gavn; Du har oprejst os og styrket vore Hænder; Du har givet os Mod under vort Arbejde og besøgt os ved din Aands Tilkjendegivelser; Du har givet Aabenbaringer fra Tid til anden for at styrke dine Tjenere og opmuntre dine Hellige; og vi takke Dig i din elskelige Søns Jesu Kristi Navn for alle disse Velsignelser. Nu ved Enden af dette din Kirkes halvtredsindstyvende Aar bede vi Dig, at dine bedste Velsignelser maa vedblive at hvile over dette Folk og at vi maa blive istand til at skatte det forløbne Aar, siden vor forrige Aarskonference, som et Jubelaar for de Sidste-Dages Hellige. Og vi bede Dig, at eftersom Jubelaaret nu ender med denne Dag, vi desuagtet i de kommende Aar maa være ydmyge for Dig, vor Herre og Gud, og holde dine Befalinger ubesmittede, vandre paa dine Veje og i Overensstemmelse med dit Riges Love, tjenende Herren vor Gud og være mere fuldstændig forenede i Overensstemmelse med de Love, som Du har givet angaaende dit Folks Enighed.

Vi bede Dig ydmygelig, at Du vil velsigne din Tjener John Taylor. Du har oprejst ham ved din Kraft og sat ham i et stort og ansvarsfuldt Embede i din Kirke, idet Du har kaldet ham i Forening med hans Brødre, Apostlene, til at præsidere over dette store Sidste-Dages Riges Affærer. Vi bede, at Du vil inspirere ham med megen nyttig Kundskab og Visdom, saa at han maa være til Gavn og Velsignelse for de Hellige, over hvilke han præsiderer. Velsign ham rigelig med Aabenbaringens Aand og med Evighedens Syner; velsign ham med den Kundskab, som kommer fra Himlen, og med din Aands Dømmekraft; velsign ham i alle Henseender og dygtiggjør ham i Forhold til den vigtige og ansvarsfulde Plads, som han indtager i din Kirke og dit Rige her paa Jorden.

Velsign hans Brødre, Apostlene;

fyld dem med den Hellig Aand; inspirer deres Hjerter fra det Høje og giv dem Visdoms- og Forstands-Aand, saa at de kunne meddele dette dit Folk saadanne Ting, som ville gavne dem og styrke dem i deres allerhelligste Tro. Velsign alle Stavspræsidenterne i Zion tilligemed deres Raadgivere samt Biskopperne og de forskjellige Wards i hver Stav. Velsign dem med Inspirationens Aand og med Guds Kundskab samt med Forstand om deres forskjellige Pligter og Kaldelser. Lad dine Tjenere fra den Højeste til den Ringeste i alle Præstedømmets forskjellige Grader være inspirerede fra det Høje, og saaledes være istand til at udføre de store Hensigter, som Du har bestemt med Hensyn til det evige Præstedømme, som Du atter har sendt fra Himlen og beseglet paa Mennesket.

Vi bede Dig, o Herre, at Indsamlingen af dine Hellige maa vedblive, at dit Israel maa vorde indsamlet fra alle Jordens Nationer og Folk under Himlen til at bo i disse Bjerges Dale, og her blive et mægtigt Folk; lad Zions Grændser blive udvidede, hendes Snore udstrakte og dit Folk blive beredt med eet Hjerte og eet Sind for den store Forløsning, som Du har lovet dem i de sidste Dage.

Lad din Velsignelse, o Gud, hvile over denne Forsamling, over hver Mand, Kvinde og Barn, ja ethvert Menneske, som ønsker at tjene Herren vor Gud. Maa Inspirationens Aand hvile over dem alle. Lad den Allerhøjestes Aand skjænke Trøst og Lindring til alle de Syge og Lidende, som ikke have Lejlighed til at være samlede med os idag; lad dem finde Naade for dit Aasyn, o Gud, og lad dine Engle blive sendte for at betjene dem, saa at de kunne blive trøstede, oprejste og helbredede, og lad Ødelæggeren blive uddreven fra dit Folks Midte i alle Zions Stæder og Byer.

O Herre! vi bede Dig i Jesu Kristi Navn, at medens vi nu fra Dag til Dag møde tilsammen i Konference, Du vil være tilstede midt iblandt os; maa dine Engle omgive os og de himmelske Hærskarer glæde sig over os; lad vore Forstands Øjne være opladte til at grunde paa de Ting, som høre Gud og hans Rige til. Giv, at dine Tjenere, som skulle prædike, maa tale ved din Aands Kraft til Opbyggelse for Alle.

Vi bede Dig, o Gud, at lade dine Velsignelser være udgydte over Missionærerne, som ere udsendte til Jordens Nationer, at de maa gaa frem med Kraft og Styrke, fyldte med Guds Aand, med Uforfærdethed og helligt Mod til at forkynde Menneskenes Søns herlige Evangelium, som i disse sidste Dage er blevet aabenbaret til Gavn og Frelse for Jordens Indbyggere.

Hør vore ydmyge Begjæringer, o Herre, og vær med os i vore Foretagender; staa os bi i denne Konference og smil ned paa os fra din hellige Bolig. Og naar vi tilfulde have udført det Hverv, som Du har givet os at udføre i denne Prøvestand, maa vi da være tilstrækkelig beredte til at kunne indgaa i dit Rige, skue dit Aasyn og blive modtagne med Velkomsthilsenen: „Kommer hid, min Faders Velsignede! arver det Rige, som Eder er beredt, fra Verdens Grundvold blev lagt." Disse tilligemed alle andre Velsignelser, som vi burde bede om, anraabe vi Dig om i denne Stund, ikke i vort eget Navn, men i den Herres Jesu Kristi Navn. Amen.

Koret sang: When earth in bondage long had lain.

Ældste Franklin D. Richards lykønskede de Hellige i Anledning af Kirkens

halvtredsindstyvende Aars Jubelfest og det store Arbejde, som den Almægtige havde udført. Idet han lod Tanken dvæle ved den Fremgang, Herrens Værk havde gjort i det forløbne halve Aarhundrede, ledtes han til at anstille Betragtninger over den Stilling, som Kirken efter al Sandsynlighed vilde komme til at indtage førend de næste halvtredsindstyve Aar vare omme. Han hentydede til flere vigtige Tildragelser i Kirkens tidligere Dage; iblandt disse omtalte han ogsaa det Venskab, som existerede mellem Profeten Joseph Smith og Dommer Stephen A. Douglas, samt det Held og Lykke, der fulgte denne Statsmand, indtil han vendte sig imod de Hellige og ytrede, at man burde afskjære Mormonismen, som han kaldte en styg Gevæxt, fra „det politiske Legeme," og hvorledes han da, til Opfyldelse af Profeten Josephs Ord, mistede sin Magt og Indflydelse og forfejlede sit Maal. Han hentydede dernæst til hvorledes en vis Hr. Benton, der udvirkede Indkaldelsen af „Mormon-Bataillonen" i den Hensigt at lade de Hellige omkomme i et Indianerland, blev straffet med et frygteligt indvortes Saar, der foraarsagede hans Død. Han omtalte et kjærligt Forsyns Styrelse i at bringe hans Folk til Bjergenes Kamre, hvor de boede i Fred medens Borgerkrigen med alle dens Rædsler hjemsøgte Landet. Han berørte ogsaa, hvorledes Armeen i 1857 blev udsendt for at udrydde „Mormonerne", samt Maaden, hvorpaa Herren lod denne Begivenhed blive til de Helliges væsentlige Fordel; hvorledes Guvernør Schaffer, der udstedte hin bekjendte Proklamation, forbydende Utah Militsen at holde Militærøvelse, gik ud af Tilværelsen og hans tørre Ben bragtes ud af Territoriet; hvorledes en vis Dommer, som ogsaa bestræbte sig for at ødelægge dette Folk, blev gjort til Skamme og gik med Vanære ned i sin Grav. I alle disse Ting anerkjendte han Herrens Haand, og han opmuntrede de Hellige til at overtænke Herrens vise Styrelse og Forsyn, til at leve et retfærdigt Liv og kjæmpe mod Drukkenskab, Horeri og andre Onder, som de Ugudelige søgte at indføre iblandt de Hellige for at tilintetgjøre dem, Han troede ikke de Hellige kunde gjøre en bedre Gjerning i dette Kirkens Jubelaar end at hjælpe hverandre, befri de Fattige fra deres Gjæld og andre Byrder og indsamle de Hellige fra Adspredelsen. De rige Brødre, som ejede Gjældsbeviser imod de værdige Fattige, kunde sende disse Kvittering for det hele Beløb og Gud vilde sikkerlig velsigne dem derfor. „Lad dem," sagde han, „som besidde Panteobligationer imod den værdige, men uheldige og bebyrdede Broder, befri hans Hjem fra denne Byrde, og lad de fattige Hellige i Adspredelsen blive erindrede og udfriede, da skal dette Jubelaars Velsignelser blive udstrakt til alle Jordens forskjellige Dele, alle Hjerter skulle glæde sig og Gud vor Fader smile ned paa os med Velbehag."

Ældste L. John Nuttall oplæste de forskjellige Stavers statistiske Rapporter.

Koret Sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Tirsdag Eftm. Kl. 2.

Koret sang: From Greenland's icy mountains

Bøn af Ældste Albert Carrington.

Koret sang: Ye Gentile nations cease your strife.

Ældste L. John Nuttall oplæste Kirkens timelige Forvalters financielle Rapport for Aaret 1879, der med enstemmigt Votum blev antaget.

Den financielle Rapport for Logan og Manti Templers Vedkommende blev dernæst oplæst tilligemed Regnskab over

den Vedvarende Emigrationsfonds Indtægter og Udgifter i de sidste sex Maaneder.

Ældste Erastus Snow talte til Forsamlingen. Han lykønskede de Hellige i Anledning af denne vigtige Sammenkomst, de almindelige Udsigter, det Held, som havde fulgt deres Bestræbelser, den Fred og Enighed, som herskede, samt den gode Aand, Folket var i Besiddelse af. De financielle Rapporter tilligemed Skoleforstandernes og andre offentlige Embedsmænds Regnskaber viste, at Folket gjorde Fremgang i alle de Ting, som gjør en Nation stærk. Det Antal Forsamlingslokaler og Skolebygninger, som vare blevne opførte, og det Fremskridt, der havde været gjort i Undervisningen og i andre Henseender, fyldte Folket med Taknemlighed til Gud. Han samstemmede med Broder Richards i de Bemærkninger, han gjorde om Formiddagen, og haabede, at Venlighedens, Godgjørenhedens og Tilgivelsens Aand samt Enighed maatte tiltage iblandt Guds Folk. De Hellige kunde ikke ønske sig en bedre Lejlighed end den nærværende, ved Begyndelsen af den sidste Halvdel af Kirkens første Aarhundrede, til at gjøre fornyede Anstrængelser paa Fremadskridenhedens Bane. Han henledte Opmærksomheden paa det Vedvarende Emigrationsfonds Virksomhed og paaviste Nødvendigheden for dem, der vare blevne hjulpne derved og som endnu skyldte Fonden, at betale deres Gjæld, saa at Midlerne atter kunde blive brugte til de Fattiges Udfrielse fra Adspredelsen, thi nu, ligesom i Frelserens og Johannes den Døbers Dage, er dette et af Tegnene, at „Evangeliet prædikes for de Fattige". I Betragtning af, at dette var et Jubelaar, havde man bragt paa Bane, at de, som vare i Gjæld til Fonden, men som ikke havde været istand til at betale tilbage, uagtet de af al Magt havde stræbt at gjøre det, burde eftergives deres Gjæld. Det var Alles Pligt at ophøre med Bagtalelse, afstaa fra deres Begjærlighed og utilbørlige Higen efter at blive rige. Ved at færdes blandt Folket i mange Aar, havde han tilligemed Biskopperne bragt i Erfaring, at det forholdt sig saaledes som Præsident Young engang sagde, at Halvdelen af Israel betalte ikke fuld Tiende. Dersom Alle betalte deres fulde Tiende, vilde der ingen Nødvendighed være for at yde særskilte Bidrag til Templers Opførelse eller andre kirkelige Foretagender. Vel kunde den indkomne Tiende synes at være en stor Sum, men man kunde snart overbevise sig om, at eftersom Størsteparten deraf var bleven indbetalt i Produkter og i Form af Arbejde og meget lidt i kontante Penge, og der fandtes talrige Udgifter, saa var hele Beløbet nødvendigvis bleven forbrugt. Han roste de Helliges almindelige Driftighed, og beviste, at dette opvakte Misundelse hos vore Fjender, ligesom det gjorde i Missouri i Kirkens tidligere Dage. Statistiken over Søndagsskolerne viste et Antal af 30,000 Børn samt at Undervisningssystemet i Utah stod paa en bedre Fod end i noget andet Territorium, ja overgik endog flere af Staterne.

De Helliges ægteskabelige Forbindelser var Gjenstand for Had, ikke fordi deres Hustruer, Mødre og Søstre ikke vare gode og dydige, eller fordi deres Renhed ikke blev værnet om, men fordi vort System gav Kvinden Lejlighed til at indtage den Stilling i Livet, som hun er bestemt for, og til at opfylde sit Skabelsesmaal. Dette stod i Modstrid til Verdens Aand. Hans Mening var, at dersom Staten forbød en ærbar og hæderlig Mand at tage Vare paa den forsømte Del af Kvindekjønnet, saa burde Staten ogsaa tvinge Pebersvende til at gifte sig.

Han afmalede Verdens skrækkelige sociale Tilstand og den Uret, man tilføjede Kvinderne i den nyere Kristendom, samt Præsternes og de ledende Mænds Hykleri i at optræde mod Flerkoneriet, paa samme Tid som de selv opholdt og understøttede det saakaldte Samfundsonde. Mose Lov bestemte, at det hele Folk skulde afstraffe Horkarlen ved at stene ham tildøde udenfor Stadens Porte. Dette var en fornuftig Lov i Forbindelse med den Frihed, som forebyggede en Overflødighed af giftefærdige Kvinder. De halvciviliserede Indianerstammers Skikke gjorde den nuværende Tidsalders kristne Civilisation til Skamme. Han beviste, at de Hellige som et Folk paaførte sig Menneskenes Ondskab og Misundelse, ikke fordi de gik frem med Vold og Magt, men paa Grund af deres Flid og Fremgang, samt fordi de indsamlede de Fattige, spredte sig tilhøjre og tilvenstre samt fyldte Landet med Indbyggere; og medens man i Staterne, navnlig blandt de indfødte Amerikanere, paa en syndig Maade formindskede Folkemængden, opdroge de Hellige store Mængder af sunde og kraftige Børn. Dersom Gud eller Englene skulde vise sig, vilde de blusse over de djævelske Kunstmidler, som ere opfundne ved Hjælp af Videnskaben og anvendte i den amerikanske Nation for at afstedkomme Misfødsler og dræbe Afkommet. Disse Forbrydelser raabte højt til Himlen om Hævn, og de Stæder, som beskyttede Saadant samtidigt med, at de raabte om Ødelæggelse over de Hellige, vilde blive ramt af Himlens Dom. Han spurgte om de Sidste-Dages Hellige skulde følge deres skrækkelige Exempel, indskrænke Antallet af hæderlige Ægteskaber og overlade de tiloversblivende Kvinder til Rov for dyriske Mænds ugudelige Lyster. Nej, Gud forbyde det. Taleren sammenlignede Bigamiets Forbrydelse, saaledes som den betragtes i den romerske Monogamilov samt i Englands Love, med Flerkoneriets Samfundsinstitutioner, hvilke vare aldeles modsatte hinanden; han paastod, at Religionsfriheden, saaledes som Grundlæggerne af de Forenede Staters Republik betragtede den, udstrakte konstitutionel Beskyttelse til Mahomedaneren og hans Familier, ligesaavel som til de Kristne. Taleren sluttede med et kraftigt Angreb mod Anti-Polygami Lovens Ophavsmænd og Forsvarere.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste W. Woodruff.

Anden Dag.

Onsdag d. 7de April Kl. 10 Form.

Koret sang: The morning sun has chased the night.

Bøn af Raadgiver Daniel H. Wells.

Koret sang: Let those who would be Saints indeed.

Ældste Levi W. Hancock sagde, at han idag var 77 Aar gammel og blev døbt for omtrent 50 Aar siden, efter først at have annammet Vidnesbyrdet af Profeten Joseph, der havde modtaget Aabenbaring fra Herren og blev ihjelslagen af dem, som gjorde Fordring paa at være Kristi Efterfølgere. Han var personlig bekjendt med Profeten, havde boet sammen med ham i tre Aar, og havde arbejdet under hans Ledelse; han kunde bevidne, at Joseph var en af de behageligste Mænd, han nogensinde havde havt Omgang med. Han bar derefter Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, at Mormons Bog var sand og at de Tolv vare Herrens rette Tjenere; han havde personlig hørt Joseph sige, at Guds Værk kunde ikke blive opbygget foruden tolv Apostler og Halvfjerdsindstyve til at følge i deres Spor. Deres Kjendelser, naar de bleve afgivne i Retfærdighed og Endrægtighed, vare ligesaa gyldige og bindende, som det første Præsidentskabs Afgjørelser

vare i Profetens Dage, ifølge Lærdommens og Pagtens Bog, og for saa vidt der ingen Uenighed fandtes iblandt dem, vilde deres Røst være Herrens Røst, og hele Israel skulde sige Amen dertil. Han opmuntrede alle de Hellige til at leve et retfærdigt Liv og nedbad Guds Velsignelse over dem.

Præs. John Taylor sagde, at Broder Hancock var en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds, en af Kirkens gamle Hædersmænd, som de Hellige glædede sig over at høre tale, men hans Lunger vare ikke stærke nok til at han kunde prædike længe i denne store Bygning. Præs. Taylor gjorde derefter nogle Bemærkninger angaaende den Vedvarende Emigrationsfond og sagde, at han syntes vi i dette Jubelaar burde gjøre ligesom de Gamle gjorde og tage Aaget af dem, som vare i Gjæld til Fonden og ikke kunde betale den, ved at løse dem fra deres Forpligtelse. Hans Brødre, de Tolv, vare enige med ham i at gjøre dette, og saaledes faa en Glædes og Frihedss Følelse til at gjøre sig gjældende iblandt de Fattige. Det var ønskeligt for Kirkens Embedsmænd og disse, som havde bidraget til Fonden, at have en Stemme med i denne Sag, saavelsom i alle andre af Kirkens vigtigere Anliggender. Bemærkede, at Ældste A. Carrington, Præsidenten for Fonden, samtykkede i nævnte Forslag. Han vilde bemærke, at Ingen var bleven nedtrykket ved nogensomhelst ubarmhjertig Fordring om at betale deres Gjæld til Fonden, der var bleven oprettet af Præsident Young til de Fattiges Indsamling. Med Renterne tillagte havde Fonden ikke mindre end 1,604,000 Dollars tilgode, Hovedsummen foruden Renterne var 704,000 Dollars. Man havde foreslaaet, at eftergive de Fattige — ikke dem, som vare istand til at betale — Halvdelen af det hele Beløb. De Rige kunde hjælpe sig selv, idetmindste i dette Liv; han vidste ikke saa godt, hvorledes det vilde gaa dem i det næste. Han foreslog, at 802,000 Dollars af nævnte Gjæld blev eftergivet de Fattige, hvilket Forslag blev enstemmigt vedtaget af den store Forsamling. Præs. Taylor bemærkede dernæst, at Maaden, hvorpaa denne Eftergivelse skulde iværksættes, vilde nærmere blive forklaret. Han hentydede til Tiendegjælden — saadanne Beløb, som nogle af de Hellige havde debiteret sig selv med, uden at have betalt dem. Formedelst Ligegyldighed, Fattigdom og andre Aarsager havde Nogle forsømt denne Pligt, og det var ønskeligt at befri de Fattige fra denne Forpligtelse. Beløbet, som stod imod Saadanne, der vare villige men følte sig ude af Stand til at betale, var 151,798 Dollars. Han foreslog, at Halvdelen af dette Beløb, nemlig 75,899 Dollars, blev remitteret til Fordel for de værdige Fattige. De mere Formuende burde betale deres Gjæld og holde deres Optegnelse i den rette Orden. Ogsaa dette Forslag blev vedtaget med enstemmigt Votum. Han haabede, at Folket vilde være venlige og hjælpsomme mod Saadanne, hvis Jorder lede af Mangel paa Vand, og Andre, der maatte være i Nød. Mange havde formedelst den haarde Vinter mistet deres sidste Ko. Han foreslog, at 1000 gode Køer — ikke eenpattede Køer — bleve tilvejebragte og omdelte iblandt saadanne; af disse skulde Kirken yde 300 og de forskjellige Staver de øvrige. Forslaget blev enstemmigt vedtaget. Han foreslog endvidere, at 5000 Faar bleve omdelte paa samme Maade og at 2000 af disse gaves af Kirken og de øvrige af Staverne. Enstemmigt vedtaget. Han omtalte derpaa de kvindelige Hjælpeforeninger, hvis Organisation var bleven paabegyndt af Profeten Joseph Smith og omorganiseret af Præsident Brigham Young, og sagde, at Søstrene havde afgivet Bevis paa, at

de kunne udrette Noget ligesaavelsom Brødrene. De havde forberedt sig imod knappe Tider ved at lægge sig op 34,761 Bushels Hvede. Hvormeget havde Brødrene lagt op? Han foreslog, at Søstrene laante denne deres Hvede til de Trængende, og at Biskopperne bleve ansvarlige for dets Tilbagebetaling efter Høsten. Nogle havde spurgt, om der skulde tages Renter. Naturligvis ikke, thi dette var jo et Jubelaar. Med enstemmigt Votum blev Forslaget vedtaget. Præs. Taylor raadede de rige Hellige til at hjælpe deres fattige og nedtrykte Brødre, være kjærlige, broderlige og ædelmodige i deres Fremgangsmaade og leve i Overensstemmelse med den Herres Jesu Kristi Lærdomme. Det vilde ikke være af Vejen dersom Zions ko-operative Handelsforening vilde udslette af deres Bøger visse Beløb, som nogle af de værdige Fattige skyldte Foreningen. Saadan en Handlemaade var en Del af den Forenede Orden. Naar Herren velsignede os, burde vi velsigne hverandre, thi han vilde ikke tilstede, at de Hellige lede Mangel, dersom de droge Omsorg for hverandre indbyrdes. Udsigterne for en god Høst vare gode, og dersom de vilde staa hverandre bi, vilde Gud tage Vare paa dem, og da skulde de Hellige være Herrens Folk og Herren vilde være deres Gud.

Biskop L. W. Hardy, der var bleven opfordret til at gjøre nogle Bemærkninger angaaende Tiende, sagde, at han troede paa at betale Tiende, fordi den Almægtige havde befalet det. Det var ikke nogen ny Lærdom. Abraham betalte Tiende til Melkisedek. Der var en Tid da de Hellige betalte deres Tiende med Arbejde, hvorfor det var paalagt dem at anvende hver tiende Dag til offentligt Arbejde; denne Opfordring efterkom de beredvilligt. Men de Hellige blev saa talrige og sysselsatte sig med saamange forskjellige Ting, at de istedetfor Arbejde betalte en Tiendedel af de Produkter, de avlede. Nu fandtes der imidlertid Mænd, der dreve en indbringende Forretning, men som betalte kun omtrent fem Dollars om Aaret i Tiende, naar de burde betale fem hundrede Dollars. Saadant kunde kun kaldes Bespottelse. Dersom Alle betalte Tiende ærligt og redeligt, vilde der være tilstrækkeligt for alle Kirkens offentlige Foretagender, der vilde være nok til at bygge Templer for samt til at opholde de Fattige med, og der vilde neppe være tilstrækkelig Rum til at modtage det Hele; andre Gaver og Bidrag vilde altsaa være unødvendige. Det var Hykleri at prædike om Tiende uden at betale den. Herren kunde se Menneskenes Handlinger, han kjendte disse Ting og vilde ikke retfærdiggjøre dem, som gjorde Uret. For at kunne være en Guds Tjener maatte en Mand være ærlig. De Hellige skulde betale deres ærlige Gjæld, og hvad man skyldte Herren var ligesaameget en Gjæld, som hvad det ene Menneske skyldte det andet. Han opmuntrede de Hellige til at understøtte Hjemmefabrikation og hjælpe hverandre gjensidigt, da vilde Gud velsigne dem. Han tilføjede, at dersom en fattig Enke blev forsynet med en af disse Køer, som skulde gives bort, saa maatte der ogsaa sørges for Føde og Ly til den, uden hvilket Gaven ikke vilde være til stor Nytte. Enken skulde betale hendes Tiendesmør af en saadan Ko, ligesaa punktlig som en Rig af sin Overflod. „Lad os Alle betale vor Tiende og vorde velsignet."

Ældste L. John Nuttall oplæste derefter Navnene paa 68 Ældste, som vare kaldede til at gaa paa Mission. Af disse vare 24 til Storbritanien, 14 til Skandinavien, 12 til de Forenede Stater, 10 til de sydlige Stater, 4 til Tydskland, 1 til Schweitz, 1 til Holland, 1 til Sandwich-Øerne og 1 til San Juan. Konferencen bifaldt disse Brødres Kaldelse med enstemmigt Votum.

En statistisk Rapport fra Deseret Søndagsskole Union for Aaret 1879 blev dernæst oplæst.

Præsident John Taylor sagde, at idet vi opløftede vore Hænder for at opholde vore Missionærer, forstod han, at dermed mentes at opholde dem som oprigtige og hæderlige Mænd. Han ønskede ikke, at Nogen skulde gaa paa Mission, medmindre han var i Besiddelse af Aanden af sin Kaldelse, og saadanne Mænds Hustruer skulde opholdes som hæderlige Kvinder; de skulde understøttes tilligemed deres Børn, og han paalagde Biskopperne og Stavspræsidenterne samt Enhver, der havde stemt for at opholde Missionærerne, at de skulde drage god Omsorg for deres Familier under Mændenes Fraværelse. Bønner vare meget gode, men Føde, Klæder og andre Nødvendigheder var undertiden mere gavnligt end Bønner; det skulde strengt paases, at ingen af Missionærernes Familier lede Mangel.

Koret sang en Hymne og Formiddagsmødet sluttedes med Bøn af Ældste M. Thatcher.

(Fortsættes).

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Maj.

Bør nogen Sidste-Dages Hellig fritages for at betale Tiende?

Da dette Spørgsmaal er opkommet i Nogles Sind, agte vi at besvare samme, og vi haabe til deres Tilfredshed, paa en tydelig og kort Maade.

Tiendeloven er evig, ikke alene bindende for de Hellige, men for enhver af Adams Sønner og Døtre, saavidt de ere bekjendte med den, uden noget Hensyn til deres Stilling eller Omstændigheder, enten de ere Høje eller Lave, Rige eller Fattige, Hellige eller Syndere, Jøder eller Hedninger. En Tiendedel af enhver Ting, Mennesket faar, tilhører Herren, og skulde overgives i hans Tjeneres Hænder for at blive brugt, paa den Maade han bestemmer, til hans Riges Opbyggelse. Tienden er en Skat, som Menneskene skylde Herren for Afbenyttelsen af Jorden, som han har skabt til deres Gavn, og de skulde betragte Betalingen af samme som en bestandig Erkjendelse af, at alt hvad de have, tilhører ham, og at han kun har laant dem det til deres Brug. Betragtende Sagen fra dette Standpunkt, skylde de Herren en Tiendedel af det, de faar, være sig meget eller lidet af Elementerne, som omgive dem, enten det kun beløber sig til eet Øre eller til Kroner i Titusindvis.

Det Spørgsmaal er blevet os gjort, om de Hellige, hvis Indkomster ere saa smaa, at de, hvis de betale deres Tiende, enten vilde komme til at gaa uden Brød eller komme i Gjæld for at kunne leve, bør efterkomme Tiendeloven.

Vi antage, at Ovenstaaende har besvaret dette Spørgsmaal tydeligt; men vi ville videre tilføje, at Herren i Aabenbaringer angaaende denne Gjenstand ikke har fritaget nogen Klasse af sit Folk for Erlæggelsen af denne Skat, og dersom han ikke har gjort det, have vi visseligen ingen Ret dertil. Det er en Sag, som er ligefrem mellem ethvert Menneske og hans Gud. Det er Herrens Tjeneres Pligt at undervise de Hellige om Tiendeloven paa samme Maade som om de andre Bud, de opfordres til at undervise dem i; da hviler Ansvaret af at holde den, paa de Hellige, og de ville blive belønnede efter deres Gjerninger.

Nu opstaar det Spørgsmaal, hvad skal der gjøres med de Hellige, hvis Indkomster ere saa smaa, at de maa lide Mangel paa Brød, hvis de betale deres Tiende? Vi svare, lad dem, som have større Overflod, afhjælpe disses Mangler. Bibelen siger os: „Den, som giver den Fattige, skal ikke mangle; men over den, som tillukker sine Øjne, skulle være mange Forbandelser;" og i en Aabenbaring til Profeten Joseph Smith siger Herren: „Ve Eder, I Rige, som ikke ville give de Fattige af Eders Formue; thi Eders Rigdomme vil fordærve Eders Sjæle, og dette skal være Eders Klage paa Hjemsøgelsens og Dommens og Fortørnelsens Dag: Høsten er forbi og Sommeren er endt, og min Sjæl er ikke frelst!" Det paahviler Saadanne, som forvalte i Præstedømmets Embeder, at undervise dem, i hvis Magt det staar at hjælpe de Trængende og Fattige, om deres Pligter i saa Hen-

seende, og give dem Lejlighed til at vise deres Kjærlighed til Herren og hans Rige, ved at hjælpe hans Fattige. Paa Steder, hvor alle de Hellige ere i en saa fattig Tilstand, eller hvor Midlerne, der gives af de mere Velhavende, vise sig at være utilstrækkelige til de Trængendes Fornødenheder, burde de hjælpes af den indkomne Tiende.

Stor Omhyggelighed og en skarpsindig Skjælnen vil være nødvendig ved Brugen af Fondene i dette Øiemed for at forhindre den Dovne og Uværdige fra at høste Nytten af det, som kun er bestemt for Herrens Fattige — de flittige og trofaste Hellige. Ingen skulde modtage Hjælp, uden de, der betale sin Tiende og ved sine Gjerninger findes værdige for Herren og deres Brødre; og stor Omhu skulde iagttages, at intet Bedrageri bliver udøvet af Folk, som maaske komme ind i Kirken i den Hensigt at faa Brød.

Det er alle Menneskers Pligt, i hvis Magt det staar at hjælpe de værdige Fattige; og det er især de Helliges Pligt at hjælpe de af Troens Husholdning, som ere nedbøjede af Fattigdom og Nød.

Vi sige til de Fattige, hvis I ville i rigeligt Maal nyde den Hellig-Aands Gaver og Velsignelser — hvis I ville bevise for Herren, at I selv i Lidelser ere bestemte paa at tjene ham, samt prøve ham og se, om han ikke ifølge sine Forjættelser vil udgyde sine Velsignelser over Eder, og hvis I selv ville høre til de Fattige, som Jesus mente, da han sagde: „Salige ere de Fattige, thi Himmeriges Rige er deres" — da betal Eders Tiende.

Vi sige til de Rige: Hvis I ikke ville, at Eders Rigdom skal fordærve Eders Sjæle, hvis I ikke ville, at den skal bringe Forbandelse istedetfor Velsignelse, og føre Eder ned til Død — dersom I, naar jordiske Skatte slaa fejl, ville have Liggendefæ samlede i Himlen, saa betal Eders Tiende og afhjælp de Trængendes Mangler. Og vi sige til Alle: Dersom I nogensinde vente at nyde de Trofastes Velsignelser i Zion, at træde ind i Herrens Hus, at modtage de evige Livs Nøgler og Kræfter, at blive Midler til at sammenføje Eders Slægters brudte Led, at blive den højeste Guds Konger og Præster samt Frelsere paa Zions Bjerg, og tilsidst modtage en Arv paa Jorden, efter at den er helliget, renset og bleven Faderens Opholdssted — saa betal Eders Tiende, og bered Eders Hjerter til at overdrage enhver Ting til Herren, naarsomhelst han fordrer sit Eget, som han nu tillader Eder at være Forvaltere over. — Uden I gjøre disse Ting, vil Eders Løbebane i dette Rige snart være forbi, Eders Lys vil blive vendt til Mørke, og Aabenbaringens Stjerne, som vilde have ført Eder frem med tiltagende Styrke til den evige Herligheds Glands, vil aldeles blive borte for Eders Blik.

Ankomst af Missionærer.

Den 4de ds. ankom hertil 11 af de i Aarskonferencen kaldede Missionærer til Skandinavien, nemlig: Simon Christensen fra Richfield, Jens Iver Jensen fra Elsinore, John Christensen fra Brigham City, C. P. Warnick fra Pleasant Grove, H. J. Christiansen og C. H. Lundberg fra Logan, Ole C. Tellefssen og Lars K. Larsen fra Hyrum, Hans Madson fra Ogden, N. O. Andersson fra Ephraim og Anders G. Johnson fra Grantsville. Disse Brødre forlode vort Bjerghjem d. 13de

f. M. og have havt en hurtig og lykkelig Rejse baade over Land og Vand. Vi nedbede Herrens Velsignelse over dem og haabe, at de maa udføre et stort og godt Arbejde i Skandinavien. Der findes nu ikke mindre end 56 Ældster fra Zion i denne Mission.

Beskikkelse.

Ældsterne Simon Christensen, Jens Iver Jensen og John Christensen beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference, Ældste Hans Madsen i Aarhus Konference, Ældste Hans J. Christiansen i Kjøbenhavns Konference, Ældsterne Anders Gustaf Johnson og C. H. Lundberg i Gøteborgs Konference, Ældsterne Nils O. Andersson og Carl Peter Warnick i Skaane Konference, og Ældsterne Lars K. Larsen og Ole C. Telleffsen i Kristiania Konference; alle under de respektive Konferencepræsidenters Ledelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencepræsidenterne anmodes om snarest muligt at indsende Beretning til „Stjernens" Kontor, om hvormange Emigranter, der efter al Sandsynlighed ville komme til at rejse med første Emigrantselskab fra deres respektive Konferencer.

Konferencemøder.

Konferencemødet i Aalborg tog sin Begyndelse i den for Lejligheden smukt dekorerede Sal i Urbansgade Nr. 26, Lørdag d. 18de April om Aftenen Kl. 8.

Nærværende vare: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, N. P. Rasmussen, Konferencens Præsident, samt Ældsterne Geo. Frandsen, N. M. Andersen, N. C. Larsen, L. C. Mariager, C. L. Hansen og O. Sonne; alle fra Zion.

Efterat Mødet paa den sædvanlige Maade var bleven aabnet med Sang og Bøn, gjorde Præs. Rasmussen nogle passende Indledningsbemærkninger, hvorpaa Tiden overlodes til Forstanderne, som dernæst afgave deres Rapporter. Af disse fremgik det, at Tilstanden blandt de Hellige i Almindelighed var god, medens der iblandt de Fremmede herskede stor Ligegyldighed ligeoverfor Evangeliet, dog var der bleven solgt en hel Del Skrifter, afholdt en Mængde Forsamlinger og 56 Medlemmer tillagte Menigheden ved Daab i det forløbne Halvaar.

Den øvrige Tid blev benyttet af Ældste Geo. Frandsen fra Aarhus Konference, som bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og talte om Israels Indsamling som Opfyldelse af de i den Hellige Skrift nedskrevne Profetier.

Søndag d. 19de, Formiddag Kl. 10.

Ældste C. L. Hansen talte om Forskjellen mellem de Sidste-Dages Helliges Religion og Sekternes Lærdomme, det ægte og det uægte Præstedømme samt Følgerne af at forkaste den retmæssige Autoritet.

Præs. N. Wilhelmsen udtalte sin Tilfredshed over den Fremgang, Sangkoret i Aalborg havde gjort siden forrige Konferencemøde under Ældste N. M. Andersens Ledelse og bemærkede, at god Sang bidrog meget til at gjøre en Forsamling interessant og opbyggende. Han talte

om de mange og store Velsignelser, som vare forjættede Abraham og hans Efterkommere, hvorom den Hellige Skrift bar Vidnesbyrd; talte belærende til de Hellige om deres Pligter mod Gud, deres Brødre og Søstre samt deres Medmennesker og sagde, at vi burde aldrig tale ilde eller bespotteligt om Andres Gudsdyrkelsesmaade. Herren har givet os alle en fri Villie, saa at vi efter eget Valg kunne adlyde eller forkaste hans Bud og Befalinger. Landets Love giver os Frihed i Lighed med andre Mennesker, og som Hellige bør vi respektere Alles Rettigheder, ligesom vi til Gjengjæld gjøre Fordring paa, at Andre skulle respektere vore Rettigheder.

Eftermiddag Kl. 2.

Præs. N. P. Rasmussen oplæste den statistiske Rapport for hele Konferencen, samt Regnskabsrapporten for det sidste Halvaar, og foreslog derefter Kirkens Autoriteter til Opholdelse, hvilke Forslag bleve alle enstemmigt vedtagne. Han talte derefter om Aarsagen til den Enighed, som er saa karakteristisk for de Sidste-Dages Hellige i alle deres Forretningsanliggender.

Ældste L. C. Mariager gjorde nogle Bemærkninger angaaende Evangeliets første Priciper, om Guds Riges Oprettelse paa Jorden for aldrig mere at blive borttaget, og om de Helliges Indsamling til Zion.

Ældste N. M. Andersen talte om Nødvendigheden af, at de Hellige ofte mødte tilsammen for at blive belærte om deres Pligter og styrkede i Troen; opmuntrede de tilstedeværende Fremmede til at undersøge de Sidste-Dages Helliges Lærdomme og talte om Guds Riges rette Organisation, Ordinancer, Myndighed og Orden.

Præs. N. Wilhelmsen talte om Guds retfærdige Handlemaade med Menneskene, at han tilbød dem Evangeliet til deres Frelse, og Skriften beviser, at han aldrig har straffet eller ødelagt noget Folk eller nogen Nation uden først at have advaret dem ved sine Tjenere og give dem tilstrækkelig Tid til Omvendelse; sagde at Tidernes Fyldes Husholdning, som har været hentydet til af de gamle Profeter og Apostle, var bleven paabegyndt paa Jorden ved Profeten Joseph Smith, hvem Herren udkaarede til et Redskab i hans Haand i dette Øiemed; talte om Emigrationen, Familieforhold, Forældres og Børns Pligter mod hverandre, de Helliges evige Fremadskriden og sluttede med en faderlig Opmuntring til de Hellige om at efterleve deres Religion.

Aften Kl. 6.

Ældste N. C. Larsen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og om Guds Riges Oprettelse paa Jorden ligesom i fordums Dage.

Ældste O. Sonne talte om Guds Handlemaade med Jøderne og hentydede til deres lange Adspredelse og haarde Straf, som Følge af deres Forkastelse af Verdens Frelser.

Præs. N. P. Rasmussen omtalte den Modstand, de Ældste møde, naar de søge at oplyse Menneskene om Frelsens og Saliggjørelsens Evangelium. Den Hellige Skrift beviser, at Herrens Tjenere fordum bleve imødegaaede paa en lignende Maade; hentydede til Tidernes Tegn, de Ugudeliges Tilintetgjørelse, Kristi anden Tilkommelse og den tusindaarige Fredsregjering.

Præs. N. Wilhelmsen talte atter meget belærende til de Hellige og opmuntrede dem til at give Agt paa de Raad og Underviisninger, som fra Tid til anden blive dem givne af deres Ledere, thi disse vare gode Mænd. Udtalte sin Tilfredshed over Evangeliets Fremgang samt over det Arbejde der var

bleven udført i Løbet af den forbigangne Vinter.

Mandag Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket Brødrene Geo. Frandsen, N. Wilhelmsen og N. P. Rasmussen talte belærende og opmuntrende til de forsamlede Brødre.

Troels Jørgensen,
Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Aarhus afholdtes d. 24de og 25de April, og overværedes af følgende Brødre fra Zion: Missionens Præsident, N. Wilhelmsen, C. Jensen, Konferencens Præsident, N. P. Rasmussen, Præsident for Aalborg Konference, samt Ældsterne A. P. Rose, Geo. Frandsen, Peter Nielsen, C. A. Christensen, L. Suhrke og J. F. Thorup.

Lørdag d. 24de, Aften Kl. 8.

Forstanderne for de forskjellige Grene afgave deres Rapporter, hvoraf fremgik, at Tilstanden var god blandt de Hellige, og Udsigterne for Evangeliets Fremme vare lovende. Derefter oplæste Præs. C. Jensen et Brev fra Br. L. Svensen, Konferencens tidligere Præsident, hvori han takkede Brødrene i Præstedømmet samt de Hellige i Almindelighed for den Bistand, de havde ydet ham og Herrens Værk under hans Ophold iblandt dem. Ældste P. Nielsen benyttede det Øvrige af Tiden og talte opmuntrende til Forsamlingen.

Søndag d. 25de, Formiddag Kl. 10.

Præs. N. P. Rasmussen talte om Evangeliets Gjengivelse og henviste til Profetierne desangaaende, sagde, at Præstedømmet atter var anbetroet Mænd i Kjødet og Guds Rige igjen oprettet paa Jorden, at Menneskene nu blive opfordrede til at adlyde Evangeliet, samt til at drage ud fra Babylon. Han beviste af Skriften, at Guds Riges Evangelium altid har været misforstaaet af de fleste Mennesker, desuagtet har det altid nedkaldt Guds Mishag og Straf over dem, som forkaste det, men Velsignelse og Frelse over dem, som adlyde det, og dets Prædiken vil i denne sidste Uddeling bringe de samme Følger.

Præs. N. Wilhelmsen opmuntrede de Hellige til Flid og Trofasthed, forklarede Guds Riges Orden og hvorledes Menneskene vilde blive dømte efter deres Gjerninger; han glædede sig over, at Tilstanden var saa god i Aarhus Konference og at Herrens Værk rullede saa godt fremad; sagde, at de Hellige havde gode Mænd til at lede dem, hentydede til Guds forunderlige Styrelse med hans Folk, og tilføjede, at ingen Magt formaaede at standse Guds Riges Fremgang.

Eftermiddag Kl. 2.

Præs. C. Jensen foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Dernæst oplæste han den statistiske Rapport, ifølge hvilken 80 vare døbte siden sidste Konference. Regnskabsrapporten oplæstes ogsaa, som tilkjendegav, at Konferencens financielle Anliggender vare i den bedste Orden.

Præs. N. Wilhelmsen og C. Jensen gjorde nogle Bemærkninger om de Helliges Enighed saavel i timelige som aandelige Ting, hvilket var et Bevis paa, at de vejledes af Herrens Aand.

Ældste A. P. Rose udtalte sin Glæde over at være samlet med de Hellige til Konference, følte ofte bedrøvet, naar han tænkte paa den Vildfarelse, Menneskene vare i med Hensyn til Saliggjørelsens Evangelium, opmuntrede de Hellige til Trofasthed og til at lade deres gode Gjerninger vidne for vore Medmennesker, samt paa alle mulige Maader at gjøre hvad de kunne for Sandhedens Udbredelse; talte ogsaa om Familieforhold

og den Indflydelse, som de Ældres slette Exempel har paa Børnene.

Ældste Geo. Frandsen dvælede en kort Tid ved Evangeliets første Principer, vor Prøvestand her paa Jorden og Guds Riges Oprettelse i de sidste Dage, samt vidnede om, at Tiden var nær, da Herrens Lov skal udgaa af Zion og hans Ord af Jerusalem.

Ældste C. A. Christensen hentydede til den Opofrelse, som Herrens Tjenere kunde gjøre for at fremme Guds Gjerning, naar de vare ledte af hans Aand, sagde, at Verden ikke kunde udføre noget Lignende; talte om det hellige Præstedømme, og at den Tid vilde komme da disse Mænd, som besidde det, ikke længere ville vandre omkring iblandt saadanne Nationers Indbyggere, som nu stride imod det.

Aften Kl. 7.

Ældste J. F. Thorup bar Vidnesbyrd om Evargeliets Gjengivelse og opmuntrede de Hellige til Ydmyghed og Aarvaagenhed, samt til at efterleve deres hellige Religion.

Ældste L. Suhrke talte om Folkets religiøse Tilstand i Slesvig-Holsteen og andre Dele af det nordlige Tydskland, hvor han var kaldet til at arbejde; opmuntrede de Hellige til Enighed og Kjærlighed og til at gjøre stadig Fremgang i det Gode.

Præs. N. Wilhelmsen holdt derefter en længere Tale, der hovedsagelig var rettet til de Fremmede, og med kraftige og overbevisende Ord fremsatte han forskjellen mellen Kristi Kirke og Sekterne; sagde, at Medlemmerne af de fleste sekteriske Samfund vare faldne saa dybt, at de havde tabt saavel al sand Kundskab om Gud selv som om den rette Gudsdyrkelsesmaade; han raadede de Fremmede til at undersøge de Lærdomsprinciper, som læres af de Ældste i denne Kirke, opmuntrede ogsaa de Hellige til at bevare den Aand, som saa rigelig havde været udgydt over dem i denne Konference, og til at være fulde af Kjærlighed, Medlidenhed og Overbærenhed samt søge at bevare de Unges Dyd og værne om hverandres Karakteer og gode Rygte; nedbad Herrens Velsignelse over Alle.

Efter nogle passende Bemærkninger af Præs. C. Jensen sluttedes Konferencen til ubestemt Tid med Taksigelse af Præs. N. Wilhelmsen.

Under alle Møderne var den rummelige Sal aldeles opfyldt af opmærksomme Tilhørere, hvoriblandt mange Fremmede, og Herrens Aand var rigelig udgydt over Brødrene, som talte. Det fortjener ogsaa at bemærkes, at de Hellige i Aarhus havde smykket Forsamlingslokalet paa en særdeles smagfuld og tilfredsstillende Maade, hvilket i Forening med Sangkoret, der akkompagneredes af 4 Blæseinstrumenter, gjorde et godt Indtryk paa Alle, som kom tilstede, og bidrog sit til at bringe en god og behagelig Indflydelse over Forsamlingerne.

Et Præstedømsmøde afholdtes Mandag Formiddag, hvor saadanne Raad og Instruxer, som ansaas for passende, bleve givne af Brødrene C. Jensen, N. P. Rasmussen og N. Wilhelmsen.

Om Aftenen afholdt Aarhus Grens „Kvindelige Hjælpeforening" et Møde, i hvilket Brødrene N. P. Rasmussen, L. Suhrke, A. P. Rose og N. Wilhelmsen talte belærende til Søstrene og opmuntrede dem til at fortsætte deres gode og velsignelsesrige Virksomhed; det paalagdes dem i Særdeleshed at indprænte paa de Unges Hjerter Sandhed, Dyd og Evangeliets rene og hellige Principer.

C. Christoffersen,
Skriver i Konferencen.

Et historisk Digt i Anledning af Kirkens Jubilæum.

Mens Mørket indhyllede Folket paa Jord
Og Striden om Gudsfrygt var bleven saa stor,
Mens Folkenes Præster i Virvar gik frem
Og lærte, skjøndt Sandhed var fremmed for dem,
Da var der en Yngling, som troede paa
At bede til Herren i Haab om at faa
Den sande Oplysning og Kundskab om Gud,
Hvorfor han i Skoven alene gik ud.
Paa bøjede Knæ han opløfted' sin Røst
Og bad saa oprigtig om Visdom og Trøst.
Strax Satan var rede og tasted' ham an
Med Helvedes Magter det bedste han kan.
Men som han laa bunden og næsten forsagt,
Et Lys saas paa Himlen — han atter fik Magt,
Han strax blev befriet fra Fjenden saa grum,
Og himmelske Væsner tilsyne da kom.
Ja Faderen selv og hans Søn i stor Glands
Tiltalte ham venlig, og Joseph ved Sands
Gjentager sin Bøn til sin Skaber og Gud,
Og faar den besvaret med himmelske Bud.
Thi Jesus ham sagde, at Folket paa Jord
Var' alle afvegne fra Sandhedens Ord,
Samt at de gik frem paa Fortabelsens Vej
Og Midlet til Frelse det kjendte de ej.
Men Joseph fik Løfte, at hvis han var tro
Da skulde hans Hjerte faa Himmelens Ro,
Og han skulde blive et Redskab med Magt
Til snart at oprette den evige Pagt.
Glad Joseph gik hjem, thi han følte sig fri
Fra Mørket og Striden, som før han var i;
Strax vidned' han modig om hvad der var skeet,
Hvorfor han blev ofte forfulgt og udleet.
Men som han en Aften begav sig til Ro
Og søgte sin Gud i stor Tillid og Tro,
Da kommer Moroni fra Himmelen ned
Og bringer fra Herren endmere Besked.
Hin hellige Engel Oplysning ham gav
Om gamle Optegnelser lagt' i en Grav,
Der indeholdt Læren om sand Tro paa Gud
Samt Fylden af Sandhedens frelsende Bud.
Da Joseph den næste Dags Morgen stod op
Han vandrede strax til den gamle Højs Top,
Som kaldtes Cumorah; det Englen ham bød,
Og Joseph, som altid var villig, adlød.
Her fandt han da Stedet, hvor Pladerne laa,
Han løftede Stenen og tydelig saa
De hellige Skrifter med Urim og mer,
Som fordum nedgroves i Tro af Guds Ser.
Guds Engel Moroni nu atter staar frem
Og byder, at Joseph ej tager det hjem,
Thi han skulde vente endnu nogle Aar
Mens mere Oplysning fra Herren han faar.
Han atter var lydig, Aar fire hengik —
Og da han omsider Optegnelsen fik
Med Urim og Thumim samt Engelens Bud
Om strengt at adlyde og elske sin Gud.
Nu Prøver blev mange, thi Satan var vred
Og ophidsed' Folk til at gjøre Fortræd,
De Joseph forfulgte paa Land og i By
Tilsidst fra sit Hjem han i Hast maatte fly.
Men Herren var med ham og ledte ham hen
Til Floden Susquehannah; her fandt han et Hjem
Og Venner, hvis Tillid og Hjerter han vandt,
Blandt Andre her Cowdery med ham sig forbandt.
Her strax han begyndte den Gjerning saa stor,
Der siden ham gjorde navnkundig paa Jord;
Han her oversatte Guds Ord rent og klart
Som laa i Cumorah saalænge bevar't.

I Aarene tvende han stadig vedblev,
Og som han dikterede, Cowdery nedskrev;
Tilsidst blev de færdig og Mormons Bogs Ord
Blev trykt og udspredtes blandt Folket paa Jord.
Til Vidnerne trende fra Himlen Guds Røst
Kundgjorde, til Tusinders Glæde og Trøst,
At Bogen var oversat ganske korrekt
Og de skulde vidne derom uden Frygt.
Nu var Evangeliet atter gjenbragt,
Men hvem skulde lære om Sandhedens Pagt;
Thi Præstedømsmagten ej fandtes paa Jord,
Med Ret kunde Ingen forkynde Guds Ord.
Johannes den Døber derfor kommer frem
Til Joseph og Cowdery og giver til dem,
Ved Hænders Paalæggelse, Magten fra Gud
Til frit at forkynde det frelsende Bud.
Og Peter, Johannes og Jakob steg ned
Som Jesu Apostle til Joseph i Fred
Og gav til ham Himmelens Nøgler og Magt,
Som tilhører Herrens den evige Pagt.
I Byen Fayette, betragt nu hvad sker,
Der Kirken grundlagdes ved Joseph den Ser
Med Medlemmer sex, der saa glade og fro
Forsamlede vare i Bøn og i Tro.
Et halvt hundred' Aar er henrunden idag
Fra Tiden, da disse begyndte den Sag,
Hvortil vi os klynge med Glæde saa stor —
En Gaade for Alle, som ikke det tror.
Man har os saa ofte mishandlet og slaaet,
Men indtil idag vi dog mandigt har staaet;
Vel dræbte man Joseph og Hundreder fler,
Men alt dette fremmede Sagen kun mer.
Man jog os fra Kirtland, fra Jackson og Clay,
Man myrdede Mange i Caldwell og Ray;
Tilsidst fra Missouri de dreve os ud
Fordi vi ej vilde fornægte vor Gud.
Vi byggede Nauvoo saa yndig og skjøn
Oprejste et Tempel for Herren Guds Søn,
Men herfra man jog os i Ørkenen hen,
Da rejste vi sorgfuld' til Bjergenes Gjem.
Hin Rejse var møjsom, besværlig og lang
Og Hundreder døde af Mangel og Trang.
Med Graad vi begrov vore Kvinder og Børn
Og Venner i Ørken blandt Stene og Tjørn.
Men nu er vi stærke i Bjergenes Skjød,
Og didhen vi samles, som Herren os bød,
Vi frygte ej Nogen, thi Gud er med os;
Han styrer vor Gang, vore Fjender til Trods.
Fra Zion snart Vælde og Herredom stor
Vil strække sig ud over hele vor Jord,
Og Jesus som Konge i Zion vil bo,
Da skulle de Hellige leve i Ro.

Kjøbenhavn d. 6te April 1880.

Andrew Jenson.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17. Den 1. Juni 1880. 29. Aargang.

Jubelaarets Aarskonference.

(Fortsat fra Side 248.)

Onsdag d. 7de April Kl. 2 Eftm.

Koret sang: Let every mortal ear attend

Bøn af Ældste Joseph F. Smith.

Koret sang: Hark the song of jubilee

Ældste L. John Nuttall foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve vedtagne med enstemmigt Votum i samme Orden som ved sidste Oktoberkonference, med Undtagelse af Wm. W. Taylor, der blev valgt til en af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds, istedetfor afdøde Albert P. Rockwood.

Ældste Albert Carrington citerede fra Mormons Bog, 2 Nephi 26 Kap. 31 Par.: „Men Arbejderne i Zion skulle arbejde for Zion; thi dersom de arbejde for Penge, skulle de omkomme;" han sagde, at det var de Helliges Pligt at arbejde for Guds Riges Opbyggelse og Grundfæstelse paa Jorden og for at Retfærdighed kunde blive fremherskende paa denne vor himmelske Faders Fodskammel. Han vilde spørge, om vi i Løbet af de sidste halvtredsindstyve Aar havde lagt den tilbørlige Vægt paa dette Forlangende? Herren havde besluttet, at de, som beboede Amerikas Land og som til enhver Tid gave Agt paa alle hans Befalinger, skulde blive velsignede, men hvis ikke, skulde de blive udelukkede fra hans Nærværelse. Det er os paalagt, at elske Herren af vort ganske Hjerte og vor Næste som os selv. Er der Nogen, som troer, at disse Befalinger ville blive tilsidesatte for at behage vore Ideer og Forestillinger eller private Følelser og Luner? Dersom der findes Saadanne, ville de blive skuffede i deres Forventning. Han ønskede i Særdeleshed at tale om den Vedvarende Emigrationsfond. Siden den blev oprettet i 1850 havde den udfriet Tusinder af vore undertrykte Brødre og Søstre fra Trældoms Aag i fremmede Lande og givet dem Lejlighed til at blive meddelagtige i de Velsignelser, som nydes af Nutidens Israel i disse Bjergegne. Naar han

tænkte paa, hvorledes Nogle, der vare blevne hjulpne, senere havde handlet, og Andre, der nu ere værre stillede end de vare førend de fik Hjælp, var han nær ved at tabe Modet. Men i Betragtning af alle Ting, som stod i Forbindelse med det ædle Foretagende, kunde han ikke blive modløs, uagtet han var foruroliget over den Forsømmelse og Ligegyldighed, som udvistes af Mange med Hensyn til denne Fond, hvis Formaal var de Fattiges Udfrielse. Det var ønskeligt, at saamange som mulig, i det indeværende Aar, skulde udfries ved Fondens Hjælp. I 1860 blev omtrent 70,000 Dollars af dens Midler anvendte til de Fattiges Indsamling, og idet man udfriede dem, som vare mest fattige, var Bestemmelsen at hjælpe Saadanne, som selv kunde sammenspare en Del af deres Rejsepenge, det følgende Aar. Men det syntes som om denne Hensigt ikke opnaaedes, da Hjælpen endnu maatte anvendes til de meget fattige. Man kunde indvende, at mange af dem, som vare blevne udfriede, havde vist sig uværdige, men hvorledes kunde det, uden speciel Aabenbaring i ethvert enkelt Tilfælde, opdages, hvem der vilde handle som Hellige bør. Evangeliets Net samlede jo alle Slags Fiske. Han klagede over Enkelte, der skyldte Fonden, som forlangte deres Gjæld eftergivet, fordi de Beviser, de havde underskrevet, vare blevne saa gamle, at de ikke kunde indkræves ifølge Loven. En Gjæld blev aldrig saa gammel, at den ikke skulde betales, ifølge ærlige og retfærdige Principer. Han samtykkede i at eftergive Gjæld, der stod imod Saadanne, som ikke kunde betale, men alle Andre burde betale, hvad de skyldte. Ingen var bleven undertrykt. De, som vare blevne hjulpne, havde man raadet til, saasnart de erholdt Arbejde, først at betale deres Tiende og forskaffe sig det Nødvendige til Livets Underholdning, og derefter betale deres Gjæld til Fonden saa hurtig som muligt. Men der fandtes Nogle, som nægtede at betale Renterne, medens Andre ogsaa vægrede sig ved at betale en Del af eller hele Hovedsummen, men de, som vare i Besiddelse af Evangeliets Lys og Liv, opfyldte deres Forpligtelser, saa snart de kunde. Med alle dets Anstrængelser havde det Vedvarende Emigrationsfonds Selskab kun været istand til at sende til Liverpool, siden Afslutteljen af forrige Aars Emigration, den ubetydelige Sum af 112 Pund Sterling (1916 Kr.) Han følte sig skamfuld over et saa lille Beløb, men det var alt hvad Selskabet havde kunnet gjøre. Han ansaa Indsamlingen af det adspredte Israel for at være en ligesaa vigtig Del af Guds Riges Opbyggelse som noget Andet, og dersom de Hellige i Fremtiden ikke bleve lidt mere nidkjære i denne Henseende, end de hidindtil havde været, troede han ikke de efterkom Befalingen, han havde citeret fra Mormons Bog, saaledes som de burde.

Præsident John Taylor bemærkede, at Zions ko-operative Handelsinstitution var villig til at gjøre sin Del med Hensyn til Eftergivelsen af de Fattiges Gjæld, eftersom Visdom og Forsigtighed vilde tilraade, og han troede, det vilde være godt dersom andre Handelshuse og Personer gjorde det samme. Det var kommen ham for Øre, at Nogle skulde have sagt angaaende Zions ko-operative Handelsinstitution, at den ikke stod i Forbindelse med Kirken, men var derimod et Monopol og andet Lignende. Dette, erklærede han, var falsk; Kirken ejede 360,000 Dollars af dens Grundkapital og desforuden vare 560 af Kirkens Medlemmer Aktiehavere i Institutionen. De, som gave sig af med at fortælle saadanne Usandheder, burde tiltales af deres Biskopper for Sladder. Det var nok muligt,

at man havde begaaet Fejl, men Institutionen er for Nærværende i en fortrinlig Tilstand og betaler en god Dividende, og han haabede, at de, som ejede Aktier i samme, ikke vilde tillade sig at blive et Rov for Spekulanter. Guds Rige fordrede, at vi skjænkede Opmærksomhed til baade timelige og aandelige Anliggender, Ting, som tilhører Tiden saavelsom Evigheden; men disse Pengeaffærer vare kun af liden Betydning i Sammenligning med Rigets store Ting, desuagtet maatte de behandles med Omhu og Forsigtighed. Hvad den Vedvarende Emigrationsfond angik, da var Hensigten ikke at løse fra deres Forpligtelser Saadanne, som kunne betale, men kun de Fattige. Dersom de Formuende ikke ville betale og være ærlige, lad dem saa gaa og blive talte iblandt de Uretfærdige. Dette er Guds Værk og det er os paalagt, at vi skulle frelse Verden tilligemed os selv og vore Forfædre samt opbygge Guds Rige, og hvormeget vi end virke med dette Formaal for Øje, gjøre vi kun vor Pligt. Han gjentog de Bemærkninger, han havde gjort om Formiddagen, og paalagde Autoriteterne og Folket, at de skulde sørge for Missionærernes Familier og se til, at de havde det godt. Det var et stort Privilegium at være istand til at gjøre godt. Medens vi sendte Evangeliet ud i Verden, burde vi efterleve det her hjemme. Medens vi viste Agtelse for Landets retmæssige Autoriteter, burde vi ikke deltage i eller opholde Synd og Fordærvelse i vor Midte. De Hellige skulde undervise de Unge om Herrens Veje, og i denne Henseende gjorde de unge Mænds og Kvinders Foreninger stor Nytte. Intet Folk under Himmelen nyde større Velsignelser end de Hellige. Trods vore Fjenders onde Planer og Anslag, nyde de Hellige større Frihed end Millioner af Mennesker i Verden; derfor bør vi føle os taknemlige, være ærlige og tro, holde vore Løfter, undgaa Retsstrid og gjøre det Gode, da vil Gud beskytte os i Nydelsen af vore Rettigheder. Vi skulle være virkelige Hædersmænd og dydige Kvinder; sand Dannelse bestaar i at gjøre Andres Liv saa lykkeligt og behageligt som muligt. Mænd bør behandle Kvinderne med Høflighed og ikke være bange for, at Damerne skulle løbe bort med Mændenes Rettigheder. Ægtemænd skulle elske deres Hustruer og Hustruer deres Mænd og Børn deres Forældre, saa at Fred og god Villie kunne blive raadende allevegne. Han talte strengt mod den syndige og fordærvende Civilisation, som man forsøgte at indføre iblandt de Hellige, og erklærede i Herrens Navn, at dersom Biskopperne og Præsidenterne ikke udryddede Synd og Uretfærdighed fra de Helliges Midte, men beskyttede og husede Forbrydere, da vilde de komme til at staa til Ansvar for de Synder, som de saaledes skjulte. Dersom vi vilde beflitte os paa Retfærdighed, vilde Gud velsigne og opholde os og bringe os sejrende til Maalet.

Til Svar paa Spørgsmaalet om Konferencen skulde fortsættes endnu en Dag, svarede Forsamlingen „Ja".

Koret sang en Hymne og Bøn opsendtes af Ældste Brigham Young.

Tredie Dag.

Torsdag d. 8de Kl. 10 Form.

Koret sang: Praise ye the Lord, my heart shall join.

Bøn af Ældste Orson Pratt.

Koret sang: Joy to the world! The Lord will come.

Ældste Lorenzo Snow sagde, at vi som Sidste-Dages Hellige erklære, at vi tro paa det evige Evangeliums Fylde, som er gjengivet fra Himlen med Præstedømmet, Ordinancerne, Gaverne, og Vel-

signelserne samt Aanden, som aabenbarer de forbigangne, nærværende og tilkommende Ting. Da vi annammede det, lovede vi at være lydige til Lysets, Livets og Sandhedens Aand. I Løbet af de henrundne 50 Aar har denne Aand ledet os i Himmelens Lys og Forstand i Forhold til vor Trofasthed til de Pagter, vi have sluttet med Herren i Daabens Vande, og naarsomhelst vi have forsømt at gjøre dette, have vi lidt Tab. Forsaavidt vi have været ledte af denne Aand, have vi levet i Fred og Enighed, overvundet Fjenden og gjort Fremgang paa den Vej, som fører til det celestiale Rige. Vore Uheld kunne vi tilskrive enten vor egen Uvidenhed, Forsømmelse eller Forsætlighed, og Fejlen har ikke været hos Herren eller hans Værk. Ved denne højtidelige Lejlighed vil det være godt for os at forny vor Pagt med Herren, og blive mere trofaste og nidkjære i de kommende Aar, end vi have været hidindtil; vi burde i Sandhed gjøre til vort Valgsprog „Guds Rige eller Intet", saa at det celestiale Riges Love kunne blive grundfæstede i vor Midte, alle vore Eiendele blive helligede, og saa at vi kunne vise for Himmelen vor Værdighed til at bære det Præstedømme, som Gud har paalagt os. Han sluttede med at bære Vidnesbyrd om Guds Krafts fysiske Tilkjendegivelser; han havde modtaget et Vidnesbyrd om Sandheden i hans Daab af Vand og den Hellig-Aand. Han vidste ogsaa, at Himlen havde anerkjendt hans Administrationer i Evangeliets Tjeneste og havde givet dem, som modtoge Ordinancer under hans Hænder, et lignende Vidnesbyrd. Joseph Smith fik sin Myndighed fra Engle; han paalagde Andre den og Guds Kraft ledsagede den allevegne.

Ældste Wilford Woodruff anførte Herrens Ord ved Profeten Esaias: „Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid." I Løbet af 50 Aar var en liden Kirke bleven til mange flere end et Tusinde, og paa mindre end 50 Aar til vilde vi blive en stærk Nation. Var det ikke fordi det vilde fornærme den „kristne" Verden, der ikke yndede visse Dele af Bibelen, saa vilde han have anført Daniels Ord angaaende dette Riges Bestemmelse, men han vilde spørge de Kristne, at hvis Herren havde til Hensigt at opfylde Daniels Profeti med dette Folk, hvorledes vilde de da kunne forhindre ham deri? Taleren citerede fra Herrens Ord til Profeten Joseph i Liberty Fængsel, at „Mennesket kunde ligesaa gjerne udstrække sin afmægtige Arm for at standse Missouriflodens fastsatte Løb, eller befale den at strømme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelske Kundskaber over de Sidste-Dages Hellige". Ældste Woodruff betragtede Verden for at være moden i Ugudelighed og sammenlignede den med en Hvedeager, paa hvilken Sæden maatte høstes for at den ikke skulde falde til Jorden og raadne. Jordens Høst er nær for Haanden, store Forandringer staa for Døren, Menneskenes Søns Komme er nær og Guds Straffedomme ville snart bryde løs. Herren fortalte Ezekiel, at han havde sat ham til en Vægter, og dersom han ikke advarede Folket, naar han saa Fjenden komme, da skulde deres Blod være paa hans Hoved. Saaledes var det ogsaa med Apostlene i denne Kirke. De kunde ikke sidde stille og se paa Ugudeligheden, som herskede omkring dem, eller bruge deres Præstedømme til privat Fordel; thi dersom de gjorde dette, vilde deres Magt blive dem berøvet. Saaledes forholdt det sig ogsaa med alle Andre,

som besad Præstedømmet. Det var paa Tide, at Alle, som havde gjort sig skyldige i Drukkenskab eller andre Onder, skulde omvende sig og aldrig gjøre Saadant mere. Ingen, som bander, bruger Brændevin eller Tobak, skulde tilstedes Adgang i Herrens Tempel for at annamme Velsignelser. Han ansaa Enhver, der ikke nogenlunde nøjagtigt efterkom Visdomsordet, for at være uskikket til at administrere Nadveren eller andre Ordinancer. Dette var Guds Zion, som alle Profeterne siden Verdens Skabelse havde omtalt. Førend Verden blev skabt, bleve vi beskikkede til at virke for dette Riges Opbyggelse, og dette maatte vi nu gjøre eller blive fordømte. Vor Mission er at berede Vejen for Menneskenes Søns Tilkommelse og opbygge Guds Rige; „derfor bereder Eder, o I Zions Indbyggere, for Forandringen, som skal komme." Taleren bar derefter Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og om Sandheden af dette Værk og sluttede med at bede Gud velsigne og dygtiggjøre os til at udføre vore Pligter, saa at vi kunne blive beredte til at modtage den Herlighed, som vente de Retfærdige.

Ældste Orson Pratt følte Trang til at takke Herren af sit ganske Hjerte for hans Velsignelser over de Hellige. Vi levede nu i det 51de Aar af dette Riges jordiske Tilværelse. Herren havde indgivet i sine Tjeneres Hjerter at være gavmilde mod de Fattige. Han haabede, at de Rige i Israel vilde følge Exemplet. Det havde været hans og Andres Pligt, ikke alene at prædike Evangeliet, men ogsaa at forkynde om de Ting, som ere i Fremtiden, samt proklamere Hedningernes Tider og udsamle af deres Midte Saadanne, som ville adlyde Sandheden. De nær forestaaende vigtige Begivenheder havde været omtalte saa ofte, at Nogle syntes at tro, det Hele var lig en gammel Sang; men disse Ting vilde nu snart finde Sted. Gud vilde udgyde sine Straffedomme og Enhver, som besad menneskelig Følelse, maatte sikkerlig sørge over de Ulykker, som ville ramme de Ugudelige. I Forbindelse med Profetierne hentydede han til de nylig gjorte Opdagelser i den store ægyptiske Pyramide, iblandt hvis Mærkværdigheder han nævnte denne Kirkes Oprettelse den 6te April 1830, som paa en tydelig, klar og ufejlbarlig Maade var fremstillet i Afmaalingen af Pyramidens saakaldte Grand Gallery og Trinet ved sammes Ende. Ældste Pratt skred derefter til at bevise denne Kjendsgjerning ved at anføre Talstørrelser ifølge den profetiske Afmaaling i Kubiktommer. Han hentydede til den overhængende Mur ved Enden af det omtalte Grand Gallery, der kunde betyde „Enden". Men hvad enten Taleren kjendte Noget til Pyramiden eller ikke, saa vidste han dog, at Enden paa Ugudeligheden var nær. Han vidste, at Gud havde talt fra Himlen og at dette Værk var fra ham. Gud havde aabenbaret ham dette i hans Ungdom samt at dette Rige vilde bestaa. Alle Nationer vilde blive advarede, og derefter skulde det store Babylons skrækkelige Fald finde Sted. „Lad derfor Zions Børn opvaagne, øve Retfærdighed og ophøre med at gjøre Ondt, paa det de maa undgaa de Straffedomme, som skulle komme, og arve de rige Velsignelser, der ere lovede." Vor Forløsningstime er nær og de Hellige skulle snart atter besidde Zions Centrumstav. Han nedbad den levende Guds Aand og Velsignelser over Alle, som ønskede at tjene Herren, saa at Ødelæggeren maatte blive bortdreven fra de Helliges Midte og Guds Herlighed aabenbares i Israel.

Ældste C. C. Rich sagde, at vi ikke kunde forlade denne Konference og sige, at vi ikke havde modtaget de Undervisninger, vi havde Behov. Det var vor Pligt at lægge vore Misforstaaelser med hverandre tilside og blive Et, søgende at opbygge Guds Rige paa den rette Maade og ikke prøve paa at gjøre det efter vort eget Skjønnende. Alle Guds Velsignelser ere udlovede paa visse Betingelser og nogle af disse kunne kun erholdes i Templer, byggede i visse Øjemed. Dette burde vi forstaa og handle derefter. Gud var villig til at give os sine Velsignelser, forsaavidt vi vare villige til at modtage dem, men paa hans egne Vilkaar, ikke ifølge vore, medmindre de stemme overens med hans. Taleren stadfæstede, hvad de andre Talere havde sagt, og bar Vidnesbyrd om, at Gud havde givet ham Bevis paa Sandheden af dette Værk, da han først annammede Evangeliet. Han sluttede med at formane de Tilstedeværende til at bringe Konferencens Aand med dem hjem, bestemte paa at sætte de Raad og Lærdomme, som vare givne, i praktisk Udførelse, og saaledes ogsaa bringe den samme gode Indflydelse over Andre og hjælpe til at grundfæste Retfærdighed.

Ældste Erastus Snow anførte Pauli Ord: „Haabe vi alene paa Kristum i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker." Dette blev sagt i Betragtning af det Had og den Forfølgelse, som de Hellige maatte udholde i Pauli Dage. Taleren mente, idet han overvejede den Dadel, Forfølgelse og Uretfærdighed, som de Hellige havde været underkastede, at dersom det ikke var for Sikkerheden og Haabet, vi havde angaaende Fremtiden, og Guds beskyttende Haand, der var udrakt til vort Bedste, da kunde vi næsten fortvivle. En af de Gamle havde sagt: „Et Slag af en Ven er bedre end et Kys af en Fjende." Formedelst den skarpe Irettesættelse af Herrens Tjenere bragtes vi til at se og overvinde vore Fejl og komme i Naade hos Herren. Taleren viste Nødvendigheden af at høre op med Synd og Hykleri, modstaa Fristelse og ikke skjule vore Urenheder eller tænke, at vi kunne afvaske dem ved Herrens Hus's Ordinancer, naar det indre Menneske var fordærvet. Præstedømmet, som vi have annammet tilligemed dets Nøgler og Ordinancer, kan alene bruges i Forbindelse med Himmelens Kræfter, og ifølge Sandhedens og Retfærdighedens Love. Profeten Joseph modtog disse Nøgler fra de hellige Mænd, som besadde dem fordum, med det Løfte, at de ikke mere skulde blive borttagne fra Jorden. Uagtet Menneskene kunne synde og miste deres Velsignelser, vil Præstedømmet og Guds Magt forblive tilbage og Herrens Hensigter ville blive fuldbyrdede. Taleren hentydede til Løfterne angaaende Israels Frelse, naar „Hedningernes Fylde" er indgaaet, og erklærede, at dette var Forløsningens Værk, som Herren havde paabegyndt. Han opmuntrede de Hellige til at leve et retfærdigt Liv og ønskede Guds Velsignelser over alle Embedsmænd, baade kirkelige og borgerlige, samt over enhver Mand, Kvinde og Barn, som bestræbte sig for at tjene Herren uden Hykleri.

Ældste Franklin D. Richards sagde, at han for omtrent 42 Aar siden blev overbevist om Sandheden af dette Evangelium, idet han i en Alder af 17 Aar hørte den nu aldrende Veteran Joseph Young forkynde Ordet. Han omtalte, hvorledes han annammede Evangeliet og modtog ved Aabenbaring fra Herren et Vidnesbyrd om dets Sandhed, hvorom han aldrig siden havde næret Tvivl. Det fordrede en vis Grad af Heltemod

til at kunne være en Hellig. Han bevidnede, at de Helliges Bønner for de tolv Apostle som Aabenbarere bleve ikke opsendte forgjæves. De Tolv voxede i den Kjærlighed og Enighed, som gjorde dem stærke og bragte dem nær til Herren. Han profeterede om Israels og Judas hurtige Indsamling, ogsaa om de ti Stammers Komme fra Nordenland og Lamaniternes Forløsning. I Modsætning til de Forenede Staters 40 Millioner Mennesker, som igjennem deres Repræsentanter modarbejdede vor Religions Ordinancer og Institutioner, henviste han til de over hundrede Gange 40 Millioner himmelske Hærskarer, som se paa os forventende, at vi ville adlyde Guds Love. Han opmuntrede de Fattige til at glæde sig over den Befrielse fra Gjæld, som var kommen mange af dem tilgode, og opmuntrede Alle til at tjene Herren og styrke sig formedelst hans Navn; og med sit Apostelskabs Myndighed bad han, at Himlens bedste og rigeste Velsignelser maatte hvile over dem.

Ældste Brigham Young bevidnede, at Gud havde været med os i denne Konference. Han haabede, at de Fattige vilde modtage de Velsignelser, som vare blevne dem tildelte, med Taknemlighed og Beskedenhed. Han henviste til de mislykkede Forsøg, der havde været gjorte paa at ødelægge os, og vor Tilvæxt, Fremgang og Enighed som tydelige Beviser paa, at Gud havde vejledet, bevaret og velsignet os; han sluttede med at bære et kraftigt Vidnesbyrd om Værkets Sandhed.

Ældste Joseph F. Smith bar Vidnesbyrd om de afholdte Talers Sandfærdighed; hentydede til de overhængende Straffedomme, som vare blevne omtalte, sagde, at de havde været forudforkyndte af Engle og Profeter, ikke alene i gamle Dage, men i denne vor Tid, og dette Evangelium var en direkt Proklamation fra Himlen i denne Verdens Tidsalder. Engelen Moroni havde under sit Besøg til Joseph Smith omtalt disse Straffedomme og underrettet ham om, at de snart vilde finde Sted. De Ugudeliges Magt vilde blive brudt og Babylon falde. Taleren havde faaet et Vidnesbyrd derom direkt fra Gud, og dersom de Hellige ikke bevarede sig ubesmittede af Babylons Synder, vilde de allerførst falde, naar Plagerne begyndte ved Guds Hus. Dette var Herrens Ord og ikke Menneskers, og han bad, at vi maatte blive istand til at overvinde det Onde og bestaa naar Herren kommer.

Ældste Albert Carington anførte Herrens Ord fra Mormons Bog, hvor der staar, at hvilketsomhelst Folk, der ejer Amerikas Land, skal tjene Gud eller vorde udrydded. Hentydede til de Nationers Skjæbne, som tidligere beboede dette Kontinent og paaviste, at det samme vilde gjentage sig med Landets nuværende ugudelige Indbyggere. Tilføjede sit Vidnesbyrd om, at dette Værk var af Gud og ikke af Mennesker, samt at det vilde bestaa trods Modstand og Forfølgelse i alle Skikkelser. Han sørgede over de Ulykker, som ville ramme Verden, og haabede, at de Hellige vilde tjene Gud og vorde frelste.

Ældste Moses Thatcher spurgte om det ikke, efter Slutningen af denne Konference, vilde være godt, dersom vi gave os selv det Spørgsmaal: Ere vi beredte nok til at blive maalte med samme Maal, som vi have maalt Andre med, mon vi have været ydmyge, gudhengivne, trofaste og sandru, og mon vi ikke gjorde bedst i at forberede os i saadanne Ting, hvor vi have forsømt at gjøre vor Pligt, give Gjenoprejsning for

(Fortsættes Side 267.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Den ny Forsamlings-Hal i Salt Lake City.

Vi optage Følgende fra Deseret News:

„I Løbet af de sidste Uger før Konferencen blev Arbejdet paa ovennævnte smukke Bygning fremskyndet med stor Virksomhed, og uagtet der endnu findes Meget ufuldendt, er et rosværdigt Arbejde allerede fuldført, og Enhver, som besøger Bygningen, vil vistnok blive forbauset ved at se den Fremgang, der er gjort siden Nytaar.

Bygningen var iaftes oplyst og opvarmet i den Grad, som den vil blive, naar den er færdig. Professor Careless og Sangkoret holdt en Øvelse og i Løbet af Aftenen blev Orgelet prøvet, men da nogle af Piberne ere lidt utætte, stemmede det ikke. Piberne ses endnu i deres ubeklædte Tilstand, men naar de blive færdige og beklædte, vil Orgelet blive meget smukt og tiltrækkende for Øjet.

De tre Forhøjninger findes i den vestre Ende af Bygningen umiddelbart foran Koret og Orgelet og ere ligesom i det store Tabernakel opførte den ene højere end den anden, med en saadan Stigning, som passer baade for Taleren og Tilhørerne. Den laveste eller Nadverens Forhøjning er lige med Gulvets nedre Ende og er smukt malet i Valnødtræs Farve. De øverste Forhøjninger ere blot grundede, men ville, naar de blive færdige, være ens med den nederste. Endnu er der en god Del Malerarbejde at udføre paa Bænkene, Dørene og forskjellige Dele af Forhøjningerne. Pillerne, som understøtte Galleriet, ere malede som Marmor og ere meget smukke.

Det Første, som tiltrækker sig Opmærksomhed, naar man kommer ind i Bygningen, er det prægtige Loft, hvis Skjønhed og Kunstarbejde Ord ikke formaa at beskrive paa en saa rosende Maade, som det fortjener. Det deles i Afdelinger, sexten i Antal, ved en ligefrem men elegant Liste og Border. Afdelingerne ere naturligvis ikke alle af ens Størrelse, men for at stemme med Tagets forunderlige Form, findes Triangler, Kvadrater og Parallelogramer. Grundingen synes ved Lys at have en Straafarve og Listerne og Malingen at være udført i en rig lysebrun Farve, i hvilken der ikke findes noget Sørgmodigt. Fresko- og Ornamentalmalingen, som udfylder Afdelingerne paa Loftet, ere udførte af Br. Wm. C. Morris, og ere klare og smukke. De bleve udførte under Ledelse af Superintendent Henry Grow og med Præs. Taylors Bifald. Den store triangelformede Afdeling over Salens vestlige og ophøjede Del er smykket med Billeder, der fremstille det Altseende Øje, og Deseret, Utahs Vaabenmærke, samt de to nedre Hjørner med Nauvoo og Kirtlands Templer. De næste Afdelinger i Øst vise paa den nordre Side en Fremstilling af Peter, Jakob og Johannes, idet de bekræfte det Melkisedikske Præstedømme paa Joseph Smith, og paa den sydlige Side findes Joseph og Oliver Cowdery, modtagende det Aaronske Præstedømme af Johannes den Døber. Den næste og største Afdeling er den midterste og viser paa den nordre Side

Salt Lake og Logan Templer, og paa den sydlige Side Templerne i St. George og Manti. Over Templerne ere Billeder af Frelseren, Moses, Elias og Profeten Elias. Den triangeldannede Afdeling over den østre Ende af Bygningen er smykket med et stort historisk Freskomaleri, der fremstiller Engelen Moroni, som viser Profeten Joseph, hvor Pladerne laa skjulte i Højen Cumorah. De mindre Afdelinger indeholde blot smykkende Freskomalerier af ingen videre Betydning.

Over Indgangen paa den nordre Side findes Sætningen: „Pionererne ankom til denne Dal den 24de Juli 1847". Over den tilsvarende Indgang paa Sydsiden læses: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, organiseret den 6te April 1830".

Det umaadelige Arbejde, der er udført paa Bygningens øvre Del, og den fortrinlige Maade, det er udført paa, kan man kun bedømme ved at tage det i Øjesyn, og det taler i Sandhed rosende for dem, som have ledet Arbejdet.

Opvarmnings- og Belysningssystemet er blevet indlagt under den personlige Ledelse af Hr. David James, der ved sine Arbejder har bevist, at han er Mester i sit Fag. Varmeapparatet bestaar af to Dampkjedler, fabrikerede af W. H. Warner i New York. Kjedlerne ere anbragte i den vestre Ende af Bygningen, nedenunder Forhøjningen, og Dampen fordeles til alle Bygningens Dele ved Rør, som løbe under hveranden Bænk i Midten af Salen, samt ved tolv Beholdere, anbragte i Bygningens forskjellige Dele. En Presning af et og et halvt Pund vil frembringe tilstrækkelig Varme til at gjøre Lokalet behageligt, og denne lave Presning vedligeholdes ved Hjælp af en kunstig automatisk Indretning, som, naar en større Presning naaes, holder Trækvinden tilbage og Dørene paa Ildstedet aabnes. Dette er en højst nyttig Sikkerhedsventil. Det er derfor umuligt, at Ulykker kunne forekomme, og Presningen af et og et halvt Pund bør sikkerlig ikke forurolige Nogen. Ved Forsøg er det blevet godtgjort, at naar Kjedlerne ere fyldte, ville kun fem Gallon Vand fordampes ved at opvarme Salen i 24 Timer. Skulde det blive nødvendigt at gjøre Temperaturen varmere end for Nærværende, kan man med ganske lidet Besvær lægge extra Rør under hver Bænk i Bygningen og Apparaternes Varmeevne blive derved næsten fordoblede.

Bygningen oplyses ved en pragtfuld Lysekrone med tolv Blus, hængende i Midten af Loftet; fire med sex Blus i hver, en hængende fra hvert Hjørne; to Pillelamper, hver med fire Blus, paa den midterste Forhøjning og 14 Lampearme under Galleriet. Alle disse Lysekroner ere forsølvede og smukt prydede med Pendanter af slebet Glas; de bleve lavede af Thackara, Buck & Co. i Filadelfia efter Tegninger udførte netop for denne specielle Bygning. Brænderne ere i Sandhed de smukkeste i Byen og bleve sendte Br. James af hans Broder, som er i England. De bleve forfærdigede under Bray Patentet og afgive en stadig og smuk Lysflamme.

Bygningen har tre Indgange, en paa Nord- en paa Øst- og en paa Sydsiden og ved hver Indgang fører en Trappe op til det rummelige Galleri. Fra Galleriet ved den nordlige Indgang fører en smal Vindeltrappe op til Taget og Taarnet, fra hvilket man nyder en god Udsigt over Byen og Dalen. Bygningen nærmer sig nu sin Fuldendelse og betragtes som en af de smukkeste i Vesten. Ingen skriftlig Beskrivelse om dens Skjønhed kan give et Begreb om dens indre Udseende,

som man paa engang kan kalde smuk, beundringsværdig og bekvem. Tre tusind Mennesker kunne med Lethed faa Plads i den, og ved at sidde tættere sammen, kan den rumme fem hundrede Personer mere. Man hører godt i alle Dele af Salen, og de tilstedeværende Brødre ytrede deres Tilfredshed med det allerede udførte Arbejde. Arkitekten Hr. Obed Taylors Planer ere blevne rigtigt udførte af Hr. Henry Grow, under hvis Opsigt hele Bygningen har været. Han er ogsaa en af Bygningskomiteen og tilkommer mer en nogen Anden de Helliges Tak."

Ovennævnte Bygning, som man har givet Navnet Salt Lake Assembly Hall er beliggende paa Tempelpladsen omtrent paa samme Sted, hvor det gamle Tabernakel tidligere laa, og indtager en imponerende Stilling i Midten af Stadens nordlige Del. Bygningen er Kirkens Ejendom, men er særlig beregnet til Brug for de Hellige i Salt Lake Stav, og for større Præstedømsmøder. Denne Zions vigtigste Stav, som er Kirkens virkelige Hovedkvarter, har derfor ogsaa hovedsagelig baaren Udgifterne ved Huset Opførelse. Det gamle Tabernakel, som blev nedrevet lige før man begyndte Arbejdet paa den nuværende Bygning, blev opført af de Hellige strax efter deres Ankomst til Dalene, og var i visse Henseender en besynderlig Struktur. Gulvet var omtrent sex eller otte Fod lavere end Grunden udenfor; Taget var temmelig lavt, selve Bygningen lang og smal og det runde Loft sammenbygget med Murene. Talerstolen og Forhøjningen var i Husets nordre Ende, Orgelet og Koret i den sydlige. Uagtet Bygningen var saa stor, at den kunde rumme omtrent 3000 Personer, kunde man med Lethed høre en almindelig Taler i alle dens forskjellige Dele.

Indtil 1867 var det gamle Tabernakel det største Forsamlingshus i Salt Lake City. General-Konferencerne og de større Forsamlinger maatte derfor, naar Vejret tillod det, afholdes i en Slags midlertidig Træbygning, som man kaldte Bowery. Skjøndt dette vel var et meget sundt og behageligt Gudsdyrkelsessted om Sommeren, indsaa man snart Nødvendigheden af at have en bedre og behageligere Bygning til dette Øjemed, og det store Tabernakel, der ogsaa er beliggende paa Tempelpladsen, blev derfor opført og var saa vidt færdigt i 1867, at Oktober-Konferencen kunde afholdes deri. Denne ejendommelige Bygning har Siddepladser for omtrent 13,000 Personer; desuagtet var den saa tidlig som 1867 neppe stor nok til at kunne rumme Folket, der strømmede ind fra alle Territoriets forskjellige Dele for at overvære Konferencerne. De Hellige ere blevne saa talrige, at en Bygning, der skulde kunne rumme Alle, som afgive Møde ved Konferencerne samt ved andre højtidelige Lejligheder, maatte være af uhyre Demensioner, og hvis ikke ny Opdagelser blive gjorte i Arkitekturen og Lydlæren, vil en Bygning af tilstrækkelig Størrelse om faa Aar blive at regne iblandt Tidens Umuligheder. Men skjøndt det store Tabernakel ved visse Lejligheder allerede har vist sig at være for lille, er dets Omfang unødvendig stort for almindelige Møder eller for lokalt Brug, og følgelig blev Opførelsen af den nu næsten fuldendte prægtige Forsamlings-Hal for Salt Lake Stavs Vedkommende en Nødvendighed. Det vil ses af ovenstaaende Beskrivelse af Bygningen, at man ved dens Opførelse har havt Skjønhed, Hygge og Bekvemmelighed for Øje, og at Forsøget er lykkedes.

Ankomst af Missionærer.

Chr. Hogensen fra Montpelier, John Dahle fra Logan og Peter A. Løfgren fra Huntsville, de tre sidste af de i Konferencen i Salt Lake City kaldte Missionærer til Skandinavien, ankom hertil den 21de f. M. efter en heldig Rejse paa 24 Dage. Vi byde dem hjerteligt velkommen.

Jubelaarets Aarskonference.

(Fortsat fra Side 263.)

tilføjet Uret, saavidt som muligt, og i Fremtiden tjene Gud af vort ganske Hjerte? Han bevidnede, at Joseph Smith var en Guds Profet, at han modtog baade det Aaronske og Melkisedikske Præstedømme og beseglede Vidnesbyrdet med sit Blod, med hvilket ogsaa Præsident Taylors Blod blev blandet paa hin mindeværdige Martyrdomsdag. Han bevidnede, at Aabenbaringens Aand hvilede paa Præsident John Taylor, at Sorg og Ulykke vilde ramme de Ugudelige, at Retfærdigheds Sol var ved at opgaa over Israels Overblevne og at Gud vilde opfylde enhver Forjættelse, som var bleven hans Folk givet.

Raadgiver D. H. Wells havde ofte tænkt, at det samme Spørgsmaal, som blev givet fordum, kunde ogsaa fremsættes nu: „Hvad ere I udgangne i Ørken for at se? et Rør, som bevæges hed og did af Vejret?" Eller var Folket kommen ud i Ørken for at lære om Guds Veje og vandre paa hans Stier? Hvem fandtes der, som ikke kunde se Herrens Haand i dette Værk, og at efter hans Tjeneres Vidnesbyrd vilde han gaa i Rette med Nationerne ved haarde Straffedomme. Vi burde forstaa, at dersom vor Retfærdighed ikke overgaar Verdens, kunne vi ikke undfly de Plager, som ville komme over de Ugudelige. Taleren hentydede til den Fattigdom og Undertrykkelse, fra hvilken mange af de Hellige vare blevne udfriede, samt den Lejlighed, de havde i Zion, til at blive forholdsvis uafhængige; for alt dette burde de være taknemlige. Han sluttede med at omtale det Vidnesbyrd og de Velsignelser, han havde modtaget af Herren under hans 34 Aars Erfaring i Kirken.

Præsident John Taylor sagde, at han havde følt Længsel efter at høre fra hans Brødre af de Tolv, der alle vare nærværende med Undtagelse af Geo. Q. Cannon, som var paa sin Plads, arbejdende for Zions Velfærd. Han hentydede til det ko-operative Forretningssystem og sagde, at vore Institutioner af denne Slags burde opholdes ærligt, redeligt og uden Hykleri. Ko-operation skulde indbefatte Hjemmeindustri. Omtrent 200 Personer vare beskjæftigede i Zions ko-operative Handelsinstitution, i det ko-operative Skomagerværksted osv., og 60 eller 70 vare sysselsatte med at sy Klæder; han ønskede at se alle de Sko, Klæder og Hatte, som Folket behøvede, forfærdigede hjemme istedetfor at indføre dem fra Staterne. Han velsignede de Hellige i Syden, som bestræbte sig for at leve efter den Forenede Ordens Regler, ønskede Alle, som tilhørte Handelsdirektionen, at virke tilsammen i Enighed, formanede Alle, som beklædte høje Stillinger i Præstedømmet, at sky Partiskhed og Tyranni, og udøve deres Kalds Pligter i Retfærdighed, ellers vilde de blive flyttede af deres Sted; paalagde de Hellige at bilægge deres Tvistigheder ved Kirkens

Domstole, og lovede, at de, som bragte Sager frem for de Ugudeliges Domstole, skulde blive tilintetgjorte af de Ugudelige og ikke indgaa i Herrens Tempel; talte paa en rosende og opmuntrende Maade om Søndagsskolerne og om dem, som deltoge i Undervisningen, ogsaa om de unge Mænds og unge Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger samt de kvindelige Hjælpeforeninger; henviste til Opførelsen af Templer og erkjendte, at Arbejdet paa Templet i Salt Lake City gik godt fremad; det vilde fremdeles blive fortsat; sagde at omtrent 100,000 Dollars allerede var bleven anvendt til Bygningen af Salt Lake Forsamlings-Hal, og at Folket, som opførte Templerne i Logan og Manti, fortjente megen Ros; omtalte Missionærernes Virksomhed i Udlandet og Verdens unyttige Modstand; beviste at de Mænd, som udgjorde de Forenede Staters Regjering, vare Guds Børn ligesaavel som vi, at vi skulde gjøre dem opmærksom paa deres onde Gjerninger, men ikke slaas med dem, og naar de trampe Konstitutionen under Fødder, ville vi tage den op og forsvare den; han ønskede, at de Bemidlede af dem, som skyldte den Vedvarende Emigrationsfond, skulde betale deres Gjæld, samt at Saadanne, som kunde, skulde frivilligt yde af deres Midler til de Fattiges Udfrielse; han formanede Alle til at erindre, at Gud var Giveren af Livet, at Jorden og alle Ting derpaa var hans, og at han holdt Menneskenes og Nationernes Skjæbne i sin Haand. Han velsignede Præstedømmets forskjellige Kvorumer og hele Folket, bar Vidnesbyrd om Sandheden og profeterede, at Guds Rige skulde vedblive at voxe, tiltage og triumfere indtil Jesus Kristus vilde komme for at regjere i Magt og Herlighed.

Ældste L. John Nuttall oplæste Navnene paa 15 Missionærer, som vare kaldede til at paa paa Mission; af disse vare 9 til Storbritanien, 5 til de Forenede Stater og 1 til Sandwich-Øerne.

Koret og hele Forsamlingen rejste sig og sang: Praise God from whom all blessings flow.

Konferencen sluttedes til førstkommende 6te Oktbr. Kl. 10 Form.

Taksigelse af Ældste W. Woodruff.

George Goddard,
Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Kjøbenhavn,

den 8de og 9de Maj 1880.

Tilstede under Konferencen vare følgende Ældster fra Zion: N. Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission, C. C. Asmussen, Konferencens Præsident, Andrew Jenson, Medhjælper paa Kontoret, J. A. Halvorsen, Præsident for Skaane Konference, N. P. Rasmussen, Præsident for Aalborg Konference, samt Ældsterne H. Funk, Christian Jensen, P. A. Nielsen, H. F. F. Thorup, J. Sørensen, Jakob Hansen, H. J. Christiansen, Måns Nilsson og Anders Hansson.

Konferencen aabnedes paa Forsamlingslokalet i St. Regnegade, Nr. 26, Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn, hvorefter Præs. Asmussen erklærede Konferencen for aabnet og gav Lejlighed for Forstanderne at give Beretning om Tilstanden i deres Arbejdsmarker. Der fremgik af Rapporterne, at Brødrene i Vinterens Løb havde gjennemmissionæret

noget over 300 Landsbyer og afholdt i hele Konferencen 922 Forsamlinger, der næsten alle havde været godt besøgte, og mange kraftige Vidnesbyrd vare blevne aflagte. De havde ogsaa havt en Del Forfølgelse og nogle af Missionærerne havde været arresterede. En overordentlig stor Mængde Skrifter og Bøger vare blevne solgte. Særlig var Kjøbenhavns og Sydvest Sjællands Gren i en ypperlig Tilstand, og der var betydelig Opvækkelse blandt de Fremmede. De Hellige i Almindelighed vare gode og trofaste, og de Brødre, som havde arbejdet i Missionen, følte sig lykkelige og glade. Omrejsende Ældste Chr. Jensen og J. Sørensen stadfæstede Sandheden af de opgivne Rapporter og udtalte sig anerkjendende om Missionærernes Flid og Nidkjærhed. Ældste Andrew Jenson gav en Beretning om de „Unge Mænds Forening" i Kjøbenhavn, hvis Medlemmer gjorde stadig Fremgang i det Gode; han glædede sig over den Lyst og Nidkjærhed, som lagdes for Dagen af Brødrene, i at søge sand Kundskab. Ældste Emanuel Petersen gav en Beretning om Søndags-Missionens Virksomhed i Kjøbenhavn. En stor Del af Staden var i Vinterens Løb bleven gjennemmissionæret, og man havde havt den Glæde at se gode Frugter af deres Arbejde.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident Asmussen oplæste den statistiske Rapport over hele Konferencen, som nu talte 881 Medlemmer, og siden sidste Konferencemøde vare 83 Medlemmer blevne tillagte Kirken ved Daab. Tilstanden var i det Hele taget god. Et stort Arbejde var bleven udført siden sidste Konferencemøde og Brødrene havde alle virket med Lyst, Flid og Nidkjærhed. Deres Bestræbelser havde Gud kronet med stort Held. Gjorde derefter nogle almindelige Bemærkninger, hvorefter

Præsident J. A. Halvorsen talte til Forsamlingen. Han betragtede det som et stort Privilegium at være forsamlet med de Hellige og saamange af hans Brødre fra Zion. Han paaviste Nødvendigheden af at leve saaledes, at vi ikke alene kunde bære Navnet Hellig her, men ogsaa beholde det efter Døden, og henviste til de Løfter, der vare blevne givne alle Trofaste.

Ældste P. A. Nielsen talte om sand Kundskab om Gud, hvilken ikke kunde erholdes uden ved direkt Aabenbaring fra ham. Sammenlignede Nutidens Kristendom med et forkrøblet og ufrugtbart Træ, der engang havde baaret dejlig og herlig Frugt. Omtalte Straffedommene, som vilde ramme Nationerne paa Grund af deres Forkastelse af Evangeliet.

Ældste H. J. Christiansen bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse samt at Guds Domstime var nær for Haanden, sagde, at de Hellige burde rejse til Zion i den rette Hensigt, ikke for at vinde Rigdomme, men for at tjene Gud og holde hans Bud; han gjorde opmærksom paa, at det var de „Rene af Hjertet", der udgjorde Zion.

Eftermiddag Kl. 2 fortsattes Konferencen i et stort Forsamlingslokale i Rømersgade. Adskillige Missionærer bleve løste og beskikkede, hvorefter Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse. Alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne. Præsident Asmussen talte derefter om Nødvendigheden af at have disse Autoriteter, Apostler, Profeter og andre Embedsmænd i Kirken, og ifølge Skriften kunde Kristi Kirke ikke existere paa Jorden foruden dem. Talte derefter om flere af Evangeliets Principer.

Præsident Wilhelmsen bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og at Gud havde aabenbaret sig. Talte om Guds Love og

sagde, at næsten alle civiliserede Nationers Love vare grundede paa Mose Lov; men til samme Tid som Kristenheden lærte og anerkjendte denne Lov, overtraadte de den dog daglig. Vi vare Løgnere naar vi sagde, at vi elskede Gud, men holdt ikke hans Bud. Formanede det arbejdende Præstedømme til at elske deres Gud og deres Arbejde blandt de Hellige højere end alt Andet; og til de Hellige vilde han sige, at de burde efterleve deres hellige Religion, ophøre at bagtale hverandre og have deres Opmærksomhed henvendt paa Gud og hans Love. Han bar Vidnesbyrd om, at ethvert Menneske skulde komme til at aflægge Regnskab for deres Gjerninger her i Livet, være sig gode eller onde. Han var tilfreds med Missionærernes Virksomhed igjennem den forløbne Vinter og sagde, at af alle de unge Mænd, der havde været udsendte i Konferencen denne Vinter, var ikke en eneste falden i Overtrædelse, men de havde alle været trofaste.

Ældste Anders Hansson sagde, at Herrens Tjenere vare udsendte for at forkynde Menneskene Vejen til Salighed, thi det var Guds Ønske, at alle Mennesker skulde blive frelste.

Ældste Måns Nilsson omtalte det Mørke, Menneskeslægten var indhyllet i, men dette var fordi de elskede Mørket mere end Lyset og strede imod Guds Værk. De Hellige kunde prise sig lykkelige fordi de kjendte Sandheden.

Aften Kl. 6.

Ældste Andrew Jenson paaviste Forskjellen mellem den sande Gud og den Gud, som „Kristenheden" indbildte sig at dyrke, og opfordrede alle Mennesker til at tilbede den eneste, sande Gud, som havde skabt Himlen, Jorden, Havet og Vandenes Kilder, en Gud, som baade kunde høre og tale, straffe og velsigne. Omtalte Nødvendigheden af ny Aabenbaring og sagde, at da Joseph Smith fremkom som en Herrens Tjener, optraadte han ikke i sit eget Navn, men paa en ydmyg, sagtmodig Maade kun lærende det, Herren havde befalet ham. Han havde i Modsætning til Nutidens Lærde henvendt sig til Gud om Visdom. Herren hørte hans Bøn og gav ham ikke alene hvad han bad om, men gjorde ham til det, han aldrig selv havde anet, nemlig et mægtigt Redskab i Guds Haand til at gjengive det evige Evangelium, rent og ubesmittet, med dets tilhørende Præstedømme, Gaver og Velsignelser.

Præsident N. P. Rasmussen omtalte, hvorledes Jøderne fordum modarbejdede Kristus og hans Apostle, paa samme Maade, som Folket nu stride mod os. Den Tro, hvorved der fordum udførtes forbausende Mirakler, vilde Folket nu ikke have mere med at gjøre. Omtalte Frafaldet og den onde Magt, som overvandt de Hellige, ifølge Daniels og Johannes den Aabenbarers Ord, samt hvorledes disse Guds Mænd efter den lange, mørke Nat atter saa Guds Rige blive oprettet paa Jorden. Evangeliet bragte Liv og Udødelighed til dem, som annamme det, men Død og Fordømmelse til dem, som forkaste det.

Præsident Wilhelmsen sagde, at det var ikke et nyt Evangelium, vi forkyndte, men det gamle, og Frelse gaves nu paa de samme Betingelser som forhen. Evangeliet var den Plan, der var lagt til Frelse for alle Mennesker, og uden at vise Lydighed dertil, vilde intet Menneske blive frelst. Talte om den Ære Menneskene viste de gamle Apostle ved at bygge Kirker, der bare deres Navne, medens de forkastede det Evangelium, disse Mænd forkyndte. Omtalte derefter de Hellige i Zion, hvorledes den Ørken, der før ikke kunde frembringe en Skjæppe Hvede, ved

de Helliges Flid og Herrens Velsignelser var bleven forvandlet til et af de frugtbareste Lande i Verden. Han ønskede Guds Velsignelse over baade Hellige og Fremmede samt over ethvert Lands Regjering, som tillod de Hellige at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag. Kl. 10 blev afholdt et Præstedømsmøde, hvori der af de tilstedeværende Zionsbrødre bleve givne udmærkede Raad og Belæringer til Præstedømmet.

C. A. F. Orlob,
Konferencens Skriver.

Korrespondance.

Sunset, Apache County, Arizona,
d. 15de Marts 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder! Det er nu over 19 Aar siden jeg forlod Danmark, men mine Tanker have ofte i Løbet af denne Tid vendt tilbage til mit Fødeland og jeg har undertiden ønsket mig selv tilbage for at besøge mine Slægtninge, Venner og gamle Bekjendte. Om jeg nogensinde skal faa Lejlighed dertil, vil Fremtiden vise. Saa tidlig som 1855 virkede jeg som Missionær paa Lolland; siden arbejdede jeg i Evangeliets Tjeneste i Fredericia Konference, hvorfra jeg den 8de April 1861 begyndte min Rejse til Utah og ankom til Salt Lake City den 22de September samme Aar. Jeg boede iblandt de Hellige i Utah til den 12te November 1878, da jeg tilligemed min Familie begav mig paa Rejse hertil Sunset, hvor vi ankom den 7de Januar 1879. Jeg blev kaldet til denne Mission ved Oktober-Konferencen i Salt Lake City i 1877. Her ere flere Settlementer paabegyndte og mange Nybyggere kom hertil fra Utah sidste Efteraar. Folket, som komme her, ere tilraadede at leve i den Forenede Orden. Naar derfor Nogen forener sig med os her i Sunset, blive deres Ejendele sædvanlig vurderede og Beløbet nedskrevet i Bøgerne til deres Kredit, hvorefter Ingen holde Ejendom som deres egen, men Alt er fælles. Naar Nogen ønsker at flytte herfra, da faar de Værdien af deres indleverede Ejendele tilbage. Vi leve tæt sammen, men hver Familie har dog sit eget Hus; vi spise imidlertid Alle ved et og samme Bord og faa Alle ens Kost, med Undtagelse af de Syge, som blive plejede i deres egne Huse. Her gjøres ingen Forskjel paa Rige og Fattige; Alle, som komme hertil, blive behandlede upartisk og nyde ens Ret, idet de alle faa hvad de behøve. Jeg har følt mig tilfreds og lykkelig i al den Tid, jeg har boet iblandt de Hellige, og jeg har skjænket nøje Opmærksomhed til enhver Ting, som er foregaaet omkring mig. Jeg havde Lejlighed til at tale med Præsident Brigham Young, medens han levede, og har havt Omgang med de tolv Apostle og mange af Herrens Tjenere, som levede i Joseph Smiths Dage, har hørt dem tale baade privat og offentlig, og jeg føler mig tilskyndet til at bære mit Vidnesbyrd i al Ydmyghed til alle dem, der monne læse disse Linier, at jeg veed Joseph Smith var en Herrens Profet og at han beseglede sit Vidnesbyrd med sit Blod, ogsaa at hans Broder Hyrum var en Guds Mand samt at hans tilligemed Josephs og mange af de Helliges Blod, som har været udgydt for Sandhedens Skyld, raaber højt til Herren om Hævn over deres Mordere

og den ugudelige Verden. Jeg kan ogsaa bære det Vidnesbyrd, at Brigham Young var en Herrens Profet og Apostel og at de tolv nulevende Apostle med John Taylor som Præsident ligeledes ere Herrens bemyndigede Tjenere, ligesaameget som Petrus, Jakob og Johannes vare i Kristi Dage, og deres Ord ere Herrens Ord. Tiden er kommen, da Herren har begyndt at samle sine Hellige, det adspredte Israel, fra Jordens fire Hjørner. Engelen, som Johannes den Aabenbarer saa flyve midt igjennem Himlen med det evige Evangelium og som raabte med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen," har tilligemed andre Engle og hellige Mænd besøgt Jorden, og Guds hellige Præstedømme er atter gjengivet til Mennesket. Siden 1850 har Evangeliet været prædiket i Danmark af Hundreder af Herrens bemyndigede Tjenere og Tusinder have vidnet for Verden, ikke alene med Ord, men ogsaa ved Gjerninger; thi vi have efterkommet Befalingen: „Gaar bort fra hende, i mit Folk, at I ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at I ikke skulle rammes af hendes Plager" ved at drage hjem til Zion. Jeg veed med Vished, at Ingen uden de Sidste-Dages Hellige har Myndighed fra Herren til at udrette nogen af Evangeliets Ordinancer til Saliggjørelse og Frelse for Menneskenes Børn. Derfor siger jeg til Alle baade Høje og Lave, Store og Smaa, Rige og Fattige: tror paa Gud og hans Søn Jesum Kristum, omvender Eder fra Eders Synder og lader Eder døbe til Eders Synders Forladelse af Herrens Tjenere og opstaar fra Daaben for at vandre i Ydmyghed og Oprigtighed for Herren og for at holde hans Bud og Befalinger, da skulle I annamme den Hellig-Aand, som skal vidne for Eder, at jeg taler Sandhed. Til de Hellige vil jeg sige: Forbliver tro til Eders Pagter, som I have sluttet med Herren; giv Agt paa hans Tjenere, som ere iblandt Eder og efterkom deres Raad og Undervisninger. Søg Herren i flittig Bøn og lev saaledes, at hans hellige Aand altid maa forblive hos Eder.

Med venlig Hilsen til Dem, Broder Wilhelmsen, samt Deres Medarbejdere og de Hellige i Almindelighed, undertegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet,
Peter Nielsen.

Dødsfald. A. M. Josephsen afgik ved Døden i Brigham City, Utah d. 18de April i en Alder af 56 Aar. Afdøde, der var født i Sverige og havde været et Medlem af Kirken for over 20 Aar, efterlader sig Hustru og 7 Børn.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 18. Den 15. Juni 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt ved et almindeligt Præstedømsmøde i Ogden d. 21de Septbr. 1878.

Jeg har i en længere Tid ønsket at møde med Præstedømmet i denne Stav af Zion, og har derfor indbudt et Antal Stavspræsidenter fra denne nordlige Del af Landet til at være nærværende ved dette Møde, for at drøfte visse Spørgsmaal, som har lagt mig paa Sindet i nogen Ting og som jeg ønsker at fremlægge for Folket herstеds.

Vi ere altsaa mødte tilsammen her for at afholde et Præstedømsmøde, og vi gjøre alle Fordring paa at være Ældster i Israel og at vi idetmindste have til Hensigt at ville handle i Overensstemmelse med Guds Kirkes Orden, samt bestræbe os for at opbygge Guds Rige paa Jorden. Disse Følelser, tror jeg, gjøre sig gjældende hos de fleste af Brødrene, som ere forsamlede her idag. Paa samme Tid have vi forskjellige Meninger om mange Ting, og i Særdeleshed er dette Tilfældet i Henseende til vore saakaldte timelige Affærer. Vi lægge stor Vægt paa hvad Ordsproget kalder „fri Handel og Sømands Rettigheder" — vi ønske at nyde en stor Del Frihed. Denne Følelse er meget populær og tillige ganske rigtig, men det er til samme Tid nødvendigt, at vi i vore Handlinger og Foretagender blive regjerede af visse Love og Principper, som ere blevne os givne af Herren. Dette indrømme vi alle, men der er Noget med Hensyn til vore timelige Affærer, som vi synes at være besværede over. For nogle Aar siden, medens Præsident Young endnu levede, blev han paavirket til at paabegynde Ko-operation og den Forenede Orden i en betydelig Udstrækning. Han fortalte os, at det var Guds Ord og Villie til os. Jeg troede dette dengang og jeg tror det endnu, og dog til samme Tid have næsten alle forskjellige Slags Ideer, Følelser og Meninger givet sig tilkjende desangaaende. Paa mange Steder er Ko-operation og den Forenede Orden blevet paabegyndt paa forskjellige Maader; i nogle Tilfælde har ganske god Held ledsaget det, medens det paa flere Steder mislykkedes, fordi Folket

handlede daarligt og egenkjærligt, idet de tragtede efter personlige, private Fordele under Paaskud af at tjene Gud og udføre hans Hensigter. Andre have været sværmende i deres Begreber og paataget sig at udføre Ting, som ikke kunne lade sig gjøre, medens atter Andre slet ikke have virket med Tro. Alle mulige Meninger, som man har kunnet tænke sig, have givet sig tilkjende iblandt os som et Folk, og jeg har undertiden troet, at nogle af dem, som ere beskjæftigede i vore ko-operative Institutioner og som faa deres Ophold fra dem, have ligesaameget imod Ko-operation og den Forenede Orden, som nogen anden Klasse af Folket. Idetmindste har jeg opdaget Følelser af denne Slags, skjøndt jeg siger ikke, at de ere almindelige. Lad mig her give mig selv et Spørgsmaal — ikke et Spørgsmaal af personlig Beskaffenhed; thi jeg er slet ikke kommen her for at tale om personlige Anliggender, men om Principer, og saadanne Principer, som vi Sidste-Dages Hellige og Ældste i Israel gjøre Fordring paa at tro. Dersom jeg idag ønskede at vælge en Text, vilde den blive det Spørgsmaal: Skulle vi opholde Ko-operation og den Forenede Orden, og i alle vore Foretagender virke med dette Formaal for Øje, eller skulle vi opgive Forsøget som noget Daarligt, der ikke er værd vor Opmærksomhed. Saaledes fremstiller Sagen sig for mit Sind. Vi ønske under alle Omstændigheder at handle ærligt og redeligt i denne Sag. Dersom vi tro, at disse Principer ere sande, da bør vi underkaste os dem; dersom vi ikke tro dem, lader os da strax forkaste dem, erkjende at vi have forgrebet os og ikke have mere med dem at bestille; thi vi foregive idetmindste, at vi ere ærlige og samvittighedsfulde. Dersom der er noget Forkert i disse Ting, da lader os strax overbevise os selv derom, og dersom det ikke er en Guds Befaling og altsaa ikke er bindende paa os, lader os ikke have mere dermed at bestille. Nu opstaar Spørgsmaalet: Ere vi forberedte paa at gjøre dette? Og paa den anden Side, dersom vi tro, at disse Principer ere aabenbarede af Herren, lader os da beredvilligt underkaste os deres Fordringer. Eller med andre Ord, lader os, hvadenten vi komme til det ene Resultat eller det andet, være ærlige og handle ifølge vor sande Overbevisning, og ikke male vort Skilt med Hvidt paa den ene Side og med Sort eller nogen anden Farve paa den anden. Men lader os sige, ligesom Profeten Elias sagde ved en vis Lejlighed: „Dersom Herren er Gud, da vandrer efter ham, men dersom Baal er Gud, saa vandrer efter ham." Hos det gamle Israel fandtes der en Tilbøjelighed til at ville tjene baade Herren og Djævelen eller Baal, en Afgud, som man dyrkede. Undertiden falder det mig ind, at vi have meget tilfælles med dem i dette Stykke. Tro vi paa vor hellige Religions Sandhed? Ja. Tro vi paa det hellige Præstedømme og at Gud har gjengivet det til Jorden? Ja. Tro vi, at Gud har oprettet sit Rige? Ja. Og tro vi, at det hellige Præstedømme bliver vejledt af Herren? Vi svare ja. Og dog ønske vi gjerne at gjøre, som vi selv behage i mange Ting. Dersom det bliver os paalagt at indføre Noget, som Herren har befalet os, synes vi at være tilbøjelige til at ville opsætte det saalænge som muligt og tilsidst gjøre saa lidt, som vi tør vove; og dersom vi ikke kunne omgaa det paa nogen anden Maade, ville vi for at finde Undskyldninger tage Fordel af indtræffende Omstændigheder og andre Ting. Vi ønske undertiden, at Herren ikke vilde forlange visse Ting af os; vi vilde foretrække at have vor egen

Villie. Men lader os betragte Sagen roligt og koldblodigt. Jeg forstaar det saaledes, at Herren har bragt os tilsammen for at gjøre hans Villie, for at iagttage hans Love og holde hans Befalinger, og paa Grund af det hellige Præstedømme, som er anbetroet os, er der visse Pligter, Herren fordrer af os. For Exempel; han fordrer af de tolv Apostle, naar de blive kaldede paa, at de skulle gaa ud for at prædike Evangeliet til Jordens Nationer. Vilde de være retfærdiggjorte, dersom de vægrede sig ved at gjøre dette? Nej, de ville ikke; Gud vilde kræve Folkets Blod af deres Hænder. Dette er min Opfattelse af Sagen og jeg kjender ikke nogen anden. Som en af de tolv Apostle ønsker jeg ikke ved List at omgaa nogen af disse Spørgsmaal, men derimod møde dem ærligt og aabent. Jeg tror, jeg har gjort dette, og at de Tolv i Almindelighed have gjort det samme. De have altid været rede til at gaa, hvorsomhelst Herren har kaldet dem, hvadenten de have været syge eller stærke, fattige eller rige. De have ikke taget deres private Omstændigheder i Betragtning eller søgt at gjøre Undskyldninger, thi deres Formaal har kun været, at gjøre Guds Villie. Saaledes forholder det sig ogsaa med mange af de Halvfjerds, Højpræsterne og de Ældste. Deres Følelser have været: Lad Herren tale; her er jeg, villig til at gjøre hans Villie og udføre hans Hensigter. Denne Følelse existerer ogsaa idag i Manges Hjærter, men der findes tillige et betydeligt Antal, som føle anderledes og som ønske at omgaa Herrens Befalinger paa alle mulige Maader. Her er Broder Eldredge, en af de syv Præsidenter over de Halvfjerds; han veed hvor yderst vanskeligt det er at faa Mænd til at gaa paa Mission nu med samme Beredvillighed, som Tilfældet var i Kirkens tidligere Dage. Ifølge hvad jeg forstaar ere vi her, ligesom Jesus sagde, „ikke for at gjøre vor egen Villie, men vor Faders Villie, som sendte os." Dersom Gud ikke havde søgt efter os eller hans Aand virket paa os, vilde vi ikke have været i disse Bjærges Dale idag. Hvad siger Jesus, idet han taler om disse Ting? „Jeg beder for dem; jeg beder ikke for Verden, men for dem, som Du haver givet mig, thi de ere dine." I have ved Evangeliet været bragte i den samme Stilling, I have seet Guds Udvalgte blive indsamlede ved Hjælp af det hellige Præstedømme, samt ved at Himlene have været aabnede, Guds Villie aabenbaret til Mennesket og Evangeliet gjengivet. Vi ere alle blevne samlede tilsammen paa denne Maade. Og for hvilket Øjemed er dette sket? Er det, som man plejede at sige i den engelske Kirke, for at vandre ifølge vore egne Hjærters Ønsker og Paafund? Er det for at iværksætte en eller anden Plan af vor egen Opfindelse? Saaledes forstaar jeg det ikke. Jeg forstaar, at det er for at opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden, for at berede Jorden og dens Indbyggere for de Ting, som skulle komme, og for at berede os selv som et Folk for Modtagelsen af videre Oplysning, Visdom og Kundskab fra Gud, saa at han maa have et Folk, til hvem han kan skjænke sin Tillid og velsigne, og ved hvem han tillige kan meddele Velsignelser til hele Menneskeslægten. Han forventer, at vi ville opbygge hans Rige, og dette burde derfor ogsaa være vort vigtigste Formaal. Dette er i Overensstemmelse med hvad Jesus fortalte sine Disciple i fordums Dage: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed, saa skulle og disse Ting," hentydende til vore timelige Affærer, „tillægges Eder." Dog lægge ogsaa disse timelige Anliggender Beslag paa vor Opmærk-

somhed i det daglige Liv og gjøre Indgreb i vor Omgang med hverandre, og de staa i Forbindelse med Herrens Hensigter ved Indsamlingen af hans Folk, for at de kunne blive Et, saa at han formedelst dem kan meddele sin Villie til Menneskeslægten, og at der kan dannes et Centrum, hvorom de Oprigtige af Hjertet fra alle Verdensdele kunne samle sig for at lære hans Villie at kjende, samt for at komme i Besiddelse af Herrens Ord og annamme Lys, Kundskab og Aabenbaring fra Gud vor himmelske Fader, saa at Herrens Hemmeligheder kunne anbetroes dem, der frygte ham, samt at de maa forstaa de Begivenheder, som nærme sig, og berede Jorden for de Ting, der ere ivente. Vi ere her omtrent ligesom Elever i en Skole for at berede os for Fuldbyrdelsen af Guds Hensigter paa Jorden. Kunne I finde noget andet Folk paa Jorden, som vil lytte til Guds Ord? Nej, I kunne ikke; ejheller kunne I finde Nogen, til hvem Gud kan meddele sin Villie. Vi tale en hel Del og prædike ofte en hel Del om de Plager og Straffedomme, som ville komme paa Jorden, saasom Krig, Pest, Hungersnød og Elendighed blandt Jordens Nationer, og vi vidne om, at Ulykke vil følge paa Ulykke i en saa hurtig og vedvarende Følgerække, at Menneskene tilsidst ville grues ved at høre dem omtale. Vi have talt om disse Ting i mange Aar; jeg selv har gjort det i over 40 Aar og ligesom jeg har sagt tidligere, saa siger jeg igjen, at disse store og skrækkelige Begivenheder ere 40 Aar nærmere for Haanden idag end de vare for 40 Aar siden. Gud drev ikke Spot med os, da han fortalte os om disse Ting, men Alt hvad han har sagt desangaaende igjennem de gamle Profeter og igjennem Joseph Smith er sandt, og saavist som Gud lever, ville disse Ting finde Sted. Jeg vil profetere: at disse Ting sikkerlig ville ske, ligesaavist som Gud lever, og at de nærme sig med meget hurtige Skridt. Det er ogsaa bleven os fortalt, at Dagen vil komme da Enhver, som ikke vil gribe til Sværd mod sin Næste, maa fly til Zion for Sikkerheds Skyld. Er dette Sandhed? Ja, det er. Dersom dette skulde indtræffe idag, ere vi da tilstrækkelig beredte derfor? Jeg tror det næppe. Dersom vi herefter fortsætte med et saadant Levnet som det vi hidindtil have levet, mon vi da ville blive beredte derfor? For Nærværende berede vi os ikke alle for disse Ting. Vi kunne næppe haandtere nogle faa elendige Apostater og et lille Antal Fremmede, som findes i vor Midte, men føle os undertiden upasselige over enkelte Ting, som foregaa, idet vi ikke forstaa, hvorledes Udfaldet vil blive; istedet herfor burde vi være fulde af Herrens Aand og af Aabenbaringens Lys og Guds Kraft. Men vi besjæles ikke altid af denne gode Indflydelse. Vore Interesser ere delte og den ene arbejder ikke saa sjelden imod den anden, og dette endog i en saadan Grad, at der idag findes næsten ethvert Slags Onde i vor Midte. Endog vore Aviser optage disse Slags Avertissementer, der kun have Bedrageri til Opgave; det er en Skam og Vanære, at saadane Ting skulle ses i Zion. Nogle kalde det Hedningekneb, Handelspuds osv, men jeg kalder det underfundigt Spidsfindighed og Falskhed; med mange andre Ting forholder det sig desværre ligeledes. Staar dette i Harmoni med den Stilling, vi indtage som Mænd, bærende det hellige Præstedømme. Jeg synes ikke det gjør. Jeg tror, vi burde indtage en ædlere og hæderligere Stilling; jeg tror, vi burde regjeres af andre Indflydelser og have helt andre Formaal for Øje. Jeg tror, vort Liv, vore Ønsker,

vore Følelser og Gjerninger burde helliges til Zions Opbyggelse og Grundfæstelsen af Guds Rige paa Jorden, og at vi skulle være forenede saavel i vore timelige som aandelige Anliggender, thi Gud siger: „Uden I ere Et, ere I ikke mine.“ Tro I dette? I Israels Ældste, tro I disse Herrens Ord? Dersom vi ikke ere Herrens, hvis ere vi da? Vi have vore egne Planer, vore egne Ideer og Begreber, og ligesom en vis Mand bemærkede, vi søge Vinding hver paa sin Maade og hver i sit Fag. Vi lade os bortrive i en stor Udstrækning af Egenkjærlighed og vore egne personlige Følelser, samt tillade ubetydelige Ting at have stor Indflydelse over os, istedetfor at vi burde regjeres af disse høje, ædle, værdige og herlige Principer, som Gud selv besidder, som udgaar fra ham og som ogsaa er Drivefjederen hos dem, der oprigtigt frygte Gud og holde hans Befalinger.

Jeg veed nok, at mange af Eder ville sige med Hensyn til Ko-operation, at der have været mange Misgreb begaaede. Jeg tilstaar det — mange Fejltag ere blevne gjorte. „Virkelig,“ sige I, „og dette under Navn af den Forenede Orden?“ Ja, det er sandt. Joseph Smith sagde i hans Dage, at det var overordentlig vanskeligt at indføre denne Orden paa Grund af Folkets Begjærlighed, og Ugudelighed. Jeg ønsker her at hentyde til en eller to Ting, forbundne med dette Emne. Jeg talte om de Tolv, de Halvfjerds, Højpræsterne og de Ældste og bemærkede, at mange af dem havde været ude for at prædike Evangeliet, og at nogle af dem syntes, det var et haardt Arbejde. Det er udentvivl meget besværligt for en Mand at være en Hellig, dersom han i Virkeligheden ikke er en saadan, og dersom Kjærlighed for Evangeliets Principer ikke bor i hans Hjærte, maa det absolut være meget anstrængende, og man kan med Rette sige, at det er en uafbrudt Kamp for en saadan at prædike Evangeliet Men for en Mand, som elsker Evangeliets rene og hellige Principer, er det ligesaa let, som det var for Drengen at kjende sin Fader. Jeg vil erindre Eder om Jesu Ord, at dersom en Mand ikke kan forlade Fader og Moder, Hustru og Børn samt Brødre og Søstre for hans Skyld, da kan han ikke være hans Discipel. Lad mig sige til Eder, mine Brødre, at Evangeliet er ligesaa sandt idag, som det var dengang, at dersom en Mand ikke er beredt til at opofre sine jordiske Fordele for Guds Søns Evangeliums Skyld, da er han det uværdig og kan ikke være nogen sand Hellig. Her er det, at vor Tro bliver sat paa Prøve, og det giver ogsaa Anledning til Bemærkninger lig det Følgende: Hvormeget kan jeg gjøre og hvor lidet kan jeg gjøre for at beholde mit Fællesskab med Kirken, og i hvilken Udstrækning kan jeg handle egenkjærligt og endda blive kaldt en Kristi Discipel. Have I aldrig følt saaledes, som Paulus skriver, at Aanden kæmper bestandigt med Kjødet? Jeg antager, at I have og kjende udentvivl Alt desangaaende. I denne Stilling har Evangeliet bragt os, og det er meget vanskeligt for en Mand at tjene to Herrer; det er i Virkeligheden aldeles unyttigt for Nogen at prøve derpaa, thi ligesom Jesus sagde: „han maa enten hade den ene og elske den anden, eller holde sig til den ene og foragte den anden. I kunne ikke tjene Gud og Mammon.“ Og derfor siger Jesus: „Tager mit Aag paa Eder og lærer af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af Hjærtet, saa skulle I finde Hvile for Eders Sjæle; thi mit Aag er gavnligt og min Byrde er let.“

Men vi ville vende tilbage til

Ko-operation og den Forenede Orden. Antag, at en Mand var kommen til Eder, I Ældste, da I vare ude paa Mission, og havde forlangt Daab af Eders Hænder, uden først at have omvendt sig fra sine Synder, vilde I da have døbt ham? Nej, I vilde ikke. Men antag, at han gjorde Fordring paa at tro paa den Herre Jesus Kristus, men ikke paa Daab, vilde I have modtaget ham som et Medlem af Kirken? Nej, I tør ikke gjøre noget Saadant. Men antag videre, at han troede paa Daabens Rigtighed og paa den Herre Jesus Kristus, men ikke paa Haandspaalæggelse for Modtagelsen af den Hellig Aands Gave; vilde I saa have døbt ham? Nej. Antag atter, at han havde efterkommet alle disse Fordringer, men nægtede derimod at gaa hjem til Zion, naar Lejligheden tilbød sig for ham, vilde I saa have betragtet ham som en god Hellig? Nej. Ganske rigtigt; men nu har Herren foruden disse givet os en Lov i Henseende til Tiende; dersom han nu ikke efterkom denne, vilde I saa alligevel kalde ham en god Hellig? Nej. Vi ere blevne befalede at bygge Templer og I ville betragte Enhver, som vægrer sig ved at udføre sin Pligt i denne Retning, for en meget daarlig Sidste-Dages Hellig. Med Hensyn til den Forenede Orden, da har Herren givet os tilkjende, at hvemsomhelst, der nægter at efterkomme denne Lovs Fordringer, vil faa sit Navn udslettet af Kirkens Bøger, og hans Børn skulle ingen Arv have i Zion. Er dette Herrens Ord til os? Jeg antager, at Alle, som ere tilstede her idag, ville sige ja. Hvorledes kunne da jeg eller I handle med Letfærdighed overfor det, Gud har givet os? Det er Guds Ord til baade mig og Eder. Og hvad vil Følgen blive, dersom vi ikke vise Lydighed til dette Forlangende? Det er blevet os fortalt, hvad Følgen vil blive. Vi ere samlede tilsammen for at opbygge Guds Zion, og det forventes, at vi ville som Guds Tjenere udføre dette Arbejde. Som en af os kan jeg sige, at jeg ikke vil udgive mig for at være en Hellig, dersom jeg ikke er en saadan i Virkeligheden eller hvis dette Værk ikke er af Herren; dersom de Principer, vi tro paa, ere falske, ønsker jeg ikke at have Noget med dem at bestille; men dersom de derimod ere sande, da ønsker jeg at lade mig regjere ved dem, og det samme gjøre I. Vi maa efterleve Guds Ord og sætte hans Villie i Udførelse, thi det vil ikke være godt for os, dersom vi tilsidesætte nogen Del deraf. Dersom Tro, Omvendelse, Daab og Hænders Paalæggelse er sandt og rigtigt, da er ogsaa Ko-operation og den Forenede Orden rigtig. Nogle kunne maaske sige: Her have vi denne eller hin Mand, som stod i Forbindelse med den Forenede Orden, og se, hvor uvist har han ikke baaren sig ad; og her have vi Andre, som have paabegyndt Ko-operation, men ere komne uheldigt fra det. Dette kan alt være sandt nok, men hvem skulle vi dadle derfor? Skulle vi ophøre med at døbe Menneskene til Syndernes Forladelse og ikke anstrænge os længere for at grundfæste Guds Rige paa Jorden, fordi nogle Enkelte have handlet forkert og maaske ugudeligt? Gjører saadanne Folks Handlinger Evangeliets Lærdomme kraftesløse eller de Principer, vi lære, falske? Jeg tror, I alle ville sige nej. Hvad gjøre vi ved Saadanne? Vi udrense de Onde fra vor Midte og afskjære saadanne visne Grene ifølge Kirkens Love, men vi standse ikke Evangeliets Fremgang; en saadan Tanke opkommer aldrig i vort Sind, thi vi vide, at den paabegyndte Gjernings Bestemmelse er fremad og opad. Skulle vi da tænke paa at gjøre

en Ende paa disse andre Principer, fordi Nogle have handlet daarligt, egenkjærligt og ugudeligt? Nej, jeg er af en anden Mening; jeg tror ikke vi kunne efter eget Behag antage eet Princip og forkaste et andet. Jeg tror, at det ene Princip er ligesaa bindende paa os, som det andet. Jesus sagde: „Mennesket lever ikke alene af Brød, men ved ethvert Ord, som udgaar igjennem Guds Mund.“ Disse Ord ere ligesaa sande idag, som de vare dengang Frelseren først ytrede dem.

Jeg har hos mange af Brødrene bemærket en Tilbøjelighed til at trække sig tilbage paa alle mulige Maader og ved List søge at undgaa at opfylde deres Pligter. Dette er forkert. Vi have grundet ko-operative Handelshuse og over Indgangen til disse have vi anbragt et Bræt, hvorpaa det Altseende Øje og „Helliget Herren“ er malet. Handle vi i Overensstemmelse dermed? Jeg er bange for, at vi i mange Tilfælde ikke gjøre. Skulle vi derfor svigte disse Principer? Nej. Hvad var Hensigten med Paabegyndelsen af Ko-operation? Bestemmelsen var, at den simpelthen skulde tjene som en Begyndelse til den Forenede Orden, for at vi kunde blive mere forenede og virke tilsammen med det fælles Formaal for Øje, at opbygge Zion. Efterat vi saaledes havde begyndt, hvad opdagede vi? At Nogle gik frem paa een Maade, Andre paa en anden og de Fleste valgte sin egen Vej. En siger: Den eller hin gaar frem paa sin egen Vis, derfor vil jeg ogsaa handle eftersom jeg finder for godt. Paa denne Maade kunne vi altsaa gaa videre og sige: Fordi Een begaar en Fejl, der er vanærende for en Sidste-Dages Hellig, saa kan en Anden fremføre dette som en Undskyldning for at gjøre ligesaa. Jeg forstaar det ikke saaledes, men derimod, at det er min Pligt at tjene Herren, enten saa Andre gjøre det eller ej, og dersom dette er min Pligt, da er det ogsaa Eders. Herren har velsignet os med Begavelser og Pagter, hvorom Verden er aldeles uvidende, og han har anbetroet os disse Ting for at vi kunne bringes i nærmere Forbindelse med vor Gud og for at vi kunne vide, hvorledes vi skulle blive frelste tilligemed vore Hustruer og Børn samt Forældre og Forfædre, der have levet før os. Idet vi nu ere komne saa langt, hvad kommer saa dernæst? Gud har aabenbaret visse Ting til Menneskenes Børn, ligesom han i fordums Dage aabenbarede Evangeliet til Israels Børn. Men kunne Israels Børn annamme Evangeliet? Nej, de kunne ikke. Det lykkedes kun Moses at lede 70 af Israels Ældste til Guds Nærværelse paa Bjerget; han kunde have ledt hele Israel paa samme Maade, men de vilde ikke lade sig lede; de vendte sig til Afguderi, til Ondskab og Fordærvelse og bleve saaledes ulydige og uregjerlige. Og da Herren talte til dem, bleve de forskrækkede og sagde: „Lad Gud ikke tale med os, at vi ikke dø.“ Gud ønsker at bringe os nær til ham, og i dette Øjemed har han gjengivet Evangeliet med alle dets Ordinancer. Har han været tro mod os? Ja. Og naar I Ældste have været ude for at prædike og døbe Folket til deres Synders Forladelse, og naar I have bekræftet dem som Medlemmer af denne Kirke og sagt: Annammer den Hellig-Aands Gave, have de saa modtaget den? De have, og Gud har saaledes stadfæstet Sandheden af Eders Ord og bevist, at I vare hans Tjenere.

Og nu opfordrer han os til at være Et. Hvorfor? Fordi vi staa i Forbindelse med hans Rige. Hvad er hans Rige? Det er hans Regjering, Herredømme, Magt, Styrelse osv. Gud har paabegyndt sit Rige efter sin egen Orden

og det tilkommer ham at styre, regjere og ordne dette Rige til Bedste for de Oprigtige af Hjærtet af alle Nationer. Han har begyndt det iblandt os, for at han kunde have et lille Centrum, bestaaende af saadanne Mænd og Kvinder, som ville udføre hans Villie og adlyde de Befalinger, han vilde give til dem fra Tid til anden. Derfor ere vi her, ligesaalidt for at gjøre vor egen Villie som Jesus, der ikke kom for at gjøre sin egen, men Faderens Villie. Hvormeget kjende vi til Guds Riges Opbyggelse? Hvad vide vi angaaende de Plager, som skulle komme over Jorderige? Jeg kan fortælle Eder, at skjøndt vi idag nyde Fred oa Alting tilsyneladende gaar sin rolige, jævne Gang, er Dagen ikke langt borte, da Herren vil komme frem for at ryste Jorden forfærdeligt, og denne amerikanske Nation vil føle det meget haardere og alvorligere end nogen af Eder tidligere har erfaret; dette veed jeg, hvorfor jeg bærer Vidnesbyrd derom. Vi have ingen Tid til unyttige Experimenter eller til at følge vore egne Ideer og Forestillinger; vi have noget Andet at gjøre. Vi maa opbygge Guds Rige, og for at kunne gjøre dette, maa vi nødvendigvis blive forenede, lære at kjende Guds Villie og gjøre den. Og i alle vore Foretagender burde dette være vort Formaal. Vi have alle Slags personlige Interesser og Foretagender iblandt os; Nogle virke i een Retning og Andre i en anden. For Exempel Broder W. Jennings, som er nærværende med os idag, er tilligemed Andre beskjæftiget i forskjellige Grene af Hjemmeindustrien og ejer desforuden 90,000 Dollars af Grundkapitalen i Zions ko-operative Handelsinstitution; alt dette er meget prisværdigt. Saadanne Foretagender give Folket Beskjæftigelse, og dette er hvad vi behøve og hvad vi maa tilvejebringe før eller senere. Der er imidlertid een Ting, som jeg vil sige, i Henseende til at danne Foreninger og Handelsselskaber for at drive hvilkensomhelst Gren af Hjemmeindustrien: Lad dem blive dannede med den Forstaaelse, at naar den rette Tid kommer, de da kunne omdannes til ko-operative Institutioner eller sammensmeltes med den Forenede Orden. Det er meget vigtigt, at vi i alle vore Foretagender have dette for Øje og virke i denne Retning; og dersom vi gjøre dette, kunne vi have det Haab, om en føje Tid at se alle vore personlige Anliggender sammensmeltede til et stort Hele. Disse Ting have lagt tungt paa mit Sind i en længere Tid og derfor taler jeg om dem, som jeg gjør. Hvormange Aar er det ikke allerede siden dette først blev paabegyndt og hvor Lidet have vi ikke udrettet! Jeg kan fortælle Eder, at dersom vi gaa lidt videre i vor Ligegyldighed og Enhver saaledes vedbliver at gaa sin egen Vej, da vil Gud overlade os til os selv. Men han vil ikke forlade os saalænge vi beflitte os paa at gjøre Ret. Jeg er glad fordi jeg kan sige, at Brødrene i Almindelighed ere villige til at tage imod Raad, dog ere vi til samme Tid tilbøjelige til at lade os forstyrre, og i Midten af Livets mange og forskjellige Omskiftelser ere vi udsatte for at tabe vort rette Formaal afsyne. Skulle vi, mine Brødre, opgive Ko-operation, eller skulle vi anerkjende Saadanne, som trække sig tilbage af en eller anden Grund, for gode Hellige, eller skulle vi ikke? Hvad skulle vi gjøre? Skulle vi forblive tro til vor Religion, vor Tro og til de Principer, som Gud har aabenbaret til os, eller skulle vi forsage dem? Vi ville ikke forsage dem, og Brødrene i Almindelighed føle heller ikke Lyst til at gjøre det, men der gives fra Tid til anden nogle faa, som vige af Vejen. Vi ønske at klynge os nærmere tilsammen, forene vore Hjærter og Følelser til Et og underkaste os selv den rette Orden og være rede til at udføre hvadsomhelst Herren vil fordre af os. Jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at dersom I ville holde Herrens Befalinger, ville I blive det rigeste Folk paa Jorden, thi Gud vil udgyde sine Velsignelser over Eder; men dersom I ikke holde dem, ville I komme til at døje mere end I endnu have gjort, thi Herrens Aand og Velsignelser ville blive os fratagne i samme Forhold som vi trække os tilbage fra Gud. Vi leve i en mærkværdig Tidsalder, i hvilken store Forandringer ville finde Sted. De Sidste-Dages Hellige ville se den Dag, da Enhver, som ikke vil gribe til Sværd mod sin Næste, maa fly til Zion, og de ville høre Mange sige: Vi kjende Intet til Eders Religion, men I ere et ærligt, retfærdigt, vindskibeligt og virksomt Folk; I forvalte Lovene i Retfærdighed og beskytte og forsvare Mænd og Kvinders Rettigheder. I opholde en god Regjering og love Beskyttelse til Alle; vi ønske derfor at leve hos Eder og blive forenede med Eder. Vi ønske at berede os for disse Ting, thi de ville komme lige saa vist som Gud lever. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juni.

De Hellige skulle ikke sagsøge hverandre ved de verdslige Domstole.

„Kan dog Nogen af Eder, naar han haver Sag med den Anden, føre det over sit Sind at søge Dom hos de Vanhellige, og ikke hos de Hellige?" (1 Kor. 6 1.) Apostlen Paulus rettede dette Spørgsmaal til Korinthierne. Til deres Skam nævnte han et stort Onde, som existerede iblandt dem: „Men Broder gaar i Rette med Broder, og det for de Vantro." Det var altsaa de Hellige i fordums Dage forbudt at sagsøge hverandre ved Loven, og saaledes forholder det sig ogsaa med de Sidste-Dages Hellige.

For at der ingen Nødvendighed skulde være for Brødre eller Søstre at sagsøge hverandre for de verdslige Domstole, forordnede Herren, der kjendte Menneskenes Svagheder, at Domstole bleve oprettede i hans Kirke i dens tidligste Dage, for hvilke alle Kirkens Medlemmer have Ret til at fremføre deres Sager og Misforstaaelser og faa dem paadømte i Retfærdighed. Indtil disse Domstole bleve grundede og anerkjendte i Kirken, bleve saadanne Tvistigheder, som kunde opstaa mellem Medlemmerne, bilagte af de Ældste. Herren siger i en Aabenbaring, given i Februar 1831, angaaende denne Gjenstand: „Dersom din Broder eller Søster fornærmer Dig, skal Du tage Sagen mellem dem og Dig alene, og om de bekjende, skal Du være tilfreds. Og om de ikke bekjende, skal Du overantvorde dem til Menigheden, ikke til Medlemmerne, men til de Ældste. Og det skal ske i en Forsamling, og det ikke for Verden." (Pagtens Bog Side 77.)

I August samme Aar blev Kirkens første Biskop udnævnt ved Aabenbaring, og iblandt andre Ting sagde Herren ved en senere Lejlighed, at en Biskop skulde „være en Dommer i Israel, til at udføre Kirkens Sager, til at sidde og dømme Overtrædere efter Vidnesbyrd, der blive ham forelagte, overensstemmende med Lovene." (Pagtens Bog Side 18.)

Den 17de Februar 1834 blev Kirkens første Højraad, bestaaende af tre Præsidenter og 12 Medlemmer, organiseret. Højraadenes Pligter og Magt, saavel hjemme i Zions Staver som ude i Adspredelsen, blev paa en tydelig Maade forklaret. Der siges: „Højraadet blev ifølge Aabenbaring organiseret i den Hensigt, at det skulde bilægge vigtige Sager, der maatte opkomme i Kirken, og som ikke kunde bilægges af Kirken efter Biskoppens Raad til Parternes Tilfredshed." (P. B. Side 32.) Et Højraad er nu organiseret i enhver af Zions Staver, over hvilke de respektive Stavers Præsidentskab præsiderer.

Under denne Tingenes Orden og med den Lejlighed, som ethvert Medlem af Kirken har til at faa sine Sager paadømte indenfor Kirkens Grændser, er der Intet, som kan tale til Forsvar for Saadanne, som sagsøge deres Brødre for de verdslige Domstole. Naar Tvistigheder opstaar mellem nogen af Kirkens Medlemmer, burde deres første Bestræbelse være at bilægge Sagen mellem hverandre

indbyrdes. Hvis dette ikke lykkes dem, bør Lærerne i den Kreds eller det Distrikt, hvor Paagjældende bo, kaldes til Hjælp, og hvis de ikke kunne tilvejebringe en god Forstaaelse, kan Sagen bringes frem for Grenens eller Wardets Biskop, der tilligemed sine Raadgivere ville dømme i Sagen. Dersom Biskoppens Kjendelse ikke er tilfredsstillende, kan Sagen dernæst appelleres til Stavens Højraad, og endvidere, hvis noget Urigtigt kan paapeges i Højraadets Fremgangsmaade, kan en Appel gjøres til Kirkens øverste Præsidentskab, der da vil bestemme hvadenten et nyt Forhør vil være nødvendigt eller ikke.

Paa denne Maade kan en retfærdig Bilæggelse af alle Trætigheder opnaas indenfor Kirkens Omraade, uden at Nogen behøver at henvende sig til de verdslige Autoriteter, og Brødrene, der tjene ved Kirkens Domstole, vælges af Folket og arbejde alle uden Betaling. Intet Individ i Kirken, hvilken Stilling han eller hun end monne indtage, er hævet over Kirkens Love eller er fritaget for Ansvarlighed for dens Domstole. Derfor har det ringeste Medlem, uden Hensyn til hvem Modpartiet er, ligesaa god Adgang til Kirkens Domstole, som den, der indtager den allerhøjeste Stilling i Samfundet.

Kirkens Historie beviser, at Oprigtighed, Upartiskhed og Retfærdighed i Almindelighed har været raadende i disse Domstoles Forhandlinger, og naar Fordom eller nogen upassende Indflydelse har begyndt at vise sig, er det strax blevet underkuet. Ordkløveri, Forvendelse af Meninger, Kunstgreb, Forkastelse af Vidnesbyrd, der paa nogen Maade kunde kaste Lys paa en Sag, Fornærmelse af Vidner eller andet Lignende, som i Almindelighed forhindrer Sandhed og Ret fra at have sin rette Gang ved de verdslige Domstole, kjendes ikke ved Kirkens Tribunaler; alt hvad man har for Øje er at tilmaale Alle Retfærdighed paa en upartisk Maade.

Idet vi betragte, hvad Herren har sagt til sine Hellige, baade nu og i gamle Dage, i Henseende til Rettergang ved Verdens Domstole, hvorledes skulle da disse behandles, som overtræde denne Orden? Herren har sagt, „at Alle, som tilhøre Kristi Kirke, skulle iagttage og holde alle Kirkens Befalinger og Pagter."

Saadanne af Kirkens Medlemmer, som ikke ville efterleve dens Love, ifølge deres egne Pagter og Løfter, burde afskjæres fra Samfund med Kirken. Dette er i Almindelighed Reglen i alle religiøse Samfund, men undertiden naar denne Regel sættes i Kraft i denne Kirke, skrige Nogle om Ubarmhjærtighed og Intolerance, og de, som glæde sig i at afstedkomme Uenighed og Rettergang, indbilde sig, at det er et meget strængt Forbud, som nægter Folk den Frihed at gaa for Retten med hverandre. Denne Kirke gjør sig ikke til Opgave at ville forbyde Nogen at nyde al den Fornøjelse, som Loven med dens uhyre Omkostninger og Omstændigheder er istand til at give dem, men en Sidste-Dages Hellig kan ikke indlade sig i retslig Strid og Ondskab med sine Brødre og til samme Tid beholde sin Stilling i Kirken. Dersom Nogen ønsker at følge Verdens Skikke og Sædvaner, er der Ingen, som vil forhindre Saadanne i at slutte fuldstændig Forbindelse med Verden. Men hør det, o Israel, han eller hun, som ønsker at staa i Samfund med de Hellige, maa underkaste sig Kirkens Love og Regler, eller blive udkastet af Faarestien. „Ve dem, som blive afskaarne fra Kirken," siger Herren, „thi de ere overvundne af Verden," og fra den Tid af ville de blive „lig Salt, der har mistet sit Kraft."

Afløsning.

Eldste N. P. Rasmussen løses fra at præsidere over Aalborg Konference.
Eldste Charles Anderson fra at præsidere over Gøteborg Konference.
Eldste John A. Halvorsen fra at præsidere over Skaane Konference.
Eldste Christian Jensen fra at arbejde i Kjøbenhavns Konference.
Eldsterne N. M. Andersen og C. L. Hansen fra at arbejde i Aalborg Konference.
Eldsterne Goudy Hogan, Oley Ellingsen, Peter Andersen og Andrew Hammer fra at arbejde i Kristiania Konference.
Eldste C. M. Bergstrøm fra at arbejde i Stockholms Konference.
Eldste C. H. Månsson fra at arbejde i Gøteborg Konference.
Eldste Ola Nilsson fra at arbejde i Skaane Konference samt
Eldste Carl J. Øberg, paa Grund af daarlig Helbred, fra at arbejde i Gøteborg Konference.

Ovennævnte Brødre, der have arbejdet med Nidkjærhed og Iver for Herrens Sags Fremme i denne Mission, ere afløste med Tilladelse til at rejse hjem med det første Emigrant-Selskab, som vil afgaa fra Kjøbenhavn d. 5te Juli. Vore bedste Ønsker og Velsignelser ville ledsage dem paa deres Rejse tilbage til vort fredelige Hjem i Bjærgenes Dale.

Beskikkelse.

Eldste Simon Christensen beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference.
Eldste O. N. Stohl til at præsidere over Gøteborg Konference.
Eldste N. B. Adler til at præsidere over Skaane Konference.
Eldste Chr. Hogansen og John Dahle til at arbejde i Kristiania Konference under Konferencepræsidentens Ledelse og
Eldste Peter A. Løfgren til at arbejde i Stockholms Konference, ligeledes under Ledelse af Konferencepræsidenten.

Niels Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Eldste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 224.)

Vi ville forbigaa de næste faa Aar af Almas Liv, i Løbet af hvilke han virkede med hans sædvanlige Iver og Nidkjærhed, og begynde igjen ved Slutningen af Dommernes syttende Regjeringsaar. (75 Aar f. K.) Paa den Tid optraadte Korihor, en Antikristen. Hans fordærvelige Lærdomme havde meget tilfælles med visse Dele af Nutidens religiøse Bedragerier, men hans Hovedargumenter vare rettede imod Frelserens Komme og Forløsning. Han rejste uafbrudt omkring blandt Nephiterne fra Land til Land, udbredende sine falske Ideer og Begreber. Men efterdi han gjorde Fordring paa selv at tro hvad han lærte, kunde Loven ikke naa ham, thi det var paa det Strængeste forbudt i Nephiternes Love at straffe Nogen for sin Troes Skyld; alle havde uindskrænket Rettighed til at dyrke Gud ifølge deres egen Samvittigheds Bydende. Da man

dog tilsidst ikke vidste, hvad man skulde gjøre ved ham, eftersom han afstedkom Splid og Uro og forstyrrede Folkets Fred, sendte de lokale Embedsmænd ham til Alma og den øverste Dommer for at de skulde dømme i Sagen. Efterat han var fremført for disse Embedsmænd, vedblev han paa sin sædvanlige haardnakkede Maade at bespotte og latterliggjøre Evangeliets hellige Principer samt at forhaane Guds Tjenere, hvilke han iblandt Andet tillagde den Beskyldning, at de fyldte sig ved Folkets Arbejde. I Almas Svar til denne Beskyldning faa vi et behageligt Indblik i hans private Liv. Han sagde: „Du veed, at vi ikke fylde os ved dette Folks Arbejde, thi se, jeg har arbejdet med mine egne Hænder for min Underholdning, lige fra Begyndelsen af Dommerens Regjering indtil nu, uagtet mine mange Rejser rundt omkring i Landet, for at forkynde Guds Ord for mit Folk. Og uagtet det meget Arbejde, jeg har udrettet i Kirken, har jeg ikke modtaget saameget som een Senine for mit Arbejde; ejheller har nogen af mine Brødre, uden paa Dommersædet, og da have vi kun faaet overensstemmende med Loven for vor Tid."

Korihor vedblev at stride imod Profeten. Han bestræbte sig for at modbevise Faderens Tilværelse og den Enbaarnes Komme. Alma beskyldte ham for, at han stred imod sin egen Overbevisning, men dette nægtede han paa det Alvorligste og plagede Alma for, at han skulde vise ham et Tegn, da han foregav at være villig til at lade sig overbevise. Alma, der tilsidst blev træt af hans ugudelige Paatrængenhed, fortalte ham, at Gud vilde give ham et Tegn ved at slaa ham, saa at han skulde vorde stum. Skjøndt denne frygtelige Advarsel gjorde Korihor lidt forlegen, havde den ingen større Virkning paa ham, end at han paa en rænkefuld Maade kunde svare: „Jeg fornægter ikke en Guds Tilværelse, men jeg tror ikke, at der er en Gud til; og jeg siger ogsaa, at Du veed ikke, at der er en Gud til; og uden Du viser mig et Tegn, vil jeg ikke tro." Da svarede Alma: „Dette vil jeg give Dig til Tegn, at Du skal blive stum ifølge mine Ord; og jeg siger i Guds Navn: Du skal blive stum, saa at Du skal ikke mere have Mæle." Almas Ord bleve opfyldte; Korihor fik sit Tegn, thi han talte aldrig mere her paa Jorden. Da Guds Haand faldt paa ham, gjenkaldte han, hvad han havde sagt. Da han ikke kunde tale skrev han, at han nu erkjendte Guds Magt samt at han havde ladet sig bedrage af Satan, der havde vist sig for ham i en Engels Skikkelse. Han bønfaldt nu Alma om at bede til Gud, at Forbandelsen maatte tages fra ham; men Alma, der kjendte hans Hjærtes Slethed, nægtede at gjøre dette, da der var Fare for, at han atter vilde søge at vildlede Folket, dersom han fik sit Mæle igjen. Som en Vandrer og Landflygtig blev han kastet ud fra Samfundets Midte og maatte gaa omkring fra Hus til Hus for at tigge sin Føde. Medens han saaledes hensled en ulykkelig Tilværelse hændte det, at han i en af Zoramiternes Byer blev løben omkuld og nedtraadt, saa at han døde. Paa denne Maade endte Korihor sin Tilværelse, og med ham døde tillige hans Indflydelse og falske Lærdomme.

Zoramiterne havde afveget fra Sandheden og vare blevne et farligt Parti af Frafaldne. Skjøndt de ogsaa lærte, at der ingen Kristus skulde komme, adskilte deres Kjætteri sig dog i visse Dele fra Korihors. De bedroge sig selv med den Ide, at de vare Benaadede af Himlen fremfor alle Andre, at de vare fødte til Frelse og forudbestemte til evig Her-

lighed, medens de øvrige af Jordens Indbyggere vare forkastede og forudbestemte til Fordømmelse. Denne besynderlige Troesbekjendelse fik betydelig Tilslutning af fordærvede og ugudelige Personer, og paa den Tid Korihor døde udbredte dens Indflydelse sig saa hurtigt, at den blev Gjenstanden, hvorpaa Almas utrættelige Opmærksomhed dernæst blev henvendt. Ledsaget af Amulek, Zisrom, tre af Kong Mosiæ Sønner og to af sine egne Sønner rejste han strax til de Lande, som beboedes af disse Apostater. Denne blev en af Almas vigtigste Missioner og ligesom hans Besøg til Ammoniha, medførte den kun delvis Held. Saasnart Alma havde opdaget Zoramiternes store Ugudelighed, samt deres religiøse Ceremoniers Besynderligheder, holdt han et Raad med sine Medbrødre, Missionærerne, og efterat have bedet inderlig til Herren, „lagde han sine Hænder paa alle dem, der vare med ham. Og se, da han lagde sine Hænder paa dem, bleve de fulde af den Hellig-Aand. Og derpaa skiltes de fra hverandre og gjorde sig ingen Bekymring om, hvad de skulde æde, eller hvad de skulde drikke, eller hvad de skulde iføre sig." Men Gud gjorde Udveje for dem, saa at de Intet manglede. Missionærerne arbejdede med stor Nidkjærhed; de besøgte Folket i deres Huse, prædikede i deres Synagoger og forkyndte endog Ordet paa Gaderne, men den falske Troes ynde Vildfarelser havde saa aldeles bemægtiget sig Folket, at de forkastede Sandheden og forfulgte Missionærerne, ja forsøgte endog at ihjelslaa nogle af dem. Denne Forkastelse af Sandheden var imidlertid ikke uden Undtagelser, en Del af de fattige og mere ydmyge Zoramiter antog det guddommelige Budskab, hvilket havde til Følge, at de en kort Tid efter bleve drevne fra deres Hjem og landsforviste af deres mere talrige, mere indflydelsesrige samt mere fordærvede Medborgere. I Forbindelse med denne Mission finde vi nogle af de kraftigste Evangeliprædikener, som ere nedskrevne i Mormons Bog.

Efterat Alma og hans Medbrødre havde udført alt det Gode, de syntes at kunne blandt Zoramiterne, trak de sig tilbage til Jersons Land, hvor Ammoniterne boede; derhen rejste ogsaa de troende Zoramiter, efterat de vare blevne landsforviste af deres Medborgere. Folket i Jersons Land modtoge dem venligt og bød dem velkommen som Brødre. Efterat Alma her atter havde betjent og velsignet dem, rejste han tilligemed de fleste af hans Medarbejdere tilbage til Zarahemla.

Alma begyndte nu at blive gammel. Trods hans forøgede Anstrængelser og inderlige Bønner sank Nephiterne atter gradvis ned i Ugudelighed. Alma rejste enten personlig eller sendte Andre til enhver Stad og ethvert Land, indenfor det nephitiske Riges Grændser, for at oplive Evangeliets Ild og Kjærlighed i deres vaklende Sjæle, men mange forargedes over Ordets Strænghed, der ikke alene forbød selve Synden, men alt hvad der kunde lede til Synd. Eftersom denne Følelse tiltog, blev Alma overmaade bedrøvet, og han sørgede meget over sit Folks Ondskab. Ligesom mange af de gamle Patriarker, naar de følte, at deres Livs Aften nærmede sig, kaldte han sine Sønner til sig og gav hver af dem sin sidste Formaning og en Faders Velsignelse, eftersom Undervisningens og Profetiens Aand gav ham at udsige. Til sin ældste Søn Helamans Varetægt overlod han de hellige Plader, med alvorlige Formaninger om Forsigtighed, og bød ham at tage vel Vare paa dem. Opmuntrede og styrkede formedelst Faderens inder-

lige og kraftige Paamindelser, rejste Sønnerne ud og prædikede for Folket; selv Alma, gammel som han var, kunde ikke hvile sig, saalænge der var en Sjæl at frelse, eller noget Forkert at sætte irette; han drog derfor ud endnu engang i Aanden af sin høje Kaldelse og opløftede sin Røst i Forsvar af det evige Livs Principer.

En anden blodig Krig blev nu atter paabegyndt, en Krig, der bragte baade Nephiternes og Lamaniternes hele Styrke til Fronten førend den blev tilendebragt. Den unge, men tapre og gudfrygtige Moroni anførte Nephiternes Hære. Da han ikke vilde forstole sig paa sin egen Magt eller Visdom, sendte han Bud til Alma for igjennem ham at erholde Herrens Ord om hvorledes han skulde handle. Den store Ypperstepræst blev som sædvanlig begunstiget med Aabenbaring, tilkjendegivende Herrens Villie, og Moroni handlede nøjagtig i Overensstemmelse dermed. Vi behøve ikke at omtale de nærmere Omstændigheder forbundne med det frygtelige Slag, som paafulgte; den inspirerede Generals Anstrængelser kronedes med Sejr, og med Beretningen om denne Krig slutter Almas Optegnelse.

I det nittende Aar af Dommernes Regjering (73 Aar f. K.) tog Alma sin elskede Søn Heleman til sig, og efterat have prøvet hans Tro, Styrke og Oprigtighed ved at give ham flere forskjellige Spørgsmaal, profeterede han til ham om flere vigtige Begivenheder, som skulde indtræffe i en fjærn Fremtid, og navnlig spaaede han om Nephiternes Ødelæggelse. Denne Profeti befalede han ham at nedskrive paa Pladerne, men ikke aabenbare den til hans Samtidige. Alma velsignede derpaa Heleman tilligemed sine andre Sønner, ja han velsignede Alle, som vilde forblive trofaste til Jesu Kristi Sandheder. Strax derefter forlod han Zarahemlas Land og rejste som om han vilde gaa til Meleks Land, og man hørte aldrig Noget om ham mere. Om hans Død og Begravelse veed intet Menneske nogen Besked. Det Sagn kom derfor ud iblandt Menighederne, at han var optagen af Aanden eller begraven ved Herrens Haand ligesom Moses. Denne Begivenhed fandt Sted bestemt et hundrede Aar efter Alma den Ældres Fødsel.

Almas Profetier ere at regne iblandt de talrigste, vigtigste og mest interessante af Mormons Bogs Spaadomme. De hentydede hovedsagelig til fem Ting, nemlig:

1. Messiæ Komme. Mormons Bog, Side 227, 231, 238, 308, 323. (ny Udgave, Alma 5, 48—50; 7, 9—13; 9, 26—28; 33, 22; 39, 15; 40, 2. 3.)

2. Amonihas Ødelæggelse. M. B. Side 237. (ny Udg., Alma 9, 12—18.)

3. Nephiternes endelige Undergang. M. B. Side 338. (ny Udg., Alma 45, 10—14).

4. De hellige Pladers fremtidige Nyttte og Historie. M. B. Side 315 osv. (ny Udg., Alma 37 K.)

5. Lamaniternes Omvendelse. M. B. Side 237. (ny Udg., Alma 9, 16. 17.)

Ved at sammenligne Almas Lærdomme og Profetier kunne vi danne os et temmelig godt Begreb om, hvor grundigt det evige Evangeliums Principer bleve lærte i den gamle nephitiske Kirke, og med hvilken Nøjagtighed de i Forbindelse med Frelserens Komme i Kjødet staaende Begivenheder vare blevne dem aabenbarede. Hans Missions Beskaffenhed og det herlige Arbejde, som han skulde udføre, medens han var i sit dødelige Tabernakel, var nødvendigvis Hovedæmnet i disse Profetier, men forbundne dermed omtaltes ogsaa mange Biomstændigheder, vedgaaende hans jordiske Løbebane og Omgivelser. Saaledes forud-

sagdes hans Fødested — Jerusalems Land — hans Moders Navn, Marie, en Jomfru, et dyrebart og udvalgt Kar, som skulde undfange ved den Hellig-Aands Kraft. Disse Profetier omtalte ogsaa, at han skulde lide Pinsler, Sorger og Fristelser, at han skulde paatage sig Menneskenes Skrøbeligheder for at han kunde dømme Jordens Indvaanere i Retfærdighed, samt at han skulde blive Opstandelsens Førstegrøde. Vi gjøre følgende Udtog af Almas Profetier:

„Jeg veed, at Jesus Kristus skal komme, ja Sønnen, Faderens Enbaarne, fuld af Naade, Barmhjærtighed og Sandhed. Og se, det er ham, som kommer for at borttage Verdens Synder, ja hvert Menneskes Synder, som med Standhaftighed tror paa hans Navn."

„Ja, jeg siger Eder, mine elskede Brødre, at Aanden siger: Se, al Jordens Konges, ja og Himlens Konges Herligheds Glands skal meget snart fremskinne iblandt Menneskenes Børn."

„Og se, han skal fødes af Maria, nær Jerusalem, i vore Forfædres Land, og hun er en Jomfru, et dyrebart og udvalgt Kar, som skal blive overskygget og undfange ved den Hellig-Aands Kraft, og føde en Søn, ja Guds Søn, og han skal gaa hen og lide allehaande Pinsler, Sorger og Fristelser; og dette for at Ordet maatte blive fuldbyrdet, som siger: Han vil tage sit Folks Sygdomme og Pinsler paa sig; og han vil paatage sig Døden, at han kan løse Dødens Baand, som binder hans Folk; og han vil paatage sig deres Skrøbeligheder, at hans Indre kan blive fuldt af Barmhjærtighed efter Kjødet, at han kan vide, efter Kjødet, hvorledes han kan hjælpe sit Folk i deres Skrøbeligheder."

„Der er ingen Opstandelse, eller jeg vilde sige med andre Ord, at dette Dødelige bliver ikke iført Udødelighed, denne Forkrænkelighed bliver ikke iført Uforkrænkelighed, førend efter Kristi Komme. Se, han tilvejebringer de Dødes Opstandelse."

„Begynder at tro paa Guds Søn, at han vil komme at forløse sit Folk, og at han skal lide og dø for at forsone deres Synder, og at han skal opstaa igjen fra de Døde, hvilket skal tilvejebringe Opstandelsen, at alle Mennesker skulle staa for ham for at dømmes paa den yderste og Dommens Dag, efter deres Gjerninger."

Vi ville nu vende os til Almas Profetier for Folket i Staden Amoniha Han fortalte dem paa en utvetydig Maade, hvad der vilde ramme dem, dersom de ikke omvendte sig. Intet Sprog kunde være tydeligere end hans, naar han siger:

„Han (Gud) har befalet, at I skulle omvende Eder, ellers vil han aldeles udrydde Eder af Jorden; ja han vil hjemsøge Eder i sin Vrede, og i sin grumme Vrede vil han ej vende sig bort."

Og igjen: „Men se, jeg siger Eder, at dersom I fremture i Eders Ugudelighed, skulle Eders Dage ej blive forlængede i Landet; thi Lamaniterne skulle blive sendte og komme over Eder; og dersom I ikke omvende Eder, da skulle de komme paa den Tid, I ikke vide det, og I skulle blive hjemsøgte med fuldkommen Ødelæggelse; og det skal ske ifølge Herrens grumme Vrede."

Hvor fuldkommen, hvor bogstavelig og nøjagtig disse inspirerede Ord bleve opfyldte, have vi allerede vist i denne Afhandling.

Angaaende det nephitiske Folks endelige Udryddelse, taler Alma meget tydeligt; ingen Profeti har nogensinde været ytret mere bestemt, og ingensinde er nogen Profeti mere bogstavelig gaaet i Opfyldelse end disse hans Ord ere:

„Se, jeg ser efter den Aabenbarelsesaand, som er i mig, at dette samme Folk, Nephiterne, om fire hundrede Aar fra den Tid, da Jesus Kristus skal aabenbare sig for dem, skal nedsynke i Vantro, og da skulle de se Krige og Pestilentse, ja Hungersnød og Blodsudgydelse, indtil Nephis Folk skal vorde udryddet, og dette fordi de nedsynke i Vantro og henfalde til Mørkets Gjerninger, Vellyst og allehaande Ugudeligheder; ja, jeg siger Dig, at den fjerde Slægt fra den Dag skal ikke ganske forgaa, førend denne store Ugudelighed skal komme; og naar denne store Dag kom-

mer, se, da kommer den Tid meget snart, da de, som nu ere, eller deres Sæd, som nu ere regnede iblandt Nephis Folk, ej mere skulle blive regnede iblandt dette Folk; men de, der blive tilovers og ikke ere udryddede paa den store og skrækkelige Dag, skulle regnes iblandt Lamaniterne og blive lig dem, undtagen nogle Faa, der skulle blive kaldte Herrens Disciple; og dem skulle Lamaniterne forfølge, indtil de blive udryddede. Og for Ugudeligheds Skyld skal denne Spaadom vorde opfyldt."

Og den blev opfyldt, som enhver Læser af Mormons Bog veed, i alle dens frygtelige, hjærteskjærende Enkeltheder, ja til det sidste Bogstav. At omtale disse Enkeltheder her, vilde optage formegen Plads, men Alle, som ønske at læse om disse frygtelige Begivenheder, henvise vi til Beretningen derom i Mormons Bog.

Iblandt de Formaninger, som Alma gav sin Søn Heleman, da han overlod de hellige Plader til hans Varetægt, findes visse profetiske Ytringer i Henseende til dem, som Læseren vil finde i Mormons Bog, Side 315. (Ny Udgave, Alma 37 K.) Vi henvise til de nærmere Omstændigheder, som der findes nedskrevne, uden hvilke man ikke let vil kunne forstaa Meningen af Profetierne.

Formedelst Aabenbaringens Lys og den Hellig-Aands Kraft saa Alma i herlige Syner Lamaniternes Omvendelse, saavelsom deres Forblivelse paa Jorden efterat Nephis Sæd skulde blive udryddet. Han fortalte de ugudelige Indbyggere i Staden Amoniha:

„Thi der ere mange Forjættelser, som henhøre til Lamaniterne; thi det er deres Fædres Sagns Skyld, at de forblive i deres uvidende Tilstand, og derfor vil Herren være barmhjærtig imod dem og forlænge deres Tilværelse i Landet. Og engang i Tiden ville de komme til at tro paa hans Ord og kjende deres Fædres Sagns Urigtighed, og mange af dem ville blive frelste, thi Herren vil være barmhjærtig mod Alle, som paakalde hans Navn."

Vi ville slutte vore Bemærkninger angaaende Almas Profetier med følgende Udtog: „Saaledes siger Gud, Herren: Forbandet skal Landet være, ja, dette Land (Amerika) for alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk, som handle ugudeligen; thi de skulle vorde udryddede, naar de ere fuldkommen modne, og som jeg har sagt, saa skal det ske; thi dette er Herrens Velsignelse og Forbandelse over dette Land, thi Herren vil ikke se paa Synd med den mindste Grad af Eftergivelse."

Tre mægtige Racer — Antediluvianerne, Jarediterne og Nephiterne — ere allerede blevne ødelagte for deres Ugudeligheds Skyld; hvor snart kunne vi forvente, at den fjerde vil undergaa samme Skjæbne? Formørker ikke denne tilkommende Begivenheds Skygger allerede Landet?

Førend vi slutte denne ufuldkomne Afhandling om Almas Liv og Virksomhed, ville vi hendrage Opmærksomheden paa Guds Kraft tilkjendegivet ved ham, hvilket vi af Mangel paa et bedre Udtryk vil kalde Mirakler:

Ødelæggelsen af Fængslet i Amoniha. (82 f. K.)

Zisroms Helbredelse af en Feber i Sidom. (82 f. K.)

Almas Forbandelse over Korihor i Zarahemla. (75 f. K.)

Meddelelsen af den Hellig-Aand ved Hænders Paalæggelse til hans Medbrødre i Zoramiternes Land. (75 f. K.) (Forts.)

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 19. Den 1. Juli 1880. 29. Aargang.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 288.)

Helaman, Almas Søn.

Vi have ingen Beretning om hvor eller naar denne nephitiske Profet og General er født, men da hans Faders bestandige Opholdssted var Zarahemla, er det ikke ufornuftigt at antage, at han i denne navnkundige Stad først saa Dagens Lys. Han bliver ikke omtalt i Mormons Bog førend Aaret 75 f. K., og da var han allerede voxen. Der hvor han først nævnes siges, at Alma tog sine to yngste Sønner med sig paa en Mission til Zoramiterne, medens han efterlod Helaman i Zarahemla, maaske for at vaage over Kirkens Anliggender derstedes under hans Faders, den præsiderende Ypperstepræsts, Fraværelse.

Efterat Alma var kommen tilbage fra denne Mission, kaldte han sine tre Sønner til sig og gav hver af dem sin Velsignelse, tilligemed nyttige Undervisninger. Hans Formaninger til Helaman ere meget tydeligt og omstændeligt nedskrevne paa den hellige Bogs Blade. I disse kaster han et Blik tilbage paa sit eget Liv og Nephiternes Historie, samt profeterede om mange Ting i Forbindelse med hans Folks Fremtid. Han opmuntrede ogsaa Helaman til at prædike Guds hellige Ord med Nidkjærhed og Flid, og til at leve et retfærdigt Liv, der kunde tjene til Exempel for Kirkens Folk. Paa samme Tid gav han ham ligeledes nøjagtig Befaling angaaende Optegnelsernes Bevaring og bød ham at fortsætte Folkets Historie paa dem, at betragte dem som hellige Arkiver og forhindre visse Dele, der indeholdt Jarediternes hemmelige Eder og Pagter samt andre af hint Folks mørke Gjerninger, fra at blive offentliggjorte for Verden, af Frygt for, at Andre muligvis kunde blive besnærede af de samme Vederstyggeligheder.

Efterat have modtaget deres særskilte Formaninger, rejste Helaman og hans to yngre Brødre tilligemed deres Fader om blandt Nephiterne og forkyndte Ordet, ifølge Profetiens og Aabenbaringens Aand, og de prædikede efter Guds

hellige Orden, ved hvilken de vare kaldede.

I det følgende Aar tog Herren Alma bort, ligesom han tidligere havde gjort ved Moses. Profeten, der uden- tvivl var vidende om sin snarlige Bortgang fra denne dødelige Tilværelse (ligesom Elias), kaldte sin Søn Helaman til sig og velsignede ham samt profeterede til ham om mange Ting, som skulde vederfares Nephis Folk, indtil de tilsidst skulde blive udryddede. Efterat have gjort dette, velsignede han Kirken og dens trofaste Medlemmer, hvorpaa han drog ud af Landet for aldrig mere at blive seet af nogen Dødeligs Øje. Hans Søn Helaman og Andre foretog derpaa en Rundrejse igjennem Nephiternes Stæder og ordnede Kirkens Affærer, men paa Grund af Manges Stolthed, og at en Del af Kirkens Medlemmer ikke vilde give Agt paa de Undervisninger, som gaves dem, eller vandre oprigtigt for Herren, opstod der Uenighed iblandt Folket, hvilken i de følgende Aar ledte til meget Ondt, hvoraf det Værste var en langvarig Krig, eller en Række af Krige, mellem de trofaste Nephiter paa den ene Side, og Apostaterne og siden Lamaniterne paa den anden. Desuagtet lykkedes det Helaman og hans Medforbundne i Præstedømmet at vedligeholde Orden i Kirken for fire Aar, og mange døde i dette Tidsrum i fuld Tro paa Evangeliet og i sikkert Haab om det evige Livs Belønning. I det Hele taget vare disse fire Aar en lykkelig og fredelig Tid for dem, som forbleve trofaste i Sandheden.

Lederen for dem, som faldt fra den sande Tro og begyndte at bekrige deres tidligere Brødre, hedte Amalichiah. Han var en af de listigste, mest ærgjerrige og samvittighedsløse Personer, som nogensinde har vanæret Amerikas Historie. Efterat han var bleven overvunden af Nephiternes General, Moroni, og hans Hær adsplittet (73 f. K.), gik han over til Lamaniterne og opæggede dem til Vrede imod det Folk, som han selv tilhørte. I Begyndelsen havde han ikke Held med sig i dette hans ugudelige Forsøg, da Lamaniterne nylig havde lidt for store Nederlag af Nephiterne til atter at have Lyst til at prøve Krigens Lykke. Ved hans List og Bedrageri lykkedes det ham imidlertid at bortrydde enhver Hindring, indtil han tilsidst blev anerkjendt som Konge over Lamans Efterkommere. Henimod Slutningen af Aaret rykkede hans Krigshære ind i Ammonihahs Land, og fra den Tid af fortsattes Krigen med korte Ophold og med forskjellig Held i omtrent 13 Aar, (til Aaret 60 f. K.), da endelig Lamaniterne bleve uddrevne fra Nephiternes Besiddelser og Fred blev gjenoprettet i Landet. Da Lamaniterne havde lidt et totalt Nederlag, forbleve de indenfor deres egne Grændser indtil Aaret 53 f. K., da de atter gjorde Indfald i Nephiternes Land, men bleve ligesaa hurtigt drevne tilbage med stort Tab. Det var i Løbet af disse 13 Krigsaar, at Helaman viste sig mest fremragende i sit Folks Historie, og i hans Livsoptegnelse er nedskreven en af de skjønneste og behageligste Begivenheder, som forekommer i Beretningen om Nephiterne.

Krigen havde raset flere Aar og havde bragt Nephiterne i en sørgelig Stilling, da Ammons Folk, der syntes at de vare mere til Byrde end til Hjælp for deres Velgjørere (hvilket dog ikke var Tilfældet), ønskede at blive løste fra den Ed og Pagt, som de havde sluttet, aldrig at anvende dødelige Vaaben imod deres Medmennesker, for at de i denne Nødens og Trængselens Tid kunde gribe til Vaaben i Forsvar af deres adopterede Lands Friheder. Men Helaman fraraadte

dem at gjøre dette, af Frygt for at deres evige Salighed derved maatte komme i Fare. De havde imidlertid Sønner, der vare omtrent voxne og som ikke havde ingaaet i nogen saadan Pagt; følgelig vare de ikke forhindrede fra at deltage i Krigens Farer og Ære. Ifølge deres Fædres og Mødres Samtykke og opmuntrede af disses Tro, Bønner og gode Formaninger, bleve to tusinde af disse Ynglinge, mønstrede til Tjeneste i Nephiternes Hær. (Aar 66 f. K.) Disse unge Mænd vare alle bekjendte for deres Retskaffenhed, Tro, Ædruelighed samt for deres Mod, Styrke og Handlefærdighed. Efterat de vare organiserede, ønskede de, at Helaman, for hvem de havde stor Kjærlighed og Agtelse, skulde være deres Leder. Han efterkom deres Begjær og marscherede foran dem til den Del af Nephiternes Hær, som kæmpede mod et overlegent Antal Fjender paa Rigets sydlige Grændse fra Kysterne af det stille Hav og østpaa. Ved deres Ankomst til Staden Judea, fandt Helaman den Afdeling af Nephiternes Hær, som stod under Antipus' Kommando, i en farlig Stilling. Lamaniterne havde, efter store Tab paa begge Sider, indtaget Stæderne Manti, Zeesrom, Cumeni og Antiparah og havde besat det omliggende Land med deres Hære. De havde nu belejret Judea, som Antipus og hans Tropper, i en halv fortvivlet Tilstand, anstrængte sig af alle Kræfter med deres tilbageværende Styrke for at befæste; de sloges saaledes med Fjenderne om Dagen og arbejdede om Natten. Helaman med sine to tusinde unge Mænd underkastede sig Antipus' Ordre, til hvem Forstærkningen var meget opmuntrende og betimelig. Da Lamaniterne erfarede, at den nephitiske Hær i Judea var bleven forstærket, gav Ammoron, deres Leder, Ordre til ikke at angribe Staden. Dette gav Stadens Forsvarere tilstrækkelig Tid til at fuldføre deres Forskandsningsarbejde.

Saaledes stod Sagerne i flere Maaneder, thi Lamaniterne frygtede for at foretage noget videre Angreb, og Nephiterne vare ikke stærke nok til at tilbageerobre nogen af de Stæder, som Lamaniterne havde frataget dem. Tilsidst besluttede Nephiternes Anførere sig til ved List at lokke Lamaniterne ud af deres befæstede Stæder. Helaman med sine unge Ammoniter marscherede derfor ud af Staden Judea og lod som om han førte Fødemidler til en nærliggende By. Deres Vejs Retning førte dem tæt forbi Staden Antiparah, hvor en stor lamanitisk Hær laa indkvarteret. Da deres Anfører mærkede, at Helamans Styrke var saa liden, gav han strax Ordre til at forfølge ham, og Helaman, der kun havde til Hensigt at bortlede Lamaniterne fra deres Befæstning, flyede øjeblikkelig nordpaa, forfulgt af Fjenden. Antipus, som iagttog hvad der skete, fulgte efter med Hovedstyrken af sin Hær, kun efterladende i Judea saa mange Tropper, som behøvedes til midlertidigt at forsvare Staden, dersom den under hans Fraværelse skulde blive angreben. Forfølgelsen fik strax Skikkelse af et Væddeløb for alle tre Armeers Vedkommende; thi Helaman flyede saa hurtig han kunde med sin lille Hær ind i Ørken, forfulgt af Lamaniterne, medens Antipus forgjæves søgte at indhente sidstnævnte. Den tredie Dags Morgen standsede Lamaniterne og vendte sig imod Antipus' Hær, der paa Grund af dens store Anstrængelser og Troppernes Træthed ikke kunde modstaa Lamaniternes Angreb, men bleve bragte i Uorden, og deres Anfører samt flere af de øverste Officerer faldt. I dette kritiske Øjeblik ankom Helaman og hans Sønner (som han

fandt Behag i at kalde dem, og ved deres stærke Tro, ualmindelige Mod og store Tapperhed vendte de et ulykkeligt Nederlag til en glimrende Sejr, i hvilken Lamaniternes Hær tildels blev ødelagt og tildels tagen tilfange.

Da Helaman den tredie Dags Morgen opdagede, at han ikke længere blev forfulgt af Fjenden, frygtede han for, at det var et Krigspuds af Lamaniterne, beregnet paa at lede hans lille Armé i Ulykke, og han var derfor tvivlraadig om hvad enten han skulde vende om for at hjælpe Antipus eller forblive i Ro og iagttage Fjendens Bevægelser. Han gjorde derfor Holdt og forklarede Stillingen og sine egne Formodninger til hans unge Soldater. Han spurgte dem derfor: „Hvad sige I, mine Sønner, ville I gaa imod dem til Slag?“ Uden Betænkning svarede de enstemmigt bekræftende, sigende: „Fader, se vor Gud er med os, og han vil ej tilstede, at vi falde; lader os da gaa frem; vi vilde ikke dræbe vore Brødre, dersom de vilde lade os i Fred; lader os derfor gaa, for at de ikke skulle overmande Antipus' Hær.“ Her bemærker Helaman: „De havde aldrig kæmpet, dog frygtede de ikke for Døden, og de tænkte mere paa deres Fædres Frihed end paa deres Liv; ja, det var blevet dem sagt af deres Mødre, at dersom de ikke tvivlede, da vilde Gud befri dem. Og de fortalte mig deres Mødres Ord, sigende: Vi tvivle ikke om, at vore Mødre vidste det.“ De gik imod Fjenden og Følgen deraf blev, som ovenfor bemærket; og det allermærkværdigste af det Hele var, at da Helaman, efterat Slaget var forbi, talte sine unge Helte, var der ikke en eneste af dem borte; den Tro, som deres Mødre havde plantet i deres unge Hjærter, havde baaren Frugt, thi ikke een af dem var falden i Slaget. Dagens herlige Sejr tilskreve Nephiterne med Glæde deres uforfærdede Mod og Tapperhed — thi de „havde kæmpet, som om det var med Guds Magt“. Efterat Slaget var forbi, vendte de sejrende Tropper tilbage til Staden Judea.

Den frygtelige Krig fortsattes imidlertid uafbrudt. Sex tusind Mand tilligemed Fødemidler naaede Helaman fra Zarahemla og Omegn (Aar 63 f. K.), og desforuden 60 flere Ammoniter, som vare blevne gamle og modige nok til at kunne paatage sig Soldaterlivets Besværligheder. Staden Cumeni overgav sig strax efter formedelst Mangel paa Fødemidler, da Lamaniternes Tilførsel vedvarende var bleven dem afskaaren af Helamans Tropper. Denne Overgivelse efterlod saa mange Fanger i Nephiternes Hænder, at disse hverken vare istand til at føde eller bevogte dem, hvorfor en Officer ved Navn Gid med en tilstrækkelig Styrke blev sendt afsted for at bringe dem til Zarahemla, men da de undervejs kom saa nær til en indrykkende Hær Lamaniter, at de kunde høre deres Krigsraab, gjorde Fangerne Oprør og toge Flugten for at forene sig med deres Kammerater. Ved dette deres Forsøg bleve mange af dem dræbte af den nephitiske Vagt, medens de Øvrige undflyede. Gid og hans lille Troppestyrke, der nu ikke havde nødig at gaa til Zarahemla, vendte tilbage til Helaman.

Hans Ankomst var meget betimelig, thi Lamaniterne, der havde modtaget Forstærkning fra deres Konge, havde pludselig angrebet Nephiterne og havde allerede drevet deres Hærs forskjellige Afdelinger fra deres Stillinger, med Undtagelse af de unge Ammoniter, der endnu stode faste som en Klippe, da Gid og hans Hær kom til Undsætning og forandrede Slagets Udfald. De unge Krigere modtoge atter den varmeste Berømmelse af deres Fader og General.

De havde staaet faste og uforfærdede under alle Slagets Farer, adlydende enhver Ordre, som blev dem given, med gamle Veteraners hele Nøjagtighed og Koldblodighed. Selv i Slagets største Hede forglemte de ikke deres Mødres Ord eller deres himmelske Faders Løfte om Beskyttelse. Uagtet de alle i dette frygtelige Slag, hvor de hele Tiden vare udsatte for Fjendens heftigste Angreb, vare blevne mer eller mindre saarede, og to Hundrede vare endog besvimede formedelst Tab af Blod, var ikke en eneste af dem dræbt. Deres mirakuløse Befrielse gav Anledning til stor Forundring hos de øvrige Tropper.

Efter dette Slag beholdt Nephiterne Staden Cumeni, medens Lamaniterne trak sig tilbage mod Øst til Staden Manti, som var beliggende tæt ved Udspringet af Floden Sidon. Denne Stad blev ikke indtagen af Nephiterne førend efter flere Maaneders Forløb, paa Grund af indbyrdes Strid i Nephiternes Hovedstad, hvor en Del af Folket søgte at styrte Republikken og oprette et Monarki istedet. Overdommer Pahoran var derfor ikke istand til at forsyne Armeen med de nødvendige Levnetsmidler og Forstærkninger.

Under disse vanskelige Omstændigheder henvendte Helaman og hans Medforbundne Officerer sig til Gud i inderlig Bøn, hvilken blev dem besvaret. Herren gav dem Forsikring om Befrielse og Sejr over deres Fjender. Dette gjorde dem atter stærke i Troen og indgav dem nyt Mod. Ved Tanken om deres Hjem, deres Hustruer og Børn samt deres Lands Friheder, der altsammen svævede i største Fare, bleve de opmuntrede til fornyede Anstrængelser. Forstolende sig paa Herren, der saa ofte tidligere havde styrket dem i Kampen mod deres talrige Fjender, begyndte de et Felttog mod Staden Manti, som de ved et Krigspuds indtog inden Aarets Udgang (Aaret 63 f. K.) Denne vigtige Sejr havde til Følge, at Lamaniterne rømmede alle Nephiternes Besiddelser mod Vesten og trak sig tilbage i Ørken, men uheldigvis førte de med sig som Fanger mange Kvinder og Børn. Saaledes stod Sagerne i den vestlige Del af Landet, da Helaman skrev til Moroni, Nephiternes Hovedanfører, som ledte Felttoget paa den østlige Side af Kontinentet, og fra hans Brev ere ovennævnte korte Beskrivelse over Krigen ved det stille Havs Kyster tagen.

For over et Aar kunde Moroni ikke sende Helaman den nødvendige Hjælp. Oprørerne i Zarahemla havde drevet Pahoran, den øverste Landshøvding, ud af Staden, og han havde taget Tilflugt i Gidions Land. Fra dette Sted skrev han til Moroni om at komme ham til Undsætning, hvilket denne gjorde saasnart han kunde, idet han forlod sin Krigshær i Landets nordøstlige Del under Anførsel af Lehi og Teancum. Som han drog fremad oprejste han Frihedens Banner i hver Stad, han kom til, og Folket flokkedes om ham til Forsvar af Republikens Frihed. Efterat han havde forenet sine Kræfter med Pahorans, lykkedes det ham at overvinde „Kongemændene", efterat Pachus, deres Leder, var bleven dræbt, og Oprøret blev dæmpet. Efterat dette var udført, sendte han en Forstærkning paa 6000 Mand tilligemed de nødvendige Fødemidler til Helaman. (Aar 61 f. K.)

Krigen i den østlige Del af Landet, langs Atlanterhavet, fik dette Aar et afgjørende Udfald til Gunst for Nephiterne. Lamaniterne bleve i mange haardnakkede Kampe drevne fra Stad til Stad, indtil Nephiterne havde faaet alle de Besiddelser tilbage, som deres Fjender

havde frataget dem under Krigen. Paa Vestkysten synes det, at Fjendtlighederne ikke bleve fortsatte. Følgen heraf var, at i det følgende Aar blev Fred oprettet overalt i Landet og ikke en eneste lamanitisk Kriger blev tilbage paa nephitisk Grund. Pahoran vendte da tilbage til Dommersædet og Helaman begyndte atter sin Virksomhed i Evangeliets Tjeneste. (Aar 60 f. K.)

Den lange og frygtelige Krig, der netop var tilendebragt, havde indført mange Onder i Kirken; i visse Dele af Landet kunde denne endog betragtes som aldeles forstyrret og opløst. Besættelsen af saamange af Nephiternes Stæder af vantro Lamaniter havde efterladt højst skadelige Følger; Mord, Strid, Uenighed, og Ugudelighed af næsten enhver Slags var saaledes bleven fremherskende og Folkets Hjærter vare blevne forhærdede; dog ikke Alles, thi der fandtes Mange, som anerkjendte den Almægtiges Haand i alle deres Gjenvordigheder, og som ydmygede sig for Herren af deres ganske Hjærte, og paa Grund af disse Retfærdiges Bønner sparede Herren Folket.

Saaledes var Stillingen i Landet da Helaman gik ud for at prædike Omvendelse til Folket og sætte Kirkens Anliggender i Orden. I dette ædle Arbejde mødtes han med megen Held, og ved sine Brødres Hjælp oprettede han atter Guds Kirke i Landets forskjellige Dele. Indtil sin Dødsdag fortsatte han denne sin Virksomhed, og hans Glæde derover forøgedes meget ved Folkets vedvarende Trofasthed; thi uagtet den store Lykke og Velstand, som fulgte efter deres Omvendelse, ligesom tidligere, forbleve de ydmyge, oprigtige i Bønnen og flittige til gode Gjerninger. Medens Folket befandt sig i denne lykkelige Stilling døde Helaman (Aar 57 f. K.); han havde overlevet sin berømte Fader 16 Aar. Og Stublon, hans Broder, „toge de hellige Ting i Besiddelse, som vare overgivne til Helaman af Alma."

(Fortsættes.)

Indianske Skikke og Traditioner.

(Af H. Pratt.)

Medens jeg rejste omkring og prædikede iblandt de forskjellige Idianerstammer i Arizona, Ny Mexiko, samt Chihuahua og Sonora i gamle Mexiko, kom jeg til Kundskab om mange Ting med Hensyn til deres Traditioner, Skikke, Sædvaner osv. Apaches-Indianerne i Arizona ere meget talrige og bestaa af et Antal Stammer, der næsten bestandig føre Krig mod de Hvide. De foretage saaledes Røvertog igjennem det sydlige Arizona og Ny Mexiko, paa hvilke de dræbe Indbyggerne og røve deres Heste, Kvæg osv. Naar saa Soldaterne komme efter dem, fly de i Hast over Grændselinien ind i Mexiko. Det er en Selvfølge, at de der gjentage deres Plyndringer iblandt Folket og vende derpaa tilbage til de Forenede Staters Grund.

Fra en Mexikaner, som havde tilbragt mange Aar som Fange iblandt disse Indianere, erfarede jeg, at de havde den Tradition iblandt sig, at deres Forfædre engang havde ejet hele det amerikanske Kontinent, og at der dengang ikke fandtes noget andet Folk i hele Landet. Og de tro endnu, at de (Apacherne) atter ville komme i Besiddelse deraf. Dette

stemmer nu aldeles overens med baade den historiske og profetiske Del af Mormons Bog.

Uagtet dette Folk er krigersk og meget nedværdiget i mange Henseender, have de usædvanlig stor Agtelse for Dyden, og de have meget strænge Love i den Retning. Dersom en Person bliver mistænkt for Utroskab til sin Ægteskabspagt, bliver han fremført for et Raad af Stammen i Forhør, og dersom han da befindes at være skyldig, bliver han til Straf for sin Forbrydelse berøvet den kjødrige Del af sin Næse, hvilket efterlader et Mærke, som Alle kunne se. Jeg vil her bemærke, at Apacherne ere Polygamister, og at hvorsomhelst vi fandt Indianerstammer, som praktiserede Polygami, tydede Alt paa, at de vare meget mere dydige end de monogamistiske Stammer.

I El Paso findes omtrent to hundrede Pueblo-Indianere, organiserede som en Stamme; de holde regelmæssige Møder, uafhængig af den katholske Kirke, uagtet de alle ere Katholiker. Under vort Besøg til dette Sted fandt vi en ung Indianer, som troede vort Vidnesbyrd, men hans Fader, der var en meget gammel Mand samt en ægte Katholik, kunde ikke i Begyndelsen forstaa Sagen i samme Lys som Sønnen, hvilket ved forskjellige Lejligheder gav Anledning til flere varme Samtaler mellem dem. Efter en af disse Samtaler bemærkede Faderen: „Min Søn! jeg har Noget, som jeg ønsker at fortælle Dig. Der existerer iblandt os en Tradition, som er nedarvet i vor Stamme fra Fader til Søn for mange Generationer, ifølge hvilken tre store Begivenheder skulle foregaa i de mexikanske Indianers Historie. Vi gjøre Fordring paa, at to af disse allerede have fundet Sted. Den første Begivenhed var, at en hvid Stamme skulde komme iblandt os for at undertvinge os med Sværdet, berøve os vore Rettigheder og bringe os i Trældom. Vi sige, at dette blev opfyldt, da Cortez og Spanierne erobrede Mexiko. Den anden store Begivenhed var, at vi skulde staa op og befri os selv fra Tyranniets og Undertrykkelsens Aag og atter blive et frit Folk. Vi tro ogsaa, at dette er skeet — at Juarez (som var en indfødt Indianer) og hans Tilhængere befriede os fra dette Aag og oprettede en fri Regjering i Mexiko. Den tredie, som endnu ikke er opfyldt, er, at der vil komme en anden hvid Slægt iblandt os, som skal gaa igjennem Landet og overvinde det ganske Folk, ikke med Sværdet, men med Sandhedens Ord. Nu, min Søn, Du siger at disse Mænd ere komne til os, samt at de tale gode Ting og sige, at de have vore Forfædres Historie. Hvorledes kunne vi nu vide om det ikke netop er dem, som vi have ventet paa i saa mange Aar."

Porfirio Diaz, Mexikos nærværende Præsident, Altimirano, den øverste Dommer, og mange af Republikens andre civile Embedsmænd, saavelsom Armeens Officerer, ere fuldblodige Indianere, hvorfor man med Rette kan sige, at Mexikos Regjering er i Indianernes Hænder og at idetmindste en hel Del af deres Traditioner er bleven opfyldt. Tiden er formodentlig ikke langt borte, da Rigtigheden af den øvrige Del af deres Traditioner vil bekræfte sig derved, at Tusinder af Indianere i den Egn ville antage Evangeliet, som nu bliver prædiket for dem af vore Ældster.

Den Tradition, at deres Forløsning er nær for Haanden, var fremherskende iblandt alle de Stammer, vi besøgte.

(Fra «Juvenile Instructor».)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juli.

Vort andet Besøg i Konferencerne.

Vi have atter havt Lejlighed til at besøge de forskjellige Konferencer i Missionen, og paa vor nu tilendebragte Rundrejse have vi nydt den Glæde at være samlet med de fleste af vore Medarbejdere og de Hellige i Almindelighed i denne Del af Herrens Vingaard. I de forskjellige Konferencer fandt vi saavel Ældsterne fra Zion som vore unge Brødre, der gjennem den forløbne Vinter have arbejdet i Evangeliets Tjeneste, ved godt Mod og i Besiddelse af en rig Fylde af Herrens Aand. De have i Sandhed virket med Nidkjærhed og Udholdenhed og udført et rosværdigt Arbejde, der ogsaa har baaret sine velsignelsesrige Frugter, idet ikke mindre end 600 Sjæle ere blevne tillagte Kirken ved Daab det forløbne Halvaar. Naar vi betænke, at Evangeliet allerede har været prædiket i disse Lande i over 30 Aar, og at mange Tusinde Hellige i dette Tidsrum ere rejste hjem til Zions fredelige Dale, som Frugter af Ældsternes tidligere Arbejder, og vi saa fremdeles kunne skue Guds Gjerning gjøre ligesaa god Fremgang, som nogensinde før, da fyldes vort Bryst med Taknemmelighed og Pris til vor himmelske Fader, der saaledes lægger sine Velsignelser i vore Bestræbelser og dygtiggjør os som ydmyge Redskaber i hans Haand til at udrette saa Meget for hans Sags Fremme i disse Lande. Ham tilkommer Æren derfor, thi uden hans Aands Kraft og Bistand kunde vi med al vor Flid og Nidkjærhed ikke have udført, hvad der er bleven gjort eller bragt saamange til Sandhedens Erkjendelse. Vi have lagt Mærke til, at paa Egne, hvor Evangeliet ikke tidligere har været prædiket i nogen stor Udstrækning, ere især mange blevne døbte, og de gode Udsigter synes at bebude en lignende Høst i Fremtiden. Med Glæde erfarede vi ogsaa paa vore Rejser, at de Hellige i Almindelighed ere fulde af Liv og Kjærlighed for Herrens Sag og bestræber sig for at efterleve deres hellige Religions ædle Principer; dette giver sig tilkjende paa forskjellige Maader; iblandt Andet derved, at mange af de Hellige ere blevne mere punktlige til at betale deres Tiende end tidligere, og vi have nemlig ved mange Aars Erfaring opdaget, at naar de Hellige opfylde deres Pligter i timelig Henseende, ere de i Almindelighed ogsaa meget velsignede med Hensyn til det Aandelige. Vi kunne ikke undlade at tale rosende og til Opmuntring for vore unge Mænds Uddannelsesforeninger, samt kvindelige Hjælpeforeninger, som i den senere Tid ere blevne oprettede i Kjøbenhavn, Aarhus, Kristiania, Stockholm og paa andre Steder i Missionen, efter samme Mønster, som Foreninger af denne Slags hjemme i Zion. Disse Foreninger have allerede udrettet meget Godt paa mange Maader, og vi ønske dem af ganske Hjærte Held og Lykke i Fremtiden og nedbede Herrens bedste og rigeste Velsignelser over Alle, som tage virksom Del i deres Anliggender.

Til Trøst og Opmuntring for vore haardt prøvede, værdige og trofaste Søskende i disse Lande, ville vi ogsaa bemærke, at de Hellige i Zion synes at have

faaet Jubelaarets Aand over sig til Fordel for fattige Slægtninge og Venner i Adspredelsen, da Vexler og Penge til et Beløb af omtrent 40,000 Kroner allerede ere sendte iaar til dette Kontor til de Fattiges Udfrielse; denne betydelige Hjælp er imidlertid altsammen fra private Kilder, og endnu er Intet kommen os ihænde, over hvilket vi have nogen Raadighed, men det viser ligefuldt den indbyrdes Broderkjærlighed og Hengivenhed for hverandre, som vistnok karakteriserer de Sidste-Dages Hellige fremfor noget andet Folk paa Jorden.

Vor Opmuntring er til Alle: Lad os fremdeles som Herrens bemyndigede Tjenere og som Guds Hellige fortsætte vort gode Arbejde for Værkets Fremme med usvækket Iver. Lad os efterleve vor hellige Religion, derved visende vore Omgivne et godt Exempel, og saaledes prædike ikke alene med Ord, men ogsaa med Gjerninger, da skulde vi fremdeles se Rigets Anliggender i en blomstrende Tilstand og se mange Oprigtige flokke sig til Sandhedens Banner, og da ville vi selv være glade og lykkelige og have den indre Tilfredshed, at vi gjøre vor Pligt, og den herlige og uforgjængelige Krone, som er henlagt for alle Guds lydige og nidkjære Børn, vil være os sikker, dersom vi forblive trofaste indtil Enden.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste George Frandsen løses fra at arbejde i Aarhus Konference,
Ældste N. C. Larsen fra at arbejde i Aalborg Konference og
Ældste C. A. F. Orlob fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjernes" Kontor.

Disse Brødre, der til vor fuldkomne Tilfredshed have virket i forskjellige Stillinger i denne Mission, ville nu efter endt Arbejde gaa hjem med det første Emigrant-Selskab, ledsagede af vore bedste Ønsker og Velsignelser.

Ældste Jens Iver Jensen løses fra at arbejde i Aalborg Konference og beskikkes til at arbejde i Aarhus Konference, under Bestyrelse af Konferencens Præsident.

Ældste John F. Thorup løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at virke i Aalborg Konference, ligeledes under Konferencepræsidentens Ledelse.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemødet i Kristiania,

den 15de 16de og 17de Maj 1880.

Af Brødre fra Zion vare tilstede: N. Wilhelmsen, Præsident over den skandinaviske Mission, J. Halvorsen Konferencens Præsident, J. A. Halvorsen, Præsident for Skaane Konference, samt Ældsterne A. L. Skanchy, G. Hogan, O. Ellingsen, P. Andersen, A. Hammer, O. C. Telleffsen og L. K. Larsen.

Konferencen aabnedes Lørdag d. 15de om Aftenen Kl. 8 paa de Helliges Forsamlingslokale i Østerhausgade Nr. 27, og efterat Præs. J. Halvorsen havde gjort nogle passende Aabningsbemærkninger, afgave Forstanderne Beretning om Tilstanden i deres forskjellige Arbejdsmarker, hvoraf fremgik, at et godt Arbejde

var blevet udført den forløbne Vinter; et stort Antal Forsamlinger havde været afholdte og mange Bøger og Skrifter solgte; fremdeles vare Udsigterne for Evangeliets Fremme gode.

Præsident N. Wilhelmsen var glad ved atter at være samlet med de norske Hellige til Konference paa deres smukke Forsamlingslokale, som de saa smagfuldt havde malet og prydet med Blomster og Grønt for denne festlige Lejlighed. Han udtalte ogsaa sin Tilfredshed over Sangkoret, der oplivede Forsamlingen med sine skjønne Melodier, samt med de Hellige, hvis Nidkjærhed og Iver for Værkets Fremme tydelig lagdes for Dagen, saavel i Norge som i de andre Konferencer, han havde besøgt.

Søndag d. 16de Kl. 10 Form.

Brødrene, som ikke fik Lejlighed til at afgive deres Rapporter om Aftenen, indgave deres Beretning. Missionærerne fra Hedemarken og Odalen sagde, at der var gode Udsigter for Evangeliets Fremme i deres Arbedsmarker, men Brødrene bleve til samme Tid meget forfulgte af Præsterne, Øvrighederne og Pøbelen; man havde saaledes arresteret Missionærerne og transporteret dem fra Sted til Sted samt forhørt dem, men da det ikke kunde bevises, at de havde gjort sig skyldige i nogen Brøde, vare de atter blevne løsladte og havde saaledes fortsat deres Missionsvirksomhed; flere Individer vare døbte og mange staa Daaben nær. Præs. Halvorsen stadfæstede Brødrenes Beretning, da han ogsaa selv havde været underkastet de omtalte Forfølgelser.

Præsident N. Wilhelmsen holdt derefter en længere Tale og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse og Guds Riges Oprettelse paa Jorden i de sidste Dage formedelst Aabenbaring fra Himmelen; omtalte ogsaa den Forfølgelse, Herrens Tjenere i vore Dage havde været og vare fremdeles udsatte for, i Lighed med de Hellige og Sandhedens Budbærere i fordums Dage.

Søndag Eftm. Kl. 2.

Ældste C. C. Thorstensen gav en god Beretning om de „Unge Mænds Forening" og Søndagsmissionen i Kristiania; sagde, at Brødrene vare flittige og nidkjære i deres Virksomhed; de søgte med stor Flid at uddanne sig i det Gode samt at udsprede Lys og Kundskab om Evangeliet blandt vore Medmennesker. Fire eller fem Forsamlinger, der i Almindelighed vare vel besøgte, afholdtes hver Søndag paa forskjellige Steder i Staden og Omegn, foruden dem, som afholdtes regelmæssigt paa Forsamlingslokalet.

Ældste C. F. Diesen afgav Beretning om Søndagsskolen i Kristiania Gren. Børnene havde gjort gode Fremskridt i den senere Tid og Lærerne virkede med Iver og Flid for de Unges Undervisning.

Søster Caroline Hogansen, Præsident for den „Kvindelige Hjælpeforening", gav Beretning om Søstrenes Virksomhed; Foreningen afholdt gode og velbesøgte Møder. I Løbet af det sidste Halvaar var der indkommen ved frivillige Bidrag af Medlemmerne 134 Kr. 70 Øre, hvoraf 114 Kr 70 Øre var anvendt til de Fattige og Trængendes Understøttelse; 33 Kr. var bleven brugt til Missionærerne, og der fandtes for Tiden en Kassebeholdning paa 87 Kr. 50 Øre. Søstrene vare meget flittige til at besøge de Syge og Fattige og virkede med største Beredvillighed og Iver for at afstedkomme alt det Gode, de kunde.

Præs. J. Halvorsen afgav sin Beretning om Stillingen i hele Konferencen, der for Tiden talte 938 Medlemmer; siden sidste Konferencemøde var der døbt 68. Tilstanden var i det Hele taget god, og han roste Brødrene for den

Nidkjærhed og Flid, de havde lagt for Dagen, for Sandhedens Udbredelse og deres Medmenneskers Oplysning den forløbne Vinter. Derefter foreslog han Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag bleve enstemmigt vedtagne.

Præs. J. A. Halvorsen fra Skaane Konference talte derefter om Guds Riges Oprettelse og Israels Indsamling i de sidste Dage.

Søndag Aften Kl. 6.

Ældste O. C. Telleffsen var glad ved atter at være kommen til sit Fødeland, efter en lang Fraværelse, for at bære Vidnesbyrd om de evige Sandheder, som Gud havde aabenbaret til Frelse for Menneskene; talte i Korthed om flere af Evangeliets Principer.

Præs. N. Wilhelmsen talte om de forskjellige Evangeli-Husholdninger, som Herren havde paabegyndt paa denne Jord i de forskjellige Tidsaldre, og hvorledes den onde Magt altid var bleven tilladt efter kortere eller længere Tid at faa Magt over Sandhedens Forkyndere og bringe Herrens Tjeneres Røst til at forstumme, hvorved Mørke og Vildfarelse atter havde faaet Overherredømmet blandt Menneskene; men nu i vore Dage var Evangeliet gjengivet og Guds Rige oprettet for aldrig mere at blive borttaget fra Jorden; han bar Vidnesbyrd om, at der fandtes levende Apostle og Profeter i vore Dage, og at de vare i Besiddelse af Himmeriges Riges Nøgler med Magt til at løse og binde, og havde den samme Ret til at administrere i alle Guds Huses Ordinantser, som Petrus og Apostlene fordum; han viste ogsaa paa en tydelig Maade Forskjellen mellem Menneskenes Visdom og Kløgt og den Visdom, som kommer fra Herren; gav de Hellige mange gode Raad og Lærdomme og nedbad Guds Velsignelse over alle Tilstedeværende.

Mandag d. 17de Kl. 10 Form.

Præs. J. Halvorsen samt Ældsterne G. Hogan og P. Andersen benyttede Tiden til at tale om Evangeliets Principer og om deres egen Erfaring som Budbærere om Fred og Frelse til en falden Nations Indbyggere. De vare meget taknemlige til Herren fordi deres Virksomhed i Tjenesten ikke havde været forgjæves, men den Almægtige havde kronet deres Bestræbelser med Held, saa at flere havde annammet Sandheden paa de forskjellige Steder, hvor de havde arbejdet.

Mandag Eftm. Kl. 2.

Ældste A. L. Skanchy gav en kort Beretning om sin Virksomhed som Omrejsende Ældste i Konferencen; han havde besøgt Frederiksstads, Frederikshalds og Trondhjems Grene, og glædede sig meget ved at arbejde for Guds Riges Fremme.

Præs. N. Wilhelmsen holdt atter en længere Tale, der hovedsagelig var rettet til de Hellige og især Brødrene, som bar det hellige Præstedømme. Talte belærende om Familieforhold, om hvorledes Mænd, Hustruer og Børn burde elske hverandre, og hvorledes Forældre burde oplære deres Børn i Gudsfrygt, Dyd og Retskaffenhed. Sammenlignede Ægteskabet, saaledes som de Hellige betragte det, med den i Verden almindelige Opfattelse af Giftermaal og beviste, at iblandt de Hellige var Kvindens Dyd og Ret værnet om og beskyttet, medens det Modsatte var Tilfældet i Verden. Han raadede Missionærerne paa det Bestemteste til ikke at forlove sig saalænge de vare i Babylon, thi de vilde derved gjøre sig selv uskikkede til at arbejde i Vingaarden og udsætte sig for de største Farer; omtalte ogsaa Tiendeloven og flere andre Ting. Han efterfulgtes af

Præsident J. Halvorsen, som talte opmuntrende til de Hellige; han takkede

Kristiania saavelsom Drammens Sangkor for deres oplivende Salmer, der havde bidraget meget til at gjøre de afholdte Forsamlinger saa behagelige. Gjorde derefter nogle passende Slutningsbemærkninger, hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Alle Møderne vare vel besøgte af baade Hellige og Fremmede og Guds Aand og Kraft hvilede i stor Fylde over saavel Talerne som Tilhørerne. Den gode Indflydelse, som gjorde sig gjældende under hele Konferencen, vil længe blive erindret med Glæde af Alle, som vare nærværende.

Mandag Aften gav Konferencens samt Søndagsskolens Sangkor en særdeles vellykket Koncert paa Salen. Et passende Udvalg af Salmer og Sange foredroges med megen Dygtighed og Aftenunderholdningen var i det Hele taget meget interessant.

Tirsdag Formiddag Kl. 10 afholdtes et Præstedømsmøde, i hvilket forskjellige Forandringer i de arbejdende Brødres Virksomhed bleve foretagne og de nødvendige Raad givne af de tilstedeværende Zionsbrødre.

Derefter afholdtes en stor Søster-Forsamling, hvor Kristiania Grens „Kvindelige Hjælpeforening“ blev omorganiseret med Caroline Hogansen som Præsident tilligemed to Raadgivere, en Sekretær og en Kasserer. De saaledes valgte Søstre bleve under Haandspaalæggelse og Bøn velsignede og beskikkede til deres forskjellige Stillinger i Foreningen.

M. Thorstensen,
Skriver i Konferencen.

Korrespondance.

Moroni, Utah, d. 18de Marts 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Uagtet jeg ikke er personlig bekjendt med Dem, vil jeg sende Dem nogle faa Linier for, igjennem „Stjernen“, at lade de Hellige i Danmark, og navnlig i Aarhus Konference vide, at jeg har det godt og glæder mig i Evangeliet. I Forening med de Hellige i Zion virker jeg fremdeles for Guds Riges Opbyggelse, ligesaa nidkjært som jeg gjorde, da jeg arbejdede som Missionær i Danmark, skjøndt paa en lidt forskjellig Maade. Mine Tanker vandre imidlertid ofte tilbage til min tidligere Arbejdsmark og især til Aarhus Konference, hvor jeg virkede i to Aar og ni Maaneder for Evangeliets Udbredelse, og det behagelige og varme Bekjendtskab, som jeg der stiftede baade med Hellige og Fremmede, vil aldrig gaa mig af Minde. Jeg føler mig tilskyndet til at sige til de Hellige i Adspredelsen: Efterlev Eders hellige Religion giv Agt paa de Raad og Undervisninger, som Herrens Tjenere, der findes i Eders Midte, giver Eder fra Tid til anden. Betal Eders Tiende med Beredvillighed, thi derved ville I neddrage Herrens Velsignelser over Eder, og gjør selv Alt, hvad I kunne, for at sammenspare Midler til Eders Rejse til Zion, thi husk paa, at Herren er villig til at hjælpe dem, som ville hjælpe sig selv. Jeg veed, at der findes mange gode Hellige i Kirken, som have staaet trofaste i en Række af Aar, som have gjort meget Godt for Guds Riges Fremme og have opfyldt deres Pligter i enhver Henseende, men som

alligevel Aar efter Aar have været efterladte i Babylon, naar Andre ere rejste til Zion. Til Saadanne siger jeg: Vær taalmodige endnu en liden Stund; Eders Udfrielsesdag vil sikkerlig komme, og husk paa, at for Alt, hvad I have gjort for Herrens Værks Fremme og hans Tjeneres Understøttelse, ville I ingenlunde miste Eders Løn; Herren forglemmer ikke sine trofaste Børn, men han prøver undertiden dem haardest, som elske ham, for at se om de ligesom Job ville tjene ham saavel i Modgang som i Medgang. Til mine unge Brødre og Søstre vil jeg sige, ligesom jeg saa ofte sagde medens jeg var hos Eder: Deltag ikke i de fordærvelige Laster og Synder, som Eders Omgivne ere henfaldne til, men lev et dydigt, kydsk og exemplarisk Liv, og istedetfor at klæde Eder efter Verdens taabelige Moder, lad Eders Dragt være anstændig og tarvelig, og læg derimod den Del af Eders Fortjenester, som ofte bliver brugt til Stads og unyttig Paaklædning, tilside for Eders Rejse til Zion. De Hellige i Zion maa ogsaa være sparsommelige og tarvelige i deres Levevej, thi ellers vilde det være umuligt for dem at hjælpe saamange af deres fattige Søskende op til disse Dale, som de have gjort og fremdeles anstrænge sig for at gjøre. Foruden de Fattiges Udfrielse have vi meget Andet at tænke paa og udføre her hjemme. Vi anlægge bestandig ny Stæder og Byer, opbygge Templer, Tabernakler, Skolehuse og Fabriker, i Opfyldelse af Profeternes Forudsigelser angaaende Zions Opbyggelse og Ørkens Forvandling til en frugtbar Mark i de sidste Dage.

Til Slutning vil jeg fra disse fjærne Dale sende min hjærteligste Tak til mine kjære Søskende og Venner i Danmark, for al deres Godhed mod mig, under mit Ophold iblandt dem. Maa Herren rigelig velsigne Eder derfor.

Behag at hilse Brødrene i Deres Nærhed. Maa Herren velsigne Dem i Udførelsen af de mange Pligter, som tilhøre Deres høje og hellige Kaldelse, ønsker

Deres i Pagten forbundne Broder,
Jens C. Nielsen.

Randers, d. 5te April 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Jeg ønsker med faa Ord at fortælle Dem Lidt angaaende Værkets Fremme og Stillingen her i denne Del af Vingaarden. Med Hensyn til mig selv kan jeg sige, at jeg er glad og lykkelig i min Stilling, uagtet jeg ikke har været fuldkommen rask siden Nytaar; min Attraa er at virke til Bedste for Herrens Sag, saa godt jeg kan, med de Evner og Kræfter, Herren har betroet mig. Jeg kan sige, at saavidt min Kundskab strækker sig er Randers Gren i en meget god Forfatning. Vore Forsamlinger have været godt besøgte gjennem Vinterens Løb og flere Individer ere blevne døbte. Vi have ogsaa en Søndagsskole og en „Unge Mænds Forening" i fuld Virksomhed her i Byen, og vi forsøge at følge med Tiden saa nogenlunde. Øvrighederne ere gunstig stemte mod os og har adskillige Gange været os til Tjeneste. Skjærtorsdagsaften afholdt vi en Forsamling hos en Broder i Assentoft. Sangkoret og flere af de Hellige fra Randers ledsagede os til Forsamlingsstedet. Medens vi talte begyndte nogle af de Tilstedeværende at gjøre Støj, hvorfor vi venligt anmodede dem om, enten at forholde sig rolige eller gaa udenfor; de efterkom omsider den

sidste Del af Opfordringen og vi havde derpaa en rigtig god Forsamling, eftersom et kraftigt Vidnesbyrd blev aflagt. Da vi Kl. 11 om Aftenen forlod Stedet for at begive os tilbage til Randers, bleve vi overfaldne af en Pøbelhob, bestaaende hovedsagelig af Landsbyens Ungdom, som havde opstillet sig ved Vejen, og de hilsede os med en Salve af Stene. Et lille Sammenstød paafulgte og tre eller fire af vore Folk bleve ramte af Stene i Hovedet. Kun et Par af vore Brødre sloge igjen med Stokke, men ingen af os benyttede Stene. Jeg gik tilbage og blev i Assentoft om Natten og den følgende Dags Morgen gik jeg om i Byen og fik Navnene paa de Værste af Pøbelen, hvorpaa jeg gik til Randers og meldte Sagen paa Herredskontoret. Politiet blev strax sendt ud og bragte fire af Urostifterne til Byen, hvilke fik den Fornøjelse at tilbringe deres Paaske i Arresten. Den 31te Marts blev der afholdt Forhør over dem, samt otte Andre, der vare blevne arresterede Dagen i Forvejen. Udfaldet blev, at de for deres Ulejlighed maatte betale i Mulkt fra 2 til 8 Kroner pr. Mand, foruden 20 Kr. til Sagens Omkostninger og 19 Kr. til Lægeattester og Medicin til de Saarede.

Med en kjærlig Hilsen fra mig selv og de Hellige i Randers forbliver jeg

Deres ydmyge Broder i Pagten,
C. A. Christensen.

Blandinger.

En ny jødisk Koloni i Palæstina. I London beskjæftiger man sig for Tiden meget med en Plan, som gaar ud paa at grunde en stor jødisk Koloni i Palæstina, og som støttes af mange højtstaaende og indflydelsesrige Personer. Den engelske Prædikant Nugée, der i høj Grad interessserer sig for Sagen, holdt i Fredags et offenligt Foredrag, i hvilket han nærmere udviklede Sagen. Englænderen Oliphant har forelagt Sultanen en Plan, ifølge hvilken Landet ved Gilead og Moab — omfattende de israelitiske Stammer Rubens, Gads og Manassas Gebeter — skal ombannes til en jødisk Koloni. Selvfølgelig skal Sultanen betales med klingende Mønt, og efter hvad Nugée udviklede i sit Foredrag, har Sultanen modtaget Planen med Velvillie. Ogsaa den ny engelske Gesandt i Konstantinopel Goschen skal være gunstig stemt for Sagen, som han ventes at ville fremme. Det omtalte Gebet omfatter 1,500,000 engelske Akres og bebos for Tiden af Nomadestammer. Den ny Koloni skulde staa under tyrkisk Overhøjhed og faa en egen Guvernør, rimeligvis en Jøde, til direkte Hersker. Paa denne Maade skal der sikres Jødedommen fast Fodfæste i dets eget Land, og der skulde dannes et Samlingssted for Jøderne, omkring hvilket man antager, at der senere vil slutte sig flere andre Kolonier. Kjøbesummen skal tilvejebringes ved frivillige Bidrag. Planen er allerede udarbejdet i alle sine Enkeltheder, og det er saaledes bestemt, at der skal anlægges to Jernbaner, den ene fra Jaffa til Jerusalem og den anden fra Haifa (eller Kefa, i Syrien ved Bjærget Karmel) til den anden Side af Floden Jordan. Den bekjendte Filantrof og jødiske Rigmand Sir Moses Montefiore skal interessere sig meget for disse Jernbaneanlæg og have lovet betydelige Bidrag til deres Fuldendelse. Til Anlægget af Banen til Jaffa har den tyrkiske Regjering allerede meddelt Koncessionen, dog med det Forbehold, at Arbejderne maa være begyndte inden førstkommende Januar Maaned. Desuden er der foreslaaet at anlægge en sejlbar

Kanal fra Middelhavet til det røde Hav og Bugten ved Alkaba. Overhoved Kolonien grundes efter moderne Ideer og Principer.

Jødernes Udbredelse. I den af det berlinske „Jødiske Selskab til Troens udbredelse" udgivne Aarsberetning angives Jødernes Antal til ialt 6—7 Millioner eller omtrent det samme Tal, som antages at have boet i Judæa paa Kong Davids Tid. Deraf kommer 5 Millioner paa Europa, 200,000 paa Asien, 80,000 paa Afrika og 1—2½ Millioner paa Amerika. Af de europæiske Stater har Rusland de fleste Jøder, nemlig 2,621,000 Østerrig 1,375,000, hvoraf 575,000 i Galizien, Tyskland 512,000, Holland 80,000, England 50,000, Frankrig 49,000, Italien 25,000 Spanien og Portugal 2—4000, Sverig 1800, Norge 25. I Berlin lever der 45,000 Jøder, altsaa næsten lige saa mange som i hele Frankrig. I Palæstina leve 25,000 Jøder, deraf 15,000 i Jerusalem sammen med 8000 Muhamedaner og 5000 Kristne.

Om Naturen.

Mel: Paa Solen jeg ser osv.

Jeg satte mig ene paa skovrige Høj
Og hørte kun Vindenes Stemme,
Der kom fra det Fjærne og hurtigt henfløj,
De havde ej nogetsteds Hjemme.
Naturen den taler med ukjendte Sprog,
Dog rører den Menneskets Hjærte,
Og nu mine Tanker strax til sig den drog
Og om Herrens Kundskab mig lærte.

Hvo fatter hans Visdom, der ordnede Alt,
Som vi nu i Verden kan finde,
Kun har os Naturen det Hele fortalt,
Den bringer os altid i Minde,
At han, som har dannet hver Plante og Blomst,
Ser naadigen ned fra det Høje
Og bringer om Vaaren det Skjønnes Gjenkomst
Forunderligt frem for vort Øje.

Naar løvrige Kroner sig hæve mod Sky
Og Blomster af Jorden fremspringe,
Da Fuglene bringe sin Lovsang paany,
Mod Himmelen glad de sig svinge;
De prise den Gud, som har givet dem Liv,
Ved sine saa yndige Triller
Du dejlige Morgenstund dertil dem driv!
Saa Lovsangens Toner de spiller.

Naar Fosserne suse fra Bjærgene ned
Og Bækkene risle i Enge,
Da stemmes vort Sind strax til Andagt og Fred,
Dyb Ro til vort Hjærte sig trænge;
Naar Solen med Venlighed varmer vor Vraa
Og Vindene sagtelig lufte,
De yndige Blomster paa Markerne staa;
Ja Alt af Velsignelse dufte.

Jeg synger med Glæde om Skjønhed og Pragt
Og om den naturlige Ynde,
Dog veed jeg paa Alt, at et Dække blev lagt
Da Folket begyndte at synde.
Før Faldet der sagdes, at Allting var godt,
Thi da var det Hele fuldkommen;
Der var ej Misundelse, Had eller Spot
Ej Død var til Skabningen kommen.

Men Herren har sagt, der skal komme en Tid,
Da det, som blev tabt, skal oprettes,
Da Døden og Kummer samt Sorger og Strid
Med Synd og dens Saar skal udslettes,
Da Skabningen pranger i Herlighed skjøn
Og Alt til Fuldkommenhed trives,
Som Herre og Konge regjerer Guds Søn
Og Jorden de Hellige gives.

Aug. S. Schou.

Statistisk Rapport

over

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Skandinavien

for Halvaaret 1880.

Konferencer.	Grene	Højpræster	Halvfjerds	Ældster	Præster	Lærere	Diakoner	Medlemmer	Totalantal	Døbte	Emigrerede	Udelukkede	Døde	Konferencepræsidenter.
Danmark:														
Kjøbenhavn. .	6	2	5	75	35	34	18	723	892	79	4	34	10	C. C. Asmussen.
Aarhus	5		4	57	21	46	9	687	824	91	2	28	9	Christen Jensen.
Aalborg	5	3	2	54	12	21	11	463	566	56	2	12	5	N. P. Rasmussen.
	16	5	11	186	68	101	38	1873	2282	226	8	74	24	
Norge:														
Kristiania . . .	7	3	2	112	39	40	16	727	939	61	5	18	9	Jonas Halvorsen.
Sverige:														
Stockholm . .	7		1	88	34	35	9	903	1070	121		26	8	L. M. Olson.
Gøteborg . . .	7	1	3	46	25	45	25	509	654	69	8	15	6	Charles Anderson.
Skaane	5		6	26	17	13	1	402	465	68	1	15	3	J. A. Halvorsen.
	19	1	10	160	76	93	35	1814	2189	258	9	56	17	
Finland	1			3		1		20	24	1			1	P. O. Pettersson.
Island	1			4				17	21	3				John Eyvindson.
Totalantal	44	9	23	465	183	235	89	4451	5455	549	22	148	51	

Dødsfald. Knud Svendsens Hustru, Hanna M., døde i Pleasant Grove, Utah, d. 7de Maj, efter omtrent tre Aars Sygdom. Den Afdøde, som var højt elsket og agtet af Alle, som kjendte hende, hensov som en trofast Sidste-Dages Hellig; hun var 46 Aar og 8 Maaneder gammel..

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15. Juli 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Ephraim, Sanpete County, Utah, Søndag den 13de April 1879.

Det glæder mig at have Lejlighed til atter at møde sammen med mine Brødre og Søstre paa dette Sted og at besøge Eders glade Ansigter. Jeg havde ønsket at høre flere af Brødrene prædike, men da jeg veed I forvente, at jeg ogsaa skal tale lidt, og jeg desuden maa rejse bort i Eftermiddag, vil jeg benytte en kort Tid nu, og derpaa efterlade nogle af Brødrene, som kunne tale til Eder, efterat vi ere tagne bort. Jeg ønsker Eders Tro og Forbønner, thi vi ere alle afhængige af Herren og ingen af os kunne sige Noget, der kan gavne eller glæde Samfundet, medmindre Herren vejleder, styrker og staar os bi. Ingen kan tale paa den rette Maade, uden ved Hjælp af den Almægtiges Inspiration; ejheller kunne Folket høre eller forstaa rigtigt, medmindre de ere i Besiddelse af en Del af samme Aand. Derfor ligger der ogsaa noget Besynderligt i en Ytring, som Jesus gjorde angaaende denne Gjenstand. Han forstod dette Princip meget godt, og idet han taler om Faarenes Hyrde, siger han, „at Faarene høre hans Røst" og „følge ham, fordi de kjende hans Røst; men en Fremmed følge de ikke, men fly fra ham, fordi de kjende ikke de Fremmedes Røst." Der blev sagt til de Ældste, da de i Begyndelsen gik ud for at prædike Evangeliet, at de skulde forstole sig paa Herren, og hvis de gjorde dette, blev det dem lovet, at han vilde gaa med dem, at hans Aand skulde ledsage dem og hans Engle gaa foran dem. Herrens Faar fandtes spredte over hele Jorden, og da disse Faar hørte Evangeliets Røst, kjendte de den strax, thi der var Noget, hvilket de ikke godt kunde beskrive, som vidnede i deres Hjærter; og det var netop, hvad der drog Eder, mine Brødre og Søstre, til dem, som forkyndte det evige Evangelium; og da I hørte det, sagde I: det er Sandhed. Folk kunde derefter gjærne sige hvad de behagede derimod, I troede og vidste alligevel, at det var Sandhed. Saaledes vare Eders Følelser, skjøndt I næppe kunne give nogen Grund, hvor-

for det var saaledes. Det var den Aand, som Jesus hentydede til, da han sagde: „Naar jeg bliver ophøjet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig." Dette vil han udføre paa sin egen Maade, og det tager en lang Tid til at gjøre det. Men han vilde ikke drive eller tvinge dem, eller paa nogen Maade lokke dem efter sig, men han vilde fremføre saadanne skjønne og elskværdige Principer for deres Forstand og udfolde saadanne herlige Ting iblandt dem, at de ikke kunde undgaa at se og paaskjønne dem; ejheller kunde de finde dem paa noget andet Sted. Og da disse Principer bleve endmere bekræftede ved det hellige Præstedømmes Indflydelse og formedelst Guds Aabenbaring til Folket, havde det en saadan Virkning paa dem, som vi have set. Derfor have I, som hovedsagelig ere komne fra Skandinavien, forladt Eders Hjem og samlet Eder her i disse Dale. Jeg var iblandt disse Brødres Tal, som i Kirkens tidligere Dage gik ud med dette glade Budskab; Broder Erastus Snow kom til Eder, medens jeg rejste til andre Dele af Verden, og atter andre af Brødrene opsøgte andre Faar paa andre Steder. Hvad var Følgen af vor Prædiken? Vi se den her idag. Følgen var, at I bleve bragte til Sandhedens Erkjendelse, og formedelst Lydighed til Herrens Ordinancer have I annammet Guds hellige Aand, hvilken ledte Eder ind i Sandheden, saa at I, ligesom de Hellige fordum, ere velsignede „med al aandelig Velsignelse i Kristo". I ere ikke længere paavirkede af den Slags Uvished og Tvivl, som I maaske tidligere erfarede, men I have en sand Vished og Overbevisning om, at I have annammet Sandheden. I ere ikke bange for at dø, thi dette er en Sag af mindre Betydning. Ved en vis Lejlighed sagde Jesus til en Kvinde, af hvem han havde forlangt noget Vand at drikke: „Dersom Du kjendte Guds Gave og hvo den er, som siger til Dig: Giv mig at drikke, da bad Du ham, og han gav Dig levende Vand." Vi have drukket af dette Vand, og derfor ere vi saa glade. Vi ønske at anerkjende den Stilling, vi indtage overfor Gud, samt paaskjønne de store Velsignelser og Privilegier, som ere indenfor vor Omraade. Vi have saa at sige kun begyndt det store Arbejde. Vi have annammet mange kostbare Principer og vi have seet og erfaret Meget. Men vi have seet og skuet ligesom gjennem et mørkt Glas, og endnu er der mange af disse Principer, som vi kun delvis forstaa; undertiden kunne vi endog næppe se Forskjellen mellem os og den øvrige Del af Menneskeslægten, eller mellem den Religion, vi have annammet, og dette, som andre Folk have. Dersom vi imidlertid nøje overveje Sagen, er der ligesaa megen Forskjel, som der er mellem Lys og Mørke. Men vi kunne ikke altid fatte disse Ting, og fordi vi ikke tilfulde kunne se eller forstaa den Stilling, vi indtage, eller begribe det Forhold, som existerer mellem os og vor Gud, møde vi ofte mange Vanskeligheder. Gud er vor Fader vi ere hans Børn; han har bragt os i sin Pagt, og det er vort Privilegium at skride fremad paa Visdommens og Kundskabens Bane, at forstaa det ene Princip efter det andet samt udvikle og uddanne os i Sandheden, indtil vi kunne fatte Gud. Han har oprettet denne Kirke for at vi kunne blive underviste om Livets Principer samt lære at forstaa Guds Hemmeligheder, og for at vi kunne blive istand til at lære vore Børn sande og rigtige Principer, og komme til at indtage en Stilling, hvorved vi kunne blive Et med Gud og blive vor himmelske Fader lig, hvorved en Forbindelse kan blive tilvejebragt mellem Gud og os, og ligeledes mellem Englene og os, og

for at vi maa erkjende, at vi tilhøre Guds Familie og Troens Husholdning, og for at vi kunne virke i Forening med Himmelens Hærskarer, og at medens den Del af hans Familie, som have levet paa Jorden og som fremdeles leve i en anden Tilværelse hinsides Sløret, virker med ham og Englene samt Guds hellige Præstedømme for at udføre hans Hensigter i Himmelen, vi ogsaa kunne blive beredte til at virke med ham paa Jorden, ved at udføre hans Villie her; saa at hans Folk kan blive bevarede fra Mørkets Magt, at Guds Lys, Forstand og Aabenbaring maa være os tildelt, at vi maa forstaa vort sande Forhold til ham, til hverandre, til hans Kirke og Rige og til de Levende saavelsom de Døde, og at vi i enhver Henmaa handle i Overensstemmelse med den Stilling, vi indtage overfor alle Livets forskjellige Pligter og Ansvarligheder. Og naar vi forstaa alle disse Ting, da skulle vi ære vor Kaldelse, og under Indflydelsen af Sandhedens Aand forene os til Et som Guds Familie paa Jorden, samt udrense fra vor Midte Alt, som er ondt, lastefuldt, syndigt og vanærende; vi skulle ogsaa hæve vore Tanker og vore Følelser over det Onde og uddanne os til en højere Grad af Forstand, Moralitet og Lydighed til Guds Love, og paa denne Maade udføre Guds Villie paa Jorden, og Alle tage virksom Del i at fuldbyrde hans Hensigter, ikke formedelst vor egen Kløgt og Dygtighed, men ved Hjælp af den Visdom og Forstand, som Gud vil give os fra Tid til anden. Saaledes skulle vi gaa fremad, indtil vi have forstaaet og adlydt ethvert Princip, som er beregnet paa at ophøje og forædle Menneskeslægten, og indtil vi tilsidst skulle se, som vi ere sete, og kjende, som vi ere kjendte.

Vi ere nu indsamlede til Zion. Og hvorfor? For at opbygge Zion og iværksætte Herrens Hensigter med Hensyn til Menneskene paa Jorden. Og idet vi saaledes ere indsamlede, ere vi organiserede med Apostle og Profeter, med Præsidenter og deres Raadgivere, med Biskopper og deres Raadgivere, med Ældster, Præster, Lærere og Diakoner. Vi ere organiserede ifølge Guds Orden, og disse selvsamme Principer, som se saa simple ud til os, komme fra Herren. Vi have Halvfjerds og Højpræster, og alle disse indehave visse Stillinger, som Herren forventer de ville være og hædre her i Kjødet, i den Hensigt at fremme Sandhed og Retfærdighed; det forventes, at de ville virke i Guds Riges Interesse og for Grundfæstelsen af sande og rigtige Principer iblandt den Højestes Hellige. Vi ere her for at virke i Forening med Gud for de Levendes Frelse, for de Dødes Forløsning, for Opfyldelsen af de Forjættelser, som ere givne vore Forfædre og for Udgydelsen af Velsignelser over vore Børn. Vi ere her i den Hensigt at forløse og forny Jorden, og Gud har gjengivet sin Magt og Myndighed i dette Øjemed, samt for at Menneskene kunne lære at gjøre Guds Villie her paa Jorden, som den sker i Himmelen. Dette er Hensigten med vor Tilværelse, og det er vor Pligt at forstaa vor Stilling.

Joseph Smith blev saaledes, ifølge Gudernes Raad i de evige Verdener, udvalgt til at fremføre Livets Principer iblandt dette Folk, til hvilket Evangeliet er den store ledende Magt og Indflydelse, og gjennem hvilket Frelse kan udstrækkes til alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk og alle Verdener. Det er Evangeliet, som bringer Liv og Udødelighed for Lyset og sætter os i Forbindelse med Gud. Herren udvalgte Joseph i dette Øjemed, og han udførte sin Mission med Ære og døde med Ære. Jeg veed, hvad jeg taler om, thi jeg var godt

bekjendt med ham og havde megen Samkvem med ham, medens han levede, samt var hos ham, da han døde. De Principer, han havde, satte ham i Forbindelse med Herren, og ikke alene med Herren, men med de gamle Apostle og Profeter, saadanne Mænd, f. Ex., som Abraham, Isak, Jakob, Noa, Adam, Seth, Enok, Jesus, og ligeledes Apostlene, som levede paa dette Kontinent, saavelsom dem, der levede i Asien. Han syntes at være ligesaa godt bekjendt med disse Mænd, som vi ere med hverandre. Hvorfor? Fordi han skulde begynde Tidernes Fyldes store Husholdning, en Husholdning, som Guds Tjenere i gamle Dage var vel bekjendt med formedelst Profetiens Aand. Hvad menes der med Tidernes Fyldes Husholdning? Det er en Husholdning, i hvilken alle andre Husholdninger ere forenede eller gjenoprettede. Den indbefatter alle de andre Husholdninger, som tidligere have existeret paa Jorden og i hvilke Gud har talet til Menneskene. Havde de det aaronske Præstedømme i gamle Dage? Ja. Ligeledes have vi. Havde de det Melkisedekske Præstedømme i fordums Dage, da Moses ledte Israels Børn ud af Ægypten? Ja. Det samme have vi, netop som Profeten Jeremias forudsagde: „Jeg vil antage Eder igjen, Een af en Stad og To af en Slægt, og jeg vil føre Eder til Zion." Og hvad vil Du gjøre med dem, naar Du faar dem samlet i Zion? „Jeg vil give Eder Hyrder efter mit Hjærte, og de skulle føde Eder med Kundskab og Forstand." Vi have denne Husholdning. Da Moses viste sig for Joseph Smith, overdrog han ham „Nøglerne til Indsamlingen af Israel fra Jordens fire Hjørner og til at føre de ti Stammer fra Nordenland." Læs det i Pagtens Bog (ny Udgave); det er nedskrevet meget tydeligt. Hvorfor ere I, som vare fødte i Skandinavien og andre Dele af Verden, her idag? Fordi Gud iblandt andre Ting har gjengivet Nøglerne til Israels Indsamling.

Der skulde ogsaa komme en Tid, da Profeten Elias skulde indfinde sig for at „omvende Fædrenes Hjærter til Børn, og Børnenes Hjærte til deres Fædre!" Denne Elias har været her og har begyndt denne Husholdning, og hermed staar netop dette i Forbindelse, som I for Tiden ere beskjæftigede med, og som vi ere komne her for at foretage, nemlig at lægge Hjørnestenen til Templet. Nu vil jeg spørge: Hvem tænkte nogensinde paa at bygge Templer førend Herren aabenbarede det? Gjorde I? Dersom I gjorde, skulde jeg ønske, I vilde sige os det. Og vidste I, hvorledes I skulde bygge dem? Nej. Eller vidste I, hvorledes I skulde udføre hellige Handlinger i dem, efterat de vare opbyggede? Nej, I gjorde ikke; det var Herren, som aabenbarede os disse Ting. Og da Elias viste sig for Joseph Smith, overdrog han ham Nøglerne til denne Husholdning, og netop derfor ere vi ifærd med at opbygge Templer; men det synes som om nogle af de Hellige næppe vide hvorfor. Vi arbejde dermed omtrent paa samme Maade som vi pløje, saa, plante, høste eller udføre andet Lignende. Men der ere højere Ting forbundne med Opbyggelsen af Templer. Der ere Ordinancer forbundne hermed, som naa tilbage i Evigheden og strække sig fremad i Evigheden — Ordinancer, som Gud har aabenbaret og som ere bestemte til Menneskenes Frelse, Lyksalighed og Ophøjelse, og som ville gavne baade de Levende og Døde samt Efterslægten — Ordinancer, henhørende til baade vore Forfædre og Efterkommere. Det er en af disse Nøgler, som er bleven drejet omkring. Tænke I, at de Ældste, som bragte

Evangeliet til Eder i fjærne Lande, kunde have indsamlet Eder hertil, dersom de ikke havde været Budbærere af Jesu Kristi Sandheder og dersom denne ikke havde været en Indsamlings-Husholdning? Jeg tror det ikke. Ældsterne gik, som jeg har sagt, til Jordens forskjellige Dele, thi vi have prædiket en hel Del. Jeg har selv rejst flere hundrede tusinde Mile uden Pung og Taske for at prædike Evangeliet, forstolende mig paa Herrrn. Har han nogensinde forsaget mig? Nej, aldrig. Jeg fik altid, hvad jeg havde Behov, hvorfor jeg priser og takker min himmelske Fader. Jeg var i hans Tjeneste og han lovede, at han vilde staa mig bi. Han har holdt sit Løfte, og dersom jeg ikke har været ligesaa tro til mine Pagter med ham, som han har været mod mig, haaber jeg, han vil tilgive mig derfor og hjælpe mig at gjøre bedre i Fremtiden. Men Herren har været sanddru og trofast, og jeg har aldrig manglet hverken Spise, Drikke eller Klæder, og jeg har aldrig formedelst Mangel paa Midler været forhindret fra at rejse, hvorhen jeg har villet.

Jeg vil vende tilbage til mit Æmne. Efterat I havde annammet Evangeliet og Aanden deraf, var det Eders største Ønske, at I maatte rejse hjem til Zion. Og for at opnaa Eders Hensigt, begyndte I at spare sammen af Eders Fortjenester og tænke paa, hvorledes I skulde kunne sælge Eders Ejendele for at faa Midler til Eders Rejse; ja, mange af Eder vare næsten rede til at ville sælge Eder selv for at komme til Zion. I kunde ikke beskrive, hvorfor I havde disse Følelser, men I vide, at I havde dem og kunde ikke blive fri for dem, førend I kom hertil. Dersom dette ikke havde været Tilfældet, vilde I ikke være komne hertil. Da I bleve anmodede om at bygge Templer, hvorfor vare I saa villige til at gjøre det? Fordi I havde annammet Evangeliet i Eders Hjærter, med hvilket Eliæ Mission staar i Forbindelse, nemlig at vende Fædrenes Hjærter til Børnene og Børnenes Hjærter til Fædrenes. Jeg skulde ønske, jeg kunde forklare nogle af disse Ting for Eder saa tydeligt, som jeg forstaar dem, og det skulde glæde mig, dersom I tilfulde kunde forstaa disse Principer. Lad det være tilstrækkeligt at sige, at Satan fra Begyndelsen af har forsøgt at tilintetgjøre Guds Gjerninger, og ved visse Lejligheder har han tilsyneladende havt beundringsværdig Held med sig. Ved et Tilfælde var han Skyld i at alle Jordens Indbyggere bleve ødelagte, med Undtagelse af nogle Faa, der bleve frelste for at forplante den menneskelige Race. Maaske Djævelen lo hjærtelig deraf, tænkende at han nu havde opnaaet sin Hensigt. Dette var imidlertid ikke Enden. Det er sandt, at Herrens Straffedomme ramte Menneskene; det er sandt, at de bleve ødelagte i Kjødet af en Vandflod og at deres Aander bleve indespærrede i Fængsel, men det er ligesaa sandt, at den samme Frelser, som er vor Frelser, blev levendegjort efter Aanden, efterat han var bleven dræbt i Kjødet, og han besøgte disse Aander i Fængslet, aabnede Frelsens Dør for dem og gav dem Adgang til Forløsningen, for at de kunde komme frem og udføre visse Hensigter, som Gud havde bestemt. Saaledes finde vi, at Frelseren virkede blandt denne store Skare af Aander, som Djævelen maaske troede var ødelagt, men som formedelst dette Besøg bleve bragte indenfor Befrielsens Omraade. Men har ikke Satan faaet Overhaand i en stor Udstrækning? Jo, han har. Har Mørket spredt sig over Jorden? Ja. Have ikke Menneskene vandret bort fra deres Gud og have de ikke forsaget ham og hans Love? De have, men Herren vil være naadig imod

dem, fordi de ikke have annammet det Lys, vi ere i Besiddelse af. Derfor har han Medlidenhed med dem, ligesom en jordisk Fader har Medlidenhed med sine Børn, thi han ønsker at fremskynde deres Lyksalighed, saavidt det ligger i hans Magt; og dersom han ikke kunde frelse dem i Kjødet, kjendte han visse evige Love og Principer, hvorved de kunne blive frelste herefter. Al Jordens Dommer vil dømme retfærdigt. Og medens Præstedømmet hinsides Sløret virker iblandt og prædiker til Aanderne, som ere i Fængsel og som have været gjenstridige i de forskjellige Tidsaldere, kalder han paa os til at bygge Templer, saa at vi kunne administrere for disse Folks Legemer, som ere hensovede uden Kundskab om Evangeliet, for at de kunne blive dømte i Lighed med Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden.

Naar Herren begynder en Husholdning, sender han i Almindelighed sine Ældste ud i Verden for at prædike Evangeliet til alle Folk. I denne Uddeling gjør han ikke alene dette, men efterdi vi leve i en Indsamlings-Husholdning, indsamler han ogsaa sine lydige Børn, og naar de saa have lært hans Love at kjende, idetmindste delvis, blive mange af dem ordinerede til Præstedømmet og derpaa udsendte som Budbærere om Sandheden; og vi vedblive at sende dem ud for at prædike Evangeliet og indsamle de Udvalgte; og vi sende dem til deres egne Folk for at fortælle dem, hvad Gud har gjort og gjør fremdeles. Og saaledes vedblive de at gaa og komme. Hvem er det vi sende? Naar vi sende Missionærer til England, sende vi gjærne Engelskmænd eller Saadanne, som kunne tale det engelske Sprog, og til Skandinavien sende vi i Almindelighed Danske, Svenske og Norske; vi sende i Almindelighed erfarne Mænd til deres egne Folk. Hvorfor gjøre vi dette? For at disse Mænd kunne gaa og belære deres egne Landsmænd om Livets og Frelsens Vej. Og hvad saa? De komme tilbage og bygge Templer. Og hvad sker? Tilligemed deres Folk fra de forskjellige Nationer paa Jorden, gaa de end i disse Templer og udføre hellige Ordinancer for deres Forældre og Bedsteforældre, deres Onkler og Tanter, deres Venner og Slægtninge, og saaledes gaa de tilbage igjennem tidligere Generationer for at forløse og frelse Andre. Og hvem ere disse Mænd? Netop saadanne, som de gamle Profeter talede om. De ere Frelsere paa Zions Bjærg, ifærd med at frelse og forløse deres Folk. Og disse Mænd, som ere beskjæftigede med at udhugge og kjøre Sten, og de, som arbejde paa Terrasserne og Tempelmurene, samt dem, der paa anden Maade ere beskjæftigede med at gjøre de nødvendige Forberedelser for Templets Opførelse, virke alle i denne ene og samme Retning. Herren fordrer dette Arbejde af vore Hænder, thi han ønsker at prøve os for at se, enten vi ville adlyde hans Love eller ikke. Og naar vi have bygget vore Templer og han antager dem, ville vi indgaa i dem og administrere der i Herrens Navn. Og idet vi saaledes administrere for vore Slægtninge og Venner blive vi Frelsere paa Zions Bjærg, som Skriften siger: „Og Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjærg at dømme Esaus Bjærg; og Riget skal høre Herren til." (Obad. 21 V.) Staar det ikke saaledes i Bibelen? I den Bibel, jeg har, staar der skrevet saaledes. Hvem skulle de frelse? Disse Mænd blive Frelsere for deres egne Folk; de administrere og virke i deres Interesse samt i deres Fædres, Venners og Medforbundnes Interesse. Dette er derfor en Del af det Arbejde, vi ere ifærd med at udføre, og det er en Del af Tidernes Fyldes Husholdning

Hvad siger fremdeles en af Profeterne?

„Se, jeg sender Eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer." Og hvad skal han gjøre? „Han skal omvende Fædrenes Hjærte til Børn, og Børnenes Hjærte til deres Fædre, at jeg skal ikke komme og slaa Jorden med Band". Og hvad Mere skal der gjøres? Frelsere skulle opkomme paa Zions Bjærg og Riget skal høre Herern til. Der staar skrevet, at Gud skal undervise dem, men Riget skal tilhøre Herren og ikke Mennesker. Vi ønske ikke, at forstole os paa Mennesker eller sætte vor Tillid til Dødelige. Medens vi ere lydige til enhver passende og retfærdig Menneske-Forordning, som ikke strider imod Guds Love, ønske vi alligevel ikke at sælge os selv til de Ugudelige og Vantro. Vi bryde os ikke meget om deres Veje, deres Meninger eller Ideer, thi, ligesom en af de Gamle siger, „Herren er vor Dommer, Herren er vor Lovgiver, Herren er vor Konge, han, han skal frelse os." (Es. 33, 22.) Under den Almægtiges Inspiration ville vi indføre Guds Love, som existere i Himmelen og paa Jorden, og danne en Kjærne eller et Centrum bestaaende af Sandhed, Dyd og Forstand, Lov og Orden, samt Principer, henhørende til Moralitet, Filosofi, Politik og Religion og til alt Andet, som er rent, ædelt og dydigt. Og vi ville virke i Forening med hverandre, vi ville prøve paa at tilintetgjøre Mørkets Gjerninger og Modstanderens Magt, at frelse de Levende og forløse de Døde, vende vore Hjærter til vore Fædre, der have levet før os og som have været uvidende om Livets og Frelsens Principer, som Gud har fundet Behag i at aabenbare til os, medens Brødrene hinsides Sløret have deres Opmærksomhed henvendt paa os, som ere deres Børn. Herren vil vende Fædrenes Hjærte til Børnene og Børnenes Hjærte til Fædrene formedelst Elias, der skulde komme; dersom dette ikke blev udført, siger Skriften, vilde Jorden blive slagen med Band.

Vi virke saaledes sammen med de gamle Profeter og Guds Mænd, som have levet i Asien og Amerika, og vi ville samle alle Ting til Et i Overensstemmelse med Guds Ord, vi ville indsamle Israel fra de fire Jordens Hjørner og ligeledes de ti Stammer, førend vi blive færdige med vort Arbejde; ogsaa Juda vil lytte til Livets Ord, og Sandhedens evige Principer ville spredes og vinde Fremgang, indtil Verdens Riger ere blevne vor Herres og hans Salvedes, og indtil hvert Knæ skal bøje sig „og hver Tunge skal bekjende, at Jesus Kristus er en Herre til Gud Faders Ære." Vi ere her i dette Øjemed. Tænke I, at vi ville forfejle vort Maal? eller tro I, at Herren vil trække sig tilbage fra at iværksætte sine Planer? Jeg tror det ikke. Menneskene kunne i deres Uvidenhed forbinde sig imod os, thi mange af dem ere meget uvidende; men jeg lægger Vind paa, ikke at føle den mindste Grad af Vrede i Hjærtet, naar jeg ser Landets Domstole og Lovgivere eller Kongressen tage fjendtlige Skridt imod os. De vide ikke, hvad de gjøre, og derfor burde vi være milde i vore Følelser imod dem, som søge at skade os. David bad, at Gud hurtigt vilde sende hans Fjender til Helvede, men Jesus, da han blev korsfæstet, sagde: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gjøre." Jeg foretrækker den sidste Bøn fremfor den første. Fader, forlad dem! thi de vide ikke, hvad de gjøre, de ere dine Børn, uagtet de ere i Mørket. Du har oplyst vor Forstand, for hvilket vi føle os taknemmelige, men, o Herre! forlad dem og led dem paa Livets Vej, dersom det er Dig muligt. Saaledes burde vore Følelser være. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Emigranternes Afrejse.

Atter har en lykkelig Skare af Sidste-Dages Hellige forladt de skandinaviske Lande for at drage til vort fredelige Hjem i Klippebjærgenes Dale. Mandag den 5te ds. Kl. 6 Eftm. affejlede Dampskibet „Leo" fra Kjøbenhavn med 248 og nogle Minuter senere „Cato" med 346 emigrerede Hellige ombord. Paa „Leo" befandt sig de Hellige fra Aalborg, Aarhus og Kristiania Konferencer, under Ældste N. P. Rasmussens Ledelse, og paa „Cato" Emigranterne fra Stockholm, Gøteborg, Skaane og Kjøbenhavns Konferencer, under Ledelse af Ældste John A. Halvorsen. De andre hjemvendende Zionsbrødre, som rejste med dette Selskab, vare: Charles Anderson, C. H. Monsson, C. M. Bergstrøm, Chr. Jensen, C. L. Hansen, N. M. Andersen, Geo. Frandsen, N. C. Larsen, C. A. Christensen, Goudy Hogan, Oley Ellingsen, Ola Nilsson og Andrew Hammer. Ældste P. Andersen fra Norge rejste paa Grund af indtrufne Omstændigheder først et Par Dage senere, forventende at indhente Selskabet i England. Hele Emigrationen denne Gang bestod altsaa af 594 Sjæle, foruden de 16 hjemvendende Missionærer. Indskibningen fra Gammelholm gik for sig med den største Ro og Orden og ingen Fornærmelse tilføjedes vore Søskende af Nogensomhelst. Siden 1875 har der ikke været saa stor en Emigration af Hellige fra Skandinavien, hvilket beviser, at Herrens Gjerning gaar fremad og Profetierne opfyldes. Guds Hellige drage hjem til Zion. trods alle Hindringer og onde Menneskers forenede Modstand. Hvor maa ikke Sekretær Evarts ærgre sig, naar han ser, at hans navnkundige Cirkulære har havt en aldeles modsat Virkning til hvad, han tilsigtede, og alle dem, som for nogle Maaneder siden talte saa meget om samt vare saa glade over, at de Helliges Indsamling til Zion nu var standset, maa visselig rødme af Skam, idet de maa bevidne, at de med saa megen Besvær og Møje lagte Planer imod os som et Folk ere strandede og have forfejlet sit Maal, medens de Hellige samles til Zion i ligesaa store Skarer, som forud, og ligesaa mange slutte sig til deres, for Verden, besynderlige Tro, som nogensinde før. Vore Fjender beregne vistnok sjælden Omkostningerne eller de mulige Følger af et Korstog mod de Sidste-Dages Hellige. De antage formodentlig, at de paa Grund af vort ringe Antal let kunne overmande os og saaledes behandle os eftersom de finde for godt, men de ville visselig opdage, at det er med de Sidste-Dages Hellige, som det var med Profeten Elisa og hans Dreng i fordums Dage, da de paa Bjærget omringedes af en stor syrisk Krigshær, at „de ere flere, som ere hos os, end de, som ere hos dem." (2 Kong. 6, 14—23.) Herren og hans hellige Hærskarer ere paa vor Side, og saalænge som de Ugudelige ikke kunne maale Arm med den Almægtige, ville de erfare, at ethvert Angreb, som de foretage, og enhver Plan, de læggge imod hans Hellige og hans Værks Fremgang, vil mislykkes og forfejle sit Maal.

Herren har oprettet sit Zion paa Jorden til Opfyldelse af de gamle Profeters

Spaadomme, og han har befalet sine Hellige at samles dertil, og hører det alle Folk indtil Jordens Ender! De Hellige ville fremdeles rejse til Zion i Lydighed til Herrens Befalinger, og ingen Magt paa Jorden eller under Jorden vil kunne forhindre dem deri. „Saa vist jeg lever, siger den Herre, Herre; jeg vil regjere over Eder med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil udføre Eder fra Folkene og samle Eder af Landene, som I ere adspredte udi med en stærk Haand og med en udstrakt Arm og med en udøst Grumhed. Og jeg vil føre Eder i Folkenes Ørk, og der gaa i Rette med Eder, fra Ansigt til Ansigt" osv. (Ezek. 20, 33—35.) Disse ere Herrens Ord gjennem en af de gamle Profeter og de skulle visselig vorde opfyldte, thi, siger Jesus, „Himmelen og Jorden skulle forgaa, men mine Ord skulle ingenlunde forgaa." (Luk. 21, 33.)

Vi ønske nu af vort ganske Hjærte, at vore kjære Søskende, som saa glade og haabefulde forlode deres Fødelande med dette Selskab, maa have en lykkelig, hurtig og behagelig Rejse til de Helliges trygge Hjem i Ephraims fjærne Dale.

Afløsning.

Ældste C. A. Christensen er paa Grund af daarlig Helbred løst fra at arbejde i Aarhus Konference, med Tilladelse til at rejse tilbage til sit Hjem i Zion.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Farmington, Utah, d. 8de Maj 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Idet jeg fra Tid til anden hører gode Nyheder om Evangeliets Udbredelse og Guds Værks Fremgang i mit Fødeland, kommer jeg ofte til at tænke alvorligt paa det store Arbeide, der ligger foran os, og det Ansvar, som paahviler Herrens Tjenere overfor vore Medmennesker i at oplyse dem om det frelsende Evangeliums Principer, samt i at advare dem imod de Straffedomme, som snarlig ville ramme de Ugudelige.

Jeg glæder mig i Sandhed over den Interesse, som vore Brødre i Skandinavien lægge for Dagen for Herrens Sags Fremme. Disse Foreninger af unge Mænd og Kvinder, som jeg forstaar nylig ere blevne oprettede, vise tydeligt, at der er Liv og Virksomhed i Brødrene og de Hellige, og jeg er overbevist om, at Herren fremdeles vil krone Eders Bestræbelser med Held og Velsignelse.

Da jeg veed, at De gjennem «Deseret News» bliver underrettet om de almindelige Begivenheder, som foregaa her hjemme vil jeg kun hentyde til nogle Bemærkninger, som bleve gjorte af Præs. John Taylor og Ældste Wilford Woodruff i en unge Mænds og Kvinders Forsamling, afholdt i Salt Lake City d. 6te April sidstleden. Disse Brødre, idet de paaviste Betydningen af vort nærværende Jubelaar, paalagde de unge Mænd at

ophøre med at tilføje de umælende Dyr Skade, men derimod behandle deres Heste, Qvæg samt alle Slags Dyr og Fugle paa en fornuftig og human Maade; de formanede dem ligeledes til ikke at gaa paa Jagt efter Gæs, Høns eller Ænder, ejheller beskadige Fuglenes Reder, men lade den ganske Skabning være i Fred og nyde Jubelaarets Velsignelser og Hvile. Dette blev fremlagt som et Forslag og vedtoges med enstemmigt Votum. Det blev ogsaa paalagt de Unge at holde Visdomsordet og i alle Henseender efterleve deres hellige Religion.

Den følgende Onsdag Aften afholdt Deserets Søndagsskole Union en Forsamling, i hvilken Wilford Woodruff gav en højst interessant Beretning om sin Mission til Arizona og Ny-Mexiko. Han omtalte iblandt Andet et Besøg, som han i Forening med en anden Broder havde aflagt til en Indianerstamme, bestaaende af omtrent 30,000 Sjæle. Efterat de i en Forsamling, som de afholdt hos dem, havde talt et Par Timer og baaret Vidnesbyrd om Mormons Bog, der indeholder en Beretning om deres Forfædre, samt havde hentydet til de mange store og ypperlige Forjættelser, som denne hellige Optegnelse indeholder angaaende dem og som vilde komme dem tilgode, saafremt de vilde omvende sig fra deres Ugudelighed og slutte Pagt med Herren for at tjene ham, opstod en af deres Kvinder og erklærede, at Woodruff og hans Broder netop vare de Mænd, hun for en Tid siden i et Syn havde set komme til dem (Indianerne) med Oplysning om deres Forfædre. Brødrene bleve derpaa anmodede om at forblive hos dem længere for at fortælle dem Mere om deres Forfædre, hvilket de ogsaa gjorde.

Broder Woodruff sagde, at han paa denne Mission havde været meget velsignet med himmelske Syner og havde samtalt med Profeten Joseph samt Hyrum, Brigham og andre af Herrens Tjenere, som vare gaaede bag Sløret. Han bar et kraftigt Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og sagde, at Tusinder af Zions Sønner og Døtre skulde aldrig smage Døden, men leve til Kristus kommer og se Zion rejse sig i sin Vælde og sejre over alle sine Fjender.

Mit Vidnesbyrd til mine Søskende overalt i Verden er, at Guds Rige gaar fremad med hurtige Skridt og at Tiden er nær, da de store og vigtige Profetier, som findes nedskrevne i den hellige Skrift angaaende de sidste Dage, skulle gaa i Opfyldelse. Hør det, o I Folk paa Jorden! giver Agt paa Tidernes Tegn, thi Elementerne ville snart sættes i Bevægelse og Herrens Straffedomme blive udgydte paa Jorden, og de, som nu forkaste Evangeliet og forfølge Herrens Tjenere, skulle føle Herrens Haand falde tungt paa dem, medens Indbyggerne i Zion ville staa paa hellige Steder og opløfte deres Hoveder med Glæde, efterdi deres Forløsning stunder til.

Maa Herrens Velsignelse fremdeles følge Deres samt Medarbejderes Bestræbelser i at fremme Herrens Gjerning i gamle Norden, beder Deres Broder i Fredens Evangelium,

Mads Christensen.

Ombord paa Dampskibet „Leo", den 9de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Siden vi forlod Kjøbenhavn Mandag Eftermiddag er Rejsen gaaet meget heldig. Med Undtagelse af lidt Modvind og Regn har Vejret været saa gunstigt og behageligt, som vi kunde ønske. Desuagtet have nogle af Emigranterne været lidt søsyge, men de sidste Par Dages

følige Vejrligt har virket helbredende paa dem. Jeg har ikke hørt en eneste af Emigranterne knurre eller klage paa hele Rejsen, men Alle synes at have været glade og taalmodige, og de Hellige staa hverandre bi efter bedste Evne. Ingen Uheld af nogensomhelst Slags har rammet os, og Kaptejnen samt Skibets Mandskab have været meget venlige og forekommende mod os. Imorges Kl. 7 kunde vi se Land, hvilket satte nyt Liv i Emigranterne, og Alle begynde nu at berede sig til at forlade Skibet.

Liverpool, d. 10de Juli. Igaar Eftermiddag ankom vi til Hull. „Cato" var ankommen om Formiddagen og de medbragte Emigranter vare allerede afrejste til Liverpool og befandt sig ombord paa det store og smukke Dampskib „Wisconsin", da Selskabet fra „Leo" ankom iaftes. Vi ere nu alle ombord. Jeg har ikke Tid til at skrive Mere for Øjeblikket. Vi have netop afholdt Forsamling ombord, og ere nu ifærd med at organisere Selskabet.

Med venlig Hilsen til Dem og Brødrene paa Kontoret undertegner jeg mig Deres Broder i Evangeliet,

N. P. Rasmussen.

En Livsskildring.

Jeg er født i Aaret 1835, er opdraget i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige og har været med Kirken under dens Forfølgelser. Da jeg var 13 Aar gammel kjørte jeg en Vogn, forspændt med fem Køer og een Oxe, fra Vinterkvartererne til Saltsødalen, uden at nogen Ulykke tilstødte mig undervejs.

Strax efter vor Ankomst og Bosættelse i Dalen døde mine Forældre, og jeg var saaledes, ligesom mange flere af vore Unge i de Dage, efterladt uden nogen videre Skoleundervisning eller Uddannelse, thi Forfølgelserne og de Helliges Fordrivelse fra deres Hjem forhindrede vore Forældre fra at sende os i Skole.

Under disse Omstændigheder besluttede jeg at forskaffe mig et eget Hjem, Inden jeg endnu var 17 Aar gammel gik jeg derfor til Præsident Brigham Young, med hvem jeg var vel bekjendt, og fortalte ham mine Hensigter. Hans Raad til de Unge var, at de skulde gifte sig tidligt, og han opmuntrede mig til at gjøre det samme. Jeg fulgte hans Raad, giftede mig og boede i Begyndelsen hos min Hustrues Slægtninge, ifølge deres Ønske.

Da jeg saaledes begyndte min Vandring paa Livets alvorlige Bane var min og min Hustrues samtlige Formue ikke 50 Dollars værd Jeg antager, at Flere ville synes, at vi burde ikke have giftet os saa unge eller saa fattige, men jeg kan bevidne af egen Erfaring, at Efterlevelsen af det Raad, som dengang gaves de Unge og som gives dem endnu, nemlig at gifte sig tidligt (naturligvis i en passende Alder) bringer gode Følger.

Af Haandtering var jeg Landmand. De Besværligheder, som vi i de Dage maatte gjennemgaa som Følge af Crickets, Græshopper, Tørke og andet Lignende, kan man lettere forestille sig end beskrive. Nogle faa Exempler ville være tilstrækkelige til at vise, hvorledes jeg og min Hustru bleve velsignede af Herren.

Om Foraaret 1855 var der stor Mangel paa Hvede og alle Slags Fødemidler i Utah. Jeg havde selv Intet, men en af mine Naboer skyldte mig nogle faa Skjæpper Hvede, som jeg gik for at hente. Da jeg kom til hans Hus, var han ikke selv hjemme, men hans Kone, som kjendte mig, bad mig gaa til Kornladen alene og tage mit Tilgodehavende.

Da jeg havde taget saameget, som tilkom mig, med Undtagelse af den sidste Skjæppe, som jeg netop var i Begreb med at fylde, kom den Tanke til mig, at jeg skulde stjæle noget af min Naboes Hvede, thi han var i Besiddelse af et godt Oplag, medens jeg Intet havde, undtagen mit ubetydelige Tilgodehavende, som jeg netop var kommen for at hente. Fristeren forsøgte at indbilde mig, at jeg godt kunde tage det uden Frygt for at det skulde blive opdaget, da min Nabo aldrig vilde savne det. Denne Tanke var aldrig saa snart opkommen i mit Sind, førend jeg vidste, at den var fra den onde Kilde, og ligesom for at straffe mig selv, fordi jeg for et Øieblik lod mig paavirke af en saadan Fristelse, tømte jeg en Del af det, jeg allerede havde i Skjæppen, tilbage i Naboens Hvedeoplag og tog ikke engang det, som med Rette tilkom mig.

Jeg bragte min Hvede hjem; det var ikke saameget, som jeg behøvede til at saa, men jeg var taknemlig for hvad jeg havde. Jeg satte den ind i et Værelse ved Siden af det, vi benyttede til Beboelse, og tilberedte min Jord for at modtage Sæden, som jeg derpaa saaede lidt efter lidt. Jeg pløiede al den Jord, jeg ønskede, og besaaede den rigelig med Sæd, thi jeg ønskede gjærne en god Høst. Da jeg var færdig, viste det sig, at jeg endnu havde flere Sække Hvede tilovers. Jeg betragtede dem nøje og blev overbevist om, at de vare mine Sække, og det maatte altsaa ogsaa være min Hvede. Efterat have henledt min Hustrues Opmærksomhed paa Sagen, bleve vore Forstands Øine opladte og Herrens Aand hvilede paa os, saa at vi vidste med Sikkerhed, at Herren formedelst sin Kraft havde formeret vor Hvede, som vi nu lod male, og vi havde Nok at leve af til Høsten, for hvilket vi gave Gud Æren. Jeg bærer Vidnesbyrd om, at vor Hvede ved denne Leilighed blev forøget ved den samme Guds Kraft, som formerede Enkens Mel og Olie i gamle Dage. (1 Kong. 17. K.)

I hine tidligere Dage maatte de Fleste, som ejede Heste eller Oxer, lade disse forskaffe sig deres Føde selv ude paa Bjærgene og Markerne, og jeg maatte ogsaa lade mine gaa ude. Det tog undertiden det halve af Dagen med at finde mine Heste, og naar jeg saa endelig træt og udmattet kom tilbage med dem, skulde jeg først begynde mit Arbejde. Ved en vis Leilighed kunde jeg imidlertid slet ikke finde mine Heste. Jeg bøjede mig ned paa mine Knæ og bad til Herren om at lede mig paa rette Vej til at finde dem. Da jeg var færdig, gik jeg aldeles mod min Forventning hjem, hvor jeg fandt mine Heste i god Behold. De vare komne tilbage af sig selv. Saadanne Tilkjendegivelser af Guds Godhed lærte mig at forstole mig paa Herren og at bede til ham, naar jeg behøvede Hjælp.

Ved et andet Tilfælde mistede jeg mine Heste og jeg vidste, at Nogen havde stjaalet dem. Da jeg en kort Tid efter befandt mig i Salt Lake City og fortalte min Onkel, hvad der var hændet, tilraadte han mig at gaa til en gammel Dame, som boede i Nærheden, og faa hende ved Hjælp af Kort til at fortælle mig, hvor de vare. Jeg svarede ham, at jeg troede ikke jeg behøvede at benytte mig af et saadant Middel. Efterat jeg var kommen hjem,

nedknælede jeg tilligemed min Hustru og bad til Herren om, at den eller de, som havde taget vore Heste, maatte blive forhindret fra at føre dem ud af Landet samt at vi maatte faa dem tilbage. Hestene bleve stjaalne om Sommeren og samme Aars Efteraar kom en Mand til mig ude paa min Mark og spurgte mig, om jeg kjendte Nogen, der havde mistet et Par Heste, idet han samtidig beskrev mine. Jeg svarede ham, at jeg havde mistet to, der svarede bestemt til den Beskrivelse, han gav, hvorpaa han underrettede mig om, hvor jeg kunde finde dem. Jeg takkede ham for Oplysningen og spurgte, hvorledes det kunde falde ham ind at komme til mig, da vi vare aldeles Fremmede for hinanden og mine Heste desuden ikke vare mærkede. Han svarede, at han ikke vidste hvorfor, kun han havde følt eñ indre Tilskyndelse til at komme hen til mig.

Tidligt den følgende Dag begav jeg mig paa Rejse efter mine Heste, ifølge hans Anvisning, og jeg fandt dem allerede samme Dags Aften under Varetægt af en Mand, som fortalte mig, at en vis Person var kommen til ham engang om Sommeren og ønskede at overnatte hos ham. Denne Rejsende havde en Flok Heste med sig, som hans Vært troede han havde stjaalet. Da de Begge om Morgenen havde betragtet Hestene, sagde han til den Rejsende: „Her er et Par bortløbne Heste; jeg vil tage Vare paa dem og bringe dem tilbage til deres rette Ejer". Den Rejsende efterlod altsaa mine to Heste, medens han tog de Øvrige med sig. Paa denne Maade fik jeg mine Heste tilbage, for hvilket jeg takkede Herren. Disse tilligemed mange andre Ting tjente til at gjøre os stærke i Troen samt gjøre os ydmyge og trofaste til vore Pagter.

Følgerne af mit tidlige Ægteskab er, at min Familie nu tæller 24 Personer; jeg er Fader til 19 Børn, af hvilke fire ere gifte; jeg har allerede syv Børnebørn og selv er jeg kun 44 Aar gammel. Jeg har beklædt flere ansvarsfulde Pladser, og jeg tror min Virksomhed har været til mine Foresattes Tilfredshed. Jeg er nu en Biskop i Zion og dem, som jeg præsiderer over, tror jeg skjænker mig deres Tro, Bønner og Tillid.

Jeg har skrevet disse faa Linier for at vise Følgerne af Trofasthed og af at give Agt paa Herrens Tjeneres Raad og Formaninger (Fra „Juvenile Instructor".)

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)

(Fortsat fra Side 294.)

Shiblon, Almas Søn.

Shiblon „var en retfærdig Mand, og han vandrede oprigtigt for Gud, og han iagttog at gjøre Godt bestandig, og at holde Herren sin Guds Bud." En saadan Karakter tillægges denne Almas Søn af Mormons Bogs hellige Historieskriver.

Ligesom hans Brødre Helaman og Corianton bliver Shiblon først nævnt i Mormons Bog i Forbindelse med Missionen til Zoramiterne. Om hans Fødsel og Barndom vide vi Intet, men han var endnu ganske ung, da hans Fader kaldte ham til at være en af Missionærerne til Antionums Land. (Aar 75 f. K.).

Tilligemed de øvrige af sine Medarbejdere i Herren annammede han den Helligaand under sin Faders Hænder og gik derpaa frem i Aanden og Kraften af sin Kaldelse for at forkynde Evangeliet til de vildledede og haardnakkede Zoramiter. Han virkede iblandt dem med Nidkjærhed, Tro og Taalmodighed, hvilket tjente til stor Glæde for Alma, som i de Formaninger, han siden gav sine Sønner, omtaler Shiblons Vandel paa følgende Maade: „Jeg siger Dig, min Søn, at jeg har havt stor Glæde af Dig allerede, paa Grund af din Trofasthed, og din Flittighed, og din Taalmodighed og din Langmodighed iblandt Zoramiterne. Thi jeg veed, at Du var bunden; ja, jeg vidste ogsaa, at Du blev stenet for Ordets Skyld; og Du bar alt dette med Taalmodighed, fordi Herren var med Dig; og nu veed Du, at Herren befriede Dig.“ Disse Almas Ord er den eneste Hentydning, som findes i Mormons Bog, i Henseende til Shiblons Forfølgelser og Lidelser iblandt Zoramiterne.

Shiblons Liv synes næsten udelukkende at have været helliget til hans Præstedømmes Pligter. Det er ikke berettet, at han fulgte nogen særskilt timelig Forretning som Levevej, skjøndt det kan formodes, at han, ligesom sin Fader og Brødre, arbejdede for sit Ophold med sine egne Hænder, under de korte Tidsrum, som indtraf mellem hans talrige Missionsrejser. Efter sin Faders Død stod han i nær Forbindelse med sin ældre Broder Helaman, og det synes, at han stod ham nærmest i Præstedømmet. Vi have ingen Beretning om, at han, ligesom sin Broder Helaman, udførte Tjeneste som Officer i den lange og blodige Krig, som paafulgte Amalachiahs Frafald, men efterat Krigen var endt (Aar 60 f. K.) stod han sin Broder Helaman trofast bi med at gjenoprette Kirken og sætte dens Anliggender i Orden.

Ved Helamans Død tog Shiblon de „hellige Ting“ i Besiddelse (Aar 57 f. K.) Disse beholdt han indtil sin Død, som indtraf fire Aar derefter (Aar 53 f. K.); men han havde forinden overdraget dem til sin Brodersøn Helaman, en Søn af hans ældre Broder Helaman.

De fire Aar førend Shiblons Død ere i Særdeleshed mærkværdige derved, at Nephiterne paa denne Tid begyndte at udvandre til det nordlige Kontinent. I Løbet af denne Tidsperiode begyndte Hagoth sin Skibsbygning paa Kysten af Overflødighedens Land. Det er højst sandsynligt, at Nephiterne byggede Skibe før Hagoths Tid, men eftersom han var en overordentlig duelig Haandværksmand, byggede han meget større Fartøjer end man hidindtil havde kjendt blandt dette Folk og gav saaledes den nephitiske Kolonisation en ny Skikkelse. I det samme Aar som Shiblon døde, gjorde Lamaniterne et andet Indfald i Nephiternes Lande, men de bleve hurtigt drevne tilbage til deres eget Land, efter at have lidt store Tab.

De sidste Ord af Almas Formaninger til Shiblon ere anvendelige paa alle Mennesker. Shiblon synes at have indgravet dem dybt paa sit Hjærte og anvendt dem som Regler og Rettesnor i hele sit efterfølgende Liv. Alma siger til ham:

„Og nu min Søn * * * der er ingen anden Vej, ejheller noget andet Middel, hvorved man kan blive salig, uden i og formedelst Kristum. Se, han er Verdens Liv og Lys. Se, han er Sandhedens og Retfærdighedens Ord. Og nu, saaledes som Du har begyndt at forkynde Ordet, saa vil jeg, at Du skal vedblive at forkynde det; og jeg ønsker, at Du maa være flittig og maadeholden i alle Ting. Se til, at Du ikke bliver hovmodig; ja, se til, at Du ikke roser Dig

af din egen Visdom, ejheller af din megen Kraft; vær frimodig, men ikke formastelig, og se ligeledes til, at Du behersker alle dine Lidenskaber, at Du kan være fuld af Kjærlighed; se til, at Du afholder Dig fra Lediggang. Bed ikke som Zoramiterne bede, thi Du har seet, at de bede for at blive hørte af Menneskene og for at blive roste for deres Visdom. Sig ikke: O Gud, jeg takker Dig at vi ere bedre end vore Brødre; men sig, hellere: O Herre, tilgiv min Uværdighed og ihukom mine Brødre i Naade; ja erkjend til enhver Tid din Uværdighed for Gud." Mormons Bog Side 321; (ny Udgave Alma 38, 9—14.)

Shiblon døde efter al Sandsynlighed som en ung Mand. Han blev kaldt en Yngling, da han gik med sin Fader som Missionær til Zoramiterne og han døde 22 Aar senere. Dersom vi antage, at han var 25 Aar gammel, da han ledsagede sin Fader paa denne Mission, vilde han kun have opnaaet en Alder af 47 Aar, da han døde.

Corianton, Almas Søn.

Om Coriantons Fødsel og Død have vi ingen Beretning. I Forening med sine Brødre bliver han først omtalt i Mormons Bog paa den Tid da det zoramitiske Frafald fandt Sted. Uagtet han dengang var ung og uerfaren, tog hans Fader ham med paa Mission til dette Folk. I dette Afsnit af sit Liv synes Corianton at have lidt af en Sygdom, som er almindelig iblandt de Unge, nemlig en alt for stor Vurdering af sin egen Styrke og Visdom og en Tilbøjelighed til Skepticisme, om ikke til ligefrem Vantro. Han nærede Tvivl om Alt, undtagen de fortrinlige Egenskaber, som han troede sig selv i Besiddelse af. Han undrede over, at Forsikringen om Kristi Komme skulde blive givet Menneskene saalænge førend man kunde forvente ham. Han var foruroliget i Sindet over de Dødes Opstandelse, alle Tings Gjenoprettelse, de Ugudeliges evige Straf og andre Lærdomsprinciper. Han fornægtede Guds Retfærdighed i de Ondes Fordømmelse og forsøgte at retfærdiggjøre sig selv i at synde, ved at beraabe sig paa Guds Barmhjærtighed. Idet han besjæledes af saadanne vidtløftige Tanker, kan man ikke forundre sig over, at han syndede. Uagtet Alma havde beseglet den Helligaand paa ham, ligesom paa hans andre Brødre, da de rejste ud for at gjenvinde Zoramiterne fra deres syndige Apostasi, forlod han sin Arbejdsmark og rejste over til Lamaniternes Grænser, for i Siron (de Frafaldnes Land) at holde Selskab med Isabel, en Skjøge, hvis utugtige Lokkemidler havde ledt Mange bort fra Dydens Vej. Som man rimeligvis kunde antage, blev denne Coriantons ugudelige Fremgangsmaade en Anstødssten for hans Medbrødres Fremgang og fik mange af Zoramiterne til at forkaste Evangeliets Lys. I de Formaninger, som hans Fader gav ham, blev han alvorlig irettesat for hans syndige Vandel, og Faderen skildrede til ham den skrækkelige Beskaffenhed af hans Opførsel, og indlader sig paa en længere Forklaring over de Lærdomme, Corianton betvivlede eller aldeles fornægtede. Disse Forklaringer ere fulde af tydelige og ypperlige Underviisninger om Evangeliets Sandheder og slutte med Almas Opmuntringer til sin gjenstridige Søn om at leve et bedre Liv. Hans Slutningsord ere:

„Og nu, min Søn, Du er kaldet

af Gud til at prædike Ordet for dette Folk. Og nu, min Søn, gaa din Vej, forkynd Ordet med Sandhed og Besindighed, at Du kan bringe Sjæle til Omvendelse, saa at den store Barmhjærtigheds Plan kan have Krav paa dem. Og maa Gud velsigne Dig i Overensstemmelse med mine Ord. Amen".

Fra Beskaffenheden af Coriantons senere Liv at dømme, omvendte han sig oprigtigt fra sine Ungdoms Daarskaber og Vantro. Det fremgaar af Beretningen om ham, at medens hans Fader levede, ledsagede han ham paa hans Missions Rejser, og efter Almas Død arbejdede han under hans Broder Helamans Ledelse. Han overlevede begge sine ældre Brødre og paa den Tid Shiblon døde (Aar 53 f. K.) var han i Nordamerika, hvorhen han var tagen i et Skib for at bringe Levnetsmidler til Nybyggerne. Dette er sidste Gang, hans Navn bliver omtalt paa de hellige Blade.

At dømme efter Maaden, hvorpaa Beretningen derom er skreven i Mormons Bog, komme vi til den Slutning, at dersom Corianton havde været i Zarahemla da Shiblon døde, vilde denne have overdraget Optegnelserne og andre hellige Ting til hans Varetægt, istedetfor til deres Brodersøn Helaman. Det kan derfor med Rette antages, at Corianton i sit senere Liv gjorde sig værdig til saa stor en Ære og Ansvarlighed.

Forts.

Efterretninger fra Emigranterne.

Ældste C. A. F. Orlob skriver fra Queenstown, Irland, den 10de Juli: „Cato" ankom udenfor Hull omtrent Kl. 2 Fredag Morgen (den 9de), men Indsejlingen og Ilandstigningen fandt først Sted henad Kl. 7. Omtrent Kl. 10 afgik vi med Extratog til Liverpool og Kl. 6 samme Dags Aften vare vi alle ombord paa Dampskibet „Wisconsin". „Leo" ankom først til Hull Fredag Eftermiddag Kl. 4; Emigranterne, som dette Skib medbragte, fortsatte strax Rejsen til Liverpool og gik ombord paa „Wisconsin" samme Dags Aften Kl. 11. Vi forlod Liverpool igaar. De Hellige ere alle glade og tilfredse og sende i Forening med mig deres kjærligste Hilsen tilbage til vore Søskende i Skandinavien".

Ifølge Skrivelse fra Ældste N. P. Rasmussen erfare vi endvidere, at inden Afrejsen fra Liverpool blev Selskabet organiseret som følger: N. P. Rasmussen, Præsident, med John A. Halvorsen og Hugh Findley som Raadgivere; Goudy Hogan, Kapellan for de skandinaviske, og Wm. Barnes, Kapellan for de engelske Hellige; Charles Anderson og Henry Rampton, Kaptejner over Vagten, og C. H. French, Skriver. Selskabet blev siden inddelt i 5 Afdelinger. Alting var vel ombord, da „Wisconsin" passerede Queenstown den 11te Juli.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 21. Den 1. August 1880. 29. Aargang.

Tale af Præsident John Taylor,

afholdt i Ephraim, Sanpete County, Utah, Søndag den 13de April 1879.

(Fortsat fra Side 311.)

Vi burde være kjærlige og overbærende med hverandre og ikke lade os beherske af Had og daarlige Følelser. Det tilhører aldeles ikke Evangeliet at pleje eller give Luft for Hidsighed eller bruge haarde Ord, men Saadant har sin Oprindelse nedenfra. Dette er blevet os forklaret og tydeliggjort tidligere. Enhver Aand, siger en af de Gamle, som opmuntrer til at gjøre det Gode, er af Gud, og enhver Aand, som leder til Ondt, er af den Onde og kommer nedenfra.

Undertiden hører jeg En eller Anden sige: Jeg hader denne Mand. Jeg veed ikke at der er en eneste Person i hele Verden, som jeg hader. Befalingen er, at vi skulle elske hverandre. Da Jesus var færdig til at skulle forlade sine Disciple, var Hovedindholdet af hans Bøn: Fader, jeg beder for dem, som Du haver givet mig; de ere dine og Du haver givet mig dem. Jeg beder for dem, Fader, at de maa blive Et, ligesom Du og jeg ere Et, at de maa blive Et i os. Er det muligt, at en Søster eller en Broder, en Borger af Guds Rige, et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, En, som maaske har annammet af Guds Huses Ordinancer og som forventer at have Omgang med Guds Hellige, jeg siger, er det muligt, at en Saadan kan indlade sig i Trætte med sin Broder om Nødder eller Legetøj eller andet Ubetydeligt og derpaa tale om, at man har krænket hans Ære. Jeg skal sige Eder, at dersom I tage Vare paa Eder selv, vil Eders Ære nok tage Vare paa sig selv, og I behøve ikke at bebyrde Sindet desangaaende. Behandler hverandre paa en retfærdig Maade. Dersom I have syndet imod hverandre eller bedraget hverandre, da benyt den første Leilighed, I have, til at give hverandre Oprejsning derfor. Have I talt fornærmende til Eders Broder eller Søster, gaa strax til dem og tilstaa Eders Forseelse og bed om Tilgivelse, samt lover at gjøre bedre

i Fremtiden. Og saa burde han eller hun paa den anden Side sige: Ja, og maaske ogsaa jeg sagde Noget til samme Tid, som saarede Deres Følelser, er De derfor saa god at tilgive mig derfor. Hvor meget bedre og hvormeget mere overensstemmende med en Helligs Kaldelse er ikke en saadan Fremgangsmaade, fremfor den at nære onde Tanker og Had i Hjærtet. Og I Forældre! kalder Eders Familier sammen om Morgenen og om Aftenen for at paakalde Herren, og nedbeder hans Velsignelser over Eders Familier, Eders Flokke og Hjorder samt over Alt, hvad I have, og trættes ikke med hverandre fordi der er Mangel paa Vand til at vande Eders Marker med. Jeg siger Eder i Israels Guds Navn, at dersom I ville gjøre Eders Pligter, vil Gud opfylde sine Løfter til Eder og han vil forsyne Eder med saa meget Vand, som I have Brug for. „Prøv mig derved," siger Herren, „om jeg ikke skal aabne Eders Himmelens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil I have ikke Nok at tage udi." I Ægtemænd! Behandler Eders Hustruer paa den rette Maade og omgaas dem med Kjærlighed og Følsomhed, lægger Vind paa at gjøre dem Livet behageligt og gjør ligeledes deres Huse og Omgivelser behagelige; gjør Alt, hvad der staar i Eders Magt, for at gjøre dem lykkelige. Og I Hustruer værer kjærlige mod Eders Mænd og beslit Eder paa at gjøre deres Hjem til en lille Himmel og søger med Alvor efter at faa Herrens Velsignelser til at hvile over Eders Boliger. Og I Forældre! Behandler Eders Børn paa en vis og forstandig Maade; opdrag dem i Herrens Frygt; thi de ere af større Værd til Eder end mange andre Ting, som I skjænke Opmærksomhed til. Og I Børn! adlyder Eders Forældre, ærer Eders Fader og Moder. Husk paa, at Eders Mødre have vaaget over Eder med Omhu, og Eders Fædres Hjærter banke varmt for Eders Velfærd, thi deres Kjærlighed og Hengivenhed for Eder er stor. Forvold dem ikke Sorg ved at svigte Sandhedens Principer, men vandrer paa Livets Vej. Lad mig sige til Forældre og Børn, Mænd og Kvinder og til alle de Hellige: Frygter Gud, sætter Eders Tillid til ham og efterlever Eders hellige Religions himmelske Principer.

Jeg vil sige nogle faa Ord til Ros for mange af vore Brødre, og jeg tror at de ville være anvendelige paa Mange, som her ere tilstede. Jeg har ingen Tilbøjelighed til at dadle, men jeg har stor Lyst til at tale rosende om mange af mine Brødres og Søstres ædle Virksomhed. Der er for Exempel i Løbet af de sidste Aar bleven indbetalt 50,000 Dollars mere i Indtægtstiende end Aaret forud. Dette taler til Ære for de Sidste-Dages Hellige, ikke fordi Herren behøver disse Ting, men han ønsker at prøve sit Folk. Det beviser imidlertid, at de Hellige gjøre Fremgang paa den rette Vej, og det røber Tilstedeværelsen af den rette Slags Følelse iblandt de Hellige. Herren siger: „Fører al Tienden til mit Forraadshus, og lader Spise være i mit Hus, og lader dem dog prøve mig derved, om jeg ikke skal aabne Eder Himmelens Sluser og udgyde Eder Velsignelse, indtil I have ikke Nok at tage udi." Herren ønsker at prøve sit Folk, thi han siger, at han vil have et prøvet, lutret og renset Folk og dette er een Maade, hvorpaa han agter at prøve dem. Foruden denne Tiende er der bleven anvendt 250,000 Dollars paa Templet i Logan samt paa Templet i denne Dal; alt dette er meget rosværdigt og beviser, at de Hellige have Guds Sags Fremme for Øje. Jeg tror jeg i Herrens Navn kan tale godt til et Folk, som vil gjøre dette — det

vil sige, dersom de ved Siden af ville lægge det Onde tilside. Lad os fortsætte med at gjøre det Gode. I have gjort omtrent ligesaa meget her i Dalen, som de have i Logan, hvor de forvente at faa Murene af deres Tempel op i Sommer, men de havde jo ikke en saadan Grundvold at lægge, som den I have maattet bygge her. Bjærget, hvorpaa vi bygge Templet herstedes, synes at have en forkert Form, men saa kunne vi jo nok tildanne det. Skriften taler om, at Bjærgene skulle fornedres, og vi maa indrømme, at I have gjort en hel Del for at jævne dette Bjærg. Gud finder Behag i Eders Arbejde, Alting gaar sin rette Gang hos Eder og derfor taler jeg til Eders Opmuntring, saaledes som jeg gjør.

Det glæder mig at se Søstrene af Hjælpeforeningerne tage saa virksom en Del i Arbejdet. De afstedkomme i Sandhed meget Godt og deres Virksomhed er til Ære for dem. Og saa have vi vore unge Mænds og unge Kvinders gjensidige Uddannelsesforeninger; de gjøre ligeledes en hel Del Godt. Og i Eders Skole- og Undervisningsvæsen gjøre I ogsaa temmelig god Fremgang. Er det ikke saaledes, Broder Peterson? (Præsident Knud Peterson: Jo temmelig god). Vi ønske ikke, at Fremmede skulle undervise vore Børn. Vi behøve dem ikke til at vise os Vejen til Himmelen, gjøre vi? Dersom vi gjorde det, vilde det ikke gavne os Noget, thi de kjende ikke selv Vejen. Altsaa skulde vi ønske, at de ikke vilde befatte sig med at indprente falske Begreber paa vore uskyldige Børns Sind. I ville se den Dag, da Zion vil være ligesaa langt foran den øvrige Verden i alle Ting, henhørende til Videnskab og Lærdom, som vi i Dag ere i Henseende til religiøse Sager. Mærk mine Ord og nedskriv dem og se om de ikke vilde gaa i Opfyldelse Vi ere ikke afhængige af Mennesker, men kun af Herren. Vi fik ikke vort Præstedømme eller vor Kundskab fra Mennesker; den kom fra Gud. Verden beraaber sig paa at vide en lille Smule om hvad man kalder Videnskab, Literatur og Kunst. Hvor fik de deres Kundskab om disse Ting fra? Og hvad er det, de egentlig vide? De kjende lidt til Naturens Love. Men hvem stiftede disse Love? Herren gjorde dette, og han forstaar hvorledes han ved Hjælp af dem skal regjere Naturen, og det er ved hans almægtige Kraft at Alting regjeres.

Jeg erindrer, at jeg for en længere Tid siden havde en Samtale med nogle berømte Videnskabsmænd i Europa, og jeg forklarede for dem nogle af de Principer, som vare aabenbarede til Profeten Joseph Smith, angaaende de himmelske Legemer. De bleve forbausede over at høre, at saa store Ideer og Tanker kunde opkomme hos En, der var forholdvis ulærd. En af dem bemærkede endog, at de vare de skjønneste og herligste Principer, han nogensinde havde hørt. En Anden sagde, at han havde læst og studeret en hel Del, men der var endnu meget for ham at lære. Vi ere, som Franskmanden vilde sige, enrapport med Gud eller i Samfund med Gud. Lad os leve saaledes, at vi vedblivende kunne staa i dette Forhold til vor himmelske Fader, saa at Engle kunne betjene os og hans hellige Aand bo hos os. Vi have modtaget Kunskab og Oplysning fra ham; det tilkommer os nu at gaa fremad fra Sandhed til Sandhed, fra Kundskab til Kundskab og fra Visdom til Visdom. Og medens Nationer ville gaa tilgrunde, Troner omstyrtes og Himmelens Gud ryste Jorden forfærdeligt, ja medens Elementerne smelte formedelst den stærke Hede, til Opfyldelse af gamle saavelsom nyere Profetier og

Aabenbaringer, ja, medens alle disse Ting skulle finde Sted, vil Herren være naadig mod Zion. Dog vil Dommen begynde ved Guds Hus. En mindre Grad af disse Plager vil ramme os, men det vil kun blive som Intet at regne mod den skrækkelige Ødelæggelse, Elendighed og de mange Lidelser, som vil ramme de Ugudelige, der ere dømte til at lide under Guds retfærdige Vrede. Det tilkommer os som Guds Hellige at være trofaste og nøjagtige i at holde Guds Love for at vi kunne gjøre os værdige til hans beskyttende Omsorg og Velsignelser.

Endnu et Par Ord om en anden Gjenstand. Vi behøve Ældster til at gaa ud for at prædike Evangeliet. Men der findes Nogle, som sige: Her have vi denne unge Mand, som er lidt overgiven af sig; dersom han kom paa Missìon, vilde han maaske forbedre sig. Broder Peterson, vi ønske ikke Saadanne til at gaa som Repræsentanter af Jesu Kristi Evangelium. Og jeg siger til Eder, I Stavspræsidenter, vi ønske ikke at noget Saadant skal finde Sted; vi ønske Mænd, som have den Helligaands Gave i dem, Mænd, der ere i Besiddelse af Guds Gave og Kraft. Vi ønske ikke at vore Brødre skulle gaa ud i Verden for at forbedre sig. De ere ikke skikkede til at leve i Zion, dersom de ikke kunne omvende sig her hjemme. Vi maa have Mænd, som ere fulde af Tro og den Helligaand, til at prædike Ordet. Og I Halvfjerds og Højpræster, vaagn op til en fuld Bevidsthed om Ansvarligheden af Eders Kaldelse, aflæg Eders Daarskaber og alt det, som er upassende, og lær at forstaa, at I i Virkeligheden ere den levende Guds Tjenere, thi Gud vil holde Eder ansvarlige for det Præstedømme, I bære. Ærer derfor Herren og Eders Præstedømme, og naar I da gaa ud til Jordens Nationer, bærende kostbar Sæd, ville Englene gaa med Eder og den Helligaands Gave skal følge Eder i Eders Administrationer, og skjøndt I maaske ville rejse bort grædende, bærende Evangeliets kostbare Sæd, ville I vende tilbage med Glæde, bringende Eders Neg med Eder.

Maaske jeg har talt længe nok; maa Gud velsigne Eder mine Brødre og Søstre. Og maa Herren velsigne Hjælpeforeningerne samt de unge Mænds og unge Kvinders Foreninger. Og maa han velsigne Eders Præsident og hans Raadgivere, og ligeledes Eders Biskopper tilligemed deres Raadgivere, samt Alle, der frygte Gud og beflitte sig paa Retfærdighed. Og maa Herren vor Gud tilintetgjøre de Planer, som vore Fjender lægge for at gjøre os Skade, og maa de Ugudelige ikke have Magt til at tilføje Guds Israel noget Ondt. Og maa Gud velsigne hele Israel, maa Zion rejse sig og skinne og Guds Herlighed hvile paa hende. Dette beder jeg i Jesu Navn. Amen.

Hvem er vis? Den, som er lærvillig. Hvem er mægtig? Den, som overvinder sig selv. Hvem er rig? Den som er tilfreds. Hvem er æret? Den, som ærer Andre.

Den, som gaar for nær Synd idag, kan let falde i den imorgen. Klogskab vil ikke altid vove sig til Uskyldighedens Rand.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 320.)

Helaman, Helamans Søn.

Denne Patriarks Liv er ikke saa omstændelig beskrevet i den inspirerede Optegnelse, som hans Faders eller hans berømte Søn, Nephis, Liv. Hans offentlige Løbebane var kun kort sammenlignet med deres, og der fandt heller ikke saa mange vigtige Begivenheder Sted under hans Regjering og religiøse Forvaltning, som paa hans Faders og Søns Tid. I Aaret 53 f. K. blev han anbetroet de hellige Plader af hans Onkel Shiblon, Almas Søn, og tre Aar senere (Aar 50 f. K.) valgte Nephiterne ham til deres øverste Dommer, i hvilket Embede han forvaltede Lovene i Retfærdighed og med Upartiskhed indtil han døde i Aaret 39 f. K. Han havde to Sønner, som han kaldte Nephi og Lehi, efter hans Folks første Stamfædre. Hans ældste Søn, den retfærdige og trofaste Nephi, blev hans Efterfølger paa Dommersædet og tog Vare paa de hellige Plader, tilligemed de andre vigtige Ting, som fulgte med dem.

De faa Aar, som gik forud for Helamans Ansættelse paa Dommersædet, kunne henregnes iblandt de vigtigste Aar af Nephiternes Historie, thi paa den Tid paabegyndtes den frygtelige og djævelske Organisation, Gadianton-Røverne, der i en lang Tid var en sand Forbandelse til det gamle Amerikas Indbyggere og bidrog meget til Nephiternes endelige Ødelæggelse. I Aaret 52 f. K. døde Overdommer Pahoran, hvilken Begivenhed gav Anledning til en alvorlig Strid iblandt Nephis Folk. Tre af hans Sønner, nemlig Pahoran, Pacumeni og Paanchi, tragtede med Ærgjerrighed efter det Embede, som var blevet ledig formedelst deres Faders Død. Hver af dem havde sine Tilhængere og Velyndere, men i Overensstemmelse med Nationens Lov blev Sagen bilagt ved Folkets Stemme og Pahoran blev valgt. Pacumeni fandt sig i Folkets Afstemning, men Paanchi gjorde Forsøg paa at afstedkomme et Oprør, for hvilken Forbrydelse han blev fængslet, forhørt i Overensstemmelse med Lovene og dømt til Døden. Desuagtet forsvarede den ugudeligere Del af Befolkningen fremdeles hans ulovlige Fordringer og de besluttede derfor at dræbe Pahoran; de satte ogsaa deres Beslutning igjennem, thi Overdommeren blev myrdet af en Snigmorder ved Navn Kishkumen. Denne afskyelige Handling blev udøvet medens den høje Embedsmand sad paa Dommersædet for at forvalte Lovene, men ved Hjælp af Morderens Medforbundne lykkedes det denne at undfly. Disse lovløse Mænd forbandt sig tilsammen ved en hemmelig Ed og Pagt, at de aldrig vilde aabenbare, hvem Pahorans Morder var, og de besværgede hverandre indbyrdes ved de skrækkeligste Eder, at de vilde skjule hverandres Forbrydelser, staa hverandre bi i deres Røverier og Plyndringer og sætte deres Lederes Planer og Befalinger igjennem. Som Leder for denne Bande af Oprørere, Forrædere, Snigmordere og Røvere stod Gadianton, den ugudeligste af dem alle.

I Aaret efter Pahorans Mord gjorde Lamaniterne et nyt Indfald i Nephiternes Land. Deres Krigsvæsen var saa forbedret og deres Fremrykning iværksattes med en saadan Hurtighed, at Nephiterne allevegne flyede for dem. De angreb ikke Stæderne paa Grænsen, som Nephiterne have formodet, men marscherede

midt igjennem Landet og hærjede og plyndrede i dets tættest befolkede og frugtbareste Dele. Førend de skrækslagne Nephiter kunde faa deres Hære samlede, havde Fjenden allerede angrebet og indtaget deres smukke og stærkt befæstede Hovedstad, Zarahemla, ved hvilken Lejlighed Overdommer Pacumeni blev dræbt. Opmuntrede ved deres uafbrudte Held rykkede Lamaniternes General længere mod Nord og forsømte i sin Iverighed at vedligeholde Forbindelse med sit eget Land, hvorfor han snart vovede sig saa langt hen, at Nephiternes General Moronihah omringede ham med sine Hære, dræbte ham og ødelagde næsten aldeles den lamanitiske Armee, saa at kun en meget liden Del af den nogensinde kom tilbage til Familier og Venner i det sydlige Nephis Land. Efter at Fred var gjenoprettet, var der betydelig Strid iblandt de oprørske Nephiter om hvem der skulde være den næste Overdommer, men da de mere retfærdige endnu heldigvis havde Flertallet paa deres Side, blev Helaman ifølge Loven valgt ved Folkets Stemme.

Eftersom Helaman var en gudfrygtig Mand, var Gadiantons Bande og dens Medforbundne meget misfornøjede med hans Valg, hvorfor de besluttede at dræbe ham, ligesom de tidligere havde gjort den yngre Pahoran, og derpaa indsætte Gadianton som Dommer i hans Sted. Som Redskab til at udføre den afskyelige Handling valgte de Kishkumen, den Samme, som tidligere havde dræbt Pahoran; men Jehovas beskyttende Haand var udrakt til Helamans Beskyttelse og han blev bevaret fra Snigmorderens Vaaben. En af Helamans Tjenere (maaske en Slags Opdagelsesbetjent, der i saadanne vanskelige Tider var ansat for at bevogte den farlige Klasses Bevægelser) blev i forklædt Tilstand bekjendt med Røverbandens Foretagender samt deres Hensigter med Hensyn til hans Herre. Da Kishkumen var paa sin Vej for at udføre sin blodige Daad, mødte han denne Tjener, hvis Navn ikke er anført, og han gav Morderen et af deres hemmelige Tegn. Dette havde til Følge, at Kishumen betroede Tjeneren sit Ærindes Beskaffenhed og bad om at blive hemmelig ledsaget ind i Dommerhallen, hvor Helaman for Tiden befandt sig, udførende sit Embedes Pligter. Dette bleve de strax enige om og de To begave sig strax til Stedet, hvor Morderen ventede at finde sit Offer. Tjenerens Listighed havde fjærnet al Mistanke og Snigmorderen var ikke længere paa sin Vagt. I et belejligt Øjeblik gjennemborede derfor Tjeneren Kishkumen, og han udførte Gjerningen med en saadan Færdighed, at Røveren faldt død om uden et Suk. Tjeneren løb øjeblikkelig til Dommerhallen og underrettede Helaman om Alt, hvad han havde hørt, set og gjort. Uden Ophold blev der strax udstedt Ordre for Bandens Paagribelse, men dens Medlemmer, som mærkede at Kishkumen ikke kom tilbage, begyndte at frygte for at denne maaske havde været uheldig i sit djævelske Foretagende, hvorfor de, under deres Leders Anførsel, flyede ad en lønlig Vej ind i Ørken og skjulte sig paa et Sted, hvor de ikke kunde findes.

I de følgende Aar gjorde Nephiterne stor Fremgang i timelig Henseende, men vare ikke meget retfærdige. De spredte sig og anlagde Kolonier i alle Retninger. Mange Tusinde emigrerede til det nordlige Land, og iblandt disse var der et stort Antal af de Ammoniter, som oprindelig vare Lamaniter. Mange ny Stæder anlagdes og de gamle forbedredes. Skibsbyggeriet blev drevet i en stor Udstrækning og Kunster og Fabriksvæsenet opmuntredes. Templer, Tabernakler og

Gudsdyrkelsessteder bleve opførte allevegne. Kort sagt, Folket spredte sig og anlagde Stæder og Byer overalt paa begge Kontinenter baade mod Nord og Syd, Øst og Vest. Den hellige Historieskriver beretter, at han ikke har skrevet en Hundrededel af Folkets Foretagender, eller om deres Ugudelighed og Retfærdighed, deres Krige og Uenighed, deres Fred og Lykke, men mange Optegnelser bleve holdte, paa hvilke Beretninger om disse Ting bleve indgraverede, og saameget deraf, som er nødvendigt for Verdens Gode, vil komme for Lyset i Herrens egen bestemte Tid.

Beretningen om den øvrige Del af Helamans Regjeringstid er meget kort. I Aarene 45 og 44 f. K. var der megen Uenighed i Landet, men i Slutningen af det følgende Aar ophørte den i en stor Grad og mange Tusinde bleve døbte til Omvendelse. Saa stor var Kirkens Lykke paa den Tid, at selv Præstedømmet forundrede sig derover samt over de mangfoldige Velsignelser, som bleve udgydte over Folket. Denne lykkelige Tilstand varede indtil Helamans Død, skjøndt den tiltagende Stolthed og Forfængelighed, der som Følge af den vedvarende Lykke og Velstand havde rodfæstet sig i mange af de Kristnes Hjærter, gjorde mer eller mindre Skade til sine Tider.

Helaman selv var en retfærdig Mand. „Han iagttog at holde Guds Forordninger, Domme og Befalinger, og han gjorde det, som var ret i Guds Øjne bestandigt; og han vandrede paa sin Faders Veje, hvorfor det gik ham vel i Landet." Saaledes skriver Historieskriveren om denne Herrens Tjener, og hvad Mere kan der siges om nogen Mand?

(Forts.)

Joseph Smiths Bøn i Liberty Fængsel.

Følgende Bøn blev opsendt af Profeten Joseph Smith om Vaaren 1839, da han tilligemed sine Medfanger under skrækkelige Lidelser sad indespærret i Liberty Fængsel, Clay County Missouri, samtidig med, at de Hellige for deres Tro Skyld bleve drevne fra deres Hjem i Staten Missouri af den grusomme og barbariske Pøbel:

„O, min Gud, hvor er Du! og hvor er det Paulun, som dækker dit Skjulested? Hvorlænge vil Du holde din Haand tilbage? naar skal dit Øje, dit rene Øje, skue ned fra de evige Himle paa dit Folks og dine Tjeneres Trængsler, og naar skulle deres Raab naa dit Øre? Hvorlænge skulle de taale al den Forurettelse og lovstridige Undertrykkelse, før dit Hjærte røres og stemmes til Medynk for dem? O Gud, Du Almægtige, Du, som har skabt Himmelen, Jorden, Vandene og Alt, hvad i dem er, og som styrer og undertvinger Djævelens og Scheols mørke, faldne Hærskarer! udstræk din Haand, lad dit Øje se, lad Sløret bortrykkes, lad dit Skjulested ikke længer være tildækket, lad dit Øre paavirkes, lad dit Hjærte blødgjøres, lad din Fortørnelse optændes mod vore Fjender og hævn vore Forurettelser i din grumme Vrede med Retfærdighedens Sværd. Ihukom, o Gud, dit lidende Folk, og dine Tjenere ville prise dit Navn evindeligen."

Svar: „Min Søn! Fred være med din Sjæl; din Modgang og dine Lidelser ere af kort Varighed, og dersom Du bærer dem med Taalmodighed, skal Gud ophøje Dig. Du skal sejre over alle dine Fjender; dine Venner skulle staa Dig bi og de skulle atter hilse Dig med kjærligt Hjærte og varme Haandtryk. Du er endnu ikke som Job; dine Venner bebrejde Dig ikke, eller beskylde Dig for Overtrædelse, som Tilfældet var med ham; og de, som anklage Dig for Overtrædelse, skulle se deres Haab flygte, og deres Forventninger skulle smelte som Rimfrosten for den opgaaende Sols varmende Straaler."

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste August.

Nødvendigheden af Forberedelse.

Enhver Ting i Naturen gjør kun Fremgang gradvis. Man vil vist næppe i Nogenting kunne se en pludselig Overgang fra een Tilstand til en anden, uden den nødvendige Forberedelse, og saaledes forholder det sig ogsaa med Guds Værks Anliggender i Almindelighed.

Førend Frelseren begyndte sit jordiske Missionsembede var det nødvendigt, at Folkets Sind skulde beredes for hans Komme. Johannes den Døber, Kristi Forløber, som besad og virkede med det Aaronske Præstedømme, blev sendt for at de Sagtmodige og Ydmyge iblandt Menneskene maatte blive beredte for Modtagelsen af den store Ypperstepræst, som holdt Fuldmagtens Nøgler til at meddele den Helligaands Daab. Menneskene maa annamme de mindre førend de kunne antages at være skikkede for Modtagelsen af de større Gaver. Kristi Lære indbefatter saaledes ogsaa den naturlige Filosofi, at Disciplene burde gives Linie paa Linie og Bud paa Bud", indtil de tilsidst skulde komme frem fra et forholdsvis aandeligt Mørke for at glæde sig i de evige Sandheders herlige Lys.

For at illustrere denne evangeliske Theori kunne vi hendrage Opmærksomheden paa den Erfaring og Undervisningsmethode, som Herren fandt nødvendig at lade Israel gjennemgaa i Ørken, førend de vare beredte til at indgaa i det forjættede Land. I Forbindelse hermed kunne vi ogsaa henvise til den ligesaa betegnende Erfaringsskole, som han har ladet og som han fremdeles lader Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige gjennemgaa, i den Hensigt at berede hans Folk for den Dag, da de skulle vorde rede til at annamme den Forenede Orden baade med Hensyn til timelige og aandelige Ting, thi under dette himmelske System vil Guds Zion blive opbygt og blive iklædt den Herlighed, hvorom Profeterne have talet. Men vi ønske ved denne Lejlighed at indskrænke vore Betragtninger angaaende denne Gjenstand til vore nærværende mere praktiske Pligter.

Vore Ældster ere vidende om den Forsigtighed og Visdom, som de nødvendigvis maa lægge for Dagen, naar de optræde iblandt visse Klasser af Folket med Evangeliets Budskab, som er gjengivet i denne Tidsalder. Nogle Folks Sind kunne sammenlignes med Kurve, der ere fulde af Stene, som man ønsker at rydde bort og derpaa fylde Kurvene med Æbler. Førend det er muligt at anbringe Frugten der, er det nødvendigt først at forflytte Stenene, saa at den fornødne Plads kan tilvejebringes. Stenene ere en Forestilling af de falske religiøse Begreber og Ideer, hvormed Folkets Sind er formørket paa Grund af falske Traditioner og Lærdomme. Disse Hindringer lade sig imidlertid ikke forflytte hos denne Klasse af Mennesker ved Forkyndelsen af hvad vi undertiden kalde Evangeliets højere Principer, førend de simplere og let forstaaelige Begyndelsesgrunde blive dem forklarede. Naar en Sandhedens Forkynder med den nødvendige Forsigtighed og Omhu har forklaret Evangeliets Principer og baaret Vidnesbyrd om hvad Gud er ifærd med at ud-

føre paa Jorden og dem, som han taler til, forskyde Lyset og fremdeles klynge sig til Vildfarelser, da er han imidlertid fri for videre Ansvar og kan roligt forlade dem med hans eget utvetydige Vidnesbyrd om Værkets Sandhed.

Det glæder os at se den Nidkjærhed, som Brødrene i Almindelighed lægge for Dagen, for at bringe Menneskene til Sandhedens Erkjendelse og til Kristi sande Faaresti, og tillige at se deres Forsigtighed i ikke paa nogen upassende Maade at nøde eller friste Nogen til at lade sig døbe, idet de forstaa at disse, som underkaste sig denne hellige Handling, maa være beredte og forstaa for sig selv Nødvendigheden og Betydningen deraf. Vi kunne ikke være for tydelige i vort Vidnesbyrd med Hensyn til at vise Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Ordinancer for derved at erholde Frelse i Guds Rige, men det Øvrige maa vi overlade til den Troende selv. Vore Ældster indbyde Folket til at komme frem og blive døbte af Vand og Aand og de Troendes eget oprigtige og alvorlige Forlangende om at annamme disse Ordinancer er et af de bedste Beviser paa, at de ere skikkede til at modtage dem. Dersom andre Tegn paa Omvendelse have vist sig, vil Forberedelsen kunne betragtes som fuldstændig og saadanne Nydøbte ville forhaabentlig blive trofaste Medlemmer af Kirken.

Forsigtighed skulde udøves med Hensyn til at kalde og ordinere Brødre til Præstedømmet. Ethvert Embede i Kirken er uden Undtagelse af en vigtig og hellig Beskaffenhed, fordi de alle indbefatte Myndighed fra Gud. De Paamindelser som Paulus gav Timotheus i Forbindelse med denne Gjendstand, ere nu ligesom i gamle Dage anvendelige baade paa Personer og Samfundet som et samlet Hele: „Jeg besværger Dig for Guds og den Herres Jesu Kristi og de udvalgte Engles Aasyn, at Du skal holde disse Ting uden Partiskhed, saa at Du Intet gjør efter Tilbøjelighed. Læg Du ikke snarligen Hænder paa Nogen." 1 Tim. 5, 22. 23. Ordination til Præstedømmet foretages under Hænders Paalæggelse og Mænd skulde kun med Visdom og under Vejledning af Herrens Aand kaldes til at indtage hellige Embeder. Saadanne, som blive kaldte, burde være beredte for Modtagelsen af den himmelske Gave og skulde have en god Forstaaelse om Ansvaret, den medfører. Naar Nogen, som har Myndighed til at kalde og ordinere Andre til Præstedømmet, lader sig beherske af nogen anden Tilskyndelse end Overbevisningen om, at Personen, som bliver kaldet, er skikket til at paatage sig de Ansvarligheder, som Embedet medfører, eller har noget Andet end Herrens Velfærd for Øje, da viger han bort fra Aanden og Meningen af sin Kaldelse.

Det tilkommer enhver god, oprigtig og trofast Mand i Kirken at modtage Præstedømmet i Herrens egen bestemte Tid, dersom han forbliver tro. Det er derfor Enhvers Pligt at gjøre sig bekjendt med Beskaffenheden af de Pligter, som tilhører dets forskjellige Embeder. Paa denne Maade vil han berede sig selv for Modtagelsen af denne store Gave. Det maa i Sandhed være ubehageligt for Saadanne, som have modtaget denne Myndighed i en eller anden Grad at være uvidende om de Pligter, som tilhøre Embedet, de beklæde. En saadan Stilling er i Virkeligheden i højeste Grad uforenelig med Kirkens rette Orden. Dersom en Mand, som foregiver at være Snedker eller Murer, skulde faa Ansættelse i et af disse Fag og det da skulde vise sig, at han ikke forstod sig paa hvorledes en Dør skulde laves eller en Mur opføres, hvor beklagelig og urimelig vilde da ikke hans Stilling være.

Saaledes forholder det sig ogsaa med Diakonen, Læreren, Præsten, Ældsten, den Halvfjerds og Højpræsten, som er uvidende om Pligterne, tilhørende hans specielle Kaldelse. De, som besidde Præstedømmet, ere Guds Tjenere og Arbejdere, og Herren fordrer, at de skulle kjende og forstaa deres forskjellige Embeders Pligter og Ansvarligheder. Den Forberedelse, som berettiger Mænd til Forfremmelse i Præstedømmet, kan man ikke let tage Fejl af. Dersom en Mand allerede indtager en Stilling, som han ikke ærer, da maa det strax være klart og indlysende, selv for en Person med indskrænket Forstand, at han ikke er skikket til at tage noget fremadgaaende Skridt, hvad Stilling og Ansvar angaar. Derimod tjener det som et temmelig stærkt Bevis for, at han tidligere har været fremhævet uden tilbørlig Hensyn til den nødvendige Forberedelse. Denne sidste Anskuelse vil imidlertid ikke være anvendelig i alle Tilfælde, da Nogle, som blive kaldede, undertiden ville virke med Flid og Nidkjærhed en Tid og siden henfalde til Ligegyldighed.

Nødvendigheden af Forberedelse viser sig i enhver Ting, som staar i Forbindelse med Guds Værk, og det er en almindelig Regel, at Velsignelser, som opnaas ved den mindste Anstrængelse, ogsaa blive mindst paaskjønnede. Dette har bekræftet sig ved mange Tilfælde med Flere, som ere komne til Zion uden nogen synderlig Anstrængelse fra deres Side.. Man har opnaaet Velsignelsen paa en let Maade, og den Værdi, man har tillagt den, har i mange Tilfælde været forholdsvis ringe; thi Mennesker i Almindelighed ere meget tilbøjelige til at vurdere og paaskjønne en Gjenstand i Forhold til hvad det har kostet dem at komme i Besiddelse deraf. Dengang de Hellige, efter først at have gjennemgaaet store Prøver og udholdt mange Lidelser i Babylon, maatte foretage en over 1000 engelske Miles lang og møjsommelig Rejse over Vestens store Sletter, over de høje og stejle Bjærge, samt maatte vade over talrige Bjærgstrømme for at komme til de Helliges Forsamlingssted, da glædede de sig overordentlig, efterat de endelig havde naaet deres Rejses Maal. De vare da i Almindelighed tilstrækkelig prøvede til at kunne forblive hos Guds Folk i Fattigdom eller Overflod, i Medgang eller Modgang. Den bedste Forberedelse for Alle er, at faa den Helligaand til deres Ledsager, at være flittige til at lære og udføre deres Pligter, underkue Egenkjærlighed og lægge Vind paa den ædle Egenskab, som vi kalde Selvopofrelse.

Præsident Wm. Budges Besøg.

Den 17de forrige Maaned havde vi den Glæde at byde Velkommen i vor Midte Præsidenten for den europæiske Mission, William Budge, tilligemed Ældsterne Moroni Snow, en Søn af Apostlen Erastus Snow, og L. R. Martineau. Den følgende Dag overværede de og talte i to gode og velbesøgte Møder, som afholdtes her i Staden paa de Helliges Forsamlingslokale. Søstrene af den „Kvindelige Hjælpeforening" havde den foregaaende Dag smykket Lokalet med Blomster og Grønt paa en særdeles smagfuld Maade. Efter at have tilbragt nogle Dage i Hovedstaden, afrejste Brødrene, ledsagede af Præsident N. Wilhelmsen, den 23de til Kristiania, hvor de ankom den følgende Dags Formiddag Kl. 10, alt vel. Paa Turen ville de ogsaa besøge Stockholm og Gøteborg.

Dette Aars andet Emigrantselskab vil afgaa fra Kjøbenhavn den 30te August. Priserne ville blive ligesom ved forrige Emigration. Konferencepræsidenterne bedes at indsende Lister og Penge til dette Kontor senest inden den 20de.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt ved Kvartalskonferencen for Utah Stav, Søndag den d. 30de Maj 1880.
(Fra »The Territorial Enquirer«.)

Jeg vil oplæse nogle faa Vers af en af Profeterne i det gamle Testamente (Taleren læste Ezekiels 12te Kapitel fra 21de til 28de Vers.) Jeg ønsker at læse disse Skriftsteder, fordi jeg tror, de ere anvendelige paa os i den Tid og Slægt, i hvilken vi leve. Ligesom alle andre Folk og Slægter, ja kort sagt, ligesom den hele sekteriske Verden, ere vi tilbøjelige til at hensætte disse Aabenbaringer til en meget fjærn Fremtid. Ved at overveje Aabenbaringerne, Profetierne og Herrens Ord til os eller til Folket, som har levet i nogen anden Tidalder, har jeg erfaret, at Herren altid siger, hvad han mener, og mener, hvad han siger. Da Apostlen Petrus ved en vis Lejlighed talte om Profeti, sagde han: „Thi aldrig er nogen Profeti fremført af menneskelig Villie, men de hellige Guds Mænd talede, drevne af den Helligaand." 1 Petr. 1, 21. I denne Tidsalder have vi Pagtens Bog, saavelsom Bibelen og Mormons Bog, og alle de Aabenbaringer, som disse Bøger indeholde, ville, uden Hensyn til Slægtens Vantro, blive opfyldte paa deres bestemte Tid og Sted. De gamle Patriarkers Efterkommere, som nedstamme fra Joseph igjennem Ephraim, ere blevne spredte blandt Jordens Nationer; men Herren har vaaget over dem, og i hans egen belejlige Tid oprejste han Joseph Smith, en virkelig Efterkommer af den Joseph, som blev solgt til Ægypten. Han fremkom og lagde Grundvolden til Guds Kirke og Rige paa Jorden. Vi have seet dens Opkomst samt dens stadige Fremgang indtil denne Dag, men vi have aldrig seet Herrens Ord slaa Fejl. Enhver Profeti, som findes nedskreven i Bibelen, Mormons Bog eller Pagtens Bog og som nogensinde er bleven given, ligefra Adams Dage til nærværende Tid, er er eller vil blive opfyldt paa Jorden. Maaden, hvorpaa de skulde opfyldes, blev fremstillet for de gamle Profeters Øjne. Vor Historie, som et Folks betragtet, vare Rejser og Vandringer langs Platte-floden, vor Indsamling til disse Bjærges Dale og vor Opløftelse af Sandhedens Banner imellem disse Bjærge, er Altsammen Noget, som de gamle Profeter saa i Syner. Vi ere indsamlede her til Israels Bjærge og vort Samfund bestaar idag af Repræsentanter fra næsten alle Nationer paa Jorden. Vi kunne saaledes nævne Rusland, Østerig, Preussen, Polen og hvilkensomhelst anden Nation eller Øerne i Havet, og de have alle afgivet Medlemmer til de Sidste-Dages Helliges Samfund. Da vi den 24de Juli 1847 ankom til denne Dal, tilligemed Præsident Young og mange af denne Kirkes Ældster, der nu befinde sig i Aandernes Verden, fandt vi en vild Ørken, der var næsten ligesaa gold og øde som Sahara, og det saa ud, som om Mennesker slet ikke kunde faa Ophold et her, men vi kom under Herrens

Varetægt, anførte af hans Profeter, og vi kunne idag se Følgerne. Vi kunne nu rejse 700 engelske Mile fra St. Charles i Nord til St. George i Syd, og hvad finde I? Golde Ørkener ligesom tidligere? Nej, men derimod Landsbyer, Stæder, Tabernakler og Templer, og istedetfor nogle faa Individer finde vi nu over 150 tusinde Mennesker i disse Bjærges Dale.

Vi kunne se dette Folk gjøre stadig Fremgang i Lykke og Velstand, i Overensstemmelse med Profeternes Ord. Det Spørgsmaal opstaar i mit Sind: Ere ikke alle Profetierne opfyldte allerede? Nej, der er endnu noget af det, som Ezekiel saa, der ikke er opfyldt, men alle Herrens Ord ville blive fuldbyrdede i rette Tid. Der siges imidlertid, at Ingen kjender Dagen eller Timen for Menneskenes Søns Tilkommelse. Ingen bestemt Dag er fastsat for nogen Profeties Opfyldelse, men i Løbet af de 50 Aar, som ere henrundne siden denne Kirkes Oprettelse, har jeg holdt stadig Øje med dens Opkomst og Fremgang, og forsaavidt Tiden har tilladt det, ere alle Profetierne, henhørende til vor Tid og Slægt, blevne opfyldte. Fra den Tid da Guds Rige først blev oprettet paa Jorden til Nærværende har jeg aldrig set Værket gaa tilbage; vi have lidt Forfølgelse, vi have været drevne fra vore Hjem i Jackson County og fra Sted til Sted, vi have set vore Fædre og Mødre, vore unge Mænd og Kvinder, ligge paa den vaade og kolde Jord ved Missisippiflodens Bredder, uden Sengklæder, alene forstolende sig paa Herren; men disse Forfølgelser kunne ikke standse Guds Riges Fremgang, de mægte Intet imod denne Kirkes Tilvæxt og vil fra nu af til evig Tid aldrig kunne standse Herrens Gjerning. Medens det har medtaget 50 Aar for „den Lille at blive til et Tusinde", ja over et hundrede Tusinde, vil der nu ikke behøves 30 Aar for at gjøre de Sidste Dages Hellige til en mægtig Nation.

Der ligger mig Noget paa Sindet i Henseende til Profetiernes Opfyldelse, som jeg ønsker at tale om, men jeg vil først oplæse nogle faa Vers, der indeholde Svaret paa en Bøn, som Joseph Smith opsendte til Herren, medens han hensad i Fængsel i Liberty, Clay County, Missouri.

Taleren læste Følgende: „Thi der er en vis Tid beskikket hvert Menneske, eftersom hans Gjerninger monne være. Og nu, Brødre, dersom I efter Eders Trængsler iagttage disse Ting og øve Eder i inderlig Bøn og Tro for Herrens Øjne, skal han skjænke Eder Kundskab ved sin Helligaand, ja ved den uvurderlige Aandens Gave, som ikke har været aabenbaret siden Verdens Begyndelse indtil nu, og som vore Forfædre med Længsel saa skulde aabenbares i de sidste Dage af Englene for at gjøre deres Herlighed fuldkommen. De skuede den Tid, da Intet skulde skjules for dem, da de skulde se, enten der er een eller flere Guder, da alle Troner og Herredømmer, Fyrstendømmer og Magter skulle aabenbares og forlenes dem, der have været trofaste i Jesu Kristi Evangelium. Og dersom der er Grænser for Himlene, Havene, det tørre Land, Solen, Maanen og Stjærnerne, skal det aabenbares i Tidernes Fyldes Husholdning, saavelsom Tiden for deres Omdrejning, alle beskikkede Dage, Maaneder og Aar og disses Længde, samt Lovene for deres Tilværelse og deres forskjellige Grader af Herlighed — Alt skal aabenbares, ifølge den Bestemmelse, som toges i Evighedens Raad af alle Guders Gud før denne Verden skabtes, naar enhver Trofast skal indgaa til hans uvisnelige

Herlighed og evige Hvile. Hvorlænge kan det rindende Vand være grumset? Hvilken Magt kan standse Himlene? Mennesket kunde ligesaa gjærne udstrække sin afmægtige Arm for at standse Missouriflodens fastsatte Løb, eller befale den at strømme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelske Kundskaber over de Sidste-Dages Hellige. Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte, og hvorfor ere de ikke udvalgte? Fordi deres Hjærter tragte efter denne Verdens Ting og hige efter Menneskenes Ære; de have ikke lært, at Præstedømmets Rettigheder ere udadskilleligt forbundne med Himmelens Kræfter og at Himmelens Kræfter ikke kunne forvaltes eller benyttes uden efter Retfærdighedens Principer. At de kunne betroes os, er sandt nok, men om vi forsøge at skjule vore Synder for at tilfredsstille vor Hovmod og forfængelige Ærgjerrighed, eller vi hige efter Magt over Menneskenes Børns Sjæle paa nogensomhelst uretfærdig Maade, se da vige Himlene fra os, Guds Aand krænkes, og da er dette Menneskes Præstedømme og Fuldmagt borte. Førend han bliver det vaer, er han overladt til at stampe mod Braaden, til at forfølge de Hellige og stride mod Gud. Af alvorlig Erfaring have vi lært, at dette næsten er alle Menneskers Natur og Tilbøjelighed, saasnart de komme i Besiddelse af en ringe Fuldmagt, saa at de strax begynde at øve uretfærdigt Herredømme. Heraf se vi, at Mange ere kaldede, men Faa ere udvalgte." (Se den ny Udgave af Pagtens Bog 121 Stk.)

I de Skriftsteder, jeg har læst, er der Meget, som hentyder direkte paa vor Tid. En Del af de Plader, som Joseph modtog, vare forseglede, idet Herren ikke havde til Hensigt at lade deres Indhold komme frem paa denne Nations Ugudeligheds Tid, eller medens de Ugudelige endnu ere blandede med dette Folk. For Nærværende ere vi ikke skikkede til at modtage de deri indeholdte højere Principer, henhørende til evig Ophøjelse i celestial Herlighed. Jeg har i denne Morgenstund læst disse Skriftsteder i den Hensigt at hendrage Eders Opmærksomhed paa visse Principer samt nogle Begivenheder, der for Tiden ere ved at finde Sted. Et lignende Skriftsted i Mormons Bog ligger mig paa Sindet, nemlig det 9de, 10de og 11te Kapitel af Nephis sidste Bog. Der læse vi om hvad der skal ske med Israels Hus, eller en vis Levning af Israels Hus, Lehis Efterkommere, der idag findes spredte over det amerikanske Kontinent, baade mod Nord og Syd. Idet jeg, siden jeg blev et Medlem af denne Kirke, har læst og overvejet Profetierne angaaende denne sidste, Tidernes Fyldes, Husholdning, baade i Bibelen, Mormons Bog og Pagtens Bog, har jeg aldrig for et Øjeblik betvivlet, at Herrens Ord vilde blive opfyldt. Selv om Himlene og Jorden forgaa, skulle dog Herrens Ord gaa i Opfyldelse. Naar en Sidste-Dages Hellig læser disse Forudsigelser, da kjender han deres Betydning, saafremt han er i Besiddelse af Profetiens Aand eller Præstedømmets og Guds Aand. Den samme Aand vil give ham et Indblik i Fremtiden, ligesom dem, der have levet i fordums Dage Han kunde idag skrive de Forenede Staters tilkommende Historie ligesaa let, som han kunde berette om det allerede Skete, samt beskrive de Begivenheder, som ville finde Sted ved Kristi Tilkommelses Tid, ligesaa let nu, som han kunde gjøre det 26 Aar efter at det er sket, thi disse Ting ere alle forudsagte, og hvem, der har Profetiens og Præstedømmets Aand, kan forstaa dem. Denne Slægts Tro eller Vantro vil ikke forhindre disse Tings Opfyldelse.

Vi have, fornemmelig fra Mormons Bog, erholdt Lamaniternes Historie. Der er lovet, at en Levning af de lamanitiske Stammer skal blive bevaret paa Jorden, hvilket Løfte indtil idag har staaet fast. At de Hvide skulde komme over Havet og oprette en Regjering paa dette vestlige Kontinent og at disse Lamaniter i en vis Betydning skulde bevare deres Selvstændighed overfor denne Regjering, er Noget, som blev forudsagt for længe siden. Men, ligesom Moroni, Mormon, Alma og andre Profeter, hvis Ord findes nedskrevne i Mormons Bog, forudsagde, de ere blevne drevne næsten til Ødelæggelse, indtil der nu næppe findes en Million Lamaniter i hele Nordamerika. Der synes at have været en mer eller mindre uafbrudt Kamp mellem de Røde og de Hvide, men desuagtet ere Indianerne endnu ikke udryddede. Den anden Del af Lehis Sæd, nemlig Nephiterne, er forsvunden fra Jordens Overflade, men Lamaniterne ville ikke blive aldeles ødelagte.

Jeg ønsker at benytte denne Morgenstund til at sige Noget angaaende dette Folk samt til at afgive en Beretning om min Virksomhed iblandt dem. Jeg har udført ikke saa faa Missioner baade hjemme og i Udlandet, siden jeg blev et Medlem af denne Kirke, men jeg har aldrig havt en Mission, i hvilken jeg tog saa dyb Interesse og som jeg ansaa for saa betydningsfuld, som min Mission i det sidst forløbne Aar af mit Liv. For noget over et Aar siden rejste jeg sydpaa og standsede en Tid for at arbejde i Templet i St. George. Min Tid har i de sidste tre Aar hovedsagelig været anvendt i Templet. I flere andre af de Helliges Settlementer bygges der nu ogsaa Templer, i hvilke vi kunne udføre Ordinancer for vore Døde, forløse vore egne og andre Familier, og i dette Øjemed er Befalingen til at bygge Templer bleven os given, og de Hellige opfordres til at yde af deres Midler til deres Opførelse. Et Tempel er bleven bygget i St. George og andre ere under Opførelse i Manti, Logan og Salt Lake City, men der behøves endnu flere, hvori vi kunne udføre Ordinancer for baade de Levende og de Døde. Mange hinsides Sløret vente paa at faa disse Ordinancer udførte for dem af Saadanne, som have Nøglerne dertil paa Jorden, og de, som ere i Besiddelse af disse Nøgler og dog forsømme at opfylde deres Pligter i saa Henseende, paatage sig et frygteligt Ansvar. Mange af dem, som ere indgaaede i Aandeverdenen uden at høre Præstedømmets Vidnesbyrd, vilde nu annamme det, men deres Befrielse er ufuldkommen, indtil maaske deres Søn Jakob eller Datter Marie, deres Efterkommere paa Jorden, indgaa i Guds Tempel og udføre de nødvendige Ordinancer for dem. Deres Frelse bero paa os. Der kunde tales meget Mere om denne Gjenstand, men lad det være tilstrækkeligt at sige, at det er vor Pligt som Sidste-Dages Hellige at vedblive at bygge disse Templer, indtil vi have forløst alle vore Døde. Herren har givet mange Aabenbaringer i Templet i St. George. Han gav Præsident Young Aabenbaringer og han har ogsaa givet mig Aabenbaringer der. Han har aabenbaret mig Principer og Forklaringer af Principer, som jeg før hverken kjendte eller forstod. Der er nu blevet givet Begavelser i Salt Lake City i de sidste tyve Aar, og Alle have havt eller ville have Lejlighed til at opfylde de Pligter, som de skylde deres Venner i Aandeverdenen. Jeg har selv modtaget to tusind Begavelser for mine Døde i St. George Tempel, og jeg er ikke færdig

endnu. Disse Pligter paahvile Alle, og jeg skulde ikke ønske at paatage mig deres Ansvar, som forsømme dem.

Da jeg tog fra St. George besøgte jeg Arizona og tilbragte nogen Tid i Lot Smiths Stav af Zion, hvor alle Brødrene leve i den Forenede Orden. Jeg besøgte Sunset samt andre Settlementer, og opholdt mig der i ni Maaneder, idet jeg gjorde dette Sted til mit Hjem, medens jeg rejste omkring i den Del af Landet. I det Settlement, hvor jeg opholdt mig det meste af Tiden, findes omtrent et hundrede Familier. I al den Tid, jeg var der, saa jeg ikke en eneste beskjænket Mand. Ja, man kunde i Virkeligheden ingen spirituosa Drikke finde i hele Sunset, selv om man vilde søge derefter i ethvert eneste Hus. Tobaksrøgning ses aldrig iblandt Befolkningen derstedts og Brugen af Tobak paa nogen anden Maade er aldeles ukjendt. Endvidere saa jeg ikke en eneste Mand eller Kvinde derstedts drikke en Kop Kaffe eller The. Jeg var selv den eneste Undtagelse. Jeg var den eneste Synder iblandt dem, og da jeg saa gamle Mænd og Kvinder paa 75 og 80 Aar afholde sig fra The og Kaffe, medens jeg, en forholdsvis ung Mand, brugte det, saa holdt jeg strax op dermed og følte mig meget bedre tilpas end jeg gjorde da jeg brugte det. Medens jeg befandt mig paa dette Sted syntes mine Omgivelser at være aldeles forskjellige fra alle andre Steder. Jeg vidste næppe, hvad jeg skulde tale om, under mit Ophold blandt Folket der. Jeg kunde ikke belære dem om ikke at drikke sig fulde, røge Tobak eller tage Guds Navn forfængelig, thi Ingen vilde nogensinde tænke paa at gjøre noget Saadant. Jeg kunde ikke tale til dem om at ophøre med at skade deres Næstes Ejendom eller at holde deres Køer ude af Naboernes Agre, thi Kvæget blev altid godt passet og der fandtes heller ingen Ejendom, som tilhørte Naboen, thi Alt var fælles og tilhørte dem alle, og følgelig passede Enhver paa, at Kvæget ikke kom ind paa deres egen Sæd. Der blev mig fortalt, at Brødrene alene i Sunset havde avlet omtrent 1000 Tønder Hvede sidste Aar. Broder Smith fortalte mig, at der iaar kom omtrent et tusinde Emigranter til Arizona uden Proviant, fordi Broder Jakob Hamlin, en god og trofast Mand, havde fortalt dem, at de ikke skulde tage formegen Proviant med dem, thi de kunde faa hvad de behøvede i Sunset. De kom derfor dertil aldeles blottede for Fødemidler, og dersom Broder Smiths Høst havde været knap, vilde de have lidt Mangel paa Føde. Broder Smith uddelte til dem 120,000 Pund Mel og over 50,000 Tønder Hvede til Sædekorn. Under mit Ophold der overværede jeg deres Søndagsskoler og ligeledes deres almindelige Skoler. Børnene blive godt sørgede for og de faa en god Undervisning.

Efter at have forladt dette Sted rejste jeg opad den lille Coloradoflod til den nærmeste Indianerlandsby og gjorde mig bekjendt med Indbyggernes Sæder og Skikke. Den gamle Høvding fortalte mig, at Alting i Landsbyen gik meget ordentlig til, hvilket ogsaa bekræftedes af mine egne Jagttagelser. Han fortalte mig, at Forførelse af Kvinder var næppe kjendt, og at dersom noget Saadant nogensinde skete, bleve Overtræderne straffet med Døden. Jeg kan sige det Samme om Mormonernes Settlementer i Sunset og Omegn.

Jeg kan frit tale om disse Ting, fordi jeg har grundet hvad jeg siger paa mine egne Jagttagelser. Vore Brødre og Søstre her, som ikke vare iblandt disse Dales første Nybyggere, ere maaske ubekjendte med de Vanskeligheder, man møder, under Forsøget paa at opdyrke

et nyt Land. Dette kan imidlertid ikke undgaas og Pionerarbejdet er endnu ikke alt fuldført. Ikke længere siden end sidste Sommer kjøbte vi Countysædet St. John, der hovedsagelig var beboet af Mexikanere og idag behøve vi et hundrede Familier til at opdyrke disse Distrikter og tage dem i Besiddelse.

Jeg ønsker atter at hendrage Eders Opmærksomhed paa Lamaniterne. Da jeg rejste sydpaa havde jeg Lyst til at gjøre Bekjendtskab med deres Høvdinger. Ved mit første Besøg hos Navajoerne blev jeg varmt modtaget af deres gamle Høvding i Lejren Moan Coppy. Navajoerne ere en krigersk Stamme og ligner i mange Henseender Utah-Indianerne med Hensyn til Sæder og Skikke. Vi fik i Gjennemsnit Besøg af 50 eller 60 af dem hver Dag. Vi holdt Forsamlinger med dem og bestræbte os for at prædike Evangeliet for dem. Ved Hjælp af et Slags Panorama viste vi dem deres Forfædres Historie fra Adam og Eva i Edens Have til Lehis Tid, tilligemed Lehis Erholdelse af Messingpladerne fra Laban, hans Indskibning og Landing paa Amerikas Kyst, Nedskrivningen af Nephiternes Historie, Pladernes Forvaring i Cumorah Høj og deres Overleverelse til Joseph Smith. Naar en Indianer bliver interesseret i Noget, der er afbildet paa Papir eller Lærred, kan man bemærke, at det har en stor Virkning paa ham. Dette Panorama var Midlet, hvorved vi bragte dem til at forstaa mange Principer, og vi afholdt et stort Antal Forsamlinger med dem.

(Forts.)

Dødsfald. Broder Hans Peter Lund, der tidligere var velbekjendt blandt de Hellige i Skandinavien, afgik ved Døden paa sin Bopæl i Huntsville, Utah, den 19de Juni, i en Alder af 58 Aar, 11 Maaneder og 3 Dage. Afdøde var født i Nexø paa Bornholm, anammede Evangeliet i 1853 og rejste til Zion i 1858, efter at have tilbragt omtrent fire Aar i Evangeliets Tjeneste i Danmark og Norge. I 1860 blev han sendt tilbage til disse Lande som Missionær fra Zion og virkede her med Iver og Nidkjærhed i omtrent tre Aar. Broder Lund var en af vore gode og trofaste Mænd, som elskede Evangeliet og Guds Rige af sit ganske Hjærte og døde fast og urokkelig i Troen.

Adresser: Jens Iver Jensen, Vindegade 37, Odense.
O. N. Stohl, Husargatan 46, Gøteborg.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15. August 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Wilford Woodruff,

afholdt ved Kvartalskonferencen for Utah Stav, Søndag d. 30te Maj 1880.

(Fra «The Territorial Enquirer".

(Sluttet fra Side 336.)

Vi rejste derpaa til Sunset, hvortil nogle af dem fulgte os og flere besøgte os der; vi bleve ogsaa bekjendte med alle Stammens Høvdinger. Jeg kan med Sandhed sige, at vi have stiftet Fred med dem; og der er nu Fred mellem dem indbyrdes og ligeledes mellem Stammerne og de Hvide. Jeg ønsker her at sige, at vi Sidste-Dages Hellige ere blevne beskyldte for, at vi opmuntre Indianerne til Krig mod de Hvide samt at vi have forsynet dem med Vaaben, Ammunition osv., men disse Beskyldninger ere aldeles falske og kunne ikke støttes paa nogensomhelst Grund. Vi have tværtimod gjort mere for at oprette og bevare Freden mellem Nordamerikas Indianere end hele de Forenede Staters Regjering. De ere for Nærværende saa fredelige og ærlige, at vi ikke ere bange for at lade vore Heste eller vort Kvæg gaa løse, thi hvis vore Dyr skulde komme ind iblandt dem, ville de bringe dem tilbage til os. De have smukke Hjem i Sammenligning med dem, de engang havde, og de dyrke Jorden; og lad mig tilføje, at denne Navajostammens gode Stilling skyldes for en stor Del „Mormonernes" Indflydelse og Handlinger. Ingen Rejsende, som færdes iblandt dem, er nu i mindste Fare, hvad dem angaar, dersom han blot passer sine egne Sager og ikke blander sig ind i Andres.

Jeg ønsker nu at tale lidt om Apache-Indianerne. De anses for at være den værste og frygteligste samt mest krigerske Stamme paa det amerikanske Kontinent. Andre Menneskers Liv regne de for Intet; de dræbe og skalpere store Mængder af deres Fjender og ere en sand Frygt og Rædsel for Regjeringen. Det var denne Stamme, som dræbte George A. Smiths Søn for nogle Aar siden. Jeg havde stor Lyst til at besøge dem og blive bekjendt med deres Krigshøvding Petone. Han er en stærk, ung Mand og saa smuk en Personlighed, som I kunne finde i hele deres Stamme. Hans Tapperhed og Duelighed i Krig er godt bekjendt af

Regjeringen og han er mange Gange bleven brugt som Spejder til at dræbe hans egne Folk for Penge. Jeg besluttede at besøge ham, thi vore Folk havde paa den Tid ingen Forbindelse med hans Stamme, og jeg ønskede tillige at aabne Evangeliets Dør for dem. Jeg er efter min Tilbagekomst bleven spurgt af mine Venner, om jeg ikke var bange. Mit Svar har altid været nej Jeg undrer mig over et saadant Spørgsmaal, thi jeg var jo beskjæftiget i en god Sag og vidste, at jeg vilde blive beskyttet. Desuden gik jeg som en Ven af Indianerne, og naar disse først forstaa, at man i Virkeligheden er deres Ven, saa er man aldeles sikker. Jeg besluttede at besøge disse Indianeres Lejr tilhest, uagtet jeg ikke havde redet tyve Mil i tyve Aar førend jeg kom til hine Bjærge. Omtrent paa samme Tid, som vi begave os paa Rejsen, var Petone taget til Bjærgene paa Jagt og saaledes mødtes vi paa Halvvejen. Da vi traf sammen, havde vi naturligvis Tolk, som fortalte ham, hvem jeg var. Han sagde, at han var meget glad ved at stifte Bekjendtskab med mig, hvilket virkelig ogsaa var Tilfældet. Eftersom det var henimod Aften, da vi mødtes, lejrede vi os tilsammen for den Nat og jeg fortalte ham mit Ærinde, nemlig at jeg var kommen til ham og hans Stamme for at vise dem deres Vildfarelser og hjælpe dem til at forbedre deres Liv. Han udtalte atter sin Glæde over at se mig og sagde, at han havde syv Indianere med sig paa denne sin Jagt og at jeg endelig ogsaa maatte tage med ham. Jeg svarede ham, at jeg vilde gjøre efter hans Ønske, men jeg fortalte ham ligeledes, at jeg var en Herrens Tjener, som besad Præstedømmet, at jeg havde Evangeliet at forkynde ham og hans Folk samt at jeg ikke vilde rejse sammen med nogen Kriger eller Indianer, ejheller nogen Anden, som ikke bøjede sig i Bøn til den Store Aand. Vi knælede derpaa alle ned og jeg bad til Herren om at staa mig bi i mine Bestræbelser for at hjælpe disse Folk, og at deres Høvdings Hjærte maatte blive opladt til at modtage Sandheden, og ligeledes at hans Folk maatte annamme Evangeliet. Vi holdt derefter Bøn regelmæssigt Morgen og Aften. Han lyttede til mig med stor Opmærksomhed, naar jeg talte til ham om vore Bønner og Nødvendigheden af at bede regelmæssigt. Vi talte sammen indtil langt hen paa Natten og den næste Morgen var han færdig til at tage afsted paa sin Jagt. Han iførte sig et Antilopskind, malede sit Ansigt saaledes, at det lignede en Antilop, og satte derpaa et Antilophoved med Horn ovenpaa sit eget Hoved. Da han var færdig, saa han i Sandhed skrækkelig ud Han besteg en god Hest, det samme gjorde jeg, og vi brøde derpaa op tilsammen, uden at han tog nogen af sine Ledsagere med sig. I rask Galop fulgte jeg ham derpaa over Bjærgene. Vi red uafbrudt omtrent tyve Mil over Klipper, Kløfter, Høje og over næsten ethvert Slags Terrain, og jeg tror sikkert, at dersom jeg ikke havde havt saa god en Hest under mig, vilde jeg have brækket min Hals. Jeg kunde ikke lade være med at smile, naar jeg tænkte paa min eventyrlige Stilling, at jeg i fuld Galop red over Bjærgene i en Indianerhøvdings Spor for at komme til at prædike Evangeliet for ham. Vi fortsatte imidlertid Rejsen, men saasnart han saa en Antilop, slap han Tøjlen, lod sig glide ned af Hesten, lagde sig ned paa alle Fire og lod som om han spiste Græs, medens han hele Tiden nærmede sig Antilopen, der, saasnart han kom nær nok, beredte sig til at slaas, hvorpaa Petone skjød den. Han fældede 27 Antiloper paa denne Jagt, men i intet Tilfælde hengik

der mere end ti Minuter mellem det Øjeblik han først saa sit Bytte og til det laa tilberedt paa hans Saddel. Han flaaede dem lige saa hurtigt som han dræbte dem, lagde dem tværs over Saddelen og steg derpaa tilhest for at gjentage sin Bedrift. Vi rejste sammen i tre Dage, og jeg prædikede for ham, naarsomhelst jeg havde Tid og Lejlighed dertil. Tilsidst blev han saa interesseret for Sagen, at hver Gang vi gjorde Ophold, ønskede han at høre noget om „Mormonismen", selv om det kun var for 10 eller 15 Minuter ad Gangen. Efter hans Jagt tog jeg med ham hjem.

Ved en vis Lejlighed, medens jeg opholdt mig hos Petone, kom tre unge „Mormoner" — jeg har deres Navne — røgende paa deres Cigarer, og efter en kort Samtale anmodede de Høvdingen om ogsaa at røge. Han svarede nej og fortalte dem, at den store Aand havde lovet ham, at hvis han vilde ophøre med at røge Tobak og drikke Brændevin, skulde han leve og blive 110 Aar gammel, men hvis ikke, skulde han snart blive gammel og dø. Jeg henvendte mig derpaa til de unge Mænd og bad dem lægge sig denne Irettesættelse paa Hjærte og aldrig mere vise et saadant Exempel, i Særdeleshed for en Indianerhøvding. Jeg lagde Mærke til, at han aldrig røg Tobak, medens jeg var hos ham, og han var altid meget maadeholden i hele sin Levemaade. Jeg stiftede Bekjendtskab med den gamle Fredshøvding Pedro. Saa snart vi bleve bekjendte, satte vi os ned og talte med hinanden i fire Timer. Han lyttede med den største Opmærksomhed til hvad jeg sagde, og medens jeg talte, begyndte han tilligemed flere Andre, som stode i Nærheden, at græde ligesom Børn. Jeg har aldrig under nogensomhelst Omstændighed set en Indianer græde, undtagen naar Guds Aand har hvilet paa ham. Man kan slaa en Indianer og pine ham paa alle tænkelige Maader, ja aldeles sønderlemme ham, og han vil dog forblive ubevægelig, men naar de faa deres Øjne opladte for Evangeliet, foregaar en Forandring med dem, som er aldeles forskjellig til den, hvide Folk i Almindelighed gjennemgaa. Da hele Folket var bleven forsamlet, talte Petone til dem og fortalte hvem jeg var samt hvad jeg var kommen for. Saasnart han var færdig, ønskede Pedro at jeg skulde tale. Vi havde en temmelig lang Forsamling ved denne Lejlighed, og da jeg fortalte dem, at jeg var færdig til at rejse hjem, ønskede nogle af deres Høvdinger at gaa med mig til Salt Lake City for at se nogle af vore „Mormon" Høvdinger, og de vare omtrent færdige til at tage afsted, da nogle Sendebud fra Regjeringen ankom. Regjeringen havde ofte, som jeg allerede har fortalt Eder, kjøbt denne Petone til at være den behjælpelig ved Krig imod de andre Stammer. Jeg foreholdt ham, hvor ugudeligt og hvor stor en Forbrydelse det var at dræbe Mennesker for Penge, og jeg lod ham forstaa, at den Store Aand var vred naar han dræbte Nogen, undtagen i Selvforsvar. Han lovede mig derpaa, at han aldrig mere vilde dræbe Nogen for Penge eller med noget andet Formaal for Øje end at forsvare sig selv, og derfor nægtede han Regjeringens Sendebud sin Tjeneste, thi de vare komne for at sikre sig hans Hjælp i de nylig udbrudte Indianeruroligheder, som I Alle ere bekjendte med. Krigen var med en Gren af Apachestammen og ikke med Hovedstammen, som Nogle have antaget. Petone sagde dem ligefrem, at jeg havde talt med ham, og at han vidste, han havde taget for mange Skalpe allerede og vilde saaledes ikke gjøre det mere. Da denne Omstændighed medtog nogen Tid og det desuden var

temmelig sildig paa Aaret, besøgte de ikke Utah med os denne Gang. En saadan Forandring er foregaaet med denne krigerske og saameget frygtede Apache-Nation, at hvilkensomhelst hvid Mand, enten saa han er Mormon, Methodist, Presbyterianer eller noget Andet, kan idag rejse iblandt dem med sin Skalp sikker paa Hovedet, saalænge han opfører sig passende, hvilket jeg imidlertid med Bedrøvelse maa sige, at Mange ikke gjøre.

Fra denne Stammes Lejr tog jeg afsted, ledsaget af Broder Lot Smith, paa et Besøg til Moquis-Indianerne, til hvem jeg nu vil hendrage Eders Opmærksomhed; de bestaa ialt af syv Landsbyer, der ere beliggende omtrent 50 engelske Mile fra Sunset og omtrent ligesaa langt fra Moan Coppy. Jeg vil først fortælle Eder hvorledes de leve; deres Landsbyers Beliggenhed er mellem Himmel og Jord, højt oppe i Luften, eller fra fem til femten hundrede Fod over jævn Jord, paa Toppen af faste Klipper, hvor der ikke findes en eneste Haandfuld Jord. Husene ere byggede i den faste Sten og have maaske staaet i flere Menneskealdre. Deres Forfædre synes at have valgt dette Sted til Beboelse for lettere at kunne forsvare sig imod deres Fjender, Apacherne og Navajoerne. Under vort Besøg til en af deres Landsbyer kom vi til en stor Brønd, der var 70 Fod dyb og 100 Fod tværs over ved det Øverste samt havde fire terrasseformige Mure. Den nederste Terrasse, var omtrent 10 Fod i Firkant og Vandet i Brønden, som den omgav, var mellem 10 og 15 Fod dybt. Saasnart som jeg var bleven bekjendt med Folket og havde havt Tid til at se mig en Smule omkring, var der en Skik, der i Særdeleshed tiltrak sig min Opmærksomhed. Det var nemlig den, at deres gifte Kvinder bare deres Haar paa en naturlig Maade ligesom andre Folk, hvorimod de ugifte Piger, som have naaet en vis passende Alder, brugte Noget paa Hovedet, der lignede et Par Horn, med Haaret hævet flere Tommer ivejret. Dette tjener til Tegn paa, at de ere giftefærdige. Saasnart de blive gifte, tages Hornene bort og Haaret bæres atter naturligt. En anden Ting, som interesserede mig meget, var Antallet af de Børn, jeg fandt i hver Landsby. Som en Almindelighed finder man ikke saamange Børn iblandt Indianerne, som hos de Hvide, og navnligen er dette Sandhed naar Talen er om de Sidste-Dages Hellige; men denne Stamme syntes at have ligesaa mange Børn, som man almindelig finder i en „Mormon" Landsby af samme Størrelse. Den hele Stamme, bestaaende ialt af syv Landsbyer, har omtrent sex tusinde Indbyggere. Som jeg allerede har sagt, de bo højt oppe i Luften paa faste Klipper, der paa mange Steder have en lodret Højde paa 1500 Fod. Indbyggerne maa klatre op ad disse Mure for at naa deres Landsbyer. Omtrent halvvejs op ad Bjærget findes en stor fremstaaende eller overhængende Klippe, omtrent 12 eller 15 Fod bred og henimod 100 Fod lang, der tjener som en Slags Fold, hvori alle Faarene og Gederne drives om Aftenen fra Græsgangene ved Bjærgets Fod. Intet Rækværk eller Nogetsomhelst findes paa Klippens yderste Rand til at forhindre Mennesker eller Dyr fra at falde udenfor i Nattens Mørke, og dersom noget Dyr skulde falde eller springe over Klipperanden, maatte det tilbagelægge en Luftrejse paa omtrent 1000 Fod førend det atter kunde berøre Jorden, og dette vilde i Sandhed være mindre heldigt for baade Kjød og Uld. Kun et eller to Tilfælde kjendes, saa langt tilbage som man kan erindre, hvor Nogen er falden ned, og dog undrede jeg mig over, hvorledes de kunde undgaa det. Al deres Føde og Vand

samt Tilførsel af ethvert Slags maa Kvinderne bære op fra Sletterne nedenfor. En Sti, der er saa smal, at kun een Person kan benytte den ad Gangen, fører op til Byerne. Dersom Fjender skulde gjøre Forsøg paa at stige op ad denne, vilde nogle faa Indianere, opstillede ved Toppen og bevæbnede med Stene, let kunne knuse Hjærnen paa dem allesammen. Vi gjorde en hel Del Godt i disse Indianerbyer og døbte et stort Antal af Folket, ordinerede nogle af Høvdingerne til Præstedømmet og stiftede Fred mellem flere Stammer, som forhen vare fjendlige mod hverandre. Vi stiftede saaledes Fred mellem disse Indianere og Navajoerne, imellem hvilke der i flere Tidsaldere har existeret det største Fjendskab. Deres Forfædre flyede til Toppen af disse Klipper forbi de der saa sig istand til at kunne forsvare sig mod Navojoerne, og siden den Tid har et dødeligt Had existeret mellem de to Stammer. Nu er imidlertid Fred bleven gjenoprettet iblandt dem. Betragt deres Stilling idag! og dog ere vi som et Folk beskyldte for, at vi ophidse vore røde Brødre til Krig.

Jeg ønsker nu at hendrage Eders Opmærksomhed paa en anden Klasse, nemlig de østlige Indianere, som man kalder dem. Den af deres Landsbyer, som vi først besøgte, bestod af omtrent 3000 Personer. Disse Indianere ere alle spanske Elever, det vil sige, de forstaa allesammen det spanske Sprog. De ere næsten alle Katholiker og de have katholske Præster eller *padras* iblandt dem, maaske af spansk, italiensk, fransk eller mexikansk Herkomst; og da jeg forklarede Evangeliets Principer for dem, forstode de tilfulde, at det var Noget aldeles forskjelligt fra hvad Andre tidligere havde lært dem. I denne Landsby fandtes der omtrent et tusinde Personer, som aldrig før havde set en „Mormon" Ældste, men de forventede mig hvorsomhelst jeg rejste. Hvorledes de vidste, at jeg var i deres Land, er mere end jeg kan sige, desuagtet kjendte de mig. Som et Exempel vil jeg nævne et Tilfælde: Paa en af mine Rejser kom jeg tilligemed mine Brødre tilfældigvis tæt forbi en Zuna-Indianer, som arbejdede i en Majsmark, igjennem hvilken der gik en Vej. Saavidt vi kunne forstaa havde En eller Anden, der var kommen forbi, kjørt over Majsmarken og derved naturligvis beskadiget hans Sæd. Alle disse Indianere ere meget nøjagtige med Hensyn til deres Korn, thi de avle det ikke alene for øjeblikkelig Brug, men oplægge det tillige til Forraad. De have saaledes en Mængde Majs og tørret Græskar lagt op, som Forberedelse mod en Hungersnød, som de alle sige er ivente; deres Græskar tørre de i Solen, indtil de blive saa haarde som Sten, og saa lægge de ogsaa dem tilside. I syv eller otte Aar have de paa denne Maade bestræbt sig for at samle Forraad. Nu denne Zuna-Indianer, som jeg talte om, var meget bange for at Nogen skulde gjøre et nyt Forsøg paa at beskadige hans Majs, hvorfor han havde gravet en Grøft paa en saadan Maade, at hvis Nogen prøvede paa at kjøre over, vilde Vognen støde imod og gaa istykker. Da han saa os komme, sprang han op og spændte strax Hanen paa sit Gevær, men efter at vi vare komne nærmere, betragtede han os meget nøje, lod saa Geværet falde og udbrød: „Mine Mormon Venner! I kunne gaa tværs igjennem Kornet." Dette gjorde vi og vandt flere Miles Gjenvej. Vi naaede Landsbyen omtrent ved Solens Nedgang og forestillede os strax for Guvernøren. De have nemlig en Guvernør, som forestaar de timelige Anliggender, ligesom vore Biskopper, og en aandelig Raadgiver, som vaager over

Folkets aandelige Tarv. Vi fortalte Guvernøren, hvem vi vare og i hvad Ærende vi vare komne. Han var meget glad over at se os og førte os strax ind i det katholske Kapel, hvor han forsamlede sit Folk for at høre, hvad vi havde at sige. Som jeg allerede har bemærket, Folket talte det spanske Sprog, og da en af Brødrene ogsaa kunde tale godt Spansk, begyndte han at fortælle dem om Aarsagen til vort Komme iblandt dem samt at underrette dem om deres Fædres Historie. Saasnart han var færdig, begyndte jeg at tale og benyttede omtrent tre Kvarter. Da jeg havde holdt op, var Klokken ti. Efter at jeg havde sat mig ned, stod en Mand frem, som jeg kaldte en Nephit, og sagde: Vore Mormon Venner, hvorfor ville I afbryde Forsamlingen saa pludselig? hvorfor ville I forlade os paa denne Maade? dette er den første Gang, vi have truffet sammen med Mænd, som kunde prædike Kristi Evangelium til os og som kunde give os Underretning om vore Forfædre samt vise os vor nærværende Stilling og udpege til os vor fremtidige Bestemmelse, hvorfor ville I nu forlade os saa hurtigt?" Min Ledsager sagde: „Vi troede I vare trætte og I have tillige Eders Kvinder og Børn her." „Dersom de ere trætte," svarede den samme Indianer, „lad dem saa gaa hjem, men vi ønske at høre Mere". Dette bragte mig atter paa Benene, og jeg satte mig ikke ned igjen for over tre Timer, eller indtil langt efter Midnat. Jo, det er sandt, jeg satte mig ned en eneste Gang, thi medens jeg talte stod Landsbyens ældste Kvinde frem og begyndte at tale. Jeg holdt op og spurgte hende, hvad det var hun sagde. Hun svarede: „Da jeg var en lille Pige, fortalte min Bedstefader mig, at naar jeg blev gammel, skulde hvide Mænd komme til os fra Vesten, og de skulde bringe os vore Optegnelser samt give os vore Forfædres Historie og lægge en Plan til vor Frelse; de ere nu her". Aldrig i mit Liv har jeg nogensinde før overværet en saadan Forsamling.

Dette var een Aarsag, hvorfor jeg ønskede at henlede Eders Opmærksomhed paa nogle af de Aabenbaringer og Profetier, som findes hos Profeterne Ezekiel, Alma, Esaias og Nephi, med Hensyn til Efterkommerne af denne Josephs adspredte Levning. Herren er ved at begynde et stort Værk iblandt dette Folk. De lyttede til os med den største Opmærksomhed, og der fandtes ikke en eneste Mand, Kvinde eller Barn, som i mindste Grad lod til at være træt; selv Børnene syntes at tage dyb Interesse i Sagen, og saasnart jeg var færdig med at belære dem om et Princip, sagde de gjærne: „Veed De noget mere at fortælle os." Jeg forklarede saaledes det ene Princip for dem efter det andet, og de ønskede bestandig „Mere", indtil jeg begyndte at frygte for, at førend vi bleve færdige, vilde de vide omtrent Alt, hvad jeg selv vidste. Under min Tale maatte jeg tage deres Hustruer ved Haanden og lede dem til Mændene, idet jeg fortalte dem, at de maatte faa deres Hustruer beseglede til dem. „Hvorfor skulle vi have vore Hustruer beseglede til os?" spurgte de. Jeg fortalte dem, at naar de døde, vilde deres Hustruer ikke længere tilhøre dem, men dog vilde de, eftersom de Tid efter anden skulde komme frem af deres Grave, visselig ønske deres Hustruer og Børn til at være hos dem, og for at kunne sikre sig dem, maatte de faa dem beseglede til sig her i Livet. Førend jeg var færdig, vare de næsten allesammen smeltede til Taarer; flere gamle Mænd græd ligesom Børn, og jeg har aldrig set noget Lignende hos Indianerne, undtagen naar de have været under Guds Aands Indflydelse. Den

følgende Dags Morgen førend Daggry kom nogle af dem til Stedet, hvor vi vare, og gave os mange forskjellige Spørgsmaal; Nogle spurgte baade om dette og hint. Flere af dem havde ikke været tilsengs hele Natten, saa optaget havde deres Tanker været med hvad de havde hørt Andre havde vel været tilsengs, men kunde ikke sove. Efter at vi havde staaet op og vare paaklædte, spiste nogle af dem Frokost hos os og forbleve hos os til Klokken ni; og da vi endelig vare færdige til at tage afsted, sagde Guvernøren og de ledende Mænd, at de ikke kunde taale, at vi forlod dem, hvorfor de fulgte os omtrent 60 Mile. Jeg fremfører dette som et Exempel paa, hvorledes vi bleve modtagne samt for at vise det Gode, vi have været Redskaber i Herrens Haand til at udrette iblandt disse Stammer. Vi besøgte dernæst en større By, der kan betragtes som den fornemste Landsby i denne Egn, ligesom Salt Lake City er den ledende By i Utah. I denne By havde de deres eget Politi samt deres egne Dommere, Regler, Love og Indretninger; de betale ligeledes Skat og holde Landets Love. Deres gamle Patriark var over 80 Aar gammel og han modtog os med aabne Arme. Jeg havde megen Samtale med ham samt med Folket der paa Stedet. Jeg tror, at disse Indianere staa paa et højere Kulturtrin end nogen anden Stamme i de Forenede Stater. De ere ægte Indianere, og den gamle Høvding fortalte mig, at de aldrig blandede sig med Andre, saa stolte ere de over deres Herkomst; ingen hvid Mand tillades at gaa i deres Hustruers og Døtres Nærværelse, undtagen de kjende ham fuldstændig. Den gamle Høvding er temmelig rig; han har nemlig omtrent 9000 Faar, 500 Malkekøer, en stor Hjord Følhopper og er kort sagt den rigeste Mand i den Del af Landet. Nogle af deres Skikke og Sædvaner tiltrak sig min Opmærksomhed. Strax efter min Ankomst til Byen, lagde jeg Mærke til, at baade Koner og Piger bar Noget op paa Toppen af store Høje, af hvilke der fandtes to i Landsbyen. Der blev mig fortalt, at ingen Mand, Kvinde eller Barn var tilladt at feje Noget ud paa Gaderne, men at de maatte bære Fejeskarn og andet Lignende fra deres egne Døre op paa disse Høje. Jeg gik tæt forbi den ene af dem; den syntes at være omtrent 200 Alen i Omkreds. Alting saa i Sandhed meget net, rent og ordentlig ud hos disse Folk, og de bade sig alle regelmæssigt hver Lørdag. I næsten enhver Henseende syntes de at være forskjellige fra enhver anden Stamme. De se alle op til Israels Ældste for Evangeliet og tro igjennem dem at have Adgang til Sandhedens Kilde. Under vor Omgang med dem var vor Kjærlighed og Hengivenhed for dem saa stor, at vi kunde have nedlagt vort Liv for deres Skyld, og jeg har ofte havt den Følelse, at jeg med Glæde kunde tilbringe mit Livs sidste Dage iblandt dem, thi en Aand og Indflydelse, som I ikke kunne finde paa andre Steder, gjorde sig gjældende iblandt dem.

Herren har paabegyndt et stort, et meget stort Værk iblandt dette Folk og jeg ønsker, at mine Brødre og Søstre skulle forstaa dette. For en Tid siden vilde Prædiken til dem ikke have været til større Gavn end at kaste en Bold mod en Sten — den springer tilbage og falder unyttig til Jorden; men Herren udfører Alt i sin egen bestemte Tid. Hvad vi nu behøve er Missionærer til at gaa dertil og prædike for dem. Jeg skulde ønske, vi havde 500 unge Mænd dernede, som kunde lære det spanske Sprog, thi vi have Brug for et saa stort Antal gode Mænd til at prædike Evan-

geliet for disse Lamaniter. Vi have nogle faa Brødre iblandt dem for Nærværende og jeg har nylig talt med en af dem. Jeg vil endnu tilføje, at der iblandt de sidste Indianere findes Dommere og Domstole, og de paase, at Lovene blive haandhævede. En af deres Dommere syntes at have stor Interesse for retslige Sager og lagde Mærke til Domstolenes Forhandlinger i Salt Lake City samt Regjeringens Fremgangsmaade. Nogle af dem have Mormons Bog paa Spansk og de vente med Længsel paa Profetiernes Opfyldelse angaaende Israels Hus. De ere ogsaa begjærlige efter at modtage Præstedømmet og at annamme deres Begavelser. Hvormange af Eder kunne ikke lære en god Lektie af disse Indianere? I ere civiliserede Mennesker; I have Ephraims Blod i Eders Aarer og dog ere de mere nidkjære end mange af Eder. Vore Bønner burde bestandig opstige til Herren for Lamaniterne, saa at de store Forjættelser, som bleve givne deres Forfædre, maa hurtig gaa i Opfyldelse. Vi Sidste-Dages Hellige, Højpræster og Ældster, maa tage alvorlig fat og arbejde, ellers vil det vise sig, at vore lamanitiske Brødre ville gaa forbi os og at vi maa nøjes med at følge i deres Spor, men det er imidlertid vor Pligt og vort Privilegium, hvis vi benytte os deraf, at tage Ledelsen og lade dem følge efter. For mange Aar siden havde jeg en Drøm angaaende Lamaniterne. Jeg syntes, vi havde et Tempel, det samme Tempel, som vi for Tiden ere ifærd med at opbygge i Salt Lake City; det var opført af tilhugget Granit. Nu, da de drøftede Sagen enten de skulde bygge Templet af Mursten eller soltørrede Sten, sagde jeg i Aanden, at det aldrig kunde lade sig gjøre, thi jeg havde set Templet i mit Syn, og det var bygget af tilhugget Granit. Jeg drømte, at jeg udførte hellige Ordinancer i dette Tempel, og medens jeg en Dag var beskjæftiget hermed, aabnede den vestre Dør sig og en Skare Lamaniter eller Indianere kom ind. De syntes kun at skjænke liden Opmærksomhed til os, men begyndte strax deres Arbejde, og jeg syntes de kunde udføre Mere paa en Dag, end vi kunde en hel Maaned; ja, det var aldeles forbausende at se, hvormeget de kunde udrette. Nu var det kun en Drøm, men den havde Noget at betyde. Indianerne ville tage fat paa dette Riges Anliggender, og dersom vi ikke med Nidkjærhed udføre vore Pligter, ville de, som jeg har sagt, gaa forbi os. Deres Hjærter ere aabne for Modtagelsen af Evangeliet, og det er vor Pligt at staa dem bi samt erindre dem i vore Bønner. Jeg har virket for deres Bedste i en længere Tid og tror, jeg har udført i det Mindste lidt Godt. Jeg kan ikke forvente at leve for evigt i denne Tilværelse, ejheller kan nogen anden af mine ældre Brødre, hvorfor Ansvaret i sin Tid vil komme til at hvile paa Andre. Som Broder Teasdale sagde til vore unge Venner iaftes, den største Tilfredshed, som en Mand kan have, er Bevidstheden om et vel tilbragt Liv. Jeg tror den bedste Trøst, en Mand kan have paa sine gamle Dage, er Tanken om at han har tilbragt sit Liv paa en saadan Maade, at hvis han skulde leve det over igjen med den samme Kundskab og Erfaring, kunde han ikke forbedre det ret meget. Vi have i Sandhed et stort Arbejde foran os. Lad os derfor berede os for at opbygge Riget og rulle Guds Gjerning fremad til Sejr samt bestræbe os for at efterleve vor hellige Religion, saa at Guds Aand maa lede og styre vor Gang til vor Fader i Himmelen samt hjælpe os til at blive Arvinger i hans Rige. Maa Herren forunde os alle disse Velsignelser for Kristi Skyld. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

Apostasi og nogle af dens Aarsager.

De Sidste-Dages Hellige burde sky Apostasiens Aand, ligesom de vilde sky Gift af den allerskadeligste og mest dødbringende Beskaffenhed. En fra Guds sande Orden frafalden Person er det foragteligste af alle Guds skabte Væsener, fordi han er troløs imod det største af alle Lys, forræderisk mod det højeste af alle Systemer og lader sig regjere af de mørkeste og bitreste af alle Indflydelser. Han søger at nedbryde det Værk, som han tidligere var ifærd med at opbygge og som han fremdeles har en indre Bevidsthed om eller Frygt for at være sandt. Heraf kommer den store Fordømmelse og Byrden af den skrækkelige og tærende Sjælekval, som den Almægtige lader hvile paa ham. Med Hensyn til denne Klasse siger Herren gjennem Profeten Joseph: „I, som ikke høre mig, vil jeg forbande med den største af alle Forbandelser."

Maaden, hvorpaa vi kunne undgaa at komme i en saa beklagelig Stilling, er at undfly de Betingelser, som lede dertil. Hovedaarsagen, hvorfor en Person falder fra den levende Guds Kirke, er, at han mister den Helligaands Kraft og Bistand. Følgelig burde Ens største Formaal være, at undgaa enhver Ting, som er skadelig for denne Aands velgjørende Indflydelse, thi under dens hellige Vejledning og Beskyttelse er man sikker mod Mørkets Fyrstes fordærvende Herredømme.

For at kunne vandre paa Livets snævre Sti, er det ikke alene nødvendigt at vi nøje skulle vogte vore personlige Handlinger, men tillige de indre drivende Paavirkninger, fra hvilke alle udvortes Gjerninger hidrøre, nemlig Hjærtets Tanker. Den himmelske Filolofi, for hvilken Kristus staar som Hoved, paalægger os ikke alene Renhed og Hellighed i det Ydre, men ogsaa i det Indre. Derfor bestaar Zion af „de Rene af Hjærtet."

Udvortes Urenlighed har en fordærvende Indflydelse baade paa Sjæl og Legeme; indvortes Ukydskhed, selv om den ikke faar Lejlighed til at fremtræde i Handlinger, besmitter Sjælen. Det var denne høje, aandelige Filosofi, som Frelseren lærte sine Disciple, da han sagde: „Hver den, som ser paa en Kvinde for at begjære hende, har allerede bedrevet Hor med hende i sit Hjærte." Naar onde Tanker opkomme i Hjærtet, hvadenten de ere af sandselig Beskaffenhed eller Følger af Ærgjerrighed, Begjærlighed, Ondskab, Had eller nogen anden nædel Indflydelse, da søg at udrydde dem ligesom en omhyggelig Gartner vilde oprykke Ukrudtet, der ellers vilde skade eller aldeles tilintetgjøre de skjønne og værdifulde Planter, som voxe i Haven. Det er ikke muligt for Nogen, som elsker, opmuntrer og underholder syndige og ukydske Tanker, at gjøre Fremgang i dette Værk, thi Saadant er uforeneligt med den Allerhøjestes rene Aand, uden hvilken Ingen kan trives i Kirken, men Enhver, som er blottet for dens Kraft og Indflydelse, er udsat for strax at blive løsreven fra Faderens Værk.

For at beholde Herrens Aand og undgaa Frafald, er det nødvendigt at være virksom

og nidkjær i Forfremmelsen af Guds Riges Anliggender. Herren er vissélig misfornøjet med den Lunkne og Ligegyldige og vil i sin Tid, ligesom der siges i Skriften, udspy dem af hans Mund. Og det er i Sandhed ikke let at forblive i en saadan Stilling i nogen lang Tid; Varme eller Kulde vil i Almindelighed snart paafølge og som oftest faar det sidste Overmagten. En gradvis Aftagen hos en Hellig i at opfylde sine daglige og tydeligste Pligter leder ofte til Frafald og Apostasi, men undertiden i en ringere Grad. De kolde og ligegyldige Medlemmer ere ikke af en saadan bestemt og virksom Karakter, at de strax blive til bitre og ivrige Modstandere, naar de forlade Kirken. Ikke desmindre er Saadannes Stilling meget beklagelig, thi uagtet de ere mer eller mindre levende i Legemet, ere de i Ordets sande Mening virkelig døde i Aanden.

Ingen kan bestaa i Liv og Samfund med Kirken og paa samme Tid tilfredsstille sin syndige og faldne Begiærlighed efter stærke Drikke. Det er ligesaa sandt som det var i fordums Dage, at „Drankere skulle ej arve Guds Rige", og den samme Sandhed er bleven bekræftet ved Inspirationens Aand i denne vor Tid. Sagen er desforuden tydelig og overbevisende i og for sig selv. Enhver, som tilfredsstiller sin Begjærlighed i den Retning, overtræder baade Guds og Naturens Love. Guds Aand vil ikke bo i et Tabernakel, som er fordærvet og gjennemtrængt af alkoholisk Forgift. Eftersom Besiddelsen af Guds Aand er Hovedbetingelsen for Liv og Fremgang i Kirken, maa Drikkebegjærlighedens Tilfredsstillelse før eller senere lede til Fornægtelse af Troen, og i alle Tilfælde vil det medføre Udelukkelse af Kirken, eftersom Drukkenskab er stridende mod Kirkens Love, og derfor utilladeligt indenfor dens Omraade.

Opsætsighed mod den lovmæssige Autoritet er en sikker Aarsag til Apostasi. Kristi Kirke er bleven oprettet med alle dens Embedsmænd, Raad og Anordninger, og Herren anerkjender sit Præstedømmes Handlinger, naar de udøves i Overensstemmelse med hans Befalinger. Og ligesom han anerkjender og understøtter dem, som han har bemyndiget og beskikket, saaledes vil han ogsaa bortdrage sine Velsignelser fra dem, som stride derimod.

Modstand og Opsætsighed kan tilskrives forskjellige Aarsager. Naar den viser sig i Forbindelse med de Ting, som henhøre til Guds Værk, er det imidlertid en Indgivelse af den samme Aand, som opæggede Satan til at gjøre Oprør mod den evige Fader, da Jesus blev valgt istedetfor ham til at udføre Frelsens store Plan. Lucifer søgte sin egen Ære, hvorimod den Enbaarne sagde: Fader, Æren tilhøre Dig.

Lad os iagttage dette vor Frelsers Grundprincip i alle Kirkens Anliggender. Naar man finder det nødvendigt at udvælge Nogen til at præsidere paa et eller andet Sted eller i denne eller hin Stilling, hænder det undertiden, at en eller flere Personer, med stor Selvbevidsthed om deres egen Duelighed og Fortrinlighed, indbilde sig, at de ere de eneste, som ere skikkede til at indtage saadanne Stillinger. Det er imidlertid meget sandsynligt, at Aanden vil udpege Andre, der maaske slet ikke selv forvente at blive valgte, hvilket ofte kan lede til Misfornøjelse og Forargelse for disse embedssøgende Individers Vedkommende og omsider til Opsætsighed mod den af Gud forordnede Myndighed; thi en saadan Optræden indbefatter alle de Egenskaber, som Lucifer lagde for Dagen i Raadet, nemlig Ærgjærrighed,

Hovmod og Opsætsighed. Dersom man ikke snarlig frigjør sig fra en saadan Aand, vil den visselig lede til Frafald og Apostasi. Det er en bydende Lov i Kirken, at de Opsætsige skulle udelukkes eller afskjæres. I August 1831 sagde Herren gjennem Profeten Joseph: „Thi sandelig siger jeg Eder, de Oprørske ere ikke af Ephraims Blod, hvorfor de skulle udkastes."

Der findes Nogle, som ere uforstandige nok til at ville fremføre, som Undskyldning for deres Opsætsighed og Ulydighed, at de ere mere indsigtsfulde, mere begavede og dygtigere end den Mand, som præsiderer. For det Første er en Person, som har en saadan Mening om sig selv, næppe istand til at bedømme sin egen Duelighed i Sammenligning med Andres, af den Aarsag, at han er tilbøjelig til at lade sig paavirke af Fordom til sit eget Gavn. Desforuden er det ikke altid Tilfældet, at den mest begavede og indsigtsfulde Mand er den mest nyttige i at opbygge Guds Rige. Tværtimod kan en Mand med sjældne Naturgaver være forholdsvis ubrugbar i Kirken. Jo før vi lære denne Lektie, desto bedre er det. Dette Værk er ikke af Mennesker, men af Gud, og Ingen kan forfremme det uden dem, som den Almægtige giver Magt og Naade dertil. Med andre Ord: den menneskelige Stræben maa bekræftes af den Helligaands Besegling, ellers bliver den unyttig og ufrugtbar. Da dette nu er en Sandhed, ses det tydeligt, at det ikke altid er den af Naturen mest begavede Mand, som er det nyttigste Redskab i dette store sidste Dages Værk, men derimod den, som er benaadet af Herren i den Grad, at han besidder den største Fylde af Guds Aands Kraft. Naar imidlertid ualmindelige Naturgaver — hvilke ere Guds Gaver — findes hos Nogen i Forbindelse med en ydmyg Sindsstemning og Renhed i Hjærtet, maa denne nødvendigvis være det nyttigste Redskab i Skaberens Haand til at gjøre Godt. Uden Ydmyghed og Oprigtighed vil den indsigtsfulde og begavede Mand være forholdsvis unyttig i Riget, fordi han vælger at følge sin egen Villie, hellere end at lade sig regjere af Guds Love. Det fremgaar altsaa tydeligt heraf, at det er den Almægtige og ikke Mennesker, som udfører hvad der bliver gjort; følgelig tilkommer han al Æren.

De Ærgjerrige, Indbildske og Oprørske kunne ikke trives i dette Værk, thi Gud vil ikke understøtte dem. Ydmyghed forbunden med Renhed i Tanker og Opførsel er den nødvendigste Bestanddel af en Helligs Livsregler. De Opblæste og Haardhjærtede staa i bestandig Fare for Apostasi, hvilken er den skrækkeligste Grav, hvori et Menneske kan falde.

I Kristi Kirke burde Alle agte og understøtte hverandre og i Særdeleshed være villige til at vedligeholde og forsvare Systemets Orden i alle dets Forgreninger. Hvad Kirken i denne Mission angaar, ville vi bemærke, at Medlemmerne og Embedsmændene i de forskjellige Grene bør understøtte deres respektive Præsidenter og Omrejsende Ældster, som ere beskikkede til at vaage over Hjorden, og paa den anden Haand bør disse bestræbe sig for at handle saaledes, at Brødrene, som arbejde under deres Ledelse, samt de Hellige i Almindelighed, kunne elske og agte dem samt skjænke dem deres fuldkomne Tillid. Ved Iagttagelsen af Kirkens Orden erkjende vi og underkaste os et Grundprincip, hvoraf Forsømmelse afstedkommer Utilfredshed og smager, i Forhold til Udstrækningen deraf, mer eller mindre af Mørkets Aand. Det er i Sandhed behageligt at betragte den almindelige Bered-

villighed, som gjør sig gjældende blandt de Hellige med Hensyn til at lade sig styre og vejlede i Overensstemmelse med Guds Kirkes Love og Orden; denne Tilbøjelighed bør opmuntres og forfremmes.

Overtrædelse af Kyskhedens Lov er en af de mest afgjørende Aarsager til Apostasi. Følgerne af denne Synd hviler paa Gjerningsmanden lig en fortærende Rust, thi Guds Aand vil ikke bo i urene Templer. Synden kan maaske være en Hemmelighed for alle Mennesker, med Undtagelse af Overtræderen selv, men Herrens Aand er vidende derom og drager bort fra det fordærvede Individ, ligesom en fintfølende Person, besværet af forpestet Luft, vilde fly fra et stinkende Lighus.

Det kan ikke indskærpes for dybt paa Alles Sind, baade Unge og Gamle af begge Kjøn, at Maaden, hvorpaa Troen kan bevares og Apostasiens skrækkelige Dom undgaas, er at holde baade Sjæl og Legeme fri for Ukyskhed og Overtrædelse af enhver Skikkelse.

Præsident Budge og Selskabs Rundtur i Missionen.

I Forening med Præsident William Budge samt Eldsterne Moroni Snow og L. R. Martineau forlod vi Kjøbenhavn den 23de Juli om Eftm. Kl. 8 og ankom den følgende Dags Formiddag, efter en behagelig Dampskibsrejse, til Kristiania, Norge, hvor Præs. Jonas Halvorsen og andre af Brødrene mødte os ved Landingsstedet. Søndag d. 25de afholdtes to meget gode og vel besøgte Møder, i hvilke Præs. Budge og de to andre engelske Brødre talte til den store Forsamling af baade Hellige og Fremmede under Indflydelsen af Herrens Aand. Deres Taler oversattes paa Dansk af Broder Wilhelmsen. Om Aftenen gav Sangkorets Medlemmer en Koncert, der gjorde dem stor Ære. Efter at have besøgt Stadens Seværdigheder og nydt Brødrenes og de Helliges Gjæstfrihed samt behagelige Selskab, forlode vi Kristiania Onsdag d. 28de om Form. og rejste med Jærnbanen til Stockholm, hvor vi ankom den følgende Dags Formiddag Kl. 10. Her bleve vi hjærteligt modtagne af Præs. L. M. Olson og Eldste P. A. Løfgren, og allerede samme Aften overværede vi et Møde af de Hellige paa deres festligt smykkede Forsamlingslokale. Foruden den smagfulde Dekoration med Blomster og Grønt var der anbragt i en Bue tværs over Salens nedre Ende Følgende: Welcome brethren. Præs. Budge og Eldste Snow benyttede Tiden i Aftenforsamlingen og Broder Olson fungerede som Oversætter. Søndagen d. 1ste August afholdtes to store Møder. Præsident Budge og Wilhelmsen samt Eldste Martineau talte i den første og Eldste Løfgren og Snow tilligemed Præsident Budge, Wilhelmsen og Olson i den sidste Forsamling. Herrens Aand var rigelig udgydt over baade Talerne og Tilhørerne og gode Lærdomme bleve givne. Tirsdag den 3die sagde vi Farvel til Brødrene og de Hellige i Stockholm og rejste med Jærnbanen til Gøteborg. Her modtoges vi venligt af Præs. O. N. Stohl. Dagen efter rejste vi op ad Gøta-Kanalen til Trollhættan, hvor vi traf sammen med Eldste C. H. Lundberg og havde om Aftenen et Møde med de derværende Hellige samt et betydelig Antal Fremmede. Om Torsdagen rejste vi tilbage til Gøteborg og havde ogsaa her et Møde med baade Hellige og Fremmede. Fredag Eftm. forlode vi Gøteborg og rejste med Dampskibet „Aarhus" tilbage til Kjøbenhavn, hvor vi indtraf den følgende Dags Morgen. Søndagen d. 8de August

havde vi tre større Møder i Kjøbenhavn, af hvilke de to første afholdtes paa en stor Sal i Rømersgade Nr. 22 og det sidste paa de Helliges eget Lokale i Store Regnegade; ikke mindre end 16 Ældster fra Zion vare nærværende. Om Formiddagen talte Brødrene Simon Christensen, H. F. F. Thorup, N. Wilhelmsen og Wm. Budge, og om Eftm. benyttedes Tiden af Moroni Snow, C. C. Asmussen, L. R. Martineau og Præs. Budge. Brødrene Jens Iver Jensen, J. Sørensen, Jakob Hansen, L. C. Mariager, John T. Thorup, P. A. Nielsen og H. J. Christiansen talte i Aftenforsamlingen og bare Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed samt Guds Riges Oprettelse paa Jorden, hvorefter Præs. Budge atter holdt en belærende og opmuntrende Tale til Forsamlingen; han udtalte saaledes sin fuldkomne Tilfredshed med sit Besøg til Skandinavien, samt med den gode Forstaaelse og Indflydelse, som syntes at være fremherskende iblandt de Ældste fra Zion og hele det arbejdende Præstedømme i Missionen samt de Hellige i Almindelighed, og han takkede de Hellige paa sin egen samt Medbrødres Vegne for den venlige Modtagelse, de havde nydt. De engelske Brødres Taler gjengaves paa Dansk af Ældste Andrew Jenson. Herrens Aand var rigelig udgydt under alle disse Møder og alle Tilstedeværende syntes at føle Kraften og Indflydelsen deraf. Den følgende Dags Formiddag afholdtes et Præstedømsmøde paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, hvilket overværedes af 20 Ældster fra Zion samt Ældste Gustaf Pettersson fra Kontoret og Ola Gøta, Missionær til Tydskland. I dette Raad, som varede omtrent 3½ Time, udtalte alle de tilstedeværende Zionsbrødre deres Følelser paa en fri og uforbeholden Maade, samt afgave korte Beretninger om Tilstanden i deres forskjellige Virkekredse. Flere fortrinlige Raad og Undervisninger bleve givne af Præs. Budge og Wilhelmsen og nogle Spørgsmaal bleve besvarede. Under Guds Aands behagelige Indflydelse gav den bedste Forstaaelse og største Enighed sig tilkjende, og en salig Glæde og Fred syntes at hvile over Enhver. Tirsdag den 10de rejste de engelske Brødre tilligemed Præs. Wilhelmsen og Andrew Jenson til Malmø, hvor en Forsamling blev afholdt om Aftenen. Ældsterne Martineau og Snow samt Præs. Budge benyttede Tiden og deres Taler gjengaves paa Dansk af Broder Jenson. Foruden ovennævnte Brødre vare ogsaa Præs. N. B. Adler samt Ældsterne Anders Hansson, Mons Nielsen, og P. A. Løfgren tilstede. Den følgende Dag vendte vi tilbage til Kjøbenhavn og Torsdag den 12te afrejste Præsident Wm. Budge samt Ældsterne Snow og Martineau med Dampskibet „Titania" til Stettin, hvorfra de igjennem Tyskland og Holland vil begive sig tilbage til Liverpool.

Vi kunne med Sandhed sige, at vi have nydt megen Glæde af Brødrenes Besøg og have modtaget mange Belærelser og Raad af Præs. Budge, hvis Dømmekraft og Visdom, grundet paa en mangeaarig Erfaring i denne Kirke, vi højlig skatte, og vi ere tillige forvissede om, at den Indflydelse, Brødrene have efterladt sig i de forskjellige Konferencer, som de besøgte, vil længe blive følt og erindret af Brødrene i denne Mission samt de Hellige i Almindelighed. Vi haabe nu at deres Besøg iblandt de tyske og hollandske Hellige maa efterlade en ligesaa god Indflydelse, og at de maa have en lykkelig og behagelig Rejse tilbage til England.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste C. C. Asmussen løses fra at præsidere over Kjøbenhavns Konference,
Ældste Jonas Halvorsen fra at præsidere over Kristiania Konference,
Ældste Ole Sonne fra at arbejde i Aalborg Konference,
Ældsterne A. P. Rose og Peter Nielsen fra at arbejde i Aarhus Konference og
Ældste Anders Hansson fra at arbejde i Skaane Konference.

Ovennævnte Brødre have under deres Ophold i denne Mission lagt for Dagen den Nidkjærhed og Virksomhed, som i Almindelighed karakteriserer vore Ældster fra Zion, og ville nu efter et vel udført Arbejde vende tilbage til deres Hjem og Familier i det fjærne Vesten med vort næste Emigrationsselskab. Vore bedste Ønsker og Velsignelser ledsage dem.

Ældste Hans Funk beskikkes til at præsidere over Kjøbenhavns Konference og
Ældste Christian Hogansen til at præsidere over Kristiania Konference.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Ombord paa Dampskibet „Wisconsin", den 20de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Da vor Søreise nu nærmer sig sin Ende, er det mig en Glæde at kunne meddele Dem, at denne har været over al Forventning heldig. Vejret har hele Tiden været saa gunstigt, som vi kunde have ønsket os det. Storm have vi været ganske fritagne for, og den Blæst, der har været, har kun mildnet os Virkningerne af den brændende Sol. Kun meget faa af Emigranterne have været søsyge og intet Dødsfald har indtruffet. Vort Ophold paa Dækket har kun enkelte Gange været afbrudt formedelst lidt Regn, og Tiden har derfor i det Hele taget gaaet meget behagelig, naar undtages de forskjellige mindre Besværligheder, som en saadan Reise altid medfører, og vi kunne med Sandhed sige, at Herren rigelig har velsignet os paa vor Rejse indtil denne Dag. Vi have havt ikke saa faa dansk-svenske og engelske Forsamlinger ombord, og i disse ere saadanne Raad og Instruxer blevne givne, som passede for vore særegne Omstændigheder. Kaptejnen samt hele Skibsmandskabet har under hele vor Rejse behandlet os med rosværdig Høflighed og Velvillie. Vi forvente ikke at komme til New York før iaften, da en tyk Taage forleden Nat sinkede os lidt.

Ønskende Herrens Velsignelse over Dem og alle de Hellige, der bleve tilbage i Skandinavien, undertegner jeg mig

Deres hengivne Broder i Evangeliet,
C. A. F. Orlob.

New York, den 21de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Vi ankom hertil iaftes Kl. 8, men Emigranterne forbleve ombord til idag tidlig paa Morgenstunden, da vi alle gik iland. Vi have i Sandhed havt en me-

get behagelig Rejse, meget behageligere end jeg havde forventet. Ingen Storm eller Søgang har besværet os, og de Hellige have tilsyneladende været meget vel tilfredse allesammen. Som Leder for Selskabet har jeg naturligvis havt en hel Del at bestille, men da jeg hele Tiden har været rask, har jeg med Glæde bestræbt mig for at udføre mine Pligter, saa godt jeg har kunnet. Alle Brødrene fra Zion, med Undtagelse af Wm. Clark, have nydt god Helbred paa hele Rejsen. Da vi forlode Liverpool, talte Selskabet, indbefattende de engelske Hellige, 757 Sjæle, men nu ere vi En mere som Følge af, at Broder Hans Petersens Hustru fra Aarhus Konference nedkom med en Datter d. 19de ds. Moderen tror sig at være stærk nok til at kunne følge med Selskabet, naar vi imorgen skal begynde vor Jærnbanerejse gjennem Staterne. Den 16de blev et Par ægteviet, nemlig Carl A. Sundstrøm og Emma Ericson fra Stockholms Konference.

Jeg føler mig meget taknemmelig til vor himmelske Fader for hans Velsignelser, som har fulgt os, og hans beskyttende Haand, som har været udrakt over os indtil Dato. Ikke et eneste Uheld er indtruffet, naar undtages en lille Dreng, der en Dag, medens han legede, var saa uheldig at faa sin ene Arm af Led. Han er imidlertid næsten fuldkommen rask igjen allerede.

Tiden tillader mig ikke at skrive mere. Modtag, i Forening med Brødrene paa Kontoret, en venlig Hilsen fra alle herværende Zionsbrødre, mig selv iberegnet, samt fra de emigrerende Hellige.

Deres Broder i Pagten,
N. P. Rasmussen.

Et godt Raad.

(Fra «Deseret News»)

De Helliges Indsamling fra alle Jordens forskjellige Nationer er en vigtig Del af de sidste Dages Husholdning. Det er Noget, hvorom de fleste af Fortidens Profeter vidnede, og det iværksættes af Guds Folk, som leve i denne Tidsalder. Alle Medlemmer i Kristi sande Kirke have Interesse for „de Udvalgtes Indsamling fra de fire Vejr" — fra Østen og fra Vesten, fra Sønden og fra Norden.

Den Nidkjærhed, som mange af de Hellige i Utah lægge for Dagen med Hensyn til at indsamle deres Slægtninge og Venner fra den gamle Verden, er meget rosværdig. Det er en Kjærligheds saavelsom en Pligts Sag og de, som anstrænge sig for denne gode Gjernings Fremme, ville ingenlunde miste deres Løn.

Der er imidlertid en Ting, som alle de, der ønske at yde Hjælp til de Fattiges Udfrielse fra Adspredelsen, tydelig burde forstaa, og det er, at Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige foretager sig ikke en almindelig hensynsløs Emigrationsforretning. Hensigten med at fragte Skibe og slutte Kontrakter med Jærnbaneselskaber er at indsamle de Hellige, i Overensstemmelse med Guds Aabenbaringer og Befalinger til sit Folk. Vi ønske ikke at benytte Præstedømmets Orden eller Indflydelsen af vor Organisation til at bringe de Ugudelige fra fjærne Lande til de Helliges Hjem, ejheller dem, som ingen Tro have paa vore Principer og hvis Interesser ikke ere forenede med Kirkens Medlemmers.

Der findes Nogle, som ere af den Mening, at vore Ældster gaa ud i Verden for at samle saamange Folk som muligt, og at de ligesom andre Emigrationsagenter overtale hvemsomhelst til at kommme til Utah. Dette er en meget stor Fejltagelse. Indsamlingsværket er en Følge af Evangeliets Forkyndelse, og vore Missionærer virke for at oplyse og overbevise saadanne Sjæle, som, saasnart Aanden af Evangeliet hviler paa dem, strax ønske at samles til Zion, og Ældsterne handle i Egenskab af deres Kaldelse som Vejledere og Beskyttere til dem, som ønske at gaa op til „Bjærgene" for at lære mere om Herrens Veje og „vandre paa hans Stier."

Det er ikke mere end hvad vi kunde forvente, at Nogle, som ikke ere med os, ville søge at tage Fordel af vort Indsamlingssystem og forene sig med os for en kort Tid af uædle Bevæggrunde eller maaske for „Brødets og Fiskenes"

Skyld. Men det er ikke nødvendigt, at vi med Villie eller Forsæt ere Saadanne behjælpelige. Vi maa ofte finde os i den Skuffelse at se dem, som vi havde forventet skulde bære gode Frugter, vende Ryggen til Sandheden og lide Skibbrud paa deres Tro, men vi behøve ikke forsætlig at anvende vor Tid og vore Midler paa at hjælpe Folk til Zion, som vi forud kunne bedømme ville føje sig til det modstridende Element og som efter al Sandsynlighed aldrig ville forene sig med Kirken. Det er ikke saa sjælden Tilfældet, at en eller anden god Hellig i Zion sender Midler til en Slægtnings eller Vens Emigration fra England, Skandinavien eller andre Dele af Europa, uden at de i Forvejen kjende det mindste til Personens Karakter, Tro eller Moralitet.

For adskillige Aarsagers Skyld raade vi til Forsigtighed i denne Sag. For det Første er vor Mission, som vi have omtalt, kun for „Indsamlingen af de Hellige", ikke de Ugudelige. For det Andet have vi vort Kontor i Liverpool i denne Hensigt, og dets Overenskomster med Dampskibs- og Jærnbaneselskaber ere kun bestemte for hvad man kalder „Mormon-Emigrationen." For det Tredie kunne de Fordele, som ere sikrede vore Folk ved Overfarten, ikke ad ærlig Vej erholdes af Saadanne, som ikke ere af vor Tro, ifølge den indgaaede Overenskomst med Dampskibsselskabet og dettes Forstaaelse med andre lignende Selskaber, imellem hvilke der existerer en gjensidig Forstaaelse med Hensyn til Priserne for Befordring af Passagerere over Havet. For det Fjerde kunne hverken de Ældste, som arbejde for den gode Sags Fremme uden Betaling, ejheller de Hellige, som sende Penge for deres Venners Rejse, føle sig erstattede i nogensomhelst Grad, naar Passagereren, hvis Emigration man har betalt og som paa hele Rejsen har været beskyttet og draget Omsorg for uden Godtgjørelse, vender dem Ryggen og forbander sine Velgjørere for al deres Besvær.

For at den tilbørlige Dømmekraft kan blive udøvet i denne Sag, vil det være raadeligt for dem, som ønske at hjælpe deres Venner hjem, at de først lade Eftersporgsel blive gjort med Hensyn til Værdigheden af dem, som ere Gjenstand for deres Velgjørenhed. Send Saadannes Adresser, som I ville hjælpe, til Kontoret i Liverpool (eller i Kjøbenhavn), ledsaget, hvis muligt, af et lille Pengebeløb til at dække Udgifterne ved en Jærnbanerejse, saa at en eller anden dertil skikket Broder kan blive sendt til Stedet for at indhente den nødvendige Oplysning i Sagen. Tilstedeværelsen af nogle faa Apostater eller Individer, som finde Behag i at modarbejde de Brødre, der lede Selskabet, eller Personer, være sig Mænd eller Kvinder, hvis Exempel og Indflydelse er umoralsk eller syndigt, er aldeles ikke ønskeligt ombord paa Skibene eller i Jærnbanevognene, iblandt et Selskab af Sidste-Dages Hellige, som elske Orden, Enighed og Fred, og hvis Hensigt med at indsamles er at tjene Herren deres Gud.

Vort fælles Ønske er at faa saa lidt af Babylon som muligt bragt til Zion. Vi have ingen Tilbøjelighed til at forhindre Nogensomhelst, hvad Sekt eller Race han eller hun end maatte tilhøre, fra at nedsætte sig i nogen Del af vort Territorium — thi Utah er et frit Land — men de Helliges Indsamling er et Foretagende, der i og for sig selv er stort og besværligt nok, og er allerede forbunden med Arbejde, Vanskelighed og Udgifter nok, uden at man ydermere skulde tilføje den Besværlighed at blande de Ugudelige med Israel og bringe fra fjærne Lande til Zion Saadanne, som ikke ville forblive hos de Hellige, og som, hvis de forblive, dog ikke ville virke sammen med disse eller gjøre Noget for Herrens Sags Fremme.

Vi give derfor disse faa Ord som Raad til Alle og Enhver, som har til Hensigt at sende Midler til Venners Rejse fra fjærne Lande. Gjør Alt, hvad I kunne, for at hjælpe de Fattige hjem, men bortkast ikke Eders Midler og spild ikke Eders Tid til ingen Nytte med at bringe til Zion dem, som ikke ville eller kunne blive en Del af Zion.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 23. Den 1. September 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Orson Pratt,

afholdt i Tabernaklet, Salt Lake City, den 21de September 1879.
(Fra «Desert News».)

Dersom de Forsamlede ville skjænke mig deres Opmærksomhed, vil jeg læse en Del af Guds Ord, givet i disse sidste Dage, eller en Del af en Aabenbaring, given til Profeten Joseph Smith i Harmony, Susquehannah County, Pennsylvanien i Marts 1829 omtrent et Aar førend denne Kirke blev oprettet.

„Men denne Slægt skal have mit Ord gjennem Dig, og foruden dit Vidnesbyrd, tre af mine Tjeneres Vidnesbyrd, hvem jeg vil kalde og beskikke, til hvem jeg vil vise disse Ting, og de skulle gaa ud med mine Ord, som ere givne gjennem Dig, ja de skulle vide med Vished, at disse Ting ere sande; thi fra Himmelen vil jeg forkynde det for dem. Jeg vil give dem Kraft, at de maa se og skue disse Ting, som de ere, og ingen Anden vil jeg give denne Magt til at annamme dette samme Vidnesbyrd blandt denne Slægt, i denne min Kirkes Begyndelse og Fremkomst ud af Ørken, saa dejlig som Maanen og ren som Solen og forfærdelig som en Hær under Banner. Og tre Vidners Vidnesbyrd vil jeg udsende om mit Ord; og se, hvo, som tror paa mine Ord, vil jeg besøge med min Aands Aabenbarelse, og de skulde blive fødte af mig, nemlig af Vand og Aand. Og Du maa vente endnu en liden Tid, thi Du er endnu ikke ordineret. Og deres Vidnesbyrd skal ligeledes gaa ud til denne Slægts Fordømmelse, dersom de forhærde deres Hjærter imod det; thi en ødelæggende Svøbe skal udgaa blandt Jordens Indbyggere og skal vedblive at udgaa fra Tid til Tid, dersom de ikke omvende sig, indtil Jorden bliver tom og dens Beboere ere fortærede og aldeles tilintetgjorte ved min Tilkommelses herlige Aabenbarelse. Se, jeg siger Dig disse Ting, ligesom jeg ogsaa sagde til Folket om Jerusalems Ødelæggelse; og mine Ord skulle denne Gang blive fuldbyrdede, ligesom de hidtil ere blevne fuldbyrdede." (Pagtens Bog Side 130.)

Imorgen vil det være to og halvtredsindstyve Aar siden Herren tillod sin hellige Engel at nedstige fra Himmelen

for at overlevere til den unge Mand, Joseph Smith, visse Plader, der havde Udseende af Guld og som vare fyldte med Indgravninger. Han erholdt disse Plader d. 22de September 1827, da han endnu næppe var 22 Aar gammel. Denne unge Mand var ikke lærd i Sammenligning med dem, der have faaet deres Uddannelse paa Højskoler og Universiteter, han var derimod en almindelig Landmands Søn og var ubekjendt med den religiøse Verdens Stridigheder, Læresætninger, Troesbekjendelser og Indretninger, som omgav ham, med Undtagelse af hvad han havde hørt fra Tid til anden i Egnen, hvor han Fader boede; han var kortsagt en ung Mand, der ikke kjendte mere til Skrifterne end de fleste almindelige Ynglinge paa Landet af samme Alder. Og vi vide alle, at der findes kun meget faa iblandt Landmændene, som i en saa ung Alder — 21 Aar gammel — har Lejlighed til at erhverve sig nogen stor Kundskab angaaende de Lærdomme og Profetier, som Bibelen indeholder.

Det kan maaske synes besynderligt for nogle af Eder, at Herren skulde vælge et saadant Redskab, og I kunde ledes til at spørge, hvorfor han ikke foretrak en Person, der formedelst Undervisning og Uddannelse var mere duelig og havde større Kundskab om Menneskenes Lærdomme samt var mere bekjendt med Bibelens Indhold. I kunne maaske tænke i Eders eget Indre, at dersom I skulde have valgt en Mand til at paabegynde Oprettelsen af Guds Rige her paa Jorden i de sidste Dage, vilde I, i Overensstemmelse med Eders bedste Visdom og Dømmekraft, visselig have valgt en Person, som var vel oplært og uddannet samt vel bekjendt med Dagens forskjellige Læresætninger og Troesbekjendelser. Men Herren ser ikke med menneskelige Øjne, hans Tanker ere ikke lig vore Tanker, ejheller ere hans Veje ligesom vore Veje. Derfor valgte han en Mand, der ikke stod i Forbindelse med nogen af Tidens religiøse Samfund, en Mand, som var ulærd med Hensyn til Skrifterne og de forskjellige religiøse Samfunds Lærdomme; kort sagt, han tog en Mand efter sit eget Valg, ligesom han saa ofte har gjort i Verdens tidligere Dage. Vi erindre allesammen Tilfældet med David, hvorledes han blev valgt, kaldet og salvet til at være Konge over Israels Hus. Der fandtes syv andre Brødre af Isai' Sønner, der alle vare ældre end David, og de vare af et smukt Udseende og havde mere Erfaring end han; det er ganske sandsynligt at deres Naboer og Bekjendte vilde have valgt hvilkensomhelst af dem fremfor Ynglingen, der vogtede Faar. Men Samuel, som var en Herrens Profet, sagde, da disse Brødre kom frem for ham, den Ene efter den Anden: „Herren har ikke udvalgt ham,“ og vedblev at sige dette indtil de alle syv vare gaaede forbi ham, og da blev Spørgsmaalet gjort: „Er der ingen Anden,“ eller „ere de unge Karle her allesammen.“ Svaret var: „Den Yngste er endnu tilovers, og se han vogter Smaakvæg.“ „Send hen og lad hente ham,“ sagde Profeten Samuel. Han blev bragt ind, og uagtet han var „skjøn af Anseelse“, var han kun en Yngling, men han havde et ærligt og oprigtigt Hjærte og var ikke indviklet i de Traditioner og Fordomme, som omgav ham. Herren valgte ham, den hellige Olie blev udgydt paa hans Hoved og han blev salvet til at være Israels fremtidige Konge.

Herren havde i 1827 ingen Profet paa hele Jordens Overflade. Der fandtes ingen Samuel eller Nogen, som havde Profetiens Aand; følgelig maatte Herren, istedetfor at sende en Samuel, udsende en Engel for at gjøre Valget.

Denne Engel, som jeg allerede har sagt, overleverede Mormons Bogs Plader, tilligemed Urim og Thummin, til denne Yngling, samt gav ham Befaling om at være meget nøjagtig i at holde Herrens Bud; han sagde ham ogsaa, at han skulde gjøre med Pladerne, saaledes som han fra Tid til Tid maatte blive befalet, og ikke vise dem til Nogensomhelst, der maatte ønske at se dem, førend Herren gav ham Befaling til at gjøre det. Ulærd som han var oversatte han Skriften, som fandtes paa disse Plader, og lad mig her spørge: Er det fornuftigt at antage, dersom han, denne ulærde Yngling, havde gjort dette ved Hjælp af sin egen Visdom, at den vilde stemme overens med den jødiske Optegnelse i alle de Lærdomspunkter, som den omhandlede eller som denne Oversættelse sagdes at indeholde? Vilde det være fornuftigt at antage, at denne ulærde, uerfarne Yngling kunde have været istand til at sidde ned og i en meget kort Tid skrive en Bog, der indeholder to Trediedele saa meget som det gamle Testamente, uden at modsige sig selv paa en eller anden Maade? Vilde det være fornuftigt at antage eller komme til den Slutning, at han kunde faa alle de Lærdomme, som denne Bog paa omtrent 600 Sider indeholder, til at stemme overens med det gamle Evangelium, som findes nedskrevet i det Ny Testamente, i Særdeleshed eftersom der existerer flere tusinde forskjellige Meninger iblandt Menneskene med Hensyn til denne Lære. Vi kunde ikke forvente noget Saadant. Desto mere uerfaren en Mand er, desto mere uduelig vil han ogsaa være ved Hjælp af sin egen menneskelige Visdom til at forfatte og skrive en sammenhængende Historie, der foregiver at indeholde over et tusinde Aars Begivenheder — en Historie, der begynder med Kolonien, som kom til det amerikanske Kontinent fra Jerusalem og fortsætter indtil Optegnelsen blev beseglet og gjemt i Jorden — et tusinde Aars Beretning om en Nation, ja, om to Nationer, der vare fjendtlige mod hinanden — en Beskrivelse over deres Krige og deres Rejser frem og tilbage paa et saa stort Fastland som Amerika — jeg siger, vi kunde ganske naturligt forvente, at en saa uerfaren, ung Mand, vilde, ved Hjælp af menneskelig Visdom alene, faa sin Beretning om et saadant Land overmaade indviklet med Hensyn til Steder, Beliggenheder af Byer og Lande osv. Vi kunde kun paa en naturlig Maade forvente, at saadanne Modsigelser hyppig vilde forekomme i en ulærd Ynglings Bog.

Men hvad der endnu synes mere forunderligt er den profetiske Del af Mormons Bog — thi den er fuld af Profetier fra Begyndelsen til Enden. Den indeholder ikke alene Forudsigelser angaaende Begivenheder, som fandt Sted efter at den omtalte Koloni forlod Jerusalem, eller hvad der skete i Løbet af de 600 Aar før Kristus, eller det, som skulde ske efter Kristi Komme i Kjødet, men tillige Forudsigelser, som skulde opfyldes efter Kristi første Komme helt ned til Verdens Ende. Bogen er fuld af disse Profetier. Kunde I derfor fornuftigvis forvente Andet end at en uerfaren, ulærd ung Mand, der var ubekjendt med profetisk Historie, vilde modsige sig selv paa forskjellige Steder i sin Beretning, for Ex. tale om en Begivenhed ved eet Tilfælde og forglemme den og tale om noget helt Forskjelligt ved et andet? Og atter, hvor skulde man finde en ung Mand, ubekjendt med den jødiske Optegnelse, som kunde faa alle disse Forudsigelser og Profetier til at samstemme med Jødernes gamle Profetier. Er det sandsynligt, at han kunde gjøre det formedelst sin egen Visdom og Dygtighed? Jeg tror det ikke.

Alle disse Ting ere derfor, forsaavidt den historiske Del af Mormons Bog angaar og forsaavidt de i denne Optegnelse indeholdte Profetier og Lærdomme angaar, i Sandhed et Vidunder for denne Slægt, i hvilken vi leve; det er vidunderligt for mine Øjne, men maaske mine Øjne ere ikke indrettede som andre Folks Øjne. For mig er den imidlertid en af denne Tidsalders største Vidundere. Jeg er meget vel bekjendt med denne Bog, og jeg har maaske læst den med større Omhyggelighed end nogen Anden, som har levet i denne Slægt, og maaske ti eller femten Gange oftere end nogen anden Mand har gjort. Da jeg var kun 21 Aar gammel havde jeg allerede i Løbet af mine to første Aars Bekjendtskab med Bogen læst den saa ofte, at jeg kunde oplæse mange Dele af den udenad, ja jeg kunde efter Hukommelsen gjengive Kapitel efter Kapitel, Side efter Side, med ligesaa stor Lethed, som jeg kunde læse det i Bogen, naar den laa aaben foran mig, og fra den Tid af indtil Nærværende har jeg vedvarende læst den, uden at jeg har kunnet opdage en eneste Modsigelse i hele Værket. Jeg har læst Forklaringer om den; jeg har læst hvad vore bitreste Modstandere, der have foretaget sig at undersøge Bogen fra først til sidst, have skrevet imod den. Jeg har gjort Forsøg paa at følge deres Argumenter med Hensyn til dens Indhold, men jeg har aldrig indtil denne Dag fundet en eneste Modsigelse i Bogen, uagtet det er 49 Aar siden jeg først lærte den at kjende.

Kunne vi sige det samme angaaende den jødiske Bibel i dens nuværende Form? Hvad er det store Vaaben, som den jødiske Bibels Modstandere retter imod den. Fritænkeren siger: Jeg tror den ikke, fordi den aabenbart modsiger sig selv baade med Hensyn til dens Lærdomme og Historie samt i flere andre Henseende." De Kristne læser den og forsøger at bevise, at der ingen Modsigelse findes, men med de Kristnes Bevisførelse paa den ene Side og Fritænkernes paa den anden, tilstaar Størstedelen af Menneskeslægten, at der findes mange Modsigelser, ikke fra de oprindelige Forfatteres Haand, men saadanne, som have indsneget sig siden den blev skreven; de ere blevne indførte ved Menneskenes Visdom eller rettere ved Menneskenes Ugudelighed. Men modsiger ikke Mormons Bog de Lærdomme, som læres af Nutidens Kristendom? Jo. Der er stor Forskjel mellem Mormons Bog og de Lærdomme, som Menneskene lære i vore Dage, men der er ingen Forskjel mellem denne Bog og den gamle Kristendom. Vi kunne, søge overalt i den vide Verden, iblandt de omtrent 400 Millioner saakaldte Kristne, og nøje undersøge deres Lærdomme for at faa en god og fuldkommen Kundskab om dem, og naar vi saa ere blevne aldeles fortrolige dermed, kunne vi tage Mormons Bog og sammenligne deres Lærdomme med det gamle Amerikas Bibel, og vi ville strax opdage en meget stor Forskjel, en væsentlig og ikke en ubetydelig Forskjel, en Forskjel, der ligger ved selve Roden. Det samme Resultat opnaas, naar vi sammenligner den nyere Kristendom med hvad der læres i det Ny Testamente. Hvor findes den Mand, som kan bringe Bibelen og den nuværende Kristenhed i Harmoni eller tilvejebringe Enighed mellem de tusinde forskjellige kristne Troesbekjendelser. Hvem er istand til at bevise, at det Ny Testamente stadfæster og forklarer Evangeliets gamle, uforfalskede Principer paa en tydelig Maade? Der kan maaske hist og her findes et eller andet Punkt hos de forskjellige Troesbekjendelser, der stemmer overens med det Ny Testamente, men hvor er

den Myndighed, som ligger ved selve Roden af Kristendommen? Hvor iblandt disse 400 Millioner Kristne findes en eneste Aabenbarer, Profet eller inspireret Guds Mand? Man kan ikke finde ham, og dog siger den gamle kristne Lære, som er nedskreven i Bibelen, at dette er en af de store Gaver, der ligger som Grundlag for Kristendommen. Kristendommen er bygget paa den, bygget paa Jesus, som var Kirkens store Aabenbarer, samt paa Apostlene, som ogsaa vare Aabenbarere, ligesaa vel som Jesus, og annammede deres Aabenbaringer formedelst den Helligaands Gave og Kraft og formedelst himmelsk Inspiration. Kunne I finde en saadan Orden i Nutidens Kristendom? Gjør Nogen Fordring paa at have disse Gaver? Menneskene sige, at de ere unødvendige; de sige, at disse Gaver vare bestemte for Kristendommens første Tidsalder og at da Kristendommen engang var bleven grundfæstet, vare disse himmelske Gaver ikke længer nødvendige. Et saadant Argument fremsætte de næsten allesammen, og hvor uenige de end ere med Hensyn til andre Lærdomspunkter, synes de næsten alle uden Undtagelse at samstemme i, at der ikke længere er nogen Nødvendighed for Inspiration, Profeti, Aabenbaring eller de andre herlige Gaver, som ledsagede Evangeliets Prædiken i gamle Dage. „Evangeliet er stadfæstet," sige de, „vi behøve ikke disse Ting". Det vil sige det Samme som at disse Gaver ikke ere en Del af Evangeliet eller at Evangeliet er een Ting og Gaverne en anden, at Evangeliet blev stadfæstet ved Gaverne, men at Gaverne alligevel ikke tilhøre Evangeliet. De udgjør en Del af Evangeliet ligesaa meget som Tro, og ligesaa meget som Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse eller Hænders Paalæggelse for Modtagelsen af den Helligaands Gave; og at gjøre Forsøg paa at adskille Evangeliets Velsignelser fra Evangeliet selv og derpaa kalde noget Andet Evangeliet, synes i højeste Grad urimeligt og taabeligt, og det er Noget, som den hellige Skrift ikke kjender noget til. Nu foreligger her ikke et Emne af mindre Betydning eller Noget, der ikke er af væsentlig Vigtighed, eller Noget, som kan betragtes med Ligegyldighed, men det er Noget, som staar i Forbindelse med selve Kristendommens Grundvold, thi disse Gaver er en Del af Kristendommen; Aabenbaring, Inspiration og Profetiens Gave er en Part og en Del af det Evangelium, som lærtes af de gamle Apostle og Guds Mænd samt Frelseren selv, og naar Menneskene bortkaste disse Gaver, tilintetgjøre de Kristendommens Grundprinciper.

Hvad lærer Mormons Bog? Den kommer i ligefrem Modstrid til hele Nutidens Kristendom og gaar tilbage til det gamle Evangelium, saaledes som det blev prædiket for 1800 Aar siden; den paastaar, at disse Gaver maa findes i Guds Kirke og Rige i enhver Tidsalder, ligesaa vel som de ydre Ordinancer og Ceremonier; den holdes fast paa, at disse Gaver udgjør en Del af det gamle Evangelium og maa give sig tilkjende hvorsomhelst Evangeliet findes, og at naar de ophøre, saa ophører ogsaa Evangeliets rette Prædiken, og sande Troende, fra et bibelsk Standpunkt betragtet, ophører at existere.

Det synes nu ikke fornuftigt til mig, at en saa ung og ulærd Mand som Joseph Smith, der var ubekjendt med Dagens sekteriske Theorier og Spørgsmaal, samt var opdraget til at arbejde haardt paa hans Faders Landsted, kunde formedelst sin egen Dygtighed være istand til at udpege den store Forskjel mellem

Sekterne og den sande Kristendom, eller til at optræde i Modstrid til alle de nyere Religionssystemer og gjenoprette selve Grundprincipet, som er absolut nødvendigt for Kristendommens Tilværelse i de sidste Dage. Men Gud var med denne unge Mand. Han var ikke sin egen Læremester, han var ikke overladt til sin egen Dømmekraft med Hensyn til hvad Kristendom skulde være og hvad den ikke skulde være. Englen, som kom fra Himmelen og aabenbarede sig for Ynglingen, forstod sin Mission. Han forstod hvad Evangeliet var og skulde være; han forstod Johannes' Aabenbaringer; han forstod, at disse Aabenbaringer aldrig kunde opfyldes, medmindre en Engel blev sendt fra Himmelen i de sidste Dage med Evangeliets Budskab, som skulde forkyndes for Jordens Indbyggere, ikke til en liden Del af disse, ikke til nogle Faa eller til et eller andet ubekjendt Folk, men han skulde gjengive det evige Evangelium til Jordens Indvaanere for at det kunde blive forkyndt for alle Slægter, Sammer, Tungemaal og Folk. Han forstod Forskjellen mellem den nyere og den gamle Kristendom. Og da det hellige Instrument, de Urim og Thummin, blev oplyst formedelst Guds Kraft og tydeliggjorde de gamle Skrifttegn paa Mormons Bogs Plader for denne Ynglings Øjne, da fremvistes paa en tydelig og iøjnefaldende Maade Forskjellen mellem Evangeliet i dets Renhed, saaledes som det blev prædiket i gamle Dage, og Menneskenes Lærdomme og Forandringer, som have været lærte i Løbet af Apostasiens mange og lange Aarhundreder.

Hvormeget har jeg ikke glædet mig over denne hellige Optegnelse siden jeg var en Yngling paa 19 Aar! Jeg vurderer den —. Jeg var i Begreb med at ville fremkomme med en Sammenligning, men jeg vil ikke sammenligne store, herlige og himmelske Ting, eller Noget, der er saa rent og saa vigtigt som Frelsesplanen, med Nogenting af jordisk Beskaffenhed, da der virkelig ingen Sammenligning findes. Naar jeg betragter alle de jordiske Rigdomme samt denne Verdens Pragt og Herlighed, og jeg derpaa betragter Mormons Bog og Bibelen og saa havde Frihed til at vælge hvilketsomhelst, hvad mon jeg da vilde foretrække? Denne Verdens Pragt, Rigdomme og Herlighed vilde være som Intet, det vilde altsammen være lig en Drøm om Natten, naar et Menneske bliver forstyrret i sin Søvn, ikke ved Guds Aand, men ved sine egne Tanker og Indbildninger. Jeg vilde betragte det som Intet, som Forfængelighed og Daarskab, som Noget, der var en Guds Mands Kjærlighed og Beundring uværdigt, dersom de skulde blive fremstillet for mig og sammenlignet med denne Bogs Ypperlighed. Det er en Optegnelse, given til denne Slægt som en af Himmelens ypperligste Gaver. Der findes ingen andre Bøger paa Jordens Overflade, der ere saa ypperlige, som de Bøger, Gud i de forskjellige Verdens Tidsaldere have givet, og af disse er Bibelen een og Mormons Bog en anden; og den Bog, som kaldes Pagtens Bog, indeholdende de Aabenbaringer, som Herren gav igjennem hans Tjener Profeten Joseph i Løbet af de sidste 17 Aar af hans jordiske Løbebane, er en tredie. Disse Aabenbaringer, disse Bøger ere kostbarere end det nærværende Livs Rigdomme, Riger, Herligheder og Ære, idetmindste til mig. Sætter jeg mere Pris paa dem end paa mit eget Liv? Jeg vilde være min Fader og min Gud i de evige Verdener uværdig, hvis jeg skulde nægte at nedlægge mit Liv, dersom Herren skulde fordre det af mig. Dersom jeg skulde frelse det for et Øje-

blik ved at fornægte Mormons Bog, dersom jeg fornægtede Evangeliets Gaver eller nogen af de Aabenbaringer, Gud har givet og som ere offentliggjorte i Lærdommens og Pagtens Bog, dersom jeg gjorde noget Saadant, mon jeg da kunde beskue min Faders Ansigt uden at blusse? Kunde jeg tænke paa Gud uden at rødme af Skam? Kunde jeg tænke paa Nogenting, som er rent og helligt, uden at lide indvortes Sjælekvaler? Dersom jeg skulde være saa utaknemlig at fornægte Nogenting, som Herren har givet mig, vilde jeg gjøre mig selv uværdig til Guds Rige. Jeg haaber ydmygt og oprigtigt, at Herren ikke vil prøve mig i denne Henseende, thi jeg kjender Menneskets Skrøbelighed. Jeg veed, at Mennesket har været svagt i alle Tidsaldere og jeg glæder mig ikke til nogen saadan Prøve. Jeg beder ikke for den og begjærer den ikke, men dersom jeg nogensinde skulde blive bragt i en saadan Stilling, vilde jeg, med mine nærværende Følelser, med de Følelser, som har besjælet mig i mange Aar, sige frimodigt: „Kom Martyrdød, kom Opbrændelse paa Baalet, kom hvilkensomhelst legemlig Lidelse og Tortur, som ugudelige og blodtørstige Mennesker kunne opfinde, lad mig vælge dette og erholde evigt Liv hinsides Graven, men lad mig ikke fornægte Guds Værk." Hvorfor ere mine Følelser saaledes? Dersom jeg ikke vidste, at Mormons Bog var sand, vilde saadanne Følelser visselig ikke findes hos mig, men hvis jeg simpelthen troede eller havde kun en delvis Kundskab om at Mormons Bog var sand, vilde jeg maaske sige: „Mit Liv er dyrebart, lad mig frelse mit Liv, lad mig fornægte Noget, som jeg ikke er forvisset om er Sandhed." Men det er anderledes, naar et Menneske har en saadan Overbevisning angaaende dette Værks Guddommelighed, som den jeg har, thi Herren aabenbarede det til mig da jeg endnu var en ung Dreng. Jeg haaber jeg aldrig skal gjennemgaa denne Prøve, men skulde den komme, haaber jeg at blive istand til at opløfte mine Hænder til Himmelen og sige: „O Herre, giv mig Kraft til at udholde de Prøver og Lidelser, som skal komme, saa at jeg maa blive trofast til Døden".

Er jeg den Eneste iblandt de Sidste-Dages Hellige, som har denne Følelse? Er der ikke Andre end Eders ydmyge Broder, som er i Besiddelse af denne Kundskab? Jo, der ere Tusinder og Titusinder, dersom de sige Sandheden, og jeg har ingen Grund til at tro, at de ville bære falsk Vidnesbyrd. Der findes Titusinder, der vide, ligesaa sikkert som de vide at de have en Tilværelse paa Jorden, at Mormons Bog er en guddommelig Optegnelse; de vide, at Bibelen er af guddommelig Oprindelse, samt at de Aabenbaringer, som bleve givne igjennem Profeten Joseph og som nu findes i Pagtens Bog, ere sande; de vide dette med Sikkerhed. Vilde de være villige til at lide Martyrdøden derfor? Jeg tror de ville. Der kunde maaske findes enkelte Individer nu, ligesom i gamle Dage, der vilde fornægte Sandheden og som for at frelse deres timelige Liv vilde forspilde deres Haab om evig Frelse, men den store Masse af de Sidste-Dages Hellige ere villige til at nedlægge deres Liv eller blive brændte, hellere end at fornægte deres Religion.

(Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste September.

Vore gamle Folk.

I Stjernens indeværende Nummer vil Læseren finde en Beretning, tagen fra «Deseret News», om et meget interessant Tilfælde i Saltsødalen. Vi hentyde til de gamle Folks femte aarlige Udflugt den 8de Juli. Kirkens præsiderende Biskop, Edward Hunter, der selv er en af Israels ældste Hædersmænd, tog i Forening med Brødrene Goddard og Savage umiddelbar Ledelse i at træffe Foranstaltninger for denne aarlige Fest til Fornøjelse og Opmuntring for de aldrende Mænd og Kvinder fra Salt Lake City saavelsom andre Steder.

Der findes i de Sidste-Dages Helliges Samfund et ualmindeligt stort Antal af gamle Folk, thi Efterlevelsen af Jesu Kristi Religion, der foreskriver Maadeholdenhed i alle Ting, har i Almindelighed et langt Liv til Følge.

Vi ville nævne to øjensynlige Karaktertræk, som findes hos de Sidste-Dages Hellige i en betydelig Grad, nemlig: Agtelse for de værdige Gamle og Omsorg for de Unges Velfærd. Hensigten med disse aarlige Udflugter, der udelukkende ere arrangerede for de Gamle, er at bidrage til at oplyse og oplive deres Sind under deres Vandring fremad paa Livets nedadgaaende og skjæbnesvangre Sti hen imod de Retfærdiges endelige Hvilested.

Hvor stor Agtelse burde vi ikke have for dem, hvis Hoveder ere kronede med Alderdommens hvide Lokker og som under deres lange og virksomme Liv have været tro og standhaftige i deres Forsvar af Sandhedens og Retfærdighedens Principer. Disse Følelser burde endnu være varmere imod dem, som igjennem Forfølgelser, Savn, Møje og Besværligheder have baaret Byrden af Guds Riges Anliggender, under deres lange Forbindelse med denne Kirke, som Herren har oprettet i disse sidste Dage. Alle gode Mænd og Kvinder, der have havt den Ære at stifte Bekjendtskab med saadanne Veteraner og Kæmper for en ædel Sag, ærer og velsigner dem, Engle vaage over dem med et kjærligt Øje og den Allerhøjeste omslutter dem med sin Kjærligheds stærke Arm.

Emigranternes Afrejse.

Istedetfor den 30te, som tidligere anmeldt i Stjernen, afgik vort andet Emigrantselskab, bestaaende af 128 Sjæle, foruden 6 hjemvendende Missionærer, herfra Kjøbenhavn Lørdag Morgen den 28de August. Indskibningen paa Dampskibet „Otto" gik for sig med den største Ro og Orden den foregaaende Dags Aften, og Emigranterne tilbragte saaledes deres første Nat ombord, medens Fartøjet endnu laa i Havnen. Alle de i Staden værende Zionsældster samt nogle faa Hellige indfandt sig ved Skibsbroen tidligt paa Morgenstunden for at byde Farvel til kjære bortdragende Venner, og Kl. 5½ gled Fartøjet sagte ud af Havnen. Ældste Jonas Halvorsen var bleven beskikket som Leder for Selskabet til Liverpool med

Ældsterne C. C. Asmussen og A. P. Rose som Raadgivere. De andre tilbagevendende Zionsbrødre vare Anders Hansson, Ole Sonne og Peter Nielsen. 5 Individer vare afrejste til Liverpool to Dage i Forvejen, og Broder F. Swenson med Hustru og 5 Børn fra Gøteborgs Konference afrejste til England over Kiel og Hamborg den 30te, forventende at træffe sammen med Selskabet i Liverpool. Disse i Forening med de 6 hjemvendende Missionærer forøger Selskabet til 146 Sjæle.

For den gode Orden og Fred, som gjorde sig gjældende iblandt de mange Tilskuere ved Indskibningen af dette saavelsom vort forrige Emigrantselskab, og for den mod vore Folk beviste Imødekommenhed, overbringe vi det kjøbenhavnske Politi samt Udvandringsagent Hr Hansen vor skyldige Tak. At ingen af Emigranterne bleve fornærmede eller forurettede af Nogen, skyldes udentvivl for en stor Del disse Herrers Nærværelse og at de gjorde deres Pligt.

At Herrens beskyttende Haand maa være udrakt over vore Søskende, som nu have forladt os for at rejse til Zion, og at de maa have en behagelig Rejse over Land og Vand indtil de naa deres Bestemmelsessted, er vort oprigtige Ønske og Bøn.

Vore forrige Emigranter ankom lykkelig og vel til Ogden, Utah, om Aftenen den 28de Juli, efter en hurtig og behagelig Rejse igjennem Staterne. Et 4 Maaneder gammelt Barn døde paa Rejsen og blev begravet i Pittsburg.

Korrespondance.

Ephraim, Utah, den 26de Juli 1880.

Præs. N. Wilhelmsen.

Kjære Ven og Broder!

For endelig engang at opfylde mit Løfte og en kjær Pligt, tager jeg nu Pennen for at give Dem og, om De synes, Stjernens Læsere et Par Linier fra denne skandinaviske Del af Utah. Sanpete Dalen i Almindelighed og Ephraim i Særdeleshed, har flere Skandinaver blandt sine Indvaanere end nogen anden Del af Utah, saavidt det er mig bekjendt, og Nordens Sprog og Sæder ere derfor i en betydelig Grad bibeholdte blandt de Indvandrede og forstaaede af den her opvoxende Ungdom. Dansk tales meget i vore Forsamlinger, og undertiden falder Forsøget paa at tale det Engelske, idetmindste for de Ældres Vedkommende, meget vanskeligt, men med alt dette hersker der dog som en Almindelighed gjensidig Velvillie og Agtelse mellem de forskjellige Nationaliteter, som udgjør Folket, og de højeste Embeder her i Dalen, baade kirkelige og borgerlige, ere beklædte af Skandinaver. Iforgaars fejredes Erindringsfesten om Pionerernes Ankomst til Saltsødalen overalt i Territoriet. Her i Ephraim havde vi en stor Højtidelighed, der foretoges under Ledelse af skandinaviske Brødre. Med hvilke Følelser vi atter mødte under gamle Dannebrog og de smukke norske og svenske Flag, kan indlagte Sang muligvis tildels give Dem et Begreb om. Foruden de tre omtalte Nationalflag, saa man det amerikanske, det engelske og det tyske, men her var det Brødre og Venner, som mødte tilsammen for at yde Universal-

friheden og Freden sin Hyldest, og ved denne Demonstration tillige deres Erkjendtlighed for Pionerernes store Foretagende under deres inspirerede Leder Brigham Young. Utah, som det var i 1847, repræsenteredes af Br. Peter Hansen, som kjørte en Vogn fuld af Ørkenens uindbydende Vegatation. Utah, som det er i 1880, repræsenteredes af Br. Jens Frost tilligemed hans Datter, der havde deres Vogn smykket og belæsset med Havens og Markens bedste Frembringelser — en behagelig Konstrast til Br. Hansens Befordring. Landmænd og Haandværkere fuldte efter i Vogne, og idet de vare i fuld Virksomhed, medens de kjørte i Processionen fremviste de for os et smukt Billede af Industri; men skjønnest og mest tiltalende af det Hele var dog den Del af Processionen, som dannedes af Utahs blomstrende Ungdom. Sundhed og Uskyld stod præget i de friske og livlige Børns Ansigter — Frugten af Utahs eiendommelige Ægteskabsforholde. Hvilket smukt Modbillede til vor Tids Usædelighed og Nedværdigelse!

Efter at denne interessante Procession havde paraderet gjennem nogle af Byens Hovedgader, fortsattes Festen i en stor og pragtfuldt dekoreret Løvsal, hvor Sange og Taler baade paa Engelsk og Dansk bleve givne af forskjellige ledende Mænd i Dagens Aand. Aftenen tilbragtes paa en behagelig Maade i Dans.

Uagtet vor By tæller maaske et Par tusinde Indvaanere, er her dog intet Arresthus eller nogen virkelig ansat Politistyrke, hvilket taler til Gunst for Ungdommen, om det ikke just anbefaler Byraadet. I den senere Tid har adskillige Frafald fra Troen fundet Sted. Bestandig Fred og ingen Forfølgelse, i Forbindelse med de gunstige timelige Omstændigheder, har uden Tvivl lullet adskillige engang gode Brødre og Søstre i Søvn. Hvor træffende viser sig ikke Lignelsen om de kloge og daarlige Jomfruer! Nogle sekteriske Prædikanter, som ikke henregne sig til noget særskilt Samfund, have afholdt Forsamlinger hos en Apostat, Brændevins-Larsen almindelig kaldet, fordi han i Smug forsyner Ungdommen og Andre med spirituosa Drikke. De have vundet enkelte Tilhængere og saaledes ser man at Verdens Børn elsker sine Egne. Mon Rigets Børn altid kan siges at gjøre det Samme? Der fortælles, at ved en vis Lejlighed, da to af disse Sjælefangere vare indbudte til Maaltid i et privat Hus og der som sædvanligt gjordes Anretning for det forventede Antal Bordgjæster, forlangte en af de fromme Herrer en extra Tallerken med Kniv og Gaffel bragt tilstede. Paa Spørgsmaalet om hvem der ventedes, svarede han med opløftede Øjne: „Den kjære Jesus.“ Dette er i det Mindste et Exempel paa den Aand, som besjæler disse farisæiske Proselytmagere under deres Virksomhed, men hvorledes selv de enfoldigste blandt dem, som engang have troet og nydt Glæde under Indflydelse af Aabenbaringens Lys, kunne hildes i noget saa barnagtigt, er mig en Gaade.

Det glæder mig overmaade at høre om Værkets stadige Fremgang i de skandinaviske Lande under Deres Ledelse; maa Herren velsigne Dem og deres trofaste Medarbejdere, er min inderlige Bøn.

Deres Broder i Pagten,
C. C. A. Christensen.

De gamle Folks femte aarlige Udflugt.

(Fra «Deseret News»)

Torsdag den 8de Juli om Morgenen Kl. 7½ befandt Biskop Edvard Hunter og Medhjælpere sig ved Utah Vestbanens Station. De agtværdige Gamle, der bragtes tilstede i forskjellige Slags Kjøretøjer, begyndte omtrent samtidig at forsamle sig, og efter at Alle havde indtaget deres Sæder, forlod Toget, der bestod af fire aabne og fire almindelige Passagervogne samt otte aabne og to tætte Fragtvogne, Stationen Kl. 8. 20 Min. Med Selskabet fulgte Præsident John Taylor og Apostlen Wilford Woodruff. Det 7de Wards Sangkor og Musikkorps, der frivilligt havde tilbudt sin Tjeneste i Dagens Anledning, var ogsaa med.

Efter en behagelig Kjørsel ankom Selskabet omtrent Kl. halv ti til Black Rock, hvor det saluteredes med en livlig Velkomsthilsen af Grantville Musikkorps, hvis Medlemmer netop havde modtaget deres ny Uniformer og Blæseinstrumenter, der tilsammen havde kostet over 1000 Dollars, fra Staterne. Korpset var for første Gang ude under Broder James Ratcliffs duelige Ledelse og fremviste et imponerende Udseende. Præsident F. M. Lyman var i Forvejen ankommen og var ved Hjælp af et livligt Selskab Mænd ifærd med at opføre en midlertidig Bygning eller Bowery til Beskyttelse mod Solen, tilligemed Sæder, Borde osv., af Brædder, Sejldug og andre Materialier, som de havde bragt med sig fra Tooele. Forfriskninger, saasom The, Limonade osv. blev omdelt saa hurtig som muligt og Bordene bleve besatte med mange Slags Spisevarer, der vare blevne tilberedte for Lejligheden. Derefter begyndte det 7de Wards Musikkorps under Br. William Fosters Ledelse at spille en livlig Dansemelodi; en passende aaben Plads blev dannet, hvorefter Fader Colborn, 79 Aar gammel, Søster Eastham fra Grantville, 73 Aar, Samuel Neslen fra Salt Lake City, 73 Aar, Amos McBride fra Grantsville, 84 Aar, og den blinde Wm. Jenkinson fra det 16de Ward, 72 Aar gammel, viste sig den ene efter den anden og dansede livlige Hornpipes og andre Slags lystige Danse til stor Fornøjelse for alle Tilstedeværende.

Kl. 1 om Eftermiddagen blev der afholdt Forsamling i det rummelige Bowery. Sangen: «The Merry Mormons» blev afsungen af Broder William Foster. Bøn af Broder Chapman. Biskop Edward Hunter talte til Forsamlingen i nogle faa Minuter paa en særdeles faderlig og belærende Maade og sluttede med at bære et kraftigt Vidnesbyrd om Guds Værk etc. Broder Beers fra det 10de Ward sang derefter «The Down Hill of Life», en bekjendt Sang, der siges at være over 100 Aar gammel; han blev tilkjendt et Par Morgensko som Belønning derfor. Den ældste Dame i Selskabet, nemlig Søster Levisage fra Salt Lake City, 93 Aar gammel, blev fremkaldt; hun holdt en kort Tale og sang en Del af Salmen «How firm a foundation»; som Belønning modtog hun en Parasol. Samuel Neslen sang derefter «King of the Cannibal Islands» og erholdt som Gave en Lænestol, der overraktes ham af Broder Dinwoody. Den ældste Mand i Selskabet blev anmodet om at komme frem. William Wilding fra det 17de Ward, 97 Aar gammel, viste sig og blev skjænket en Dollar i Penge og en Flaske Vin. En Duet (tostemmig Sang) «We've lived and loved together» blev der-

efter affungen af Broder og Søster Moss fra det 11te Ward; de erholdt som Belønning en Kjole og en Flaske Vin.

Efter en enstemmig Opfordring fremstod Præs. John Taylor og talte til Forsamlingen nogle faa Minuter. Han følte sig meget glad over at møde med de Tilstedeværende og sagde, at Udflugter af denne Slags vare meget gavnlige, thi der vare mange „Halvfjerds" i Israel. Han talte om de Velsignelser, vi nyde som Følge af Evangeliets Gjengivelse i disse vore Dage, og sagde, at Enighed burde være vort Valgsprog, og da skulde alt blive vel med os baade i Tid og Evighed Han velsignede derpaa Folket og dem, som havde arrangeret denne Lysttur og foreslog at der blev udbragt et Leve for „de Gamle i Hjemmet", hvilket skete og til Gjengjæld udbragtes et Leve for Præsident Taylor.

Broder E. R. Savage sagde, at vi burde takke saadanne Mænd, som Broder Riter, Bestyrer for Jærnbanen, Brødrene Hooper, Jennings, Teasdel, Brødrene Walker, Hyde og Taylor fra Black Rock og andre Kjøbmænd samt private Individer, baade „Mormoner og Ikke-Mormoner", for deres Gavmildhed i at yde af deres Midler, hvorved Komiteen blev istand til at ordne denne Udflugt, bortgive Præmier og gjøre denne Fornøjelse, som de nøde, til en Mulighed. Han takkede Præsident Lyman og Brødrene, som havde bidraget til at gjøre dem Alting saa bekvemt, og udbragte et Leve for „Republikken Tooele", hvilket blev besvaret paa en hjærtelig Maade.

Den blinde Wm. Jenkinson, 72 Aar gammel, sang «John, the Sailor» og fik som Belønning derfor en Dollar og en Pakke The. Han havde i 33 Aar havt stadig Ansættelse ved den store Nordvestbane i England og førte i flere Aar Expreștoget fra Holyhead til Liverpool, i hvilken Tidsperiode han mødte med det Uheld, som berøvede ham Synet.

Broder Goddard gjorde derefter opmærksom paa, at Alle, som ønskede at vende tilbage til Staden, kunde afrejse med Toget, som vilde afgaa Kl. 2 eller om nogle faa Minuter, men et andet Tog skulde afgaa om Aftenen Kl. 6½. Nogle Faa rejste hjem.

Forfriskninger blev derpaa omdelte, hvorefter Mange benyttede Lejligheden til at tage et forfriskende Bad i den stille Saltsøes Vande, medens Andre tilbragte Tiden i selskabelig Samtale osv.

Kl. 4½ forsamlede man sig atter og det 7de Wards Musikkorps spillede en af dets livlige Numre. Broder Wm. Foster sang «When there's love at home» og Musikkorpsets Medlemmer deltog i Koret. Bøn af Broder Z. Snow. Derefter sang man «Hearts and Homes» Den ældste Dame fra Tooele City blev fremkaldt, Søster Gowan, 93 Aar gammel, traadte frem og blev skjænket en Læneſtol af Brødrene Barratt. Søster Sabine fra det 20de Ward blev skjænket en Sæk Mel, fordi hun i over et Aar ikke havde modtaget et eneste haardt Ord af hendes Mand. Broder Sabine, som var nærværende, stadfæstede Sandheden heraf. Madame Williams, den ældste Dame fra Grantsville, 82 Aar gammel, blev givet en Parasol og en Kjole. Den ældste Dame, der ikke ejede en Thekjedel blev anmodet om at vise sig; en 81 Aar gammel Kone kom frem og hun modtog en saadan som Gave.

Catherine Wilson fra S. L. City, 77 Aar gammel, der var den ældste tilstedeværende Dame, som havde trukket en Haandkarre over Sletterne, blev skjænto Præmier. Daniel England fra Tooele, 81 Aar gammel, der var den ældste

Mand, som havde trukket en Haandkarre gjennem Ørken, modtog en Hat som Gave. Den ældste af Søstrene Free fra Salt Lake City blev skjænket en Parasol og en Kjole og den yngste en Parasol for at have tilvirket Halsbaand af hjemmeavlet Silke. Søster Higbee, den ældste tilstedeværende Dame, som kom til Dalen i September 1847, blev af Broder Heber J. Richards givet en Ordre paa tre Dollars.

En af Dagens interessanteste Stykker var Afsyngningen af «My dear old wife and I» af Broder W. C. Dunbar; han sang den fortrinligt og foretog saadanne passende Bevægelser i Forbindelse med den, som fik flere af de Tilstedeværende til at tænke paa de mange behagelige Timer, de havde nydt i forbigangne Aar ved at lytte til ham i Selskabs-Hallen, Theatret og paa andre Forlystelsessteder.

Forsamlingen sang «Praise God» etc. Taksigelse af Broder Geo. Goddard.

Forfriskninger bleve nu atter omdelte, hvorefter Alle begyndte at gjøre Forberedelser for Hjemrejsen. Medens de Gamle vare ifærd med at tage Plads i Vognene, kjørte Grantsvilles Musikkorps op til Toget i deres Musikvogn og spillede «Auld Lang Syne» og Kl. 6½ rejste Selskabet tilbage til Staden, hvor Kjøretøjer vare i Beredskab til at bringe de gamle Folk hjem.

Fra Tooele vare 21 Personer tilstede, som vare over 70 Aar gamle, og 127 Andre; et Par havde levet sammen i 57 og et andet i 52 Aar. Fra Grantsville vare tilstede omtrent 75 Personer af hvilke 10 vare over 70 Aars Alderen.

Det Hele gik meget fredeligt til og alle Tilstedeværende glædede sig overmaade meget. Biskop Hunter, Komiteen, W. W. Riter, Utah Vestbanens Bestyrer, og Arbejderne paa Banen, samt Brødrene Hyde og Taylor fra Black Rock gjorde Alt, hvad der stod i deres Magt, for at Udflugten kunde faa et heldigt Udfald, hvilket den i Sandhed havde.

Grantsville Hornmusikkorps samt det 7de Wards Vokal- og Instrumentmusik, fortjene særlig Omtale for deres behagelige Melodier og smukke Sang i Dagens Løb.

Iblandt Selskabet fra Grantsville lagde vi Mærke til Broder Amos Mc Bride, er en Søn af Broder McBride, der blev sønderhugget med en Kornle under Blodbadbet ved Hauns Møller. Ogsaa Søster Prudence Fairchild fra samme By; hun var med igjennem alle Missouriforfølgelserne, under hvilke hendes Mand forlod hende, hvorpaa hun, kjørende sin egen Vogn, rejste med fire Børn en Vejlængde paa 900 Mile (eng.) og naaede senere til Nauvoo; hun ankom til Saltsødalen i 1852. Hun er rask og stærk, uagtet hun er over 80 Aar gammel, og glæder sig i Evangeliet.

Denne Dag og Lysttur vil længe holdes i kjær Erindring af Alle, som deltog i Tilfældets Fornøjelser, og vi lykønske nu alle Deltagere i Anledning af den behagelige Tid, som vore gamle Folk havde paa deres Udflugt til Black Rock i 1880.

Ligesom usund Luft er skadelig for en god Konstitution, saaledes er slet Selskab skadeligt for et godt Rygte.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog. — Af Ældste George Reynolds.)
(Fortsat fra Side 320.)

Nephi, en Søn af Helaman den Yngre.

Nephi er en af de største Profeter, som nogensinde har betraadt vor Jordbund og til hvem den Almægtige nogensinde har aabenbaret sin hellige Villie. Han levede gjennem Størstedelen af det første Aarhundrede før Kristus og blev borte fra Menneskenes Kundskab en kort Tid før Messias kom som Barnet i Bethlehem. I Mormons Bog omtales han først i Aaret 44 f. K. som den ældste af Helamans to Sønner, da Lehi var den yngre. Disse to Brødre synes at have været uadskillelige i deres Livstid; de omtales næsten altid som Medarbejdere i det store og ofte besværlige Missionsarbejde, som blev foretaget for baade Nephiternes og Lamaniternes Frelse. Der findes ingen Beretning med Hensyn til Nephis Fødsel, men da hans Fader døde i Aaret 39 f. K. efterfulgte han ham som Overdommer, hvilket Embede han beklædte med Værdighed og dømte med Visdom og Retfærdighed i omtrent ni Aar, da han paa Grund af Folkets Ugudelighed nedlagde Embedet og Cezoran blev ved Folkets Stemme valgt til at indtage hans Plads i Aaret 30 f. K.

De Aar, i hvilke Nephi regjerede som Overdommer, vare en af de mørkeste Tidsperioder i Nephiternes Historie. Paa Grund af deres Stolthed og Ugudelighed overlod Herren dem til sig selv, og de bleve svage ligesom Lamaniterne, Mand for Mand. Naar Krig blev erklæret gik Sidstnævnte næsten altid af med Sejren, fordi de vare de mest talrige. Forgjæves kæmpede Nephiterne for deres Hjem og deres Friheder, thi de maatte allevegne fly for Lamaniternes Hærskarer, fra Stad til Stad og fra Land til Land. Stæderne Manti, Gideon, Cumeni, Moroni, ja selv Zarahemla faldt i Fjendernes Hænder. Ejheller endte Krigen med at de blodtørstige Lamaniter gjorde sig lystige i Hovedstadens Taarne og Paladser; den sejrende Hær rykkede videre fremad og de nephitiske Forsvarere bleve allevegne slagne og drevne, indtil enhver By og Stad og alle faste Taarne og Fæstninger fra Melek til Moroni og fra Manti til Overflødigheden (Bountiful) vare fyldte med de vilde, mørke og barbariske Lamanitkrigere. Ikke et eneste Sted kunde findes paa hele det sydlige Kontinent, hvor Nehephiternes Soldater kunde byde Fjenden Trods eller beholde deres Stilling. Zarahemla med dets hellige Forbindelser, dets herlige Templer, hvor det daglige Offer uophørlig foretoges, dets prægtige Paladser, dets skjønne Bygninger, dets Domstole, hvor Overdommeren med næsten en Konges hele Storhed og Myndighed sad for at haandhæve Lovene — denne deres Ynglingsstad, deres Civilisations Centrum, deres højeste Præstedømmes Sæde vare i Hænderne paa deres følesløse, ubarmhjærtige og barbariske Fjender. Og Faren var endda ikke tilende; i største Hast byggede de en Række Fæstningsværker tværs over Landtungen Panama fra Hav til Hav, thi deres Sejrherrers utallige Hære trængte sig fremdeles nordpaa. Disse Fæstningsværker gjorde Nytte; de standsede den barbariske Bølges videre Fremskridt mod Nord og de lamanitiske Anførere lod sig nøje med Erobringen af et Kontinent. Fra Panama til

Terra del Fuego havde de nu vilkaarligt Herredømme.

Disse vel fortjente Ulykker bragte Nephiterne idetmindste tildels til deres fulde Bevidsthed, og de begyndte at omvende sig. Nephi, Lehi og deres General Moronihah tog Fordel af denne Forandring i deres Følelser og begyndte at prædike med stor Kraft samt profeterede om videre Ulykker, der visselig vilde ramme dem, hvis de ikke forbedrede deres Liv. Efter en Tids Forløb troede Moronihah at de havde ydmyget sig saameget, at Herren atter vilde staa dem bi, hvorfor han endnu engang vovede at anføre sine Krigere imod Lamaniterne. Lidt efter lidt tilbageerobrede de deres tidligere Besiddelser, indtil de havde indtaget alle deres nordligste Stæder. Længere end dette turde Moronihah ikke vove at gaa, thi Folkets Liv var ikke tilstrækkelig forbedret og de havde endnu ikke omvendt sig af deres ganske Hjærte. Derfor besluttede han at vente til en bedre og lykkeligere Tid, naar Folket skulde fuldkommen have omvendt sig fra deres Synder, saa at han i Israels Guds Styrke kunde lede den frem mod Fjenden til Sejr. Staden Zarahemla forblev derfor i Fjendens Besiddelse.

Da Nephi trak sig tilbage fra Dommersædet, var det hans Hensigt at hellige hele sin Tid til at prædike Evangeliet, og i Forening med hans Broder Lehi begyndte han sin Virksomhed i Overflødigheden, den nordligste Stad paa det sydlige Kontinent, og fortsatte sit vigtige Arbejde sydpaa gjennem hele den Del af Landet, som fandtes i Nephiternes Besiddelser. Derfra rejste de to Brødre videre til Zarahemla, hvor de fandt mange frafaldne Nephiter, for hvem de forkyndte Guds Ord med stor Kraft. Et stort Antal af disse bekjendte deres Synder, bleve døbte til Omvendelse og vendte øjeblikkelig tilbage til deres Brødre for om muligt at erstatte dem for den Uret, de havde tilføjet dem, og give saadan Oprejsning, som stod i deres Magt. Mange af Lamaniterne annammede ligeledes Sandheden med Glæde og ikke mindre end otte tusinde af dem bleve døbte i Zarahemla og Omegn.

Fra Zarahemla rejste Nephi og Lehi mod Syd til Nephis Land, hvor de bleve tagne tilfange af en Hær Lamaniter og kastede i det selvsamme Fængsel, hvor Kong Mossiæ Sønner tidligere sad indespærrede. Her bleve de af deres vilde Forfølgere behandlede paa en højst umenneskelig Maade; Føde blev dem nægtet og man besluttede at dræbe dem. Da Embedsmændene, som vare blevne beskikkede til at sætte denne grusomme Dom i Udførelse, ankom til Fængslet, fandt man de to Profeter omringede som af en Ildsøjle. Dette Syn forfærdede dem, og de turde ikke gjøre Forsøg paa at iværksætte deres Ordre, men af Frygt for at blive brændte, trak de sig tilbage fra at lægge Haand paa Fangerne. De opdagede at de to Brødre stode uskadte og uforfærdede i Midten af de opstigende Ildflammer. Nephi og Lehi, som bleve modige paa Grund af de lamanitiske Embedsmænds Skjælven, stod derefter frem og forklarede for dem, at det var formedelst Guds Kraft at denne forunderlige Ting var sket, og at Herren havde gjort det for at de kunne lære at forstaa, at Ingen kunde skade hans Tjenere, thi hans almægtige Arm var udrakt til deres Beskyttelse.

(Forts.)

disse Traditioner, som Prescott kalder det, idet de tilsyneladende havde sin første Oprindelse hos et forholdsvis civiliseret Folk med milde Sæder og Skikke, medens en Del kun bærer Præget af ubarmhjærtig Grusomhed, og derfor bringer En til at søge Aarsagen til disse tilsyneladende Modsigelser i aldeles forskjellige Kilder.

(Fortsættes.)

Blandinger.

Vulkanske Udbrud i Japan. Der foreligger nu nærmere Oplysninger om de forfærdelige vulkanske Udbrud, der fandt Sted i forrige Maaned fra Vulkanen Bandaisan ved Yamakata. Den Egn hvor Katastrofen forefaldt, er bleven aldeles forandret. Der er opstaaet Bjerge, hvor der tidligere ingen fandtes, og store Rismarker ere blevne forvandlede til Søer. Blomstrende Landsbyer ere blevne begravede under 20 Fod Aske. Ligene saa ud, som om de vare blevne tilintetgjorte ved en frygtelig Explosion af en Dampkjedel. Flere Personer bleve slyngede højt i Vejret og bleve i mange Tilfælde hængende paa Træernes Grene, hvor de vare udsatte for den gloende Askeregn og bleve aldeles forkullede. Deres Lidelser have været frygtelige. Paa mange Steder hang der menneskelige Rester paa Træernes Grene ligesom Papirstumper paa Telegraftraade. Den nævnte Vulkan bestaar af fem mindre Bjerge, og Udbruddet skete fra det fjerde, der kaldes den store Bandai. Under Udbruddet blev der slynget vældige Sten ud af Kratret og førtes langt bort. Flere Tusinde Mennesker antages at være omkomne ved Katastrofen.

En frygtelig Sølnykke indtraf den 14de August, idet to danske Dampskibe, „Gejser" og „Thingvalla" stødte sammen ved „Sable Island" ikke langt fra den amerikanske Kyst. „Gejser" sank omtrent 7 Minutter efter Sammenstødet, og mere end et hundrede Personer fandt deres Grav i Bølgerne, medens „Thingvalla" var saa stærkt beskadiget, at det maatte afsætte sine 455 Passagerer ombord i et forbisejlende Dampskib, „Wieland" fra Hamborg, og søgte til Halifax.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 24. Den 15de September 1888. 37te Aargang.

Tale

holdt af Dr. Edward Isaacson den 17de Juni 1888, i Saltsøstaden, Utah.

(Sluttet fra Side 357.)

En Morgen, da jeg spadserede i Wien, mødte jeg en Mand ved Navn Albert Johnson. Lad os kalde ham Broder Johnson, thi han hører til vor Kirke. Han sagde til mig: Dr. Isaacson! jeg har i flere Dage søgt efter Dem, og nu da jeg har Lejlighed til at tale til Dem, vil jeg fortælle Dem, at jeg er Mormon eller Sidste-Dages Hellig, og ønsker at tale med Dem om en meget vigtig Sag. Vi aftalte, at jeg skulde besøge ham og derpaa skiltes vi.

For nogle Aar siden var Orson Pratt tilligemed en anden Broder paa en Mission i Wien, hvor de logerede hos en jødisk Familie — nemlig Broder Johnsons Familie — og her har De Nøglen til, at Br. Johnson blev Sidste-Dages Hellig.

Br. Johnson var den Første, der gav mig Mormons Bog til Gjennemlæsning. Den var trykt i det tyske Sprog. Da han gav mig den sagde han: „De har gjort noget Stort, Hr. Doktor. Det har i Sandhed fordret Mod, at staa op for Deres Fader og alle store Jøder og erklære, at Jesus er Verdens Frelser. De kjender nu Sandheden, men ikke hele Sandheden, den skal jeg forklare Dem."

De forstaar nok, mine Brødre og Søstre, at alt, hvad der angik Frelseren, nu var af stor Interesse for mig, hvorfor jeg lyttede med stor Taalmodighed til Br. Johnson, medens han fortalte mig om de Sidste Dages Husholdning og den nye Aabenbaring. Han sagde bl. A. disse sande Ord: „Hr. Doktor, der behøves ikke megen Filosofi for at vise Dem, hvor ligefrem den Plan er, Gud har lagt ved Evangeliet, og at de Sidste-Dages Hellige er Guds sande Folk. For den Herre Jesus kom til Jorden var det nødvendigt, at Gud oprejste Profeter til at forudsige tilkommende Ting, og alle de forrige Dages Profeter bleve kaldede for at berede Folket for hans første Komme. Profeten Esaias profe-

terede om Jesus og alt Andet angaaende ham, ligesom det gik i Opfyldelse. Disse Profeter døde efter at have fuldendt deres Værk, og de bleve samlede hos Gud og de hensovede gode Mænd. Men det var ligesaa nødvendigt at Profeter opreistes for at berede Folket for hans andet store Komme, og i denne Hensigt har Gud opreist Josef Smith, vor Profet, og givet ham Underretning om Herrens andet Komme."

Efter at jeg havde lyttet til disse Ord, spurgte jeg Br. Johnson, hvem Josef Smith egentlig var, thi jeg havde ikke før hørt om ham. Br. Johnson sagde: „Josef Smith var ingen stor, lærd Mand, men kun en uvidende Dreng, der næppe kunde skrive sit eget Navn. Men ved Guds Kraft blev han stor, og Gud udførte ved ham et mægtigt Værk. Og jeg beder Dem nu, om at De vil læse denne Bog." Og han rakte mig Mormons Bog.

Jeg tog Bogen og læste den, og jeg vil sige mine Søskende, at jeg tror ikke, at Nogen udenfor denne Kirke, selv vore bitreste Fjender, kunne læse denne Bog med et oprigtigt Hjerte uden ogsaa uvilkaarlig at maatte komme til at tro den.

Jeg siger ikke dette fordi jeg fra et filosofisk Standpunkt vil overbevise Eder om, at Josef Smith var en Guds Profet. Men jeg siger det fordi jeg véd det og jeg føler det. Jeg har fundet det i det gamle, saa vel som i det nye Testamente, og jeg finder det i Mormons Bog. Jeg véd, at Josef Smith er bleven kaldet af Gud den Almægtige. Jeg véd at dette er Guds store Værk.

Jeg véd at vor Gjerning behager Gud, og om end Verden forfølger os vil vi dog blive et mægtigt Folk. Dette er Sandhed. Jeg har sagt til de Hellige, at disse Forfølgelser ere gavnlige, og jeg forventer at vi ville blive forfulgte; thi Profeten Josef Smith sagde en Gang: „Dersom Verden vil lade os være i Fred ville vi opbygge Guds Rige, og dersom den ikke vil lade os i Fred, saa ville vi opbygge det endnu hurtigere."

Efter at jeg kom her og blev kjendt med de Sidste-Dages Hellige kom jeg til at tænke endnu mere over det store Værk, der ligger for dem. De have det største Værk i Verden at udføre. Jeg føler mig ogsaa overbevist om, at de ere bestemte til at hjælpe mine Brødre, Jøderne; jeg véd at I ere i Stand til at bringe dem til at bekjende Jesus af Nazareth og hans sande Evangelium, og denne Tanke gjør, at jeg elsker Eder, mine Brødre.

Da jeg forlod mit Hjem og skulde reise til Zion, sagde Br. Johnson til mig: „Dersom De vil telegrafere til mig naar De er kommet til Salt Lake City, skal jeg holde en Fest og glæde mig, og det vil blive en af mit Livs lykkeligste Dage."

Jeg har telegraferet til ham. Jeg undrer mig ofte over Tilstanden her. Mon vi rigtig forstaa at vurdere, at vi eie Evangeliets Sandhed? Paaskjønne vi det store Privilegium, at vi leve paa vor Tid? Vi have et meget større Privilegium end vore Forfædre; thi Tiden er nær da Guds Rige i dets fulde Betydning skal grundfæstes iblandt os. Jeg glædede mig meget, da jeg i Morges læste i »Salt Lake Herald«, at 80 jødiske Familier havde antaget Kristendommen i Jerusalem. Jeg frydede mig ogsaa i Formiddags, da jeg hørte Broder Schoenfeldt, der nylig er vendt tilbage fra sin Mission til Tydskland, sige, at han havde døbt en lærd Jøde i Schweitz. Br. Schoenfeldt sagde, at han troede, at Hedningernes Fylde snart var ud-

løben, og at Tiden til at bringe Evangeliet til Jøderne forestod.

Jeg anser det som en stor Naade, at have faaet Lov til at komme ind i dette Værk. Jeg véd, at siden jeg er kommet her, ere der mange af mine Brødre og Søstre, der erindre Guds Folk fra gamle Dage, i deres Bønner. O, mine Søskende, naar vi ret vilde overveje dette, hvor taknemlige burde vi da ikke være til Gud, fordi han har tilladt os at leve i 1888. Det er en herlig Tid og vi ville voxe og tiltage trods al Forfølgelse. Ved Guds Velsignelse ville vi sejre. Men det beror saa meget paa os. Vi vide meget godt, at vi ere omgivne af Fristelser. Vi vide, hvorledes Verden betragter os. Gjerne jog den os fra vore Rettigheder, men den faar ikke Magt til at gjøre det; men vi maa taale og lide taalmodigt og i Stilhed.

Det bedrøver mig meget, naar jeg tænker paa, at saa mange af de Ældste, der trofast have arbejdet med at opbygge denne By og som have levet i Retfærdighed for Gud, forfølges som de nu blive, og ikke en Gang tillades at være sammen med deres Familier eller nyde Friheden i den By, som de saa møjsommelig have arbejdet for at bringe til det, den nu er, og dog bør vi ydmygt og taalmodigt taale det: thi trods alt hvad de gjøre, mine Søskende, kunne de dog ikke skade os mere end Gud tillader; og lad dem kun gjøre hvad Herren tillader.

Nu bliver Spørgsmaalet: Leve vi som vi bør? Vi bør være sammenbundne ved Præstedømmets Kraft, thi da kunne vi bestaa mod hele Verden, men naar vi ikke paaskjønne, hvad Herren har gjort for os, da have vi ingen Grund til at være tilfredse med os selv. Vi bede ikke til Herren, saa meget som vi burde gjøre. Nogle sige: „Jeg gaar til Forsamling, jeg besøger Søndagsskolen og jeg betaler min Tiende," og saa tro de, at det er nok. Mine Søskende! Der er et stort og mægtigt Værk for os og Enhver af os har faaet sin Del at udrette, og lad os erindre, at en Gang skulde vi stilles for Herrens Domstol, og vi ville da blive spurgte om, hvorledes vi have benyttet vor Tid. Vi ere Guds Hellige; lader os erindre det. Hellig betyder rén, hellig og ædel, hellig paa Legeme og Sjæl. Lader os derfor ikke forsømme vore Pligter, mine Søskende. Hengiver Eder ikke til Verden eller hvad der er i den; thi det er en syndig Verden. Læg ikke Evangeliets Pligter tilside for at arbejde for verdslige Ting, om de end ere skjønne; thi verdslige Ting svinde med Døden. Naar Du ligger paa Dit Dødsleje, da kan den smukke Hat eller Kjole intet hjælpe Dig. Eders Rigdomme ville da forlade Eder. Men dersom I leve efter Guds Forskrifter, da vil Eders sidste jordiske Time blive den herligste.

Jeg mindes godt da min Bedstefader laa paa sit Dødsleje; han var 80 Aar gammel, og da jeg blev ført til ham, tog han min Haand og sagde, idet han saa op mod Himlen: „Min Søn! det Hele er kun en Drøm." Og saaledes er det; vort Liv forsvinder som en Drøm og i vor sidste Time forlade alle jordiske Ting os, men vor Forløser der aldrig forlader os, venter da paa os. Burde vi da ikke gjøre hans Villie? Men vi ere altfor snare til at glemme vore Pligter. Tro I ikke, at jeg meget godt véd, at I ville glemme mine Ord naar I have forladt dette Hus? Jeg véd det godt, men det burde ikke være saaledes. Vi burde ikke glemme. Dersom jeg vilde sige til denne Forsamling, at jeg ønsker, at alle de, der ofre Herren ligesaa megen Tid, som de ofre verdslige Ting

skulde rejse sig, hvor mange mon der vilde rejse sig.

Jeg smigrer Eder vissselig ikke i Aften, men jeg taler Sandheden og jeg véd, at jeg taler ved den Helligaands Vejledning og jeg haaber og ønsker, at mine Ord maa finde Vej til Eders Hjærter. Tænk lidt over mine Ord, naar I gaa hjem i Aften.

Jeg véd, at der er en højere Magt, der vaager over dette Folk og dets Gjerning: thi vi have et stort Værk for os.

Jeg beder Eder om, at erindre mig i Eders Bønner, og lad mig sige Eder, at jeg elsker alle de Hellige og glæder mig ved at mødes med Eder. Dette er min højeste Glæde. Mine Forældre, Søskende og Venner have forladt mig, fordi jeg tror, at Jesus er Jødernes Messias. Jeg ejer Intet i denne Verden, og dog findes der ikke en lykkeligere Mand, end jeg er i Aften. Jeg vilde ikke bytte min Stilling, min Kundskab og det Vidnesbyrd, jeg nu har, for al Verdens Rigdom. Jeg holder af at være blandt Eder, mine Søskende, og jeg er bleven meget velsignet i det Par Maaneder, jeg har været blandt Eder. Jeg føler at Herren har velsignet mig langt mere, end jeg fortjener, og jo mere han velsigner mig, desto mere føler jeg min Ufuldkommenhed, og at jeg ikke holder hans Bud, som jeg bør. Men han er naadig, og hans Kjærlighed er grændseløs, og jeg beder til ham, at han vil bevare mig og ikke lade mig synke under den Byrde af Tanker, der strømmer ind paa mig. Ofte naar jeg gaar til Sengs, kan jeg ikke sove for at tænke paa min Fader og kjære Moder; jeg elsker dem stedse, jeg kan ikke gjøre for det, og jeg haaber, at den Dag vil komme, da de ville takke mig for, hvad jeg har gjort. Djævelen er fuld af Rænker og søger af al Magt at udføre sit Værk. Jeg véd, at han gjerne vilde besnære mig og bringe mig i større Besværligheder, men Herren staar mig bi, og jeg føler, at hans Indflydelse er med mig. Jeg føler, at mine Bønner blive baarne til ham, thi jeg er saa ofte bleven bønhørt. Jeg stoler paa Gud og haaber, at han vil bevare mig, at jeg kan udføre Noget for mit Folk, thi et stort Værk vil blive udført blandt det.

I den korte Tid, jeg har været blandt Eder, mine Søskende, har jeg lært en Del om Bønnen. Glem ikke Eders Bønner, thi det er forunderligt, som Herren hører og besvarer dem, og vi burde ogsaa tage Hensyn til, hvorledes vi bede til ham. Bed ham ikke om Noget, der ikke vilde være Eder til Gavn og som I ikke behøve, men naar I bede om Noget, som I behøve og som vil være gavnligt for Eder, da vil han bønhøre Eder.

Det er forunderligt at tænke paa, hvorledes Herren har ført mig ud af Verdens Mørke og her til Zion. Det overgaar min Forstand. Jeg kan ikke fatte det. Jeg haaber, at han vil være med mig i mit Arbejde med at oversætte Mormons Bog i det jødiske Sprog; at han vil bevirke, at denne Bog maa blive bragt til mit Folk, som er hans Pagtens Børn. Jeg véd, at Guds Rige ikke kan blive oprettet i al dets Herlighed uden Jøderne, og derfor maa dette Værk bringes til dem, og de ville antage det. Jeg har følt det i mit Hjærte, at deres Tid er nær. De ville antage Evangeliet og hjælpe os at opbygge Guds Rige, og vi ville i Forening omringe vor Frelsers Kors og tilbede ham. Maa Gud hjælpe os dertil.

Jeg føler, som om jeg kunde bede for Enhver af Eder. Mit Hjærte er

fuldt af Kjærlighed til Eder, og jeg vilde ønske, at I ogsaa vilde omfatte mig og mit Folk med Kjærlighed. Og dersom I ville erindre mig i Eders Bønner, da vil Herren være mig naadig og Eder ogsaa, og vi ville i Forening udføre den Gjerning, Herren har befalet os at udføre.

Lad os i denne Aften nære det Ønske i vore Hjærter, at drage nærmere til Gud, og for at komme ham nærmere lad os bede mere; thi vi ere Guds eneste Folk, alle andre Religionspartier ere urigtige. Lad Verden sige, hvad den behager, om os; jeg véd dog for mit Vedkommende, at dette Værk er af Gud. Mit Vidnesbyrd blev styrket i Manti Tempel, i Herrens Hus, hvor Engle betjente Herrens Tjenere, og hvor der lod himmelsk Musik. Jeg véd, at den Herre Jesus har antaget det Tempel, og der gives intet andet Folk paa Jorden der kan gjøre saadanne Paastande. Og saa sandt Gud lever lyver vi ikke. Jeg følte den Helligaands Indflydelse i Manti Tempel, og jeg var velsignet. Jeg véd, at Evangeliet er sandt, og at Herren velsigner sit Folk, og at den Helligaand er med det, og jeg vil frit lade Verden vide det; thi jeg frygter ikke for Menneskets svage Arm, men kun for Gud i Himlen.

Maa Herren velsigne os og lade os voxe i Kundskab om ham. Jeg er saa glad ved at samles med de Hellige. Jeg ser paa Eder, mine unge Brødre og Søstre, som de, paa hvem dette Værk vil komme til at hvile. For Jesu Skyld, søg ret at forstaa, hvad Herren har gjort for Eder.

Maa han hjælpe os til at leve værdigt for ham, er min Bøn i Jesu Kristi Navn. Amen.

Emigranterne. Ved Brev fra Ældste W. S. Hansen, dateret Queenstown (Irland) den 2de September, lære vi, at Selskabet havde haft en meget behagelig Rejse over Nordsøen og at kun faa havde været søsyge og de Hellige havde derfor tilbragt en god Del af Tiden paa Dækket og givet deres Glæde Luft ved at synge Zions Sange. De naaede Hull Søndag-Middag, men kom ikke iland før Mandag Morgen, hvorfor de, med Kaptejnens Tilladelse, holdt deres Gudstjeneste ombord. Vore Emigranter nøde adskillige Fortrin fremfor andre, idet de havde en bedre Plads paa Skibet og fik bedre Jernbanekupéer i England, samt fik de bedste Bekvemmeligheder paa Hotelet, og han bemærker herom: „Jeg saa heraf hvor godt det var at være Mormon". Fredag Eftermiddag kom de ombord i det store Dampskib og forlod Liverpool Lørdag Middag i bedste Velgaaende.

Tankesprog. Den sikreste Vej til Ære er at fortjene den.
Hvisk om en Skandale, og Ekkoet vil høres over hele Verden.
Det er ikke det Uhr, der dikker højst, som gaar rigtigst.

Den 15de September 1888.

Med dette Nummer slutter vi den 37te Aargang af Skandinaviens Stjerne. Den har nu snart i en Menneskealder sendt Lys i mangt et Hjem og Haabet om evigt Liv i mangt et Hjærte. Denne Aargang har den sørgelige Mærkelighed ved sig fremfor sine Forgjængere, at den indeholder Beretningen om sin ædle Grundlægger og første Udgiver, Apostelen Erastus Snows Død.

Naar det betænkes at den blev begyndt af en Mand, som kun besad en højst ufuldkommen Kundskab i det danske Sprog og at den var bestemt til at være „Organ for de Sidste-Dages Hellige", et Folk, som, paa den Tid her i Danmark, kun udgjorde nogle Hundrede Individer, og for det Meste meget fattige, saa er det forbausende, naar man betragter dens Udbredelse og lange Tilværelse fra et almindeligt Synspunkt, at den endnu er til og straaler med Klarhed paa vor Tids natlignende religiøse Himmel. Mange andre literære Lys have vist sig og ere atter forsvundne i dette Tidsrum; de havde som oftest baade Popularitet og Midler til deres Understøttelse lige fra Begyndelsen, medens „Stjernens" Læsere og Velyndere derimod fra Tid til anden emigrerede og derved unddrog den deres direkte Understøttelse. Den er saaledes stillet den vanskelige Opgave at finde nye Subskribenter og tilfredsstille disses Krav, for atter og atter at skifte baade Læsere og Udgivere, og var det ikke fordi at den var i den Almægtiges Tjeneste, beregnet paa at lede de Oprigtige iblandt Menneskene til F r e l s e r e n, ligesom Stjernen fordum ledte de Vise til Bethlehem, saa vilde den umuligt have bestaaet under saadanne ugunstige Forholde.

Et kjærligt Forsyn har taget sig af dens Tilværelse og velsignet den med den fornødne Lyskraft, saa at den har tiltrukket sig de Oprigtiges Opmærksomhed indtil denne Dag, og det er vort Haab, som det ogsaa skal være Maalet for vore Bestræbelser, at den i de kommende Tider maa være et Middel i Herrens Haand til at lede Sandhedens Venner til ham, som er V e j e n, S a n d h e d e n og L i v e t.

Den er fremdeles bestemt paa at være sin Mission tro som et Organ for Guds Folk, som saa ofte bliver saa urigtigt bedømt, baade hvad dets Principer saa vel som Levevis angaar, og da vi have fundet, at vore Venner i Reglen kun ere faa uden for vort eget Samfund, saa ansé vi det sikkrere, selv at repræsentere os, end at lade os repræsentere af Andre, der i mange Tilfælde kun misrepræsentere os. Vi ønske derfor at vore Velyndere ville vedblive at understøtte dette vigtige Hjælpemiddel til at fremme Sandheden, ved selv at vedblive som Subskribenter, og tillige ved at indbyde alle Sandhedssøgende til at subskribere paa og læse den, og derved gavne baade sig selv og mange Andre. Dette er en Pligt, som paahviler de Hellige, da Herren har sagt, at det bør hver den, som er bleven advaret, at advare sin Næste.

Konferencemøderne.

Konferencemøder ville blive afholdte i Konferencerne i følgende Orden:

I Kristiania . . .	den 22de og 23de	September
„ Stockholm	„ 13de „ 14de	October
„ Norrköping	„ 20de „ 21de	—
„ Kjøbenhavn	„ 27de „ 28de	—
„ Aalborg	„ 3die „ 4de	November
„ Aarhus	„ 10de „ 11te	—
„ Malmø	„ 17de „ 18de	—

N. C. Flygare,
Præsident for den skandinaviske Mission.

Aandens Udødelighed.

(Af C.)

(Fortsat fra Side 359.)

Disse Aander, som medens de vare i deres jordiske Legemer, havde været „gjenstridige, der Guds Langmodighed ventede paa dem i 120 Aar" havde saaledes i omtrent 2400 Aar været i Forvaring i et aandeligt Fængsel eller Fangenskab, men vare endnu, efter denne lange Tids Forløb, fremdeles Fornuftvæsner, der kunde modtage Undervisning, uden hvilket det vilde være taabeligt at tale om at Jesus „prædikede for dem". Peter skriver endvidere i det næste Kapitel om det samme Emne, følgende: „Thi derfor er Evangelium forkyndt for de Døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kjødet, men leve for Gud i Aanden". (1. Peter. 4, 6.) Jesus siger: „Sandelig, sandelig siger jeg Eder: den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve; thi ligesom Faderen har Livet i sig selv, saaledes har han og givet Sønnen, at have Livet i sig selv, og har givet ham Magt, ogsaa at holde Dom, efterdi han er Menneskenes Søn. Forundrer Eder ikke herover; thi den Time kommer, paa hvilken alle de i Gravene skulle høre hans Røst, og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse; men de, som have gjort Ondt til Dommens Opstandelse". (Joh. 5, 25—29.) Derfor siger Paulus: „Han opfoer til det Høje, bortførte Fanger og gav Menneskene Gaver." (Eph. 4, 8.)

Dette herlige Princip, er noget af det Skjønneste, som Gud har aabenbaret til Menneskene, enten i ældre eller nyere Tider, og skjønt vi finde de anførte Skriftsteder i alle Bibler, saa har dog den saakaldte orthodoxe Kristenhed liden eller ingen Forstand paa deres simple, men overordentlig vigtige Mening. Man har saalænge indbildt sig, eller ladet sig indbilde, at Dødsdagen var Domsdagen for hvert enkelt Menneske; at der kun var én Himmel og ét Helvede, og at Menneskene, efter Døden strax vare evindelig hjemfaldne enten til det ene eller til det andet af

disse to Steder; at Sjælen var et formløst, umaterielt Væsen, uden nogen som helst Lighed med det de en Gang vare her paa Jorden, og deres indbildte Himmel var omtrent af samme Beskaffenhed, idet Sjælene, som efter deres Mening ere uden Form, Substants eller Udseende, efter Døden skulde svæve om i en umateriel Himmel, hvor Gud havde sin Trone, som dog ikke bestod af noget der i mindste Maade lignede faste Bestanddele, og dér skulde disse umaterielle, formløse Væsner, synge og spille paa Harper eller svinge Palmegrene i al Evighed.

Det sekteriske Helvede synes lidt mere naturligt, idet en brændende Sø af Ild og Svovl har nogen Lighed med en Vulkan efter en storartet Maalestok; men den blotte Tanke om at Størstedelen af Menneskenes Sjæle skulde finde sit evige Opholdssted der, bringer det følsomme Menneske til at gyse og Fornuften til at binde for Øjnene. Det har derfor været én af de største Anstødsstene for tænkende Mennesker og Menneskevenner, og den Jordbund hvori Gudsfornægtelse har fundet sin væsenligste Næring. Disse urimelige Begreber om Livet efter Døden, og om Himlen og Helvede ere baade ubibelske og ufornuftige, og derfor usande.

Naar Mennesket dør, bliver det, ligesom ved sin Indtrædelse eller Fødsel i denne Verden, modtaget af dem, som hinsides Sløret vente paa det i Dødstimen. De Gode blive ligesom Lazarus, førte til et lykkeligt Sted eller Paradis, de Onde vilde, ligesom den rige Mand, finde sig at være i Pine, men ikke i nogen Sø med brændende Svovl. Aanderne ville dog være sig sine forrige, her i Livet, udførte Handlinger fuldkommen bevidste, „thi deres Gjerninger skulle følge med dem", og „salige ere de Døde, som dø i Herren". Naar de Ugudelige, ere henviste til et Forvaringssted, ligesom de Aander der vare gjenstridige i Noah's Dage, og med en frygtelig Bevidsthed om deres Synd og Gjenstridighed, vil dette være Helvede nok, især under den pinlige Uvished om deres endelige Skjæbne, som venter dem senere, naar de skulle modtage deres Dom. Der er en første Opstandelse og der er tillige en anden Opstandelse, men der er et Tidsrum af et Tusinde Aar imellem. „Salig og hellig er Den, som har Del i den første Opstandelse . . . . men de andre Døde bleve ikke levende, indtil de tusinde Aar fuldendtes".

De som ere gjenstridige nu, ville sandsynligvis, ligesom de Gjenstridige i Noah's Dage, komme til at vente længe inden de atter faa høre noget om Frelsens Plan, eller før Evangeliets Forkyndelse vil tænde Haabets Fakkel i deres mørke Opholdssted, hvor der er Graad og Tænders Gnidsel.

Der er dog et umaadeligt stort Antal Aander, som aldrig i deres jordiske Prøvestand have hørt Evangeliet, og derfor ikke kunne dømmes som gjenstridige. Baade de oplyste og uoplyste Hedninger i de forskjellige Tidsaldre ere saaledes hendøde i Uvidenhed om Guds aabenbarede Villie, og dog er det historisk beviisligt, at der selv blandt dem levede mange ædle Karakterer, ikke at tale om de utallige Børn, som ere døde, og som i Følge den sekterisk-orthodoxe Tro, alle skulde til dette frygtelige Helvede, uden det mindste Haab om nogensinde at faa Ende paa deres Kvaler. Den almægtige Gud, som er vor Fader, der bor i Himmelen, er dog, lykkeligvis for os, af en ganske anden Karakter. Han er retfærdig, viis, god og barm-

hjærtig, og han har derfor Omsorg for alle sine Børn og interesserer sig for dem under alle Forholde og Omstændigheder. Derfor sagde Jesus: „Naar jeg bliver ophøjet, vil jeg drage Alle til mig." Derfor trøstede han den bodfærdige Røver paa Korset, og derfor gik han og „prædikede for Aanderne, som vare i Forvaring", som skjønt dømte, eller ansete som fortabte, af Mennesker i Kjødet, dog skulde leve for Gud, eller opnaa Frelse ved Evangeliet, i Aandernes Verden. „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises?" (1. Cor. 15. 29.)

Mange ville sandsynligvis forbauses over de Resultater, som vi ere komne til ved vore meget indskrænkede Undersøgelser angaaende dette vigtige og interessante Emne, men denne Forbauselse vil snart forandres til usigelig Glæde, ved at komme til den faste Overbevisning om, at disse skjønne Principer i Saliggjørelsens store Værk ere evige og naturlige Sandheder, og, ligesom den Blinde der faar sit Syn vil først forbauses, men siden fryde sig ved Synet af det, som før forekom ham aldeles ufatteligt, saaledes vil den ærlige fordomsfrie Sandhedssøger fryde sig ved at komme til Kundskab om hvad og hvem han er, ved at lære, at Gud er hans Fader, og at alle Mennesker ere den Høiestes Sønner og Døtre; at dette Forhold mellem Gud og os er evigt og at vi ere og altid ville være individuelle Fornuftvæsner, enten vi ere i denne eller hvilken som helst anden Sfære — i dette Liv eller det tilkommende; at Aanden eller Sjælen er et udeleligt, uopløseligt, evigt Væsen, som har baade Form, Udseende og Evner, saa vel som Tilbøjeligheder og Nydelser og derfor er i Stand til at føle, tro, elske, sørge eller glæde sig efter som den stilles i forskjellige Omstændigheder og Omgivelser, enten den er i det jordiske Legeme eller udenfor det, kort sagt ved at faa det rette Begreb om

Aandens Udødelighed.

Et nyt Vidnesbyrd om Gud.

(Af B. H. Roberts.)

(Fortsat fra Side 368.)

Det Omrids, som vi her have givet af Begivenheder og Omstændigheder, der staa i Forbindelse med det vestlige Fastlands Historie, gjør, skjøndt det nødvendigvis er kort og ufuldstændigt, fuldkomment Rede for det, som de Lærde hidtil ikke have været i Stand til at forklare sig, men den Maade, hvorpaa disse historiske Kjendsgjerninger kom for Lyset tilligemed de Vidnesbyrd, som vi ere i Besiddelse af, der ville bevise sammes Sandhed, ville vi nu tage Anledning til at fremhæve.

Kort efter at Lehi med sine Ledsagere var ankommen til Amerika, blev hans Søn Nephi befalet at forfærdige Plader af Metal, sandsynligvis Guld, for derpaa at optegne Folkets Historie. Man vil erindre, at Nephi var den ledende Person blandt hele Selskabet og tillige en stor Profet og den virkelige Grundlægger af den nephitiske Nation

og den første Konge. Følgelig skrev han deres tidlige Historie fra den Tid, de bleve førte bort fra Jerusalem, og hvorledes det gik dem i det forjættede Land indtil hans Død. Han skrev paa disse Plader sin Faders Slægtregister, som viste, at han var en Efterkommer af Josef, der var Patriarken Jakobs mest elskede Søn. Han opskrev ogsaa mange af sin Faders Profetier og nogle af sine egne, men skjænkede sin største Opmærksomhed paa de Krige og Stridigheder, som forefaldt mellem dem og deres Brødre Lamaniterne, saavel som paa deres Koloniserings-Foretagender fra Tid til anden. Disse Plader bleve tagne Vare paa og Historien fortsat af de efterfølgende Konger, men da siden Regjeringsformen blev forandret til en Republik, saa paahvilede det de øverste Dommere; hver Konge eller Dommer nedskrev eller lod nedskrive de Begivenheder, som fandt Sted paa hans Tid, og i Almindelighed gav han sin Del af disse Optegnelser sit Navn, hvorfor man i Løbet af Tiden fik Nephi Bog, Mossiæ Bog, Almas Bog o. s. v. blandt disse Plader. Saaledes bleve de holdte ned til Slutningen af det fjerde Aarhundrede e. K. Disse Plader ville være os bekjendte under Navn af Nephi's større Plader. Paa dem var Folkets verdslige eller politiske Historie især optegnet gjennem et Tidsrum af omtrent et Tusinde Aar.

Vi finder det nu nødvendigt, atter at henlede Opmærksomheden paa den første Nephi. Efter at han havde forfærdiget de før omtalte større Plader, fik han en anden Befaling af Gud om at gjøre sig et Sæt Metalplader, paa hvilke han især skulde nøjagtig optegne Guds Aabenbaringer og de hellige Profeters Lærdomme og Profetier, og han blev befalet, at disse Optegnelser skulde holdes af Profeterne udtrykkelig i hellige Øjemed. Dette sidst omtalte Sæt Plader var mindre end de først omtalte og kaldtes derfor Nephi's mindre Plader. Paa dem havde aandelig Lærdom og Undervisning Fortrinet, især saadanne Aabenbaringer og Profetier, som hentydede til Kristi Komme og hans Mission. Der fandtes dog ogsaa paa dem en kort, men sammenhængende Historie om Lehi's og hans Selskabs Udvandring fra Jerusalem, deres Ankomst til det forjættede Land, Oprindelsen til baade det lamanitiske og nephitiske Folk, noget om deres Tvistigheder og Udviklingen af Nephiternes Civilisation for et Tidsrum af omtrent fire hundrede Aar. Ved den Tid vare disse Plader skrevne aldeles fulde, og En, der hed Malaki, som paa den Tid havde dem i sin Varetægt, overleverede dem til den da regjerende Konge, og de forbleve siden i de efterfølgende Kongers Varetægt, men der blev ikke mere tilføjet dem. Der var ogsaa andre Optegnelser holdte af Nephiterne, men det er fornemmelig de her omtalte Nephi Plader, at vi ville nøjere omhandle.

Omtrent i Midten af det fjerde Aarhundrede e. K. kom baade de større og de mindre Nephi Plader i Hænderne paa en Profet og Leder iblandt Nephiterne ved Navn Mormon, og han optegnede paa de større Nephi Plader sin Tids væsenligste Begivenheder. Men det var ikke alt, hvad han gjorde, thi han skrev ogsaa en forkortet Historie, uddragen fra disse, Nephi større Plader, og gav hver enkelt Del af denne forkortede Optegnelse det Navn, som den Original havde, fra hvilken han uddrog sin forkortede Historie, og derfor finder man i hin forkortede Optegnelse Navne som f. Ex. Almas Bog, Helamans Bog o. s. v., medens den samlede Optegnelse blev kaldet Mormons Bog. Begrundet paa, at han fandt stort Behag i de

mindre Nephi Pladers Indhold og ved at være tilskyndet af Guds Aand, fæstede han dem til det Bundt Plader, som indeholdt hans egne forkortede Optegnelser. som han havde sammendraget fra de større Nephi Plader, hvorved denne Samling af Plader kom til at indeholde en dobbelt Historie om Nephiterne, fra den Tid, da de forlode Jerusalem til omtrent to Hundrede Aar f. K., hvilket udgjorde et Tidsrum af fire Hundrede Aar.

Mormon kan derfor med god Grund kaldes den sidste Nephit. Han var deres store Anfører under den Tids frygtelige Kampe, som forefaldt mod Slutningen af det fjerde Aarhundrede e. K., hvilke endte med, at Nephiterne som en Nation bleve udryddede og han selv dræbt; dog havde han for sin Død overladt sine forkortede Optegnelser saavel som andre Plader til sin Søn, Moroni.

Moroni overlevede sit Folks Fald; han levede og fik se deres fuldkomne Ødelæggelse og Lamaniterne selv opløst i utallige Partier og Stammer i indbyrdes Krig med hverandre. Han fuldendte de forkortede Optegnelser, som hans Fader havde begyndt og tilføjede adskilligt af Interesse, som indtraf efter Faderens Død og ligeledes en Tale, som hans Fader havde holdt og nogle Breve fra samme, som vare skrevne af denne til ham selv. Han gjorde dog endnu mere, som vi hernæst ville berøre.

I det andet Aarhundrede f. K. var der et Selskab af Nephiter, som indvandrede til Nord-Amerika, og de fandt der, at Landet udviste mange Tegn paa, at det en Gang havde været beboet af et talrigt Folk, eftersom en Mængde Menneskeben henlaa paa Sletterne og blandt Ruinerne af deres Stæder, men de fandt Landet øde og ubeboet. Men hvad der især var af Vigtighed var, at de bragte fire og tyve Guldplader, som vare fulde af indgravede Inskriptioner, med sig tilbage, og disse Plader bleve siden opbevarede tilligemed de andre Optegnelser hos de nephitiske Konger og Dommere, og kom tilsidst, tillige med andre her omtalte Optegnelser i Moronis Besiddelse. Han gjorde et forkortet Sammendrag af deres Indhold, og eftersom disse Plader vare gjorte og paaskrevne af en Mand ved Navn Ether, saa kaldte han denne sin forkortede Afskrivning Ethers Bog, og forenede den med sin Faders forkortede nephitiske Optegnelser.

Heraf erfare vi, at disse Folks Forfædre, hvis Ruiner Nephiterne fandt ved deres Ankomst til Nordamerika, vare blevne førte af Herren til dette Land fra Babels Taarn, den Gang han forvirrede Tungemaalene; at de i en lang Tid florerede og derved voxede til en mægtig Nation, men da de tilsidst henfaldt til stor Ugudelighed, bleve de uenige og delte sig i talrige Partier, som snart kom i Krig med hverandre. Disse indbyrdes Stridigheder endte tilsidst med Folkets fuldkomne Undergang, og kun deres Ruiner og disse fire og tyve Plader bleve fundne som Minder om dem af Nephiterne.

Tankesprog. Hver Ryg trykkes af sin Byrde.

Det er en daarlig Musikant, der ikke kan blæse i Basun for sig selv.

Den, som vil spise Æg, maa først brække Skallen itu.

Et mærkeligt Syn.

En af de Sidste-Dages Helliges Missionærer, Professor L. F. Monch, som nu virker i Schweiz, skrev for en kort Tid siden et interessant Brev til »Ogden Standard«, hvoraf vi gjør følgende Uddrag:

„For nogen Tid siden havde jeg en Samtale med en højtstaaende Professor ved en af Tysklands ledende Skoler. Han havde tilfældigvis hørt Tale om „Mormonismen" og ved at gjennemlæse en af vore Bøger, blev han overbeviist om Sandheden af sammes Indhold. Gjennem Bogen var han ogsaa bleven bekjendt med vor Adresse og besluttede at sende Bud til vort Kontor om at Nogen maatte komme og give ham videre Oplysninger om denne Lære. Ved den Almægtiges Styrelse faldt det i min Lod, men da jeg ikke kunde tale det tyske Sprog flydende, saa gik jeg, skjælvende af Frygt, men stolende paa Herrens Aand til at staa mig bi naar jeg skulde møde en saa stor Personlighed; thi, en tysk Professor er ikke nogen almindelig Mand. Medens jeg opholdt mig hos ham, fastede og bad vi tilsammen om at Herren vilde vise ham om vi havde Sandheden. Da vi mødtes den 3die Dag fortalte han mig, at han havde haft et mærkeligt Syn, i hvilket Præsident Young havde besøgt ham, og viist ham hvad der inden kort Tid vilde hænde Jordens Indvaanerne. Han sagde, at han i Aanden blev henført til et højt Bjerg i Nærheden af den By hvori han boede, og fra dette Sted kunde han se alle Europas Nationer. Medens han betragtede denne Scene, syntes han, at der opstod Uroligheder paa et Sted, og snart vare alle Nationerne paa dette Kontinent indviklede i et forfærdeligt Blodbad, i hvilket det saa ud som om Menneskene kun havde ét Maal for Øje, nemlig at myrde og tilintetgjøre deres Medmennesker. Han saa store Strømme og Søer af Blod, i hvilke Kejser- og Kongekroner henlaa. I det han betragtede dette forfærdelige Skuespil, udvidedes pludselig hans Synskreds og han saa, i Vest, Klippebjergene med Guds Tempel, skjønt og hvidt, straalende mod det Høje. Medens han saaledes stod hensunken i Betragtninger, sagde hans Ledsager, Brigham Young, til ham, at dette var det eneste Sted paa hele Jorden, hvor der vilde findes Fred og Sikkerhed. Dette Syn gjentoges for ham tre Gange efter hverandre.

Adresse til Odense. Efter October Flyttedag vil De Sidste-Dages Helliges Forsamlingssal og Kontor være i Kingosgade Nr. 8, 1ste Sal.

F. Jacobsen.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af **N. C. Flygare**, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).